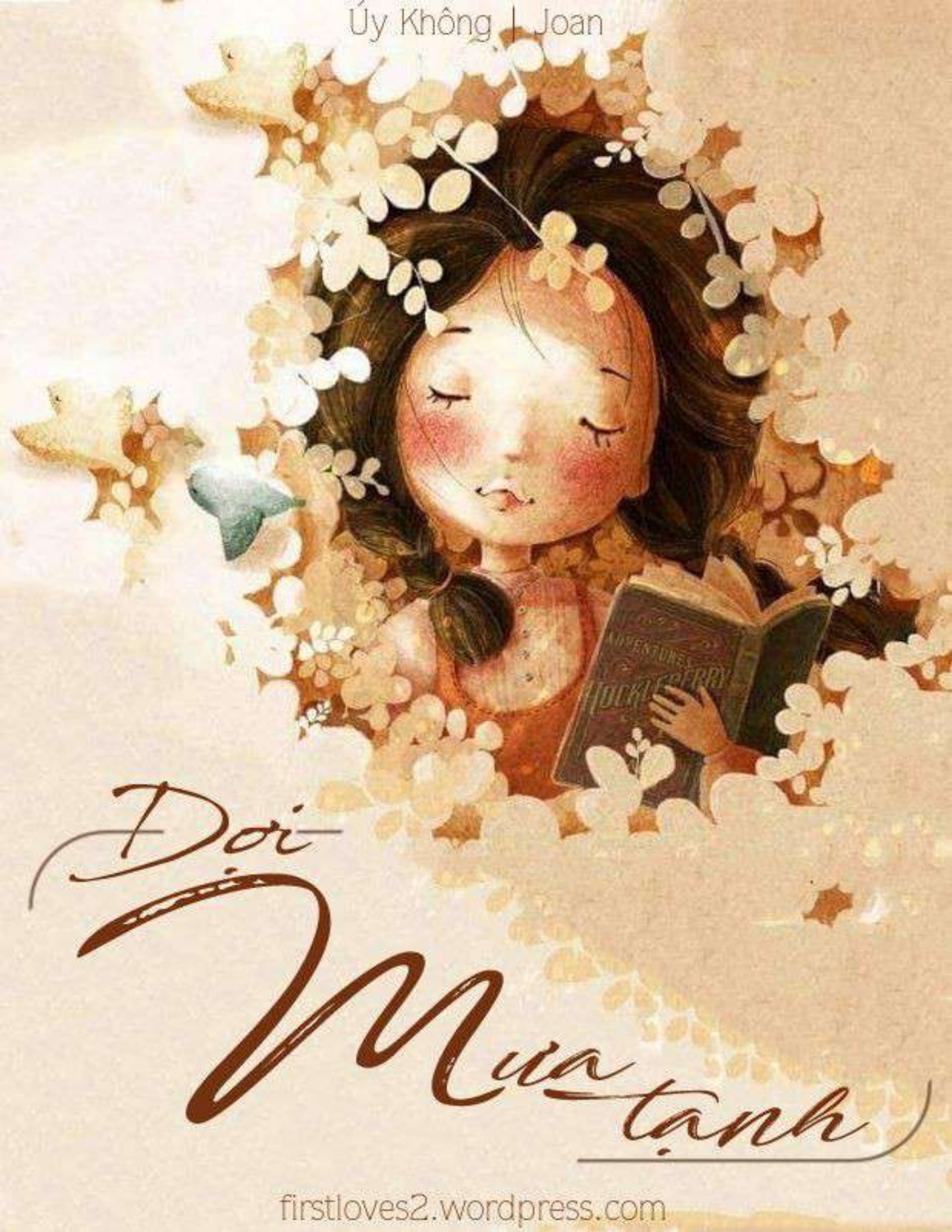

Úy Không | Joan

Đời
Mùa tanh

ĐỢI MƯA TẠNH

Tác giả: Úy Không

Chuyển ngữ & Bìa : Joan

Nguồn: Tấn Giang

Thể loại: Hiện đại, Sủng, Ngọt, HE.

Số chương: 70

...

VĂN ÁN:

Năm đó gặp lại thiên tài cao ngạo từng thích, Bắc Vũ quyết định qua đêm với người cha đơn thân ấm áp này.

Khi còn trẻ bạn có từng thích một người hay không? Mỗi ngày giả vờ xuất hiện trước mặt anh ấy hàng trăm lần, nhưng chưa bao giờ dám nhìn thẳng anh ấy.

Đây là một câu chuyện gian tình.

Cao ngạo X diễn trò.

Bên trong còn có em bé đáng yêu thường xuyên xuất hiện, xin hãy mang mặt nạ để phòng đáng yêu.

Còn nhớ rõ giấc mộng thời trẻ không?

GIỚI THIỆU

– Cô ơi. Cô kết hôn chưa?

Bắc Vũ mỉm cười rồi lắc đầu.

Phi Thuyền Nhỏ lại hỏi:

– Vậy cô có bạn trai không?

Bắc Vũ lại lắc đầu.

Phi Thuyền Nhỏ vui vẻ ra mặt. Cậu nhóc rút một tờ rơi ra đưa cho cô:

– Vậy cô xem cái này đi. Đây là bố cháu, bố cháu rất vĩ đại đấy.

Bắc Vũ cầm lấy tờ rơi. Bên trên viết bốn chữ rất to: Tìm bạn trăm năm.

Bên dưới là thông tin cá nhân của Thẩm Lạc. Thông tin cũng rất đơn giản, ngoài tên tuổi, bằng cấp ra, không còn gì nữa cả. Ngay cả ảnh cũng không có luôn.

Bên dưới còn có một đoạn văn dài ca ngợi Thẩm Lạc nữa.

...

MỤC LỤC

- [Chương 1: Trời mưa](#)
- [Chương 2: Thiếu niên](#)
- [Chương 3: Xuân tâm \(*\)](#)
- [Chương 4: Thích](#)
- [Chương 5: Sân thể dục](#)
- [Chương 6: Đánh bóng rổ](#)
- [Chương 7: Cứu mỹ nhân](#)
- [Chương 8: Đi cắm trại](#)
- [Chương 9: Bầu trời đêm](#)
- [Chương 10: Say rượu](#)
- [Chương 11: Tiệc tối](#)
- [Chương 12: Rừng cây](#)
- [Chương 13: Tin đồn](#)
- [Chương 14: Cuộc sống](#)
- [Chương 15: Gặp lại](#)
- [Chương 16: Bố con](#)
- [Chương 17: Đồng hành](#)
- [Chương 18: Canh ba hợp nhất](#)
- [Chương 19: Xa lạ](#)
- [Chương 20: Ba ngày hai đêm](#)
- [Chương 21: Đường Tăng và yêu tinh](#)
- [Chương 22: Đêm đầu tiên](#)
- [Chương 23: Đôi nam nữ chó má](#)
- [Chương 24: Tình yêu](#)
- [Chương 25: Giục cưới.](#)
- [Chương 26: Hàng xóm.](#)
- [Chương 27: Ăn cơm.](#)

[Chương 28: Gặp ma](#)
[Chương 29: Bạn Thiệu](#)
[Chương 30: Ha ha ha](#)
[Chương 31: Thỏa thuận](#)
[Chương 32: Có độc](#)
[Chương 33: Yêu đương vụng trộm](#)
[Chương 34: Tình nhân hoàn mỹ](#)
[Chương 35: Ha ha ha](#)
[Chương 36: Đêm thứ hai](#)
[Chương 37: Ngủ cùng chỗ](#)
[Chương 38: Bố mẹ](#)
[Chương 39: Thăm dò](#)
[Chương 40:](#)
[Chương 41:](#)
[Chương 42:](#)
[Chương 43:](#)
[Chương 44:](#)
[Chương 45:](#)
[Chương 46:](#)
[Chương 47:](#)
[Chương 48:](#)
[Chương 49:](#)
[Chương 50:](#)
[Chương 51:](#)
[Chương 52:](#)
[Chương 53:](#)
[Chương 54:](#)
[Chương 55:](#)
[Chương 56:](#)
[Chương 57:](#)
[Chương 58:](#)
[Chương 59:](#)

[Chương 60:](#)

[Chương 61:](#)

[Chương 62:](#)

[Chương 63:](#)

[Chương 64:](#)

[Chương 65:](#)

[Chương 66:](#)

[Chương 67: Phiên ngoại 1](#)

[Chương 68: Phiên ngoại 2](#)

[Chương 69: Phiên ngoại 3](#)

[Chương 70: Phiên ngoại 4](#)

Chương 1: Trời mưa

Bắc Vũ mua xong đồ đi ra từ trung tâm thương mại, phát hiện bầu trời vốn trong xanh không gợn chút mây, không biết đã mưa to tầm tã khi nào.

Đây là mùa hè miền Nam, thời tiết thay đổi bất thường.

Từ cửa trung tâm thương mại đi ra đường gọi taxi phải băng qua bãi đỗ xe phía trước, khoảng cách không xa không gần, nhưng cũng đủ để khiến cô ướt sũng.

Kiểu tóc mới nhuộm màu nâu chưa đến hai ngày, hiển nhiên không thích hợp gặp mưa.

Cô liếc quán cà phê bên cạnh, xách túi mua sắm xoay người đi vào.

Trong quán chỉ có mấy khách hàng ít ỏi, so với bên ngoài giống như một thế giới yên tĩnh khác.

Bắc Vũ tìm một vị trí bên cửa sổ ngồi xuống, gọi một ly mocha.

Bàn trong quán là kiểu tràng kỷ kết hợp với ghế dài, lưng ghế tựa hơi cao, vẫn bảo đảm được không gian riêng tư, thích hợp hẹn hò trò chuyện. Mấy bàn khách thoạt nhìn toàn là tình nhân.

Chỉ có mình người phụ nữ độc thân là cô vào tránh mưa có vẻ hơi lạc lõng. Đương nhiên bởi vì là người đẹp, nên phục vụ anh tuấn nhanh chóng đến chào hỏi.

Ngoài cửa sổ mưa như trút nước, có người vội vàng qua lại trong mưa, cách kính thủy tinh không nghe được tiếng bên ngoài, thoạt nhìn giống như đang diễn kịch câm.

Bắc Vũ uống cà phê, không biết khi nào cơn mưa này sẽ tạnh, chán muốn chết.

Chỗ ngồi sau lưng có người đang nói chuyện.

Bắc Vũ không thích nghe lén, nhưng bởi vì cách quá gần, trừ khi bịt lỗ tai, nếu không sẽ vẫn nghe thấy, hơn nữa còn có giọng trẻ con vô cùng đáng

yêu.

Lúc cô vừa mới ngồi xuống, trong lúc vô tình liếc qua chỗ ngồi kia, mơ hồ nhìn thấy một đôi nam nữ và một cậu bé bốn năm tuổi. Vốn tưởng rằng một nhà ba người, sau khi ngồi vô tình nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, mới biết hóa ra không phải.

Người phụ nữ gọi người đàn ông là anh Thẩm.

Người đàn ông gọi người phụ nữ là cô Triệu.

Cậu bé gọi người đàn ông là cha, người phụ nữ là dì.

Mang theo đứa bé đi xem mắt, thú vị nha.

Bắc Vũ nhấp ngụm cà phê, nghĩ thầm.

"Anh Thẩm, nghe nói anh từng làm việc ở NASA, tôi cảm thấy rất thú vị, có thể nói cho tôi nghe một chút không?" Người phụ nữ hình như đang cố gắng tìm đề tài.

"Tôi làm việc ở NASA không lâu, chỉ là công việc cơ sở, không thú vị như bên ngoài tưởng tượng đâu." Giọng nói của người đàn ông rất bình thản, còn hơi xa cách, hiển nhiên là không tính nói nhiều.

"Vậy à!" Người phụ nữ mỉm cười dịu dàng nhưng nghe ra cũng không được tự nhiên.

"Dì à, cha con siêu lắm, cha con biết điều khiển máy bay, lắp ráp tên lửa, chụp ảnh sao, còn biết làm cơm thịt kho, nếu dì lấy cha con, nhất định sẽ trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới." Đây là giọng nói giòn giã của cậu bé.

Người đàn ông khẽ quát: "Thẩm Phi Thuyền, đừng nói lung tung!"

Cậu bé lại để ngoài tai, tiếp tục hưng phấn không ngừng nói: "Dì yên tâm, hai tuổi con đã có thể tự mình mặc quần áo rồi, con có tự chăm sóc bản thân, dì lấy cha con không cần phải lo chăm sóc con, nếu sau này hai người sinh em trai hay em gái, con chắc chắn là một anh trai tốt."

Người phụ nữ bị chọc cười: "Thuyền Thuyền giỏi quá."

Lúc này người đàn ông mới lên tiếng: "Cô Triệu, ngại quá, có thể có chút hiểu lầm. Tôi rất kính trọng thầy Triệu, cũng biết ông là bác của cô, cho nên mới tới đây gặp mặt thầy. Nhưng tôi thật sự không tính phát triển quan hệ nam nữ, càng không nghĩ tới việc kết hôn, phiền cô trở về giải thích với

thầy Triệu một chút.

Giọng nói này đúng là chả có chút tình người gì cả, Bắc Vũ nghĩ nhất định là một người đàn ông lạnh lùng không thú vị.

Người phụ nữ còn chưa đáp lời, cậu bé đã vội vàng mở miệng: "Cha à, sao cha lại không nghĩ tới chuyện kết hôn chứ? Lần trước cha đã đồng ý với ông nội sẽ cân nhắc mà. Dì Triệu xinh đẹp như vậy, con muốn dì ấy làm mẹ con."

"Đó là cha gạt ông nội thôi." Người đàn ông thản nhiên nói.

Cậu bé kháng nghị: "Sao cha có thể lừa ông nội chứ? Cha đã nói trẻ con không thể nói dối, người lớn lại càng không thể."

Giọng nói của người đàn ông vẫn bình thản: "Ông nội đã tám mươi tuổi rồi, của cha là lời nói dối thiện ý."

"Nếu đã biết ông nội tám mươi tuổi, vậy cha nên làm cho ông vui vẻ, lấy vợ, tìm cho con một người mẹ chứ."

"Anh Thẩm, tôi sẽ chuyển lời cho bác tôi, cảm ơn cà phê của anh, tôi xin phép đi trước." Hai cha con một hỏi một đáp, hiển nhiên đã quên mất còn có người phụ nữ xấu hổ ngồi đối diện.

Tiếng động rất nhỏ, là người phụ nữ đứng lên rời đi.

Bắc Vũ đặt cốc cà phê xuống, ngẩng đầu nhìn về phía sau người phụ nữ.

Dáng người cao gầy, ăn mặc có phong cách, nhìn từ bóng dáng có thể nhận ra là người đẹp có khí chất, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai lăm hai sáu.

Bắc Vũ không nghĩ ra một người phụ nữ như vậy, tại sao lại đi xem mắt với một người đàn ông đã có con?

Quan trọng nhất là còn bị người cha kia từ chối.

Aiz! Thối đời quái lạ.

Người đàn ông ngồi ghế đằng sau cô vẫn còn chưa rời đi, đột nhiên khiến người ta tò mò.

Suy nghĩ, lặng lẽ thăm dò nhìn về phía sau, đập vào mắt là gáy của người đàn ông tóc ngắn, một cậu bé tựa vào bờ vai anh ta, cụp mắt, thoạt nhìn hơi mất hứng.

Người đàn ông sờ đầu cậu bé: "Con thích dì vừa đi kia à? Muốn dì ấy làm mẹ con?"

Cậu bé gật đầu rồi lại lắc đầu, dẩu miệng: "Con chỉ là muốn cha kết hôn thôi, mấy hôm trước con xem trong TV có một ông cụ nói ba mươi tuổi mà chưa kết hôn nên bị bỏ tù. Cha sắp ba mươi tuổi rồi, con không muốn cha ngồi tù. Cha ngồi tù con sẽ phải đi đưa cơm cho cha, mà con thì không biết nấu cơm."

Cậu bé khoảng bốn năm tuổi, tóc đen sì, khuôn mặt trắng trẻo, thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

Những lời đồng ngôn vô kị (*) này càng khiến người ta cảm thấy đáng yêu.

(*) Những lời nói ngây thơ của trẻ nhỏ

Vì thế Bắc Vũ không nhịn được khẽ cười.

Tiếng cười của cô quấy rầy đến hai cha con ở phía sau, nhưng khi hai người nhìn qua, cô đã rụt đầu trở về, cúi đầu bưng cốc cà phê giả vờ uống.

Bị phát hiện khi nghe lén người khác nói chuyện quả là hơi xấu hổ.

Người đàn ông phía sau gọi phục vụ tính tiền.

Tiếng động sột soạt, nghe giống như đứng lên chuẩn bị rời đi.

Bắc Vũ xoay người nhìn ra cửa sổ.

Cô cảm nhận được người nọ dừng lại chỗ cô ngồi một lát, dường như đang nhìn cô, có lẽ là muốn tỏ vẻ bất mãn với người nghe lén.

Nhìn cái gì vậy?

Bắc Vũ trợn mắt, đây là nơi công cộng, cô đâu có cố ý nghe lén chứ?

Được rồi! Quả thật vừa rồi là cố ý.

Vì thế Bắc Vũ vô cùng ngoan cường không quay đầu, chỉ để cho người phía sau một bóng dáng chột dạ.

Cho đến khi nghe được tiếng bước chân rời đi, cô mới tựa vào cửa kính giả vờ như đang ngắm mưa.

Bên ngoài mưa nhỏ dần.

Bắc Vũ đang định ngồi thẳng dậy thì ngoài cửa sổ xuất hiện một cậu bé nhếch miệng cười với cô.

Đôi mắt to hồn nhiên đen láy lại giao hoạt, đúng là đứa bé vừa nãy.

Thấy rõ mặt, Bắc Vũ phát hiện nhóc quỷ này còn đẹp trai hơn cô nghĩ.

Bắc Vũ không có hứng thú quá nhiều với trẻ con, nhưng ai mà không thích trẻ con xinh xắn chứ? Hơn nữa cậu bé còn chủ động cười với cô.

Vì thế Bắc Vũ cũng mỉm cười với cậu bé, tay đặt lên cửa kính vỗ vỗ. Có lẽ cảm thấy chơi qua cửa kính khá thú vị, cậu bé đặt hai tay lên, cười hì hì vỗ vỗ theo cô.

Thế nhưng đúng lúc này, có một người đàn ông đi lên từ phía sau, đặt tay lên vai hơi kéo cậu bé.

Bắc Vũ ngồi bên trong, tầm mắt chỉ tới hông người đàn ông bên ngoài. Cô biết là người đàn ông vừa ngồi đằng sau mình, dù sao vừa mới nghe lén người ta nói chuyện, tuy tò mò, nhưng cô vẫn nhịn xuống không ngẩng đầu lên nhìn xem người nọ rốt cuộc có dáng vẻ như thế nào, chỉ tiếp tục giả vờ trêu cậu bé.

Ai ngờ người đàn ông kia đột nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh cậu bé, khuôn mặt hiện rõ trước mặt cô.

Gần trong gang tấc, cô muốn tránh cũng không kịp rồi.

Đối với Bắc Vũ mà nói chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra khuôn mặt khó quên.

Cho nên trong nháy mắt cô đã nhận ra.

Góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt anh tuấn, con ngươi sâu như suối đêm, thoát nhìn rất lạnh lùng, khóe miệng hơi cong lên, mỉm cười nhưng là dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn.

Ngoài tấm kính ngăn cách ra thì lúc này khoảng cách giữa Bắc Vũ và người đàn ông vô cùng gần gũi.

Bởi vì cách rất gần nên cô thấy rõ cả lông mi của anh ta.

Mặt người đàn ông không hề thay đổi, ánh mắt đen như mực thản nhiên nhìn cô giống như chỉ là lướt qua. Sau đó anh ta ôm lấy cậu bé, xoay người đi vào trong màn mưa rả rích.

Từ đầu đến cuối chỉ có mấy giây.

Cho nên Bắc Vũ còn chưa kịp bày ra vẻ mặt thích hợp, ánh mắt đành nhìn theo bóng dáng anh ta rời đi.

Người đàn ông mặc áo sơ mi màu kem, dáng người cao to, đi không nhanh không chậm, trong đám người vội vàng qua đường giống như hạc trong bầy gà.

Cậu bé ghé vào trên vai anh, cười tủm tỉm vỗ tay với Bắc Vũ, lại bám vào

tai người đàn ông không biết nói gì đó.

Người đàn ông khẽ gật đầu, nhưng không hề quay lại.

Bé con hoạt bát đáng yêu, người cha lạnh như núi băng.

Một đôi cha con thú vị.

Tuy rằng chỉ vội vàng liếc qua, nhưng vấn đề khiến Bắc Vũ khó hiểu trước đó, tại sao một cô gái còn trẻ lại đi xem mặt với một người đàn ông đã có con, cô đã có đáp án rồi.

Đây chính là người đàn ông cô đã từng say mê.

Bắc Vũ nhìn bóng dáng hai cha con càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất hẳn, cô mới xoay người lại, nhấp ngụm cà phê đã nguội lạnh.

Cô không biết hình dung tâm trạng của mình như thế nào nữa.

Có chút hưng phấn khó hiểu, dường như cả người sắp bay lên.

Cô bỏ cốc xuống, không biết tại sao lại cảm thấy hơi buồn cười, nhún vai một cái, sau một lúc lâu mới lẩm bẫm một tiếng.

Thanh toán, đứng dậy rời đi thì điện thoại của Giang Việt đến.

Bắc Vũ vừa đi ra ngoài vừa nghe.

"Giang nhị cầu, anh đoán xem em vừa mới thấy ai?" Cô không giấu được hưng phấn trong lòng.

Giang Việt ở đầu kia lơ đãng: "Không bằng em bảo anh đoán khi nào Trái Đất diệt vong?"

Bắc Vũ cũng không tranh cãi với anh ta, cười nói: "Bạn thời trung học của anh."

Giang Việt cười giễu: "Còn tưởng em nhìn thấy Tổng thống Mỹ cơ. Nhìn thấy bạn trung học của anh có gì đáng ngạc nhiên chứ?"

"Bởi vì không phải là bạn trung học bình thường."

Giang Việt càng cười: "Bạn trung học của anh nào có ai ba đầu sáu tay? Nói xem là ai?"

Bắc Vũ: "Thẩm Lạc."

Giang Việt ở bên đầu kia hơi sững sốt, cười xấu xa: "Anh đã biết rồi mà! Nói cái gì mà bạn trung học của anh. Nói thẳng ra mối tình đầu thời trung học của em, không phải anh đoán ra ngay sao." Anh ta cười xong rồi hơi dừng lại hỏi, "Không phải tốt nghiệp trung học xong cậu ta đi Mỹ học cái

gì Massachusetts sao? Hiện tại là công dân Mỹ rồi nhỉ? Năm đó cậu ta gây ra tin tức chấn động, cho tới bây giờ anh vẫn không dám tin. Trong nhóm bạn thời trung học khi nói chuyện nhất định sẽ có người nhắc đến cậu ta, tiếc là cậu ta chưa từng liên lạc với al, uống công cho năm đó anh còn coi cậu ta là bạn bè. Dù sao người ta cũng là thiên tài, không cùng một thế giới với đám người thường chúng ta. Đúng rồi, vậy hiện tại cậu ta đang làm gì thế?"

"Ai mà biết được?" Bắc Vũ đã đi ra ngoài, cô cảm thấy thoải mái hơn, có lẽ là do không khí tươi mát sau cơn mưa hoặc cũng do vừa gặp được cố nhân.

"Em không hỏi một chút à?"

"Em chỉ nhìn thấy anh ta, chứ không chào hỏi." Bắc Vũ hơi dừng lại, rồi lại thêm một câu, "Có lẽ anh ta đã sớm không còn nhớ rõ em rồi."

"Cũng đúng, năm đó em không được tính là mối tình đầu, chỉ là thăm mền mà thôi. Ha ha ha..."

Bắc Vũ cũng không giận, chỉ âm thầm cười hai tiếng: "Cười vui lắm sao? Năm đó anh theo hoa hậu giảng đường, bị cha người ta ở quê tìm đến tận trường tố cáo, có phải anh cũng muốn em giúp nhớ lại chuyện cũ không?"

"Thôi thôi thôi, anh không cười nữa. Không phải là do em nhắc đến trước sao?"

"Chỉ là em cảm thấy thú vị nên chia sẻ với anh một chút thôi."

"Có gì thú vị chứ?"

"Người ta đã làm cha."

"Không phải rất bình thường sao? Đừng nói là em vẫn còn nhớ thương người ta đấy nha?"

"Sao có thể chứ? Là chuyện mấy trăm năm trước rồi. Chỉ là hiện tại nhìn thấy người ta là cha đơn thân, cho nên thấy thú vị thôi."

"Á? Không phải chứ?"

"Lại còn mang theo con trai đi xem mặt."

Giang Việt sững sốt, cười to: "Thú vị thật đấy! Có tính là đóa hoa cao ngạo rơi xuống thế gian không?"

Đóa hoa cao ngạo?

Bắc Vũ trò chuyện với Giang Việt mấy câu rồi cúp máy, cầm điện thoại

cười một lúc, trong đầu hiện lên dáng vẻ người đàn ông vừa nhìn thấy.
Chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, giống như cách cả một thế hệ.
Nhưng cô không thể không thừa nhận, năm tháng dường như phá lệ bất công với Thẩm Lạc.

Hai năm nay thỉnh thoảng khi cô gặp lại bạn cũ, không ít nam sinh ngày xưa giống như cầm dao giết heo, nay đã hoàn toàn thay đổi.

Còn anh chỉ là từ một thiếu niên kiêu ngạo như gió mát trăng thanh năm đó biến thành một người đàn ông chín chắn lạnh lùng.

Cho dù anh đã làm cha.

Nghĩ vậy, Bắc Vũ không khỏi hơi cảm thấy tự hào.

Nhìn đi! Đó là người đàn ông cô thích năm ấy, không phải mới tốt nghiệp hai năm đã mập ra như Trương Tam, cũng không phải là Lý Tứ chưa đến ba mươi đã có dấu hiệu hói đầu.

Vì thế hiện tại nghĩ lại những việc ngốc nghếch mình làm năm đó cũng thấy trở nên đáng yêu.

Chỉ là không hiểu tại sao lại hơi thất vọng.

Cô ngẩn người một lúc, cầm di động, lướt một chút ảnh mưa, trên weibo của cô có mười mấy nghìn fan, chưa xốt gỗ một câu: Trời mưa, người khác chờ ô, còn tôi lại chờ mưa tạnh.

Chương 2: Thiếu niên

Cha mẹ Bắc Vũ là viên chức trong nhà máy quốc doanh lớn nhất thành phố, cha là kĩ sư trưởng trong nhà máy, mẹ là trưởng ban hậu cần. Cô sinh ra và lớn lên trong đại viện nhà máy quốc doanh, từ nhà trẻ đến cấp hai đều học ở đó.

Trước năm mười lăm tuổi đây là thế giới của cô.

Ở trong thế giới nhỏ này, cô hoàn toàn là một thiên chi kiều nữ. Cha mẹ có địa vị cao trong nhà máy, từ nhỏ thông minh xinh đẹp, trong chín năm học ở trường, Bắc Vũ đều xếp thứ nhất.

Hơn nữa cô còn hòa đồng, trong đám trẻ con ở đại viện, cô giữ vai trò thủ lĩnh. Khi còn bé chơi không biết mệt, cô là Athena, là chiến sĩ xinh đẹp, là nữ hiệp, là đại anh hùng cứu vớt sinh linh.

Trước mười lăm tuổi, cô không biết buồn phiền lo âu là gì. Cả ngày vui vẻ, muốn gì được nấy.

Trong những năm này cô được vô số người vây quanh, cô cảm thấy sau khi lớn lên nhất định mình sẽ tỏa sáng rực rỡ, không giống với người bình thường.

Tiếc rằng đó chỉ là giấc mộng Mary Sue, năm cô mười lăm tuổi đã hoàn toàn chấm dứt.

Bắc Vũ chín năm đứng thứ nhất thuận lợi thi vào trường trung học tốt nhất, Nhị Trung của thành phố Giang.

Cô tràn đầy hăng hái chí khí, xắn tay áo chuẩn bị cho giai đoạn mới trong cuộc đời.

Nào ngờ hai tháng sau đã gặp phải đá kích đầu tiên của tuổi mười lăm.

Cuộc thi đầu tiên khi bước vào trung học, cô chỉ xếp thứ hai lăm trong lớp.

Lớp học có năm mươi người, hai mươi lăm là thứ hạng ở giữa.

Trong thời gian đi học, thành tích không cao không thấp là dễ dàng bị các thầy cô bỏ qua nhất.

Còn Bắc Vũ vốn là tiêu điểm mười mấy năm, chuyện này quả thực hơi tàn nhẫn với cô.

Hai mươi lăm? Còn không bằng một kẻ ngốc!

Ngoài học sinh giỏi có thể thi đỗ Nhị Trung, thì toàn bộ đều là những học sinh xuất sắc nhất trong các trường cấp hai khác. Tuy Bắc Vũ tâm cao khí ngạo, nhưng cũng không mù quáng đến mức cho rằng mình sẽ xếp thứ nhất như trước kia, thậm chí sau khi lên trung học, cô còn cố gắng hơn trước không ít.

Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới chỉ xếp thứ hai mươi lăm.

Con số hai mươi lăm này báo hiệu cho một thế giới mới của Bắc Vũ, cô chỉ là một nữ sinh bình thường mà thôi.

Còn nơi này không thiếu nhất chính là người thu hút sự chú ý.

Ví dụ như Hứa Linh đứng đầu lớp, bộ dạng xinh đẹp như thiên tiên.

Ví dụ như Thiệu Vân Khê ngồi ngay đằng sau cô, ba ngày hai lần trốn dưới gầm bàn đọc manga, đi thi còn đến muộn hai môn, nhưng người ta giành được hãn vị trí thứ hai.

Ngay cả Ngô Nam Nam ngồi cùng bàn với cô, tuy số thứ tự xếp sau cô, nhưng người ta đứng thứ ba, đến chủ nhiệm lớp còn khách sáo khi nói chuyện.

Trong trường trung học ngọ hồ tàng long này, Bắc Vũ trở thành một người hoàn toàn mờ nhạt.

Sau mấy ngày có thành tích cuộc thi, con số hai mươi lăm không ngừng quanh quẩn trong đầu Bắc Vũ, ngay cả buổi tối cũng nằm mơ thấy, quả thực giống như bóng đè không xua đi được.

Là một cô gái thiên tài được mọi người khen mười mấy năm, đột nhiên nhận ra mình chỉ là một người bình thường, quả thực quá tàn nhẫn.

Đối với cô gái đã quen được mọi người vây quanh, trở nên mờ nhạt là chuyện khủng bố biết bao.

Trước đây Bắc Vũ có ba giấc mơ.

Sau khi lớn lên có một căn phòng chất đầy kẹo.

Thi đỗ đại học nổi tiếng, trở thành phu nhân Marie Curie.

Du lịch vòng quanh thế giới.

Sau đó tuổi ngày càng lớn dần dần không còn thích ăn kẹo, cho nên giấc mơ thứ nhất tự động biến mất.

Còn giấc mơ thứ hai của cô sau năm mười lăm tuổi cũng đang tràn ngập nguy cơ khó khăn.

Đó là lần đầu tiên Bắc Vũ ý thức được trưởng thành thật đáng sợ, đó là quá trình tàn khốc làm phai mờ mọi giấc mơ.

Thành tích giữa kì có vào thứ hai, đến tận thứ bảy tâm trạng của Bắc Vũ cũng chẳng thể chuyển biến tốt đẹp.

Nhị Trung ở theo hình thức ký túc xá, giường đơn, chiều thứ bảy tan học là có thể về nhà.

Tuần này Bắc Vũ không đạp xe đến trường, Giang Việt bảo chờ anh ta chở cô về.

Sau khi tan học, cô đi cùng Ngô Nam Nam xuống lầu, bởi vì cùng đợi người, nên hai người đứng bên dưới nói chuyện phiếm.

Bên cạnh hai người là bảng khen, trên đó dán danh sách mười người đứng đầu kì thi giữa kì.

Khi nói chuyện, ánh mắt Ngô Nam Nam không ngừng liếc qua, khẽ thở dài: "Có cần phải khủng bố vậy không? Người đứng đầu ban khoa học tự nhiên thi được bảy trăm hai mươi điểm, hơn người đứng thứ hai những sáu mươi điểm."

Lúc này Bắc Vũ mới quay đầu nhìn những cái tên trên bảng khen.

Người đứng đầu quả nhiên là bảy trăm hai mươi điểm, hơn người thứ hai sáu mươi điểm, những người phía sau điểm số không cách biệt lắm.

Mọi người đều biết cuộc thi ở Nhị Trung khó như thế nào, thậm chí còn khó hơn thi vào đại học, bình thường thi được cao nhất cũng chỉ có sáu trăm bốn mươi lăm điểm, dường như chưa từng xuất hiện loại điểm hơn bảy trăm biến thái này.

Bắc Vũ nhìn chăm chăm hai chữ "Thẩm Lạc" trước con số bảy trăm hai mươi, hơi xuất thần.

Ngô Nam Nam tặc tặc hai tiếng: "Quả nhiên là Lạc thần."

Bắc Vũ à một tiếng, nghi hoặc nhìn cô ấy: "Cái gì Lạc thần?"

Ngô Nam Nam chỉ tay vào tên trên bảng khen: "Thẩm Lạc đó! Cậu chưa

từng nghe qua sao?"

Bắc Vũ lắc đầu, lúc này mới khai giảng được có hai tháng, mọi người trong lớp học còn chưa biết hết, người bên ngoài lớp quả thực cô biết rất ít. Chỉ biết Giang Việt cũng được coi như nhân vật nổi bật ở Nhị Trung – cá biệt nổi tiếng.

Ngô Nam Nam nghe vậy hào hứng, cười nói: "Chính là Thẩm Lạc thi được hơn bảy trăm điểm này, học kỳ vừa rồi mới nhảy dù đến trường chúng ta, tháng đầu tiên thi đứng đầu lớp, điểm cũng cao hơn người thứ hai mấy chục. Những người khác đều nói có anh ấy đến đây thì về sau những người khác chỉ có tranh được vị trí thứ hai, cho nên tất cả mọi người đều gọi là Lạc thần."

Bắc Vũ kinh ngạc: "Từ đâu tới mà lợi hại thế?"

Có lẽ là tự thấy mình biết nhiều nên Ngô Nam Nam hơi đặc ý chớp mắt: "Đương nhiên là lợi hại rồi, người ta chính là thiên tài đấy. Nghe nói mười tuổi đã vào cấp hai, mười hai tuổi lên trung học, mười bốn tuổi thi đỗ đại học, hình như là do sức khỏe nên học được một năm thì nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng hai năm, sau đó đến trường chúng ta học lại cấp ba, gần đây mới xuất ngoại giang hồ."

Bắc Vũ nghĩ đến vị trí hai mươi lăm của mình, hơi phẫn nộ thầm than: Xem đi! Đây mới là thiên tài thực sự!

Cô là một con ếch ngồi đáy giếng, cuối cùng đã được mở mang về thế giới rộng lớn chưa từng hay biết.

Người bạn Ngô Nam Nam chờ nhanh chóng đi xuống, sau đó hai người tạm biệt, trước bảng khen chỉ còn lại mình Bắc Vũ.

Cô quay đầu nhìn hai chữ Thẩm Lạc trên bảng khen, không khỏi tò mò thiên tài thực sự này có dáng vẻ như thế nào.

Nếu cô vẫn đứng đầu như cũ, có lẽ sẽ không có hứng thú đối với Thẩm Lạc này.

Nhưng hiện tại cô đứng thứ hai mươi lăm trong lớp, đối với thiên tài chân chính trong lòng không khỏi ngứa ngáy.

Cô nhìn cái tên Thẩm Lạc xuất thần một lúc lâu, phát hiện không biết xung quanh trở nên im ắng từ lúc nào mới hoàn hồn.

Cô giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, đã tan học được nửa tiếng mà chả thấy bóng dáng Giang Việt đâu.

Cô chẳng thích chờ đợi, đi đến dãy nhà đối diện, chạy lên tầng hai trực tiếp gọi người.

Cô đã tới phòng học của Giang Việt một lần, coi như là ngựa quen đường cũ.

Giang Việt dựa vào thành tích thể thao mới vào được Nhị Trung, đáng người cao lớn, cũng coi như là đi cửa sau vào.

Bắc Vũ chạy đến lớp học của anh ta, thò đầu vào từ cửa sau, quả nhiên thấy Giang Việt vẫn ngồi im tại chỗ, bên cạnh có hai nam sinh vây quanh, hình như đang ghé vào xem thứ gì đó.

Bắc Vũ thấy trong phòng cũng chả còn nhiều người, lặng lẽ bước vào, đứng sau lưng Giang Việt, đột nhiên dùng sức vỗ vai anh ta: "Giang nhị cầu, anh làm cái quỷ gì thế? Em đã chờ anh hơn nửa tiếng rồi đấy."

Giang Việt bị dọa hoảng hồn, suýt chút nữa ngã khỏi ghế, luống cuống tay chân nhét quyển sách vào ngăn bàn.

Bắc Vũ tinh mắt, lập tức nhìn ra nó là gì, khinh bỉ trợn tròn mắt.

Nam sinh mười bảy mười tám, đúng là thời kì hormone phân bố dư thừa, nhất là loại người hoạt động thể thao như Giang Việt. Tuy Bắc Vũ còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã tương đối hiểu biết.

Giang Việt sợ hết hồn còn chưa kịp vỗ ngực, quay đầu lại nhìn cô, phô trương thanh thế quát: "Bắc miệng rộng, có biết sẽ dọa chết người không!"

Hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, kể từ khi Giang Việt biết đi đã là một đứa bé chuyên gây họa. Ở trong đại viện thuộc nhà máy, Bắc Vũ là con nhà người ta, còn Giang Việt là lại kẻ chuyên quậy phá. Bắc Vũ luôn đóng vai trò là tình báo cho cha mẹ Giang Việt, vì thế bị Giang Việt đặt biệt danh Bắc miệng rộng.

Hai nam sinh bên cạnh Giang Việt nhìn thấy là nữ sinh xinh đẹp, ồn ào cười xấu xa: "Ái chà! Anh Việt, tiểu mỹ nữ này ở đâu ra thế? Giới thiệu đi!"

"Thôi đi! Đây là em gái tôi." Giang Việt đuổi chân đuổi người.

"Em gái anh?" Hai nam sinh cười càng xấu xa, thi nhau hợp xướng: "Rất

cuộc anh có bao nhiêu em gái thế?"

Giang Việt lạnh lùng lườm, đập mỗi người một cái, cuối cùng hai nam sinh cũng đi.

Bắc Vũ nghiêm mặt nhìn mấy tên gốc đũa giỡn.

Giang Việt cầm cặp sách, lặng lẽ nhìn cô, lấy cuốn sách vừa nhét vào ngăn bàn bỏ vào cặp.

Bắc Vũ lên tiếng: "Giang nhị cầu, mắt em không mù đâu."

Giang Việt ưỡn ngực cười ha ha: "Chị Vũ, coi như hôm nay em có công chở chị về, ngàn vạn lần chị đừng mách cha mẹ em. Chị thấy đấy nam sinh xem mấy thứ này cũng là bình thường."

Bắc Vũ cười khúc khích: "Anh không biết xấu hổ, nhưng em thì có đấy!"

"Được rồi, chúng ta mau về nhà ăn cơm thôi, mẹ em bảo tối nay sẽ làm sườn kho và thịt kho tàu đấy, anh phải đi ăn chực mới được." Giang Việt giữ bả vai cô, xoay người đi ra ngoài.

"Thẩm Lạc." Trong phòng học đột nhiên có người gọi, "Cậu không về à? Nếu không tớ đưa chìa khóa, tí cậu khóa cửa nhé."

"Ừ."

Bắc Vũ quay đầu lại theo tiếng nói chuyện, thấy ở vị trí cuối cùng trong phòng học, có một nam sinh cao gầy đang đứng dậy thu dọn cặp sách.

Anh mặc một chiếc áo hoodie màu xanh đậm, hơi cúi đầu, tóc rơi xuống trán. Chỉ hé ra khuôn mặt nghiêng thôi, nhưng ở trong mắt Bắc Vũ, hai chữ "Thẩm Lạc" cũng đã đủ khiến cô hoảng hốt.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên không nghe không nhìn thấy gì hết.

Mọi thứ xung quanh như trở nên yên lặng như tờ, chỉ còn lại bóng dáng kia mà thôi.

Bóng dáng ấy hoàn toàn khác biệt với những nam sinh cô đã nhìn thấy mười lăm năm qua.

Chỉ là cái nhìn thoáng qua, nhưng bóng dáng anh đã khắc sâu trong lòng Bắc Vũ.

Mà sở dĩ chỉ nhìn được thoáng qua là vì cô bị Giang Việt đẩy ra khỏi phòng học.

"Nhìn cái gì vậy! Đi mau!" Ra khỏi phòng học, Giang Việt bỏ tay xuống

khỏi vai cô, nhanh chóng chạy về phía cầu thang, "Em nhanh lên! Nếu không đuổi kịp, anh cho đi bộ về đây."

Nếu là ngày thường chắc hẳn Bắc Vũ sẽ tranh cãi với anh ta, nhưng lúc này tâm tư của cô dồn hết cho động tĩnh ở phía sau, hoàn toàn không quan tâm đối với trò ngốc nghếch của Giang Việt.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, Bắc Vũ biết là người nam sinh tên Thẩm Lạc đi ra.

Tim cô đột nhiên đập dồn dập, muốn quay đầu lại mà không dám.

Đầu óc trống rỗng, ngay cả bước chân cũng trở nên hơi hỗn loạn.

Khi đi đến cuối hành lang, cuối cùng cô đã lấy được dũng khí quay đầu lại, nhưng phát hiện trên hành lang không biết đã trống trơn từ khi nào, làm gì còn bóng dáng ai.

Bắc Vũ hít thở sâu một hơi,

Giang Việt ở dưới nhìn lên, hét lớn: "Bắc miệng rộng, em ngăn người làm quái gì thế? Có phải đụng vào quý nên linh hồn bị hút đi rồi không?"

Thật sự đúng là linh hồn bị hút đi rồi.

Bắc Vũ cúi đầu nhổ một ngụm nước bọt về phía Giang Việt: "Giang nhị cầu, em đã thu thập đủ một cái sọt về chiến tích vĩ đại của anh ở trường, tối nay trở về từ từ tâm sự với quản đốc Giang và kế toán Vương nhé."

"Shit, chị Vũ, hãy lượng tình em chở chị về, chị đừng có độc ác như vậy, được không?"

Chương 3: Xuân tâm (*)

(*) chỉ cảm giác tương tư giữa nam và nữ

Trên đường đi, tiếng Giang Việt quang quác không ngừng, thấy vẻ mặt Bắc

Vũ vẫn thờ đản không có phản ứng gì, con người thô lỗ như anh ta cũng cảm thấy khác lạ.

Mở khóa, anh ta chọc tay vào trán cô: "Sao thế? Vẻ mặt như mất hồn vậy." Trong đầu Bắc Vũ vẫn là dáng vẻ vừa rồi của Thẩm Lạc, không thể tập trung nổi: "Không sao."

Giang Việt càng muốn biết, giả vờ lơ đãng hỏi: "Có phải do lần này thi không tốt không? Anh nói với em nè, học sinh ở Nhị Trung không giống như thời cấp hai của chúng ta đâu, ngoài người vào học nhờ thành tích thể thao như anh thì còn lại toàn là dân ưu tú, người nào ở cấp hai không phải là số một số hai chứ? Rất nhiều học sinh ở trường cấp hai trọng điểm vào đây còn xếp cuối đấy. Mấy cái tên đầu bảng toàn kẻ biến thái.

Thực ra Giang Việt đã đi hỏi thăm thành tích của cô, biết cô chỉ đứng thứ hai mươi lăm trong lớp.

Hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, anh ta hiểu rõ tính cách của Bắc Vũ, con bé này tâm cao khí ngạo, chỉ sợ lúc này chịu đả kích không nhỏ.

Anh ta lo cô bị chênh lệch quá lớn.

Song anh ta không hề biết bởi vì nhờ sự xuất hiện của Thẩm Lạc, bóng ma vị trí hai mươi lăm đã gần như hoàn toàn biến mất trong lòng Bắc Vũ. Cho dù lúc này bị Giang Việt nhắc tới, cô cũng không cảm thấy xót muối vào vết thương, chẳng hề để ý chặn họng anh ta: "Tuy em thi không tốt, nhưng không có đứng cuối như anh, có gì phải đau khổ chứ?"

Giang Việt không thèm để ý lời nói có dao này, nhú mày quan sát cô từ trên xuống dưới, thấy mặc dù cô hơi khác thường, nhưng quả thật không giống dáng vẻ đau lòng, cười hì hì nói: "Vậy thì tốt rồi." Nói xong vỗ vào chỗ ngồi phía sau xe, "Nào anh đưa em về."

Bởi vì hai người về muộn, nên người trên đường hơi thưa thớt.

Bắc Vũ ngồi sau xe Giang Việt, ngẩng đầu nhìn anh ta hùng hục đạp xe, hơi không nhịn được muốn hỏi anh ta về Thẩm Lạc.

"Giang nhị cầu, em có chuyện này muốn hỏi anh."

"Nói đi! Em trai đây biết gì sẽ nói nấy."

Bắc Vũ tròn tròn mắt, đang muốn mở miệng, đột nhiên liếc thấy một bóng dáng quen thuộc trên vỉa hè.

Thực ra cũng không tính là quen thuộc, dù sao trước đó cũng chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi.

Nhưng cái thoáng nhìn này cũng đã đủ để khắc sâu.

Lúc này đang là cuối thu, sắc trời hơi tối, có gió nổi lên, trên vỉa hè chỉ có mấy người đi bộ.

Thẩm Lạc đeo cặp sách bước đi, đầu đội mũ, hình như đeo tai nghe nhạc, hơi cúi đầu, đi không nhanh không chậm.

Trái tim Bắc Vũ đột nhiên đập thành thịch, nín thở chờ xe đạp vượt qua anh, câu chuyện đang nói dang dở với Giang Việt đã quên sạch.

Một, hai, ba...

Xe đạp dần vượt qua nam sinh đi bộ trên vỉa hè.

Ở trong tầm mắt của Bắc Vũ, đầu tiên là bóng dáng, sau đó là khuôn mặt nghiêng, cuối cùng đã thấy được khuôn mặt anh giấu dưới mũ.

Dưới trời chiều loang lổ, ngũ quan của thiếu niên đẹp đẽ, gương mặt trầm tĩnh như nước, như bước từ trong tranh ra.

Bắc Vũ nhìn anh từ xa, tim đập nhanh hơn.

Thẩm Lạc vốn hơi cúi đầu, như cảm giác được có người nhìn mình, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn qua bên này.

Lúc này hai người chỉ cách nhau khoảng mười mét, ánh mắt đen láy của anh nhìn thẳng về phía Bắc Vũ, khiến cô sợ tới mức vội quay đầu đi.

Bởi vì động tác quá mạnh, chiếc xe đang chạy hơi rung rung.

Giang Việt cố gắng lắm mới giữ vững được, lớn tiếng hét: "Em làm trò quỷ gì thế? Có phải muốn thay chó ăn phân không?"

Nếu là bình thường Bắc Vũ đã sớm cãi lại anh ta, nhưng lúc này Thẩm Lạc lại ở ngay phía sau, không hiểu sao cổ họng cô như bị người bóp nghẹt, không nói được câu nào.

Cho đến khi xe đạp đi đến chỗ rẽ, Bắc Vũ mới lặng lẽ quay đầu lại.

Nhưng trên vỉa hè trừ mấy người đi bộ, lá cây bị gió thổi bay, nào đâu còn có bóng dáng của Thẩm Lạc, khiến cho cô có cảm giác mình chỉ vừa như nằm mơ.

Còn quãng đường nửa tiếng nữa, Giang Việt vẫn lú lo không ngừng, Bắc Vũ không nghe vào câu nào, chỉ thỉnh thoảng ừ à đáp có lẽ, so với thường

ngày giống như hai người.

Giang Việt mặc định cô bị cuộc thi đả kích, sau khi về đến nhà, anh ta chạy đến nhà Bắc Vũ ở đối diện ăn ké cơm, nhân lúc cô không để ý, lặng lẽ đi vào nhà bếp, báo cáo chuyện này với mẹ cô.

Cha mẹ Bắc Vũ xưa nay luôn yêu thương con gái, lúc ăn cơm cũng không nhắc gì đến chuyện thi cử của cô.

Không ai biết trong đầu Bắc Vũ toàn là Thẩm Lạc, đã sớm ném vị trí hai mươi lăm kia lên chín tầng mây.

Sau khi ăn cơm xong, Giang Việt về nhà, tiết mục văn nghệ Bắc Vũ thích bắt đầu, xem một lát, nhưng nội tâm quấy nhiễu, chương trình chưa hết đã bỏ chạy sang nhà họ Giang đối diện.

Giang Việt đang làm tổ trong phòng chơi trò chơi, thấy cô lén lút đi vào, trợn tròn mắt dò xét: "Nếu em không phải đến tố cáo với cha mẹ anh thì chúng ta vẫn là anh em tốt, manga trong ngăn tủ của anh, em cứ tùy tiện lấy ra xem."

Bắc Vũ đi đến bên cạnh anh ta, kéo ghế ngồi xuống: "Giang nhị cầu, đừng có nghĩ lòng người hiểm ác thế, em chỉ có chút chuyện muốn hỏi anh thôi."

Giang Việt liếc cô: "Đúng rồi, trên đường trở về em từng nói câu này, sau đó thì im bật. Rốt cuộc muốn hỏi gì thế? Thần thần bí bí."

Bắc Vũ vẫn giấu đầu hở đuôi: "Trước đó không phải là do em quên sao? Vừa rồi đột nhiên mới nghĩ ra. Cũng không phải chuyện gì quan trọng, chỉ là... cái người tên Thẩm Lạc đứng thứ nhất trong kì thi vừa rồi học lớp anh à?"

Một học sinh từng oai phong trong trường học có hứng thú với cao thủ học hành xếp thứ nhất đối với Giang Việt cũng là chuyện bình thường, anh ta không hề để ý: "Anh còn tưởng là chuyện gì cơ. Là bạn học cùng lớp với anh, kỳ vừa rồi mới chuyển đến."

"Anh có thân với người đó không?"

Giang Việt lắc đầu: "Tên kia hơi là lạ, luôn chỉ có một mình, cảm giác hơi biến thái, anh nói chuyện với cậu ta chưa đến hai câu."

Bắc Vũ xùy một tiếng: "Người ta thi được hơn bảy trăm điểm, anh được có hai trăm, chỉ số thông minh đủ để nghiền nát anh, đương nhiên là cảm thấy

người ta biến thái rồi."

Giang Việt mất mặt, hất tay với cô: "Tạm biệt!"

Bắc Vũ suy nghĩ, lại hỏi: "Không phải người trong lớp anh gọi anh ta là Lạc thần sao? Anh nói xem anh ta kì quái thế nào?"

Giang Việt liếc cô, lấy tay chỉ lên đầu mình: "Mắt mọc ở chỗ này."

"Người ta học giỏi kiêu ngạo một chút cũng là bình thường mà."

Nghe vậy, Giang Việt hơi căm phẫn: "Anh nói với em nhé, cậu ta không chỉ hơi kiêu ngạo đâu, mỗi lần bọn anh đi chơi bóng, anh sẽ phát huy phẩm chất tốt đẹp đoàn kết yêu mến bạn bè mời cậu ta, muốn cho cậu ta cảm nhận được chút ấm áp, nhưng người này chưa lần nào cho anh chút mặt mũi. Anh chính là Giang Việt, đại ca của Nhị Trung đấy!"

Bắc Vũ cảm thán: "Anh là cặn bã trong Nhị Trung thì đúng hơn." Dừng một chút, nói tiếp, "Có lẽ người ta không biết chơi bóng thì sao? Dù sao những cao thủ học hành này bình thường thể dục cũng không tốt."

Giang Việt cười lạnh hai tiếng: "Có quý ấy! Ban đầu anh cũng tưởng thế, sau đó có một lần có người chơi bóng trong phòng học, suýt chút nữa đập vào cậu ta, ai ngờ cậu ta né qua được, với một người chơi bóng thì tuyệt đối là cao thủ."

Bắc Vũ cười: "Vậy có thể là người ta quá giỏi, khinh thường chơi với đám gà mờ các anh rồi!"

Giang Việt lại hất tay với cô: "Không tiễn!"

Bắc Vũ đương nhiên sẽ không đi về, lôi kéo tay áo anh ta: "Không phải chỉ là không muốn chơi bóng với các anh thôi sao? Làm sao trách người ta được? Anh nói xem còn điều gì kì quái không?"

Giang Việt nghi ngờ nhìn cô: "Anh nói này Bắc miệng rộng, sao em cảm thấy hứng thú với Thẩm Lạc thế? Em từng gặp cậu ta rồi sao?"

Bắc Vũ nhanh chóng lắc đầu: "Đâu có. Chỉ là hơi tò mò với người thi được hơn bảy trăm điểm thôi."

Giang Việt gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi: "May là em chưa thấy người, nếu không anh sẽ nghi ngờ không phải là em thăm mến người ta đấy. Cậu ta mới chuyển đến đây có hai tháng, ba ngày hai lần còn có nữ sinh lớp khác đến xem người."

Giang Việt tuy học kém, nhưng vốn là một học sinh tỏa sáng bên môn thể dục, lại thêm tụ tập được một đám bạn ở Nhị Trung, tất nhiên là nhận được sự hoan nghênh của nữ sinh.

Song gần đây do sự xuất hiện của Thẩm Lạc, sự nổi bật của anh ta bị chiếm mất. Dù sao ở Nhị Trung với mục tiêu trọng điểm về học tập, một chàng trai là siêu cao thủ học hành cộng thêm đáng vẻ đẹp mắt hiển nhiên là hấp dẫn hơn loại học kém như anh ta rồi.

Bắc Vũ nghe ra được sự tức giận không cam lòng của anh ta, vỗ bờ vai: "Hóa ra là anh ghen tị người ta cướp mất sự nổi bật, nói thật nam tử hán đại trượng phu phải dũng cảm đối mặt với sự thật tàn khốc."

Nói xong cười ha ha khi thấy người gặp họa.

Giang Việt mặt mặt chờ cô cười xong: "Chúng ta dù sao cũng là anh em mà em chả có chút tình người nào sao?"

"Không có." Bắc Vũ lắc đầu, lại đột nhiên hỏi, "Thực sự có rất nhiều nữ sinh đến ngắm anh ta sao?"

Giang Việt bĩu môi: "Đúng vậy! Có người còn nhờ anh gửi hộ thư tình cơ."

Trong lòng Bắc Vũ đột nhiên hơi rầu rĩ, giống như vừa phát hiện ra kho báu tuyệt thế thì hóa ra đã sớm có một đồng người như hổ rình mồi.

Cô bĩu môi: "Việc học của bọn anh cũng nhàn nhĩ."

Giang Việt nghiêm túc gật đầu: "Thư tình từ đám bên vũ đạo âm nhạc, bên đó quả thật nhàn hơn."

"Vậy không phải toàn là người đẹp sao?" Giọng Bắc Vũ bất giác trở nên chua xót.

"Cũng không phải như vậy. Chỉ là Thẩm Lạc còn không thèm liếc mắt nhìn họ."

"Thật sao?"

Giang Việt gật đầu, lại chỉ vào đỉnh đầu, cười nói: "Bởi vì mắt cậu ta mọc ở đây!"

Tuy rằng cười trên nỗi đau của người khác thật sự hèn hạ, nhưng không hiểu tại sao trong lòng Bắc Vũ có sự mừng thầm không nói nên lời.

Trên đường cô về nhà vừa rồi, ít nhất cô đã có được một ánh mắt của Thẩm Lạc.

Trong mười lăm năm qua của Bắc Vũ, thế giới nhỏ trong nhà máy này quá thuận buồm xuôi gió, khó tránh khỏi tâm cao khí ngạo, không có cậu trai nào trong đại viện khiến cô để vào mắt.

Vì thế cho đến trước hôm nay cô chưa từng nảy mầm xuân tâm.

Mười lăm tuổi mới có rung động đầu tiên trong đời, so với các bạn cùng lứa tuổi hiển nhiên là hơi muộn.

Hậu quả của việc tới muộn chính là khí thế rào rạt.

Có lẽ chính là thời kì trưởng thành phát hỏa đây mà.

Có lẽ đã quen với việc từ nhỏ được người vây quanh, tính cách của Bắc Vũ chỉ hơi ngằn ngại, không quá thẹn thùng, đối với loại tình cảm đột ngột xuất hiện này, cũng không quá bất an, chỉ có sự hưng phấn rục rịch.

Trong khi thanh xuân của cô dần trôi qua, đột nhiên xuất hiện một nam sinh xuất sắc, không có thứ gì có thể khiến cô kích động hơn.

Trước kia ngày nghỉ với cô chỉ là trong nháy mắt trôi qua, còn lúc này một ngày giống như một năm.

Trưa hôm sau ăn cơm xong, cô lập tức trở về trường học.

Ký túc xá của nam sinh ở ngay phía đối diện ký túc xá của cô, quay về phòng, cô kéo ghế ra ngồi trước cửa sổ, giả vờ mở sách ra xem, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm cửa ra vào ký túc xá bên kia.

Giờ tự học của trường bảy giờ mới bắt đầu. Tầm bốn năm giờ đã có học sinh lục tục ra vào.

Bắc Vũ cẩn thận nhìn, ở cửa kia vẫn không có động tĩnh gì.

"Bắc Vũ, cậu làm gì thế?" Bạn cùng phòng sau khi đi vào nhìn thấy cô ngồi bên cửa sổ, thuận miệng hỏi.

"Á?" Bắc Vũ hoàn hồn, "Không có gì, chỉ ngồi đọc sách thôi."

Bạn cùng phòng cười: "Rất nhàn hạ thoải mái nhỉ."

Bắc Vũ ừ một tiếng có lệ, ánh mắt vẫn nhìn về phía đối diện.

Đúng lúc này, người cô chờ đợi cuối cùng đã xuất hiện trong tầm mắt.

Trái tim vốn lơ lửng của Bắc Vũ lúc này đập dồn dập.

Hôm nay Thẩm Lạc mặc bộ đồ thể thao màu trắng, đeo cặp sách, vẫn đeo tai nghe như cũ, giống như ngăn cách với thế giới này.

Nhìn thấy anh nhanh chóng đi vào ký túc xá, dù chỉ là bóng lưng thôi,

nhưng Bắc Vũ cũng muốn nhích đầu ra để nhìn rõ ràng hơn.

Không nghĩ tới Thẩm Lạc sắp đi vào trong đột nhiên dừng bước, dường như dự cảm được điều gì đó, đột ngột nhìn về phía ký túc xá nữ.

Bắc Vũ bất ngờ không kịp phòng bị, sợ tới mức nhanh chóng rụt cổ về, ai biết ngồi không vững, ngã luôn khỏi ghế.

"Sao thế?" Động tĩnh của cô khiến hai người bạn cùng phòng bất ngờ.

Bắc Vũ hất tay: "Không sao!"

Cô xoa móng bị đau, ảo não đứng dậy.

Thực ra hai tòa nhà ký túc xá cách nhau cũng không gần, cô còn ở tầng ba, cho dù vừa rồi Thẩm Lạc nhìn sang thì cũng chả thấy gì, hơn nữa anh cũng chỉ quay đầu, không thể chứng tỏ là phát hiện cô rình coi.

Cô chột dạ cái quỷ gì chứ.

Chương 4: Thích

Bắc Vũ bị ngã quả thực không nhẹ, khi bước đi hông còn hơi đau. Xong ba tiết tự học, cô không chờ bạn cùng phòng đi chung về ký túc xá, tiếng chuông vừa vang lên một lần đã nhét hết sách vở vào trong ngăn bàn, nhanh chóng chạy khỏi phòng học xuống lầu.

Trên đường quay về ký túc xá, số người nhanh chóng tăng lên, dưới bóng đêm toàn là học sinh rất khó phân biệt được ai với ai.

Bắc Vũ đứng ở ven đường hết nhìn sang đông lại nhìn sang tây một lát, không phát hiện được người mình muốn nhìn, đành nản lòng hòa vào đám đông đi về ký túc xá.

"Thẩm Lạc!"

Phía sau trong đám người ồn ào, mơ hồ truyền đến tiếng gọi của con gái.

Bắc Vũ nghe được hai từ đó, theo phản xạ quay đầu lại.

Đúng là kì quái, rõ ràng học sinh tan học nhộn nháo như vậy, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái xuyên qua đám người, đã thấy được Thẩm Lạc lờ mờ ở cách đó hơn mười mét.

Anh vẫn đeo tai nghe, đút tay vào túi, bị một cô gái từ phía sau đi lên ngăn lại.

Cô gái kia búi tóc tròn, dáng người cao gầy, đứng thẳng, chân hơi khuỳnh ra kiểu chữ bát, vừa nhìn đã biết là học múa.

Bắc Vũ không nhìn rõ được diện mạo của cô gái, nhưng nữ sinh học múa tất nhiên toàn là người đẹp.

Cô gái đứng trước mặt Thẩm Lạc, giơ tay đưa một hộp nhỏ cho anh, hình như nói gì đó.

Khuôn mặt Thẩm Lạc được giấu dưới bóng đêm, Bắc Vũ không thấy rõ mặt anh.

Nhưng cô nhìn thấy rõ động tác của anh, anh không hề tháo tai nghe xuống, chỉ thản nhiên nhìn cô gái trước mặt, cũng không nhận đồ trong tay cô gái,

thậm chí môi cũng không thềm nhếch lên, vòng qua cô gái, đi thẳng về phía trước.

Trong lòng Bắc Vũ mừng thầm, nhanh chóng xoay người đi.

Cô cố ý đi rất chậm, bởi vì biết có thể Thẩm Lạc đi ngay đằng sau mình, cả người bất giác trở nên hơi cứng đờ, cũng không nhìn kĩ đường, đi được mấy bước, không biết giẫm phải thứ gì, chân hơi lão đảo, dù không bị ngã, nhưng cũng không may khi đụng vào một nam sinh bên cạnh.

Đồ uống nam sinh đang cầm trên tay rơi xuống đất.

Chàng trai mười mấy tuổi không hề biết thương hoa tiếc ngọc, cảm tức rống lên: "Không có mắt à?"

"Xin lỗi! Tôi không cố ý."

Tính cách Bắc Vũ ăn mềm chứ không ăn cứng (*), nếu không phải bởi vì Thẩm Lạc ở cách đó không xa, bị một người rống như vậy làm gì có chuyện ôn tồn giải thích.

(*) tính cách ương ngạnh, tuyệt đối không khuất phục

Tuy đã giải thích nhưng vẫn không yên lòng, ánh mắt không ngừng nhìn về phía sau.

Cô gái vừa rồi vẫn còn ủ rũ đứng nguyên tại chỗ, còn Thẩm Lạc thì vẫn bình thản đi tiếp.

Đáng tiếc anh không hề có hứng thú với cuộc tranh cãi nhỏ, ngay cả một ánh mắt cũng không liếc qua, đeo tai nghe, lướt qua bên cạnh Bắc Vũ.

Nam sinh bị Bắc Vũ đụng vào, cúi đầu nhìn quần áo bị bẩn, lại nhìn vào mắt Bắc Vũ, có lẽ thấy rõ cô là một nữ sinh xinh đẹp, những lời vốn muốn mắng chửi đành nuốt vào, không cam lòng tránh đi.

Bắc Vũ nhặt cốc nước dưới mặt đất lên, đi đến ném vào thùng rác, sau đó nhanh chóng đi theo sau Thẩm Lạc.

Cô cách anh khoảng ba bốn mét, dưới bóng đêm lần đầu tiên lộ liễu nhìn gần anh như thế.

Tuy chỉ là một bóng dáng, nhưng cũng đủ để cho cảm xúc cô dâng trào.

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm giác thích một người, là một nam sinh hoàn toàn xa lạ, nhưng không hề giống người bình thường.

Loại cảm giác này rất kì diệu.

Khi cô đang dần trôi qua tuổi mười lăm, đây thực sự là một niềm vui bất ngờ.

Mãi cho đến khi đi đến khu ký túc xá, Bắc Vũ mới dừng lại ở ngã rẽ nhìn theo Thẩm Lạc đi vào ký túc xá nam, rồi mới chạy về phía tòa nhà ký túc xá nữ.

Tâm trạng cô khá tốt, khi đẩy cửa phòng đi vào, mồm không ngừng huýt sáo.

Bạn cùng phòng thấy thế, cười hỏi: "Bắc Vũ có chuyện gì mà hớn hờ thế?"

Bắc Vũ nhíu mày, từ chối đáp.

Tâm trạng cô đúng thật là vô cùng vui vẻ.

Đánh răng rửa mặt xong, ghé vào cửa sổ hít thở không khí trong lành buổi đêm.

Bóng đêm đã sâu, bầu trời đầy sao.

Cô chống đầu giống như một cô gái hoài xuân, khi đang chuẩn bị lên giường, ánh mắt đột nhiên nhìn sang tòa nhà đối diện, thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tuy ánh sáng lờ mờ, nhưng chỉ liếc mắt một cái cô đã nhận ra Thẩm Lạc thay bộ quần áo thể thao.

Cô sững sốt, lập tức có phản ứng, chạy nhanh ra cửa.

"Sắp tắt đèn rồi, cậu còn làm gì thế?" Cô bạn cùng phòng kêu lên.

Mười một giờ ký túc xá sẽ tắt đèn, lúc này đã là mười giờ hơn.

Bắc Vũ cũng không quay đầu lại: "Tớ đi ra ngoài có chút việc, sẽ quay lại ngay."

Cô chạy thẳng một mạch từ tầng ba xuống.

Song đã không còn thấy bóng dáng Thẩm Lạc đâu, cô không cam lòng chạy ra khỏi khu vực ký túc xá, cuối cùng trên đường đi đến sân thể dục đã nhìn thấy anh.

Lúc này trong sân trường không còn nhiều người, bóng dáng của Thẩm Lạc được ánh trăng kéo thật dài.

Bắc Vũ biết hành vi bám đuôi đáng khinh biết bao, nhưng không kiềm lòng được sự hiếu kỳ, vô cùng muốn nhìn thấy anh, muốn tìm hiểu tất cả mọi thứ về anh.

Cô đứng không xa không gần quan sát bóng dáng kia, đi theo anh vào sân thể dục, nhìn thấy anh ngồi ở xà kép bên cạnh đường chạy, cầm ống nhòm ngắm sao trời.

Cô đứng cách anh hơn mười mét thì dừng lại.

Thẩm Lạc dường như phát hiện ra cô, nhìn vào ống nhòm một lát, rồi lại nhìn sang phía cô.

Bắc Vũ biết một mình đứng ở sân thể dục rất kì quái, nhưng lại không muốn rời đi, vì thế đành phải giả vờ chạy bộ.

Một vòng, hai vòng, ba vòng...

Mỗi lần chạy qua trước mặt anh, trái tim cô đều đập dồn dập.

Biết rõ anh sẽ không chú ý tới mình, nhưng lại không nhịn được ảo tưởng sẽ làm cho anh chú ý.

Mặc dù lúc này đang ở trong trường học, nhưng cô đã cảm thấy cô độc, cô gái mới mười mấy tuổi mà luôn cảm thấy mình khác biệt.

Chạy mười vòng, cuối cùng Thẩm Lạc đã thu ống nhòm, nhảy xuống xà kép.

Bắc Vũ đã quá mệt, cuối cùng đã được dừng lại, tiếp tục không xa không gần theo sát anh về ký túc xá.

Hậu quả của vận động quá mức là hôm sau cả người đều đau nhức, hơn nữa miệng còn ê ẩm, gần như liệt nửa người.

Đêm qua khi ngủ cô đã suy nghĩ thật lâu, chuyện mình thích Thẩm Lạc tới tựa như gió lốc. Loại trải nghiệm mới này khiến cô vừa hưng phấn vừa vui sướng.

Nhưng cô thích một nam sinh không quen biết phải làm như thế nào đây?

Bắc Vũ mười lăm tuổi hơi mơ hồ.

Tặng quà trực tiếp thổ lộ với anh giống như cô gái tối qua sao?

Cô thực sự có can đảm làm như vậy, trong mười lăm năm nay cô làm việc gì cũng thẳng thắn, tính cách cô chủ động dũng cảm, tuy không có kinh nghiệm, nhưng thổ lộ với nam sinh cũng chẳng phải chuyện lớn gì.

Chỉ là cô biết nếu đi thổ lộ, kết quả sẽ bị khinh thường giống như nữ sinh tối qua mà thôi.

Dù sao cô cũng tâm cạo khí ngạo, nên sẽ không làm loại chuyện ngốc

nghech như vậy.

Càng nghĩ càng cảm thấy trước hết vẫn nên khiến cho Thẩm Lạc chú ý thì hơn.

Nhưng làm thế nào để cho Thẩm Lạc chú ý mới là vấn đề.

Buổi sáng thức dậy, Bắc Vũ còn soi gương rất lâu.

Cô gái trong gương có làn da trắng nõn, mắt ngọc mào ngài, dáng vẻ thanh tú, nhưng mới có mười lăm tuổi nên mặt mũi vẫn còn ngây thơ, hơn nữa cách ăn mặc nhạt nhẽo, khoác bộ đồng phục nhàm chán, lẫn vào trong đám học sinh hiển nhiên chả có gì nổi bật.

Bắc Vũ nhìn cô gái mờ nhạt trong gương hơi uể oải.

Nhưng nếu có thể khiến cho Thẩm Lạc chú ý thì chứng tỏ cô đã không giống người thường.

Sự xuất hiện của Thẩm Lạc đã cứu vớt cô khỏi cơn ác mộng vị trí hai mươi lăm. Cô vốn rơi xuống đáy cốc trong cuộc sống trung học, đột nhiên được tái sinh, tràn ngập động lực.

Cô mất mấy ngày mới thăm dò được hoạt động của Thẩm Lạc.

Anh lúc nào cũng chỉ có một mình, cuộc sống theo quy luật đến mức đáng sợ.

Mỗi ngày ăn bữa sáng giống nhau, trưa và tối ăn cơm ở căn tin ngồi cùng một vị trí.

Chỉ cần trời không mưa, tối nào sau tiết tự học cũng sẽ ra sân thể dục ngồi lên xà kép ngắm sao.

Bắc Vũ dùng đủ mọi cách xuất hiện xung quanh anh.

Ví dụ như khi mua bữa sáng sẽ xếp sau anh, khi ăn cơm ngồi bên cạnh anh.

Buổi tối anh ngắm sao, cô chạy bộ. Vòng chạy nào cũng qua trước mặt anh.

Thậm chí mỗi ngày cô đều lấy cớ đến lớp anh tìm Giang Việt, khiến cho Giang Việt bị ai tưởng rằng mình làm chuyện xấu bị cha mẹ phát hiện, nhờ cô giám sát mình.

Mỗi lần đi về Bắc Vũ đều bước qua trước mặt Thẩm Lạc, trong lòng cuộn sóng dâng trào, nhưng ngoài mặt lại thản nhiên, không dám liếc anh nhiều thêm một cái, sợ tâm tư của mình bị phát hiện.

Nhưng cách thức tồn tại thoáng qua này dường như không có tác dụng.

Theo như cô âm thầm quan sát thì cho tới nay Thẩm Lạc chưa hề nhìn cô lấy một lần, có lẽ là hiển nhiên không ý thức được có một cô gái xuất hiện với tần số cao xung quanh anh.

Đây là vở kịch chỉ có mình cô đóng, nhưng cô không hề cảm thấy mệt mỏi. Ít nhất, mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy anh.

Liên tục làm như vậy một tuần, cuối cùng đã đến ngày cuối tuần về nhà.

Bắc Vũ có hai người chị em thân thiết cùng nhau lớn lên, sau khi lên trung học, bởi vì không học chung trường, hơn nữa cô còn ở lại ký túc xá, nên đã lâu ba người không gặp mặt.

Lần gặp lại này cô mới phát hiện bạn thân Trâu Diểu và Triệu Hiểu Tĩnh thoạt nhìn đã hơi khác so với trước kia.

Phong cách của họ không giản dị như nữ sinh trung học mà đã lên một tầm cao mới. Hiện giờ hai người đều nhuộm tóc đeo khuyên tai, ăn mặc cũng thời thượng.

Bắc Vũ đi cùng với bọn họ giống như một cô gái quê mùa.

Ba người vừa chạm mặt, Trâu Diểu lấy từ trong ví ra một tấm ảnh: "Cho hai cậu xem bạn trai tớ, có đẹp trai không?"

Bắc Vũ nhìn qua, thấy trong ảnh là Trâu Diểu và một nam sinh tóc vàng thân thiết khiến người ta buồn nôn.

Cô chặc chặc hai tiếng, cười nói: "Cậu tìm được con khi ở đâu thế này?"

"Cút xuống địa ngục đi!" Từ nhỏ họ cùng nhau lớn lên, vui đùa không ngần ngại, Trâu Diểu cướp lại ảnh, "Hai người thế nào? Có chuyện gì không?"

Triệu Hiểu Tĩnh: "Tớ có kết bạn qua mạng, anh ấy bảo nghỉ đông sẽ đến thăm tớ."

Bắc Vũ xì một tiếng: "Yêu đương qua mạng? Mốt thật, đừng để đến lúc đó gặp phải quang tử (**)."

(**) Chỉ bạn trên mạng gặp nhau, phát hiện không tốt đẹp như trong suy nghĩ, lý tưởng và thực tế chênh lệch khiến người ta giật mình

Triệu Hiểu Tĩnh xì một tiếng khinh miệt: "Cậu không nói được lời nào hay à? Còn cậu thì sao? Nhị Trung các cậu dễ nhìn cỡ nào? Có coi trọng ai không?"

Dáng vẻ của Thẩm Lạc chột lóe qua trong đầu Bắc Vũ, nhưng trên mặt vẫn

dừng dừng như không: "Không có, toàn là con mọt sách, chả có gì thú vị."
"Nói bậy! Ai cũng biết nam sinh Nhị Trung chất lượng cao, Giang Việt cũng học Nhị Trung đấy! Sao có thể toàn là mọt sách chứ? Hơn nữa Nhị Trung yêu đương cũng không ít đâu, tớ từng nhìn thấy có đôi mặc đồng phục trường cậu hôn nhau trên xe buýt đấy. Tớ thấy có cậu mới sắp biến thành con mọt sách ấy."

Trâu Diểu nói đúng, tuy mới khai giảng được hơn nửa học kỳ, nhưng Bắc Vũ cũng phát hiện trường Nhị Trung quả thực yêu đương không hề ít. Tuy Nhị Trung là trường trung học tốt nhất thành phố, nhưng cũng không quá nghiêm khắc.

Bắc Vũ: "Tớ không phải là con mọt sách."

Trâu Diểu gẩy đuôi tóc: "Cậu nhìn cách ăn mặc của mình đi, nếu cậu mặc đồng phục Nhị Trung vào, người ta không nghĩ là con mọt sách mới lạ."

Bắc Vũ liếc mái tóc quấn màu đỏ rượu của cô ấy: "Trường tớ không cho nhuộm tóc."

"VẬY ÉP THẰNG THÌ ĐƯỢC CHỨ. TỚ NÓI CẬU NGHE NÀY TIỂU VŨ, NGƯỜI ĐẸP BA PHẦN DO TRỜI TẠO THÀNH BẢY PHẦN DỰA VÀO CÁCH ĂN MẶC, CẬU ĐỪNG Ỗ VÀO KHUÔN MẶT XINH ĐẸP MÀ KHÔNG CHĂM SÓC ĐIỆN MẠO, THANH XUÂN PHẢI RỰC RỠ, CẬU CŨNG SẴP MƯỜI SÁU RỒI, ĐỪNG CÓ GIỐNG NHƯ TRẺ CON NỮA."

Bắc Vũ bị nói vậy cũng động lòng, nghĩ đến hiện tại mình tầm thường mờ nhạt, rồi lại nghĩ đến Thẩm Lạc, cô cảm thấy mình nên thay đổi một chút.

Dưới sự chỉ đạo của hai cô bạn, Bắc Vũ ép tóc thả xuống. Chất tóc cô đen bóng dày, sau khi duỗi thẳng thả xuống giống như sa tanh đen.

Tiếp đó lại bị kéo đi xỏ lỗ tai, đeo đôi khuyên tai bạc, tiện thể cắt tỉa lông mày, sửa lại cho hợp với mặt.

Ngũ quan cô vốn đẹp, làn da cũng trắng, chỉ cần chải chuốt một chút đã thay da lột xác.

Từ cửa hiệu đi ra, Trâu Diểu huýt sáo một cái với cô, néo khuôn mặt trắng nõn của cô: "Tiểu mỹ nhân nhà ai thế, cười với gia một cái nào."

Bắc Vũ đặc ý chớp mắt: "Cút!"

Bởi vì buổi tối phải quay về trường tự học, nên sau khi cô bị hai đồng bạn "cải tạo" xong, thấy đã muộn vội quay về nhà.

Mẹ cô liếc mắt một cái đã nhận ra sự thay đổi của con gái: "Con làm tóc, xỏ lỗ tai?"

"Con đi dạo phố với bọn Diều Diều, cảm thấy thay đổi rất tốt nên làm."

Con gái thích chưng diện cũng không có gì đáng trách, mẹ cô cũng không để trong lòng, chỉ là nhận ra con gái đang trưởng thành, sợ sẽ ảnh hưởng đến học tập, thuận miệng nhắc nhở: "Tiểu Vũ, tuy cha và mẹ không có yêu cầu gì với con, chỉ hi vọng con vui vẻ là tốt nhất. Nhưng hiện tại con vẫn phải ưu tiên cho việc học, đừng phân tâm, nếu không thi đỗ đại học, cha mẹ sẽ không nói gì, nhưng chỉ sợ con hối hận thôi."

Hiện tại thành tích là nỗi đau Bắc Vũ không muốn động vào, cô đáp qua loa: "Con biết rồi!"

Mẹ cô lắc đầu, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Khi ăn cơm xong chuẩn bị quay về trường, Bắc Vũ bỗng nhớ ra chuyện gì đó, lấy đàn accordion phủ bụi đã lâu trong ngăn tủ đeo lên vai.

Mẹ cô nhìn thấy: "Con mang đàn đến trường làm gì?"

Bắc Vũ: "Để làm cho cuộc sống sau giờ học thêm phong phú một chút ạ."

Đương nhiên là không phải rồi, mà là có chỗ để dùng.

Dù sao mỗi tối chạy bộ đổ đầy mồ hôi cũng rất phiền phức.

Chương 5: Sân thể dục

Sau khi trở lại ký túc xá, hai người bạn cùng phòng nhìn thấy Bắc Vũ thay hình đổi dạng, quả nhiên đều tò mò vây quanh cô: "Cậu ép tóc à?"

Bắc Vũ gật đầu: "Thế nào? Có được không?"

"Đẹp lắm, thay đổi như người khác vậy."

Cô bạn kia cũng cười phụ họa: "Cảm giác địa vị hoa khôi của Hứa Linh trong lớp sắp mất rồi."

Các cô gái mười mấy tuổi trong lòng đều có hư vinh, nhất là Bắc Vũ mờ nhạt trong mắt mọi người ở Nhị Trung, nghe được lời khen như thế, trong đầu tất nhiên là đắc ý, nhưng trên mặt giả vờ thờ ơ: "Không phải chỉ là ép tóc thôi sao? Có gì ngạc nhiên chứ?"

Thực ra còn tia lông mày, đeo khuyên tai.

Hiển nhiên sự thay đổi nho nhỏ của Bắc Vũ khiến người khác cảm thấy khác biệt.

Buổi tối khi đi tự học, đám bạn học xung quanh khi nhìn thấy cô câu đầu tiên đều nói là: "Hình như hôm nay cậu hơi khác thì phải?"

Ngay cả Thiệu Vân Khê ở phía sau cũng nói câu này, trong ba tiết tự học không ngừng ba lần hai lượt hỏi mượn bút của cô.

Tuy nhiên trong lòng Bắc Vũ chỉ có hình bóng của Thẩm Lạc, căn bản không để ý tới tâm tư của cậu bạn Thiệu Vân Khê này.

Trở lại ký túc xá, Bắc Vũ mang đàn accordion chạy về phía sân thể dục.

Cũng nhờ có hôm trước nhìn thấy một nam sinh mang đàn ghi-ta ra đây đánh mà cô có sáng kiến này.

Thẩm Lạc còn chưa tới, cô ôm đàn, nhanh chóng ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh xà kép.

Dưới bóng đêm một cô gái xinh đẹp chơi đàn, kiểu gì cũng thu hút được sự chú ý của Thẩm Lạc.

Có lẽ là qua khoảng hai ba phút, ở lối vào sân thể dục, bóng dáng quen

thuộc kia tới đúng hẹn.

Dưới ánh đèn lò mờ, chiếc bóng của Thẩm Lạc được kéo thật dài.

Bắc Vũ nhìn anh từ xa, chờ anh đến gần nhanh chóng quay đầu, giả vờ nghịch đàn trong tay.

Cô cúi đầu, thoạt nhìn giống như đang nhìn phím đàn, nhưng thực tế ánh mắt vẫn chú ý hướng đi của Thẩm Lạc.

Cô cảm thấy anh đã đi tới phía sau, hơi dừng lại một chút, không lập tức trèo lên xà kép. Không biết là có phải do đột nhiên nhìn thấy bên cạnh xuất hiện một cô gái đánh đàn, nên cảm thấy địa bàn bị xâm phạm chẳng? Hay là bị cô gái nghệ sĩ hấp dẫn?

Nhưng Bắc Vũ biết anh đang nhìn cô.

Cô hơi cúi đầu, mái tóc bay tà tà trên bả vai. Cô đã luyện tập tư thế này trong gương, nhóm bạn cùng phòng khen ngợi là cô gái nghệ sĩ xinh đẹp.

Thẩm Lạc sẽ chú ý tới cô chẳng?

Ngay khi trong lòng cô đang nghĩ thầm, nghi ngờ có phải anh đã xoay người rời đi, tìm nơi yên tĩnh, thì cuối cùng anh vẫn trèo lên xà kép.

Cám ơn trời đất!

Thực ra đã lâu Bắc Vũ không luyện đàn rồi, kỹ năng đã sớm giảm sút.

Nhưng đúng là giảm sút mới tránh ở sân thể dục luyện tập, mới có vẻ bình thường, sẽ không khiến cho Thẩm Lạc tưởng rằng cố ý tiếp cận anh.

Sân thể dục yên tĩnh, chỉ có mấy học sinh chạy bộ. Đối diện là nam sinh chơi ghi-ta kia, thỉnh thoảng có tiếng đàn truyền đến, thực sự muốn hòa âm với Bắc Vũ.

Còn bên này chỉ có cô và Thẩm Lạc, hai người chỉ cách nhau khoảng bốn năm mét.

Giống như trong thế giới nhỏ này chỉ có cô và anh.

Trái tim Bắc Vũ đập rất nhanh, hơi căng thẳng, nhưng không sợ hãi chút nào.

Buổi đêm cuối thu đầu đông, bầu trời cao vời vợi, dưới trăng thanh gió mát, bên trên một nam sinh ngắm sao trời, bên cạnh có cô gái ngồi dưới đất đánh đàn, ngấm lại hình ảnh ấy đẹp biết bao.

Ảo tưởng Mary Sue của Bắc Vũ lại bắt đầu rối loạn.

Bắc Vũ đã tương đối hiểu rõ thói quen của Thẩm Lạc, khoảng nửa tiếng nữa sẽ rời đi.

Cô không muốn đi theo phía sau anh, dù sao đi sau người khác sẽ không có cách nào mang lại cảm giác tồn tại. Chỉ có đi ở phía trước mới có thể khoe được mái tóc dài vừa ép thẳng của cô.

Cảm thấy thời gian không còn sớm nữa, cô thu đàn lại, chậm rãi đứng dậy rời đi trước.

Quả nhiên đi được mấy bước thì nghe thấy tiếng Thẩm Lạc nhảy xuống từ đằng sau.

Bình thường thoạt nhìn anh đi đường nhàn nhã tự tại, nhưng bởi vì người cao chân dài nên đi không hề chậm. Bắc Vũ đi phía trước phải cố ý bước nhanh hơn mới cách được một khoảng.

Lúc này tiếng bước chân của Thẩm Lạc vang lên ngay đằng sau, hiển nhiên là chậm hơn một chút so với bình thường, nhưng vẫn đi phía sau không vượt qua cô.

Bắc Vũ lặng lẽ liếc về sau, Thẩm Lạc cách cô khoảng ba bốn mét.

Cô thẳng lưng, cố gắng làm cho tư thế bước đi của mình thật đẹp.

Lúc này khoác đàn accordion trên vai, gió đêm hây hây thổi vào mái tóc dài của cô bay bay.

Dưới bóng đêm, bóng dáng cô gái nghệ sĩ xinh đẹp thật thích hợp.

Cảm xúc của Bắc Vũ không ngừng lên xuống, cho đến khi đi vào ký túc xá cô mới khẽ thở hắt ra một hơi.

Từ đó về sau buổi tối cô đều cầm đàn đến sân thể dục.

Ngoài nhìn lên anh ra, bọn họ chưa từng quấy rầy lẫn nhau.

Đương nhiên cũng không có ai mở miệng nói chuyện với đối phương.

Thoạt nhìn ở bên nhau buổi tối, nhưng thực tế vẫn không hề quen biết.

Thời tiết dần trở lạnh, buổi tối ở ngoài đánh đàn đúng là tự ngược, nhưng Bắc Vũ vẫn vui vẻ chịu đựng.

Thình thoảng cô thậm chí cảm thấy mình đang hẹn hò với Thẩm Lạc.

Xin hãy tha thứ cho cô gái lần đầu biết yêu sẽ luôn có giấc mộng Mary Sue.

Sự cố gắng của cô có khiến Thẩm Lạc chú ý hay không thì không ai hay biết, nhưng hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của người khác.

Ví dụ như nam sinh đánh ghi-ta đối diện kia.

Buổi tối nào đó của một tháng sau, nam sinh bước sang chào hỏi cô: "Bạn học, tiếng đàn accordion của bạn thật dễ nghe, đã học bao lâu rồi?"

Bắc Vũ lặng lẽ liếc người trên xà kép, thấy anh hình như bỏ ống nhòm xuống, nhìn về phía này, vội vàng bất an nói với nam sinh kia: "Cũng tạm tạm, đã bỏ giữa chừng mấy năm rồi."

Nam sinh ngồi xuống bên cạnh cô, dáng vẻ như rất thân quen: "Tôi cũng bỏ giữa chừng, cha mẹ bảo tôi chuyên tâm học tập, ở ký túc xá sợ quấy rầy người khác, đành phải đến sân thể dục luyện tập, nhưng hiện tại trời lạnh thật đấy."

Nói xong còn khoe khoang gảy mấy hợp âm.

Bắc Vũ cảm thấy phiền vì vị khách không mời mà đến này, không hề có hứng thú với kỹ năng đánh đàn của cậu ta.

Đang nghĩ xem làm thế nào đuổi người đi, đột nhiên nghe thấy âm một tiếng, là tiếng Thẩm Lạc nhảy xuống.

Cô hơi quay đầu lại, đã thấy Thẩm Lạc bước đi rồi.

Cô không có hứng thú trò chuyện với nam sinh kia, thấy Thẩm Lạc đã đi được hơn mười mét, vội vàng đứng dậy nói phải về phòng ngủ, rồi đi theo anh, để lại nam sinh đánh ghi-ta chưa kịp có phản ứng gì.

Trở lại khu ký túc xá, bóng dáng Thẩm Lạc biến mất bên tòa nhà nam sinh. Bắc Vũ nhìn đồng hồ, sớm hơn bình thường hai mươi phút, nói cách khác đêm nay cô hẹn hò với anh bị thiếu hụt hai mươi phút.

Thật sự là một buổi tối mất mát.

Bắc Vũ đành hi vọng đêm mai trời vẫn quang đãng như ngày thường.

Ngoài buổi tối ôm đàn tìm cảm giác tồn tại trước mặt Thẩm Lạc, ban ngày Bắc Vũ cũng chạy ngược xuôi, hai lần chạy đến phòng học của anh, tất nhiên là giả vờ đến tìm Giang Việt rồi.

Bởi vì đến nhiều lần nên mấy người bạn của Giang Việt cũng quen biết cô, thỉnh thoảng hay trêu đùa cô.

Lúc này kết thúc lớp học buổi chiều, cô lại chạy đến tìm Giang Việt.

"Anh Việt, em gái anh càng ngày càng xinh đẹp. Anh hỏi xem cô ấy có đồng ý làm bạn gái em không đi?"

Một nam sinh nhìn thấy cô xuất hiện ở cửa, huýt sáo, cười nói với Giang Việt.

Hôm nay cô không mặc đồng phục, mặc một chiếc váy mùa đông, khoác áo, quả thật rất dễ nhìn.

Giang Việt lườm nam sinh kia, không khách sáo đá một cái: "Cậu cũng không biết soi mình trong nước tiểu à? Không nhìn xem đức hạnh mình thế nào. Em gái tôi có thể để một kẻ hư hỏng như cậu nhúng chàm sao? Giữ chút mặt mũi đi!"

Nam sinh kia không biết lấy gương nhỏ từ đâu ra, soi lên mặt: "Ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, mỹ nam tử trên thế gian cũng chỉ được thế này là cùng, đúng là trai tài gái sắc với đàn em Tiểu Vũ!"

Giang Việt lại đá cậu ta một cái: "Shit! Ngữ văn không đạt tiêu chuẩn mà còn chơi thành ngữ. Em gái tôi chỉ thích người thành tích tốt chỉ số thông minh cao, loại ngốc nghếch ngu xuẩn như cậu nói hươu nói vượn, có tin tôi đập cậu một trận không!"

"Anh Việt tha mạng, em sai rồi."

Bắc Vũ liếc hai người đang đùa giỡn, lại nhìn về phía Thẩm Lạc ngồi bên trong, cũng may anh đeo tai nghe, có lẽ là không nghe thấy đoạn đối thoại bát nháo vừa rồi.

"Giang nhị cầu, hôm qua không phải anh nói chiều nay sẽ chơi bóng với lớp 11 nhờ em làm hậu cần à? Có chơi hay không đấy?"

Giang Việt vội vọt dậy, không biết lấy quả bóng rổ từ đâu ra: "Shit! Suýt chút nữa quên mất, mau đi thôi, nếu không đám lớp 11 kia còn tưởng chúng ta sợ bọn nó."

Bắc Vũ cạ lời: "Giang nhị cầu, anh đi chơi bóng chứ không phải đánh nhau."

Giang Việt không cho là đúng xùy một tiếng, gọi mấy nam sinh cao to bên cạnh chuẩn bị đi cùng.

Đi tới cửa, đột nhiên nhớ ra gì đó xoay người đi vào, đi đến bên cạnh Thẩm Lạc, vỗ vai anh.

Bắc Vũ không biết anh ta lại đi tới đó, còn tưởng anh ta muốn gây sự, đang định chạy vào. Giang Việt đã lên tiếng: "Lạc thần! Có đi chơi bóng không?"

Bên lớp 11 kia chơi hơi bạo lực, bên chúng tôi không đủ người, thêm cậu có được không?"

Thẩm Lạc tháo tai nghe xuống, ngẩng đầu nhìn anh ta, lại liếc mấy người ở cửa, đứng lên nói: "Được."

Trong lòng Bắc Vũ mừng rỡ, không khỏi giơ ngón tay cái trong lòng với Giang Việt.

Cô quyết định ít nhất sẽ không gọi anh ta là Giang nhị cầu trong vòng một tuần.

Trước nay tính tình Giang Việt luôn hòa đồng, dạo trước đã từng mời Thẩm Lạc mấy lần đều bị từ chối, nếu không phải bởi vì bọn họ chỉ có sáu người, muốn đấu với lớp 11 kia hơi khó, thì hôm nay anh ta cũng không mặt nóng dán vào mông lạnh.

Tuy chủ động mời, nhưng thực ra cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

Nghe thấy Thẩm Lạc đồng ý, anh ta hơi sững sốt mới có phản ứng, lập tức bày ra dáng vẻ quen thuộc đập vai Thẩm Lạc: "Tôi biết là cậu biết chơi mà, cao thủ đúng không?"

Vẻ mặt Thẩm Lạc hờ hững gạt tay anh ta ra, thản nhiên nói: "Coi như biết sơ sơ mà thôi."

Bắc Vũ theo nhóm Giang Việt đi xuống.

Tới dưới lầu, anh ta đưa ví tiền cho cô: "Đi tới căn tin mua nước! Mua xong đến sân bóng tìm bọn anh."

Cô ừ một tiếng, cầm ví tiền vui vẻ chạy đi, Giang Việt còn chưa phản ứng kịp đã thấy bóng dáng cô chạy như bay, sờ đầu cười hì hì, nói thầm: "Bình thường nhờ chạy vật, mười lần thì có chín lần từ chối, lần nào đồng ý thì cũng phải đòi hỏi lợi ích. Hôm nay ăn nhầm cái gì mới sai được thế này, lại còn dễ bảo."

Nam sinh bên cạnh cười nói: "Giang Việt, cậu chả biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, để cho mình em gái đi mua nước, cô ấy có thể xách nổi sao? Nếu không để tớ đi cùng nhé?"

Giang Việt chặc một tiếng: "Yên tâm đi, đừng nhìn chân tay con bé đó nhỏ, khỏe lắm đấy, đến tôi còn không đánh lại nó."

Thẩm Lạc nhìn anh ta: "Mọi người đến sân thể dục trước đi, tôi về ký túc

xá thay quần áo."

Chờ anh tránh đi, nam sinh bên cạnh Giang Việt mới lên tiếng: "Không phải trước kia mời cũng không đi sao? Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à?" Giang Việt lơ đãng nói: "Ai biết được? Dù sao có thêm người cũng là chuyện tốt. Đi thôi, đám lớp 11 kia có lẽ cũng mới đến, chúng ta đi chậm lại khiến bọn đó tưởng mình sợ."

Chương 6: Đánh bóng rổ

Đúng là lúc khu căn tin đông người nhất, Bắc Vũ chen chúc mua nước, một tay xách túi xoay người bước đi, ánh mắt đột nhiên liếc thấy bên cạnh có một bóng dáng quen thuộc.

Cô nhìn thấy Thẩm Lạc mua một phong kẹo cao su ở quầy hàng phía trước, cũng đang chuẩn bị rời đi, hai người bước trước bước sau.

Bắc Vũ đột nhiên lóe lên suy nghĩ, lập tức xách túi nước bằng hai tay, giả vờ như cố hết sức.

Thông thường chỉ cần Thẩm Lạc quen cô, biết là cô đi mua nước cho bọn họ, có lẽ sẽ hỗ trợ, chỉ cần anh làm vậy thì đây sẽ là lần xuất hiện chính thức đầu tiên cùng nhau của bọn họ.

Nghĩ lại mà còn thấy hơi kích động!

Vì thế nước ở trong tay chưa nặng đến mười cân dường như lại nặng hơn.

Ngay khi cô còn đang lơ đãng, trên tay đột nhiên nhẹ bẫng, mặt cô lập tức vui vẻ, ngay sau đó thì cứng ngắc.

"Sao cậu mua nhiều nước thế, cầm sao được?" Khuôn mặt tươi cười hì hì của Thiệu Vân Khê xuất hiện trước mặt Bắc Vũ.

Đã khai giảng được hơn nửa học kì, ngoài bạn cùng bàn và cùng phòng, Bắc Vũ vẫn chưa quen biết được nhiều người trong lớp, Thiệu Vân Khê cũng coi như là nam sinh thân quen nhất, dù sao cậu ta cũng ngồi ngay đằng sau cô.

Bạn học Thiệu này cũng là người đứng thứ hai trong kì thi khảo sát của lớp, nghe nói thời cấp hai từng nhận được khen thưởng, các giáo viên tương đối hơi thiên vị. Hơn nữa dáng vẻ thường ngày ưa nhìn, cũng nằm trong đối tượng buôn chuyện trọng điểm của đám nữ sinh.

Nhưng đối với Bắc Vũ, Thiệu Vân Khê cũng chỉ là một bạn học nam coi như ưu tú, thậm chí còn chả phải bạn bè. Hơn nữa gần đây cô còn cảm thấy bạn học nam này hơi đáng ghét, không chỉ mượn đồ của cô, mà còn đi đến

bất cứ đâu cũng thấy mặt, nhất là lúc ăn cơm trong căn tin, gần như ngày nào cũng gặp, sau đó còn ngồi luôn chung bàn, trở thành vật cản nghiêm trọng để cô tìm kiếm cảm giác tồn tại trước mặt Thẩm Lạc.

Ví dụ như hiện tại vốn ảo tưởng Thẩm Lạc "giúp người làm niềm vui", ai ngờ xuất hiện Thiệu Vân Khê chặn ngang một bước.

Nhưng người ta có lòng tốt, cô đành cười gượng nói: "Anh tôi chơi bóng ở sân thể dục, nhờ tôi mua hộ nước đem qua."

"Anh cậu học lớp mười hai nhỉ? Tớ thường xuyên nhìn thấy cậu chạy sang đó."

"Đúng vậy!"

Bắc Vũ không yên lòng nói chuyện với cậu ta, ánh mắt không ngừng liếc về hướng đi của Thẩm Lạc. Khi cô vừa dứt lời, anh đã lướt qua cô và Thiệu Vân Khê, chỉ để lại một bóng dáng, nhanh chóng đi xa.

Thiệu Vân Khê "giúp người làm niềm vui" lúc này hỗ trợ đem nước đến bên sân bóng, hơi lưu luyến không muốn rời đi.

Lúc này bọn Giang Việt đã thay đồ thể thao, chuẩn bị bắt đầu trận đấu, Giang Việt lưu manh giơ ngón giữa với đối phương, còn nói những câu khó nghe.

Bắc Vũ cạ lời chỉ biết dấu miệng.

Thực ra cô chả có chút hứng thú nào với bóng rổ hết, chỉ có hứng thú với Thẩm Lạc chơi bóng thôi.

Không, quả thực rất có hứng thú.

Nhìn anh đã thay đồ thể thao, đứng bên cạnh Giang Việt lưu manh, mang lại cảm giác thoải mái dễ chịu.

Từ đầu trận đấu đã diễn ra quyết liệt.

Giang Việt là tiên phong, tuy anh ta chuyên về thể thao, nhưng bóng rổ không phải là điểm mạnh, đấu pháp thuộc loại dã thú thô bạo, cũng may sở trường của anh ta là chạy cự li dài, cho nên chạy rất nhanh sức chịu đựng tốt.

Anh ta không thèm quan tâm người chỉ nhìn vào bóng, đối phương lấy được bóng anh ta sẽ nhảy lên cướp lại, vô cùng sôi nổi, cho nên người xem bị anh ta thu hút.

Chỉ có Bắc Vũ vẫn luôn nhìn theo Thẩm Lạc, anh dường như không muốn thể hiện, thậm chí cũng chẳng chủ động cướp bóng, nhưng kỹ năng tốt, nhận được bóng thì sẽ không để cho đối phương có cơ hội cướp lại mà ném thẳng vào rổ.

Trong mười phút đã có đến bốn lần ném vào rổ, trong đó ba quả chỉ trong vòng ba phút.

Ở trong mắt Bắc Vũ quả thực đẹp đến ngây người, chỉ cần Giang Việt thành công cướp bóng, hận không thể để cho anh ta nhanh chóng chuyển cho Thẩm Lạc.

Hết lần này tới lần khác Giang Việt vẫn theo lối chơi thô bạo, tuy cướp bóng giỏi, nhưng sau khi cướp xong lại bối rối không biết truyền cho ai, nhất là khi bị hai người bên đối phương bao vây, hoàn toàn rối loạn, chỉ biết tìm cách đột phá.

Bắc Vũ nhìn thấy Thẩm Lạc ở phía ngoài ba mét, đúng lúc không bị ai bao vây, vội vàng đến mức hét lên: "Giang nhị cầu, truyền sang phía sau bên trái cho Thẩm Lạc!"

Tiếng hét của cô gái mười lăm tuổi chói tai, cô lập tức cảm nhận được những ánh mắt chòng chọc nhìn về phía mình, thậm chí Thẩm Lạc trên sân bóng cũng liếc qua.

Cô vội vàng giả vờ giả vệt cào tóc, vẻ mặt biết lỗi rồi.

Cũng may Giang Việt nghe theo lời cô, ném bóng sang trái, Thẩm Lạc dời mắt, bắt được bóng nhanh chóng ném vào rổ.

Ầm một tiếng, bóng bay đẹp mắt vào rổ.

Trong sân không ngừng hoan hô.

Trọng tài thổi còi kết thúc nửa hiệp thi đấu.

Giang Việt cả người ướt sũng mồ hôi chạy về, lau mồ hôi trên trán, hất tay với Bắc Vũ: "Mau đưa nước đây!"

Bắc Vũ vốn định đập cho anh ta một cái, nhưng liếc thấy Thẩm Lạc ở cách đó không xa, đành yên lặng thu chân lại, cười đưa nước cho anh ta.

Nhìn thấy những thành viên khác nhao nhao tới, lại ân cần đưa nước cho từng người.

Bởi vì Thẩm Lạc đi chậm nhất, nên anh là người cuối cùng nhận nước từ

cô.

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ cách anh gần như vậy, cũng là lần đối mặt thực sự đầu tiên. Cô đứng trước mặt anh, lúc này cô mới phát hiện anh cao hơn so với tưởng tượng của cô, cô chỉ đứng khoảng đến mang tai anh.

Làn da anh trơn bóng, con người đen kịt, chơi nửa hiệp đấu mà chả đổ chút mồ hôi nào.

"Của anh." Tim Bắc Vũ đập dồn dập, thực sự không dám nhìn thẳng anh, không phải thẹn thùng mà sợ để lộ ra tâm tư.

Cô hơi nhoẻn miệng cười, lúc trước khi cô đi mua nước đã lo trước tính sau cả, soi gương luyện tập xem để cười thế nào cho đẹp mắt. Hiện tại trong mắt Thẩm Lạc chắc hẳn chính là dáng vẻ của một cô gái ngọt ngào xinh đẹp.

Đương nhiên đây đều là cô tự tưởng tượng ra mà thôi, thực ra Thẩm Lạc chỉ nhận nước, thản nhiên đáp "Cám ơn", đi sang bên cạnh nghỉ ngơi, không thèm liếc cô nhiều thêm một cái.

Song đối với Bắc Vũ thế là đã đủ rồi, bởi vì cô phát hiện hoá ra giọng anh vô cùng êm tai, không có ồm ồm như đám nam sinh trong thời kì vỡ giọng, ngược lại mang theo chút từ tính.

Tim Bắc Vũ đập như trống bỏi.

Giang Việt ở bên cạnh tu hết nửa chai nước, cười nói: "Bắc miệng rộng, hôm nay biểu hiện khá được nha, con gái nhà họ Ngô trưởng thành rồi, không uống phí anh trai nhiều năm thương em như vậy."

Mấy cậu bạn của anh ta cũng phụ hoạ: "Anh Việt, bọn em cũng muốn có em gái như Tiểu Vũ, anh chia cho bọn em đi."

"Cút!"

Bởi vì ba ngày hai lượt Bắc Vũ đến tìm Giang Việt, cho nên cũng tương đối quen mặt với đám bạn anh. Nếu không có Thẩm Lạc ở bên cạnh, cô thêm vào quan tâm lời đùa giỡn của bọn họ, cũng chả thêm hoà nhập.

Nhưng lúc này chàng trai mình mến mộ ở đây, bị bọn họ âm ỉ như vậy, cô có cảm giác hình tượng của mình bị sụp đổ, đành phải mất mặt oán thầm nếu trước đó không gọi Gang nhị câu, mọi chuyện có khi đã không thành thế này.

Cô lặng lẽ liếc Thẩm Lạc, anh cũng giống như bọn Giang Việt, ngồi bệt xuống đất, trong tay cầm chai nước, khẽ cúi đầu, khuôn mặt nghiêng anh tuấn như từ trong tranh bước ra.

Rõ ràng không khác gì với những nam sinh bên cạnh, nhưng lại khiến Bắc Vũ cảm thấy khác biệt.

Cô đứng bên cạnh Giang Việt, cách anh hai người.

Lúc chuẩn bị im lặng thu ánh mắt lại, Giang Việt đang vui đùa đột nhiên quay người ngẩng đầu nhìn cô, đúng lúc bắt được ánh mắt của cô.

Giang Việt bình thường tâm tư không tinh tế, nhưng lúc này đột nhiên nhạy bén, anh ta nghi ngờ liếc Bắc Vũ, lại quay đầu dò xét Thẩm Lạc, sau đó hiểu ra nhếch môi.

Trọng tài thổi còi bắt đầu nửa hiệp sau, mọi người ùn ùn kéo vào sân. Bắc Vũ nhân lúc không có ai chú ý, giữ chặt Giang Việt nhỏ giọng: "Anh cướp được bóng nhớ chuyển cho Thẩm Lạc, người ta ném bóng vào rổ chính xác hơn anh."

Vẻ mặt Giang Việt mờ ám nhìn cô, cười xấu xa: "Biết rồi."

Bắc Vũ giật mình vì vẻ mặt kì lạ của anh ta, đang muốn lên tiếng hỏi thì anh ta đã như một cơn lốc xoáy chạy vào giữa sân.

Giang nhị cầu lại bị động kinh ở đâu rồi?

Hiệp sau quả nhiên Giang Việt càng cướp bóng ác liệt hơn, anh ta phụ trách cướp và cắt bóng, tìm được cơ hội sẽ chuyển ngay cho Thẩm Lạc, bởi vì tỷ lệ ném rổ của Thẩm Lạc chính xác, khoảng cách điểm số nhanh chóng xuất hiện.

Sau khi trận đấu kết thúc, bọn Giang Việt hơn đối phương đến hai mươi điểm.

Giang Việt đấu trận này vốn chỉ định dạy cho đối phương một bài học, anh ta là người bạo lực từ trong xương cốt, nhưng đối phương tuyên bố bọn họ là người văn minh, chỉ chơi bóng chứ không đánh nhau, nếu đã nhận chơi bóng tức là họ biết sợ rồi.

Giang Việt đầu óc ngu si tứ chi phát triển, lập tức đồng ý.

Hiện tại thắng trận, nhìn đối phương phờ phạc nhận thua, Giang nhị cầu lập tức cảm thấy tinh thần sáng khoái, vung tay tỏ vẻ không so đo.

Thắng trận đương nhiên phải chúc mừng, Giang Việt vô cùng hào phóng mời mọi người đi ăn.

"Lạc thần, cùng đi chứ?" Giang Việt nhiệt tình mời công thần của trận đấu.

Thẩm Lạc liếc anh ta, lại liếc qua Bắc Vũ, gật đầu.

Bắc Vũ mừng thầm, ngồi cùng bàn ăn một bữa cơm chỉ là một bước nhỏ, nhưng lại là một bước tiến dài trong mối quan hệ giữa cô và Thẩm Lạc. Sau này liệu anh có nhớ đến cô chẳng?

Giang Việt là con của quản đốc, tiền tiêu vặt cũng coi như dư dả, đi đến nhà hàng nhỏ bên ngoài trường, hào sảng muốn một phòng.

Bắc Vũ ngồi bên cạnh một đám nam sinh bốc mùi ăn cơm, lúc đầu phải đấu tranh rất lâu, nếu không phải bởi vì Thẩm Lạc, thì thà cô ăn cơm trong căn tin còn hơn.

"Ngồi ở đây!" Cô từ từ đi theo đoàn người vào ghế, Giang Việt chỉ chỗ trống bên cạnh mình ngoắc tay. Người ngồi bên kia là Thẩm Lạc.

Vì thế cô đành phải ngồi bên cạnh Giang Việt không đáng tin cậy chút nào.

Bởi vì được ngồi bên cạnh Thẩm Lạc, tâm trạng Bắc Vũ bất loạn như nai con đi lạc, lúc ngồi xuống cảm giác như cả người bay lên.

Cô lặng lẽ liếc Thẩm Lạc, anh vẫn không có bất cứ biểu cảm gì, khẽ cúi đầu, cũng chả nói chuyện với những người khác.

Giang Việt chọn đồ ăn, nhìn về phía Thẩm Lạc: "Lạc thần, hôm nay may mà có cậu, nếu không tôi mất hết mặt mũi với đám ranh con học lớp mười một kia. Đúng rồi, cậu ném bóng chuẩn thế, trước kia từng luyện tập à?"

Thẩm Lạc cũng không nhìn anh ta, chỉ hời hợt đáp: "Chỉ là sở thích mà thôi."

Giang Việt thò tay lướt qua Bắc Vũ, đập vào bả vai Thẩm Lạc: "Trước kia rủ cậu chơi bóng sao không đi?" Cũng không đợi Thẩm Lạc trả lời, đã tự hỏi tự đáp, "Cậu cảm thấy mới chuyển đến nên không quen với chúng tôi sao? Hay là khinh thường làm bạn với đám cá biệt chúng tôi?"

Cuối cùng Thẩm Lạc cũng ngẩng đầu lên, khoé miệng hơi nhếch lên, nhưng không hề đáp lại, chỉ khẽ cười.

Bởi vì ở giữa là Bắc Vũ nên khi Thẩm Lạc thu lại tầm mắt thì như có như không lướt qua mặt cô.

Bắc Vũ không tìm được đồ mặt lên.

Tuy Giang Việt lỗ mãng, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, biết rõ Thẩm Lạc là người kiêu ngạo, một thiên tài mới mười bốn tuổi đã đỗ đại học, tuy quay lại cấp ba, rõ ràng bằng tuổi nhau, nhưng hiển nhiên sẽ không sẵn lòng làm bạn với những người như họ.

Nếu không phải hôm nay cậu ta giúp thẳng trận bóng, lại thêm phát hiện được tâm tư của Bắc Vũ, anh ta cũng sẽ không mặt nóng đi dán vào mông lạnh.

Anh ta suy nghĩ, mỉm cười vỗ bả vai Bắc Vũ: "Lạc thần, giới thiệu với cậu đây là Bắc Vũ em gái tớ."

Bắc Vũ còn đang đắm chìm trong cái nhìn thoáng qua của Thẩm Lạc, không ngờ tới Giang nhị cậu đột nhiên nhắc đến mình, tim đập loạn nhịp ngớ ra không nói được lời nào.

Còn Thẩm Lạc vẻ mặt vẫn như thường, chỉ thản nhiên nhìn cô gật đầu.

Những người khác lại bắt đầu ồn ào: "Em gái anh Việt cũng là em gái bọn tôi."

"Cút!" Giang Việt hét lên.

Bắc Vũ oán thầm, cảm giác muốn đến gần Thẩm Lạc còn phải vượt qua đám đầu trâu mặt ngựa.

Bữa cơm này rất náo nhiệt, nam sinh chơi với nhau sẽ nói đủ lời thô tục, nhất là đám cá biệt như Giang Việt vốn là đối tượng cần giám sát và giáo dục chính trị, nói nhẹ là vô sỉ, còn nói thẳng sẽ là đám bất lương trong trường.

Thẩm Lạc im lặng ít nói, nhìn vào đúng là lạc lõng.

Bắc Vũ vì muốn thể hiện sự tao nhã xinh đẹp hào phóng đương nhiên cũng nhã nhặn ăn cơm, coi như trò đùa thoáng qua, tuy trong lòng muốn đánh người, nhưng trên mặt giả vờ ngượng ngùng cười.

Nhìn vào hai người lại có chút hài hoà.

Ăn cơm xong quay lại trường, đến khu kí túc xá đám người mới tản đi.

Bắc Vũ đi về phía toà nhà nữ sinh, đi không bao lâu, đột nhiên bị Giang Việt chạy lên từ phía sau gọi lại: "Bắc miệng rộng, em chờ một chút!"

"Chuyện gì?" Không có Thẩm Lạc ở đây, Bắc Vũ cũng chả cần phải giả vờ

thục nữ trước mặt Giang Việt, giọng hung dữ đáp trả.

Giang Việt cười xấu xa đi lên: "Có phải em có chuyện gạt anh không?"

Bắc Vũ không hiểu gì: "Anh nói gì thế?"

Giang Việt bắt lấy một lọn tóc cô: "Đừng giả vờ nữa!"

Bắc Vũ gạt tay anh ta ra: "Em giả vờ gì chứ?"

Giang Việt cười hì hì: "Lúc mới khai giảng gặp anh trong sân trường em hận không thể giả vờ như không quen biết, gần đây đột nhiên ba ngày hai lượt chạy đến lớp tìm anh, anh còn tưởng lương tâm em trời dậy muốn diễn một màn anh em nghĩa nặng, còn hơi cảm động. Hôm nay mới phát hiện, em có dụng ý khác."

Đây là đoán được cô thầm mến Thẩm Lạc rồi hả? Trong lòng Bắc Vũ mắng một tiếng, Giang nhị cầu bình thường thô lỗ, sao đột nhiên hoá thân thành thám tử lừng danh Conan thế này?

Đương nhiên nếu không có bằng chứng cô sẽ không thừa nhận, vì vậy nghiêm mặt: "Em không hiểu anh nói gì?"

Giang Việt càng cười xấu xa, mập mờ nói: "Thẩm Lạc, Lạc thần lớp bọn anh đó!"

Bắc Vũ xuy một tiếng: "Đồ tâm thần!"

Sau đó xoay người chạy lên lầu nhanh như chớp.

Chương 7: Cứu mỹ nhân

Tuy Bắc Vũ không thừa nhận, nhưng không có nghĩa Giang Việt sẽ tin lời cô nói.

Ba ngày sau, kết thúc giờ tự học Bắc Vũ lại vội vàng lấy đàn arcodion từ phòng ngủ lao tới sân thể dục, chỉ là vừa chạy xuống dưới lầu, thấy ngay Giang Việt đang khua chân múa tay đợi cô.

"Chị Vũ đi đâu thế?" Vẻ mặt anh ta cười xấu xa hỏi.

Bắc Vũ vội vã đi "hẹn hò" với Thẩm Lạc, vừa đi vừa qua loa đáp: "Đến sân thể dục luyện đàn."

Giang Việt lại chạy đến sát gần cô: "Anh nghe nói tối nào em cũng đi đến sân thể dục luyện đàn, mùa đông rồi cũng không sợ lạnh sao?"

"Chơi ở sân thể dục sẽ không làm ảnh hưởng đến người khác, không ở đó thì em ở đâu?"

"Vậy sao?" Giang Việt kéo dài giọng, "Thật trùng hợp nha! Tối nào Lạc thần lớp bọn anh cũng đến đó ngắm sao."

Cuối cùng Bắc Vũ đã hiểu rõ mục đích anh ta tới đây, cô quay đầu, ngoài mặt vẫn cười: "Giang nhị cầu, gan anh cũng lớn thật, dám quản chuyện của em!"

Giang Việt khoanh hai tay trước ngực, cười hì hì: "Tiểu nhân không dám! Chỉ là anh cảm thấy em làm vậy đáng sao? Ba ngày hai lần em chạy đến lớp bọn anh, buổi tối còn chạy đến sân thể dục đánh đàn thu hút sự chú ý của người ta, nhưng người ta có chủ động bắt chuyện với em không?"

Bắc Vũ bị đâm trúng chỗ đau, thẹn quá hoá giận: "Liên quan gì đến anh!"

Vốn cho rằng sau bữa cơm lần trước Thẩm Lạc nhìn thấy ít nhất cũng sẽ chào hỏi cô, ai ngờ mấy ngày nay đến sân thể dục, anh cũng chả thèm nhìn về phía cô.

Giang Việt chặc một tiếng: "Em đang nói gì thế, dù sao anh cũng là anh trai em, đương nhiên phải quan tâm chuyện của em rồi. Anh còn không hiểu

tính của em sao, tâm cao khí ngạo, thích người ta nhưng lại không muốn thổ lộ, sợ bị người ta từ chối mất mặt. Cho nên mỗi ngày tìm kiếm cảm giác tồn tại trước mặt người ta, muốn thu hút sự chú ý của người ta. Nếu là nam sinh khác mỗi ngày nhìn thấy cô gái xinh đẹp ôm đàn chỉ sợ đã sớm mắc câu, nhưng Thẩm Lạc là ai chứ? Là Lạc thần mắt mọc trên đầu, chuyển đến lớp anh đã hơn nửa kì, hàng tá cô gái thi nhau tỏ tình nhưng không có hứng thú với bất cứ ai, gần như chả nói chuyện với ai trong lớp."

Bắc Vũ nghiêm mặt: "Mấy cô gái khối mười hai bọn anh cũng rảnh thật đấy."

Giang Việt gật đầu: "Anh cũng cảm thấy vậy, nhưng điều đó không quan trọng. Em tìm kiếm cảm giác tồn tại lâu như vậy, mỗi ngày dựa vào danh nghĩa tìm anh, nhưng thật ra là đến ngắm người trong mộng, lâu như vậy có tác dụng sao?"

"Có tác dụng hay không cũng không cần anh lo!"

"Có lòng tốt lại bị coi là lòng lang dạ sói, anh tới nghĩ cách giúp em đấy, miễn cho em làm việc vô ích."

Bắc Vũ nghi ngờ nhìn anh ta: "Anh giúp em? Giang nhị cầu, em đang yêu sớm đấy, không phải anh nên đi tố cáo với mẹ em sao?"

"Em cho rằng anh cũng miệng rộng như em à? Hơn nữa như em tính cái đích gì là yêu sớm, anh nói thẳng với em nhé, coi như Thẩm Lạc có phản ứng với em thì cũng sẽ không yêu đương đâu, người ta sắp lên đại học rồi. Anh chỉ là không nỡ nhìn thấy cậu ta rời khỏi trường, còn em không nhận được bất kì thứ gì, ít nhất cũng phải cho mình một đường lui, ví dụ như đợi sau khi tốt nghiệp sẽ có cơ hội đúng không? Miễn cho sau này lại hối hận." Không thể không nói tuy Giang Việt là người thô lỗ, nhưng nói những lời này rất có lý.

Yêu sớm ở Nhị Trung cũng không phải chuyện lạ, nhưng Bắc Vũ cũng không trông mong vào tình hình hiện tại có thể yêu đương được với Thẩm Lạc. Thực ra cô cũng hiểu kì thi đại học như ngọn núi trước mắt học sinh cấp ba, nào ai có tâm trạng yêu đương.

Cô chỉ là muốn có chút quan hệ với Thẩm Lạc, giữ gìn một chút hi vọng cho tương lai. Đối với cô mà nói sự tồn tại của Thẩm Lạc là độc nhất vô

nhị, là điều kì diệu, cô thậm chí cảm thấy sau này sẽ không gặp được người nào hấp dẫn cô đến thế.

Cô liếc Giang Việt: "Vậy anh nói xem em nên làm thế nào?"

Giang Việt nháy mắt mấy cái với cô: "Dựa vào kinh nghiệm của anh thì anh hùng cứu mỹ nhân là hữu dụng nhất."

Bắc Vũ cười lạnh hai tiếng: "Anh theo đuổi hoa khôi kia cũng là nhờ cách này sao? Em thấy đâu có tác dụng quái gì."

Giang Việt sờ mũi: "Nếu không phải chủ nhiệm lớp bắt tay với cha mẹ cô ấy chia rẽ uyên ương thì anh đã sớm ôm mỹ nhân rồi. Hơn nữa hiện tại sắp thi đại học, anh cũng không muốn làm ảnh hưởng đến người ta."

Bắc Vũ xuy một tiếng, suy nghĩ: "Ý anh là anh tìm mấy kẻ xấu giả vờ bắt nạt em để cho Thẩm Lạc làm anh hùng cứu mỹ nhân?"

Giang Việt: "Đương nhiên là không phải! Với tính cách lạnh như băng kia, tám chín phần chắc chắn sẽ không để ý chuyện này."

Bắc Vũ liếc mắt: "Thế thì sao?"

"Cho nên... đương nhiên em phải làm anh hùng cứu mỹ nam rồi."

"Giang nhị cầu, đầu anh có phải bị úng nước không đấy?"

Giang Việt chặc một tiếng: "Em nghe anh nói đã, không phải cậu ta ở sân thể dục sao? Hiện tại ở đó không có ai, anh gọi hai người bên đội thể thao đến gây chuyện, sau đó em đi ngăn bọn họ."

"Bọn họ dựa vào cái gì mà để em ngăn lại chứ? Anh coi Thẩm Lạc là đồ ngốc sao?"

Giang Việt cười: "Chuyện này quá đơn giản, anh đã sớm giải thích với bọn họ rồi. Đến lúc đó em nói với bọn họ mình cũng là dân thể thao, sau đó báo tên anh ra."

Tuy ở nhà Giang Việt suốt ngày bị cha mẹ đánh mắng, từ nhỏ đã bị Bắc Vũ cười lên đầu, nhưng ở ngoài cũng là nhân vật hung dữ, được coi là lão đại trong đội thể thao Nhị Trung, cũng tức là lão đại của trường. Cho nên anh ta tự xưng lão đại của Nhị Trung cũng không hề khoác lác.

Bắc Vũ cảm thấy ý tưởng cùi bắp này rất ngốc nghếch, nhưng không biết làm thế nào để Thẩm Lạc chủ động bắt chuyện với mình, suy nghĩ một chút: "Vậy thử xem sao!"

Giang Việt vỗ tay: "Chờ một chút."

Anh ta lấy di động gọi cho hai người bạn, cẩn thận dặn dò, sau khi cúp điện thoại, đặc ý nhướn mày: "Mười phút sau em đến sân thể dục, đảm bảo đêm nay hành động nghĩa hiệp của em sẽ có tác dụng gấp trăm lần so với tìm kiếm cảm giác tồn tại mỗi ngày. Nếu cậu ta không chủ động phản ứng với em thì anh thấy em đừng uổng phí tâm tư nữa, tranh thủ thời gian thay đổi mục tiêu đi."

Tuy Bắc Vũ cảm thấy không đáng tin, nhưng đành chấp nhận.

Cuối cùng vẫn hơi căng thẳng, cô ôm đàn đứng một lát, rồi lại ngồi xuống ghế một lúc, thật sự khó mà yên ổn, cuối cùng đành chậm chạp đi đến sân thể dục.

Giang Việt nắm tay lại, hạ giọng: "Chị Vũ, cố lên!"

Bắc Vũ nhíu mày: "Nếu xảy ra chuyện gì, em sẽ hỏi tội anh."

Giang Việt suy nghĩ, theo sau: "Hay là anh trốn ở bên cạnh xem xét tình hình, nếu có biến cũng kịp thời ngăn lại."

Đã đến lối vào sân thể dục, Bắc Vũ nhìn đồng hồ đeo tay, thấy thời gian sắp đến: "Anh đứng ở đây nhìn, Thẩm Lạc thông minh như vậy, nhất định đừng để cho anh ấy phát hiện chúng ta bày ra đây."

Nói xong vội vàng bước nhanh vào trong, mới đi vài bước, từ xa đã thấy chỗ trên xà kép thường ngày Thẩm Lạc ngồi ngắm sao trống không, nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng anh đâu.

Cô nghi ngờ bước lên trước, chợt nghe thấy tiếng mơ hồ, sau đó nhìn thấy hai nam sinh nằm soài ra đất vì đau mà rên hừ hừ.

Bắc Vũ sợ hãi kêu lên, tưởng rằng xảy ra chuyện chạy lên xem, nhưng không phải Thẩm Lạc mà là hai người hoàn toàn xa lạ.

Trên mặt hai người chảy máu, ôm bụng đau đớn, xem ra rất chật vật.

Cô không xác định hỏi: "Hai anh... là do Giang Việt gọi tới sao?"

Trên mặt đất một người kêu lên, đáp lại: "Anh Việt bảo chúng tôi gây sự với loại người gì thế? Ra tay thật độc ác, đau chết lão tử rồi!"

Bắc Vũ: "Anh ấy đâu rồi? Không phải hai người cũng đánh anh ấy bị thương đấy chứ?"

"Ngay cả chân tóc của thằng đó bọn này còn chĩa đũa vào được đã bị quật

ngã."

Bắc Vũ khẽ thở phào, nhưng lại hơi chột dạ, dù sao cũng vì cô mà hai người này mới bị Thẩm Lạc đánh thành ra thế này.

Hơn nữa hai người này là dân thể thao, sao Thẩm Lạc có thể đánh người ra nông nổi này chứ?

Cô quay đầu một vòng, không thấy bóng dáng Thẩm Lạc, có lẽ đã đi rồi, lúc này mới gọi điện thoại cho Giang Việt: "Xảy ra chuyện rồi anh mau lại đây!"

Giang Việt chạy tới như một cơn gió, hai người trên mặt đất đã ngồi dậy, nhưng cả người vẫn chật vật, rên hừ hừ.

"Xảy ra chuyện gì?" Giang Việt hoảng hốt.

"Anh Việt, bọn em bị thằng kia đánh thành ra thế này."

"Cậu ta đâu rồi?"

"Đi rồi."

"Hai người không đánh cậu ta đấy chứ?"

Vẻ mặt hai người sụp đổ, gào lên: "Anh Việt, người bị đánh là bọn em, ngay cả chân tóc thằng đó cũng chả đụng vào được."

"Shit! Tình hình như thế nào? Sao hai người lại để cho một tên công tử bột đánh ra thế này?"

"Cái gì mà công tử bột? Lần sau anh đừng có bịp bọn em nữa, thằng kia là ai thế?"

Giang Việt và Bắc Vũ nhìn nhau, sau đó sờ mũi, lẩm bẩm: "Không nghĩ tới Thẩm Lạc còn có ngón này." Lại nhìn hai người ngồi trên mặt đất, "Hai người không sao chứ? Có cần đi bệnh viện không?"

Hai người hất tay: "May là chỉ bị thương ngoài da, tuy thằng đó ra tay mạnh, nhưng cũng có chừng mực."

Giang Việt nâng người dậy, áy náy: "Là lỗi của tôi, lần sau sẽ bao các cậu chơi game thông đêm."

Hai người đỡ nhau lảo đảo rời đi, Bắc Vũ tức giận ngồi xuống, dùng sức đè lên đàn.

Giang Việt sờ tai, ngồi xuống bên cạnh cô, cười hì hì: "Chỉ là ngoài ý muốn!"

Bắc Vũ trợn trừng mắt: "Quả nhiên không nên tin anh!"

Giang Việt: "Ai nghĩ Thẩm Lạc lại có bản lĩnh như vậy? Lần sau anh sẽ gọi thêm mấy người nữa."

"Còn có lần sau à? Anh muốn bị mời lên phòng kỉ luật mới cam lòng sao?"

"Được rồi!" Giang Việt hất tay, "Trước hết loại bỏ phương án anh hùng cứu mỹ nhân này, chúng ta còn cách khác mà."

Bắc Vũ ngoài cười nhưng trong lòng không hề như vậy: "Giang nhị cầu, em cảm ơn anh! Anh đừng tham gia vào chuyện của em, đã khiến em cảm tạ trời đất rồi."

Giang Việt gãi đầu: "Vậy mỗi ngày anh mặt dày rủ cậu ta cùng chơi, sau đó mang em theo, cũng coi như tạo cơ hội cho hai người?"

Bắc Vũ không tán thành: "Anh có thể làm được đã rồi nói sau."

Giang Việt suy nghĩ sau lần chơi bóng biết rõ tâm tư của Bắc Vũ, anh ta thực sự đã rủ Thẩm Lạc thêm mấy lần nhưng lần nào cũng bị từ chối, cậu ta lại trở về dáng vẻ đi đâu cũng chỉ có một mình.

Anh ta thở dài, vỗ vai Bắc Vũ: "Xem ra hai anh em chúng ta nhất định là đồng bệnh tương lân rồi, anh và Nhu Nhu của anh, em và Lạc thần của em, đều là hữu duyên vô phận."

"Anh có thể bớt buồn nôn không?"

Giang Việt cười xấu xa: "Lạc Lạc của em?"

Một giây sau bị Bắc Vũ đá cho một cái.

Chương 8: Đi cắm trại

Qua một học kì lớp mười, Bắc Vũ vẫn là thành phần mờ nhạt trong đám người, niềm đam mê với Thẩm Lạc vẫn cứ uy trì như thế.

Bởi vì với thứ hạng hai mươi lăm trước đó nên cô cũng không đặt quá nhiều kì vọng vào bản thân, cuộc thi cuối kì bình tĩnh hơn rất nhiều so với thi giữa kì.

Ngày cuộc thi kết thúc, cô thu dọn xong đồ đạc trong ký túc xá rồi xuống lầu, nhìn thấy Giang Việt vịn bên xe đạp, vẻ mặt hưng phấn mong đợi nhìn cô.

Cô đi qua, không khách sáo nhét đồ lên sau xe anh ta: "Cười bí ối như thế chắc chắn là không có chuyện gì tốt."

Giang Việt nhướn mày: "Em nói sai rồi, anh không chỉ có chuyện tốt muốn tuyên bố mà nó còn liên quan đến em đấy."

Bắc Vũ liếc mắt, không cho là đúng: "Giang nhị cầu anh có thể làm được chuyện gì tốt chứ, nếu thế thì mặt trời mọc đằng Tây rồi."

Giang Việt vỗ ngực: "Lần này thực sự là chuyện tốt, anh rủ mấy bạn cùng lớp ngày mai leo lên Vân Sơn cắm trại ngắm mặt trời mọc, em đi cùng nhé!"

Vân Sơn là một ngọn núi lớn nằm ở ngoại ô thành phố, hai năm qua thịnh hành trào lưu cắm trại qua đêm ngắm mặt trời mọc.

Bắc Vũ dắt xe đạp của mình ra: "Một đám nam sinh hôi hám bọn anh đi cắm trại, chỉ có mình em là nữ sinh đi theo làm gì?"

"Đương nhiên là vì Thẩm Lạc rồi."

Bắc Vũ quay đầu nhìn anh ta, không dám tin: "Anh ấy cũng đi sao?"

"Bất ngờ không? Vui đến thế kia à?" Giang Việt ra sức gật đầu, vẻ mặt khoa trương, "Đây là cơ hội anh chuẩn bị hết vì em đấy, vốn chả trông mong gì, không ngờ cậu ta lại đồng ý."

Bắc Vũ nhú mày: "Không phải anh nói anh ấy thường chơi một mình

sao?"

Giang Việt: "Cho nên anh mới bảo quá bất ngờ, anh cũng chỉ là mặt dày hỏi thử cậu ta thôi, không nghĩ tới cậu ta đồng ý. Đến lúc đó anh sẽ nghĩ cách tạo cơ hội cho hai người."

Bắc Vũ liếc anh ta: "Em đi cắm trại với bọn anh cứ để thuận theo tự nhiên đi, tạo cơ hội thì không cần, càng suy nghĩ sẽ càng thêm phiền phức."

"Sao em lại không tin anh chứ?"

"Bởi vì anh không đáng tin."

Tuy trên mặt thân nhiên, nhưng trong lòng Bắc Vũ vẫn không tìm được hưng phấn, ở trên đỉnh núi cùng người mình mẩn ngăm trắng ngăm mặt trời mọc, nghĩ đã thấy lãng mạn biết mấy.

Chứng Mary Sue lại bắt đầu nổi lên.

Bởi vì đi cắm trại với Giang Việt, lại được nghỉ đông, cho nên cha mẹ Bắc Vũ không phản đối, trước khi xuất phát dặn dò hai người chú ý an toàn, chăm sóc lẫn nhau.

Đây là lần đầu Bắc Vũ cắm trại qua đêm trên núi, thực ra không có Thẩm Lạc thì cô cũng hưng phấn. Tối đó đi đến cửa hàng mua túi ngủ và lều, sáng hôm sau thu dọn hành lý.

Thực ra cũng chỉ ở có một đêm, không quá phiền phức, nhưng cô lại sốt ruột chuẩn bị nguyên ngày.

Buổi chiều ăn xong cô lên đường với Giang Việt, đến nơi cũng sắp bảy giờ, năm người khác đã đến đủ, kể cả Thẩm Lạc mặc áo khoác, đeo ba lô.

Thực ra mọi người đều ăn mặc gần giống nhau, hơn nữa Giang Việt và mấy bạn học đều là dân thể thao, dáng vẻ cũng không tệ nhưng ở trong mắt Bắc Vũ, Thẩm Lạc luôn là người khác biệt.

Anh thật vĩ đại, còn những người khác chỉ là mây bay.

Vừa vận bảy người, thuê nguyên một chiếc xe con.

Với tư cách là nữ sinh duy nhất, Bắc Vũ đáng lẽ nên ngồi kế bên tài xế để tránh đụng chạm với những người khác, nhưng Giang Việt lại chui luôn vào ghế đó, để cho Bắc Vũ ngồi ở vị trí cạnh bên cửa sổ ngay phía sau anh, rồi bảo Thẩm Lạc ngồi bên cạnh cô.

Đám nam sinh qua loa, bình thường đều nghe theo Giang Việt, đối với sự

sắp xếp chỗ ngồi của anh ta cũng chả cảm thấy gì không ổn, cười toe toét ngồi vào xe.

Sau khi Bắc Vũ ngồi xuống, Thẩm Lạc mới chậm rãi ngồi vào chỗ bên cạnh cô.

Chỗ ngồi nhỏ hẹp, cơ thể khó tránh khỏi chạm vào nhau. Tuy đều mặc áo khoác dày, nhưng Bắc Vũ vẫn cảm nhận được hơi ấm toả ra từ người anh. Lần đầu tiên cách anh gần đến thế, cô căng thẳng không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Giang Việt ở đằng trước quay đầu lại, lặng lẽ nháy mắt khoe công với cô.

Bắc Vũ làm khẩu hình miệng mắng anh ta hai câu.

Sau khi xe khởi động, trong xe bắt đầu trở nên sôi nổi.

Nhóm Giang Việt đều là những người thích ồn ào, lúc thì bàn về trò chơi, lúc lại nói về trong trường học có cô gái nào xinh, thỉnh thoảng nói mấy câu bậy bạ hạ lưu, hoàn toàn không để ý tới trên xe còn có một nữ sinh.

Bắc Vũ chỉ coi như lỗ tai mình bị ô nhiễm mà thôi, đáng thương cho Thẩm Lạc gió mát trăng thanh bị tàn phá bởi mấy tên khốn này, trên đường hận không thể để cho lũ đen hút hết đám người này đi.

Sau khi xe đi được hơn mười phút, cô mới cố gắng lấy dũng khí liếc trộm người bên cạnh, còn Thẩm Lạc chẳng biết đã nhắm mắt tự lúc nào tựa vào thành ghế, xem ra là ngủ rồi.

Bắc Vũ thấy vậy cũng biến từ nhìn trộm thành nhìn thẳng.

Ai ngờ xe đột nhiên xóc nảy, Thẩm Lạc đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, đúng lúc chạm vào ánh mắt của Bắc Vũ.

Cô giống như làm chuyện xấu bị người bắt gặp, tranh thủ thời gian giả vờ trợn to mắt, kêu lên: "Đường gì mà xóc thế này!"

Giang Việt ngồi đằng trước quay đầu lại nhìn cô: "Sắp đến vùng ngoại thành rồi, tình hình giao thông không tốt. Em ngồi vững một chút, đừng để bị cụng đầu."

Trong xe có người ồn ào: "Anh Việt đúng là một người anh trai tốt khiến cả đất nước Trung Quốc cảm động!"

Giang Việt nháy mắt mấy cái với Bắc Vũ: "Đương nhiên!" Sau đó ám chỉ, "Có cảm động với sự sắp xếp ngày hôm nay của anh trai không?"

Bắc Vũ lườm anh ta, móc một thanh sô cô la từ trong túi ra, bóc vỏ, nhét vào mồm anh ta: "Em cảm ơn anh nha!"

Rồi đột nhiên lại nhớ ra gì đó, móc thêm mấy viên kẹo chia cho mọi người. Trước xa sau gần, cuối cùng đưa cho Thẩm Lạc, cứ thế mà tự nhiên như vậy.

Có trời mới biết cô căng thẳng ra sao? Sợ Thẩm Lạc từ chối, vốn không có nhiều nam sinh thích ăn kẹo, xem ra anh cũng là người như vậy.

May mà ánh mắt Thẩm Lạc liếc qua viên kẹo trong lòng bàn tay cô, chỉ hơi do dự một chút rồi cầm lấy.

Ngón tay anh lướt qua lòng bàn tay cô, giống như một chiếc lông vũ mềm mại chạm vào, trong lòng Bắc Vũ mềm nhũn.

Tự cô lại bóc một viên kẹo bỏ vào miệng, thoáng nhìn anh bóc kẹo cũng bỏ vào, nhin không được thấp giọng hỏi: "Ăn ngon không?"

Thẩm Lạc thản nhiên khẽ gật đầu với cô, không nhìn ra được chút cảm xúc nào, nhưng trong nháy mắt anh gật đầu dường như trong mắt hiện lên chút ôn hoà vui vẻ.

Bởi vì anh nhanh chóng cụp mắt xuống nên Bắc Vũ không nắm bắt được.

Thẩm Lạc ngậm kẹo trong miệng, lại nhắm mắt tựa vào ghế, vừa yên lặng lại xa cách.

Trong lòng Bắc Vũ đã hơi không thể kiềm chế nổi, nghĩ đến Thẩm Lạc ăn kẹo cô cho, khoé miệng không nhìn được cong lên, muốn cười ra tiếng, lại biết không phải lúc, nên đành giả vờ nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ.

Xe chạy một mạch đến chân núi Vân Sơn, mới qua tám giờ, nhưng bởi vì mùa đông trời đã sớm tối đen.

Sau khi xuống xe, dựa vào ánh sáng trong xe, Bắc Vũ lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc, thấy môi anh hơi mấp máy, hình như vẫn còn ngậm kẹo trong miệng, muốn cho anh thêm hai viên nữa, nhưng vẫn dứt tay vào túi, cuối cùng từ bỏ.

Bởi vì là mùa đông nên không cần lo về các loại rắn rết sâu bọ. Đoàn người soi đèn pin, đi trên con đường tối đen như mực.

Bắc Vũ không thể so được với đám học sinh thể thao này, vốn có thêm Thẩm Lạc ở đây, nên cô đành cắn răng chống đỡ không muốn tụt lại phía

sau, song đi được nửa tiếng, đã kiệt sức thở gấp.

Cô đang định bảo Giang Việt nghỉ một lát thì Thẩm Lạc đi đằng trước cô đột nhiên lên tiếng trước: "Nghỉ ngơi một chút đã!"

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ nghe thấy anh nói câu dài như thế.

Hơn nửa năm từ này đúng là những lời cô muốn nói.

Cảm tình của cô dành cho anh lại tăng vọt thêm mấy bậc.

Giang Việt đi trước dẫn đường, quay lại chiếu đèn pin cười hì hì: "Thể lực của trùm học cũng không tốt nhỉ. Được, chúng ta nghỉ một lát."

Thẩm Lạc không đáp lại, đi đến bên cạnh ngồi xuống.

Bắc Vũ được nghỉ ngơi như ý nguyện, cũng lười oán thầm Giang Việt, giả vờ tự nhiên ngồi bên cạnh Thẩm Lạc, suy nghĩ cuối cùng vẫn lấy kẹo trong túi ra chia cho anh hai viên: "Ăn kẹo có thể bổ sung thể lực."

Giọng nói của cô hời hợt nhưng thực ra trong lòng đang cuộn sóng.

Lúc này Thẩm Lạc cũng không hề do dự nhận luôn kẹo, nhưng không ăn ngay, chỉ tiện tay để vào túi quần, lại thản nhiên nhìn ba lô cô đeo sau lưng, đột nhiên hỏi: "Mang nhiều đồ đến thế à?"

Lần này đã vượt qua hẳn năm từ, hơn nữa còn là nói với cô, cho nên Bắc Vũ hơi sững sờ.

Cũng may Giang Việt ở cách đó mấy bước nghe thấy hai người nói chuyện, đột nhiên chạy qua, hoá giải xấu hổ giúp cô: "Đừng nói với anh là em mang cả ba lô đồ ăn đấy nhé?"

Lúc này Bắc Vũ mới có phản ứng Giang Việt đang hỏi về ba lô của mình, vốn định trả lời anh ta, nhưng ba lô đã bị Giang Việt mở ra, nhanh như chớp lấy mấy chai nước uống mấy gói đồ ăn vặt rồi kêu lên, "Quả nhiên là thế."

"Giang Việt, anh làm gì thế?" Bắc Vũ then quá hoá giận cướp ba lô lại.

Anh ta đúng là đồng đội heo, chẳng những phá hoại bầu không khí mà còn làm tổn hại nghiêm trọng hình tượng của cô trước mặt Thẩm Lạc, quả thực là không thể chịu nổi.

Còn Giang Việt thì đem hết đồ nhét vào ba lô mình, lại liếc cô: "Yên tâm đi không lấy của em đâu, lúc này mới leo được nửa tiếng, anh không mang đồ giúp em thì tí nữa em chỉ có thể ngồi phịch ở nửa đường thôi. Nói cho em

biết anh đang vác không công giúp em đây."

Bên cạnh có nam sinh đùa giỡn: "Anh Việt... anh trai tốt Trung Quốc!"

Giang Việt hất tay: "Tất nhiên! Cha mẹ tôi yêu quý con bé Tiểu Vũ này nhiều hơn tôi gấp mấy lần, nếu nó mất đi một sợi tóc nào, về nhà tôi sẽ bị ăn đòn ngay, cho nên Giang Việt tôi mất một chân chứ không thể để Tiểu Vũ thiếu một sợi tóc nào." Giang Việt đeo ba lô lách vào ngồi với đám nam sinh, để lại một không gian tương đối riêng cho Bắc Vũ và Thẩm Lạc.

"Trời ạ cảm động chết mất!" Hai nam sinh cố ý làm vẻ mặt khoa trương, lại trêu chọc Bắc Vũ, "Tiểu Vũ, em có cảm động không?"

Bắc Vũ thực ra không thích mình biến thành trò đùa cho người khác, nhất là còn có Thẩm Lạc ở đây, loại chuyện đùa thế này thực sự khiến cô xấu hổ. Nhưng Giang Việt đã vốn quen đùa giỡn với bạn anh ta, cô cũng không nên phá hỏng bầu không khí, chỉ im lặng liếc bọn họ, lại lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc ngồi gần mình trong gang tấc dưới ánh trăng.

Lúc này anh hơi cup mắt xuống, sắc mặt bình thản, không biểu lộ bất cứ điều gì, cũng không nói gì, dường như không hề có phản ứng với trò đùa của những người này.

Cô khẽ thở phào.

Sau khi nghỉ ngơi hơn mười phút, đoàn người tiếp tục lên đường.

Bởi vì được Giang Việt san sẻ nửa đồ nặng nên Bắc Vũ cũng thoải mái hơn nhiều.

Vì vậy cô lại tha thứ cho Giang Việt không đáng tin cậy.

Chỉ là cô nhìn Thẩm Lạc trước mắt mình hơi tiếc nuối, vừa bị Giang Việt quấy rầy, cuộc trò chuyện đầu tiên với Thẩm Lạc cứ thế chết từ trong trứng nước.

Lên đến đỉnh núi đã là mười giờ hơn.

Đêm nay cũng chỉ có đoàn người bọn họ cắm trại, sau khi cất kỹ đèn chiếu sáng bên ngoài, mọi người vội vàng dựng lều.

Không chỉ có Bắc Vũ, đây cũng là lần đầu tiên đám Giang Việt cắm trại, đều không tránh khỏi hưng phấn, nhưng luống cuống tay chân, tự mình loay hoay dựng lều, không ai quan tâm đến ai.

Chỉ có Thẩm Lạc dường như rất dễ dàng, nhanh chóng dựng xong lều.

Bắc Vũ vốn đã mệt lả, vật lộn một lúc lâu mà cũng vẫn chưa xong, đang thở hổn hển, Thẩm Lạc đột nhiên đi tới từ bên cạnh, rút cọc trong tay cô ra. Nhìn thấy anh ngồi xổm nửa người xuống bắt đầu dựng cái lều bị mình làm loạn cả lên, Bắc Vũ mới nhận ra anh đang giúp mình.

"Cám... ơn." Cô cố gắng kìm nén kích động trong lòng, nhưng vẫn nói năng hơi lộn xộn.

Thẩm Lạc không trả lời cô mà chỉ khẽ gật đầu.

Thấy động tác của anh thành thạo, chỉ mất một lúc đã dựng xong lều, Bắc Vũ tranh thủ thời gian tiếp cận anh: "Anh thường xuyên đi cắm trại sao?"

"Ừ."

Khó trách đồng ý với đám Giang Việt.

Bắc Vũ còn muốn nói tiếp thì Thẩm Lạc đã xong việc quay về lều của mình.

Bắc Vũ: "..."

Cô nhìn bóng lưng anh biến mất trong đêm tối, quả thật còn lạnh hơn đêm đông, muốn tự nhiên đáp lại không ngượng ngùng quả là còn khó hơn so với lên trời.

Cô hơi uể oải gãi đầu, vào lều của mình, không bao lâu sau, Giang Việt từ ngoài đi vào, cười hì hì: "Đốt xong lửa trại rồi, mau ra chơi đi."

Bắc Vũ ra ngoài lều, quả nhiên nhìn thấy một đống lửa cách đó không xa, mấy nam sinh ngồi vây quanh, cầm bia và đồ ăn vặt, đang chơi bài, vô cùng sôi nổi.

Cô không thấy Thẩm Lạc đâu, quay đầu nhìn sang lều bên cạnh, đúng lúc thấy anh từ bên trong đi ra, tay cầm giá ba chân và kính viễn vọng.

Giang Việt nghe thấy tiếng động, cũng nhìn sang đó: "Lạc thần, đừng vội đi ngắm sao, chơi với mọi người một lúc đi."

Thẩm Lạc quay đầu nhìn anh ta, hoặc là nhìn cả anh ta và Bắc Vũ, lại nhìn mấy nam sinh khí thế ngất trời cách đó không xa, gật đầu: "Ừ."

Sau đó vào lều bỏ đồ lại.

Giang Việt tranh thủ thời gian nháy mắt mấy cái với Bắc Vũ, nhỏ giọng cười xấu xa: "Đêm dài đằng đằng, hai lều cách nhau gần như vậy, em nhất định phải kiểm chế, đừng để thú tính bộc phát làm chuyện xấu đấy."

"Giang nhị cầu, anh muốn chết!"

Bắc Vũ khễ quát một tiếng, nắm tay đấm một cái, nhưng bị Giang Việt bắt lại.

Lúc này Thẩm Lạc từ trong lều đi ra, thấy hai người đang đùa giỡn, hơi cau mày.

Bắc Vũ nhanh chóng rút tay về, trở lại dáng vẻ thực nữ, đuổi theo Giang Việt đi đến bên đống lửa.

"Tiểu Vũ, mau tới uống bia với bọn anh!" Nam sinh ngồi dưới đất giơ một lon bia lên với Bắc Vũ.

"Thôi đi! Trẻ con uống bia gì chứ?" Giang Việt đi lên trước cướp lại bia, tiện tay vứt cho Thẩm Lạc ở đằng sau đang đi tới.

Thẩm Lạc chuẩn xác bắt được, đi đến nơi ngồi xuống.

Bắc Vũ im lặng ngồi bên cạnh anh.

Giang Việt cầm bộ bài dưới mặt đất lên: "Vừa đủ bảy người, ba người chơi đấu địa chủ (*), bốn người chơi song thắng (**), thay phiên nhau chơi, ngoài Tiểu Vũ ra, ai thua sẽ phải uống bia."

(*) Đấu địa chủ là trò đánh bài phổ biến ở Trung. Trò chơi do 3 người chơi tham giá, dùng một bộ bài gồm 54 cây, trong đó một người làm địa chủ, hai người kia là nhà khác, hai bên đấu nhau, bên nào đánh hết bài trước sẽ thắng

(**) Song thắng áp dụng cho bốn người chơi tạo thành hai cặp tiến hành thi đấu. Thắng cấp bộ bài từ 54 lá lên thành 108 lá

Thẩm Lạc nhìn bộ bài trên tay anh, hơi do dự: "Tôi không biết chơi."

Có người trêu ghẹo: "Không phải chứ? Chơi song thắng cũng không biết á. Trùm học quả nhiên không giống với chúng ta."

Bắc Vũ vô ý hỏi vặn: "Ai quy định là ai cũng phải biết đánh bài, em cũng không biết đấy."

Giang Việt cười xấu xa nhìn cô, nét mặt anh hiểu cô mà, sau đó thò tay vỗ vai Thẩm Lạc: "Quy tắc rất đơn giản, tôi nói một chút là cậu lập tức biết ngay."

Nói xong bắt đầu chỉ quy tắc cho Thẩm Lạc.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn về phía hai người, chỉ thấy Thẩm Lạc hơi nhướng mày,

nghe rất chăm chú, có lẽ là thật sự chưa từng chơi bài.

Sau khi nói xong quy tắc, bảy người chia thành hai nhóm, Giang Việt và hai người khác chơi đấu địa chủ, bốn người còn lại chơi song thắng, Bắc Vũ cùng một đội với Thẩm Lạc.

Đương nhiên là cô cố ý rồi.

Hai nam sinh khác cười xấu xa: "Đêm nay nhất định phải cho trùm học thấy sự lợi hại của đám cá biệt chúng ta." Một trong hai nam sinh chia bài ở bên cạnh lên tiếng, "Đàn em Tiểu Vũ, đừng trách bọn anh không hạ thủ lưu tình nhé."

Thẩm Lạc khẽ cười: "Chuyện này phải dựa vào vận may rồi."

"Đúng vậy." Bắc Vũ phụ họa.

Rõ ràng đêm nay vận may của Bắc Vũ và Thẩm Lạc không tệ, hơn nữa cô phát hiện thiên tài quả là khác người bình thường, tuy mới học đánh bài, nhưng lại nhanh chóng nhớ được bài, suy đoán được trong tay người khác cầm lá nào.

Anh và Bắc Vũ cùng đội, mỗi khi cô do dự, anh còn nhắc nhở cô.

Không nói nhiều lời, chỉ thốt ra hai ba từ, nhưng Bắc Vũ dễ dàng hiểu ý.

Hai người phối hợp gần như không chê vào đâu được, sau đó Bắc Vũ thực sự quên mất mình là một người thàm mẩn rụt rè, mỗi lần thắng bài, hưng phấn đập tay với anh.

Thẩm Lạc cũng phối hợp lại.

Hơn nữa cô còn nhìn thấy khoé miệng anh như cười như không, hơi khác biệt so với vẻ lạnh lùng thường ngày.

Hai người thuận lợi đánh một đường từ cây 2 đến K, hai nam sinh bị hành hạ không phục: "Còn có thiên lý hay không? Hai người như chơi gian lận ấy, không chơi nữa, uống bia luôn đi."

Giang Việt ở bên cạnh nghiêng đầu qua, cười nói: "Đây chính là cái gọi là thiên tài! Về sau chơi với Lạc thần, các người đừng tưởng người ta không biết chơi mà bắt nạt."

Anh ta đánh nốt lá bài cuối cùng trong tay, mở một lon bia đưa cho Thẩm Lạc, cười nói: "Học sinh giỏi trong lớp gặp đám cá biệt bọn tôi đều đi đường vòng, Lạc thần là trùm học đầu tiên lăn lộn với đám chúng ta, sau

này Giang Việt tôi sẽ coi cậu là anh em."

Tuy ngoài mặt Giang Việt là dáng vẻ lưu manh, nhưng trong lòng cũng hơi căng thẳng. Là một học sinh cá biệt, anh ta chả có hứng thú kết bạn với đám học sinh khá giỏi. Thẩm Lạc là một trùm học lạnh lùng điển hình, chuyển tới một học kỳ đối với ai cũng hờ hững lạnh nhạt. Học sinh cá biệt cũng có danh dự của riêng mình, nếu không phải vì Bắc Vũ thì anh ta cũng chả mặt nóng dán vào mông lạnh, cũng may mặt anh ta dày, nhưng ai ngờ lần này Thẩm Lạc lại đồng ý tham gia cắm trại.

Chương 9: Bầu trời đêm

Thẩm Lạc nhìn anh ta không đáp, chỉ khẽ cười, cầm lấy lon bia trong tay mở ra, giơ lon lên, ngửa đầu tu một ngụm to.

Giang Việt cười vang: "Sảng khoái!"

Mấy người kia cũng cầm lon bia cười đùa.

Thực ra Bắc Vũ cũng muốn uống bia, nhưng có Thẩm Lạc ở đây nên cô đành phải duy trì sự rụt rè của nữ sinh, thành thật cầm nước ngọt uống.

Nhóm Giang Việt đều là những người tự biết tìm kiếm niềm vui, đỉnh núi đêm đông lạnh thế chỉ cần đốt một đồng lửa cũng có thể chè chén say sưa, không ca hát thì nhảy múa.

Thẩm Lạc không tham gia với bọn họ, nhưng nhờ ánh lửa Bắc Vũ lạng lẽ dò xét anh, phát hiện hình như anh hơi khác với ngày thường.

Cảm giác lạnh lùng xa cách lúc trước giảm đi rất nhiều. Tuy vẫn im lặng ít nói, vẻ mặt thản nhiên, nhưng trong đôi mắt đen kịt được ánh lửa chiếu vào có thể nhìn thấy sự vui vẻ và nhu hoà.

Bắc Vũ nghĩ có lẽ tâm trạng của anh khá tốt.

Bởi vì hôm sau muốn ngắm mặt trời mọc, cho nên mọi người chỉ chơi một lúc rồi lập tức quay về lều của mình.

Lần đầu tiên Bắc Vũ ngủ trong lều cắm trại, lại thêm Thẩm Lạc ở bên cạnh cách chưa đến hai mét, sau khi chui vào túi ngủ, cô làm thế nào cũng không ngủ được. Lỗ tai vểnh lên nghe động tĩnh bên cạnh.

Vốn chỉ nghe thấy tiếng Giang Việt ngủ ngáy nói mơ, ai ngờ lại nghe thấy bên lều của Thẩm Lạc truyền đến tiếng động rất nhỏ.

Cô khẽ khàng chui ra, kéo khoá lều, từ khe hở hẹp nhìn ra bên ngoài thấy Thẩm Lạc cầm giá ba chân và kính viễn vọng đi vào trong bóng đêm.

Đợi đến khi anh đã đi xa, Bắc Vũ mới chui ra ngoài lều, khoác áo nhẹ nhàng đi theo hướng của anh.

Cô bước rất khẽ, gần như không phát ra tiếng gì, cách Thẩm Lạc một

khoảng tương đối để tránh bị anh phát hiện.

Trên đỉnh núi có một mỏm đá lớn, tương đối rộng, đúng là một đài ngắm cảnh tự nhiên, có lẽ cao hơn một mét, Thẩm Lạc khiêng đồ dễ dàng trèo lên.

Bắc Vũ sợ bị phát hiện, không dám đến gần, chỉ lặng lẽ trốn ở cái cây cách đó không xa, yên lặng nhìn Thẩm Lạc hí hoáy giá ba chân và kính viễn vọng.

Cảnh đêm nay rất đẹp, tuy rét nhưng không khí dễ chịu, bầu trời sáng sủa đầy sao, đứng trên đỉnh núi dường như có thể chạm vào.

Bóng lưng Thẩm Lạc cao lớn, dưới bầu trời sao này có cảm giác cô đơn lạnh lẽo, dường như là một thực thể độc lập trong trời đất này.

Tuy nói cô đã quen rình trộm bám đuôi, nhưng trên đỉnh núi yên tĩnh này, tim Bắc Vũ vẫn đập nhanh hơn.

Cô đang nhìn trộm đến xuất thần, bụi cỏ dưới chân đột nhiên có thứ gì đó nhúc nhích khiến cô sợ hãi kêu lên.

"Ai?"

Tuy cô kêu không ra tiếng, nhưng động tác nhảy lên vẫn quấy rầy đến Thẩm Lạc ở cách đó không xa.

Anh xoay người, nhìn về phía cô.

Bụi cỏ dưới chân đã yên lặng trở lại, không biết là thứ quái gì trêu chọc, Bắc Vũ ảo não gãi đầu, từ đằng sau cây đi ra ngoài, đứng dưới bầu trời quang đãng.

"... Em không ngủ được nên đi ra ngắm sao, có phải quấy rầy anh không?"

Tuy đêm đã khuya nhưng hiển nhiên là Thẩm Lạc vẫn nhận ra cô, anh im lặng khiến Bắc Vũ nín thở, sau đó khẽ lắc đầu: "Tầm nhìn ở đây tương đối tốt."

Anh chỉ vào mỏm đá nói với cô.

Tim Bắc Vũ còn đang đập dồn dập vì hành vi của mình bị phát hiện, nghe thấy anh nói như vậy lập tức mừng thầm.

Mùa đông chạy tới đây cắm trại, không phải vì muốn ngắm sao ngắm mặt trời mọc với Thẩm Lạc ư?

Trước đó còn chưa có cơ hội, không nghĩ tới nó lại khẽ khàng ập đến như

vậy.

Vì để che giấu tâm tư của mình, cô giả vờ rụt rè hỏi: "Không quấy rầy anh chụp ảnh, ngắm sao à?"

Thẩm Lạc không đáp, chỉ lắc đầu.

Bắc Vũ không nhịn được hưng phấn, đang định chạy lên trước, nhưng mới bước được hai bước đã kịp thời có phản ứng, bước chậm lại, giả vờ bình tĩnh đi qua.

Sau khi đến gần cô mới phát hiện mỏm đá này cao hơn mình ước lượng, cũng phải ngang bằng đến đầu cô đấy.

Cô trèo lên, dùng sức giẫm hai cái, nhưng lại bị trượt, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Thẩm Lạc ở bên trên dường như đang chăm chú ngắm sao, không chú ý tới sự khốn đốn của cô.

Cô dịch về phía sau, yên lặng nhổ chút nước bọt lên tay, hít sâu một hơi, trèo lên lần nữa.

Ngay khi cô đang dùng lực, tay phải đột nhiên truyền đến cảm giác ấm áp, sau đó được người nắm chặt.

Đầu óc cô mơ màng, tiếp đó cả người được kéo lên.

Chỉ một lát sau, cô đã ngồi lên mỏm đá.

Còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Lạc đã bỏ tay ra, xoay người về bên cạnh giá ba chân.

Bắc Vũ kinh ngạc nhìn theo bóng lưng anh, lại cúi đầu nhìn tay phải mình.

Xem như là nắm tay rồi hả?

Chỉ tiếc thời gian nắm tay quá ngắn, nên cô còn chưa kịp cảm nhận độ ấm trong tay Thẩm Lạc thì đã phải tách ra.

Cô đột nhiên có cảm giác bàn tay bị thiêu đốt.

Cô nắm chặt tay, muốn giữ lại độ ấm của Thẩm Lạc, sau đó yên lặng đứng dậy đi về phía trước.

Thẩm Lạc cài đặt chụp hình tự động, còn mình ngồi bên cạnh cầm kính viễn vọng ngắm sao. Vẫn là dáng vẻ lạnh lùng không coi ai ra gì, dường như cũng chẳng thèm để ý đến Bắc Vũ.

Bắc Vũ ngồi cách anh một mét, lặng lẽ nhìn anh, lại giả vờ ngẩng đầu

ngắm sao, nhìn rất bình thường, nhưng thực ra đang nghĩ nát óc để tiếp cận. Cô biết rõ Thẩm Lạc thích thiên văn, tiếc là cô chẳng biết gì về các chòm sao, chỉ cảm thấy đêm nay sao dày đặc, nhưng không biết nên mở miệng thảo luận với anh như thế nào.

Không khí vô cùng yên tĩnh, nhưng bởi vì Thẩm Lạc đang tập trung ngắm sao, cho nên kẻ xông vào là cô cũng không cảm thấy xấu hổ.

Xoắn xuýt một lúc lâu, Bắc Vũ chẳng tìm được nổi câu dạo đầu phù hợp nào, trong lòng phiền muộn không thể tát cho mình mấy cái.

Cơ hội tốt như vậy mà không biết sử dụng, cô thật sự là uổng phí mười sáu năm sống trên đời.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Thẩm Lạc đã bỏ kính viễn vọng xuống, đột nhiên đưa sang cho cô.

"Hả?" Bắc Vũ sửng sốt, nhất thời không kịp phản ứng.

"Thử dùng cái này xem, sẽ nhìn rõ hơn."

Anh vẫn luôn lời ít ý nhiều như vậy, trong giọng nói chẳng có chút ấm áp nào.

"A!" Bắc Vũ ngạc nhiên nhận lấy kính viễn vọng, cô cầm nhìn một lát, đột nhiên suy nghĩ loé lên, "Đàn anh, có phải anh biết rất nhiều chòm sao không? Có thể dạy em phân biệt một chút không?"

Thẩm Lạc ừ một tiếng: "Mùa đông là mùa sao sáng nhất trong năm, rất dễ nhìn thấy nhiều chòm sao."

"Vậy ư?" Bắc Vũ mừng khắp khởi dịch về phía anh nửa mét.

Thẩm Lạc: "Dễ nhận biết nhất là chòm sao Thợ Săn, ở phía nam bầu trời, một trong những chòm sao thuộc xích đạo."

Bắc Vũ cầm kính viễn vọng hỏi: "Ở đâu ạ?"

"Nhìn về phía nam xem." Thẩm Lạc giơ tay chỉ hướng cho cô, "Chòm sao chủ thể bao gồm sao Betelgeuse và sao Rigel cùng bốn ngôi sao khác tạo thành một tứ giác lớn, ở giữa trung tâm có ba ngôi sao δ , ϵ , ζ xếp thành dải sáng, giống như đai lưng của thợ săn."

Tuy Bắc Vũ chưa từng nghe tên các ngôi sao này, cũng chẳng hiểu gì, nhưng vậy thì sao chứ? Thẩm Lạc đang phổ cập kiến thức khoa học cho cô đấy.

Một hai ba bốn năm... Thẩm Lạc nói bao nhiêu từ, cô đều đếm không hết.

Cả người cô như lơ lửng vì một chuỗi dài Thẩm Lạc nói mà nghe không

hiểu gì hết.

Đây quả là bước nhảy vọt chất lượng trong quan hệ giữa hai người.

"Nhìn thấy không?" Thẩm Lạc đột nhiên hỏi.

"Hả?" Trong lúc Bắc Vũ đang miên man suy nghĩ nghe vậy hoàn hồn nhìn theo hướng anh giơ ngón tay, lại di chuyển kính viễn vọng, thực ra chả biết mình có nhìn thấy hay không, nhưng vẫn gật đầu: "Có thấy ạ."

Ai thèm quan tâm chòm sao Orion hay Thợ Săn khi gió gì đó chứ?"

Cô lại hỏi: "Còn nữa không ạ?"

"Ba ngôi sao phía nam chếch sang phía đông, có một ngôi sao vô cùng sáng, có nhìn thấy không?"

Bắc Vũ nhìn qua kính viễn vọng gật đầu: "Thấy ạ."

"Đó là sao Thiên Lang, là ngôi sao sáng nhất."

"À." Lúc này Bắc Vũ thực sự nhìn thấy.

"Trong sao Betelgeuse ở chính đông, có một ngôi sao sáng nhất là Procyon. Sao Betelgeuse, Thiên Lang và Procyon là một tam giác lớn nổi bật trong mùa đông."

"Đợi một chút, em không hiểu." Bắc Vũ luống cuống tay chân tìm kiếm, vội vàng ngắt lời anh.

Thẩm Lạc khẽ cười một tiếng, lấy lại kính viễn vọng, chỉ ngón tay: "Chòm sao Orion nằm ở hướng bắc, sao Betelgeuse ở chính bắc, có thấy không?"

Bắc Vũ nhân lúc đó ngồi gần anh hơn, dường như đã gần dính sát vào người anh, nhìn theo tay anh.

Anh mặc áo khoác dày, nhưng khí nói chuyện, hơi thở ấm áp phả ra khiến tim Bắc Vũ rạo rức.

Hormone dâng lên, trái tim muốn phạm tội.

Cô gật đầu lung tung: "Thấy ạ."

"Ngân hà xuyên qua trong tam giác này, dải ngân hà ở chỗ này rất thưa, là phần tối nhất trong toàn bộ thiên hà."

Bắc Vũ cười: "Thú vị thật."

Thẩm Lạc nhếch môi: "Em cảm thấy thú vị sao?"

Bắc Vũ ra sức gật đầu.

Đối với cô kiến thức thiên văn chả có gì hay ho, nhưng Thẩm Lạc giảng

giải khiến cô thấy thú vị. Cô mờ ám suy nghĩ.

Thẩm Lạc khẽ cười, nhưng không nói tiếp.

Bắc Vũ suy nghĩ hỏi: "Đàn anh, anh rất thích thiên văn sao?"

Thẩm Lạc gật đầu, thản nhiên nói: "Trái Đất là cái nôi của nhân loại, nhưng nhân loại vĩnh viễn không bị trói buộc trong cái nôi này. Nói tôi có hứng thú với thiên văn, chi bằng nói là có hứng thú với khám phá vũ trụ thì đúng hơn."

Nghe rất vĩ đại, là một học sinh có thành tích vật lý trung bình, Bắc Vũ phát ra sự sùng bái từ trong tim, chàng trai cô thích quả nhiên không giống người bình thường.

Vì vậy cô lại càng say mê anh.

Thật sự là xong đời rồi!

Có thể trải nghiệm được cảm giác này thật tốt.

Thẩm Lạc nhìn đồng hồ đeo tay: "Em không đi ngủ à?"

Bắc Vũ mở to mắt, hỏi theo phản xạ: "Còn anh thì sao?"

Thẩm Lạc: "Tôi chụp quỹ đạo sao cho đến khi mặt trời mọc."

Bắc Vũ thốt lên: "Em cũng muốn đợi mặt trời mọc."

Thẩm Lạc im lặng một lát, nhìn về phía cô: "Đến rạng sáng, nhiệt độ sẽ rất thấp, em không sợ lạnh sao?"

"Không ạ!" Vừa nói xong cũng hắt hơi một cái.

Thẩm Lạc cau mày.

Bắc Vũ vội nói: "Em thực sự không lạnh."

Chút lạnh ấy là gì chứ? Có thể ở bên anh một đêm cho dù là núi đao biển lửa cũng đáng.

Thẩm Lạc nhặt chân ở dưới đất lên đưa cho cô, không nói lời nào.

Bắc Vũ nhận lấy: "Cám ơn anh."

Lại lặng lẽ nhìn người ấy trong bóng đêm, tiếc là không nhìn ra được cảm xúc gì trên khuôn mặt lạnh lùng ấy.

Chương 10: Say rượu

Sắc đêm ngày càng sâu, mọi tiếng động đều trở nên tĩnh lặng, như thể giữa trời đất chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thẩm Lạc không nói lời nào, Bắc Vũ cũng không tiện mở miệng, sợ phá vỡ cảnh đêm yên tĩnh và bầu không khí này.

Đối với cô mà nói người thầm mến ở ngay gần bên gang tấc cho dù không làm được gì thì trong lòng cũng đã thoả mãn khó mà hình dung bằng lời.

Gần rạng sang, đỉnh núi quả thực vô cùng lạnh, cũng may trên người Bắc Vũ khoác tấm thảm.

Cô liếc Thẩm Lạc, tuy anh có mặc áo khoác bên ngoài song cũng phải trùm kín mũ lên đầu, hiển nhiên là rất lạnh.

Cô suy nghĩ mở miệng: “Đàn anh, em chia một nửa thảm cho anh nhé.”

Có trời đất chứng giám, cô thực sự không phải muốn đắp cùng một tấm thảm với Thẩm Lạc, chỉ là không muốn anh chịu rét thôi.

Thẩm Lạc không nhìn cô, chỉ khẽ trả lời: “Không cần, không lạnh.”

Tích chữ như vàng.

Được rồi cho dù cô có tà tâm gian xảo thì cũng không có cơ hội đâu.

Bắc Vũ hơi hậm hực khép chặt thảm, ánh mắt nặng nề nhìn lên bầu trời.

Đây là lần đầu tiên cô chính thức ngẩng đầu nhìn, cũng là lần đầu nhìn thấy nhiều sao đến thế. Cô mới biết hoá ra vào đông trời sao đẹp như vậy.

Cảm giác tuyệt vời này khó mà hình dung nổi.

Bắc Vũ nhớ tới Thẩm Lạc nói “Trái Đất là cái nôi của nhân loại, nhưng nhân loại vĩnh viễn sẽ không bị trời buộc trong cái nôi này”, cô mơ hồ nhớ ra nó là danh ngôn của một học giả hàng không vũ trụ nào đó.

Cô đột nhiên xuất hiện sự phóng khoáng, cảm thấy tất cả đều không quan trọng, cái gì gọi là thành tích, cái gì gọi là mờ nhạt trong đám người, thậm chí là mỗi tình đơn phương mười phần thì tám chín phần thất bại, cả tương lai không dự đoán được trước kia.

Chỉ có hiện tại là quan trọng nhất.

Cô thậm chí sinh ra sự đồng tình và suy tư với triết gia.

Đầu óc hưng phấn đến điên cuồng.

Thiếu niên mười mấy tuổi, tinh thần rất tốt, dưới sự hưng phấn cực độ này Bắc Vũ không hề bối rối chút nào, nhìn chăm chăm lên bầu trời, nhìn ánh sao lấp lánh sau đó dần mờ đi, lộ ra tia nắng ban mai nhạt.

Chứng kiến hình ảnh mặt trời nhô lên, sự hưng phấn của cô đạt tới mức tột cùng, nhảy lên khỏi mặt đất, vứt bỏ cả thảm đi, đi đến phía trước, quay đầu hét với Thẩm Lạc: “Mặt trời mọc rồi!”

Đôi khi thiên nhiên có sức mạnh to lớn, Bắc Vũ như chìm trong cơn sóng, đột nhiên cảm thấy thế giới tươi đẹp như vậy, sau đó xuất hiện sự khám phá và tìm tòi mãnh liệt.

Lúc này cô hoàn toàn bị cảnh mặt trời mọc mê hoặc, quên mất nguyên nhân mình ở đây, cũng quên mất luôn bởi vì một chàng trai mà thức cả đêm.

Cô đứng trên mỏm đá vui sướng khua chân múa tay, hưng phấn hét lên với ánh mặt trời, không còn rụt rè chút nào.

Giọng cô gái lạnh lạnh, vang vọng khắp núi.

Thẩm Lạc yên lặng đứng ở sau cô cách đó không xa, hơi híp mắt lại, cúi đầu điều chỉnh máy ảnh.

Tiếng màn trập vang lên bị nhấn chìm trong tiếng hét của cô gái.

Bắc Vũ lên tiếng gọi bọn Giang Việt.

Cả đám nam sinh gái nữ đầu tóc rối bù chạy tới, nhao nhao leo lên mỏm đá.

Không biết là bởi vì tiếng hét của Bắc Vũ hay là do mặt trời mọc quá đẹp, hay là do tuổi trẻ, mấy người cũng hét lên với ánh mặt trời, vô cùng hưng phấn.

Giang Việt thậm chí để cho Bắc Vũ cười lên vai mình.

Chỉ có Thẩm Lạc yên lặng nhìn bọn họ.

Anh nghĩ những người này thực sự vui vẻ.

Sau khi trải qua náo nhiệt, mặt trời cũng đã lên cao, mọi người trở lại nơi cắm trại, thu dọn đồ đạc xuống núi.

Nhân lúc Thẩm Lạc không chú ý, Giang Việt lặng lẽ đến chỗ Bắc Vũ, nháy

mắt với cô: “Thức thông đêm với Thẩm Lạc?”

Bắc Vũ nghiêng đầu nhìn anh ta, không đáp.

Giang Việt búng ngón tay: “Có tiến triển đột phá gì không?”

Bắc Vũ: “Em chỉ ngắm sao thôi.”

“Không làm gì khác sao?”

“Có thể làm gì chứ?”

“Vậy cậu ta...”

“Không có.”

Giang Việt cười hì hì, thấp giọng: “Không sao, đợi có cơ hội anh sẽ hỏi xem cậu ta có ấn tượng thế nào về em?”

“Không cần.”

Ngoài mặt thì nói như vậy, nhưng trong lòng cô thực sự tò mò. Coi như mình cũng không phải là người xa lạ với Thẩm Lạc nhỉ?

Nhưng bạn học Bắc Vũ đã hơi lạc quan rồi, lúc xuống núi cô cố ý đi bên cạnh Thẩm Lạc, nhưng anh luôn cúi đầu nhìn đường, gần như không nhìn cô lần nào.

Cô lên tiếng bắt chuyện, anh vẫn cứ lời ít ý nhiều như cũ.

Sau khi đoàn người xuống xe tạm biệt nhau, Bắc Vũ cũng không xác định được rốt cuộc Thẩm Lạc có ấn tượng với mình hay không nữa.

Cũng may cô không phải là loại con gái đeo bám, nghĩ đến mình được ở bên Thẩm Lạc ngắm sao là cũng đủ thoả mãn rồi.

Cô nhớ kỹ chòm sao Thợ Săn và tam giác lớn mùa đông.

Cũng từ đêm đó cô bắt đầu yêu thích thiên văn và cắm trại.

Qua năm mới không lâu là sinh nhật của Bắc Vũ.

Mười sáu tuổi, mùa hoa đã đến rồi.

Ăn tối xong, Trâu Diểu và Hiếu Tĩnh rủ cô đi đón mừng sinh nhật.

Ba cô đến một quán bar tên Phi Trì.

Bạn trai tóc vàng của Trâu Diểu đã ở đó, còn dẫn theo mấy tên bạn đáng dấp lưu manh.

Bắc Vũ đang ở trong độ tuổi phản nghịch hiếu kì, mặc dù cô không có cảm tình với những thiếu niên bất lương này, nhưng cảm thấy cùng đón sinh nhật ở quán bar với bọn họ rất ngẫu.

Cô chưa từng uống rượu, cho nên cứ thế cạn chén với người khác, một lát sau đã choáng váng mặt mày, hai cô bạn cũng bị chuốc say.

Lúc kết thúc, tóc vàng đưa Trâu Diểu đi, Bắc Vũ và Hiếu Tĩnh bị đưa cho hai người khác.

Bắc Vũ luôn mơ màng, cho đến khi bị đưa đến trước taxi, gió lạnh thổi qua mới thoáng tỉnh táo.

Cuối cùng cô vẫn còn chút cảnh giác, bị gã con trai xa lạ mới quen đưa lên xe, đột nhiên nhận ra không đúng, nhanh chóng giữ chặt cửa xe: “Anh làm gì thế?”

Gã con trai cười hì hì: “Bảo bối, anh đưa em về nhà.”

“Trâu Diểu và Hiếu Tĩnh đâu?” Cô mơ màng quay đầu nhìn, nhưng trong đêm tối đâu còn thấy bóng dáng hai cô bạn.

“Bọn họ về nhà rồi, bảo anh đưa em về.”

“Tôi... tôi không cần anh đưa về.” Say rượu khiến cô nói chuyện lặp ba lặp bập.

Gã dùng sức đẩy cô vào trong xe.

“Anh thả tôi ra!” Bắc Vũ giãy dụa, có thể là do say rượu nên không còn chút sức lực nào, hơn nữa đầu óc ngày càng mơ hồ, cố hết sức mới giữ được chút tỉnh táo.

Gã đã không còn kiên nhẫn, đứng bên cửa xe kéo cô vào trong.

Ngay khi cô sắp bị ép vào xe, sau lưng có một lực khác kéo cô ra.

“Mày là ai?” Gã nhìn thấy thịt đã đến miệng còn bị cướp đi, cảm tức nhảy từ trong xe ra.

Thẩm Lạc không thèm nhìn gã, chỉ híp mắt ôm lấy Bắc Vũ xoay người đi.

Bắc Vũ mở trừng hai mắt, mơ hồ nhìn thấy gương mặt đối phương, cười hì hì: “Thẩm Lạc... là anh à.”

Thẩm Lạc không lên tiếng.

Gã con trai ở phía sau giơ nắm đấm xông lên, song còn chưa chạm được vào Thẩm Lạc, đã bị anh đá văng.

Cú đá này nhìn thì nhẹ, Thẩm Lạc dường như chả mất sức mấy, nhưng gã kia đã bắn ra ngoài hai mét.

Bởi vì đồng bọn đã rời đi, gã chặt vật bò dậy, không dám lấy trứng chọi đá,

đành hậm hực lên xe rời đi.

Từ đầu đến cuối Thẩm Lạc không thèm liếc gã lần nào.

Anh thả Bắc Vũ mơ màng xuống băng ghế bên đường.

Bắc Vũ nhắm mắt, hai tay bám chặt thành ghế, mơ hồ nói: “Không cần anh đưa về.”

Thẩm Lạc nhíu mày, khom người móc điện thoại từ trong túi cô ra, lục ghi chép cuộc gọi tìm được cái tên Giang nhị cầu, gửi tin nhắn qua.

“Em uống say rồi, đang ở cửa quán bar Phi Trì, anh mau tới đón em.”

Đầu kia nhanh chóng nhắn lại: “Shit, em cũng to gan nhỉ! Anh lập tức tới ngay.”

Thẩm Lạc cất kỹ điện thoại vào túi.

Lại yên lặng nhìn cô gái say đến rồi tỉnh rồi mù co rúc trên ghế dài trong đêm lạnh, cởi áo khoác trên người ra đắp cho cô, còn mình đứng bên cạnh ghế.

Thình thoảng có gã đàn ông đi ngang qua, liếc cô gái ngủ say trên ghế, ánh mắt không hề có ý tốt, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của chàng trai bên cạnh, đành hậm hực sờ mũi bỏ đi.

Không biết đứng trong gió lạnh bao lâu, Thẩm Lạc giơ tay lên nhìn đồng hồ, lại quay đầu nhìn cô gái ngủ say bên cạnh, yên lặng đi đến ven đường ngăn một chiếc taxi lại.

“Đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Đợi một chút đã.” Anh ngồi lên xe, hạ cửa kính xe xuống, nhìn về băng ghế.

“Đợi cũng mất phí đấy.”

“Vâng.”

Anh nhìn thấy Bắc Vũ đang ngủ trở mình, suýt nữa ngã xuống, bất giác cau mày.

Chưa đến hai phút thì có một chiếc taxi dừng lại, Giang Việt vội vã chạy xuống, gọi hai tiếng Bắc Vũ, không được đáp lại, anh ta lại nhìn xung quanh, cuối cùng đã thấy bóng người nằm trên ghế.

Giang Việt sợ hãi kêu lên, nhanh chóng chạy tới, quả nhiên là người mình muốn tìm.

“Bắc miệng rộng! Em tỉnh lại đi!” Anh ta ngồi xổm xuống néo mặt Bắc Vũ.

“Làm gì vậy?” Bị người néo, cô thò tay ra đẩy, rồi cuộn người lại.

“Shit!” Giang Việt quyết định ra chiêu độc, hai tay néo mặt cô thật mạnh. Bắc Vũ đau đến mức hét lên, vội ngồi dậy, một tay xoa má, một tay bóp đầu đau nhức, nhìn thấy rõ người trước mặt, giọng nói tà ác: “Giang nhị cầu, anh làm quái gì thế?”

Giang Việt tức giận chọc gáy cô: “Anh hỏi em làm gì mới đúng. Con gái con đũa uống say ngủ bên vệ đường, không muốn sống nữa sao?”

Bắc Vũ nhìn xung quanh: “Sao em lại ở đây? Trâu Diều và Hiếu Tĩnh đâu?”

“Ai biết? May mà em còn biết gửi tin nhắn bảo anh đến đón, nếu không mai biến thành xác phơi khô ngoài đường lên đầu các trang báo rồi.”

“Cái quỷ gì cơ?” Bắc Vũ dùng sức lắc đầu, mơ màng nhớ tới chuyện xảy ra trước đó. Gã bạn của bạn trai tóc vàng của Trâu Diều muốn ép cô lên taxi, cô giãy dụa được người giải cứu.

Người nọ hình như là ...

Thẩm Lạc!

Cô không dám tin mở to mắt, trong đầu lập tức tỉnh táo hơn một chút. Sau đó nhìn xung quanh lắc đầu, sao có thể chứ? Nhất định là ảo giác khi cô uống say rồi.

Nhưng rốt cuộc người nọ là ai? Làm chuyện tốt mà không muốn lưu danh.

Lúc này cô mới phát hiện trên người còn có một chiếc áo khoác lạ.

Giang Việt cũng phát hiện ra: “Áo của ai đây?”

Bắc Vũ lắc đầu: “Không biết, có thể là người tốt bụng đi qua nhìn thấy em ngủ sợ em chết rét nên đắp cho chăng?”

Giang Việt cười: “Xem ra trên đời này vẫn còn người tốt.” Sau đó lại chọc gáy cô, “Về sau còn dám uống rượu, coi chừng anh đánh em.”

Bắc Vũ hiếm khi không cãi lại anh ta, bởi vì lúc này cô nghĩ mà sợ, nếu mình bị gã bắt lương kia mang lên xe, nhất định không dám nghĩ đến hậu quả.

Cô không nói cho Giang Việt chuyện xảy ra trước đó bởi vì biết chắc sẽ

không tránh khỏi bị anh mắng cho một trận.

Cô chợt nhớ ra gì đó: “Anh gọi điện thoại cho cả Trâu Diểu và Hiếu Tĩnh đi, bọn họ bị đám nam sinh mang đi.”

Giang Việt: “Gọi cái gì mà gọi? Trâu Diểu đã sớm ở chung bên ngoài với bạn trai rồi, còn Hiếu Tĩnh thì ba ngày hai lần không về nhà, em quan tâm đến bọn nó làm gì.”

“Thật sao?”

Trong nhận thức của cô, Trâu Diểu và Hiếu Tĩnh vẫn chỉ là đám trẻ con chơi bời với cô trong đại viện, hoá ra bọn họ đã sớm trở thành những cô gái lêu lổng.

Có lẽ là do trưởng thành rồi.

Giang Việt nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, khẽ xoa đầu cô, nói thẳng: “Em cũng nên cẩn thận chút đi. Tuy bọn nó là bạn thân của em, nhưng đừng có chơi chung với bọn nó, xảy ra chuyện đừng có gọi anh đi nạo thai với em.”

“Giang nhị cầu!” Bắc Vũ tức giận quát, giả vờ muốn đánh anh ta.

Giang Việt ôm đầu né tránh: “Anh nói vậy để cho em nhớ lâu một chút.”

Bắc Vũ đá anh ta: “Anh còn có mặt mũi nói em mà không biết nhìn lại mình.”

“Anh làm sao? Anh vẫn còn là xử nam đấy!”

“Em nhổ vào!”

Giang Việt lau mặt, chặc hai tiếng: “Được rồi, về nhà thôi!”

Hai người vừa đi vừa tranh cãi ầm ĩ, Giang Việt bắt xe, Bắc Vũ nhìn áo khoác đàn ông trong tay, cảm thán: “Thế gian đều có chân tình, nếu biết ai có lòng tốt đưa áo cho em, em nhất định tặng cờ thưởng cho người đó.”

“Thôi đi!”

Đội xe hai người rời đi, Thẩm Lạc ngồi trong xe cách đó không xa, mới lên tiếng nói với tài xế: “Đi thôi!”

Chương 11: Tiệc tối

Bắc Vũ lén lút trở về nhà, cha cô tạm thời đi làm, mẹ cô đánh bài dưới nhà chờ cô.

Cô chào mẹ, cũng không đợi mẹ đánh nốt ván cuối, nhanh chóng chạy lên nhà, may mà tránh được mối nguy bị phát hiện uống rượu.

Ôm trong tay áo khoác nam trở về phòng, cô hơi hoang mang, chiếc áo này tám chín phần là của người đã cứu cô khỏi tay tên xấu xa kia.

Nhưng lúc ấy cô quá say, làm thế nào cũng không nhớ rõ được, chỉ nhớ mình coi người ta trở thành Thẩm Lạc.

Cô biết rõ khả năng người nọ là Thẩm Lạc vô cùng nhỏ, nhất định là ảo giác do say rượu.

Trong tay là áo khoác vải thể thao, đối với đám học sinh bọn họ thì tương đối đắt đỏ. Là kiểu dáng dành cho người trẻ tuổi, nhìn rất mới, có lẽ chỉ mặc mấy lần, rất sạch không có mùi gì khác thường.

Cũng không biết là người nào, cứ thế mà đưa áo cho cô.

Lúc này cô nghĩ lại mà sợ, cũng thầm cảm thấy may mắn.

Quả nhiên trên thế giới này vẫn tràn đầy tình yêu thương.

Cô móc túi áo, muốn tìm tin tức để cảm tạ, nhưng đáng tiếc bên trong trống không, chỉ tìm được một chiếc bút máy Peck xinh đẹp, ngoài ra không có thêm gì khác.

Bắc Vũ vô cùng cảm kích người lạ kia, cũng không muốn giữ áo và bút máy làm của riêng, hôm sau chạy tới quán bar dán thông báo nhận đồ và cảm tạ, cũng dán ở khu vực quanh đó nữa.

Nhưng cho đến khi kết thúc kì nghỉ đông, cũng chả có ai liên lạc với cô.

Cô đành phải cất áo và bút máy vào trong ngăn tủ bảo quản.

Học kì mới bắt đầu, đám lớp mười bọn họ tổ chức liên hoan chào mừng.

Bắc Vũ đã luyện đàn được hai tháng, mấy khúc Soviet đã đàn thuần thục, vì vậy hào hứng đăng kí tham gia.

Hôm tổ chức liên hoan, cô vô cùng phấn đối, nhưng Giang Việt vẫn kéo theo đám bạn tới cổ vũ.

Cô đứng sau cánh gà chuẩn bị, lặng lẽ nhìn xuống dưới thính phòng, quả nhiên thấy đám Giang Việt đứng trước hành lang, mà khiến cô kinh ngạc là Thẩm Lạc cũng ở trong đám đó.

Cô vốn không hề căng thẳng, lập tức tim đập loạn hết cả lên, một lát thì tìm giáo viên trang điểm nhờ dặm lại lớp phấn, lát thì chạy đến trước gương ngắm xem trang phục đã ổn chưa.

Lúc người dẫn chương trình đọc đến tên, cô còn chưa kịp phản ứng, may mà có người bên cạnh nhắc nhở, cô mới ôm đàn luống cuống chạy lên sân khấu.

Sau khi ngồi vào ghế, cô vô thức quét quanh khán phòng.

Giang Việt ra sức vẫy tay với cô, không cần nhìn cũng biết lúc này anh ta khoa trương thế nào.

Thẩm Lạc ở phía sau anh ta đứng dưới ánh đèn âm đạm, không nhìn rõ dáng vẻ, chỉ yên tĩnh đứng, không bộc lộ bất cứ điều gì.

Tuy đây là lần đầu tiên Bắc Vũ biểu diễn trên sân khấu ở Nhị Trung, nhưng từ nhỏ cô đã có kinh nghiệm rồi, từng đi thi đấu vô số lần, lẽ ra không hề căng thẳng, nhưng lúc này biết rõ Thẩm Lạc ở dưới nhìn mình, thực sự muốn biểu diễn thật hay, thu hút sự chú ý của anh.

Tối nay cô mặc váy kẻ ca rô, đàn một khúc “Cây táo gai” (*) nhẹ nhàng, cơ thể đu đưa theo tiếng nhạc, mái tóc thẳng xoã ngang vai dường như cũng tung bay.

(*) Link nhạc có lời cho ai muốn nghe

<https://www.youtube.com/watch?v=lQ-HbnCobqk>

Lúc này cô không còn là nữ sinh mờ nhạt trong đám người, mà là một thiếu nữ xinh đẹp toả sáng trên sân khấu.

Tiếc là cô hơi căng thẳng, cho nên đàn sai mất hai nốt, cũng may cô đàn rất tự nhiên, nên không phải dân chuyên nghiệp sẽ không nghe ra.

Khúc nhạc kết thúc, cả thính phòng vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Khi Bắc Vũ đứng dậy cúi đầu chào cảm ơn, đột nhiên có một nam sinh ôm

hoa chạy lên sân khấu tặng cho cô.

Là Thiệu Vân Khê.

Bạn học Thiệu đứng trước mặt cô, vẻ mặt kích động dưới ánh đèn: “Bắc Vũ, cậu đàn hay quá.”

Bắc Vũ hơi bất ngờ với việc được Thiệu Vân Khê tặng hoa, nhưng cũng không để trong lòng, nhận lấy nói cảm ơn, ánh mắt lại nhìn về phía Thẩm Lạc, dưới ánh đèn tối tăm cô vẫn không thấy rõ dáng vẻ của anh, chỉ thấy Giang Việt vẫy tay với cô thôi.

Cô ôm hoa đi vào hậu trường, Thiệu Vân Khê không ngừng lải nhải sau lưng cô: “Tớ nhìn tiết mục đơn chỉ có mình cậu, nên đã mua hoa bách hợp, có thích không?”

Bắc Vũ nói qua loa: “Thích lắm!”

Thiệu Vân Khê vui mừng: “Vậy tớ yên tâm rồi, định mua hoa hồng lại sợ cậu cảm thấy tục khí.”

Bắc Vũ kì quái nhìn cậu ta: “Chỉ đánh đàn thôi, cậu tặng hoa làm gì? Coi chừng những bạn học khác hiểu lầm.”

Thiệu Vân Khê: “Tớ...”

Bắc Vũ hất tay ngắt lời cậu ta: “Nhưng dù sao vẫn cảm ơn cậu. Tớ phải đi tìm anh trai nói chuyện đây.”

Nói xong ôm hoa bỏ chạy.

Giang Việt đang chuẩn bị rời đi, thấy cô đi ra, không ngừng vẫy tay.

Bắc Vũ kìm nén kích động chạy tới.

“Chị Vũ giỏi thật nha! Phong thái không hề giảm so với năm đó!” Giang Việt giơ ngón tay cái với cô, nhìn hoa trong tay cô, cười nói, “Cậu nhóc tặng hoa là ai thế?”

“Bạn học cùng lớp với em.”

“À!” Giang Việt cười xấu xa kéo dài giọng.

Bắc Vũ lặng lẽ đập cho anh ta một cái.

Giang Việt né tránh, thuận thế lùi về sau một bước, khoác vai Thẩm Lạc, hỏi: “Lạc thần cảm thấy em gái tôi vừa đàn thế nào?”

Dưới bóng tối thế này không thấy rõ được Thẩm Lạc, anh liếc qua Bắc Vũ, thản nhiên nói: “Đàn sai hai nốt.”

Sự đặc ý của Bắc Vũ lập tức không còn, kinh ngạc nhìn anh, cô còn tưởng rằng sẽ thu hút được người ta, ai biết anh lại nhận ra cô đàn sai hai nốt.

Giang Việt đứng giữa hai người, cười khan hai tiếng: “Thật à? Sao tôi chẳng nghe ra gì cả? Lạc thần nghe rất chăm chú nhỉ.”

Thẩm Lạc còn chưa đáp lại, thì Thiệu Vân Khê bị Bắc Vũ bỏ lại xông ra, lúc này còn có mấy bạn học khác đi theo, không ngừng gào to: “Bắc Vũ, tớ mời mấy bạn học ăn khuya, cậu có đi không?”

Bắc Vũ đang định từ chối thì đã bị Ngô Nam Nam kéo đi: “Đi thôi, nếu cậu không đi, đoán chắc Thiệu Vân Khê không nỡ rút nhiều máu đâu.”

“Chuyện đó...” Bắc Vũ thấy vẻ mặt Thẩm Lạc thản nhiên xoay người rời đi, đành nuốt những lời muốn nói xuống, chờ dẫn đi theo mấy bạn học.

Trường học quy định phải ở ký túc xá, nhưng buổi tối có không ít học sinh chuồn ra ngoài, cho nên hàng quán khá đông đúc.

Học sinh khá giỏi cũng tuân thủ quy củ hơn, đã thế Nhị Trung cũng không thiếu những học sinh cá biệt như Giang Việt.

Mấy bạn học thân thiết, thỉnh thoảng còn có người trêu chọc Bắc Vũ và Thiệu Vân Khê, nhưng Bắc Vũ không hề yên lòng, cũng chẳng nghe vào những lời đó. Trong đầu vẫn là những lời nói đàn sai hai nốt của Thẩm Lạc, không khỏi ảo não, nhưng lại không nhin được nhớ tới lời của Giang Việt, Thẩm Lạc nghe ra cô đàn sai, có phải chứng tỏ anh rất chăm chú nghe cô diễn tấu?

Cô quá chìm đắm trong tâm tư riêng, không có bất cứ phản ứng gì với những lời trêu gheo của mọi người, cho nên trong mắt đám thanh thiếu niên buôn chuyện đều cho rằng cô và Thiệu Vân Khê có mờ ám, thậm chí trong lúc chờ dẫn, dưới sự giật dây của mọi người còn uống hai cốc bia với Thiệu Vân Khê.

Lúc ăn xong đã là mười giờ, đều là học sinh ngoan không dám ở bên ngoài quá muộn, vui đùa xong chuẩn bị quay lại kí túc xá từ cổng sau.

Thiệu Vân Khê giống như con công đực, đi bên cạnh Bắc Vũ không ngừng nói, tiếc là Bắc Vũ không nghe vào câu nào.

Ở cổng sau có một ngọn núi nhỏ, lúc này bóng đêm dần sâu, ngoài mấy người bọn họ, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc sắp đi đến cổng sau, ánh mắt Bắc Vũ đột nhiên nhìn thấy bóng dáng cách đó không xa. Cô quay đầu tập trung nhìn, quả nhiên là Thẩm Lạc cầm theo ống nhòm đi về phía ngọn núi.

Bắc Vũ vội vàng nói: “Mọi người về trước đi, tớ còn có chút việc.”

Thiệu Vân Khê ồ lên một tiếng: “Cậu có chuyện gì, tớ đi cùng cậu.”

Mấy người xung quanh ồn ào.

Bắc Vũ vội hất tay bỏ đi: “Không cần, cậu về đi.”

Sau đó giả vờ chạy về phía khác.

Đợi khi mọi người đã rời đi, cô mới lén từ trong bóng tối đi ra, mò mẫm đi về phía ngọn núi nhỏ kia.

Chương 12: Rừng cây

Bắc Vũ đi lần mò đến chân núi đã sớm không thấy bóng dáng Thẩm Lạc đâu.

Hai ngã rẽ khác nhau xuất hiện trước mặt, cô hơi do dự, dựa vào cảm giác lựa chọn.

Ngọn núi này cũng là nơi dành cho các đôi uyên ương ở Nhị Trung, dần dần nó được gọi là núi tình yêu, đám học sinh thì gọi đùa là núi đạn bông.

Ngọn núi này không lớn, không có đường to, chỉ có hai con đường nhỏ do con người đi nhiều tạo thành. Đêm nay trăng khá sáng, nhưng trên núi không có đèn đường, cây cối lại nhiều, phóng tầm mắt nhìn đều là khoảng tối đen như mực.

Lá gan của Bắc Vũ cũng coi như là không hề nhỏ, nhưng đi trong rừng buổi đêm vẫn cảm thấy không yên tâm, nghĩ đến Thẩm Lạc cũng ở đây nên không quá sợ.

Thực ra cô cũng không biết mình theo vào làm gì, giống như chỉ cần Thẩm Lạc vừa xuất hiện, cô sẽ tự động đuổi theo.

Tìm kiếm một lúc vẫn chả thấy bóng dáng Thẩm Lạc đâu, trong núi yên tĩnh đến mức chả có bất kì tiếng vang nào, chỉ có mỗi tiếng cô giẫm phải lá khô trên mặt đất.

Đi tới đi lui vẫn chỉ có tiếng bước chân của cô.

Cô nhìn xung quanh, sắc đêm sâu không thấy đáy, trong lòng rạo rức, bước chân cũng nhanh hơn.

Sau lưng có tiếng động nhỏ vang lên, hình như là có người đi theo cô.

“Ai?” Bắc Vũ dừng lại, giơ đèn pin điện thoại lên, quay đầu nhìn.

“Tớ tớ tớ!”

Điện thoại chiếu sáng mặt người đi tới, Bắc Vũ nhận ra, khẽ thở phào, oán giận: “Thiệu Vân Khê, tại sao lại là cậu?”

Thiệu Vân Khê cười ngượng ngùng đi tới: “Tớ nhìn thấy một mình cậu lên

núi, cảm thấy muộn như vậy sợ không an toàn, nên đi theo. Cậu... lên đây làm gì?”

“Đi... dạo một chút, để mùi bia nhạt bớt đi.” Bắc Vũ bỏ đi động xuống, đương nhiên không thể nói cho cậu ta biết mình theo đuôi Thẩm Lạc tới đây.

Thiệu Vân Khê bước lên, gãi đầu: “Vậy tớ đi cùng cậu.”

Lúc này mà Bắc Vũ còn không hiểu rõ tâm tư của nam sinh phía sau thì cô không xứng làm một thiếu nữ.

Thực ra Thiệu Vân Khê rất ưu tú, tính cách thành tích đều tốt, dáng vẻ cũng khá, tuy còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng đã nhìn ra được sau này sẽ là một anh chàng vô cùng đẹp trai. Được nam sinh như vậy yêu thích cũng là một chuyện khiến người ta kiêu ngạo.

Nhưng nhận ra điều này cũng không khiến Bắc Vũ có chút rung động nào, bởi vì đã có Thẩm Lạc, thế nên ở trong mắt Bắc Vũ, ai cũng bình thường, không có gì đặc sắc.

Nhất là lúc này Thiệu Vân Khê không mời mà tới khiến cô hơi bực bội.

“Không cần, tớ muốn đi một mình.” Cô khẽ từ chối cậu ta.

Thiệu Vân Khê: “Muộn thế này không an toàn, để cho tớ đi theo cậu thì hơn.”

“Thực sự không cần.” Bắc Vũ xoay người tiếp tục đi về phía đỉnh núi.

Cô nhìn thấy Thẩm Lạc mang theo kính viễn vọng, có lẽ sẽ ở phía trên đó.

Thiệu Vân Khê không nghe theo, đột nhiên vội vã tiến lên nắm lấy cổ tay cô: “Bắc Vũ... chuyện đó...”

Bắc Vũ quay đầu nhìn cậu ta, trong bóng đêm khuôn mặt người nam sinh không rõ ràng lắm, vẻ mặt gấp gáp dường như có lời muốn nói.

Shit! Không phải muốn thổ lộ sao?

Tim Bắc Vũ thoáng nảy lên, là bạn học cùng lớp chuyện này rất xấu hổ đấy. Cô muốn bỏ mặc cậu ta: “Thiệu Vân Khê, cậu mau chóng quay về kí túc xá đi. Nếu bị người phát hiện tớ và cậu ở trong rừng cây, tớ nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.”

Ai ngờ Thiệu Vân Khê càng giữ chặt tay cô hơn: “Bắc Vũ, cậu... cậu nghe tớ nói đã.”

“Có gì để mai đi học nói sau.”

“Tớ muốn nói ngay bây giờ.”

“Cậu có cảm thấy phiền hay không ?” Bắc Vũ tức giận đẩy cậu ta ra, để cho Thiệu Vân Khê bị mình từ chối, chỉ bằng không để cho cậu ta nói ra, tránh cho sau này cả hai bên đều xấu hổ thì hơn.

Dù sao cô cũng không ghét cậu ta, làm bạn bè vẫn ổn, lúc không biết làm bài cũng tiện hỏi han.

Nhưng cô không khống chế được lực tay, cộng thêm đường núi gập ghềnh mất thăng bằng, Thiệu Vân Khê lão đảo lùi về phía sau hai bước, ầm một tiếng, cả người đột nhiên thấp đi hơn nửa.

Không biết kẻ nào thiếu đạo đức đào một cái hố cao hơn một mét ở đây, Thiệu Vân Khê không đứng vững bị rơi xuống.

Bắc Vũ hoảng sợ, vội vàng chạy qua hỏi: “Cậu thế nào rồi?”

Thiệu Vân Khê ở dưới hố cắn răng: “Không sao, không sao.”

Cái hố kia rất nhỏ, Thiệu Vân Khê bị kẹt hoàn toàn bên trong, hai tay cậu ta không ngừng bám vào trèo lên, nhưng hố đất nhỏ cản trở rất nhiều.

Bắc Vũ vội chìa tay ra nắm tay cậu ta: “Để tớ kéo cậu.”

Hai người luống cuống tay chân một lúc.

“Quần tó!” Thiệu Vân Khê mặc quần thể thao rộng thùng thình, không biết mắc phải thứ gì, người còn chưa đi lên, quần đã bị tụt một nửa.

“Mặc kệ quần đi, cậu lên được trước đã rồi nói sau.” Bắc Vũ thở gấp, nặng thật đấy.

Vất vả lắm mới kéo được người lên, hai người đều không ngồi vững, bị ngã lăn lông lốc.

“Hai người đang làm gì đó?”

Đột nhiên xuất hiện ánh đèn pin và tiếng bước chân, khiến cho hai người đang ngã trên mặt đất sợ đến mức giật cả mình.

Ngay sao đó là một tiếng hét to: “Hai người ở lớp nào?”

Bắc Vũ ngơ ngác, trong đầu hàng nghìn chữ F*ck chạy qua.

Cô nhận ra ba người từ trên trời giáng xuống này là tam đại kim cương phòng giáo vụ.

Bởi vì mấy đôi tình nhân nhỏ trong trường thường đến đây hẹn hò, cho nên

phòng giáo vụ thỉnh thoảng sẽ đi bắt người.

Vấn đề là cô không làm gì hết à.

Còn lúc này trong mắt tam đại kim cương, nhìn thấy hình ảnh nữ sinh tóc dài rối bù, còn nam sinh luống cuống tay chân mặc quần.

Thầy Trương một trong ba tam đại kim cương bước lên trước, chỉ vào hai người: “Không tuân theo nội quy trường học, tuổi còn nhỏ mà mất nết!”

Thiệu Vân Khê đã mặc xong quần, đứng lên chắn trước mặt Bắc Vũ: “Thầy Trương, thầy hiểu lầm rồi! Bọn em không làm gì hết.”

Trương kim cương nhìn cậu ta, ồ lên một tiếng: “Cậu không phải Thiệu Vân Khê lớp mười sao? Kì vừa rồi thi đứng thứ ba, hạt giống tốt như vậy sao lại làm ra chuyện thế này?”

Nói xong lại liếc Bắc Vũ ở phía sau, với cái nhú mày kia hiển nhiên cho rằng hạt giống tốt Thiệu Vân Khê lạc lối là vì gặp phải một nữ sinh hư hỏng.

Bắc Vũ thì chả cảm thấy gì, dù sao cô chỉ là làm sai nội quy ra khỏi trường học, còn đâu chả làm chuyện gì xấu hết.

Song Trương kim cương không cho rằng như vậy, ông ta lạnh mặt nói: “Hai cô cậu theo tôi về phòng giáo vụ.”

Vừa nói xong, giáo viên khác bên cạnh cũng chặc chặc hai tiếng, mọi người nhìn theo tầm mắt của ông ta, chỉ thấy ở vị trí đèn pin chiếu trên mặt đất, rõ ràng là một cái bao cao su đã dùng rồi.

“Shit! Không có!” Học sinh ngoan Thiệu Vân Khê hiếm khi nói lời thô tục.

“Cái gì mà không có? Đi nhanh lên.” Mặt Trương kim cương còn đen hơn bóng đêm.

Thiệu Vân Khê vội vàng giải thích với Trương kim cương: “Thầy Trương, thực sự không phải như thầy nghĩ đâu. Bọn em chỉ tình cờ gặp nhau trên núi, vừa rồi em rơi xuống hố, Bắc Vũ kéo em lên mà thôi, bọn em không làm gì hết. chỉ là bạn học bình thường thôi.”

Trương kim cương bày ra vẻ cậu cho là tội nghiệt sao: “Đừng nói nhảm nữa. Về phòng giáo vụ rồi nói sau.”

Đoàn người đang đi, bên cạnh lại truyền tới tiếng bước chân trầm thấp.

“Ai ở đây?” Trương kim cương chiếu đèn pin qua.

Vẻ mặt Thẩm Lạc lạnh băng xuất hiện dưới ánh đèn.

Trương kim cương hí mắt: “Em là Thẩm Lạc à? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Người nhảy dù của lớp 12/1, không có giáo viên nào là không biết.

Thẩm Lạc giơ kính viễn vọng trong tay: “Ngắm sao.”

Trương kim cương gật đầu, hoà nhã nói: “Không còn sớm nữa, mau trở về nghỉ ngơi.”

Đây là đãi ngộ dành cho học sinh xuất sắc.

Bắc Vũ nhớ tới hồi xưa mình cũng từng được đãi ngộ như vậy, nhưng lúc này cô chỉ là một học sinh bình thường trong trường cấp ba trọng điểm.

Thẩm Lạc nhìn thoáng qua bên này, gật đầu: “Vâng.”

Sau đó nhanh chóng đi xa.

Trở lại phòng giáo vụ, Bắc Vũ và Thiệu Vân Khê bắt đầu quá trình tra hỏi dài dòng nhằm chán.

Thiệu Vân Khê là loại nam sinh nhanh mồm nhanh miệng, nhưng cậu ta nói thế nào, thì Trương kim cương cũng không cho là đúng, cho rằng hai người chui vào rừng cây làm chuyện xấu.

Về phần Bắc Vũ nói gì đó thì thầy ta chả bận tâm.

Một lát sau, một giáo viên đi vào phòng giáo vụ, thấp giọng: “Thầy Trương, bên ngoài có một học sinh tới tìm thầy.”

Trương kim cương ừ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, rồi lại nhắc nhở Bắc Vũ và Thiệu Vân Khê: “Hai cô cậu suy nghĩ thật kĩ xem nên viết bản kiểm điểm thế nào đi.”

Đợi Trương kim cương rời đi, Bắc Vũ và Thiệu Vân Khê nhìn nhau.

Dù sao cũng là do mình liên lụy, Thiệu Vân Khê gãi đầu, vô cùng áy náy: “Bắc Vũ, tớ nhất định sẽ giải thích rõ ràng với thầy giáo.”

Bắc Vũ cảm thấy phiền, tựa vào bàn, cũng không phải bởi vì bị giáo viên bắt mà là do sự xuất hiện của Thẩm Lạc.

Có phải anh cũng hiểu lầm cô chui vào rừng với Thiệu Vân Khê không?

Đậu Nga cũng không oan bằng cô mà!

Hơn mười phút sau, Trương kim cương quay lại, lườm hai người: “Vì để không ảnh hưởng đến việc học tập của hai cô cậu, tôi sẽ không công khai chuyện này ra ngoài, cũng sẽ không xử phạt, nhưng nhất định phải làm bản

kiểm điểm. Tuổi còn nhỏ yêu đương gì chứ? Kỳ thi Đại học còn sừng sững chờ các cô cậu đấy!” Sau đó hất tay, “Mau về nghỉ ngơi đi.”

Bắc Vũ khẽ thở phào, cũng không biết là có phải do nhờ ánh hào quang của học sinh xuất sắc Thiệu Vân Khê này hay không nữa.

Song cô không hề biết, có một số việc không thể vui mừng quá sớm.

Chương 13: Tin đồn

Hôm sau, Thiệu Vân Khê không đi học.

Ba ngày sau, chủ nhiệm lớp thông báo Thiệu Vân Khê chuyển trường.

Lúc đầu Bắc Vũ cũng không quá để ý, đêm đó lúc bị dạy bảo ở phòng giáo vụ, cô nhận ra có vẻ như Trương kim cương quen biết với cha mẹ Thiệu Vân Khê, nên có thể đã nói chuyện này với phụ huynh.

Với tư cách là phụ huynh của thiên chi kiều tử, nghĩ đến đây là tình huống khẩn cấp, lập tức xử lý chuyển trường cho con, loại chia rẽ uyên ương này là cách làm bình thường của bậc cha mẹ Trung Quốc.

Chuyện khiến cô bất ngờ là chưa đến hai ngày sau lời đồn nhảm về mối quan hệ giữa cô và Thiệu Vân Khê bắt đầu lan truyền.

“Bắc Vũ, rốt cuộc có phải là sự thật không?” Tranh thủ lúc nghỉ giữa giờ tự học, Ngô Nam Nam khẽ hỏi cô.

“Cái gì thật hay giả?”

“Chính là cậu và Thiệu Vân Khê ấy.”

Hai ngày nay Bắc Vũ cũng mơ hồ nghe được một ít tin đồn, cô vốn không để ý, lúc này nghe Ngô Nam Nam hỏi mới hơi bận tâm, cô nhíu mày: “Tớ và cậu ta không có chuyện gì hết.”

Ngô Nam Nam hạ giọng: “Nhưng bọn họ đều truyền tai hôm đó sau khi ăn khuya xong, cậu và Thiệu Vân Khê ra phía sau núi.”

Bắc Vũ: “Hôm đó tớ đi ra sau núi không phải cùng với Thiệu Vân Khê, mà là muốn ngắm sao.”

“Không phải hai người bị phòng giáo vụ bắt sao?”

Bắc Vũ nhìn cậu ta: “Ai nói chuyện này thế?”

Có trời mới biết được chuyện này, ngoài cô, Thiệu Vân Khê, ba giáo viên và một Thẩm Lạc lơ đãng, rõ ràng lúc ấy Trương kim cương đã nói không công bố chuyện này.

Có thể thấy làm tấm gương sáng cho mọi người cũng không hề đáng tin cậy như vậy.

Sẽ không công khai chuyện này cũng không có nghĩa là sẽ không trở thành đề tài buôn chuyện của đám người lớn.

Ngô Nam Nam: “Tất cả mọi người đều đồn lúc hai người bị bắt Thiệu Vân Khê đang mặc quần, trên mặt đất còn có bao cao su đã dùng rồi. Thiệu Vân Khê cũng là do cha mẹ biết chuyện này nên chuyển trường, chia rẽ uyên ương.”

Dù sao cũng là cô gái mới mười mấy tuổi, lúc nói ra ba chữ bao cao su cũng hạ giọng rất thấp.

Bắc Vũ cảm tức: “Nói hươu nói vượn!”

Ngô Nam Nam bĩu môi: “Tớ cũng cảm thấy quá thối phồng, nhưng bọn họ nói quá có bài bản, lại thêm chuyện Thiệu Vân Khê chuyển trường nữa.”

Đúng vậy, Thiệu Vân Khê chuyển trường, để lại mình Bắc Vũ đối mặt với đầu sóng ngọn gió. Một nữ sinh như cô căn bản không có cách nào đi giải thích những lời đồn như vậy.

Mọi người thường tin tưởng lời đồn, mà từ chối tin tưởng giải thích sự thật.

Ngô Nam Nam suy nghĩ, lại nói: “Nhưng nghe nói phòng giáo vụ muốn trừng phạt hai người, nhưng lúc ấy Thẩm Lạc lớp mười hai cũng ở đó, anh ấy làm chứng nói không phải hai người đi cùng nhau, chỉ là vô tình gặp, không làm gì hết, cho nên chuyện này mới được áp xuống.”

“Thẩm Lạc?”

Bắc Vũ nhớ tới hôm đó ở phòng giáo vụ, Trương kim cương đi ra ngoài gặp học sinh nào đó, sau khi quay về thái độ của cậu đi không ít, cũng thả bọn họ đi.

Chẳng lẽ là lúc ấy Thẩm Lạc đến làm chứng với Trương kim cương?

Nhưng hiển nhiên sự xuất hiện của Thẩm Lạc trong cơn lốc lời đồn này cũng chả có gì quan trọng, mọi người chỉ chú ý đến chuyện Bắc Vũ chui vào rừng cây với Thiệu Vân Khê thôi.

Bắc Vũ mười sáu tuổi trải qua chuyện lớn nhất là xếp vị trí thứ hai mươi lăm, biến cô trở thành người mờ nhạt trong trường này, nhưng không nghĩ tới lại dùng cách khác trở thành tiêu điểm thu hút sự chú ý của mọi người.

Từ khi nhân vật nam chính rời đi, chuyện chui vào khu rừng dưới lời đồn đại trở nên sinh động như thật, đã thế lại dần dần có thêm nhiều phiên bản. Ba cao su, dã chiến, những từ ngữ cách xa với cô ở độ tuổi này, toàn bộ đều xuất hiện trong đầu cô.

Ba người thành hồ, miệng nhiều người nung chảy vàng, không có ai chịu theo đuổi chân tướng. Vào thời kì hormone sinh trưởng, thiếu nam thiếu nữ mười mấy tuổi càng thích biến tấu câu chuyện để thoả mãn sự khám phá kì lạ ở tuổi này.

Trong đồng tin đồn đó, Bắc Vũ bị dán nhãn phóng đãng không biết xấu hổ. Hơn nữa trước đó cô thường xuyên chơi với đám Giang Việt, nên chuyện này càng thêm hiển nhiên.

Cô đã trở thành cô gái đê tiện trong miệng mọi người.

Bởi vì nhân vật nam chính biến mất, tất cả lời biện hộ của Bắc Vũ đều vô lực, hơn nữa xưa nay cô tâm cao khí ngạo, cũng chẳng muốn cố gắng đi giải thích.

Mới qua được hơn một học kì cấp ba, số bạn bè vốn ít ỏi của cô đã thi nhau rời đi.

Học sinh ngoan không muốn chơi với cô, còn Nhị Trung phần lớn toàn là học sinh như vậy.

Còn những nam sinh cá biệt, ánh mắt ngả ngớn, nghiền ngẫm nhìn cô.

Trải qua gần một tháng hỗn loạn, cô mới nhớ đã lâu không tới sân thể dục, đã lâu không gặp Thẩm Lạc. Chỉ đứng từ xa nhìn hai lần anh chơi bóng với đám Giang Việt, nhưng cô cũng không hiểu rõ tại sao không còn xúc động muốn đến gần như trước.

Theo báo cáo của Giang Việt, quan hệ của Thẩm Lạc với đám bọn họ không tệ, nhưng anh vẫn không thích nói chuyện.

Bắc Vũ nhớ tới đêm hôm Trương kim cương bắt cô và Thiệu Vân Khê, lúc anh đi ngang qua, không biết có hiểu lầm hay không?

Nhưng nghĩ đến đêm đó anh đến chỗ Triệu kim cương làm chứng, cô không khỏi vui mừng.

Cô quyết định mặt dày đi cảm ơn anh.

Đã lâu không tới sân thể dục vào buổi tối, nhất thời cảm thấy lạ lẫm không

quen.

Thẩm Lạc vẫn ngồi trên xà kép ngắm sao.

Bắc Vũ đứng đằng xa hơi do dự một lúc, cuối cùng vẫn bước về phía đó.

“Đàn anh!” Cô đứng bên xà kép mở miệng gọi anh.

Đây là lần đầu tiên cô mở miệng nói chuyện với anh ở sân thể dục.

Thẩm Lạc bỏ ống nhòm xuống, nhìn cô từ trên cao, nhưng không lên tiếng.

Từ nhỏ Bắc Vũ đã được gọi là Bắc to gan, nhưng đối mặt với Thẩm Lạc luôn có chút áp lực, ấp úng một lúc lâu mới mở miệng: “Ngày đó anh nói với thầy Trương chuyện trên núi sao?”

Thẩm Lạc im lặng một lúc, đột nhiên nháy xuống, nhàn nhạt nói: “Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Bắc Vũ nhỏ giọng: “Em biết, cảm ơn anh.”

Thẩm Lạc: “Nhưng lời nói thật không nhất định có người nghe.”

Bắc Vũ hơi nghi hoặc nhìn anh, dưới ánh trăng anh vẫn là dáng vẻ thản nhiên như cũ, dường như không thể chạm đến.

Anh nói tiếp: “Cho nên em chỉ cần tin vào sự thật là được.”

“Hả?”

Song hiển nhiên anh không có ý định giải thích tiếp, nói xong xoay người rời đi luôn.

Bắc Vũ giật mình đứng im tại chỗ một lúc lâu mới hoàn hồn, sau đó cứ thế tựa vào thanh xà.

Ngây người một lát, cô bỗng nhiên hiểu được lời Thẩm Lạc.

Đúng vậy, cô cần gì phải để ý đến những kẻ tin vào lời đồn nhảm kia chứ?

Cô là Bắc Vũ, từng là Tiểu Phi Long phong vân một cõi trong đại viện, tại sao phải quan tâm miệng lưỡi thế gian?

Nghĩ như vậy cô đột nhiên thấy thoải mái hơn.

Trong khi tất cả mọi người nhìn cô với ánh mắt khác thường, hào hứng góp gạch vào lời đồn, thì hành động của Thẩm Lạc khiến cho Bắc Vũ cảm thấy cũng không quá tệ đến vậy.

Có lẽ cô chỉ là một người qua đường với anh, nhưng vậy thì có sao chứ?

Cô mỉm cười, đang định rời đi, bên cạnh đột nhiên xuất hiện hai nam sinh.

“Ở đây không phải đại mỹ nữ Bắc Vũ nổi tiếng khối chúng ta sao?” Giọng

điệu vô cùng ngả ngớn.

Bắc Vũ nhận ra đây là hai tên cá biệt lớp bên cạnh.

Cô không hề đáp lại, vượt qua xà kép bỏ đi.

Chỉ là đi chưa được hai bước, đã bị hai tên này ngăn lại.

“Vội thế làm gì? Không phải bây giờ vẫn còn sớm sao? Thiệu Vân Khê chuyển trường rồi, vẫn còn anh có thể đi cùng em vào khu rừng nhỏ nè.”

Bắc Vũ tức giận: “Các người biết tự trọng một chút.”

Hai gã cười to, một gã nói: “Giả vờ đứng đắn gì chứ? Đã chiến với Thiệu Vân Khê bị Trương kim cương bắt được, không phải rất thoáng sao? Vậy làm bồ của anh đi, anh không chê em là hàng nát đâu.”

So với những lời đồn nhảm thì đây thực sự là một loại sỉ nhục khác, khiến một cô gái mới mười sáu tuổi khó mà chịu nổi.

Cũng may Bắc Vũ không yếu đuối đến thế.

Cô tức đến mức não như muốn nhảy ra, dùng sức đẩy hai người: “Bỏ ra!”

Nhưng hai tên khốn nạn kia vẫn ngăn cản, trực tiếp bắt lấy tay cô.

Bắc Vũ khó thở, gắng sức tránh ra, nhìn thấy dưới chân có một cục đá to, ngồi xổm xuống nhặt lên đập người.

Lúc này hai gã kia mới tránh ra, hét lên: “Moá! Có cần phải ác như vậy không?”

Bắc Vũ không ngừng ném đá vào chân bọn chúng, nổi giận ùng ùng chạy khỏi sân thể dục.

Sau khi đã đi được một đoạn, cô càng nghĩ càng giận, đứng tại ven đường, móc điện thoại ra gọi cho Giang Việt.

Giang Việt ở đầu kia còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy Bắc Vũ nức nở khóc, anh ta sợ tới mức hoảng hốt: “Em sao vậy?”

Bắc Vũ khóc thút thít kể chuyện xảy ra trước đó cho anh ta nghe, còn chưa nói xong, Giang Việt đã bùng nổ: “Em chờ đấy, anh lập tức tới ngay!”

Chưa đến ba phút, Giang Việt đã mang theo hai đồng bọn ùng ùng nổi giận chạy tới, trong tay còn cầm theo một cây gậy, thấy Bắc Vũ đứng ở bên đường, cơn giận vẫn chưa tiêu tan, hỏi: “Người đâu?”

Bắc Vũ: “Có lẽ vẫn còn ở sân thể dục.”

Giang Việt nóng máu: “Đi, lão tử giết chết bọn chúng!”

Bắc Vũ lau nước mắt, đuổi theo Giang Việt.

Cô chưa bao giờ là quả hồng mềm, cũng không có cái gọi là khoan hồng độ lượng, không tính là có thù tất báo, nhưng cũng sẽ không chịu sỉ nhục, lúc này hận không thể giết chết hai gã khốn nạn kia.

Đoàn người chạy tới sân thể dục, liếc một vòng, không thấy có bóng người nào hết.

“Đi đâu rồi?” Giang Việt quay đầu hỏi Bắc Vũ.

“Em không thấy bọn chúng đi ra.” Bắc Vũ cũng rất nghi ngờ.

“A Việt, hình như có tiếng gì đó.” Một đồng bọn của Giang Việt nói.

Giang Việt dẫn người đi theo hướng phát ra tiếng động, chỉ thấy có hai người ở xa kếp cách đó không xa, đang ôm bụng rên rĩ.

Bắc Vũ nhận ra, kêu lên: “Chính là bọn chúng!”

Hai gã kia rõ ràng là vừa bị đánh, lúc này đau đến mức không bò dậy nổi, hai khuôn mặt sưng đỏ, cực kì khốn đốn.

“A Việt, xem ra đã có người thay trời hành đạo trước rồi.” Đồng bọn của Giang Việt hả hê cười.

Giang Việt chạy lên đá một cái: “Xảy ra chuyện gì? Ai đánh?”

Với tư cách lão đại Nhị Trung, những tên cá biệt này chắc chắn nhận ra Giang Việt, cũng nhìn thấy Bắc Vũ ở bên cạnh anh ta, sợ tới mức run rẩy lắc đầu: “Không biết.”

Sau khi Bắc Vũ chạy đi, bọn gã cũng định rời đi, ai dè không biết một nam sinh to con xuất hiện từ đâu, không nói lời nào ra tay với bọn gã.

Nam sinh kia rõ ràng có luyện võ, hai gã không thể đánh trả.

Hơn nữa người nọ ra tay rất thâm, chuyên đánh vào mặt, xem ra một thời gian rất dài, bọn gã phải mang theo khuôn mặt sưng như heo này.

“Đệch! Đáng đời!” Giang Việt dùng gậy chỉ vào mặt hai gã, “Nói đi, trước đó chúng mày đã làm trò gì với em gái Bắc Vũ của tao?”

“Anh Việt, bọn em không làm gì hết!”

Giang Việt dùng sức, lấy gậy đập vào mũi: “Dám làm còn không dám nhận, không còn muốn sống ở Nhị Trung nữa sao?”

“Anh Việt, bọn em sai rồi!”

Giang Việt lại đập một cái: “Mở to mắt chó của chúng mày ra nhìn, Bắc Vũ

là em gái của lão tử, nếu còn dám nói linh tinh hoặc là bắt nạt con bé, lão tử sẽ cho chúng mày sống không bằng chết.”

“Anh Việt, bọn em thực sự sai rồi, sau này không dám nữa.”

Giang Việt thu gậy lại, quay đầu nhìn Bắc Vũ: “Chị Vũ, chị muốn thế nào?”

Bắc Vũ nổi giận ùng ùng bước lên trước, không chút khách khí đá hai gã khốn kiếp, lại nhổ nước bọt vào chúng: “Cút!”

Hai người đang nằm trên đất vội đứng dậy bỏ chạy.

Giang Việt và hai người bạn nhìn dáng vẻ hung hãn của Bắc Vũ mà bật cười.

Giang Việt bước lên vỗ vai cô: “Hết giận chưa?”

Bắc Vũ gật đầu: “Rồi.”

Giang Việt lại hất tay với hai người bạn: “Hai người về kí túc xá đi, tôi ở lại với em gái một lát.”

Hai người kia nhún vai, cười rời đi.

Giang Việt trèo lên xà kép ngồi cùng với Bắc Vũ.

“Anh đã nghe lời đồn về em chưa?”

Giang Việt gật đầu, Bắc Vũ không nói, nhưng anh ta quen không ít học sinh lớp mười, thực sự đã mơ hồ nghe qua, gãi đầu: “Anh không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy.”

Lúc trước anh ta cũng chả bận tâm, dù sao đối với anh ta chuyện Bắc Vũ chui vào rừng với Thiệu Vân Khê chỉ là trò cười.

Bắc Vũ tức giận: “Sao em lại xui xẻo thế chứ?”

Giang Việt: “Chỉ trách tên Thiệu Vân Khê kia, một mình bỏ chạy, còn lại mình em sao thanh minh được?”

“Em biến thành kẻ phóng đảng không biết xấu hổ trong khối mười, lần đầu tiên em bị nam sinh bắt nạt, đúng là buồn nôn.”

Giang Việt vỗ ngực: “Có anh trai ở đây, em không cần phải sợ, anh sẽ không để cho em chịu uất ức.”

“Em không sợ, chỉ tức giận thôi.”

Giang Việt cười, suy nghĩ lại hỏi: “Mà này đêm hôm khuya khoắt em chạy lên núi làm gì?”

Bắc Vũ dẫu miệng: “Em nhìn thấy Thâm Lạc lên núi, nên tò mò đi theo. Không nghĩ tới lại bị mất dấu, xuất hiện Thiệu Vân Khê muốn tỏ tình với em, sau đó cậu ta sục xuống hố, em kéo cậu ta lên rồi bị bọn Trương kim cương bắt quả tang.”

Giang Việt cười: “Xem ra Thâm Lạc đúng là số kiếp của em rồi, em thích người ta đến vậy sao? Giống như bóng ma ấy, lên núi mà cũng dám bám theo?”

“Có gì không dám, em tò mò thôi mà.”

Giang Việt cười xoa đầu cô: “Sau này cẩn thận chút. Lần trước say rượu ngủ bên vệ đường, lần này chui vào rừng bị Trương kim cương bắt, nếu lại làm ẩu không biết lần sau sẽ gây ra họa gì nữa?”

Bắc Vũ liếc anh ta: “Anh không biết xấu hổ úm em gặp rắc rối?”

“Anh là nam thì khác, hiểu không?”

Bắc Vũ chặc một tiếng, mặc kệ anh ta.

Giang Việt nhìn đồng hồ: “Không còn sớm nữa, về kí túc xá thôi!” Anh ta nhảy xuống, “Nào, anh trai công em!”

Bắc Vũ không khách sáo nhảy lên lưng anh ta, Giang Việt suýt chút nữa không đứng vững hét lên: “Moá! Bắc miệng rộng, em ăn thức ăn của heo à? Sao nặng thế?”

“Đi nhanh lên, Giang nhị cầu!”

Chàng trai công cô gái ầm ĩ rời đi, bóng hai người kéo dài dưới ánh đèn.

Đội hai người đi xa, một bóng dáng cao to, từ phía sau một gốc cây to hẻo lánh trong sân thể dục yên lặng đi ra.

Chương 14: Cuộc sống

Hôm sau Giang Việt chịu khó đi nghe ngóng, phát hiện lời đồn đại về Bắc Vũ còn nghiêm trọng hơn so với anh ta tưởng tượng, anh ta tức giận mang đám anh em đi đến khối mười mấy vòng, lại dặn dò đội thể thao bên đó bảo vệ giùm.

Từ đó, không có ai dám làm ra hành động gì thiếu tôn trọng trước mặt Bắc Vũ.

Không ai dám bắt nạt cô, nhưng cũng không có nghĩa lời đồn sẽ dừng lại. Trên thực tế bởi vì mối quan hệ với Giang Việt mà lời đồn này còn được thêm mắm dặm muối.

Anh trai em gái trong trường học luôn dễ dàng khiến người ta suy nghĩ xa xôi, có kẻ đồn cô là người của Giang Việt, Thiệu Vân Khê bị ép chuyển đi.

Lời đồn như thế lại khiến cho Bắc Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng mỗi lần nhìn thấy những người kia bàn tán về cô, sau khi nhìn thấy cô là biến mất tâm không còn bóng dáng, cô lại có chút ác ý thoải mái.

Cô chưa từng nghĩ đến cuộc sống cấp ba mình hằng mơ ước lại bởi vì một lời đồn mà trở nên hỗn loạn như vậy.

Cô vốn là một cô gái trong sáng thích kết bạn, nhưng từ đó trở thành đối tượng bị cô lập.

Cô chẳng còn muốn đi giải thích, giống như Thẩm Lạc nói người không tin mình, cần quái gì phải để ý chứ.

Cô không còn bám đuôi Thẩm Lạc, thứ nhất là tình cảm của thiếu nữ đã phai nhạt do biến cố trong cuộc sống, thứ hai là cô bị mang tiếng xấu, không muốn kéo Thẩm Lạc sa vào vũng lầy.

Nhưng cô biết rõ Thẩm Lạc thường xuyên qua lại với bọn Giang Việt.

Tuy Giang Việt kể anh vẫn ít nói, không ai đoán được anh nghĩ gì.

Không bao lâu sau là đến kì thi Đại học.

Tiếc là cô cũng không gặp được Thẩm Lạc.

Sau khi Giang Việt ra khỏi phòng thi mới nói cho cô biết: “Anh mới biết được hoá ra Lạc thần đã nhận được học bổng ở MIT từ tháng ba rồi, không biết cậu ta nghĩ gì nữa, đã lấy được học bổng còn đi học, nếu là anh đã sớm trốn rồi.”

Bắc Vũ lườm anh ta: “Bởi vì anh là kẻ học dốt, còn người ta là trùm học.”

MIT (*) quá xa xôi rồi! Nếu anh học trong nước, thỉnh thoảng cô còn chạy đến ngắm anh.

(*)MIT viết tắt của Viện Công nghệ Massachusetts là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. (wiki)

Nghĩ lại khi còn bé cô cũng từng mơ được học ở Harvard, bây giờ có thể thi đậu được HIT (***) đã muốn thấp hương bái Phật rồi.

(***)HIT viết tắt của Học viện Công nghệ Cáp Nhĩ Tân, hoặc HIT, tên thường gọi là Cáp Công Đại. Nó là một học viện kỹ thuật ở thành phố Cáp Nhĩ Tân, tỉnh Hắc Long Giang, Trung Quốc. Học viện Công nghệ Cáp Nhĩ Tân là một trong những trường đại học hàng đầu tại Trung Quốc. (wiki)

Thành tích thi đại học của Giang Việt cực kém, Toán chỉ được tám điểm, bởi vì số tám trong chữ Ả Rập giống như hình củ lạc nằm ngang, bị cha anh ta chế giễu thi củ lạc, trở thành sự sỉ nhục của Nhị Trung năm đó.

Nhưng anh ta vốn là học sinh thể thao, vận động viên cấp hai quốc gia, cho nên vẫn vào học được khoa thể dục của một trường.

Sau khi Giang Việt rời đi, Bắc Vũ càng thêm cô độc ở Nhị Trung.

Bản thân cô đã sinh ra sự phòng vệ, càng bị người hiểu lầm, càng không thích qua lại với ai.

Không có việc gì làm thì đi học sẽ sơn móng tay, lúc không mặc đồng phục sẽ mặc quần hở rốn.

Không phải các người bảo tôi phóng túng sao? Tôi chính là như vậy đấy, các người làm gì được tôi?

Tuy thường xuyên nhận phải sự coi thường của nữ sinh và ánh mắt không tốt của nam sinh, nhưng có người bảo vệ, cô chỉ cần thoáng liếc mắt, những ánh mắt kia đều tự động tránh đi.

Thích thứ gì đó chả cần phải để ý đến ánh mắt của người khác.

Vui chết đi được!

Tuy bị người cô lập cũng chả vui gì cho cam, nhưng việc không qua lại với ai khiến một cô gái mờ nhạt như Bắc Vũ cũng trở nên khác biệt.

Tiếc là sự khác biệt này không giống với những người bình thường.

Một học sinh cấp ba như cô đành phải sống theo cách bi hài như thế cho đến khi hết giai đoạn đó.

Bởi vì bị cô lập nên cô càng chăm chỉ học hành hơn.

Tuy thành tích không thay đổi quá nhiều, nhưng cũng nằm trong tầm giữa, đổ vào một trường Đại học không tính là trọng điểm.

Sau khi thi Đại học xong, cô ném luôn bộ đồng phục Nhị Trưng xấu đến mức khiến người ta tức lộn ruột kia, nhuộm tóc thành màu đỏ rượu vang làm xoăn sóng lớn, đi đôi giày cao gót đầu tiên trong đời.

Bước qua mùa mưa quý quái rồi!

Đại học là thế giới đầy màu sắc.

Không có đồng phục xấu xí, không phải chịu áp lực học tập, rất nhiều người thả lỏng bản thân, Bắc Vũ không còn là cá biệt, thậm chí nhờ khuôn mặt xinh đẹp và cách ăn mặc thời thượng nên rất được hoan nghênh.

Những lo lắng và áp lực thời cấp ba cứ thế quét sạch.

Có bạn bè mới, cuộc sống rục rờ, sống theo bản thân, tùy ý bung lụa.

Sau khi tốt nghiệp, theo đề nghị của cha mẹ, cô vào làm trong một ngân hàng bình thường.

Vừa mới đi làm tất nhiên là phải làm nhân viên giao dịch, ngày ngày ngồi trong ô cửa nhìn người đến người đi gửi rồi lấy tiền tiết kiệm, công việc ổn định, buồn tẻ chả thú vị chút nào.

Thực ra cha mẹ chưa từng có yêu cầu gì lớn với cô, con gái chỉ cần yên ổn là tốt nhất, cho nên rất hài lòng đối với tình hình của cô.

Trong mắt của người khác là một cuộc sống suôn sẻ.

Còn đối với Bắc Vũ thì vô cùng nhàm chán.

Tuy đã sớm chấp nhận sự thật mình không có gì đặc biệt, nhưng cô không hề muốn một cuộc sống như vậy.

Cô biết rõ mình không phải là Saint Seiya hay là nữ hiệp, chỉ là một cô gái

bình thường, không đặc biệt chút nào.

Song đối với cô mờ nhạt trong đám người không hề đáng sợ bằng việc cô đã nhìn thấy điểm cuối của cuộc đời mình.

Sự phản nghịch trong cô vẫn còn, làm ở ngân hàng chưa được một năm, cô không thương lượng gì với cha mẹ đã xin từ chức, dùng hai tháng tiền lương chạy đến Vân Nam – Tây Tạng chơi một chuyến. Sau khi trở về hùn vốn với Giang Việt mở một cửa hàng bán đồ trên mạng.

Nhắc đến Giang Việt, sau khi anh ta tốt nghiệp, dưới sự sắp xếp của cha mẹ trở thành giáo viên thể dục cấp hai.

Người trưởng thành không thể tiếp tục làm chuyện xằng bậy, hơn nữa chức vụ của cha anh ta ngày càng tụt xuống, không thể dựa vào cha mẹ làm bậy nữa, thiếu niên cá biệt kia đã cách anh ta rất xa rồi.

Chỉ có thỉnh thoảng khi uống rượu mới khoác lác với người khác: “Nhớ năm đó, lão tử là lão đại ở Nhị Trung đấy.”

Mà lão đại của Nhị Trung khi bước ra xã hội, lựa chọn cuộc sống, lại chỉ là một hạt cát bình thường, không ai nhớ đến.

Một tháng anh ta được tầm ba bốn nghìn tiền lương, không theo đuổi được cô gái đã thích nhiều năm.

Vì vậy anh ta cắn răng quyết định sẽ chọn một cuộc sống mới với Bắc Vũ.

Gây dựng sự nghiệp không hề dễ dàng, Bắc Vũ và Giang Việt phải tự thân vận động làm mọi chuyện, một ngày làm việc mười mấy tiếng, cống hiến hết cả sức lực, có thể nói hai người được ăn cả ngã về không.

Cha mẹ không hài lòng với cách làm của cô, vô cùng khó hiểu kèm thêm phần nộ.

Cô không cho là đúng, không muốn nghe cha mẹ lải nhải, dứt khoát thuê phòng chuyển ra ngoài.

Cô và Giang Việt đăng kí nhãn hiệu trang phục, sau khi lựa chọn kiểu dáng quần áo trên các tạp chí thời trang mới đưa cho bên thiết kế làm lại, sau đó để cho nhà xưởng sản xuất rồi dán nhãn hiệu của mình lên.

Dán nhãn hiệu là hình thức thường thấy nhất của việc kinh doanh qua mạng.

Vô cùng vất vả, tuy đã có những kinh nghiệm ăn mặc khi học cấp ba,

nhưng con đường gây dựng sự nghiệp của cô vẫn gặp trắc trở như thường. Cô rất quen thuộc với thế giới mạng, coi như hiểu rõ con đường marketing trên mạng, trước khi từ chức không có việc gì làm, thường xuyên chụp những tấm ảnh đẹp up lên weibo, lúc mở cửa hàng đã tích lũy được mấy chục nghìn người hâm mộ.

Sau đó thương lượng với Giang Việt vô cùng không muốn đóng vai một cặp đôi “thanh tú ân ái” trên mạng.

Nam đẹp trai nữ xinh gái nhanh chóng thu hút lượng lớn người hâm mộ.

Năm đầu tiên cô và Giang Việt bận như chó, đến khi chia lợi nhuận chỉ bằng được với tiền lương trước đó của cô.

Lúc này cha mẹ càng lo lắng cho tương lai không ổn định của cô.

Đến năm thứ hai, tài khoản của cô đã lên đến sáu chữ số, mua được một chiếc xe.

Cha mẹ vẫn sầu lo trong lòng.

Đến năm thứ ba, phòng làm việc của cô đã có năm sáu nhân viên.

Cha mẹ bắt đầu nhận ra bọn họ làm công việc đứng đắn.

Đến năm thứ tư, một tháng thu nhập của cô đã vượt qua lương một năm của thành phần trí thức.

Cuối cùng cha mẹ đã yên lòng.

Thực ra đối với người bình thường mà nói, có thu nhập đầy đủ, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết dễ dàng.

Cuối cùng Bắc Vũ đã chuyển về nhà.

Thời gian trôi nhanh, Thẩm Lạc đã chỉ còn là một hình bóng mơ hồ trong đầu cô, song cô không còn là nữ sinh mười lăm mười sáu tuổi thích một người như vậy nữa.

Bởi vì chuyện trong khu rừng kia, cô gặp phải rất nhiều ác ý từ nam sinh, khiến cô gần như không còn hiểu kì và ảo tưởng về người khác phái nữa.

Lớn hơn một chút đương nhiên cũng có người theo đuổi, tiếc là cô chỉ nhìn thấy những thói hư tật xấu của bọn họ mà thôi.

Mục đích chung của bọn họ chỉ là muốn đưa phụ nữ lên giường, những nịnh nọt và ân cần kia trong mắt cô chỉ là trò biểu diễn vụng về buồn cười.

Cho nên mỗi lần bắt đầu hẹn hò, hứng thú của cô đều sụt giảm.

Sau ngày đó vô tình gặp được Thẩm Lạc làm cha đơn thân, trí nhớ đột nhiên mở ra.

Năm đó thực ra cũng không có bất kì tiếp xúc trực tiếp nào, những câu hai người nói với nhau chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên sự nhận thức về Thẩm Lạc chỉ là tưởng tượng của Bắc Vũ mà thôi.

Trong tưởng tượng của cô, Thẩm Lạc khác hoàn toàn với những người đàn ông cô từng gặp, anh ít vướng khói bụi phàm trần, cô khó mà liên tưởng được anh với những mối quan hệ nam nữ bất chính.

Bởi vì đã gặp phải nhiều người khác phái có ý xấu, cảm giác sạch sẽ và cấm dục đúng là hấp dẫn cô.

Đương nhiên lúc này đã cách mười năm rồi, ngày đó thoáng nhìn qua người nọ vẫn giống y như trong trí nhớ của cô, nhưng ai có thể đảm bảo, người nam sinh từng gió mát trăng thanh không bị thời gian thay đổi.

Dù sao cũng đã trở thành cha, còn là cha đơn thân nữa chứ.

Cuối tuần, Bắc Vũ đi tham gia một hôn lễ, là con gái của bạn thân mẹ cô. Nhận được thiệp mời từ mấy hôm trước, cha mẹ cô đang đi du lịch, không kịp quay về, uỷ thác cho cô đi dự thay.

Là hôn lễ nhỏ, tổ chức ở hội sở cổ xưa trang nhã.

Tuy cô dâu là con gái của bạn thân mẹ, nhưng cũng không phải người ở đây, cho nên Bắc Vũ cũng chả quen, vốn chỉ định lấy thân phận khách mời, ăn xong rời đi.

Ai ngờ khi đến hội trường hôn lễ lại phát hiện chú rể là Chu Dục cũng là trùm học cùng khoá với Giang Việt, khách mời ở đây tất nhiên là không thiếu các bạn học ở Nhị Trung rồi.

Dù sao cũng không cùng khoá, Bắc Vũ cũng không để trong lòng, kí tên đi vào, tùy tiện tìm một chỗ bên phía thanh niên ngồi xuống.

“Bắc Vũ?” Cô gái ngồi đối diện giống như thăm dò cô.

Bắc Vũ nhìn về phía cô ta, người này cũng không lớn hơn cô là bao, cách ăn mặc tài trí ưu nhã, nhìn hơi quen mắt, nghĩ một lúc mới nhớ ra: “Lý Tĩnh Di à?”

Là bạn học cấp ba năm đó của cô, thành tích không tệ, xem như là học sinh xuất sắc, cùng học ba năm, chẳng nói chuyện được mấy câu. Đã qua nhiều

năm như vậy, tất nhiên là cô còn chả nhớ rõ.

Người đàn ông đi bên cạnh có lẽ là bạn trai Lý Tĩnh Di, cười nói: “Hoá ra cùng là bạn học ở Nhị Trung, vậy thì tốt quá, bàn này coi như là bạn học tụ họp rồi.”

Bắc Vũ nhếch môi cười, thấy vẻ mặt Lý Tĩnh Di hơi biến sắc.

Cô biết rõ cô ta nghĩ gì.

Hôn lễ còn chưa bắt đầu, cả bàn đều trò chuyện sôi nổi.

Trùm học tất nhiên đúng là trùm học, sau khi tốt nghiệp cũng là tinh anh.

Vì vậy đúng là cảm giác ưu việt khi nói chuyện, chỉ là cảm giác về tinh anh cũng khác với người thường.

Ví dụ như giảng viên đại học tiền lương thấp thăng chức khó, cũng không biết năm nay có thể lên giáo sư không.

Tinh anh tài chính phàn nàn công việc vất vả áp lực lớn, quanh năm bay khắp thế giới.

Người trong nhà nước cảm thán thăng chức khó khăn, ba mươi tuổi mới lên Phó phòng, không biết còn phải chịu bao năm nữa.

Bắc Vũ yên lặng uống nước.

Thú vị thật đấy!

Chương 15: Gặp lại

Trò chuyện một lát, bạn trai Lý Tĩnh Di như chợt nhớ ra gì đó lên tiếng hỏi: “Đúng rồi Tĩnh Di, còn chưa biết bạn học này của em làm gì.”

Lý Tĩnh Di khẽ cười, cúi đầu uống nước hỏi Bắc Vũ: “Bắc Vũ, cậu đang làm việc ở đâu thế?”

Bắc Vũ ngẩng đầu, thấy trên mặt cô bạn học chả thân quen gì này có ý cười sâu xa, chắc là cũng đã nghe qua về tình hình của cô.

Cô nhếch môi, cười nói: “Mở cửa hàng trên taobao.”

Trên bàn lập tức trở nên xấu hổ.

Tình anh trong công việc và người bán hàng taobao.

Thực sự là không phải người cùng một thế giới.

Vẫn là bạn trai Lý Tĩnh Di lên tiếng phá vỡ sự xấu hổ này: “Hiện tại thương mại điện tử đang là xu thế, công ty chúng tôi cũng đang đầu tư vốn vào ngành này. Đàn em có quyết đoán tự mình gây dựng sự nghiệp, có khác gì chúng ta vùi đầu vào làm việc đâu.”

Anh ta và Lý Tĩnh Di đều làm tại ngân hàng đầu tư, xung quanh đều phàn nàn về áp lực công việc.

Bắc Vũ nhướn mày, từ chối trả lời.

Song rõ ràng là từ sau khi cô khai báo nghề nghiệp của mình ra, chiếc bàn này giống như bị ngăn thành hai thế giới, y như năm đó khi cô còn học cấp ba.

Chỉ có điều các thiếu niên sau khi lớn lên biết được cách đeo mặt nạ dối trá, không còn bộc lộ rõ ràng sự chán ghét.

Bởi vì cô khác với bọn họ, nên ngòi bàn này cùng đợi nghi lễ thật nhàm chán.

Bắc Vũ nhấp hai ngụm nước, rồi rời khỏi bàn đi hít thở cho thông khí.

Hội sở có một hành lang khá cổ kính, Bắc Vũ cảm thấy yên tĩnh, tựa vào

một cây cột chơi điện thoại.

Không bao lâu, sau lưng truyền đến hai giọng nói quen thuộc.

“Vừa rồi anh nói chuyện với con bé Bắc Vũ kia làm gì?” Là giọng của Lý Tĩnh Di.

“Anh thấy cô ta cũng không quen biết với mọi người nên nói vài câu theo phép lịch sự thôi mà, để cho một mình cô ta đỡ phải xấu hổ.”

Bắc Vũ nhú mày, nghe thấy Lý Tĩnh Di xuýt một tiếng: “Anh học hơn bọn em hai khoá nên có lẽ không biết, lúc ấy thanh danh của con bé đó trong khối bọn em cực kì xấu.”

“Có chuyện gì?”

“Anh không biết gì sao? Năm lớp mười, con bé đó chui vào rừng với một cậu bạn bị Trương kim cương bắt được, nghe nói lúc đó không mặc quần áo, dưới đất còn có bao cao su đã qua sử dụng.”

“Lớp mười? Khoa trường như vậy sao?”

“Phụ nữ phóng đảng thì phân biệt gì tuổi tác chứ. Bạn nam ở cùng con bé đó khi ấy cũng là một trùm học trong lớp, việc này bị người nhà biết, sợ mang tiếng xấu nên lập tức chuyển trường.” Cô ta dừng lại một chút, nói tiếp, “Còn nữa, anh biết Giang Việt không?”

“Cô ta còn có một chân với Giang Việt sao?”

“Đúng vậy! Nghe nói hiện tại vẫn còn ở bên nhau, không phải con bé đó mở cửa hàng taobao sao? Là cùng hùn vốn làm đấy, suốt ngày bày đủ trò trên mạng. Trước kia khi còn đi học, con bé đó thường xuyên ăn mặc hở rốn quyến rũ nam sinh, đúng là ba tuổi xem lão (*).”

(*)Đặc điểm tâm lý, khuynh hướng cá tính từ khi đứa trẻ ba tuổi có thể nhìn thấy thời kì tâm lý và cá tính khi nó ở trong độ tuổi thanh thiếu niên(baidu) Ba tuổi xem lão sao? Bắc Vũ nhếch môi, lúc ba tuổi cô là đứa trẻ đáng yêu nhất trong đại viện đấy.

Trong giọng nói của Lý Tĩnh Di chứa đựng sự xem thường, nhưng cũng chứng tỏ sự đố kỵ, không muốn thừa nhận mình hâm mộ.

Năm đó cô ta cũng giống như số đông những nữ sinh trung học khác, mặc đồng phục xấu xí, nhạt nhẽo giống như đồ đóng hộp, cả ngày vùi đầu trong núi đề thi.

Chỉ có Bắc Vũ là khác biệt, cô mặc quần sóc hở rốn, trang điểm xinh đẹp mùa hè đi dép xăng- đan, cũng sơn móng tay đẹp đẽ.

Sau lưng bọn họ chỉ trở Bắc Vũ phóng đãng, nhưng ai mà không lặng lẽ soi gương nhìn cách ăn mặc của mình trong kí túc xá, muốn mình cũng trang điểm thời thượng như vậy.

Bạn trai Lý Tĩnh Di nghe vậy, cười với cô ta: “Loại con gái cá biệt này cũng sẽ hấp dẫn mấy tên lưu manh, có lẽ khuôn mặt kia cũng đã sớm chinh sửa hết rồi. Nhị Trung cũng hiếm lắm mới có một học sinh như vậy.”

Nhưng trong lòng anh ta không hề nghĩ như vậy, cô gái kia nhìn không hề tục khí phóng đãng chút nào, chỉ là hơi thờ ơ, có lẽ còn hơi kiêu ngạo nữa.

Mà lúc này Bắc Vũ đang tựa vào cột, chỉ biết ngửa mặt lên trời: chinh sửa con mợ anh!

Mười năm đã trôi qua, lại nghe lời đồn nhảm như thế, tuy cô không còn phần nộ, nhưng không khỏi khó chịu.

Cô vô cùng may mắn khi năm đó có Giang Việt cận bã che chở, nếu không phải đối mặt với ác ý của những người này, không biết cô còn phải chịu bao nhiêu ấm ức.

Cũng may cô chẳng để trong lòng.

Hai người đằng sau vẫn còn đang nói chuyện.

“Em về chỗ ngồi trước đi, anh đến phòng nghỉ hút điếu thuốc.”

“Vậy anh nhanh lên, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.”

“Ừ.”

Tiếng bước chân rời đi, Bắc Vũ từ từ đứng thẳng, nhìn về phía phòng nghỉ kia.

Đi đến nơi đây cửa ra, bạn trai Lý Tĩnh Di đang ngồi trên sa lon hút thuốc, thấy cô đi vào, hình như hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng mỉm cười lịch sử: “Đàn em vào nghỉ ngơi à?”

Bắc Vũ nở nụ cười xinh đẹp với anh ta: “Hôn lễ còn chưa bắt đầu, bên ngoài hơi lộn xộn, vào đây ngồi một chút.”

Nói xong, đi đến ghế sa lon ngồi xuống, chỉ cách anh ta một chút.

Bởi vì phải thường xuyên chụp ảnh, cho nên cô biết mình cười như thế nào là đẹp mắt nhất.

Cô chỉ để khuôn mặt nghiêng cho anh ta, thò tay để tóc mái rủ xuống.

Kỹ thuật trêu chọc đàn ông bắt đầu.

Phòng nghỉ kín đáo, cô nam quả nữ, quả nhiên người đàn ông hơi ngơ ngác nhìn cô, cổ họng bất giác giật giật.

Bắc Vũ khẽ cười: “Đàn anh đang làm ở ngân hàng đầu tư sao? Có lẽ tương đối quen thuộc đối với đầu tư tài chính của những công ty mới thành lập nhỉ? Cửa hàng trên mạng của em gần đây cũng bàn bạc với một nhà đầu tư, nhưng em cũng chả rõ lắm về cái này, còn muốn hỏi thăm đàn anh một chút.”

Anh ta nghe thấy cô nói mình bán hàng trên taobao, vốn tưởng chỉ là một cửa hàng nhỏ, nghe cô nói vậy mới biết mình đã đánh giá thấp người ta, thăm dò hỏi: “Không biết doanh thu bán hàng của em có thể đạt được bao nhiêu, như vậy anh mới có thể ước định sơ bộ.”

Bắc Vũ: “Hiện tại cạnh tranh cao cũng không dễ ăn, một năm cố chống đỡ cũng chỉ được tầm một trăm triệu.”

Tuy nói thiếu một số không so với tình hình thực tế, nhưng chém gió đâu cần phải nộp thuế.

Dù sao cũng chỉ là chơi đùa với một tên nguy quân tử ra vẻ đạo mạo, sau này cũng chả gặp lại.

Quả nhiên sắc mặt anh ta lập tức thay đổi, nhanh chóng đưa danh thiếp cho cô, ân cần nói: “Thế này đi, đợi hôn lễ kết thúc, chúng ta tìm một chỗ từ từ nói chuyện.”

Thực ra có đầu tư thành công hay sao cũng chả hề gì, dù sao anh ta chỉ là một gã làm thuê, không có liên hệ trực tiếp, nhưng ai mà không muốn làm quen với một bạch phú mỹ, đỡ mất mười năm phấn đấu đấy.”

Bắc Vũ cười tươi: “Anh thật sự không phải đi với bạn gái sao?”

Anh ta cười: “Thực ra anh và Tĩnh Di chỉ là bạn học và đồng nghiệp, không phải loại quan hệ như em nghĩ đâu.”

Đây chính là nguyên nhân cô sống độc thân hai mươi bảy năm nay đấy!

Làm phụ nữ không nên quá tinh táo.

Cô nhận lấy danh thiếp, khẽ lướt qua, kẹp vào tay.

Đúng lúc này, một cậu bé đẩy cửa vào, hét to: “Cha có ở đây không?”

Một nam một nữ trong phòng hoảng hốt.

Bắc Vũ quay đầu nhìn, là một cậu bé phấn điêu ngọc mài (**), khuôn mặt đỏ bừng có lẽ là do chạy.

(**) gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc

Cô cảm thấy cậu bé hơi quen mắt, còn chưa kịp có phản ứng, cậu bé đã nhìn về phía cô tùm tùm cười, giọng nói ngọt ngào kêu lên: “Chị xinh đẹp, lại gặp chị rồi!”

Bắc Vũ cũng nhận ra cậu bé, là con trai của Thẩm Lạc.

Cô vẫy tay với cậu bé: “Cậu bạn nhỏ khoẻ không?”

Cậu bé đáp: “Hai người có thấy cha em không? Em đang chơi trốn tìm, đến lượt cha trốn, em tìm mãi chả thấy đâu cả.”

Thẩm Lạc cũng tới tham dự hôn lễ sao?

Bắc Vũ giật mình, nhưng lập tức có phản ứng, cười lắc đầu: “Không thấy ở đây! Chỗ này chỉ có chị và chú này thôi, nếu không chị đi chỗ khác tìm cùng em nha.”

Cậu bé gật đầu, đang định xoay người đi ra ngoài, đột nhiên đôi mắt sáng ngời, chạy đến cửa sổ, dùng sức kéo rèm ra, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông.

Cậu bé hưng phấn kêu lên: “Cha, con tìm được cha rồi!”

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn, đúng lúc đối diện thẳng với đôi mắt đen bình thản sâu không thấy đáy của Thẩm Lạc.

Oh!

Chương 16: Bố con

Cậu bé kéo tay Thẩm Lạc rồi lại nhìn về phía Bắc Vũ: “Chị xinh đẹp, em tìm được cha rồi, chị không cần giúp em nữa đâu.”

Bắc Vũ nhếch miệng, lộ ra nụ cười vô cùng mất tự nhiên.

“Cha, chúng ta chơi tiếp đi.”

Thẩm Lạc sụp mắt, dắt tay con trai, thấp giọng: “Hôn lễ của chú họ sắp bắt đầu rồi, chúng ta ra ngoài thôi.”

“Vâng ạ.”

Hai cha con một lớn một nhỏ đi từ cửa sổ ra, lúc đi ngang qua xô pha, cậu nhóc cười tủm tỉm vẫy tay với Bắc Vũ: “Chị, tạm biệt.”

Bắc Vũ vẫy tay, mỉm cười: “Tạm biệt.”

Còn Thẩm Lạc không hề liếc cô lần nào.

Đội cha con hai người đã đi ra ngoài, người đàn ông bị coi như vô hình này giờ mới đột nhiên mở miệng: “Người này nhìn hơi quen mắt nhỉ?”

Bắc Vũ nhìn anh ta: “Anh không nhận ra sao? Anh ấy là Thẩm Lạc học cùng khoá với anh đấy.”

“Thẩm Lạc?” Anh ta suy nghĩ.

Bắc Vũ đứng lên, cầm danh thiếp kẹp vào ngón giữa: “Hôn lễ bắt đầu rồi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Đúng lúc đi ngang qua một thùng rác, tấm danh thiếp kia không cánh mà bay vào trong đó.

Trở lại bàn, đúng lúc mọi người đang nói về Thẩm Lạc.

Một người đàn ông hào hứng: “Vừa mới gặp được Thẩm Lạc.”

“Chính là Thẩm Lạc nhảy dù vào khoá chúng ta năm đó sao?”

“Không phải cậu ta đã đi MIT rồi à? Bây giờ đang làm gì nhỉ?”

“Tôi vừa chào hỏi cậu ta, bảo không đi làm.”

Không biết có ai đó lên tiếng cười thể hiện sự tự mãn: “Thành tích tốt thì có tác dụng gì chứ? Năng lực giao tiếp kém thì không làm được gì hết.”

Trên bàn có người phụ nữ cười nói: “Làm sao anh biết người ta năng lực giao tiếp kém chứ?”

“Lúc ấy chẳng phải cậu ta chả tiếp xúc với ai trong lớp sao?” Người nọ dừng một chút, “À, đúng rồi, hình như qua lại khá thân với nhóm cá biệt Giang Việt, nên lây tật xấu chẳng?”

Bắc Vũ yên lặng liếc mắt, dùng cảm giác hạ thấp sự ưu tú của Thẩm Lạc thì thôi, ngay cả Giang nhị cũng không buông tha.

Cái gọi là tố chất tinh anh cũng chỉ được như vậy mà thôi.

Mấy người đang nói, đột nhiên thấy một cậu bé xông đến bên cạnh Bắc Vũ: “Chị xinh đẹp, chị ở đây à?”

Bắc Vũ nhìn cậu bé đáng yêu quen thuộc dựa vào mình, mỉm cười: “Đúng vậy! Lại gặp em rồi.”

Không biết sao hoá hoa cao ngạo như Thẩm Lạc lại dạy dỗ ra được một cậu bé đáng yêu thế này.

Cậu bé lên tiếng: “Chị ơi, tên em là Thẩm Phi Thuyền, chị có thể gọi em là Tiểu Phi Thuyền.”

Lý Tĩnh Di cười nói: “Đứa bé đáng yêu này là con ai vậy?”

Tiểu Phi Thuyền quay đầu cười tủm tỉm nhìn cô ta, giọng nói non nớt ngọt ngào: “Chào cô, con là con của cha Thẩm Lạc.”

Tiếng gọi cô này khiến sắc mặt Lý Tĩnh Di xám ngoét, rõ ràng cậu bé này vừa gọi Bắc Vũ là chị, đến lượt cô ta sao đã thành cô rồi? Tuy dựa vào tuổi tác thì đúng là như vậy.

Trên bàn rõ ràng có người bất ngờ, có người hỏi: “Thẩm Lạc đã có con lớn như vậy sao?”

Anh ta vừa dứt lời, Thẩm Lạc đã đi tới rồi, ôm lấy Tiểu Phi Thuyền bám dính bên người Bắc Vũ: “Hôn lễ sắp bắt đầu, không phải bảo con đừng chạy lung tung sao?”

“Thẩm Lạc, những người này đều là bạn học ở Nhị Trung năm đó, chỗ này vẫn còn ghế trống, ngồi đi.” Người đàn ông từng chào hỏi anh lên tiếng.

“Không cần.”

Người đàn ông lại nói: “Cậu mới từ nước ngoài trở về nhỉ? Thế chế và hoàn cảnh trong nước rất khác với ở Mỹ, tất cả mọi người đều là bạn học, nếu có

tin tức và tài nguyên tốt đều có thể cung cấp cho cậu.”

Thẩm Lạc hí mắt.

Đúng lúc này một ông lão tinh thần khoẻ mạnh mang theo một người đàn ông trung niên đi tới: “Thẩm Lạc, đây là chủ nhiệm Trình ở khoa, muốn hỏi cháu có hứng thú nhậm chức ở ngành thiên văn Nam Đại không?”

Thẩm Lạc đáp: “Chủ nhiệm Trình khoẻ chứ ạ, thiên văn chỉ là sở thích cá nhân của cháu thôi, không dám làm trò cười cho người trong nghề.”

Người đàn ông gọi là chủ nhiệm Trình kia cười ha hả: “Tiến sĩ Thẩm khiêm tốn quá, cháu là tiến sĩ thiên văn ở MIT, may mà mấy hôm trước cháu cho nghiên cứu sinh học viện bọn chú mượn đài thiên văn tư nhân ở Vân Sơn, lại còn hỗ trợ bọn chúng thu thập số liệu. Chú cũng vừa nói chuyện với ngài Thẩm, trong viện bọn chú cũng đang cần một tiến sĩ, nếu cháu có hứng thú, bọn chú sẽ trực tiếp thuê cháu. Nhưng ngài Thẩm lại nói có khả năng cháu không có hứng thú, chú không cam lòng mới bảo ngài dẫn đi tìm cháu.”

Thẩm Lạc khẽ cười: “Cám ơn chủ nhiệm Trình, ông nội của cháu đúng là nói không sai, cháu thực sự không có ý định này.”

Ông Thẩm hất tay: “Tôi không lừa cậu nhé, cháu trai tôi thích thiên văn, nhưng chỉ là bằng thứ hai, sở thích nghiệp dư mà thôi.”

Chủ nhiệm Trình cười lắc đầu: “Sở thích nghiệp dư mà cũng có thể học đến tiến sĩ, khiến cho đám người chúng tôi thật xấu hổ.”

Thẩm Lạc: “Chủ nhiệm Trình quá khen rồi, học vị chỉ là tờ giấy mà thôi, không quan trọng như vậy.”

Bắc Vũ nhướn mày, cô cũng rất muốn có tờ giấy MIT không quan trọng này đây.

Chủ nhiệm Trình cười to, khách sáo mấy câu với Thẩm Lạc, rồi ông Thẩm rời đi.

Thẩm Lạc liếc Bắc Vũ, nắm tay Tiểu Phi Thuyền bước đi.

Bắc Vũ khẽ cười, từ lúc nào cô thành sát thủ trẻ em thế này?

Trên bàn im lặng một lát, mấy người nhìn nhau đều hơi xấu hổ. Một trong hai giảng viên đại học mở miệng: “Ông nội Thẩm Lạc là Thẩm Tuyển lão tiên sinh.”

Sau khi im lặng một lúc, có người cũng đã quên mất vừa rồi còn chằm biếm người ta, nói với người đàn ông cung cấp tin tình báo giả kia: “Không phải anh nói người ta không có việc làm sao? Không muốn đi làm và không có việc làm rất khác nhau đấy, người ta có tận hai bằng tiến sĩ của MIT, không nghe thấy khoa mời người ta về còn bị từ chối sao?”

Vì thế mấy người kia cùng bầu vào chế nhạo, dùng để che giấu sự bẽ mặt hồi này.

Bắc Vũ chỉ làm một người qua đường trong toàn bộ chuyện này, lúc này thực sự không nhịn được cúi đầu khẽ bật cười.

Cô nhấp một ngụm nước để ổn định tâm trạng, quay đầu tìm kiếm bóng lưng của Thẩm Lạc.

Anh ngồi cách đó mấy bàn, trong hoàn cảnh nghi thức hôn lễ âm ỉ, anh vẫn trầm tĩnh như nước, như thể không thay đổi gì so với thiếu niên trong sáng mười năm trước kia.

Bởi vì lúc này anh đang cúi đầu nói chuyện với Tiểu Phi Thuyền, nên Bắc Vũ chẳng cần kiêng dè gì nhìn chăm chăm, chưa được một lát, anh đột nhiên ngẩng đầu, mặt thản nhiên nhìn về phía cô.

Bắc Vũ không tránh kịp, đúng lúc chạm vào mắt anh.

Cũng may cô đã sớm không còn là cô gái thẹn mẹn anh năm đó, ngốc nghếch, tìm kiếm cảm giác tồn tại, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Vì thế cô nhếch môi, lộ ra một nụ cười hơi ngả ngớn với anh.

Còn chưa thu lại nụ cười kia, Thẩm Lạc đã lại cúi đầu.

“Cha, sao vừa rồi cha lại lôi con đi thế?” Tiểu Phi Thuyền ghé vào đùi hỏi anh.

“Không phải cha đã dạy con không được tùy tiện nói chuyện với người lạ rồi sao? Cẩn thận bị người ta bắt cóc.”

“Con cảm thấy chị gái xinh đẹp kia không giống với người xấu.”

“Người xấu sẽ không viết chữ lên mặt.”

Tiểu Phi Thuyền dẫu môi: “Cha như vậy mới không tìm được vợ đấy.”

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn con trai: “Con muốn chị gái kia làm vợ cha?”

Tiểu Phi Thuyền: “Ông nói phải tung hết lưới mới bắt được, cha đã sắp ba mươi tuổi rồi, nếu không lấy vợ sẽ phải ngồi tù đấy.”

Giọng nói của cậu bé không lớn không nhỏ, nhưng vẫn khiến cho mấy người nhà họ Thẩm ở bên cạnh nghe rõ ràng, mọi người đều không nể tình cười ra tiếng.

Chị họ của Thẩm Lạc lên tiếng: “Tiểu Phi Thuyền nói không sai đâu, cậu xem Chu Dục kém cậu nửa tuổi đã kết hôn rồi, còn cậu vẫn ru rú một mình.”

Thẩm Lạc lạnh lùng liếc chị ta.

Song chị họ vẫn không chịu bỏ qua, tiếp tục cười nói: “Nhưng nói thật, nếu ngày nào đó cậu mang phụ nữ về nhà, có lẽ là mặt trời mọc đằng tây rồi.”

Tiểu Phi Thuyền dẫu miệng nói vắn lại: “Bác à, cha cháu rất ưu tú, mỗi lần đều là cha chương mắt người ta, cháu cảm thấy cha cháu đang tìm kiếm tình yêu thực sự của mình.”

Chị họ cười vui vẻ: “Tiểu Phi Thuyền, tháng sau cháu mới tròn năm tuổi đấy. Có phải biết rõ quá nhiều chuyện rồi không? Rốt cuộc là ai bảo cháu nói những lời linh tinh này thế?”

Tiểu Phi Thuyền: “Xem ở trong sách ạ.”

Chị họ vỗ vai Thẩm Lạc: “Cho nên nói rồi trẻ con không cần biết chữ quá sớm, hiểu biết y như thanh niên mười tám vậy, cũng may tính tình Tiểu Phi Thuyền ngây thơ, nếu không cũng sớm biến thành ông cụ non quái đản như cậu.”

Một người từng mười tuổi lên cấp hai, mười hai tuổi lên cấp ba, mười bốn tuổi thi đỗ đại học quả thực là ông cụ non quái đản.

Tiểu Phi Thuyền ôm lấy cánh tay Thẩm Lạc, nịnh hót: “Cha không phải là ông cụ non quái đản, cha là người cha tốt nhất trên đời này.”

Chị họ lại bị chọc cười: “May mà cậu có được đứa con trai như vậy, nếu không chỉ có thể dựa vào nhiệm sắc thể phân bào thôi.”

Đúng là một đứa bé có lợi.

Thẩm Lạc lại liếc qua Bắc Vũ ở phía bên kia, thờ ơ nói: “Hôn lễ sắp bắt đầu, chị có thể câm miệng rồi.”

Anh vừa dứt lời, tiếng nhạc nổi lên, Tiểu Phi Thuyền hưng phấn leo lên đùi anh ta.

Là một người đàn ông ngành kỹ thuật, Thẩm Lạc quen sống bằng lý trí và

logic, trước nay không hề có hứng thú với thứ gì, chuyện vô hình như tình cảm nam nữ lại càng không cho là đúng.

Cho nên anh không thể tưởng tượng được em họ Chu Dực lại chọn một cô gái như vậy.

Song lúc này khi nhìn thấy em họ góc ghech mặc âu phục, vẻ mặt ngây ngô chờ cô dâu đi từ đầu thảm đỏ bên kia, trong lòng anh đột nhiên xuất hiện cảm giác không nói nên lời.

Cảm thấy hơi không đúng, lại hơi hâm mộ sự dịu dàng anh chưa từng cảm nhận được này.

Nghi lễ không dài, anh hơi xuất thần, đến lúc phản ứng bình thường thì cậu nhóc ngồi trên đùi anh lại biến mất tự lúc nào.

Cô dâu đứng trên sân khấu chuẩn bị ném hoa.

Tiểu Phi Thuyền chạy đến bên cạnh Bắc Vũ, kéo tay cô: “Chị xinh đẹp, bọn họ nói nhận được hoa cưới có thể nhanh chóng gả ra ngoài, chị có muốn tranh không?”

Bắc Vũ không có hứng thú, cười lắc đầu.

Tiểu Phi Thuyền nói tiếp: “Vậy chị có thể ôm em cướp hoa không, em muốn lấy cho cha.”

Tuy Bắc Vũ không hiểu tại sao cậu nhóc này lại quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của cha mình đến thế, nhưng cậu bé quá đáng yêu, dù cô chưa có con nhưng vẫn có bản năng của người mẹ, làm sao từ chối cậu bé được chứ.

Cô gật đầu, đứng dậy dắt tay Tiểu Phi Thuyền đi vào trong đám người trẻ tuổi, bế cậu bé lên.

Trước khi cô dâu giơ hoa ném đi, cậu bé ngọt ngào lớn tiếng kêu: “Thím xinh đẹp nhất trên đời phải ném cho cháu đây.”

Tất cả mọi người kể cả cô dâu chú rể đều bị chọc cười.

Cô dâu nhìn thẳng về hướng cậu bé, quay lưng lại ném hoa.

Những cô gái khác tất nhiên là cũng không tranh giành với cậu bé đáng yêu này, đợi đến khi Tiểu Phi Thuyền nhận được hoa, đều cười đi tới nhéo mặt: “Cậu bạn nhỏ, em còn nhỏ như vậy đã muốn lấy vợ rồi sao?”

Tiểu Phi Thuyền không trả lời, chỉ không ngừng cười, một tay ôm hoa, một

tay ôm cổ Bắc Vũ, hôn một cái lên mặt cô: “Cám ơn, chị xinh đẹp.”

Sau đó trượt xuống khỏi người cô, chạy về chỗ Thẩm Lạc.

“Cha, con giúp cha cướp được hoa này, yên tâm đi, cha sẽ nhanh chóng lấy được vợ.”

Mấy thân thích ngồi đó cười vang.

Thẩm Lạc thờ ơ nhận lấy hoa, thở dài: “Bạn nhỏ Thẩm Phi Thuyền, cha cảm ơn con.”

Tiểu Phi Thuyền giòn giã nói: “Không cần cảm ơn! Đây là chuyện con phải làm.”

Thẩm Lạc im lặng lắc đầu, đặt hoa lên bàn, để cậu bé sang ghế bên cạnh, dịu dàng nói: “Được rồi ăn cơm, đừng có chạy loạn nữa đấy.”

“Vâng ạ.”

Chương 17: Đồng hành

Hôn lễ diễn ra vào ban ngày, Bắc Vũ từ hội sở đi ra, thời gian vẫn còn sớm.

Cô vừa mới lái xe ra, đột nhiên nhìn thấy hai cha con Thẩm Lạc ở ven đường, hình như là đang đợi xe.

Có lẽ là cậu bé không chịu ngồi yên, cầm tay cha lắc tới lắc lui, lắc đủ rồi lại móc ra một chiếc bút màu từ trong túi nhỏ, bắt đầu vẽ linh tinh vào cái tay kia.

Bắc Vũ dừng xe lại, hào hứng nhìn đôi cha con cách đó hơn mười mét.

Trong suy nghĩ của cô, Thẩm Lạc luôn là một đoá hoa cao ngạo không dính khói lửa nhân gian, cô không dám tưởng tượng anh lại để cho con trai vẽ linh tinh vào tay mình như vậy.

Người đàn ông như ngọc thạch đứng ở bên đường, cả người vẫn mang theo sự lạnh lùng khó mà tiếp cận, chỉ hơi cúi đầu, nhìn con trai, dù cách rất xa vẫn khiến cho Bắc Vũ nhận ra được sự dịu dàng trong đó.

Sự tương phản này khiến cô cảm thấy rất kì diệu.

Nhưng không hiểu sao khiến người ta mê hoặc.

Cô nhớ tới khoảnh khắc thời còn là thiếu nữ yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Có lẽ việc thích một người khác phái luôn mang theo chút thói quen, cho dù là đã trôi qua bao nhiêu năm đi chăng nữa.

Song kết luận này lại khiến chính cô cảm thấy buồn cười.

Cô đang định khởi động xe thì Tiểu Phi Thuyền ở đằng trước đã phát hiện ra, lập tức vẫy tay với cô.

Bắc Vũ nhú mày, lái xe qua đó, mở cửa sổ, thò đầu ra từ ghế lái: “Tiểu Phi Thuyền, hai người làm gì ở đây vậy?”

Tiểu Phi Thuyền đáp: “Em và cha đang đợi taxi.”

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Lạc, chạm vào đôi mắt đen hờ hững kia, mỉm cười với anh: “Đàn anh, còn nhớ em không? Em là Bắc Vũ, em

gái của Giang Việt từng học chung cấp ba với anh, trước kia chúng ta từng cùng leo lên Vân Sơn đấy. Anh muốn đi đâu, em đưa hai người.”

Thẩm Lạc không trả lời câu hỏi của cô, mà chỉ nói: “Không cần.”

Tiểu Phi Thuyền lại lôi kéo tay anh đi về phía xe: “Cha, chúng ta ngồi xe của chị đi.”

Thẩm Lạc hơi do dự, cuối cùng vẫn không từ chối con trai, đi theo lên xe ngồi ghế đằng sau.

Bắc Vũ nhìn qua gương chiếu hậu, hai cha con đúng là tuân thủ luật lệ, ngồi ghế sau cũng nghiêm chỉnh thắt dây an toàn.

Cô mỉm cười: “Hai người đi đâu?”

Thẩm Lạc không đáp, vẫn là Tiểu Phi Thuyền lên tiếng: “Thành phố đồ chơi, cha muốn đưa em đi mua đồ chơi.”

Bắc Vũ cười: “Cha rất tốt với em đấy.”

Tiểu Phi Thuyền đặc ý gật đầu: “Cha em là người cha tốt nhất thế giới.”

Trong lòng Bắc Vũ đột nhiên buồn cười mà chả hiểu tại sao, thậm chí mơ hồ có cả sự cảm động. Một người cha độc thân kiêu ngạo, lại dạy dỗ ra được một cậu bé hoạt bát đáng yêu như vậy, có lẽ đúng là sức mạnh tình thương của cha.

Tiểu Phi Thuyền cố gắng nghiêng người về phía trước, hai tay giữ chặt thành ghế lái, cười hì hì hỏi: “Chị ơi, chị kết hôn chưa?”

Bắc Vũ cười, thuận miệng nói: “Còn chưa đâu.”

“Vậy chị có bạn trai chưa?”

Giọng nói ngây thơ hỏi ra câu này thực sự khiến người ta buồn cười.

Bắc Vũ do dự, cười nói: “Cũng không có.”

Tiểu Phi Thuyền à một tiếng: “Cha em tốt lắm, vừa đẹp trai, biết điều khiến máy bay, lại còn biết nấu cơm, cha làm cơm thịt kho còn ngon hơn trong nhà hàng.”

Bắc Vũ nhớ lại lần trước khi cậu bé đi xem mặt với cha, lại tán tưng giúp cha, nhận ra cậu bé muốn làm gì, giống như là tung lưới xung quanh giúp người cha độc thân của mình.

Cô mỉm cười: “Thật sao? Đàn anh.”

Nói xong, nhìn người đàn ông phía sau qua gương chiếu hậu.

Thẩm Lạc hơi cau mày, nhưng vẫn không nói gì.

Bắc Vũ cảm thán người này đúng là lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, nhưng cô không còn là thiếu nữ hoài xuân năm đó không dám nói lời nào trước mặt anh, cô mỉm cười: “Đàn anh, anh thực sự không nhớ ra em là ai à?”

Lúc này cuối cùng Thẩm Lạc đã lên tiếng: “Nhớ chứ.”

Lời ít ý nhiều nhưng cũng đủ khiến cho Bắc Vũ mở cờ trong bụng.

“Trí nhớ của tôi rất tốt.” Anh lại bổ sung thêm một câu.

Đúng vậy, dù sao người ta cũng là thiếu niên thiên tài mà.

Hoa tâm vừa nở của Bắc Vũ lại héo úa.

Lúc này Tiểu Phi Thuyền mới có phản ứng, vui vẻ ra mặt: “Hoá ra cha biết chị nha! Vậy có hứng thú lưu lại số điện thoại rồi hẹn nhau ăn một bữa cơm không?”

Giọng nói non nớt của trẻ con mà lại như ông cụ non, Bắc Vũ không nhịn được khẽ cười.

Cho tới bây giờ chỉ nghe nói cha mẹ thúc giục kết hôn, ví dụ như bốn vị nhà cô và Giang Việt, lần đầu tiên thấy con trẻ giục cha kết hôn, mà lại còn là một đứa bé mới có năm tuổi.

Quả nhiên con do thiên tài nuôi dưỡng cũng không giống với người bình thường.

Thẩm Lạc ngồi ở đằng sau im lặng một lát, mới lạnh lùng lên tiếng: “Tiểu Phi Thuyền, xem ra mấy ngày nay cha giao cho con ít bài tập quá.”

Tuy khẽ quát nhưng xem ra chả có tí uy hiếp nào cả.

Tiểu Phi Thuyền rõ ràng chả sợ gì cha, chả để vào tai những lời này, cười hì hì ôm cánh tay cha nói: “Cha, con cảm thấy đáng vẻ của chị rất xinh, còn cha thì sao?”

Thẩm Lạc không nói ra đáp án Bắc Vũ muốn nghe, mà chỉ đáp: “Mua xong đồ chơi rồi về nhà viết chính tả năm mươi từ đơn.”

Tiểu Phi Thuyền dẩu miệng: “Cha, làm bài tập quan trọng như vậy sao? Sao cha không quan tâm gì đến chuyện chung thân đại sự của mình vậy, con sầu muốn chết!”

Cậu nhóc có sầu muốn chết hay không thì Bắc Vũ không rõ, nhưng cô thực

sự sắp bị chọc cười đến chết rồi đây.

Thành phố đồ chơi cách hội sở không xa, sau khi hai cha con Thẩm Lạc xuống xe, Tiểu Phi Thuyền chạy lên tạm biệt Bắc Vũ: “Tạm biệt chị xinh đẹp.” Nói xong dường như nghĩ ra gì đó, “Chị có thể cho em xin số điện thoại không?”

Sau đó đưa cho cô một chiếc bút, duỗi tay vào trong xe, ý bảo cô viết vào. Bắc Vũ mỉm cười nhận lấy bút, phối hợp viết số điện thoại của mình lên bàn tay trắng nõn kia.

Khi Tiểu Phi Thuyền vui vẻ rút tay về, nhân lúc đó Bắc Vũ nghiêng đầu nhìn người đàn ông đứng ở đằng sau: “Tạm biệt, đàn anh.”

Thẩm Lạc hơi híp mắt nhìn về phía cô, khẽ nói: “Cám ơn cô đã đưa chúng tôi đến đây.”

Bắc Vũ cười: “Chỉ tiện đường thôi mà.”

Nói xong, từ từ khởi động xe rời đi, cô nhìn qua gương chiếu hậu thấy Tiểu Phi Thuyền không ngừng vẫy tay, còn người đàn ông bên cạnh không có bất cứ biểu cảm gì.

“Cha, con đã xin số của chị hộ cha rồi, cha nhớ nhé, sau này mời chị ăn cơm.” Sau khi đợi xe của Bắc Vũ đã đi xa, Tiểu Phi Thuyền lôi kéo tay Thẩm Lạc vui vẻ nói.

Thẩm Lạc ngồi xổm xuống, nói với con: “Về sau không được làm chuyện như thế này nữa.”

“Tại sao ạ?” Tiểu Phi Thuyền khó hiểu, “Đám cô họ đều nói cha là khúc gỗ phiền phức khó chịu không tìm được vợ, cho nên con phải giúp cha chứ.”

Thẩm Lạc im lặng một lát, thấp giọng nói: “Con làm như vậy sẽ khiến cha xấu hổ.”

“Xấu hổ?” Tiểu Phi Thuyền dường như phải suy nghĩ một lúc mới hiểu ra, cậu bé nghiêm túc nhìn gương mặt tuấn tú đối diện, còn dùng tay nhéo: “Xấu hổ thì mặt phải đỏ chứ? Tại sao vừa nãy con chẳng thấy mặt cha đỏ tí nào?”

Tiểu Phi Thuyền năm tuổi hơi phiền não, bọn cô họ nói cha luôn là bộ mặt lạnh như tiền, cha phải như thế nào thì cậu bé mới biết được cha xấu hổ chứ?

Thẩm Lạc lấy khăn ướt ra, mở tay con trai ra, hời hợt liếc qua mấy con số, vừa lau vừa nói: “Cha vừa nhắc giao thêm bài tập để ngăn con lại, nhưng tại sao con không hiểu chứ?”

Tiểu Phi Thuyền suy nghĩ, dáng vẻ ông cụ non thờ dài: “Có thể là bởi vì con mới là một cậu bé năm tuổi.”

Thẩm Lạc cũng hiếm khi bị con chọc bật cười một tiếng, lau sạch tay con, sờ đầu: “Chúng ta đi mua đồ chơi thôi.”

Tiểu Phi Thuyền nắm lấy bàn tay cha, rõ ràng còn chưa hết hi vọng: “Cha thực sự không có ý hẹn chị kia đi ăn cơm sao?”

Thẩm Lạc không đáp.

Tiểu Phi Thuyền tự hỏi tự đáp: “Con cảm thấy chị ấy rất tốt, hơn nữa hai người còn biết nhau.”

Thẩm Lạc: “Con nói xem cô ấy tốt ở chỗ nào?”

Tiểu Phi Thuyền lắc đầu: “Không biết, chỉ là cảm thấy rất tốt thôi ạ.” Lại ngẩng đầu nhìn về phía cha, “Rốt cuộc cha thích tuýp người như thế nào ạ?”

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn đôi mắt đen to lúng liếng của con trai, khẽ cười, đưa tay sờ lên đầu con, không trả lời, chỉ là trong đầu thoáng hiện lên dáng vẻ của Bắc Vũ.

Chương 18: Canh ba hợp nhất

Phòng làm việc của Bắc Vũ ở trong ngõ khu phố cổ, trong một toà nhà hai tầng.

Hiện nay phòng làm việc đã có tới mười nhân viên, có nhân viên vật tư chăm sóc khách hàng, có hai nhà thiết kế chuyên nghiệp, không còn phải bắt chước cùi bắp như xưa.

Nguyện vọng ban đầu khi cô làm công việc này rất đơn giản, chỉ là kiếm tiền để được tự do, có tiền mới thực hiện được giấc mơ bị coi là viễn vông. Song trải qua bốn năm nay, cô dần dần đã nếm trải được cảm giác thành tựu.

Lúc quay về, Giang Việt đã ở đây.

“Đi uống rượu mừng thế nào?” Anh ta thuận miệng hỏi.

Bắc Vũ cười: “Biết chú rể là ai không? Chu Dục học cùng khoá với anh năm đó đấy.”

Giang Việt hơi kinh ngạc: “Trùm học Chu?”

“Còn ai vào đây nữa? Còn gặp cả đám bạn học ở Nhị Trung năm đó nữa, bọn họ đều là tinh anh, cảm thấy kẻ bán hàng trên taobao như em mất mặt thay cho Nhị Trung.”

Giang Việt xuy một tiếng: “Chúng ta tay làm hàm nhai, mặc dù chỉ là công ty nhỏ, nhưng thu nhập không hề kém so với bọn họ, có cả công ty muốn đầu tư cho chúng ta, đám người kia thì có ưu điểm quái gì chứ?”

Bắc Vũ chỉ cười, một lát sau mới lên tiếng: “Đúng rồi, còn gặp cả Thẩm Lạc nữa, không ngờ anh ấy là anh họ của Chu Dục.”

Giang Việt ồ lên một tiếng, cũng hơi ngạc nhiên: “Trước kia chả biết gì.”

Bắc Vũ: “Con anh ấy rất hoạt bát đáng yêu, chả giống anh ấy chút nào.”

Giang Việt liếc cô: “Lần trước em nói gặp cậu ta mang con đi xem mặt, không phải em muốn làm mẹ kế của con cậu ta đấy chứ?”

“Em rành à.”

Giang Việt chặc một tiếng: “Nói đi cũng phải nói lại, nhiều năm như vậy cũng chả thấy em qua lại nghiêm túc với gã nào, mỗi người đều bắt đầu nhưng không có kết thúc, không phải là vẫn còn nghĩ đến Thẩm Lạc đấy chứ? Hay là lấy người ta ra để so sánh?”

Bắc Vũ khinh bỉ anh ta: “Vậy nhiều năm anh vẫn còn sống độc thân như vậy không phải là vì Nhu Nhu của anh sao?”

Giang Việt gật đầu: “Đúng vậy.”

Bắc Vũ xì một tiếng: “Anh tỉnh lại đi, người ta đã kết hôn rồi.”

Trên mặt Giang Việt hiện lên chút chán nản, nhưng lại nhanh chóng từng tưng: “Anh cam tâm tình nguyện làm tình thánh.”

Bắc Vũ lắc đầu: “Em đi làm việc đây.”

Trong khoảng thời gian này bận rộn với sản phẩm mùa hè, toàn bộ phòng làm việc đều bận đến mức chân không chạm đất, đến cuối tuần Bắc Vũ mới có thời gian để thở, cô quyết định đi cắm trại.

Sau khi lên đại học, cô không ngừng tham gia các câu lạc bộ. Sau khi đi làm, cô gia nhập một câu lạc bộ hoạt động ngoài trời, giờ đã là hội viên cao cấp.

Tuy trước đó Giang Việt hỏi cô có phải còn nhớ nhung Thẩm Lạc, cô hoàn toàn phủ nhận, nhưng không thể không thừa nhận đoạn thâm mến trong thời kì trưởng thành kia thực sự để lại ảnh hưởng không nhỏ trong đời sống của cô.

Ví dụ như tình cảm dành cho hoạt động ngoài trời, bắt nguồn từ lần ngắm sao trên Vân Sơn với Thẩm Lạc kia khiến cô cảm thấy khi ở bên ngoài ngắm nhìn thiên nhiên, tất cả mọi bực bội rồi bời đều trở nên không có nghĩa lý gì.

Cô còn thích chụp ảnh trời sao nữa.

Thời gian vào dịp cuối tuần ngắn, không đi được xa, Bắc Vũ theo câu lạc bộ đi Vân Sơn.

Người tham gia chuyến đi đều là hội viên cao cấp, nó đại biểu cho hai tầng ý nghĩa, một là thời gian dài, hai là hội phí tương đối cao, cho nên đều là những người có kinh tế khá giả.

Những mỗi đội đi cùng đều không giống nhau, lần này Bắc Vũ cũng đi với những người lạ.

Tham gia câu lạc bộ ngoài trời là con đường rất tốt để làm quen với người khác phái, nhưng trong hội này, quan hệ nam nữ tương đối hỗn loạn, thậm chí không ít nam nữ tham gia chỉ là để hẹn hò.

Dáng vẻ Bắc Vũ không tệ, ăn mặc thời trang, phần lớn thời gian đều không có người đi chung, chỉ có một mình nên tự nhiên sẽ trở thành đối tượng thu hút nam giới.

Tuy nhiên nhìn cô thì sôi nổi, nhưng thái độ rạch ròi, nên chả có mấy người bám dính.

Chỉ là trong câu lạc bộ có một gã không ngừng quấy lấy cô nịnh hót, cô

cảm thấy phiền phức, nhân lúc mọi người đốt lửa trại, một mình rời khỏi đó.

Thực ra số lần cô đến Vân Sơn cũng chả nhiều mấy, từ sau lần ở cấp ba, cô cũng chỉ mới đến đó hai ba lần.

Cô đến chỗ mỏm đá rộng ngắm cảnh, dựng giá ba chân đặt máy ảnh, tiếng người quấy nhiễu lại vang lên: “Bắc Vũ, sao một mình em lại chạy tới đây?”

Người đó chính là gã đàn ông theo đuổi cô, tên là Trần Gia, nhưng mục đích theo đuổi của gã chả tốt đẹp chút nào, ngôn ngữ hành vi thô lỗ, lời nói không chân thành, nói trắng ra là chỉ muốn lên giường.

Bắc Vũ chả cần dùng mắt cũng nhìn ra được mục đích của gã.

Cô không có hứng thú với loại trò chơi này.

Gã leo lên mỏm đá: “Anh cũng không biết trên núi lại có nơi thế này.” Gã đi đến bên cạnh Bắc Vũ, cười nói, “Em thấy mỏm đá này có giống như một chiếc giường tự nhiên không?”

“Không.”

Gã khẽ cười, ghé sát vào cô thấp giọng: “Cảnh đêm nay đẹp như vậy, khiến anh nhớ tới câu thơ cổ.” Nói xong bắt đầu ngâm, “Tiêm vân lộng xảo - Phi tinh truyền hận - Ngân Hán điều điều ám độ - Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng - Tiệp thăng khước nhân gian vô số.” (*)

(*) Bài thơ “Thước kiều tiên”

Dịch nghĩa

Từng đám mây màu nhỏ khoe đẹp

Sao bay truyền cho nhau nỗi hận

Sông Ngân vời vợi thăm vượt qua

Gió vàng móc ngọc một khi gặp nhau

Hơn hẳn bao lần ở dưới cỡi đời

(Nguồn thivien.net)

Bắc Vũ mặc kệ gã: “Anh Trần, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi không có hứng thú với anh.”

Gã lại dí sát mặt hơn: “Tất cả mọi người đều đã là người trưởng thành, ở đây chỉ có hai người chúng ta, giả vờ đứng đắn gì chứ? Thả thính anh lâu

như vậy cũng đủ rồi đấy.”

Nói xong lại dịch sát người lên trước, ôm lấy cô, muốn cưỡng hôn.

Bắc Vũ ghét bỏ nghiêng mặt đi, giơ tay ra tát gã.

Gã bất ngờ bị đánh, bỏ mặt cô ra, thẹn quá hoá giận hét lên: “Bắc Vũ, cô còn giả vờ thế sao? Đừng có giả vờ như trinh tiết liệt nữ thế, đừng nghĩ tôi chưa điều tra gì về cô, thời trung học đã là hàng nát rồi, hiện tại lại giả vờ bằng thanh ngọc khiết với tôi, cũng không soi gương xem mình giả vờ có giống không. Cô ra giá đi, tôi trả cho cô.”

Sự ân cần trước đó của gã chỉ với một cái tát đã đánh hiện nguyên hình.

Bắc Vũ khinh thường cười: “Dù tôi không ra gì cũng chướng mắt với loại đàn ông tự cho mình là đúng như anh, cũng đã sắp ba mươi tuổi đầu rồi, nếu không có cha mẹ, chỉ sợ anh không có nổi một cắc mà tiêu.”

Trần Gia là một gã nhà giàu đời thứ hai, trên danh nghĩa có mở một công ty, nhưng trên thực tế chỉ là công ty bình phong để dựa vào đó có nhiều cơ hội tán gái. Gã chỉ có thể lừa gạt được mấy thiếu nữ ngây thơ, còn Bắc Vũ đã sớm nhìn ra gã là loại người gì, cho nên cũng lười vạch trần.

Trần Gia càng tức giận hơn, bóp cổ cô: “Cái đồ phụ nữ không biết xấu hổ!”

Khi Bắc Vũ đang giãy dụa, đột nhiên một giọng nói ngây thơ vang lên trong bóng đêm: “Cha ơi, móm đá bị người ta chiếm mất rồi, chúng ta đi nơi khác thôi.”

Giọng nói quen thuộc này khiến Bắc Vũ giật mình, có lẽ do rừng cây mùa hạ quá tươi tốt, sắc trời lại khá tối, cho nên cô quay đầu cũng không nhìn thấy bóng người.

Cũng chẳng quan tâm được nhiều như vậy, nhân lúc Trần Gia mất cảnh giác, cô dùng sức đẩy gã ra, la lớn: “Thẩm Lạc, Thẩm Lạc!”

“Ồ, có người gọi cha kìa. Giọng rất quen nhé.” Theo giọng nói ngây thơ, một lớn một nhỏ từ trong rừng cây đi ra, đứng dưới ánh trăng cách đó không xa.

Trần Gia vẫn còn tức giận, song khi thấy là hai cha con, lập tức kéo Bắc Vũ lại, nhìn về phía người: “Nhìn cái gì mà nhìn? Trẻ con không nên xem người lớn đánh dã chiến, nhanh chóng mang con đi đi.”

Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc đứng im dáng vẻ thờ ơ, gọi thêm một tiếng: “Thẩm

Lạc! Em là Bắc Vũ!”

Tuy không biết Trần Gia sẽ làm gì cô, nhưng vẫn nên nhanh chóng tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài để tránh nguy hiểm, điều này rất quan trọng đấy.

Lần này Tiểu Phi Thuyền đã nghe rõ, vui vẻ kêu lên: “Cha, là chị xinh đẹp lần trước đấy. Chị đang làm gì thế? Đánh đã chiến là sao?”

Trường hợp này thực sự không thích hợp để bật cười, nhưng Bắc Vũ vẫn không nhịn được.

Có người ở đây, cô nắm chặt tay, dấm mạnh lên mặt Trần Gia khiến gã lão đảo lù về sau hai bước.

Bắc Vũ nhân cơ hội đó thu dọn giá ba chân và máy ảnh nhảy khỏi mỏm đá. Trần Gia sau cơn đau cũng không cam lòng chịu thiệt, nhảy xuống đuổi theo cô, nhưng Thẩm Lạc lại dõn bước, đứng trước mặt gã, che cho Bắc Vũ ở phía sau mình.

“Mày xông ra làm gì? Đây là chuyện giữa tao và con kia, mày tránh ra.”

Giọng điệu gã hùng hổ, Tiểu Phi Thuyền bên cạnh Thẩm Lạc dẫu miệng: “Cha ơi, người này xấu quá!”

Thẩm Lạc cúi đầu dụi dàng sờ lên đầu con: “Đừng sợ.” Sau đó quay đầu nhìn Bắc Vũ, khẽ hỏi, “Muốn báo cảnh sát không? Dưới chân núi có đồn cảnh sát, đi xuống chỉ mất một lúc, tôi sẽ làm chứng người này có ý đồ hành hung cô.”

Trần Gia nghe xong, lập tức thay đổi sắc mặt: “Hai người biết nhau à? Vừa rồi chỉ là bạn bè đùa vui thôi.”

Bắc Vũ ngoài cười nhưng trong thì không: “Trần Gia, vậy cú dấm vừa rồi của tôi cũng chỉ là vui đùa thôi.”

Trần Gia: “Đúng thế! Chỉ là vui đùa thôi.”

Nói xong nhanh chóng tháo chạy.

Bắc Vũ nhếch môi, khinh thường loại rùa rụt cổ này.

Thực ra cô biết Trần Gia cũng không dám làm gì mình, bởi vì cô chỉ cần hét to sẽ có người ở nơi cắm trại nghe thấy.

Hơn nữa dù hai người có đánh nhau cô cũng không sợ thất bại, nhưng như thế thì quá khó coi.

Gặp phải loại chuyện này đúng là phá hỏng hết tâm trạng.

Cũng may Thẩm Lạc đứng đằng trước chỉ nói một câu hỏi hột đã khiến cho tâm trạng vốn rơi xuống đáy vực của cô khôi phục lại được bảy tám phần.

Cô lên tiếng hỏi: “Hai người cũng đi cắm trại sao?”

Thẩm Lạc cầm máy ảnh trong tay, trên cổ hai cha con đều treo ống nhòm, xem ra là chuẩn bị lên mỏm đá ngắm sao.

Tiểu Phi Thuyền không bị ảnh hưởng bởi Trần Gia, cười hì hì trả lời cô: “Em đi ngắm sao với cha.” Nói xong giơ một ngón tay chỉ về phía đông, “Đài thiên văn của cha ở bên kia, bọn em ở trong đó, không cần phải cắm trại.”

Năm ngoái Bắc Vũ đến Vân Sơn từng nghe người trong câu lạc bộ nhắc đến trên núi mới xây đài thiên văn tư nhân, có người muốn vào đó ngắm sao, nhưng bị chủ từ chối.

Hoá ra đài thiên văn này là của Thẩm Lạc.

Làm một thương nhân, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là xây dựng một đài thiên văn phải tốn bao nhiêu tiền đây?

Nghĩ đến đêm nay phải quay về nơi cắm trại chả thú vị gì, cô suy nghĩ một lát mở miệng hỏi: “Chị có thể đến ở đài thiên văn của hai người một đêm không?”

Tuy cô dùng giọng nói dễ dàng trẻ con với Tiểu Phi Thuyền, nhưng thực ra cô đang hỏi Thẩm Lạc.

Dù sao trẻ con cũng đâu quyết định được chuyện này.

Nhưng Thẩm Lạc không trả lời cô mà chỉ nắm tay Tiểu Phi Thuyền đi.

Tiểu Phi Thuyền là cậu bé thích náo nhiệt, nhưng cậu biết rõ khi cha ở đài thiên văn không tiếp đãi người lạ, nhưng chị xinh đẹp này quen biết cha nên đâu thể tính là người lạ chứ.

Cậu đợi một lúc lâu mà không nhận được câu trả lời của cha, đi theo cha hai bước, kéo cha tay thăm dò: “Cha ơi, chị hỏi có thể đến ở đài thiên văn của chúng ta một đêm không kìa.”

Thẩm Lạc nhắc con trai đặt lên mỏm đá, cũng không quay đầu lại nhìn Bắc Vũ, chỉ khẽ nói: “Có phòng trống.”

Bắc Vũ sửng sốt một lúc mới nhận ra ý của anh, nói tiếng cảm ơn, nhanh

chóng chạy về nơi cắm trại lấy đồ.

Trở lại nơi cắm trại, Trần Gia mặt sưng lên làm như không có chuyện gì nói cười với người khác, dường như lại bắt đầu trêu chọc một cô gái khác.

Bắc Vũ xuýt một tiếng thu dọn lều.

Đội trưởng thấy thế vội hỏi: “Bắc Vũ, cô định đi đâu đấy?”

Bắc Vũ: “Tôi sang chỗ đài thiên văn.”

“Đài thiên văn tư nhân kia à? Không phải nói không cho ai vào sao?”

“Tôi biết chủ đài thiên văn.”

“Thật sao? Nghe nói thiết bị bên trong xịn lắm, có thể cùng dẫn chúng tôi đi xem không?”

Bắc Vũ cười khan hai tiếng: “Thực ra cũng không tính là quá thân đâu, với sự hiểu biết của tôi về người đó chỉ sợ sẽ không đồng ý đâu.”

Đội trưởng bĩu môi: “Đúng vậy, cũng có một số người xin mà bị từ chối. Vậy cô cẩn thận nhé, có gì gọi điện cho tôi.”

Bắc Vũ gật đầu: “Mọi người chơi vui vẻ nhé.”

Cô đeo ba lô quay lại mỏm đá, Thẩm Lạc đã thu giá ba chân, cô kinh ngạc: “Hai người muốn đi rồi sao?”

Năm đó không phải anh ngắm sao thông đêm sao? Lúc này còn chưa được một tiếng.

Tiểu Phi Thuyền lạnh lạnh nói: “Bởi vì em buồn ngủ rồi, trẻ con phải đi ngủ sớm mới cao lên được.”

Cậu bé vừa nói vừa vươn tay về phía Bắc Vũ.

Bắc Vũ cười ôm cậu bé xuống, đối với một cô gái không có khái niệm về hôn nhân gia đình, cô chả có mấy hứng thú với trẻ con.

Song chỉ mới gặp mặt con trai của Thẩm Lạc có mấy lần, cô đã yêu thích đứa bé này.

Đứa trẻ xinh xắn, miệng thì ngọt, đúng là sinh vật đáng yêu trên thế gian này.

Không biết tại sao khối núi băng kiêu lời như Thẩm Lạc lại nuôi được một đứa bé đáng yêu như thế, hơn nữa anh còn làm một người cha đơn thân.

Cô quay đầu liếc Thẩm Lạc đang nhảy xuống, lần đầu tiên tò mò về mẹ của Tiểu Phi Thuyền.

Từ mỏm đá thiên nhiên này đến đài thiên văn truyền thuyết trên Vân Sơn còn phải đi một đoạn.

Có lẽ là do người cha quá kiệm lời, cho nên Tiểu Phi Thuyền vô cùng thân thiết với Bắc Vũ hỏi gì đáp nấy.

Đường núi gập ghềnh, dù sao cũng chỉ là đứa bé mới năm tuổi, lúc này cũng đã chín giờ, Tiểu Phi Thuyền đi được một lúc thì không đi nổi nữa, thả tay Bắc Vũ ra, xoay người nói với Thẩm Lạc: “Cha ơi, con không đi được nữa rồi.”

Bắc Vũ vốn tưởng núi băng Thẩm Lạc kiệm lời ít nhiều gì cũng sẽ nghiêm khắc với con trai, ai ngờ anh không nói gì đã ôm con lên.

Tiểu Phi Thuyền tựa vào vai anh, thơm anh một cái: “Cha ơi, con có nặng không?”

Thẩm Lạc lắc đầu, dịu dàng nói: “Không nặng, cho nên phải ăn thêm nhiều cơm một chút.”

Tiểu Phi Thuyền gật đầu: “Vậy sáng mai con sẽ ăn hai quả trứng gà.”

Hành trình còn khoảng hơn mười phút cũng không tính là xa, nhưng ôm một đứa trẻ năm tuổi, lại còn đeo máy ảnh và ống nhòm trên người, Bắc Vũ nhìn cũng thấy mệt, song Thẩm Lạc mặt không đỏ cũng chả thở gấp, vô cùng bình thản.

Đi được một đoạn, Bắc Vũ thấy Tiểu Phi Thuyền tựa vào vai anh ngủ, có lòng lên tiếng: “Có muốn em cầm hộ anh máy ảnh và ống nhòm không?”

Thẩm Lạc liếc chiếc ba lô to trên người cô, khẽ nói: “Không cần.”

Sau đó bước đi nhanh hơn, thể hiện anh không mệt chút nào.

Bắc Vũ méo miệng, cố gắng đuổi theo.

Đài thiên văn xây ở nơi khá xa đỉnh núi, có một cái sân nho nhỏ, bên trong là một ngôi nhà nhỏ, trên nóc nhà có một chiếc kính viễn vọng cực lớn.

Xem ra đúng là bí hiểm, nếu bỏ mái vòm kia đi thì có khác gì một tiểu viện của thôn dân trong núi đâu.

Thẩm Lạc đi trước mở cửa, không biết ấn nút nào đó, một chiếc đèn chân không trong sân sáng lên.

Bắc Vũ đi theo vào, tuy tiểu viện nhỏ, nhưng lại rất đầy đủ, trên tường trồng hai hàng hoa, bên con đường nhỏ có một cây nho, dưới đó còn có một

chiếc xích đu, bên kia là một vườn rau.

Xem ra đúng là coi như nhà ở thật, còn rất dụng tâm nữa.

Coi như Bắc Vũ đã hiểu tại sao Thẩm Lạc không cho người khác vào đài thiên văn của anh rồi, bởi vì nơi này cũng là nhà của anh.

Cô không nhịn được huýt sáo, chớp mắt nói: “Đàn anh, chỗ của anh khá được đó, giống như thế ngoại đảo nguyên vậy.”

Sống trên đỉnh núi không ồn ào, ở nơi này thật giống như ẩn cư.

Hoàn toàn phù hợp với khí chất đoá hoa cao ngạo của Thẩm Lạc.

Anh không đáp lại cô, thực ra cô cũng chẳng mong có thể cậy được lời nào từ miệng anh, nếu được thì coi như là vận may.

Nói người này lạnh lùng thì chi bằng nói anh không có ham muốn giao tiếp với người khác thì đúng hơn.

Cô theo anh vào nhà.

Trong nhà cũng rất đơn giản, không có bất cứ món đồ hiện đại nào, chỉ có một chiếc bàn gỗ dài.

Thẩm Lạc ôm Tiểu Phi Thuyền đi vào một căn phòng, cẩn thận đặt con trai đang say ngủ xuống giường, bỏ giày thay quần áo, đắp chăn lại.

Động tác rất dịu dàng, hoàn toàn không đánh thức con.

Bắc Vũ đứng ở cửa nhìn thấy hết, chờ anh đi ra đóng cửa mới thuận miệng hỏi: “Đàn anh, một mình anh nuôi con bao lâu rồi? Cũng chẳng dễ dàng nhỉ, mẹ của Tiểu Phi Thuyền đâu ạ?”

Thẩm Lạc chỉ thản nhiên đáp: “Năm nay ông nội tôi mới tám mươi tuổi, cơ thể còn rất khoẻ mạnh.”

Bắc Vũ không hiểu gì chớp mắt mấy cái.

Đối phương lại nói tiếp: “Bởi vì ông chưa bao giờ xen vào chuyện của người khác.”

Vừa rồi cô chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, cô đột nhiên cảm thấy anh không nói gì là tốt nhất.

Nhưng về cơ bản cô có thể đoán được mẹ của đứa bé có lẽ là tử huyệt của anh.

Nhìn Tiểu Phi Thuyền nhiệt tình tìm kiếm đối tượng cho cha như vậy chứng tỏ người mẹ không hề quan trọng với cậu bé.

Như vậy là đá cha bỏ con?

Hay là đã qua đời rồi?

Nghĩ đến Lạc thần cao cao tại thượng năm đó khó có thể chạm vào, thêm lần gặp gỡ này, Bắc Vũ không khỏi cảm thán thế sự vô thường.

Nét mặt cô rơi vào trong mắt Thẩm Lạc, khiến anh bất giác nhíu mày, thò tay chỉ về căn phòng phía sau: “Phòng khách ở đó.”

Nói xong cũng lướt qua cô đi làm chuyện khác, dường như trong nhà có thêm người là chuyện bình thường.

Bắc Vũ đẩy cửa phòng ra, trong phòng có một giường lớn, không có đệm cũng không có chăn, chỉ có mỗi ván giường.

Cô cũng chả để ý, dù sao cũng mang theo túi ngủ.

Đặt ba lô xuống, đang định lấy túi ngủ ra, Thẩm Lạc đột nhiên đi vào, trên tay còn ôm theo đệm vào chăn.

Anh đi đến bên giường, đặt lên ván, chưa đợi cô kịp nói lời cảm ơn, người đã lướt nhanh đi ra ngoài.

Bắc Vũ đứng dậy đi ra cửa nhìn, bên ngoài trống không, chả biết người đã đi đâu.

Đã sinh con rồi mà tính cách cũng chả nhiệt tình thêm được chút nào, đúng là hiếm có.

Bắc Vũ bĩu môi.

Cô chỉnh lại chăn đệm, nằm thử, cũng khá thoải mái.

Sau một lúc cầm lấy đồ vệ sinh cá nhân đi ra ngoài, vốn định đi hỏi Thẩm Lạc nhà tắm ở đâu, nhưng chả thấy bóng người, cô tò mò đi ra ngoài cửa nhìn xuống dưới, trong sân cũng chả có chút động tĩnh nào.

Nếu không phải trong nhà còn có một đứa bé đang ngủ say thì có lẽ Bắc Vũ sẽ cho rằng mình gặp ma rồi.

Để một người xa lạ như cô trong nhà, còn rất yên tâm rồi đi, cô khẽ nhếch miệng, im lặng tự đi tìm.

Cũng may trong nhà không nhiều phòng, nhà tắm ở ngay cuối hành lang.

Bình nóng lạnh sử dụng năng lượng mặt trời nên có nước ấm, nhưng do hai ngày trước có mưa nên nhiệt độ nước không quá cao, đợi cô tắm rửa xong thì nước đã lạnh hẳn.

Cả người tinh thần sáng khoái ra khỏi nhà tắm, ném hết những chuyện không vui với Trần Gia kia lên tận chín tầng mây.

Nhưng lúc này Thẩm Lạc vẫn còn chưa quay trở lại.

Rừng sâu núi thẳm, không biết lại đi làm thần tiên nơi nào rồi.

Bắc Vũ đi vào, trong nhà không có TV cũng không có mạng, Tiểu Phi Thuyền lại ngủ rất say, một mình cô thực sự chán muốn chết, đành nằm trên giường ép mình ngủ.

Nhưng mới có chín giờ hơn, trong khi cô là một con cú đêm lật qua lật lại không ngủ nổi, hơn nữa nghĩ đến việc ở trong nhà Thẩm Lạc càng không muốn ngủ.

Có lẽ không chỉ có như vậy đâu.

Tạm thời cô không thể nói rõ ràng được.

Lăn lộn trên giường một lát vẫn không ngủ được, cô quyết định ra ngoài đi dạo.

Ra đến cửa tiểu viện, cô nhìn xung quanh, dựa vào ánh trăng đi theo con đường mòn phía sau.

Cô vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã đi đến sau tiểu viện, phát hiện phong cảnh dưới trăng giống như tiên cảnh.

Bắc Vũ là một người thích khám phá, không hề nghĩ nhiều lại bước tiếp, đi thêm mấy bước nghe thấy tiếng nước kì lạ.

Suối trên núi không hề hiếm, mà hiếm là trong suối có một người đàn ông không mặc gì hết.

Bắc Vũ định rời đi nhưng đã không còn kịp nữa.

Lúc này là trung tuần tháng sáu, tuy thời tiết rất nóng, nhưng trong núi vẫn mát mẻ, nước suối còn lạnh đến thấu xương, Thẩm Lạc đứng trong đó dường như chả cảm thấy gì.

Con suối không sâu lắm, nước chỉ qua eo anh một chút.

“Chuyện này... tôi không biết anh tắm ở đây.” Bắc Vũ ấp úng đi không được mà ở lại cũng không xong.

Nhưng vẻ mặt của Thẩm Lạc vô cùng lạnh nhạt, dường như chả thèm để ý có một cô gái xông vào nơi mình tắm, thậm chí động tác cũng không thèm dừng lại.

Anh chỉ hơi liếc qua rồi cụp mắt xuống.

Có lẽ là đã tắm được tương đối, anh lấy khăn lau tóc, đứng dậy nhanh chóng đi về bờ.

Bắc Vũ sững sờ mấy giây, khi người này sắp sửa bước lên cô mới cuống quýt quay mặt đi.

Nếu đối lại là người đàn ông khác, để lộ cơ thể trước mặt cô như vậy, nhất định cô sẽ cho rằng là đùa nghịch lưu manh, nhưng toàn bộ hoạt động của Thẩm Lạc đều rất bình tĩnh, như thể trần truồng trong nước trước mặt một người phụ nữ là chuyện quá bình thường.

Người này dường như không biết buồn vui xấu hổ, chỉ có sự hờ hững lãnh đạm.

Bắc Vũ cảm nhận được anh đang mặc quần áo, sau một lúc lâu hơi nghiêng đầu, thấy anh đã mặc xong quần mới quay hẳn người lại.

Lúc này Thẩm Lạc mặc mỗi áo may ô đang lau tóc.

Dù là mười mấy năm trước hay hiện tại, anh đều rất gầy nhưng không ngờ lại có cơ bụng.

Bắc Vũ luôn cảm thấy không thể gần anh với hai từ gọi cảm, nhưng lúc này cô biết mình sai rồi.

So với sự bình tĩnh của Thẩm Lạc thì Bắc Vũ hơi xấu hổ, cô mất tự nhiên tìm đề tài: “Nước không lạnh sao?”

Thẩm Lạc mặc xong áo ở nhà, cả người đầy khí lạnh, lời ít ý nhiều: “Không lạnh.”

Bắc Vũ rung mình, cười gượng: “Sức khoẻ anh tốt thật đấy.”

Thẩm Lạc liếc cô rồi đi về.

Bắc Vũ đuổi kịp nói đùa: “Thời gian còn sớm quá em không ngủ được, nên đi ra ngoài, không ngờ lại được ngắm bức tranh trai đẹp tắm.”

Thẩm Lạc rõ ràng thờ ơ với câu đùa này.

Cô hơi hậm hực sờ mũi.

Cô theo anh quay lại nhà, thấy anh vốn định vào phòng Tiểu Phi Thuyền, nhưng lại rẽ lên lầu.

Bắc Vũ buồn chán tiếp tục đi theo.

Cô đi theo anh vào phòng quan sát, phòng chia làm hai phần, bên dưới để

mấy máy tính, trên tường có máy chiếu, phía trên đặt mái vòm kính thiên văn và đài quan sát.

Nơi này nên là cấm địa của anh, nhưng anh cũng không hề tỏ ra bất mãn khi Bắc Vũ theo vào.

Bắc Vũ khẽ thở phào.

Cô nhớ tới hoạt động bám đuôi năm đó của mình, có phải thực ra anh cũng đã phát hiện không? Chỉ là giống y như hiện tại không thêm để ý?

Nghĩ vậy cô cảm thấy xấu hổ về hành vi năm đó.

Cô theo anh lên mái vòm quan sát ở phía trên, hai chiếc kính thiên văn khổng lồ xuất hiện trước mắt, cô ngạc nhiên oa lên: "Đàn anh, em có thể nhìn không?"

Thẩm Lạc không đáp lại, nhưng không biết ấn nút nào đó, mái vòm từ từ mở ra, bầu trời dần hiện ra.

Tối nay cảnh đêm không tẻ, trăng tròn sao thưa, bầu trời cao xa.

Khi Bắc Vũ còn đang khẽ thở phào thì Thẩm Lạc điều chỉnh một kính viễn vọng, rồi vẫy tay với cô.

Bắc Vũ cười đi qua, hơi khom người, mắt dán lên sau kính viễn vọng.

"Nhìn rõ thật đấy!" Cô di chuyển kính viễn vọng, nhìn một lát, đột nhiên dường như nghĩ ra gì đó, thuận miệng nói, "Đàn anh, anh còn nhớ lúc học cấp ba, lần lên núi cắm trại với bọn Giang Việt, chính anh dạy em nhận biết các ngôi sao. Chòm Orion, chòm Đại Khuyển, Kim Ngưu đều là do anh dạy em cả đấy."

Cuối cùng Thẩm Lạc không còn tích chữ như vàng giống trước, có điều giọng vẫn thờ ơ như cũ: "Tôi chỉ dạy cô nhận biết chòm Orion và tam giác lớn mùa đông."

"Vậy sao?" Bắc Vũ nhùi mày, cũng không quá để ý, "Trí nhớ của anh quả nhiên rất tốt."

Thẩm Lạc không đáp lại.

Ngắm sao xong, từ trên lầu đi xuống, trong lúc vô tình Bắc Vũ nhìn thấy một bức ảnh chòm sao treo trên tường, bởi vì quá rục rờ mê người, cô lập tức bị hấp dẫn, hiếu kì đến gần, phát hiện chữ kí của Pluto.

Bởi vì đam mê trời sao nghiệp dư, nên cô biết rõ nhiếp ảnh gia trời sao

người Hoa vô cùng nổi tiếng này, tác phẩm thường xuyên xuất hiện trên tạp chí địa lý quốc gia, nghe nói bán đấu giá đều là từ trăm nghìn trở lên.

"Đàn anh, anh cũng thích Pluto à?"

Thẩm Lạc khẽ ừ một tiếng.

"Em vô cùng thích."

"Vậy sao?"

Nghĩ đến anh làm về thiên văn, Bắc Vũ nhìn về phía anh: "Anh có quen anh ta không?"

"Có quen."

Bắc Vũ vốn chỉ thuận miệng hỏi, nghe anh nói vậy, lập tức mừng rơn: "Vậy lần nào đó anh dẫn em đi gặp mặt anh ta nhé?"

Vẻ mặt Thẩm Lạc vẫn cứ thản nhiên liếc cô: "Ừ."

Lần này coi như Bắc Vũ đã phát hiện thực ra Thẩm Lạc cũng không hề lạnh lùng như vậy.

Tuy không thích nói chuyện, hờ hững lạnh lùng với cô, nhưng cho cô ở nhờ, cũng không quên mang chăn đệm cho cô, còn cho cô sử dụng đài quan sát của anh ngắm sao, thậm chí còn đồng ý dẫn cô gặp Pluto.

Có thể nói đúng là một người tốt.

Có lẽ có người trời sinh kiêu lời, kì lạ không thích trao đổi với người khác. Nhận ra điều này khiến tâm trạng cô tốt hơn: "Thời gian không còn sớm nữa, em đi ngủ trước đây. Ngủ ngon!"

Thẩm Lạc gật đầu, tiễn cô ra cửa, anh mới mở miệng: "Ngủ ngon!"

Đêm nay Bắc Vũ ngủ yên giấc, đến tận khi có tiếng chim hót bên ngoài mới mở mắt ra, ngoài cửa sổ mặt trời đã sớm lên cao tự bao giờ.

Lấy đồng hồ xem, vậy mà cũng đã chín giờ rồi.

Cô xuống giường vươn vai một cái đi ra ngoài, trong phòng khách chỉ có mình Tiểu Phi Thuyền đang ngồi dưới đất chơi, nhìn thấy Bắc Vũ mỉm cười chào hỏi: "Chị xinh đẹp, chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng, Tiểu Phi Thuyền." Nhìn xung quanh một chút lại không thấy bóng dáng Thẩm Lạc đâu, cô thuận miệng hỏi, "Cha em đâu?"

Tiểu Phi Thuyền chỉ vào một căn phòng trong hành lang: "Cha đang ở trong đó, chị đừng quấy rầy cha, hôm nay cha sẽ không ra khỏi phòng đâu."

Bắc Vũ hơi sững sốt, hỏi: "Cha em đang làm việc sao?"

Tiểu Phi Thuyền lắc đầu: "Không ạ, hôm nay là thời gian đặc biệt của cha em, mỗi năm đến ngày này cha đều nhốt mình trong phòng, không cho ai đến quấy rầy."

Xem ra là khoảng thời gian đau khổ, chẳng lẽ là ngày giỗ của mẹ Tiểu Phi Thuyền sao?"

Bắc Vũ nghĩ vậy, thăm dò: "Tiểu Phi Thuyền, mẹ em đâu?"

Tiểu Phi Thuyền rất bình thản với chuyện này: "Em không có mẹ."

Bắc Vũ do dự, lại thấp giọng hỏi: "Bà ấy lên thiên đường rồi sao?"

Tiểu Phi Thuyền lắc đầu: "Em không biết, dù em không có mẹ nhưng cha đã nói em là con của một mình cha."

Bắc Vũ không nhận được suy đoán nếu Thẩm Lạc không quên được vợ thì không có chuyện không biết xót con. Xem ra hôm nay không phải là ngày giỗ rồi.

Nghe Tiểu Phi Thuyền nói vậy khiến cô nghi ngờ đứa bé này là do Thẩm Lạc dùng công nghệ cao tạo ra đấy.

Cô nhìn cậu bé ngồi dưới đất, lo lắng hỏi: "Thế hôm nay em ăn gì?"

Tiểu Phi Thuyền chỉ bàn ăn nhỏ cách đó không xa.

Bắc Vũ đi qua nhìn xuống.

Trên bàn bày bốn năm món ăn, có lẽ là mới nấu không lâu, còn có hơi nóng bốc lên, bên cạnh có một nồi cơm điện và lò vi sóng.

Không thể không nói vào thời điểm thế này mà một người cha đơn thân như Thẩm Lạc còn cân nhắc rất chu đáo, hoàn toàn không lo khi nhốt mình trong phòng con sẽ bị đói.

Năm món ăn là quá nhiều, một đứa bé không thể ăn hết trong một ngày.

Tiểu Phi Thuyền dường như nhớ ra gì đó nói: "Chị ơi, chị phải xuống núi sao?"

Bắc Vũ gật đầu: "Lát nữa sẽ xuống."

Tiểu Phi Thuyền thả món đồ chơi xuống, ngồi dậy, đi đến lay cánh tay cô làm nũng: "Chị có thể để ngày mai hẵng xuống núi không? Hôm nay cha em không thể chơi với em, một mình em chán lắm."

Dù hồi nhỏ Bắc Vũ chưa bao giờ phải chơi một mình, nhưng cô cũng hiểu

được trẻ con sợ nhất là cô đơn.

Nhìn Tiểu Phi Thuyền mở to đôi mắt chờ đợi, cô không đành lòng từ chối: "Được rồi, vậy chị ở lại chơi với Tiểu Phi Thuyền một ngày."

Hôm nay thời tiết tốt, tuy đã vào giai đoạn nóng bức của trung tuần tháng sáu, nhưng trên đỉnh núi vẫn mát mẻ khiến người ta dễ chịu.

Bắc Vũ ăn sáng xong, mang theo Tiểu Phi Thuyền ra ngoài đuổi bắt bướm. Lúc quay về đã là giữa trưa, cửa phòng Thẩm Lạc vẫn đóng chặt như cũ, rõ ràng đúng như lời Tiểu Phi Thuyền nói sẽ ở trong đó cả ngày, chả biết có ăn gì không.

Bắc Vũ hâm nóng lại thức ăn, gọi Tiểu Phi Thuyền qua dùng cơm, nhỏ giọng hỏi: "Cha em thực sự không ra ngoài ăn cơm sao? Nếu không chị đi gọi nhé?"

Tiểu Phi thuyền vội vàng lắc đầu, nói lời chính đáng: "Cha đã từng nói đừng quấy rầy, chúng ta nên tôn trọng quyết định của cha."

"..." Được rồi, không phải là cô lo lắng anh sẽ đói sao?

Mấy món ăn đơn giản nhưng sắc hương đủ cả, dù hâm nóng lại cũng chả mất vị ban đầu.

Tiểu Phi Thuyền thấy Bắc Vũ ăn ngon miệng, đặc ý: "Em thích nhất ăn cơm thịt kho của cha, nếu mai chị ở lại, em sẽ bảo cha nấu cho chị, còn cả gà hầm nấm cách thủy cũng ngon lắm."

Bắc Vũ tò mò hỏi: "Hai người sống ở đây sao?"

Tiểu Phi Thuyền lắc đầu: "Nhà trẻ cho nghỉ hè, cha dẫn em lên núi ngắm sao, nếu không mưa thì trời sao tháng sáu và bảy rất đẹp."

Cậu bé nói chuyện hơi già dặn, nhưng giọng điệu ngây thơ, nghe vô cùng thú vị.

Cậu nhìn vào mắt Bắc Vũ: "Chị ơi, chị rất bận sao?"

Bắc Vũ nhướn mi: "Cũng bình thường."

"Vậy chị ở lại đây thêm mấy ngày được không? Em rất thích chị."

Suy nghĩ của trẻ con nhìn là ra ngay, Bắc Vũ cảm thấy buồn cười, chớp mắt mấy cái: "Tiểu Phi Thuyền, em muốn cha em lấy vợ như vậy sao? Em không sợ giống như trong truyện cổ tích gặp phải một bà mẹ kế xấu xa?"

Đôi mắt Tiểu Phi Thuyền khẽ loé lên, sau đó ảm đạm sụp xuống, không trả

lời cô ngay. Rất lâu sau đó mới thấp giọng nói: "Em ở nhà trẻ thì cha chỉ có một thân một mình, em sợ cha cô đơn. Hơn nữa người lớn đều nói cha em lớn tuổi như vậy mà không tìm vợ là không bình thường, em không muốn cha bị người ta nói không bình thường."

Bắc Vũ khẽ cười một tiếng, cậu nhóc này có rất nhiều tâm tư nha.

Nói xong, Tiểu Phi Thuyền lại ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Cha em thực sự rất tốt, cha chỉ không thích nói chuyện thôi, không biết dỗ dành phụ nữ. Chị có muốn thử qua lại với cha em không?"

Cậu dùng ánh mắt cẩn thận khao khát, như chim non vừa mới nhú lông, cho nên Bắc Vũ không có cách nào nói lời từ chối ra miệng.

Cô mỉm cười với cậu bé: "Tiểu Phi Thuyền, chị cảm thấy cha em thông minh như vậy, chắc chắn em không cần quan tâm đến chuyện này đâu."

Tiểu Phi Thuyền không có được đáp án như mong muốn, dẫu miệng: "Vậy chị có thể ở thêm một ngày nữa không? Ngày mai cha em sẽ không còn nhất mình trong phòng nữa."

Cậu nhất định phải tạo cơ hội cho cha và chị ở chung với nhau. Dù sao đây cũng là người đầu tiên cha cho ở lại trong nhà.

Bắc Vũ cười: "Để chị suy nghĩ đã."

Cậu bé quá ngây thơ đơn thuần, cô không thể cho cậu bé hi vọng quá lớn. Cho dù tâm tư đã tắt nhiều năm của cô với Thẩm Lạc có thể bị nhen nhóm lần nữa, nhưng rõ ràng Thẩm Lạc chả có chút hứng thú nào với cô cả.

Cô đã không còn là thiếu nữ theo đuổi nam sinh không biết mệt mỏi năm đó.

Tình cảm mãnh liệt trong phút chốc đó chỉ sợ không tìm được nữa rồi. Hơn nữa cô cũng không có ý định làm mẹ kế bởi vì cô không thích phiền phức.

Dù cho cô vô cùng thích Tiểu Phi Thuyền.

Một ngày nháy mắt trôi qua.

Bắc Vũ xem như đã hoàn toàn quen thuộc với Tiểu Phi Thuyền, cô thực sự rất thích đứa bé này, thông minh tri kỉ, hoạt bát hiểu chuyện, ngây thơ lại có chút tinh ranh.

Cô không thể không nể phục một người đàn ông như Thẩm Lạc có thể dạy dỗ được một đứa bé đáng yêu như thế.

Chưa đến chín giờ cậu bé đã ngủ rồi, Tiểu Phi Thuyền vốn đang nô đùa với

Bắc Vũ, mí mắt đột nhiên dúi lại, Bắc Vũ tranh thủ thời gian đánh răng rửa mặt cho cậu bé.

Cậu bé mới có năm tuổi đã rất độc lập, tự tắm rửa thay quần áo, lên giường chúc Bắc Vũ ngủ ngon, chưa đến ba giờ đã ngủ say.

Chơi với một đứa bé hoạt bát cả ngày cũng khiến Bắc Vũ vô cùng mệt, quyết định tắm rửa xong đi ngủ ngay.

Lúc trở về phòng, ánh mắt bất giác nhìn cửa phòng đóng chặt cả ngày.

Mặc dù lời Tiểu Phi Thuyền nói vẫn còn ở bên tai, nhưng cô vẫn đo dự có nên đi qua gõ cửa hay không.

Bên trong không có người trả lời.

Cô thử sờ vào nắm đấm cửa, cạch một tiếng, vậy mà cửa phòng không hề khoá.

Bắc Vũ cẩn thận đi vào, mùi rượu xộc thẳng vào mũi.

Căn phòng không lớn, chỉ có giường và tủ, một ngọn đèn nhỏ, lộ ra ánh sáng lờ mờ trong phòng.

Thẩm Lạc nghiêng người ngồi trên một chiếc ghế, chiếc bàn trước mặt anh đặt một mô hình tên lửa, còn dưới chân anh có mấy vỏ rượu.

Bắc Vũ nhú mày, uống cả ngày sao?

Cô đi qua, lo lắng hỏi: "Đàn anh, vẫn còn ổn chứ?"

Sắc mặt Thẩm Lạc tái nhợt, nghe giọng cô, hơi sững sờ mở mắt ra.

Trong suy nghĩ của Bắc Vũ, ánh mắt của Thẩm Lạc lúc nào cũng hờ hững xa cách giống như chính con người anh. Song lúc này trong đôi mắt đen ấy hiện lên màu đỏ, sự ưu thương không biết giải quyết như thế nào, giống như một đứa trẻ cô đơn đáng thương.

Trời sinh phụ nữ vốn mang theo trái tim thương cảm.

Trong khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt anh, Bắc Vũ cảm thấy phòng tuyến trong lòng sụp đổ.

Cô khom người cầm tay anh, thấp giọng hỏi: "Đàn anh, anh làm sao vậy?"

Thẩm Lạc không trả lời, chỉ quay đầu nhìn cô.

Hai người cách nhau gần trong gang tấc,

Ánh mắt Thẩm Lạc rời rạc dần tập trung lại, bình tĩnh nhìn cô không nhúc nhích, ngay khi Bắc Vũ muốn đứng thẳng người dậy, anh đột nhiên dướn

lên hôn môi cô.

Đối với Bắc Vũ, Thẩm Lạc là giấc mộng thời thiếu nữ của cô, tuy ngăn nhưng phải nhanh chóng tỉnh lại.

Tuy nhiên trong mấy năm nay cô chưa hề có giấc mộng như vậy, cũng không thích thêm bất cứ người nào, cho nên khi giấc mộng nhiều năm trước tiến đến gần cô, cô đã quên né tránh và cũng chẳng muốn làm vậy.

Hơn nữa lúc này anh còn yếu đuối khiến người ta muốn ôm ấp như thế.

Cô cũng đã thực sự làm như vậy.

Khi cô ôm lấy anh, cơ thể Thẩm Lạc hơi cứng lại, nhưng cũng vươn tay ôm lấy cô.

Lúc đầu nụ hôn của anh chỉ thăm dò nhẹ nhàng như lông ngỗng, nhưng sau đó nhanh chóng chuyển thành mút mát sâu hơn.

Rõ ràng cả người anh toàn là mùi rượu, nhưng Bắc Vũ cũng không thấy phản cảm.

Cô chưa từng có kinh nghiệm hôn sâu với đàn ông, nụ hôn chẳng có kĩ xảo gì này cũng khiến cô say mê, rồi sinh ra run rẩy và hưng phấn mãnh liệt.

Cô ôm lấy cổ anh, tựa vào lòng anh, phối hợp với anh.

Chuyện sau đó cứ thế diễn ra theo trình tự bình thường.

Bắc Vũ nghĩ có lẽ nam nữ trưởng thành đều rất dễ dàng tuân theo dục vọng bản thân, đoá hoa kiêu ngạo như Thẩm Lạc cũng cần tìm kiếm sự dịu dàng nguyên thủy vào lúc yếu đuối, còn cô chỉ muốn hoàn thành giấc mộng của mình mà thôi.

Cả hai đều vui vẻ.

Điều không vui duy nhất là khi cơ thể cứng rắn nặng nề của Thẩm Lạc áp sát vào người, sự đau đớn ấy khó mà chịu nổi. Cô không thể yêu cầu một người đang ý loạn tình mê trong nỗi đau thương hương tiếc ngọc.

Điều cô có thể làm duy nhất là cắn chặt môi ôm anh.

Từ đầu đến cuối, Thẩm Lạc không nói lời nào, chỉ có đôi mắt đỏ bừng kia lúc rời rạc lúc tỉnh táo.

Nó khiến cho Bắc Vũ cảm thấy anh dường như biết mình đang làm gì, rồi lại chẳng biết gì hết.

Chương 19: Xa lạ

Không biết qua bao lâu, Bắc Vũ chỉ biết trong phòng ngọn đèn không ngừng lắc lư, cơn đau dưới thân dần tê dại, hoàn toàn chẳng có chút cảm giác nào.

Cả người như ở trên ngọn sóng, đầu vầng mắt hoa, chìm chìm nổi nổi, song cô cũng chẳng hề ngất đi như trong tiểu thuyết miêu tả.

Đầu óc mơ màng nhưng cả người vẫn tạm coi là tỉnh táo. Thực ra cho đến khi hoàn toàn chấm dứt cô đều rất tỉnh đấy.

Thẩm Lạc ghé vào người cô dường như cũng đã tỉnh lại, nhưng chẳng có chút động tĩnh gì, chỉ nhìn cô từ bên trên, trong đôi mắt đen kịt không có chút cảm xúc nào.

Bắc Vũ tự nhận da mặt dày nhưng cuối cùng vẫn hơi thấy xấu hổ.

Cô thò tay chọc lồng ngực anh, khàn giọng: "Chuyện đó... đàn anh, anh có thể ra rồi."

Lúc này dường như Thẩm Lạc mới có phản ứng, dời khỏi người cô, đắp chăn cho cô, sau đó xuống giường đi ra cửa.

Bắc Vũ vốn cho rằng sau khi anh tỉnh lại sẽ không thể nào chấp nhận được chuyện mình say đến mất lí trí, cho nên sẽ lựa chọn trốn tránh.

Tuy vậy chưa đến hai phút, Thẩm Lạc đã quay trở lại, cầm chổi quét dọn vỏ rượu trên mặt đất, nhặt quần áo lộn xộn của hai người để lên bàn.

Thậm chí đặt cả một cốc nước ấm và khăn ấm lên tủ đầu giường bên cạnh Bắc Vũ.

Toàn bộ hoạt động không nói một lời nào.

Bắc Vũ hoàn toàn không hiểu được hành vi của anh.

Đợi đến khi cô ngơ ngác lau người, Thẩm Lạc đã tắm rửa xong thay quần áo, trở lại phòng, còn nằm luôn lên giường.

Bắc Vũ định cố gắng lê thân về phòng khách của mình, nhưng còn chưa kịp nhúc nhích đã thấy Thẩm Lạc thò tay kéo chăn đắp cho cô: "Ngủ đi."

Sau đó tắt đèn, anh nằm bên cạnh cô.

Chưa đến ba giây bên cạnh đã vang lên tiếng thở đều đều, anh lại ngủ thiếp đi.

Chuyện quái gì thế này?

Trái qua màn vận động kịch liệt, lúc này đầu óc của Bắc Vũ hỗn loạn, hoàn toàn không biết vừa diễn ra chuyện gì nữa.

Cô chưa từng có kinh nghiệm đối với chuyện tình một đêm, nhưng dựa vào tưởng tượng và logic của cô đối với người bình thường, đàn ông sau khi say rượu tỉnh lại sẽ chỉ có hai tình huống, một là trốn tránh, hai là khốn nạn tiếp tục thuận nước đẩy thuyền.

Còn Thẩm Lạc rõ ràng không phải hai loại này.

Phản ứng của anh như thế chưa từng xảy ra chuyện gì hết.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Bắc Vũ không nghĩ ra, cũng lười chả muốn nghĩ nữa.

Bởi vì cơ thể trải qua vận động thực sự vô cùng khó chịu.

Cơ buồn ngủ kéo đến, cô cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, tóm lại khi tỉnh dậy trời đã sáng rõ, trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng chim và côn trùng vang lên bên ngoài.

Bởi vì ngủ quá lâu nên khi tỉnh lại đầu Bắc Vũ còn hơi choáng váng.

Xoa trán mới dần thích ứng.

Tình cảnh đêm qua lại xuất hiện trong đầu cô.

Cô lên giường với Thẩm Lạc rồi.

Dựa theo logic bình thường là cô xông vào phòng Thẩm Lạc rồi lên giường với anh, nghe hơi giống như giậu đổ bìm leo.

Cô nhú mào, cảm thấy hơi buồn cười.

Cảm giác mình quá ngầu.

Người ngủ bên cạnh cô đêm hôm qua sớm đã không còn thấy bóng dáng.

Cô ngồi dậy xuống giường, vừa mới đứng lên, cả người đau nhức.

Cô không nhịn được chửi bậy.

Sau đó mở chăn ra, nhìn thấy một đống hỗn độn.

Vì vậy gái già hai bảy tuổi Bắc Vũ cũng không nhịn được mà đỏ mặt.

Thật đúng là một đêm ý nghĩa.

Cô từ từ tạm biệt trình tiết của mình, cũng tạm biệt luôn đoạn thanh xuân không bệnh mà chết, vô cùng đẹp đẽ, không còn gì phải hối tiếc nữa.

Từ nay về sau, cô có thể ra sức dung nhập xã hội trưởng thành hỗn loạn mục nát này, giống như tất cả mọi nam nữ thành thị.

Bắc Vũ thở phào đi ra ngoài, không thấy bóng dáng của cả Thẩm Lạc và Tiểu Phi Thuyền.

Cuối cùng người này đã có phản ứng bình thường sau khi say rượu rồi.

Có lẽ đêm qua là do say rượu chưa tỉnh hẳn mà thôi.

Thẩm Lạc không có ở đây cũng khiến Bắc Vũ thoải mái hơn.

Cô làm vệ sinh cá nhân xong, nhìn thấy trứng gà và sữa trên bàn, không khách sáo lấp đầy bụng.

Suy nghĩ một chút lại đi vào phòng Thẩm Lạc tiện tay rút ga giường giặt sạch, sau đó mang lên sân thượng phơi.

Hôm nay thời tiết tốt, bầu trời xanh thẳm, gió mát thổi qua.

Ga giường màu trắng phơi trên dây, phát phơ dưới ánh mặt trời, cộng thêm ánh nước mang lại chút tình thơ ý họa.

Bắc Vũ ngồi xõm xuống trước ga giường, hai tay chống lên mặt, nhìn ga giường sạch sẽ không có chút dấu vết nào.

Tất cả đều biến mất tựa như một giấc mộng.

Hiện tại đã tỉnh mộng rồi, cô đột nhiên cảm thấy buồn vô cớ không nói nên lời.

Chân ngồi xõm đã hơi tê, nữ thanh niên nghệ sĩ Bắc Vũ cuối cùng đã phải trở lại với cuộc sống thật, đứng dậy đi xuống lầu.

Thẩm Lạc vẫn chưa quay về.

Cô đeo ba lô lên, thuận tay để lại một xấp tiền trả tiền ăn ngủ hai ngày nay, viết một tờ giấy nhắn đặt trên tủ đầu giường của Thẩm Lạc, sau đó ngâm nga hát rời khỏi tiểu viện xuống núi.

"Chị ơi! Bọn em về rồi!"

Tiểu Phi Thuyền vừa được Thẩm Lạc dắt vào trong tiểu viện, lập tức buông tay cha ra, chạy nhanh vào trong nhà.

Một lát sau lại thở hồng hộc chạy ra cửa, lớn tiếng: "Cha ơi, chị đi mất rồi!"

Thẩm Lạc nhú mày, đứng nguyên tại chỗ nhìn lên sân thượng.

Một chiếc ga giường màu trắng đang bay phấp phới dưới ánh mặt trời.

"Cha ơi!" Tiểu Phi Thuyền đi về phía anh, dẫu miệng, "Chị không được ăn gà hầm nấm cách thủy do cha nấu rồi."

Ánh mắt cậu bé nhìn vào chiếc giỏ Thẩm Lạc xách trong tay. Bên trong có một con gà mái đang kêu, vừa rồi cậu bé và cha xuống nhà nông dưới núi mua đấy.

Thẩm Lạc sờ đầu con, khẽ nói: "Không sao, cha làm cho con ăn mà."

Tiểu Phi Thuyền: "Hôm nay chị đã đồng ý ở lại với con rồi mà." Nói xong lại thở dài như người lớn, "Xem ra chị không thích cha rồi, nếu không thì sẽ không có chuyện không đợi cha đã đi mất."

Thẩm Lạc không lên tiếng, xách giỏ đi vào trong.

Anh đặt giỏ xuống nhà bếp rồi đi vào phòng ngủ.

Ánh mắt anh nhanh chóng dán vào tờ giấy đặt trên tủ đầu giường, hơi do dự, nhú mào đi qua.

Anh rút tiền mặt ra rồi cầm tờ giấy lên.

Trên tờ giấy là nét chữ đẹp đẽ: Đàn anh, cảm ơn hai ngày nay đã tiếp đãi. Đêm qua em rất vui vẻ, không cần để trong lòng.

Giọng điệu hoàn toàn không để ý chút nào.

Ít nhất đọc lên lên đúng là như vậy.

Thẩm Lạc bỏ tờ giấy vào trong ngăn kéo, cầm xếp tiền, trên mặt chẳng biểu lộ gì, khoé miệng hơi nhếch lên.

Sau đó cũng nhú mào bỏ tiền vào ngăn kéo.

Bắc Vũ từ trên núi quay về nghỉ ngơi hai ngày rồi lại lao đầu vào làm việc.

Làm liên tục không nghỉ suốt hai tuần, cũng đã ném chuyện đêm đó trên núi ra sau đầu.

Cho dù nó có ý nghĩa quan trọng với cô nhưng dù sao cũng chỉ là tình một đêm mà thôi.

Trong cuộc sống còn có rất nhiều chuyện khác phải làm, kiếm tiền sinh hoạt, chuẩn bị cho ước mơ, cô đương nhiên sẽ không chìm đắm trong cơn đau tình một đêm kia.

Lại đến một cuối tuần, mấy hôm trước cô đọc trên mạng thấy Pluto mở triển lãm ảnh, địa điểm ở phòng ảnh trên một con phố nghệ thuật, làm một

người hâm mộ, đương nhiên là cô phải đi rồi.

Việc chụp ảnh trời sao này không theo trào lưu, nhưng Pluto rất nổi tiếng trong lĩnh vực này, nên số người hâm mộ cũng không hề ít.

Bắc Vũ vừa đi vào phòng ảnh, một bóng dáng trẻ con quen thuộc đập vào mắt cô.

Cậu bé cầm một chồng giấy, đang hỏi một cô gái trẻ, dường như đợi được đáp án mới đưa tờ giấy cho đối phương.

Hôm nay ánh mặt trời chói chang, nên Bắc Vũ không tháo kính râm xuống. Cô đi đến trước mặt Tiểu Phi Thuyền, cậu bé vẫn chưa nhận ra cô, giọng nói lãnh lút: "Cô ơi, cô đã kết hôn chưa?"

Bắc Vũ khẽ bật cười lắc đầu.

Tiểu Phi Thuyền lại hỏi: "Vậy còn bạn trai thì sao ạ?"

Bắc Vũ lại lắc đầu.

Tiểu Phi Thuyền vui vẻ ra mặt, rút một tờ giấy đưa cho cô: "Vậy cô đọc cái này đi, đây là cha con, cha con ưu tú lắm."

Bắc Vũ cầm lấy tờ giấy, bên trên in bốn từ to đùng: Tìm bạn trăm năm
Bên dưới là thông tin cá nhân của Thẩm Lạc, rất đơn giản, ngoài tên tuổi bằng cấp, không có gì, cũng chả có ảnh chụp.

Phía dưới là một chút lời khen ngợi về cậu bé, xem ra có ai đó làm giúp cho.

Khoé miệng Bắc Vũ méo xệch, tháo kính râm xuống: "Tiểu Phi Thuyền!"

Tiểu Phi Thuyền vui vẻ kêu lên: "Chị!"

Bắc Vũ đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo giữ trật tự, cậu bé cũng che miệng lại.

Bắc Vũ hươu tờ giấy: "Cha em có biết em phát tờ giấy này không?"

Tiểu Phi Thuyền che miệng nhỏ giọng: "Không ạ, ngàn vạn lần đừng để cha em phát hiện ra."

Bắc Vũ dở khóc dở cười.

Đúng lúc cách đó không xa truyền đến giọng nam trầm ấm: "Thẩm Phi Thuyền, con đang làm gì đó?"

Tiểu Phi Thuyền tranh thủ thời gian giấu tiệt xấp giấy tìm bạn trăm năm ra sau lưng, cười tủm tỉm: "Không làm gì ạ, con gặp được chị, đang nói chuyện với chị."

Thẩm Lạc đi tới, liếc qua Bắc Vũ, lôi con trai đi, thấp giọng: "Không phải đã dạy con không được nói chuyện với người lạ sao?"

Tiểu Phi Thuyền: "Chị đâu phải là người lạ."

Bắc Vũ ra vẻ tự nhiên bắt chuyện với anh: "Đàn anh, khéo quá!"

Thẩm Lạc cũng không nhìn cô, chỉ nói với Tiểu Phi Thuyền: "Cô ấy cũng là người lạ."

Bắc Vũ bật cười nhìn bóng lưng hai cha con rời đi.

Đây là loại quan hệ xong mặc quần không nhận người trong truyền thuyết sao?

Không phải là rất phóng khoáng sao?

Bắc Vũ cũng chả để ý xoay người rời đi, cầm tờ giấy trong tay đi xem ảnh. Tác phẩm của Pluto thực sự khiến cô rung động, anh là một người nghiêm túc với thiên văn, từ Cực Nam Cực Bắc đến Xích Đạo, từ xuân hạ đến thu đông, mỗi bức ảnh đều vô cùng chân thật.

Bắc Vũ nhanh chóng ném chuyện vừa nãy ra sau đầu.

Những tấm ảnh chụp cũng bán đấy.

Cô nhìn trúng một bức chụp dải ngân hà vào mùa hè, thấy giá cả cũng hợp lí, gọi quản lý tới.

Anh ta đang hướng dẫn cô làm thủ tục mua bán, đột nhiên điện thoại trong tay vang lên, anh ta nói mấy câu dạ vâng, cúp máy, á náy nhìn về phía Bắc Vũ: "Xin lỗi cô, Pluto vừa gọi điện tới bảo không bán bức này."

"Không bán sao?"

Quản lý gật đầu.

Tuy Bắc Vũ hơi tiếc nuối, nhưng cũng không để ý quá nhiều, cô nghĩ có lẽ Pluto cũng giống mình rất thích tác phẩm này cho nên đột nhiên không nỡ bán đi.

Cô đành phải lui bước, dạo một vòng lại nhìn trúng một tác phẩm trời sao Nam Cực.

Quản lý lại chuẩn bị mang cô đi làm thủ tục, không ngờ lại nhận được điện thoại không bán của Pluto.

Bắc Vũ nhíu mày, gặp phải vận đen gì thế này?

Vẻ mặt quản lý áy náy: "Cô à, xin lỗi, đây là ý của Pluto, chúng tôi cũng

không có cách nào."

Bắc Vũ hất tay, tỏ ý hiểu, hai bức ảnh đều không mua được, cô cũng chả còn hứng thú mua tiếp nữa.

Đi mấy vòng nhìn thêm rồi chuẩn bị lên đường về nhà.

Lúc ra ngoài cửa lại thấy Thẩm Lạc và Tiểu Phi Thuyền đang điều khiển máy bay.

Nhìn thấy Bắc Vũ, Tiểu Phi Thuyền vui vẻ chạy tới: "Chị ơi, chị có khát nước không?"

Bắc Vũ cười: "Hơi hơi, Tiểu Phi Thuyền muốn mời chị uống nước sao?"

Tiểu Phi Thuyền: "Uống nước sẽ không khát nữa."

"Vậy uống gì để giải khát đây?"

Tiểu Phi Thuyền mở to đôi mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn cửa hàng kem cách đó không xa: "Chị ơi, chị cảm thấy thế nào?"

Bắc Vũ hiểu ý, có lẽ là cha không cho ăn kem nên cậu nhóc này đánh chủ ý lên cô, vì vậy cô phối hợp cười nói: "Chị cảm thấy kem là giải khát tốt nhất."

Tiểu Phi Thuyền vui vẻ ra mặt: "Vậy em mời chị ăn kem nhé, là chị ăn chứ không phải em."

"Ừ!" Bắc Vũ liếc Thẩm Lạc cách đó mấy bước, nhìn anh cầm điều khiển máy bay, cũng không nhìn mình, vì vậy kéo Tiểu Phi Thuyền đi về phía cửa hàng kem.

Tiểu Phi Thuyền lớn tiếng: "Cha ơi, con mời chị ăn kem đây."

Thẩm Lạc vẫn không lên tiếng.

Tiểu Phi Thuyền nhanh chóng lôi Bắc Vũ chạy đi.

Một lớn một nhỏ chạy đến cửa hàng kem, Bắc Vũ mua hai cái, Tiểu Phi Thuyền cầm một que kem sô cô la thoả mãn liếm.

Bắc Vũ từ từ ăn, ánh mắt nhìn về Thẩm Lạc đang điều khiển máy bay ở xa, nói với Tiểu Phi Thuyền ở bên: "Tiểu Phi Thuyền, có phải em đang tìm bạn trăm năm cho cha không?"

Tiểu Phi Thuyền gật đầu.

Bắc Vũ lấy tờ giấy tìm bạn trăm năm ra: "Nhưng em làm vậy thì không được."

Tiểu Phi Thuyền nghi hoặc nhìn cô: "Vậy phải làm thế nào ạ?"

Bắc Vũ ngồi xổm xuống nói: "Bởi vì trên đây không có ảnh cha em. Cách tốt nhất là em đưa giấy sau đó chỉ cha em cho người ta nhìn."

Tiểu Phi Thuyền hoàn toàn hiểu ra: "Bởi vì cha em đẹp trai, phụ nữ nhìn thấy chắc chắn sẽ thích."

Bắc Vũ cười tủm tỉm gật đầu, xoa đầu cậu bé.

Tiểu Phi Thuyền thấy đúng, lập tức làm ngay: "Vậy em sẽ thử luôn."

Cậu bé vui vẻ chạy đến cửa bắt chuyện với một cô gái vừa từ trong đi ra.

Bởi vì bộ dáng nhỏ bé, miệng lại ngọt nên khiến người khác ưa thích, cho dù không phải phụ nữ độc thân cũng sẽ dừng lại nói chuyện với cậu bé.

Bắc Vũ thú vị nhìn, đúng lúc đó Tiểu Phi Thuyền quay lại nhìn, cô nắm chặt tay, dùng khẩu hình miệng: "Cố lên!"

Qua một lúc lâu, cô thấy cậu bé dường như đã tìm được mục tiêu, đang định dẫn người đi nhìn Thẩm Lạc, nhưng đâu còn thấy bóng dáng người ở cửa.

Bắc Vũ chặc một tiếng, nhìn xung quanh, vẫn không thấy người đâu.

Quái lạ cậu bé còn ở đấy, sao Thẩm Lạc có thể rời đi chứ.

Cô quay người lại, thấy một người đàn ông cao to đứng ngay đằng sau, vẻ mặt lạnh như sương giá nhìn cô.

Chương 20: Ba ngày hai đêm

Bắc Vũ nhất thời chưa kịp đề phòng, lại càng hoảng sợ, liên tục lùi ra sau hai bước, sau đó khẽ vỗ ngực, thở phào một cái: "Đàn anh, sao anh lại ở chỗ này?" Thấm Lạc vẫn là vẻ mặt lãnh đạm, lạnh lùng nhìn cô, gằn từng từ: "Chơi rất vui sao?"

"Gì thế?" Bắc Vũ chớp mắt, không hiểu gì hết.

Thấm Lạc cũng không đáp lại, chỉ nhìn về phía Tiểu Phi Thuyền ở cách đó không xa, đúng lúc cậu bé đã tìm được vị trí của anh, lôi kéo cô gái bên cạnh, chỉ về phía anh.

Bởi vì cách một khoảng cho nên không nghe được hai người nói gì, nhưng nhìn dáng vẻ vui mừng của Tiểu Phi Thuyền, có lẽ là đang "chào hàng" cha mình với cô gái kia.

Cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, vốn cảm thấy cậu bé thú vị, nhìn theo ngón tay cậu chỉ, thấy Thấm Lạc đứng ở cửa tiệm kem, hai mắt vốn thờ ơ lập tức sáng lên.

Cho dù là đàn ông hay phụ nữ chỉ cần khuôn mặt đẹp đẽ đều là vũ khí tuyệt đối hấp dẫn người khác phái.

Thấm Lạc cũng chẳng thích thú gì ánh mắt kia, nhíu mày, nhanh chóng cup mắt, nhìn về phía Bắc Vũ.

Bắc Vũ nói những lời kia với Tiểu Phi Thuyền vốn là để cho cậu bé đỡ phải mất công đi đường vòng, nhưng hiện tại bị ánh mắt lạnh băng của Thấm Lạc nhìn khiến cô hơi chột dạ.

"Chuyện đó... Tiểu Phi Thuyền cũng chỉ là quan tâm anh thôi." Cô nói năng lộn xộn, muốn để xóa nhòa bầu không khí xấu hổ này.

Thấm Lạc thờ ơ nhìn cô, không nói lời nào tiến lên trước một bước.

Bắc Vũ đành lùi về sau.

Anh lại tiến thêm một bước nữa.

Bắc Vũ lùi tiếp.

Anh lại tiến lên.

Cho đến khi chạm vào bồn hoa bên cạnh, không còn đường lùi nữa, Bắc Vũ đành bất đắc dĩ mỉm cười mở miệng: "Đàn anh, anh làm gì thế?"

Thẩm Lạc vẫn im lặng như cũ, chỉ cách cô một gang tấc, đột nhiên giật lấy que kem bên tay trái cô.

Bắc Vũ chỉ cảm thấy bàn tay trống không, khó hiểu định mở miệng thì Thẩm Lạc chỉ liếc cô, cầm kem đi về phía Tiểu Phi Thuyền.

Tuy Bắc Vũ chả hiểu mô tê gì, nhưng hình ảnh vừa rồi lại trở thành sự mờ ám trong mắt cô gái đứng bên cạnh Tiểu Phi Thuyền.

Cô gái lắc đầu bật cười, nghĩ đến suýt chút nữa đã tin vào mấy lời ngô nghê của trẻ con, hoá ra anh đẹp trai này là hoa đã có chủ, còn trình diễn tiết mục hành hạ cún độc thân trên đường cơ.

Nói đi cũng phải nói lại làm quái gì có chuyện con trai tìm đối tượng cho cha cơ chứ.

Cô gái không nhịn được liếc qua Thẩm Lạc và Bắc Vũ, trai xinh gái đẹp, đúng là xứng đôi.

Thấy Thẩm Lạc mặt đen nặng nề đi tới, có lẽ là tìm con trai nghịch ngợm tính số, tranh thủ tránh đi thôi.

"Cô à, cô đừng đi mà! Cha con tới rồi!" Tiểu Phi Thuyền thấy người rời đi, vội vàng la lên.

Cô gái đã bỏ chạy không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tiểu Phi Thuyền dẫu miệng, thầm nghĩ chắc là vừa rồi cô ấy đã thấy cha cướp kem của chị nên bị dọa.

Cậu bé cũng không nhận ra cha đang tức giận, đợi cha tới gần, chu miệng oán trách: "Sao cha có thể cướp kem của chị chứ? Cô vừa này bị cha dọa bỏ đi rồi."

Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn que kem của con, Tiểu Phi Thuyền nhận ra sự bất thường, dùng tốc độ sét đánh nhét kem vào mồm, nhanh chóng nuốt hết, sau đó vờ mặt vô tội nhìn cha mình.

Thẩm Lạc lạnh lùng: "Không phải cha nói không thể ăn kem mỗi ngày sao? Hôm qua con đã ăn hai cái rồi."

Trên miệng Tiểu Phi Thuyền vẫn còn dính kem, ôm chặt tay cha làm nũng:

"Cha à, do quá nóng nên con mới ăn đó, cha xem không phải chị cũng ăn sao?"

Nguy hiểm thật! May mà cậu ăn nhanh, nếu không cũng bị cha cướp mất kem giống chị.

Thẩm Lạc: "Ngày mai không được ăn."

Ánh mắt Tiểu Phi Thuyền rơi vào que kem Bắc Vũ mới ăn được có mấy miếng trên tay Thẩm Lạc, nuốt nước miếng, gật đầu: "Vâng ạ."

Thẩm Lạc dắt tay cậu đi vào trong phòng triển lãm ảnh.

Cậu bé không quên quay đầu lại vẫy tay, hét lớn với Bắc Vũ: "Hẹn gặp lại, chị xinh đẹp!"

Bắc Vũ cũng vẫy tay cười: "Hẹn gặp lại, Tiểu Phi Thuyền!"

Sau đó ánh mắt rơi vào người đàn ông bên cạnh cậu, chỉ nhìn bóng lưng thôi đã cảm nhận được đây là người đàn ông kiêu căng lạnh lùng.

Bắc Vũ nhíu mày, đeo kính râm lên rồi đi.

Tuy lần này không có tí thu hoạch nào với ảnh của Pluto, nhưng không bao lâu bên chỗ câu lạc bộ ngoài trời gọi cho cô một cuộc điện thoại, thông báo đến công viên Lộc Giang cắm trại chụp hình ba ngày hai đêm, tham gia toàn là hội viên cao cấp, còn mời cả Pluto tới hướng dẫn.

Bắc Vũ cũng xem như là hội viên lâu năm, phí thường niên đắt đỏ, trong đám hội viên cao cấp cũng không thiếu nhân vật giàu có nổi tiếng, có một số người còn xuất phát từ mục đích mở rộng quan hệ.

Tiến vào xã hội bất luận làm chuyện gì cũng mang theo mục đích hiệu quả và lợi ích.

Cho nên có thể mời được Pluto khiến cô hơi bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy chả có gì là không thể cả.

Đối với cô đây là một tin tức tốt, nên chả hề do dự gì đăng kí luôn.

Thời gian xuất phát là đầu tháng tám.

Công viên Lộc Giang nằm ở ngoại ô thành phố bên cạnh, bởi vì cao hơn so với mực nước biển, tầm nhìn trống trải, nên trở thành một nơi vô cùng thích hợp cho việc cắm trại.

Bắc Vũ báo cáo với Giang Việt xong rồi đeo ba lô lớn lên đường.

Trước khi đi Giang Việt còn cười cô: "Người ta chơi bên ngoài không

ngừng gặp được tình duyên, còn em chơi nhiều năm như vậy, sao vẫn là một xử nữ lớn tuổi không có mảnh tình vắt vai nào."

Bắc Vũ xuy một tiếng: "Ai nói em không có mảnh tình vắt vai nào? Trong câu lạc bộ đàn ông theo đuổi em hăng hà sa số đấy." Nói xong lại nhú mày, "Hơn nữa ai bảo em vẫn còn là xử nữ? Chẳng lẽ em ngủ với ai còn phải báo cáo với anh một tiếng."

Giang Việt chặc một tiếng: "Bắc miệng rộng, không phải em chơi tình một đêm đấy chứ?"

Giang nhị cầu miệng chó không hề mọc được ngà voi, nói một phát lại trúng phóc.

Bắc Vũ phỉ nhổ anh ta: "Ai cần anh lo? Anh vẫn nên lo cho thân mình đi! Giang nhị cầu!"

Nói xong nghênh ngang rời đi.

Bởi vì ở ngoại ô thành phố bên cạnh cho nên phải mất đến năm tiếng đi xe. Buổi sáng xuất phát, chiều sẽ đến nơi. Bắc Vũ lên xe buýt, chào hỏi hội viên quen biết, sau đó ngồi xuống chỗ gần cửa sổ.

Tổng cộng có mười mấy người, vị trí trống còn rất nhiều.

Bắc Vũ cất kỹ ba lô, lấy bịt mắt và gối cổ ra, chuẩn bị ngủ.

Năm tiếng đi đường, vậy là có thể đánh được một giấc.

"Đàn chị!"

Một người đàn ông trẻ tuổi ngồi xuống bên cạnh, vui vẻ chào hỏi cô.

"Trịnh Hiếu Phi!" Bắc Vũ kinh ngạc nhìn chàng trai trước mặt.

Trịnh Hiếu Phi cười: "Chị cũng tham gia câu lạc bộ này sao?"

Bắc Vũ gật đầu: "Tham gia lâu rồi."

Trịnh Hiếu Phi: "Khéo thật, em mới gia nhập thôi, không ngờ chị cũng tham gia."

Trịnh Hiếu Phi là đàn em cùng trường với Bắc Vũ, nhỏ hơn cô hai khoá, học khác ngành, bởi vì tham gia hoạt động bên ngoài mà quen biết, thời đại học cũng xem như thân thiết, nhưng sau khi tốt nghiệp thì không còn giữ liên lạc, việc không hẹn mà gặp này khiến hai người đều vui vẻ, nhanh chóng ôn chuyện.

"Đáng lẽ thời gian này em vẫn còn ở ngoài cơ, nhưng nghe nói câu lạc bộ

mời được Pluto, cơ hội hiếm có, cho nên phải nhanh chóng quay về."

Bắc Vũ vẫn nhớ Trịnh Hiểu Phi không quá đam mê chụp ảnh, cậu ta quan tâm công việc hơn bởi vì còn là nhà giàu đời thứ hai mà.

Bắc Vũ cười: "Chị cũng vậy."

Hai người trò chuyện một lúc, đột nhiên đội trưởng hô lên: "Tất cả mọi người đến đủ rồi chứ, tôi giới thiệu một chút với mọi người khách quý quan trọng trong chuyến đi này Pluto và con trai đáng yêu của anh ấy."

Những người tham gia hoạt động lần này hơn một nửa là ngưỡng mộ mà đến, lúc này đều im lặng nhìn về phía cửa xe, Bắc Vũ và Trịnh Hiểu Phi cũng thôi nói chuyện nhìn ra đó.

Thấy một bóng dáng cao to từ từ đi lên, đồng thời sau đó là tiếng nói Bắc Vũ đã sớm quen thuộc: "Cha có mang theo máy bay nhỏ đi không?"

"Có mang." Đáp lại là giọng nam trầm thấp.

Bắc Vũ trợn trừng mắt, cho là mình nhìn lầm rồi.

Nhưng đúng bên cạnh đội trưởng đúng là một lớn một nhỏ, quả thực là Thẩm Lạc và Tiểu Phi Thuyền.

Thẩm Lạc chính là Pluto?

Trong xe không có gió, nhưng cũng khiến Bắc Vũ choáng váng.

Thẩm Lạc thờ ơ liếc qua trong xe, lướt qua Bắc Vũ đang sừng sốt, mở miệng: "Chào các vị."

Lời ít ý nhiều, là giọng điệu Bắc Vũ quen thuộc nhất.

Tiểu Phi Thuyền bên cạnh anh thì nháy lên cười nói: "Chào mọi người, con là Thẩm Phi Thuyền, là con trai bảo bối của cha, các cô chú có thể gọi con là Tiểu Phi Thuyền."

Người trong xe lập tức bật cười.

Tiểu Phi Thuyền nhanh chóng phát hiện ra Bắc Vũ, vui vẻ kêu lên: "Cha, con nhìn thấy chị."

Nói xong kéo tay Thẩm Lạc đi.

Đội trưởng vội vàng đi theo hai người, không quên giới thiệu lần lượt từng hội viên với anh.

Tuy Thẩm Lạc lạnh nhạt, nhưng vẫn biết phép lịch sự.

Đến chỗ Bắc Vũ, Trịnh Hiểu Phi đứng lên đưa danh thiếp: "Chào anh Pluto,

ngưỡng mộ đã lâu."

"Chào cậu." Thẩm Lạc nhận lấy danh thiếp, thờ ơ nhìn qua, đáp lại cậu ta mấy câu, sau đó liếc Bắc Vũ.

Đội trưởng vội giới thiệu: "Đây là người đẹp hội viên lâu năm của chúng tôi, Bắc Vũ rất yêu thích chụp ảnh chòm sao."

Bắc Vũ định nói đã quen biết trước, ai ngờ Thẩm Lạc lãnh đạm mở miệng: "Hân hạnh."

Sau đó tiếp tục đi về phía sau.

Dáng vẻ không quen người.

Tiểu Phi Thuyền thì dừng lại, cách qua Trịnh Hiểu Phi đang hưng phấn nói với Bắc Vũ ngồi bên cửa sổ: "Chị ơi, chúng ta lại gặp mặt rồi!"

Trịnh Hiểu Phi ồ lên: "Đàn chị, chị quen Pluto sao?"

Lúc giới thiệu vừa rồi không có nhìn ra nha.

"Gặp nhau hai ba lần." Bắc Vũ cười khan, nghĩ đến giọng nói lãnh đạm xa cách vừa rồi của Thẩm Lạc, cô đoán có lẽ anh không muốn liên quan gì đến cô sau chuyện kia.

Cô đương nhiên cũng sẽ phối hợp với vai trò là người tình một đêm với anh.

Tiểu Phi Thuyền xoè ngón tay ra đếm, sửa lời cô: "Chúng ta gặp nhau bốn lần rồi."

Trịnh Hiểu Phi nghe vậy cũng chả để bụng, sờ đầu cậu bé, rồi ngồi xuống.

Đội trưởng dẫn Thẩm Lạc giới thiệu với mọi người xong, khách khí hỏi: "Anh Thẩm muốn ngồi ở đâu?"

Anh ta vừa dứt lời, Tiểu Phi thuyền đã vẫy tay: "Cha ơi, chúng ta ngồi sau chị đi."

Đúng lúc hàng ghế phía sau Bắc Vũ chưa có ai ngồi.

Thẩm Lạc đi tới, dẫn Tiểu Phi Thuyền ngồi vào.

Trịnh Hiểu Phi quay đầu lại cười lôi kéo làm quen với thần tượng, nhưng nhanh chóng bị sự lạnh lùng của Thẩm Lạc đánh lui, đành phải yên tĩnh ngồi, sau đó kề sát tai Bắc Vũ, nhỏ giọng: "Vị đại nhiếp ảnh gia này đúng là đoá hoa kiêu ngạo."

Bắc Vũ không nhịn được khẽ cười, quả nhiên ấn tượng đầu tiên của số

đông mọi người về Thâm Lạc đều là như thế.

Khi hai người đang nhỏ giọng nói chuyện thì xe cũng đã khởi động, sau khi xe chạy ổn định, Trịnh Hiểu Phi đang say sưa trò chuyện với Bắc Vũ thì bị chọc vào người, quay đầu lại, là Tiểu Phi Thuyền, chớp mắt hỏi: "Anh à, anh có thể đổi chỗ với em không, em muốn ngồi chung với chị."

Ai có thể từ chối được yêu cầu của cậu bé đáng yêu thế chứ, hơn nữa cậu bé còn là con trai của thần tượng Trịnh Hiểu Phi, cậu ta nhanh chóng đứng dậy, ôm Tiểu Phi Thuyền lên chỗ mình, sau đó vui vẻ ngồi xuống phía sau với Thâm Lạc.

Nhưng cậu ta còn chưa kịp chuẩn bị bắt chuyện thì Thâm Lạc đã đeo bịt mắt, tựa vào thành ghế nghỉ ngơi.

Sự nhiệt tình của Trịnh Hiểu Phi lại bị dập tắt.

Tiểu Phi Thuyền lặng lẽ nhìn cha qua khe hở ghế, vẫy tay với Bắc Vũ.

Bắc Vũ ghé sát vào cậu: "Chuyện gì thế?"

Tiểu Phi Thuyền che miệng nhỏ giọng: "Em vừa nhìn thấy trong xe này có mấy cô rất xinh đẹp. Chị nói xem liệu cha em có để ý không?"

Cậu bé vẫn cố chấp với chuyện chung thân đại sự của cha, thực sự khiến trời đất cảm động nha.

Bắc Vũ liếc xung quanh.

Tiểu Phi Thuyền nhỏ giọng nói tiếp: "Hàng thứ hai bên trái gần cửa sổ, hàng thứ tư bên trái lối đi, hàng thứ ba bên phải gần cửa sổ đằng sau chúng ta. Lúc chào hỏi, ánh mắt ba cô ấy nhìn cha đều rất nhiệt tình."

Bắc Vũ choáng váng, quan sát đứa nhỏ bên cạnh, khẽ ho một cái, thấp giọng: "Tiểu Phi Thuyền, năm nay em mới năm tuổi đúng không?"

Tiểu Phi Thuyền gật đầu: "Vừa tròn năm tuổi ạ."

Bắc Vũ xoa trán, có lẽ là cô gặp phải cụ già trong thân xác đứa trẻ năm tuổi rồi.

Cô nhìn ba cô gái kia, quả thực rất xinh đẹp, trong đó cô biết hai người, nhưng nhất thời không nhớ được tên, còn một người mới gia nhập, gặp có một lần.

Tiểu Phi Thuyền giơ ba ngón tay ra: "Là ba người đó! Lần này nhất định phải tìm được một người cho cha, chị phải giúp em đấy!"

Bắc Vũ lặng lẽ quay đầu nhìn người đàn ông phía sau chẳng biết có ngủ hay không, gật đầu nhỏ giọng: "Ừ, chị sẽ giúp em."

Tiểu Phi Thuyền vui vẻ ra mặt, lại huơ ba ngón tay: "Ba người đó! Lần này cha nhất định có thể tìm được vợ rồi."

Trẻ con dễ dàng mệt mỏi, chỉ nô được một lúc, sau đó đã lăn ra ghế ngủ.

Bắc Vũ lại hoàn toàn tỉnh táo, nhàm chán nhìn ba cô gái.

Bởi vì ngồi bên trong nên cô không thấy được tướng mạo của ba cô gái, nhưng mơ hồ nhớ một cô gái mặt Vline, một cô chân dài, còn một cô ngực to.

Không biết Thẩm Lạc thích loại phụ nữ nào, nhưng ba cô gái này chắc chắn sẽ có một người phù hợp với anh.

Cô nhú mày, nhìn Tiểu Phi Thuyền ngủ say bên cạnh, lại lén liếc người đàn ông phía sau, đột nhiên rất mong đợi chuyến đi lần này.

Chương 21: Đường Tăng và yêu tinh

Hơn mười một giờ, xe buýt dừng tại trạm trên đường cao tốc nghỉ ngơi, người trên xe nối nhau đi xuống.

Tiểu Phi Thuyền không quên nhiệm vụ của mình, vừa xuống xe đã bỏ chạy đến trước mặt ba người đẹp kia, bắt đầu công việc "bán" cha mình.

Bắc Vũ cách bọn họ một khoảng, nhưng có thể nhìn ra được sự hưng phấn trong mắt ba cô gái kia.

Mọi người ăn tạm chút gì đó rồi nhanh chóng lên xe.

Trịnh Hiếu Phi quay về chỗ cũ, đang chuẩn bị ngồi xuống thì đã bị cô gái chân dài trong đám ba cô gái kia chiếm mất chỗ.

Hai cô gái khác định ngồi cùng hàng ghế với Thẩm Lạc đành phải ngồi ở hàng sau.

Chân dài quả nhiên chiếm ưu thế.

Thương thay cho Trịnh Hiếu Phi mất chỗ, chỗ ngồi trước đó của cậu ta bên cạnh Bắc Vũ đã bị Tiểu Phi Thuyền chiếm mất, cậu ta đành hậm hực tìm một vị trí phía sau.

Ba cô gái không ngừng pha trò.

Xe lại khởi hành, xung quanh Thẩm Lạc không ngừng vang lên tiếng của ba người phụ nữ.

Là hội viên cao cấp trong câu lạc bộ, không phải trong nhà có tiền thì tình hình kinh tế của bản thân cũng khá giả, phẩm hạnh và sinh hoạt cá nhân thường xuyên được rèn rũa hàng ngày cho nên đều dùng sự chuyên nghiệp nhất để thu hút sự chú ý của đàn ông.

Bắc Vũ lén dùng gương trang điểm nhìn tình hình phía sau, thấy tuy vẻ mặt Thẩm Lạc mất kiên nhẫn, nhưng có lẽ do chuyến đi này là về hướng dẫn chụp ảnh, cho nên cũng nhẫn nại lời ít ý nhiều trả lời các câu hỏi về chuyên môn của các cô ấy.

Coi như là khá ga lăng.

Xe nhanh chóng rời khỏi cao tốc, chuyển vào con đường gập ghềnh vùng ngoại thành. Đột nhiên xe đi qua một chỗ không bằng phẳng, tất cả mọi người trên xe đều bị nảy lên.

Người Tiểu Phi Thuyền nhẹ, đầu đập vào thành ghế phía trước, kêu lên một tiếng.

Bắc Vũ lại càng hoảng sợ, vội vàng hỏi cậu bé: "Có đau không?"

Tiểu Phi Thuyền xoa trán cười: "Hơi hơi ạ."

Lái xe ở đằng trước nhắc nhở: "Đoạn đường này đang sửa đi hơi xóc, mọi người ngồi vững một chút."

Thẩm Lạc cau mày, đúng lúc tìm được lý do thoát thân, đứng dậy bảo cô gái bên cạnh dịch ra, đi lên hàng ghế trước, bế Tiểu Phi Thuyền lên đùi, ngồi bên cạnh Bắc Vũ.

Tiểu Phi Thuyền nói: "Cha ơi, con ngồi ổn mà, chị cũng có thể giữ con, cha trở về chỗ đằng sau ngồi đi."

Cậu bé không muốn làm ảnh hưởng đến chuyện tìm vợ của cha.

Thẩm Lạc thấp giọng: "Ngồi xuống."

Bởi vì ôm con nên hai chân anh hơi dang rộng ra.

Không gian trong xe cũng chỉ có thế, đường xóc nảy khởi tránh khỏi đụng vào chân Bắc Vũ.

Hai người không cẩn thận chạm vào nhau mấy lần, lúc nào xóc quá gần như là dựa hẳn vào nhau.

Lúc đầu Bắc Vũ còn chả để ý, dù sao cũng chỉ là do đường sá, không ai cố ý, nhưng sau đó va nhiều hơn khiến cô cũng phải cảm thấy kì lạ.

Tuy hai người đều mặc quần dài, nhưng vải đồ mùa hè mỏng, cảm giác chân đụng vào nhau vô cùng rõ ràng, cô còn cảm nhận được nhiệt độ truyền sang từ đùi Thẩm Lạc.

Cô yên lặng cup mắt nhìn đôi chân dài bên cạnh, đáng vẻ vô cùng độc tài, sớm đã lấn chiếm vào địa bàn của cô.

Tuy ôm con, nhưng cũng không cần phải chiếm nhiều không gian của cô đến thế chứ?

Thấy Thẩm Lạc liếc mắt qua, cô nhanh chóng ra hiệu bằng mắt cho anh, nhưng anh chỉ thờ ơ nhìn, còn chân chả chịu rụt lại.

Khoé miệng Bắc Vũ co giật.

Được rồi, không so đo với anh nữa, bên cô vẫn còn đủ chỗ để ngồi.

Vì vậy Bắc Vũ dịch vào phía trong hơn một chút, cố gắng tránh chạm vào chân anh.

Chỉ là ngồi như vậy thì hơi khó chịu, cô đang nghĩ xem nên điều chỉnh thế nào, đột nhiên xe xóc dữ dội, cô không kịp đề phòng, cả người nghiêng về phía Thâm Lạc, khuôn mặt đập vào vai anh, một lúc lâu sau vẫn không ngồi thẳng được.

Khi Thâm Lạc quay đầu lườm, cô mới vội vàng chỉnh lại tư thế ngồi, nhanh chóng dán sát vào cửa sổ.

Không ngờ xe lại hơi chòng chành, lần này chả còn Thâm Lạc để tựa vào, thế là bịch một tiếng đầu đập thẳng vào cửa sổ.

Thâm Lạc trong hai lần xe xóc nảy này còn ôm theo Tiểu Phi Thuyền lại ngồi vững như Thái Sơn, tóc không loạn một sợi nào, còn quay đầu liếc Bắc Vũ.

Bắc Vũ xoa trán, thầm nghĩ đúng là ra ngoài quên xem ngày, nên mới xấu mặt thế này trước Thâm Lạc.

Vẫn là Tiểu Phi Thuyền có lòng: "Chị ngồi vững một chút."

Bắc Vũ đành mặc kệ, thả lỏng cơ thể, hai chân cũng chả cần khép lại, dù sao cũng chỉ là đụng chạm chân, người ta không quan tâm thì cô để ý làm gì.

Cuối cùng cũng đã đến nơi.

Mọi người thu dọn đồ xuống xe, Thâm Lạc dắt tay Tiểu Phi Thuyền đi đằng trước, Bắc Vũ theo sau.

Vừa đi được hai bước, cảm giác có người kéo mình, cô nhìn lại là em gái chân dài nháy mắt ra hiệu với cô.

"Sao vậy?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Em gái chân dài chỉ về phía trước, nói bằng giọng chỉ có hai người nghe thấy: "Có phải chị quen Pluto từ trước không?"

Bắc Vũ còn chưa trả lời đã thấy hai ánh mắt nữa phóng qua, hoá ra là cô nàng Vline và ngực to phía sau em gái chân dài. Cô cảm thấy nếu mình trả lời không cẩn thận, chỉ sợ cuộc chiến giữa ba người sẽ thành bốn.

Thực ra chuyện này không liên quan gì đến tình yêu, ít nhất hiện tại là như vậy, nhưng những trai xinh gái đẹp này luôn hi vọng có thêm chút đặc sắc trong chuyến đi, mà gặp gỡ một đoạn tình cảm hiển nhiên là đặc sắc nhất trong đó. Thẩm Lạc lại cộng thêm thân phận Pluto càng trở thành mục tiêu săn đuổi của các cô gái.

Phụ nữ nhất là phụ nữ xinh đẹp nhiều tiền đều thích chứng minh sức hút của mình thông qua đàn ông.

Bắc Vũ không muốn tham gia trận chiến chứng minh sức hút của mình, cũng không muốn biến thành kẻ địch của ba người, vội vàng cười bày ra bộ dáng trong sạch: "Chỉ gặp mấy lần thôi, không tính là quen biết."

Vẻ mặt ba cô gái rõ ràng thả lỏng, dù sao sớm quen biết mà trở thành tình địch thì phần thắng chắc chắn sẽ lớn hơn bọn họ.

Bắc Vũ còn thức thời tránh ra, để cho ba người đuổi kịp Thẩm Lạc.

Đúng lúc này Trịnh Hiểu Phi ở đằng sau gọi cô: "Đàn chị, chờ em với!"

Cô đứng nguyên đợi Trịnh Hiểu Phi.

Trịnh Hiểu Phi cũng quan sát ba cô gái bước trước bước sau tiếp cận Thẩm Lạc, cười xấu xa dán sát bên tai Bắc Vũ: "Chị nói xem đêm nay trong số ba người đẹp kia, ai sẽ được thị tẩm? Em cược là cô nàng chân dài kia."

May mà trong miệng Bắc Vũ không có nước, nếu không cô đã phun ra rồi. Hơn nữa Thẩm Lạc và mấy người đẹp chỉ cách đó một khoảng, cô không dám thể hiện quá khoa trương, nhin cười liếc mấy người ở cửa xe, nhìn em gái chân dài dựa vào ưu thế dán sát Thẩm Lạc.

Cô nhếch miệng, cười nhỏ giọng: "Chị cũng cược cô ấy."

Trong lúc hai người đang thì thầm thì Thẩm Lạc chuẩn bị xuống xe đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía bên này.

Trên khuôn mặt thờ ơ tuấn tú biểu lộ ánh mắt lạnh như băng.

Không chỉ có Bắc Vũ mà cả Trịnh Hiểu Phi cũng chột dạ.

Hai người tách nhau ra, quay đầu tránh né ánh mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đàn chị, chuyện kia... Hôm nay thời tiết khá tốt, ha ha ha..."

Bắc Vũ: "..."

Thẩm Lạc nhướng mày, quay đầu đi, nắm tay Tiểu Phi Thuyền xuống xe.

Liếc thấy Thẩm Lạc đã đi khuất, Trịnh Hiểu Phi khẽ thở phào, quay đầu lại kể tai Bắc Vũ: "Chị nói xem có phải Pluto nghe thấy chúng ta bàn tán sau lưng không? Ánh mắt kia vừa rồi đúng là dọa người."

Nói xong còn sợ hãi vỗ ngực.

Bắc Vũ đang định đáp lại thì ngẩng đầu nhìn lên, qua lớp cửa kính, Thẩm Lạc bên ngoài xe đang nhìn bọn họ, vẻ mặt còn lạnh hơn so với vừa rồi.

Cô nhanh chóng đẩy Trịnh Hiểu Phi đi, cậu ta bất giác quay đầu lại, chửi thề một tiếng, vội nhếch miệng cười với người đàn ông ngoài cửa kính xe, sau đó nói với Bắc Vũ: "Em cam đoan anh ta đã nghe thấy chúng ta nói. Hơn nữa vị nhiếp ảnh gia này còn hơi bị mắt mọc trên đỉnh đầu, em vốn định mặt dày nhờ anh ta chỉ dạy kỹ năng chụp ảnh đấy, nhưng chả biết có được không nữa?"

Bắc Vũ cười khan hai tiếng: "Ai biết được?"

Sau đó dưới ánh mắt lạnh thấu xương của Thẩm Lạc, chợt dạ giơ tay lau trán cúi đầu xuống xe.

Sau khi xuống xe muốn đến công viên cắm trại còn phải đi bộ thêm nửa tiếng nữa.

Thẩm Lạc dắt Tiểu Phi Thuyền, bên cạnh là ba người đẹp.

Người lớn quá lạnh lùng, nên các người đẹp bắt đầu ra tay từ con trẻ.

Tiểu Phi Thuyền luôn cho rằng một trong ba cô gái này sẽ là vợ tương lai của cha, tất nhiên là ngọt ngào hoà nhã với họ, không hề coi trọng bên nào hơn.

Trịnh Hiểu Phi vốn còn nghĩ cách làm quen với Thẩm Lạc, nhưng mỗi lần nhìn về phía đó đều chỉ nhận được ánh mắt lãnh đạm, thế là tất cả nhiệt tình đều bị dập tắt, đành phải đi cùng đám Bắc Vũ, sau đó lại cảm thấy có mũi nhọn chĩa về mình, dứt khoát kéo Bắc Vũ bỏ chạy.

Chỉ là chưa chạy được bao xa, đội trưởng đã đuổi theo từ phía sau: "Hiểu Phi, Pluto còn mấy thiết bị ở trên xe, anh ấy mang theo con không tiện, cậu cùng tôi hỗ trợ cầm một ít đi."

"Vâng." Trịnh Hiểu Phi thấy có cơ hội thể hiện, vội gật đầu đồng ý.

Bắc Vũ thuận miệng hỏi: "Có cần thêm tôi không?"

Đội trưởng hất tay cười: "Phụ nữ thì không cần, cô cứ đi đi, đến nơi nghỉ

ngôi cho tốt."

Thực ra Bắc Vũ chỉ thuận miệng hỏi thôi, trên lưng cô đeo một ba lô lớn, đến được nơi cắm trại có lẽ cũng đã ngắc ngư, đâu còn sức mà giúp người khác.

Cô nhìn Thâm Lạc đang đi tới cách đó không xa, Tiểu Phi Thuyền đã không còn đi nổi nữa, đang được anh bế.

Hôm nay đúng là giữa hè, lại tầm xế chiều, cho dù nơi đây mát mẻ hơn một chút so với thành thị oi bức, nhưng vẫn không làm giảm bớt được sự nóng nực của mùa hè.

Nhìn Thâm Lạc lại rất nhẹ nhàng, đằng trước bế con, sau lưng đeo ba lô, cả người vẫn anh tuấn ung dung.

Anh vẫn là một người bất phàm thoát tục như trước.

Tiếc là cô đã chả còn cảm xúc mãnh liệt như xưa, người đàn ông xuất hiện ở trước mắt chỉ để thưởng thức mà thôi, giữ chút khoảng cách có lẽ còn để lưu lại ấn tượng đẹp.

Nghĩ đến sau khi hai người đã qua đêm với nhau, vị đàn anh cô từng thầm mến này rõ ràng thái độ còn lạnh lùng hơn trước. Cô cảm thấy giữ khoảng cách thực sự quan trọng.

Trước đó ở trước mặt cô, anh chỉ có thể coi là ướp lạnh, còn hiện tại thì quả thực là một cái tủ lạnh rồi.

Cho nên mới nói khoảng cách sinh ra cái đẹp, đúng là người xưa nói không bao giờ sai.

Thấy Thâm Lạc ngày càng đến gần, cô dè mũ xuống, xoay người tiếp tục đi.

Nơi cắm trại là một bãi cỏ gần núi gần sông, sau khi dựng xong lều, bởi vì ở trên xe chả ngủ được tí nào, Bắc Vũ chào hỏi mấy hội viên quen biết, rồi chui vào lều nghỉ ngơi.

Khi tỉnh dậy mặt trời cũng đã xuống núi rồi.

Ra khỏi lều, đội trưởng đang dựng giá nướng, xung quanh không thấy có ai, cô thuận miệng hỏi: "Mọi người đi đâu cả rồi?"

Đội trưởng chỉ về phía sông: "Trời nóng nên đi bơi rồi, tôi cũng vừa quay về, trước đó thấy cô đang ngủ nên không gọi, ở ngay trên kia, đi mất hai ba

phút thôi, nước không sâu đâu, cô đi đi, bơi xong rồi quay về ăn tối."

Bắc Vũ cảm thấy khó chịu vì mồ hôi dính khắp người, ừ một tiếng, chui vào lều thay đồ tắm, chuẩn bị lao vào dòng nước thiên nhiên.

Đi một đoạn dọc theo bờ sông, quả nhiên nhìn thấy trai gái đang nô đùa trong nước.

Trịnh Hiếu Phi nhìn thấy cô, hưng phấn gọi: "Đàn chị, xuống đây!"

Bắc Vũ nhếch miệng, tiếp tục đi về phía trên, cô quyết định tìm nơi yên tĩnh.

Đi không bao xa thì nghe thấy tiếng phụ nữ cười đùa.

Bởi vì bên cạnh có mấy khối đá che nên cô cho rằng nơi này chỉ có phụ nữ, chuẩn bị xuống nước, ai ngờ vừa vượt qua tảng đá thì chứng kiến một màn này.

Trong nước ba cô gái mặc bikini đang vây quanh một người đàn ông và một đứa trẻ, vui đùa ầm ĩ.

Bắc Vũ lập tức nghĩ đến hình ảnh trong Tây Du Ký, mấy nữ yêu tinh vây quanh Đường Tăng mỹ mạo.

Nghĩ đến khuôn mặt lạnh băng của Thẩm Lạc đúng là hơi có cảm giác Đường Tăng cấm dục.

Cô nhúu mày, vậy thì chúc Đường Tăng may mắn!

Ha ha.

Nhân lúc chưa có ai phát hiện, cô nhanh chóng chạy trốn.

"Muốn bơi nữa không?" Thẩm Lạc liếc qua bóng dáng bên bờ, thấp giọng hỏi Tiểu Phi Thuyền đang nằm ngửa bơi.

"Không ạ."

"Vậy lên bờ thôi."

Anh ôm Tiểu Phi Thuyền đi lên bờ.

Mấy cô gái bên ngoài thì hoà thuận nhưng thực ra đang nổi sóng ngầm, thấy thế cũng cười nói theo lên bờ.

Ba người thi nhau khoe dáng người nóng bỏng, nhưng Thẩm Lạc chả thèm liếc ai.

Sau khi lên bờ, anh lấy khăn lau khô người cho con trai, xoa đầu con, dịu dàng nói: "Con đi với mấy cô về nơi cắm trại trước đi, cha còn có chút

việc."

"Vâng ạ." Tiểu Phi Thuyền ngoan ngoãn gật đầu, xoay người kéo mấy cô gái đi.

Tuy ba người đều tò mò muốn biết Thẩm Lạc làm chuyện gì, nhưng người ta đã giao con cho bọn họ, nên đương nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ để chiếm được cảm tình của anh.

Hơn nữa tấn công vào con trẻ cũng là một phương pháp rút ngắn khoảng cách.

Vì vậy ba người tranh thủ lấy lòng Tiểu Phi Thuyền đi về nơi cắm trại.

Bắc Vũ đi thêm một lúc, cuối cùng đã tìm được nơi thích hợp.

Chỉ là khi cô vừa cởi áo ngoài xuống nước, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân, quay đầu nhìn là Trịnh Hiểu Phi.

"Đàn chị, em tìm chị cả một lúc lâu. Sao chị lại bơi ở đây?"

"Yên tĩnh." Cô thuận miệng đáp.

Trịnh Hiểu Phi nhảy xuống nước bơi tới bên cạnh cô, vẻ mặt hưng phấn: "Vừa rồi chị có thấy không?"

"Thấy gì?"

"Ba người đẹp mặc bikini và Pluto đấy!" Vẻ mặt Trịnh Hiểu Phi cười xấu xa, "Lúc tìm chị, em có đi ngang qua đó, nếu không có cậu bé con ở đó, chỉ sợ ba nữ một nam đã trình diễn một màn nóng bỏng."

Khoé miệng Bắc Vũ giật giật: "... Không phóng đại thế chứ?"

Trịnh Hiểu Phi chặc một tiếng: "Phụ nữ tham gia hoạt động ngoài trời đều là những người phóng khoáng, nhớ lại trước kia khi chúng ta tham gia cắm trại lúc còn đi học, buổi đêm thường xuyên nghe thấy tiếng rên, lúc ấy em còn ngây thơ cho rằng là người yêu, sau đó mới biết hoá ra chỉ là tình một đêm."

Bắc Vũ: "Này, đừng có vợ đũa cả nắm thế!"

Trịnh Hiểu Phi cười: "Em biết đàn chị không phải là người như thế."

Bắc Vũ cũng cười, nghiêng đầu: "Tôi thấy cậu đang hâm mộ Pluto vì được ba người đẹp vây quanh thì đúng hơn."

Trịnh Hiểu Phi cau mày: "Thử hỏi ai không hâm mộ chứ?" Nói xong lại cười hì hì, "Chị nói xem đêm nay bốn người đó có xảy ra chuyện gì

không?"

"Không đến mức đó đâu, Pluto còn mang theo con mà."

"Chị quá ngây thơ rồi, buổi đêm trẻ con ngủ say lắm." Trịnh Hiểu Phi nói tiếp, "Em đang nghĩ xem đêm nay ai sẽ thắng. Hiện tại em cảm thấy người đẹp chân dài vẫn có cơ hội nhất."

"Tại sao?" Bắc Vũ hỏi.

"Tại vì..." Trịnh Hiểu Phi đột nhiên ngừng lại, mở to hai mắt nhìn về phía bờ, lộ ra nụ cười mất tự nhiên, run rẩy vẫy tay, "Ồ, Pluto!"

Bắc Vũ quay đầu, quả nhiên thấy Thẩm Lạc cười áo ra, nhanh chóng nhảy vào trong nước.

Trịnh Hiểu Phi vừa nói xấu một đồng chuyện sau lưng người ta, lúc này thấy khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Lạc không khỏi chột dạ, cười hì hì: "Em bơi cũng lâu rồi, hai người tiếp tục nhé, em về giúp đội trưởng nấu cơm đây."

Nói xong vội bơi về bờ, chạy nhanh như một làn khói.

Bắc Vũ khẽ nhếch miệng, nhìn về phía Thẩm Lạc bơi tới, cười mỉa: "Không phải đàn anh vừa bơi dưới hạ du à? Sao lại chạy lên đây thế?"

Thẩm Lạc thờ ơ: "Sạch sẽ."

Hình như... cũng hợp lý.

Lúc này xung quanh yên tĩnh, ngoài thiên nhiên thì chỉ có hai người trong nước.

Cô nam quả nữ luôn có sự mờ ám.

Thẩm Lạc vẫn nhìn Bắc Vũ, trong đôi mắt đen kịt, lạnh lùng kia không nhìn ra chút cảm xúc nào.

Bắc Vũ bị anh nhìn chăm chăm không khỏi hoảng loạn.

Cô chỉnh lại mấy sợi tóc dài rơi tán loạn, vội vàng bơi lên bờ: "Vậy đàn anh cứ bơi đi, em lên trước."

Nhưng vừa định đi lên thì cổ chân bị một độ ấm bàn tay nắm chặt, cả người lại rơi vào trong nước.

Chương 22: Đêm đầu tiên

Một người chưa có đề phòng gì bị kéo chân xuống nước, cho dù Bắc Vũ tự xưng là Bắc to gan cũng sợ tới mức ngớ người, vội vàng đập nước la lớn tiếng theo phản xạ.

Trước khi kịp có phản ứng, trong lúc hỗn loạn nhìn thấy một người đàn ông đứng đó gần trong gang tấc, cô gần như là vội vàng cuống cuồng ôm lấy, sau đó bám chặt không buông.

"Trong nước có gì đó!" Cô ôm cổ Thẩm Lạc như một con gấu koala, nói năng lộn xộn, "Vừa rồi có thứ gì đó kéo chân em!"

Thẩm Lạc đứng thẳng trong nước, để mặc cho cô ôm lấy mình, không có bất cứ phản ứng gì.

Cô nói xong, bầu không khí trở nên im lặng quý dị.

Cũng nhờ đó mà cuối cùng Bắc Vũ đã bình tĩnh trở lại.

Cô ngẩng đầu thăm dò, nhìn về phía người đàn ông mình đang ôm, đối diện với đôi mắt đen thờ ơ.

Lúc này hai chân cô quấn trọn vòng hông của anh, hai tay ôm chặt cổ anh, cảm giác tứ chi tiếp xúc này càng được phóng đại thêm mấy lần trong nước.

Tiếng nước sông chảy róc rách, da thịt dán vào nhau tạo ra sự mờ ám không nói nên lời.

Bắc Vũ ngớ người trước ánh mắt của anh, đột nhiên a một tiếng nhảy xuống, sau đó lùi về sau hai bước.

Lý trí và tư duy dần quay lại, cô lập tức nhận ra cổ chân mình vừa rồi bị một bàn tay bắt lại, không dám tin nhìn về phía Thẩm Lạc: "Là anh kéo em sao?"

Vẻ mặt Thẩm Lạc thờ ơ: "Không phải."

Anh coi tôi là đồ ngốc sao? Bắc Vũ nghi ngờ quét qua mặt anh một lần.

Song cô chả nhìn ra được tí dấu vết gì là nói đùa hay nói dối trên mặt đối

phương, cho nên không thể không nghi ngờ đó là ảo giác của mình.

Vì vậy cô lại cúi đầu nhìn xuống nước, nước sông trong suốt ngoài đá cuội ra thì còn chả có mấy cọng cỏ.

Cô vô cùng khó hiểu với hành vi của Thẩm Lạc, cộng thêm khuôn mặt lạnh như tiền kia càng khiến cô không đoán được anh đang nghĩ gì.

Chẳng lẽ anh đang biểu đạt bất mãn khi cô làm chuyện đó lúc anh uống say?

Dù sao Tiểu Phi Thuyền cũng đã từng nói hôm đó không được quấy rầy anh, cô không những quấy rầy mà còn tự dâng mình lên miệng người ta. Nghĩ vậy, Bắc Vũ đột nhiên cảm thấy quả thật mình đã quá đáng rồi.

Cô quyết định thức thời nhanh chóng tránh đi: "Hiểu lầm thôi, đàn anh. Em đi đây, anh cẩn thận, coi chừng có thứ gì đó trong nước."

Sau đó nhanh chóng trèo lên bờ.

Cô ngồi xổm xuống, cầm lấy khăn lau cơ thể, nghĩ một lúc lại nói với người trong nước: "Đàn anh, chuyện lần trước đừng để trong lòng, mọi người coi như chưa xảy ra chuyện gì là được rồi, anh không cần bận tâm đâu."

Thẩm Lạc đứng trong nước vẫn luôn nhìn cô, nghe vậy hơi nhăn mày, khuôn mặt càng lạnh lùng hơn.

Bắc Vũ đứng lên chuẩn bị đi về, nhưng đi được hai bước lại nghĩ ra gì đó quay đầu lại cười nói: "Đàn anh, em cảm thấy Lý... gì đó, chính là người đẹp chân dài khá được đấy."

Thấy anh càng nhíu chặt mày, Bắc Vũ lè lưỡi nhanh chóng rời đi.

Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn theo bóng lưng cô, sau đó lại từ từ rơi xuống đôi chân dài khoẻ mạnh lộ ra bên ngoài.

Cho đến khi bóng dáng cô hoàn toàn biến mất, anh mới thu lại ánh mắt, giống như một người cá lao vào trong nước.

Trở lại nơi cắm trại, mọi người cũng đã trở về, đội trưởng đang chỉ huy mọi người chuẩn bị bữa tối.

Khói bếp bốc lên, vô cùng náo nhiệt.

"Đàn chị bơi xong rồi à?" Trịnh Hiểu Phi cười hì hì vẫy tay chào hỏi cô.

Bắc Vũ lườm cậu ta, tỏ vẻ khiển trách cậu ta không có nghĩa khí, Trịnh

Hiếu Phi sờ mũi, nịnh nọt: "Không phải do em cảm thấy Pluto hơi dọa người sao? Dù sao hai người cũng coi như là biết nhau từ trước, nên em mới dám bỏ chị lại. Chị muốn ăn gì? Chị đi thay quần áo đi, em nướng cho chị."

Đúng lúc Bắc Vũ cũng đói: "Cám ơn."

Thay xong quần áo đi ra, Thẩm Lạc cũng đã quay lại, đang ngồi trước giá nướng, ba người đẹp vây quanh anh.

Bắc Vũ liếc mắt, nhú mày.

Mười mấy người, bốn giá nướng đơn giản, Thẩm Lạc và mấy người đẹp ngồi bên phải. Bởi vì trước đó bị người ta phát hiện nói xấu sau lưng, cho nên Trịnh Hiếu Phi và Bắc Vũ ngồi bên trái, cách bọn họ rất xa.

Tuy nhiên đồ ăn lại ở bên phía Thẩm Lạc, cho nên Trịnh Hiếu Phi không ngừng lén lút chạy qua, lấy được miếng thịt tươi quay về cho vào giá.

Bắc Vũ ở bên cạnh hưởng thụ phúc lợi của cậu ta, khinh bỉ: "Cậu có tiền đồ một chút được không?"

Trịnh Hiếu Phi nhỏ giọng: "Em sợ để lại ấn tượng xấu, tối nay đại niếp ảnh gia truyền thụ kinh nghiệm độc quyền đó."

Nói xong đưa cánh gà đã nướng chín cho cô: "Chị ăn nhiều một chút, ngày mai không được ăn đâu."

Bắc Vũ không hề khách sáo nhận lấy, thấy cậu ta vẫn là dáng vẻ hóng chuyện, vẻ mặt hưng phấn liếc trộm bên phía Thẩm Lạc, khẽ cười một tiếng, cuối cùng cô cũng không nhịn được rướn cổ lên, ánh mắt lướt qua đồng người bên cạnh nhìn sang bên phải.

Thẩm Lạc ở đầu bên kia đang nướng đồ cho Tiểu Phi Thuyền ăn, ba người đẹp không ngừng tranh nhau xum xoe.

Mặt Vline: "Pluto, anh ăn thử đồ nướng của em đi xem có được không?"

"Cám ơn." Thẩm Lạc đáp, nhưng không nhận lấy.

Mặt Vline hậm hực đưa cho Tiểu Phi Thuyền, cậu nhóc không hề khách sáo nhận lấy: "Con cám ơn cô ạ."

Cô nàng ngược to: "Miếng thịt này ngon lắm, em vừa mới thử xong, anh có muốn thử không?"

Thẩm Lạc: "Cám ơn, tôi không thích ăn thứ này."

Cô nàng ngực to ngượng ngùng cười, đồng thời chuyển cho Tiểu Phi Thuyền không biết từ chối là gì.

Cô nàng chân dài: "Pluto, đi cắm trại để bị nóng người, ăn chút rau thì tốt hơn, quả cà này cho anh."

Cuối cùng Thẩm Lạc cũng ngẩng đầu, hơi liếc cô ta, nhận lấy: "Cám ơn."

Trịnh Hiểu Phi tặc lưỡi, nhỏ giọng: "Thấy chưa? Em đã bảo em gái chân dài có hi vọng mà."

Cậu ta vừa dứt lời, Thẩm Lạc ở đầu bên kia đột nhiên nhìn qua đây.

Trịnh Hiểu Phi vội cúi đầu xuống, giả vờ như đang bận nướng đồ, hạ giọng: "Cha nhà nó, vị đại thần này có thuận phong nhĩ sao? Đáng sợ quá đi!"

Khoé miệng Bắc Vũ giật giật, đúng là dường như lần nào nói xấu sau lưng cũng đều bị anh phát hiện.

Đúng là thần kì thật!

"Chúng ta nên ăn nhiều một chút! Ngày mai chỉ có mỳ ăn liền và bánh quy thôi." Cô âm thầm thở dài, nói xong chia một xiên thịt nướng trong tay cho cậu ta.

Vẻ mặt Trịnh Hiểu Phi đặc ý, khoa trương: "Cám ơn đàn chị."

Bên đầu kia Thẩm Lạc đưa một đồng xiên nướng cho Tiểu Phi Thuyền, ghé thăm vào tai con nói gì đó, Tiểu Phi Thuyền gật đầu, ôm đồng xiên nướng chạy về phía Bắc Vũ.

"Tiểu Phi Thuyền, sao em lại sang đây?" Bắc Vũ hỏi.

Tiểu Phi Thuyền thần bí nhỏ giọng nói: "Cha bảo em đi chỗ khác ăn, cha muốn nói chuyện với mấy cô, em biết hiện tại cha cảm thấy bất tiện." Sau đó cười hì hì, "Có khả năng cha em sắp có vợ rồi."

Trịnh Hiểu Phi không nhịn được bật cười ra tiếng.

Tiểu Phi Thuyền lại nghiêm túc nói: "Anh không được cười, nếu anh sắp ba mươi tuổi mà còn chưa tìm được vợ, người trong nhà anh cũng sẽ sốt ruột đấy."

Tuy Bắc Vũ đã quen những lời bộc trực của đứa bé này, song cũng không nhịn được bật cười: "Vậy bọn chị chúc cha em sớm tìm được vợ."

Tiểu Phi Thuyền cười tủm tỉm gật đầu, nhìn đống xiên nướng trong tay, kêu lên: "Sao cha đưa cho em nhiều thế? Em ăn không hết được." Nói xong chia một nửa cho cô, "Chị ơi, đồ cha em nướng ngon lắm, cho chị cả đấy."

Trịnh Hiểu Phi trêu cậu nhóc: "Sao chỉ biết cho chị mà không cho anh thế?"

Tiểu Phi Thuyền dẫu miệng, dường như hơi do dự, sau đó đưa một xiên rau hẹ cho Trịnh Hiểu Phi: "Cái này cho anh."

Khoé miệng Trịnh Hiểu Phi méo xệch.

Bắc Vũ cười: "Tiểu Phi Thuyền ngoan quá."

Đã có đồ ăn ngon, cô đương nhiên vui vẻ hưởng thụ, cắn miếng thịt dê nướng, đúng là tay nghề tốt hơn so với cô và Trịnh Hiểu Phi, sau đó không nhìn được liếc qua đầu kia, ai ngờ đúng lúc chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Lạc.

Tim Bắc Vũ thoáng hẫng nhịp, không phải chỉ là ăn đồ nướng của anh thôi sao?

Kệ anh ta!

Sau đó cô coi như không biết gì hết, cứ thế tiếp tục ăn.

Ăn xong bữa tối thu dọn xong thì cũng không còn sớm nữa.

Tất cả mọi người mang hết thiết bị đã lắp xong ra, tuy Thẩm Lạc lạnh lùng ít nói, nhưng lần này với thân phận là người chỉ đạo chụp ảnh vẫn rất có trách nhiệm hướng dẫn và chỉ dạy một ít bí quyết chụp chòm sao cho mọi người.

Anh nói lời ít ý nhiều, không thừa bất cứ câu nào.

Thực ra mọi người đều say mê chụp ảnh, dù là Bắc Vũ mới tham dự hai ba năm cũng cảm thấy ảnh mình chụp không tệ.

Tuy nhiên nghe anh nói mấy câu, đều tự cảm thấy mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Đại nhiếp ảnh gia quả nhiên là không giống người thường.

Nơi này cao hơn so với mực nước biển, phong cảnh rất đẹp, nhất là khi ánh chiều tà chiếu xuống, sau đó sao dần hiện lên, bầu trời sáng rực đẹp không sao tả xiết.

Quả thực là một nơi tốt để ngắm sao.

Dưới sự chỉ dẫn của Thẩm đại thần, mọi người nhanh chóng tập trung chụp

ảnh, vì để tìm được cảm giác khác biệt, mọi người bất giác đều tản đi, có người thậm chí cầm máy ảnh đi ra khỏi nơi cắm trại để tìm được vị trí tốt hơn.

Bắc Vũ và Trịnh Hiếu Phi vẫn chung một chỗ.

Trịnh Hiếu Phi vừa nhận được sự chỉ bảo của Thẩm Lạc vô cùng hưng phấn, khoe mấy tấm ảnh: "Đàn chị, xem mấy tấm ảnh này của em được không?"

Bắc Vũ dịch qua xem, khích lệ cũng được, ánh mắt đột nhiên liếc qua đôi nam nữ khiêng máy móc trên vai cách đó không xa.

Cô nhìn kĩ. quả nhiên là Thẩm Lạc và cô nàng chân dài, còn Tiểu Phi Thuyền đang chơi với đội trưởng.

Cô mím môi, quơ lấy giá ba chân: "Chị đi tìm chỗ khác đây."

Trịnh Hiếu Phi: "Chị cẩn thận đấy, đừng đi quá xa nơi cắm trại."

"Biết rồi."

Thẩm Lạc và cô nàng chân dài đi về phía ngọn núi nhỏ đằng sau khu cắm trại.

Tuy Bắc Vũ không đi lên, nhưng cũng thoáng nhìn qua, quả là nơi thích hợp ngắm sao, lúc trước hình như cũng có mấy người lên núi.

Cô tự nói với bản thân là đi tìm vị trí tốt chụp sao chứ không phải đi hóng chuyện của Thẩm Lạc và cô nàng chân dài, lại càng không phải cảm thấy khó chịu khi hai người họ cô nam quả nữ cùng lên núi.

Bởi vì là công viên, nên đây cũng không được tính là núi thật, đã xây bậc thang, cho dù là buổi tối đi lên cũng không bất tiện.

Lúc Bắc Vũ đi lên đó đã không còn thấy bóng dáng Thẩm Lạc và chân dài kia đâu.

Một hình ảnh quen thuộc xuất hiện trong đầu, kí ức mười mấy năm trước lại ùa về, cô suy nghĩ một chút, quyết định không đi lên nữa.

Đang định quay người lại đột nhiên nghe thấy bên phải cách đó không xa truyền đến tiếng kì quái.

Là một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi, dù chưa ăn thịt heo thì cũng đã từng thấy heo chạy, hơn nữa không lâu trước đó cô cũng đã từng ăn thịt heo rồi. Cho nên cô biết được nó là tiếng gì.

Tiếng thở dốc rên rỉ vận động của nam nữ, cơ thể không ngừng quấn lấy nhau.

Cô muốn nghe xem là ai. Có lẽ do người kia cố gắng không chế âm thanh, cho nên cô thực sự không thể nghe ra, cũng không có cách nào xác định được có phải là Thẩm Lạc và chân dài không.

Cuối cùng tính hiếu kì đã chiến thắng, cô cẩn thận dịch sang phải hai bước, không ngờ dẫm phải một hòn đá, dưới chân trượt một cái, gây ra tiếng động.

"Ai vậy?" Là giọng đàn ông xa lạ mang theo chút căng thẳng.

Bắc Vũ vội vàng lùi về sau, ai biết trong cảnh tối lửa tắt đèn, dưới chân đột nhiên hẫng lên, bất giác kêu ra tiếng.

Nhưng tiếng hét này chưa phát ra thì miệng đột nhiên bị người che lại.

Sau đó là tiếng bịch một phát, cô và người đàn ông che miệng sau lưng rơi xuống một hố đất.

Cô hận hố đất!

Chương 23: Đôi nam nữ chó má

Hố đất rất chật hẹp, may mà chứa được hai người, nói là bị ngã xuống, không bằng nói trượt xuống thì đúng hơn.

Cũng may hố đất thuận, đất xộp nên không bị đau.

Còn chưa hết hoảng hồn, Bắc Vũ đã vội vàng tách ra khỏi người che miệng mình ở phía sau, nhưng người nọ lại dán sát bên tai cô thấp giọng: "Đừng lên tiếng."

Giọng nói trầm thấp từ tính, lại còn quen thuộc, đúng là Thẩm Lạc.

Cô khẽ thở phào, nhưng trong lòng không ngăn được muốn chửi thề, không phải mắng Thẩm Lạc, mà mắng bất tự của cô không hợp với hố đất.

Một cái hố đất phá huỷ toàn bộ cuộc sống thời trung học của cô, không nghĩ tới hơn mười năm trôi qua rồi, cô lại gặp phải tình huống này.

Năm đó là Thiệu Vân Khê rơi xuống hố đất, hôm nay biến thành cô, lại còn thêm một Thẩm Lạc.

Hố đất này cũng chỉ cao hơn người một chút, Bắc Vũ hơi sốt ruột nhào người lên, đang nghĩ xem leo lên thế nào, thì chợt nghe thấy tiếng động.

Là bước chân, nghe cẩn thận thì truyền đến từ bên phải.

Qua một lát, giọng đàn ông lên tiếng: "Không có người, chắc là mèo hoang hay thỏ rừng gì đó mà thôi."

"Làm em sợ muốn chết, chúng ta đổi chỗ khác cách xa một chút đi, nếu không có người xuống núi phát hiện chúng ta sẽ gặp rắc rối đấy."

"Sao khéo thế được? Bảo bối, để anh làm trước đi, sau đó chúng ta đổi nơi khác."

"Đáng ghét! Ai là bảo bối của anh? Bảo bối của anh còn ở nơi cắm trại kia."

"Bảo bối nhanh lên! Anh không nhịn nổi nữa rồi."

Bắc Vũ nhận ra hai người nói chuyện là ai, cũng đã biết tại sao Thẩm Lạc che miệng cô rồi, bởi vì đây là một đôi câu nam nữ yêu đương vùng trộm.

Đó là cô nàng mặt Vline, còn gã đàn ông thì sắp chuẩn bị làm chú rể, hơn nữa còn mang vị hôn thê đến nơi này, lúc này cô gái kia có lẽ đang ở nơi cắm trại.

Gã đàn ông này cũng xem như là nguyên lão trong câu lạc bộ, năm ngoái gã mang vị hôn thê đến, tình cảm của hai người rất tốt, thường xuyên hành hạ cầu độc thân, hôn lễ đã xác định vào hai tháng sau, còn gửi thiệp mời mọi người uống rượu mừng.

Bắc Vũ chơi bên ngoài nhiều năm như vậy, biết rõ vòng luẩn quẩn này thực sự cởi mở, cô tự nhận mình kiến thức rộng rãi, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại chuyện kể thứ ba này.

Cô tức giận nghĩ, đàn ông chả có kẻ nào tốt cả.

Giọng rên rỉ của nam nữ khiến người ta đỏ mặt tới mang tai lại vang lên, cách hố đất không xa, bởi vì ban đêm yên tĩnh nên tiếng đó như ngay bên tai vô cùng rõ ràng.

Cho dù có thể trèo ra thì cũng phải đợi hai người này xong việc mới được.

Nghe thấy động tĩnh của đôi cầu nam nữ kia, trong lòng cô không ngừng chửi bới hàng vạn lần.

Song cô lại chẳng có cách nào lờ đi được, trong hố đất này ngoài cô ra còn có một người nữa cũng đang chiêm ngưỡng bức tranh tình dục sống động.

Lại còn là một người đàn ông đang dán sát vào cô.

Cho dù là người có da mặt dày như Bắc Vũ gặp phải chuyện này cũng vô cùng mất tự nhiên.

Có lẽ Thẩm Lạc nhận ra cô đã bình tĩnh trở lại nên bỏ tay che miệng cô.

Nhưng hố đất hẹp, cơ thể hai người không tránh khỏi đụng chạm.

Tại nơi cao hơn so với mực nước biển này, tuy là thời tiết ngày hè nóng bức, nhưng vào buổi tối nhiệt độ khá chênh lệch so với ban ngày, buổi tối còn có chút gió nên càng thêm mát lạnh.

Nhưng lúc này hai người ở trong hố đất hẹp, độ ẩm đan xen vào nhau, cộng thêm tiếng phóng túng cách đó không xa như càng thêm châm ngòi thổi gió.

Vì thế đêm nay đột nhiên trở nên khô nóng.

Nóng quá!

Bắc Vũ cảm thấy nóng đến mức không chịu nổi.

Còn Thẩm Lạc ở sau lưng cô dường như còn nóng hơn, cơ thể cứng ngắt của anh ngày càng nóng, gần như sắp phát hoả.

Cô nhớ rõ trước kia anh chơi bóng còn chả mồ hôi, sao hiện tại lại nóng như vậy?

Một giọt mồ hôi rơi xuống cổ Bắc Vũ.

Sự im ắng mập mờ này khiến cô không được tự nhiên, cô vô thức dịch về phía trước nhằm tìm kiếm chút mát lạnh từ đất đồng thời cũng tách ra một chút với người phía sau.

Nhưng mà mới dịch được hai bước đã bị người phía sau bắt lấy cánh tay.

"Đừng cử động!" Thẩm Lạc thấp giọng.

Bắc Vũ không dám lộn xộn nữa, bởi vì cô nhận ra sự quái lạ ở sau lưng, sau đó cả người cũng cứng đờ.

Cô không hề quên dù Thẩm Lạc là một bông hoa kiêu ngạo, nhưng về bản chất anh cũng là một người đàn ông bình thường mà thôi.

Nhưng thế này là sao đây?

Bắc Vũ cảm giận nhìn trời, lúc này chỉ hi vọng đôi cầu nam nữ kia nhanh chóng xong việc thôi.

Hai kẻ kia lại sôi sục, càng đánh càng hăng, cũng chả thèm kìm nén tiếng rên nữa.

Chả biết qua bao lâu, tóm lại đối với Bắc Vũ thì dài đằng đặc như một thế kỉ, cuối cùng đôi cầu nam nữ cũng đã kết thúc.

Bọn họ thở hốt hên.

Gã đàn ông mở miệng: "Bảo bối, còn sức không? Chúng ta mau chóng đổi nơi khác đi! Có lẽ cũng sắp có người đi xuống núi rồi!"

Người phụ nữ hờn dỗi: "Qua cầu rút ván, còn không phải là sợ bà xã anh biết ư."

"Nói gì thế!" Gã đàn ông cười hân người phụ nữ một cái, sau đó liếc mắt đưa tình đưa nhau rời đi.

Cho đến khi cuối cùng không nghe thấy tiếng bước chân nữa, Bắc Vũ mới khẽ thở phào.

Cô lò cò vươn tay lên miệng hổ đất, cố gắng leo lên, nhưng lúc này mới

phát hiện nó sâu hơn so với tưởng tượng của cô, hai tay vừa chạm được vào mặt đất, nhưng cơ thể vẫn kẹt bên dưới không lấy nổi lực.

"Cái này... đàn anh, nếu không anh lên trước đi?"

Thẩm Lạc im lặng, hơi nghiêng người, dựa vào ưu thế người cao, nhẹ nhàng bò lên trên, sau đó ngồi xổm, nhìn cô từ trên cao xuống.

Sắc đêm đã sâu, không có ánh đèn pin, Bắc Vũ không thấy rõ mặt của anh, nhưng anh có vẻ không có ý giúp đỡ.

Cô cũng chả trông mong gì nữa, nghĩ đến hiện tại trong hố bốt người cũng đã rộng hơn, có lẽ sẽ bò lên dễ hơn, ai ngờ thử một lúc vẫn không được, đành phải mở miệng xin giúp đỡ: "Đàn anh, phiền anh kéo em lên với."

Lúc này Thẩm Lạc mới cầm lấy tay cô.

Tay của anh rất nóng, còn ướt đầm mồ hôi, nhưng mạnh mẽ có lực, nhanh chóng kéo được cô ra ngoài.

"Ui da!" Bắc Vũ quỳ xuống đất mới cảm giác được sự đau nhức, có lẽ là do vừa trượt xuống hố nên đầu gối bị xước rồi.

Cô cố đứng lên, xoa đầu gối, nghĩ đến đôi cầu nam nữ kia trong lòng tràn đầy căm giận mắng: "Cặn bã!"

Thẩm Lạc đang ngồi xổm trên mặt đất ngẩng đầu, tuy trong bóng đêm không nhìn rõ gương mặt của anh, nhưng Bắc Vũ biết rõ anh đang nhìn cô.

"Đàn ông chịu phải kích thích sôi máu cũng là phản ứng bình thường." Anh nghiêm túc mở miệng.

Bắc Vũ giật mình mới phản ứng kịp, anh hiểu lầm câu cô mắng cặn bã là mắng anh, dù sao lúc này khi anh dựa vào cô có phản ứng sinh lý cũng coi như là lưu manh.

Cô cười khan: "Em hiểu, không phải em mắng anh mà là đôi cầu nam nữ kia cơ."

Thẩm Lạc nhú mày, không nói tiếp nữa, lấy đèn pin ra, sau đó thò tay xắn ống quần cô lên, nhìn thấy đầu gối cô bị xước, "Bị thương rồi."

Giọng nói bình thản, không mang theo chút cảm xúc nào.

Bắc Vũ coi như không có việc gì bỏ ống quần xuống: "Không sao, chỉ là bị thương ngoài da thôi."

Giọng nói bình thản, không mang theo chút cảm xúc gì.

Bắc Vũ bỏ ống quần xuống: "Không sao, chỉ là bị thương ngoài da thôi."

Thực ra vẫn còn hơi đau, tí về phải xin đội trưởng chút thuốc.

Sau đó cô nhặt lấy máy ảnh trên mặt đất, thấy không có vấn đề gì: "Đàn anh, em về nơi cắm trại đây."

Nói xong đi khập khiễng về, cũng chẳng quan tâm xem Thẩm Lạc muốn đi đâu.

Ai ngờ còn chưa đi được hai bước, cơ thể đột nhiên nhẹ bẫng, được Thẩm Lạc từ phía sau ôm ngang lên.

"Bị thương rồi." Thẩm Lạc nhắc lại câu kia.

Bắc Vũ trợn trừng mắt, vô cùng khó hiểu với hành vi đột ngột của anh, một lúc lâu sau mới hết kinh ngạc, phản ứng lại: "Chỉ là bị thương ngoài da thôi, em có thể tự đi được."

Cô thực sự không thích ứng được việc núi băng Thẩm giúp đỡ người khác.

Hơn nữa đầu gối cô chỉ bị thương nhẹ, còn chưa đến mức cần người ôm về.

Thẩm Lạc mặc kệ, tiếp tục ôm cô đi về phía trước, thấp giọng: "Đừng lộn xộn, soi đường cho tôi."

Bắc Vũ im lặng, quyết định thôi giãy dụa, lấy đèn pin ra soi.

Trở lại nơi cắm trại, vẫn còn nhiều người chưa quay về, chỉ có ba bốn người ở lại trông coi.

Đội trưởng đang chơi với Tiểu Phi Thuyền nhìn thấy hai người quay về, vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Bắc Vũ vốn định nói không có việc gì, nhưng nhìn thấy trong mắt Thẩm Lạc thờ ơ, quyết định không nói gì hết.

Đội trưởng đi theo Thẩm Lạc và Bắc Vũ vào lều: "Bị ngã à? Có nghiêm trọng không?"

Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc đã xoay người đi ra ngoài mới ngại ngùng nói: "Không sao, chỉ bị xước da một chút thôi."

Đội trưởng: "Để tôi đi lấy hộp thuốc."

Người còn chưa đi ra thì Thẩm Lạc đã cầm bông y tế và còn quay lại.

Đội trưởng thấy mình không còn việc gì nữa, đành nhìn hai người, cảm thấy hơi kì quái, chẳng hiểu sao lại thấy mình hơi dư thừa trong chiếc lều này, vì thế vội đi ra ngoài.

"Đàn anh, em thực sự không sao mà."

Thẩm Lạc mặc kệ cô, kéo luôn ống quần cô lên, bắt đầu bôi thuốc.

Bắc Vũ cũng chả có cách nào từ chối.

Cô không phải là người diêm đạm, cũng không thích bày ra bộ dạng yếu đuối trước mặt đàn ông, chỉ là một vết thương nhỏ thế này mà cũng phải để cho người ta bôi thuốc hộ thực sự khiến cô mất mặt.

Nhưng mà cô cứ để mặc cho mình hưởng thụ.

Ở trong mắt cô một người đàn ông chỉ vì một vết thương nhỏ mà bôi thuốc cho phụ nữ, hiển nhiên là cố gắng lấy lòng, hơn nữa không có ý tốt đẹp gì.

Nhưng chuyện này lại do Thẩm Lạc làm, hoàn toàn khiến cô không có cảm giác đó.

Như thế với anh đó chỉ là một chuyện bình thường.

Động tác của anh vô cùng cẩn thận, dịu dàng, hoàn toàn khác biệt với vẻ ngoài lạnh lùng của anh.

Bắc Vũ đột nhiên mơ hồ có cảm giác được người quan tâm.

Cho nên cô không từ chối có lẽ là vì loại quan tâm này hình như khá tốt.

Sau khi bôi thuốc xong, Thẩm Lạc thả ống quần cô xuống, nghiêm túc nói:

"Lúc tắm đừng để đụng vào nước."

Nếu như không phải hiểu rõ thân phận của anh và hoàn cảnh hiện tại, cô sẽ cho rằng anh là một bác sĩ.

Khoé miệng cô nhếch lên: "Cám ơn anh."

Đúng lúc này bên ngoài lều vang lên giọng nữ: "Bắc Vũ, nghe đội trưởng nói cô bị thương, có nghiêm trọng không?"

Bắc Vũ trợn trừng mắt, người này là Phạm Lâm vị hôn thê của gã cầu nam kia.

Cô đang suy nghĩ xem nên nói chuyện này thế nào cho cô ấy.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn cô, thấp giọng: "Đừng xen vào chuyện của người khác."

Bắc Vũ không hiểu gì, đối diện với đôi mắt của anh trong ánh sáng lờ mờ.

Thẩm Lạc đứng dậy, lại nhấn mạnh: "Đừng xen vào chuyện của người khác."

Sau đó đi ra khỏi lều.

Phạm Lâm chui vào: "Cô không sao chứ?"

Bắc Vũ lắc đầu, nhìn cô gái chả biết chuyện gì này, mặc dù không đồng tình với Thẩm Lạc, nhưng chẳng hiểu tại sao ý nghĩ muốn nói cho đối phương lại phai nhạt đi.

Phạm Lâm cười: "Không sao là tốt rồi, đúng rồi, vừa nãy cô có thấy bạn trai tôi không?"

Bắc Vũ hơi do dự, lắc đầu: "Có lẽ còn ở trên núi chụp ảnh."

Phạm Lâm thất vọng: "Vậy cô nghỉ ngơi đi, cần gì cứ nói với tôi một tiếng, tôi ra ngoài đây."

Bắc Vũ gật đầu.

Nghĩ đến cô gái nhiệt tình lương thiện này không biết gì về chuyện gã bạn trai ở cách đó không xa đang yêu đương vụng trộm với cô gái khác, cô không thể nào khoanh tay đứng nhìn nổi.

Cô phải nói cho cô ấy biết chuyện của đôi cầu nam nữ kia.

Ít nhất cô phải để cho cô ấy có cơ hội nhảy khỏi hố lửa.

Suy nghĩ một lúc, cô đi ra ngoài lều, tìm xung quanh nơi cắm trại, thấy Phạm Lâm đang cầm máy ảnh đi về phía bờ sông, hơn nữa chỉ có một mình cô ấy, cô vội đuổi theo.

Chỉ là còn chưa đi được bao xa, đột nhiên bị Thẩm Lạc ở phía sau giữ lại.

"Làm gì thế? "Cô quay đầu thấy là anh, kì quái hỏi.

Vẻ mặt Thẩm Lạc thờ ơ: "Đừng xen vào chuyện của người khác."

Bắc Vũ quay đầu nhìn theo Phạm Lâm đã đi xa, không nhận được cau mày: "Anh cũng đã thấy bạn trai cô ấy là người như thế nào, hai tháng sau còn kết hôn, chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn cô ấy nhảy vào hố lửa sao?"

Thẩm Lạc không nói gì, đột nhiên kéo cô đi lên phía trước, đi một đoạn, ngón trỏ đặt lên môi ra hiệu cho cô giữ im lặng, sau đó bước chân cũng khẽ hơn.

Bắc Vũ không rõ anh muốn làm gì, nhưng vô thức làm theo lời anh.

Cũng không lâu lắm, lúc đến bờ sông, bên dưới cây liễu đột nhiên có hai bóng dáng ôm hôn nhau.

Không cần nghĩ cũng biết người phụ nữ kia là ai, còn về phần người đàn ông thì không phải gã cầu nam kia.

Bắc Vũ hoàn toàn rối loạn.

Chuyện quái quỷ gì thế này!

Chẳng lẽ là do cô quá ngây thơ sao?

Cô đột nhiên cảm thấy mình quá có lỗi với danh xưng tiện nữ thời cấp ba.

Rõ ràng trên đời này mỗi người đều có thể là trai thanh gái lịch dạo chơi nhân gian, chỉ có mình cô ngây thơ giống như xử nữ.

Như thế này làm sao khiến cô tin tưởng vào tình yêu đây?

Chương 24: Tình yêu

Bắc Vũ cũng đã quên mình trở lại lều như thế nào, chỉ cảm thấy cả người đều rối loạn.

May mà có Thẩm Lạc ngăn cản kịp thời không thì cô đã làm ra hành vi ngu ngốc tự cho là mình đúng kia.

Trong cái thế giới dơ bẩn này lại muốn thể hiện chính nghĩa, cô cảm thấy mình vô cùng đáng cười.

Trước khi vào lều, cô mơ hồ nghe thấy Thẩm Lạc ở bên ngoài thấp giọng: "Thực ra những người tham gia hoạt động ngoài trời cũng không hẳn như vậy, phần lớn vẫn còn nhiều người giữ mình trong sạch."

Giọng nói bình thản, giống như giáo viên giảng giải đạo lý.

Vậy thì sao?

Bắc Vũ không hiểu tại sao anh lại nói những lời này.

Tuy chuyện này huỷ hoại tam quan, nhưng cũng chả có chút quan hệ nào với cô, chẳng lẽ chỉ vì thế mà cô sẽ đem lòng nghi ngờ tất cả mọi người sao? Cô là một người phụ nữ đã hai bảy tuổi, không còn là cô nữ sinh không hiểu sự đời nữa.

Chỉ là cảm thấy tức giận vì sự ngốc nghếch của bản thân thôi.

Cô không nói gì, Thẩm Lạc hình như đứng bên ngoài một lúc rồi mới đi.

Đi cắm trại nên ngủ không ngon lắm.

Sáng hôm sau chưa đến sáu giờ Bắc Vũ đã thức.

Mở khoá lều ra, bầu trời xa xa, tia nắng ban mai vừa lên, trên bãi cỏ hiện lên ánh nước, gió khẽ thổi qua, không khí dễ chịu khoan khoái lòng người.

Đây chính là điều khiến cho người ta say mê thiên nhiên.

Bắc Vũ hít thở sâu một hơi, ra khỏi lều vải.

Bởi vì thời gian còn sớm, xung quanh lều cũng có tiếng động, nhưng chưa có ai chui ra.

Cô sờ đầu gối, chỗ bị xước da tối qua đã không còn đau, sau đó khom

người lấy khăn mặt và bàn chải ra bờ sông rửa mặt.

Vừa mới ngồi xổm xuống, sau lưng có tiếng bước chân.

Cô nhìn lại là cô nàng chân dài kia.

"Dậy sớm thế!" Cô nàng chân dài cười đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh cô. Bởi vì là nhân vật mới trong câu lạc bộ nên Bắc Vũ cũng không quá quen thân với cô ấy, mất một lúc lâu mới nhớ ra tên cô ấy là Lý Đồng, cười nói: "Đi cắm trại nên hay dậy sớm, sao cô cũng dậy sớm vậy?"

"Giống như cô." Lý Đồng cười, vừa rửa mặt vừa thuận miệng hỏi: "Cô và Pluto quen nhau từ trước sao?"

Bắc Vũ hơi sững sốt, nhớ tới trước đó cô ấy cũng từng hỏi câu này, không biết là quên hay là do không hài lòng với đáp án của cô.

Cô nhú mào, vẫn đưa ra đáp án như cũ: "Chỉ là gặp mấy lần thôi, không tính là quen."

Lý Đồng vắt khăn mặt, dường như hơi buồn rầu: "Tôi là biên tập trong một tạp chí địa lý, rất thích tác phẩm của Pluto, lần này tham gia hoạt động chủ yếu là vì anh ấy, vốn muốn tiếp cận, ai ngờ tính cách anh ấy lãnh đạm như vậy, còn cho rằng hai người quen biết từ trước nên có thể tìm hiểu thêm thông tin của anh ấy từ cô, xem ra không được rồi."

Bắc Vũ cười: "Sự hiểu biết của tôi về anh ấy có lẽ cũng chả khác gì so với cô đâu."

Lý Đồng xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, mắt to, có lẽ là thường xuyên tham gia hoạt động bên ngoài cho nên da không được trắng, nhưng cả người tràn đầy sức sống.

Bắc Vũ rửa mặt xong trước, nhưng cũng ngại đi trước nên chờ cô ấy.

Khi hai người trở lại nơi cắm trại, mọi người cũng dần từ lều chui ra, không ngừng trò chuyện, ánh mặt trời cũng lan rộng.

Thẩm Lạc dắt theo con trai, đang tập thể dục theo đài bên ngoài lều.

Hơn nữa động tác của một lớn một nhỏ vô cùng đồng đều.

Bắc Vũ cách khá xa, nhìn thấy hình ảnh này, khoé miệng không khỏi cong lên.

"Á, có rần!" Khi cô còn đang nhìn ra xa thì Lý Đồng ở bên cạnh cô đột nhiên hét lên, cả người sợ tới mức ngồi sụp xuống đất.

Bắc Vũ bị cô ấy kéo, cũng hét lên, nhưng không phải do rấn mà là vì bị cô ấy kéo và tiếng hét đột ngột.

Người dọa người mới là hù chết người.

Hai người đều ngồi sụp xuống, có một con rấn đen cách đó hai mét, bò trên bãi cỏ, đang lè lưỡi về phía hai người.

Người ở nơi cắm trại nghe thấy tiếng động vội vàng chạy ra, Thẩm Lạc là người đến nơi đầu tiên.

Đợi người đến gần, Lý Đồng đột nhiên chạy về phía anh, sau đó giữ chặt cánh tay trốn phía sau anh: "Có rấn! Rấn to lắm!"

Bắc Vũ đã hết hoảng hồn mới nhận ra con rấn không có độc, khẽ thở phào, ánh mắt lại liếc qua Lý Đồng trốn phía sau Thẩm Lạc, khẽ mỉm cười, đột nhiên dịch lên, bắt lấy con rấn kia.

Mấy thành viên nữ bị dọa hét lên, đều trốn sau đàn ông.

Nhất là Phạm Lâm lập tức được bạn trai ôm lấy dỗ dành: "Đừng sợ, con rấn kia không có độc."

Phạm Lâm: "Nhưng mà dọa người quá."

"Không phải có anh đây sao?"

Bắc Vũ cũng liếc qua hai người đó, nhìn đúng là một đôi nam nữ đang yêu nhau.

Phụ nữ dựa vào đàn ông, người đàn ông bảo vệ, hoàn toàn là xuất phát từ bản năng và thật lòng.

Cô chợt nhớ tới lần tham gia hoạt động đầu năm nay, người đàn ông cầu hôn người phụ nữ trước mặt mọi người, hai người xúc động bật khóc, chân thành tha thiết cảm động.

Cặp đôi trai tài gái sắc, gia cảnh tương xứng, hoà hợp với nhau, nhìn thế nào cũng khiến người ta hâm mộ, xung quanh tràn ngập tình yêu.

Cô còn bối rối mà nói ra lời nực cười "Tôi lại tin tưởng tình yêu rồi".

Nhưng hoá ra hai người này đều có mặt tối giấu diếm đối phương và không muốn cho người khác biết.

Một mặt hưởng thụ tình yêu hứa hẹn, mặt kia theo đuổi kích thích hấp dẫn.

Rốt cuộc tình yêu là cái quái gì? Có lẽ thực sự chỉ là phô diễn mà thôi.

Bắc Vũ đột nhiên cảm thấy mờ mịt về cái gọi là tình yêu, có lẽ cho tới bây

giờ cô còn chưa rõ, cũng chưa từng thử qua, nhưng đã cảm nhận được sự mất mát rồi.

"Bắc Vũ, cô mau ném đi, dọa người quá."

Giọng Lý Đồng hoảng sợ vang lên kéo cô quay lại với hiện thực, cô nhìn người phụ nữ tựa bên cạnh Thẩm Lạc, nhếch môi đùa: "Thật sự không có độc đâu, buổi trưa chúng ta còn có thêm đồ ăn đấy, có phải không đội trưởng?"

Đội trưởng thấy mấy thành viên nữ không chịu nổi, mỉm cười: "Cô mau phóng sinh đi, thả xa một chút, đừng để nó bò vào nơi cắm trại nữa."

Tiểu Phi Thuyền chạy chậm rì cuối cùng đã đến nơi kêu lên một tiếng, chạy đến bên cạnh Bắc Vũ sờ đuôi rắn: "Cha ơ, chúng ta mang về cho ông nội ngâm rượu đi!"

Mọi người: "..."

Thẩm Lạc vốn thờ ơ, khoé miệng cũng méo xệch, thản nhiên mở miệng: "Sẽ dọa người đấy, thả đi."

Tiểu Phi Thuyền vô cùng tiếc nuối đi theo Bắc Vũ ra bờ sông thả đi.

Cơ sòng nhỏ qua đi, mọi người ăn xong bữa sáng bắt đầu hoạt động ngày hôm nay.

Đàn ông đi câu cá, phụ nữ ngồi nhìn.

Bắc Vũ chả có hứng thú gì với loại hoạt động này, nhất là nhìn mấy đôi yêu nhau ân ái, thà đi theo Thẩm Lạc và ba người phụ nữ kia còn thú vị hơn.

Nhưng sống ở đâu thì phải theo phong tục ở đấy nên đành theo chân mọi người đi.

Thật sự vô cùng nhàm chán, may mà Tiểu Phi Thuyền vì quá ồn ào nên bị đuổi qua đây, đúng lúc bên này có đủ ba người chơi đánh bài.

Trẻ con năm tuổi tất nhiên là không biết chơi, nhưng Tiểu Phi Thuyền vô cùng thông minh, dạy một chút đã thể hiện khí phách lão luyện.

Bắc Vũ không khỏi cảm thán con của thiên tài quả nhiên cũng là thiên tài.

Trong lúc đánh bài, cô không nhìn được nhìn về bờ sông mấy lần.

Bên cạnh Thẩm Lạc vẫn có ba người phụ nữ vây quanh.

Cô nàng mặt Vline kia cũng thật thần kì, ban ngày dường như chả có liên quan gì với bạn trai của Phạm Lâm, hoàn toàn không thể nhìn ra được tối

qua hai người họ đại chiến trong rừng.

À lại còn tận mấy trận đó.

Phạm Lâm thân mật dính sát bạn trai, rõ ràng vẫn là một cặp vợ chồng chưa cưới ân ái.

Về phần gian phu tối qua là ai thì Bắc Vũ cũng chưa đoán được, ngoài Trịnh Hiếu Phi, Thẩm Lạc và đội trưởng, mấy người đàn ông còn lại có ba người mang theo bạn gái, hai người độc thân.

Nghĩ đến chuyện người ta chệch đường ray khiến cô cảm thấy thế giới này thật xấu xa.

Trịnh Hiếu Phi thấy dáng vẻ không yên lòng của cô, nhớ tới cảnh cô vừa bắt rắn, bật cười: "Đàn chị, mấy năm không gặp chị càng ngày càng men rồi, khó trách đến nay vẫn còn độc thân."

Bắc Vũ chu miệng: "Độc thân rất tốt, tôi thích độc thân!"

Trịnh Hiếu Phi cười: "Chẳng lẽ chị vẫn theo chủ nghĩa không hôn nhân sao?"

Bắc Vũ: "Đúng vậy! Kết hôn có gì thú vị chứ, cả ngày vây quanh chuyện chồng con, nghĩ mà đã thấy sợ, hơn nữa tôi còn muốn đi du lịch vòng quanh thế giới cơ!"

Trịnh Hiếu Phi gật đầu: "Đàn chị quả nhiên là phụ nữ thời đại mới."

Bắc Vũ cười: "Đúng vậy, sau này có tiền sẽ bao dưỡng tiểu thịt tươi, phóng khoáng như đàn ông các cậu, thật tốt nha!"

Trịnh Hiếu Phi giơ ngón cái: "Đàn chị không thua gì đấng mày râu. Tại hạ bái phục."

Bắc Vũ nhú mày, đột nhiên nhận ra bên cạnh còn có một đứa trẻ, quay đầu nhìn quả nhiên Tiểu Phi Thuyền mở to mắt nhìn cô. Cô dịch đầu cậu bé đi: "Bốc bài."

Tiểu Phi Thuyền bốc bài, nghiêm túc nói: "Chị ơi, chị nói như vậy là không đúng, người lớn thì phải kết hôn chứ."

Khoé miệng Bắc Vũ méo xệch, nghĩ đến những hành động của cậu bé đối với cha, quyết định tránh vấn đề này.

Khi ba người đang đánh bài hăng say thì bên bờ sông đột nhiên truyền đến tiếng ầm ỹ.

Bắc Vũ quay đầu nhìn thấy Thẩm Lạc đang công Lý Đồng ướm sừng vôi vàng đi về phía này, đội trưởng đi theo đằng sau.

Khi đi qua chỗ ba người đánh bài, Thẩm Lạc chỉ liếc qua cô, rồi lại nhanh chóng đi về nơi cắm trại.

Đội trưởng ở phía sau nói: "Tiểu Đồng không cẩn thận rơi xuống nước, chân va vào đá bị thương."

Bắc Vũ à một tiếng.

Trịnh Hiểu Phi: "Vậy phải nhanh chóng kiểm tra xem có thương đến xương cốt không chứ."

"Chưa đến mức ấy đâu, Pluto đưa cô ấy về kiểm tra một chút, mọi người cứ tiếp tục chơi đi, không cần theo về đâu."

Bắc Vũ nhìn theo bóng lưng dần đi xa.

Cô dấu miệng, tối qua lúc Thẩm Lạc ôm cô, trong khoảnh khắc ấy cô còn cho rằng mình đặc biệt với anh.

Hoá ra còn người mắt mọc trên đỉnh đầu như anh đối với ai cũng nhiệt tình.

Ờ, người nhiệt tình rất tốt.

Nhưng tại sao cô lại cảm thấy khó chịu chứ?

Cô đâu có ý định gì với Thẩm Lạc, cô cũng không còn là thiếu nữ thương thầm Thẩm Lạc mười mấy năm trước, thậm chí cũng chả muốn yêu đương với đàn ông, tại sao phải khó chịu?

Vì thế cô cảm thấy chán ghét với sự khó chịu của mình, cũng lập tức xua cảm xúc này đi, quay trở lại làm Bắc Vũ không để ý gì hết.

Chương 25: Giục cười.

Chân Lý Đồng thực sự không có vấn đề gì, chỉ bị bầm tím mà thôi. Buổi tối khi mọi người vui chơi hết mình, cô ấy còn tặng một ca khúc cho Thẩm Lạc để cảm ơn, lại còn hát tiếng anh nên Bắc Vũ chả hiểu gì cả, nhưng nghe giai điệu và nhịp điệu thì có lẽ là một khúc tình ca. Giọng hát của cô ấy rất êm tai, động lòng người, hai mắt như có ngọn lửa nhìn chăm chăm về phía Thẩm Lạc.

Trịnh Hiếu Phi ngồi bên cạnh Bắc Vũ thì thầm: "Thấy không? Em đã nói em gái chân dài có hi vọng mà. Nói chị nghe nè em gái chân dài này là thạc sĩ du học về, Phó chủ biên của tạp chí địa lý, đúng là bạch phú mỹ chân chính, được rồi tuy không quá trắng. Người ta vì Pluto mới đến đây, nếu không động lòng thì anh ta đúng là Đường Tăng đầu thai."

Bắc Vũ liếc cậu ta: "Cậu cũng biết nhiều chuyện nhỉ."

Trịnh Hiếu Phi: "Cũng bình thường thôi mà, chỉ dám đứng thứ ba trong nước."

Lý Đồng hát xong, đội trưởng lại nhìn qua bên này: "Bắc Vũ, cô cũng biểu diễn một bài đi."

Bắc Vũ ngáp một cái, cười nói: "Ngữ âm của tôi không đầy đủ nên không dám biểu diễn để xấu mặt đâu, mọi người cứ tiếp tục đi, tôi mệt quá đi ngủ trước đây."

Nói xong xoay người đi vào trong lều.

Cô thật sự hơi mệt, nằm trong lều không bao lâu thì chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài vẫn còn rất náo nhiệt, trong lúc mơ màng hình như nghe thấy có người thổi kèn ác-mô-ni-ca, là giai điệu "Cây táo gai" Bắc Vũ đã từng rất quen thuộc.

Cô không quan tâm là ai thổi, chỉ biết mình ngủ rất say trong giai điệu êm tai này.

Ngày hôm sau quay trở về.

Bắc Vũ không hiểu tại sao tinh thần của mình đột nhiên trở nên sa sút. Có lẽ là bởi vì chứng kiến cuộc tình dối trá, cho nên cô vốn có thái độ tiêu cực với tình yêu lại càng thêm khó chịu.

Có lẽ là bởi vì...

Được rồi, hình như chả còn nguyên nhân nào khác nữa.

Trên xe buýt, Tiểu Phi Thuyền ngồi bên cạnh cô, Thẩm Lạc và Lý Đồng ngồi đằng sau, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện, phần lớn là Lý Đồng nói, còn Thẩm Lạc chỉ đáp ngắn gọn hai ba câu.

Bắc Vũ đeo bịt mắt, ngủ vùi trong bốn năm tiếng, trên đường đến trạm nghỉ cũng không xuống xe.

Lúc trở lại cổng câu lạc bộ, mọi người chào tạm biệt, Bắc Vũ vẫn còn mơ màng.

May có Tiểu Phi Thuyền gọi hồn cô về: "Chị ơi, cô mời cha đi ăn cơm, em không đói, có thể tới nhà chị chơi không, đợi cha em ăn xong rồi đến đón em?"

Nói xong ra sức nháy mắt với cô.

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc cách đó mấy bước, lập tức tỉnh táo, cười tươi: "Đàn anh, anh và Tiểu Đồng đi ăn cơm đi, em đưa Tiểu Phi Thuyền về nhà chơi, nhà em cách đây cũng không xa, anh ăn xong đến đón bé là được."

Thẩm Lạc nhíu mày: "OK."

Bắc Vũ: "Em báo địa chỉ và số điện thoại cho anh."

Thẩm Lạc: "Không cần đâu, tôi biết rõ vị trí nhà máy quốc doanh."

Tiểu Phi Thuyền cười hì hì móc một chiếc di động từ trong ba lô ra: "Em gọi điện thoại cho cha là được."

Bắc Vũ nhún vai, kéo cậu bé rồi vẫy tay với Thẩm Lạc và Lý Đồng, cười nói: "Vậy bọn em đi đây, hai người ăn từ từ, không cần phải vội."

Nói xong cô mang Tiểu Phi Thuyền đi gọi một chiếc taxi rồi phóng khoáng đi.

Lý Đồng nhìn thấy ánh mắt Thẩm Lạc dõi theo chiếc taxi cho đến khi nó biến mất trong dòng xe cộ mới lên tiếng: "Tiểu Phi Thuyền hình như rất thích Bắc Vũ, anh rất thân với cô ấy sao?"

Thẩm Lạc khẽ ừ một tiếng.

Lý Đồng giật mình, mỉm cười: "Vậy mà cô ấy nói hai người không quen, chỉ gặp nhau có mấy lần, hoá ra là lừa em."

Thẩm Lạc nhìn cô ấy: "Cô ấy nói như vậy sao?"

Lý Đồng ngượng ngùng cười.

Về đến nhà, cha mẹ Bắc Vũ đang nấu cơm, nghe thấy tiếng con gái trở lại, hai ông bà từ nhà bếp ra đón.

Tiểu Phi Thuyền lập tức cười túm túm đi lên: "Cháu chào ông bà ạ."

Bà Bắc đã trên năm mươi, chuẩn bị nghỉ hưu, mỗi ngày đi làm chỉ uống trà đọc báo, sau khi tan làm sẽ đi đánh bài, khiêu vũ quảng trường với đám bạn già, trò chuyện về công việc, hôn nhân đại sự của con cái, hai năm qua mấy người bạn của bà đã dần làm bà nội bà ngoại, bà vô cùng hâm mộ, lúc đi ra ngoài nhìn thấy trẻ con hai mắt sẽ sáng lên.

Hiện nay nhìn thấy trong nhà xuất hiện một cậu bé xinh xắn đáng yêu thế này, còn ngọt ngào gọi bà, tim gan sắp tan chảy cả ra rồi.

Bà sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phi Thuyền, cười túm túm hỏi: "Cháu là con nhà ai thế?"

"Cháu là con của cha Thẩm Lạc ạ."

Bà Bắc ồ lên một tiếng, lúc này mới nhìn con gái đang đeo ba lô trên vai ở đằng sau: "Thẩm Lạc là ai?"

"Một... đàn anh thời cấp ba. Anh ấy có việc nên nhờ con trông hộ, tối nay sẽ đến đón."

"Con nhìn đi, người ta học cùng cấp ba với con mà con cái đã lớn thế này, còn con thì ngay cả đối tượng cũng không có."

Lại nữa rồi, từ khi mấy đám bạn trong viện lần lượt kết hôn rồi lên chức cha mẹ, Bắc Vũ bắt đầu tiến vào trạng thái bị mẹ thúc giục kết hôn, hai năm trước còn ổn, thứ nhất là vì cô vẫn còn trẻ, thứ hai là vì cô còn bận xây dựng sự nghiệp, sự quan tâm của mẹ đều tập trung hết vào công việc của cô, nhất thời chưa kịp quan tâm đến chuyện cá nhân. Hiện tại sự nghiệp của cô cũng coi như là đã có chút thành tựu, tuổi tác cũng đã lớn, tuy cô vẫn chả cảm thấy gì, nhưng ở trong mắt cha mẹ đã đến lúc phải cân nhắc chuyện hôn sự rồi.

Cô hơi hối hận khi mang Tiểu Phi Thuyền về nhà rồi đấy.

Mẹ cô thì chẳng quan tâm cô có hối hận hay không, bà còn chưa có cháu ngoại, trước tiên cứ đùa với cháu nhà người ta cho đỡ thèm đã, cũng mặc kệ đồ ăn trong bếp, đuổi chổng vào làm, sau đó kéo Tiểu Phi Thuyền ngồi xuống sô pha, lấy đồ uống sữa chua cho cậu bé, khuôn mặt cười tươi như hoa hướng dương.

Bắc Vũ tắm xong thay quần áo đi ra, một già một trẻ đã kết thành một khối, còn mẹ cô hiển nhiên đã biết về thân thế của Tiểu Phi Thuyền, còn biết cậu bé ở đây là vì cuộc hẹn của cha.

Vì vậy nhìn thấy con gái, mẹ cô lại là vẻ mặt u oán: "Con nhìn đàn anh của mình đi, người ta cũng sắp có mùa xuân thứ hai rồi, còn con ngay cả đối tượng cũng không có."

Tiểu Phi Thuyền phụ hoạ: "Chị à, bà nói chị đã hai bảy tuổi, thực sự nên tìm đối tượng rồi."

Bắc Vũ đột nhiên cảm thấy rùng mình.

May có cha cô đi ra giúp giải vây: "Ăn cơm thôi."

Bởi vì Bắc Vũ đã thông báo với cha mẹ tối nay về nhà ăn cơm, cho nên thức ăn rất phong phú.

Bình thường mẹ cô luôn nói công việc của cô quá vất vả, cho nên phải ăn nhiều một chút.

Hôm nay có Tiểu Phi Thuyền, mẹ cô lơ luôn cô, không ngừng gấp thức ăn cho cậu bé.

Tiểu Phi Thuyền còn ăn rất nhiệt tình, rõ ràng chỉ là những món ăn bình thường nhưng không ngừng khen ngon.

Lúc đó mẹ cô mới lần thứ hai nhớ tới con gái.

"Mẹ đã nói với con rồi, lúc con bằng tuổi Tiểu Phi Thuyền cũng ăn ngon miệng như thế này đấy."

"Sau này nếu con có thể sinh được đứa bé nghe lời như Tiểu Phi Thuyền, đời này mẹ cũng chẳng còn mong gì hơn."

Tiểu Phi Thuyền ở bên cạnh đế vào: "Chị mau kết hôn đi, em sẽ bảo vệ em bé cho."

Năm mươi tuổi và năm tuổi thực sự quá đáng sợ!

Ăn cơm xong, mẹ cô vẫn tham gia hoạt động theo thông lệ, đó là đi khiêu

vũ quảng trường tiêu thực.

Không nghĩ tới Tiểu Phi Thuyền lại rất kinh ngạc với khiêu vũ quảng trường, hào hứng đòi đi theo.

Vì thế hai mươi phút sau, Bắc Vũ ngồi ở bồn hoa bên cạnh khu quảng trường nhìn đội ngũ khiêu vũ, mẹ cô và cậu nhóc năm tuổi say mê nhảy.

Còn nữa, cảm giác tiết tấu của cậu nhóc vô cùng tốt, nhảy rất khá, khiến đám bác gái mừng rỡ không thôi.

Khi Bắc Vũ còn đang vô cùng nhàm chán thì điện thoại trong túi áo vang lên, cô mở ra, là một số lạ, bắt máy: "Xin chào, ai vậy ạ?"

"Ở đâu thế?"

Bắc Vũ nhíu mày: "Ai vậy?"

"Là tôi."

"Anh là..." Những từ đằng sau còn chưa nói ra, cô đột nhiên phản ứng kịp, "Đàn anh, sao anh biết số của em vậy?"

Thẩm Lạc không trả lời cô, chỉ hỏi: "Em đang ở bên chỗ quảng trường kia?"

Có lẽ là nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ.

"À, đúng vậy."

"OK." Nói xong cúp luôn điện thoại.

Bắc Vũ nhìn điện thoại, bĩu môi, chả hiểu gì cả.

Cô ngẩng đầu, âm nhạc đã thay đổi, Tiểu Phi Thuyền nhanh chóng nhảy theo động tác mới.

Ngay khi cô cảm thấy dở khóc dở cười thì nhận ra có người ngồi xuống bên cạnh.

Cô quay đầu nhìn, dưới ánh đèn đúng là Thẩm Lạc.

"Đàn anh đến rồi."

Thẩm Lạc gật đầu, nhíu mày, có lẽ là không thích sự âm ỉ này, sau đó lại nhìn về phía con trai đứng trong đám bác gái, khoé môi hiểm khi nhếch lên cười.

Bắc Vũ cười: "Con anh sắp thành tinh rồi."

Thẩm Lạc gật đầu: "Nó rất thích náo nhiệt."

Bắc Vũ quan sát anh: "Nhìn không ra."

Một người cha độc thân kiệm lời lại nuôi dạy được một cậu bé sáng sủa ưa thích náo nhiệt, đối với Bắc Vũ quả là một chuyện thần kì.

Thẩm Lạc cảm nhận được ánh mắt cô, quay đầu nhìn, cô nhanh chóng tránh né.

"Còn nữa... anh ăn cơm với Tiểu Đồng thế nào? Ăn ngon miệng không?"

"Ăn món Pháp."

"À, rất lãng mạn nha!" Bắc Vũ cười, vẻ mặt nhẹ nhõm, "Nghe nói Tiểu Đồng cũng là du học sinh, là Tổng biên trong một tạp chí địa lý, có vẻ hợp với sở thích của anh đấy."

Thẩm Lạc liếc cô, không lên tiếng.

"Cha ơi!" Tiểu Phi Thuyền phát hiện ra Thẩm Lạc, vội chạy về phía anh, lao thẳng vào lòng.

Thẩm Lạc ôm lấy con, lấy khăn ra lau mồ hôi cho con, tuy vẫn là gương mặt lạnh lùng, nhưng hiển nhiên là người cha dịu dàng.

Bà Bắc thở hồng hộc chạy theo, nhìn thấy Thẩm Lạc cao ráo tuấn tú, đôi mắt sáng ngời: "Cháu là cha của Tiểu Phi Thuyền à? Thảo nào Tiểu Phi Thuyền đáng yêu thế này, đúng là cha nào con nấy."

Khoé miệng Bắc Vũ méo xệch.

Thẩm Lạc nho nhã lễ độ: "Cháu tên là Thẩm Lạc, cảm ơn cô đã chăm sóc Tiểu Phi Thuyền."

Bà Bắc vội hất tay: "Có gì đâu, rảnh thì lại mang Tiểu Phi Thuyền đến đây chơi, cậu bé thực sự khiến người ta yêu thích mà."

Thẩm Lạc gật đầu: "Cảm ơn cô ạ."

Hai mẹ con nhìn theo cha con nhà họ Thẩm rời đi, Bắc Vũ đột nhiên cảm thấy ánh mắt u oán bắn về phía mình.

Cô bất đắc dĩ quay đầu: "Mẹ à, hiện tại con thực sự bận rộn nhiều việc."

Mẹ lờm cô: "Con muốn thành tỷ phú sao?"

"Không dám ạ."

"Con nhìn đàn anh của mình đi, tuổi trẻ tuấn tú lịch sự, con cái còn lớn thế này."

Bắc Vũ hăng giọng, nhắc nhở mẹ: "Anh ấy là cha đơn thân."

"Cha đơn thân thì sao? Còn tốt hơn so với con không biết bao giờ mới làm

mẹ đây." Mẹ nhìn cô suy nghĩ, hạ thấp giọng hỏi: "Mẹ đưa bé kia đâu? Trước đó mẹ nghe Tiểu Phi Thuyền nói mình không có mẹ, chuyện gì xảy ra thế?"

Bắc Vũ đầu hàng: "Con không biết, có lẽ là qua đời hoặc là đứa trẻ được sinh ra từ ống nghiệm."

Mắt mẹ cô bừng sáng, quan sát con gái: "Nếu nói như vậy cũng có thể đấy, dù sao cha tuần tú lịch sự, còn được lợi thêm một đứa trẻ."

Bắc Vũ im lặng liếc mẹ: "Mẹ à, con mới có hai bảy thôi, con vẫn còn là một đứa trẻ mà."

"Con hai bảy rồi đấy!" Mẹ cô hừ một tiếng, nhấn mạnh con số, nói tiếp, "Một người phụ nữ đã hai bảy tuổi như con lại để cho đứa bé năm tuổi gọi bằng chị, con không cảm thấy cần rút lương tâm sao?"

"Mẹ là mẹ ruột con đấy!"

Mẹ cô: "Không được, mẹ phải tìm đối tượng cho con."

Bắc Vũ ngoảnh đầu liếc hai người kia, nhanh chóng đẩy mẹ vào đám khiêu vũ quảng trường, rồi bỏ chạy.

Thẩm Lạc và Tiểu Phi Thuyền đang đứng bên ven đường đợi taxi.

"Cha ơi, sau này khi cha có hẹn thì cứ đưa con đến chỗ chị nhé."

Thẩm Lạc xoa đầu con: "Cha không đi hẹn nữa, cha sẽ ở bên con."

Tiểu Phi Thuyền chu miệng: "Cha không đi hẹn hò thì làm sao lấy được vợ?"

Thẩm Lạc suy nghĩ, hỏi: "Con thích chị sao?"

Tiểu Phi Thuyền gật đầu: "Thích ạ."

"Tại sao?"

Tiểu Phi Thuyền gãi đầu: "Không biết ạ, nhưng dù sao cũng rất thích." Suy nghĩ lại thấp giọng, "Nếu chị thích cha thì tốt biết mấy, như vậy cha có thể lấy chị rồi, còn có thể sinh em trai em gái cho con."

Thẩm Lạc bật cười.

Tiểu Phi Thuyền lại nói: "Xem ra chỉ có thể chờ con lớn lên lấy chị thôi."

Chương 26: Hàng xóm.

Sẩm tối hôm sau, khi Bắc Vũ xong việc về nhà ăn cơm, đột nhiên phát hiện trên bàn có thêm một người đàn ông trẻ tuổi xa lạ.

Thực ra cũng không tính là quá lạ, nếu nhớ không lầm thì trước đó đã gặp ở nhà máy một lần, là kỹ sư cấp dưới của cha, hình như là năm ngoái mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh vào làm.

Bắc Vũ thay giày, nghi ngờ nhìn vào phòng ăn.

Mẹ cô cười dặn dò: "Mau rửa tay ăn cơm, đừng để cho khách chờ con."

"Không có việc gì đâu cô, cháu vẫn chưa đói ạ." Giọng nói của người đàn ông ôn hoà, vô cùng lịch sự.

Nghe thấy giọng nói hừng phấn của mẹ mình, Bắc Vũ đã đoán được chuyện gì xảy ra rồi.

Tám chín phần là giới thiệu đối tượng cho cô.

Mặc dù bà Bắc sốt ruột với chuyện hôn nhân của con gái, nhưng đây cũng là lần đầu tiên bắt tay vào làm chuyện này.

Dù sao đối với bà, con gái xinh đẹp lại có tiền, hình như cũng có người theo đuổi, chưa đến mức cần phải cha mẹ sắp xếp xem mặt. Chỉ là hai năm qua bà chờ hoài, nhưng Bắc Vũ chả có tí động tĩnh nào, người khác phái mang về duy nhất cũng chỉ có cậu nhóc năm tuổi tối qua.

Vì bị Tiểu Phi Thuyền kích thích nên cuối cùng bà không nhịn nổi nữa.

Bắc Vũ im lặng bĩu môi, rửa tay xong đi vào bàn ăn ngồi xuống.

Cha cô cười hờ hờ giới thiệu hai người trẻ tuổi: "Tiểu Vũ, đây là học trò của cha Tiểu Trương, năm ngoái vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong thì vào làm chỗ cha."

Người đàn ông trẻ tuổi gật đầu với Bắc Vũ, mỉm cười: "Chào cô Bắc Vũ, tôi là Trương Thụy thường xuyên nghe thầy nhắc đến cô, cuối cùng hôm nay đã được gặp mặt."

Người đàn ông đeo kính, dáng vẻ tri thức, tuy không quá anh tuấn nhưng

ngũ quan đàng hoàng, khiến người ta khó mà phản cảm nổi.

Bắc Vũ cũng cười: "Làm học trò của cha tôi cũng coi như là chịu tội rồi."

Trương Thụy: "Thầy tốt lắm, giúp đỡ cho tôi rất nhiều."

Lễ phép chu đáo, thực sự khiến người ta khó mà ghét nổi.

Cha cô đặc ý: "Được rồi, mau ăn cơm thôi, nếm thử đồ nhà thầy."

Bởi vì Trương Thụy đã tương đối quen với cha mẹ cô, cho nên cũng chả xấu hổ mấy, trong bữa ăn không ngừng cười nói, vô cùng hài hoà, còn Bắc Vũ cũng yên tĩnh hơn so với ngày thường.

Sau khi cơm nước xong, Trương Thụy ân cần chủ động thu dọn.

Mẹ huých tay cô, nhỏ giọng: "Thằng bé này khá được đấy, lớn tuổi hơn con, tốt nghiệp nghiệp cứu sinh, dáng vẻ cũng đoan chính, cũng chưa có bạn gái, đối tượng cha con giới thiệu đúng là chúng ta gần quan được ban lộc rồi."

Bắc Vũ xụ mặt nhìn về phía cha mình: "Mẹ không thể báo trước cho con một tiếng sao?"

Mẹ cô: "Báo trước thì chắc chắn tối nay con sẽ không về." Lại nói tiếp, "Mẹ và cha con đã thương lượng xong rồi, từ giờ trở đi chuyện chồng con của con là chuyện quan trọng nhất, chúng ta sẽ không để cho con tiếp tục ăn chơi nữa."

"Mẹ ơi, con gái mẹ mỗi ngày còn đang chết mệt vì công việc, có thời gian đâu để ăn chơi chứ."

"Con bận rộn như vậy thì mẹ và cha càng phải để ý giúp con rồi. Người ta cũng không tệ, trung thực, các con cứ từ từ nói chuyện rồi sẽ quen thuộc."

Bắc Vũ bất đắc dĩ thở dài.

Mẹ cô ra sức gọi to: "Tiểu Trương, cô và thầy cháu ra ngoài một lát, cái đài cũ kia làm phiền cháu nhé."

Trương Thụy từ nhà bếp đi ra thì hai ông bà đã ra ngoài, Bắc Vũ hất tay với anh, chi vào chiếc đài trên bàn trong phòng khách.

Trương Thụy cười, ngồi xuống sô pha.

Bắc Vũ rót cốc nước cho anh ta, ngồi ở bên cạnh nhìn anh ta sửa đài.

Trương Thụy cũng rất thẳng thắn: "Trước đó thầy bảo giới thiệu đối tượng cho tôi, không nghĩ tới lại là con thầy, khiến tôi giật cả mình."

Bắc Vũ cười: "Tôi rất doạ người sao?"

Trương Thụy nhìn cô lắc đầu: "Tôi nghe nói cô tự mở công ty, trước đó cũng đã từng gặp cô, tôi cảm thấy một cô gái như cô cần gì phải để cha mẹ giới thiệu đối tượng."

Bắc Vũ cười: "Không nhìn ra một người đàn ông thuộc ngành kỹ thuật như anh lại rất khéo mồm, nhưng tôi cũng không được như anh nghĩ đâu."

Trương Thụy: "Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, có lẽ là cô không có ý định tìm thôi."

"Thực ra... cũng không phải." Bắc Vũ suy nghĩ, thay đổi đề tài, "Vậy tại sao anh lại tìm đối tượng?"

Trương Thụy dường như cảm thấy câu hỏi này hơi buồn cười: "Còn có thể tại sao chứ? Đương nhiên là kết hôn sinh con rồi." Anh ta cười, "Phần lớn lý tưởng của đàn ông đều là như vậy, thăng chức tăng lương mua nhà mua xe, cưới vợ sinh con."

Bắc Vũ cảm thấy hợp lý gật đầu, đúng vậy, ai mà không như vậy chứ?

Trương Thụy tò mò nhìn cô: "Cô thì sao?"

"Tôi ư?" Bắc Vũ cười: "Muốn tiết kiệm đủ tiền để đi du lịch vòng quanh trái đất trong ba đến năm năm, đi Nam Cực xem chim cánh cụt, đi Xích Đạo ngắm sao, đi Châu Phi xem những động vật lớn di chuyển, đi Nam Mỹ tìm kiếm nền văn minh Maya."

Cô hơi dừng lại, híp mắt nhìn Trương Thụy: "Có phải tôi nói những điều này khi ở tuổi này là quá ngốc nghếch không?"

Ở tuổi cô đáng lẽ nên suy nghĩ tới việc kết hôn sinh con, mua hai căn hộ thông với nhau.

Trương Thụy gật đầu rồi lại lắc đầu: "Ở tuổi chúng ta, hiếm người vẫn còn lãng mạn được như cô."

Bắc Vũ chớp mắt mấy cái: "Anh không cảm thấy suy nghĩ của tôi rất buồn cười sao?"

Cô hiếm khi nói với người khác về lý tưởng và kế hoạch cuộc đời mình, khi còn bé nói những lời này người ta sẽ cảm thấy bạn thật ngây thơ lãng mạn, rồi chỉ cười. Sau khi lớn lên nhắc lại những lời này, người khác sẽ nói bạn có bệnh.

Có người bạn nghe về kế hoạch của cô nói tiêu hai đến ba trăm vạn đi chịu tội còn không bằng để mua nhà.

Nhà cửa là yên ổn, đi nhìn ngắm thế giới là giày vò.

Còn cô trời sinh đã là người thích giày vò.

Trương Thụy cười: "Có gì mà buồn cười chứ, nói thật tôi rất hâm mộ mọi người lãng mạn như cô đấy. Ngược lại tôi cảm thấy loại người có kế hoạch tiết kiệm tiền mua nhà sinh con như tôi thật sự hơi tọc khí."

Bắc Vũ khẽ cười: "Đừng nói vậy, ai mà không tọc khí chứ? Hiếm có người mà tôi kể ra không cười như anh, tôi còn rất vui đấy."

Trương Thụy đã sửa xong dài, nhìn cô cười: "Yên tâm đi, tôi sẽ nói rõ với thầy hai chúng ta không thích hợp."

Bắc Vũ nghĩ nếu cô có chí hướng kết hôn sinh con thì người này quả thực là một đối tượng rất được, kỹ sư xí nghiệp nhà nước, bộ dáng đoan chính, tính tình lại tốt, có lẽ sẽ là người chồng người cha tốt.

Khi ba từ người cha tốt xuất hiện trong đầu, cô chợt nhớ tới Thẩm Lạc.

Anh có phải người chồng tốt hay không thì không biết, nhưng nhất định là người cha tốt.

Song những điều này có liên quan gì đến cô chứ?

Cô không hề có ý định yêu đương, huống chi kế hoạch kết hôn sinh con còn không hề được liệt vào danh sách của cô.

Khi cha mẹ quay về, gặp được Trương Thụy ở bên ngoài, hai ông bà hỏi han, có lẽ anh ta đã thuyết phục được cha mẹ cô hai người không thích hợp.

Mẹ cô nói: "Không sao, chỉ là mới bắt đầu thôi, mấy hôm trước dì hai con còn nói bên chỗ dì ấy có một chàng trai nhìn thấy hình của con, muốn gặp mặt con đấy. Người đó còn khá trẻ, là Tổng giám đốc công ty đầu tư, chúng ta sẽ sắp xếp thời gian gặp mặt."

Bắc Vũ bị một câu "chỉ là mới bắt đầu thôi" của mẹ cô dọa đến mức rùng mình, vội nói: "Mẹ ơi, chỗ con sắp phải chuẩn bị cho trang phục mùa thu, sẽ rất bận rộn, con phải ở lại đó một thời gian, những chuyện này để nói sau đi."

Mẹ cô còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cô đã quay về phòng ngủ thu dọn đồ đạc.

Cô không ngờ mình sống gần hai mươi bảy năm trên đời mà lại bị dồn đến con đường phải trốn nhà đi vì bị ép hôn.

Nghĩ đến sau này mỗi tối trên bàn ăn có khả năng sẽ xuất hiện những người đàn ông khác nhau, cô không khỏi run rẩy.

Ngày bình thường bận rộn, cô cũng thường xuyên ở lại chỗ làm, nhưng cũng chỉ tối đa là hai ba ngày, bên kia đồ đạc của cô cũng không nhiều lắm, lúc này xem ra cô phải đóng đô dài hạn rồi, đem hết đồ dùng cá nhân cho vào túi.

Lúc mở ngăn tủ ra lấy quần áo, cô đột nhiên nhìn thấy chiếc áo khoác mùa đông để sâu dưới đó.

Đã hơn mười năm rồi, bởi vì không có người mặc, cô lại cẩn thận giữ gìn, cho nên chiếc áo kia nhìn vẫn còn mới tinh.

Mỗi khi cảm thấy thế giới sụp đổ, cô sẽ nhìn vào chiếc áo này, sau đó nhớ tới khi mình gặp nguy hiểm đã có người xa lạ mang lại chút ấm áp quý báu cho mình.

Vì thế cô không còn cảm thấy thế giới này bết bát như vậy nữa.

Cô bỏ áo vào va li, sau đó kéo đến công ty.

Giang Việt cũng bởi vì công việc nên thường xuyên đóng đô ở đó, hôm nay thấy cô rời nhà đi vì bị ép hôn, vốn hả hê cười to, sau khi bị cô đánh cho một trận, vội mang bia và đồ ăn ra nộp, hai người chạy ra ban công uống rượu hát ca.

"Ồ! Ở phía đối diện có người chuyển đến từ khi nào thế?" Bắc Vũ nhìn thấy căn phòng đối diện bật đèn sáng, chợt nhớ ra hỏi Giang Việt.

Chủ nhân trước kia sau khi di dân năm ngoái, đã lâu không có người vào ở.

Giang Việt cũng không để ý lắm: "Hình như hai hôm trước có người dọn vào, nhưng không thấy người, tối nay mới thấy đèn sáng."

"Vậy à?" Bắc Vũ chỉ thuận miệng hỏi chứ cũng chẳng để trong lòng.

Uống rượu vào cũng giúp dễ ngủ hơn, Bắc Vũ đi ngủ sớm, buổi sáng tỉnh lại cũng đã khá muộn.

Nhưng uống rượu xong sẽ để lại hậu quả là đau đầu, cô ngáp một cái đi ra ban công hoạt động gân cốt, để cho suy nghĩ tỉnh táo.

Đang nhắm mắt vươn tay, mơ màng thấy ở ban công đối diện có người hoạt

động.

Cô mở mắt ra nhìn, suýt chút nữa ngã xuống.

Cả người lập tức tỉnh hẳn.

Cô gần như cho là mình nhìn lầm, vội dụi mắt rồi lại mở ra, đối diện là một lớn một nhỏ đang chăm chú tập thể dục theo đài, không phải là Thẩm Lạc và Tiểu Phi Thuyền thì còn có thể là ai?

Hai người nhìn thấy cô, động tác cũng không dừng lại, vẫn vô cùng nhịp nhàng.

Vẻ mặt Thẩm Lạc lạnh lùng, nhưng Tiểu Phi Thuyền nhìn thấy cô đôi mắt sáng lên, la lớn với cha đang tập thể dục bên cạnh: "Chị ơi, sao chị lại ở đây?"

Đệch! Chuyện quái gì thế này?

Bắc Vũ tựa vào lan can nhìn hai người đối diện: "Đàn anh, anh ở chỗ này à?"

Thẩm Lạc không trả lời, Tiểu Phi Thuyền đáp thay anh: "Chị ơi, em và cha vừa chuyển đến nhà mới."

Đầu óc Bắc Vũ hơi mông mị, cũng không biết là do say rượu hay là đột nhiên phát hiện ra hàng xóm mới của cô là Thẩm Lạc.

Cô ngượng ngùng cười, vẫy tay với hai cha con: "Hai người tiếp tục nhé!"

Vừa xoay người đi vào, đụng ngay Giang Việt.

"Moá nó! Bắc miệng rộng em gặp phải quý à?"

Bắc Vũ sờ mũi: "Đụng phải con quý là anh ấy."

"Ồ! Đối diện có người đang tập thể dục kìa." Giang Việt vốn là người hoà đồng, thấy hàng xóm đối diện xuất hiện, chạy tới chuẩn bị chào hỏi, đột nhiên phát hiện người nọ hơi quen mắt.

Dù sao cũng đã hơn mười năm, tuy Thẩm Lạc trưởng thành hơn, nhưng khuôn mặt cũng chẳng thay đổi gì nhiều, nhưng anh ta vẫn chưa nhận ra, gãi đầu: "Hai người khoẻ chứ? Vừa chuyển đến à?"

Thẩm Lạc đã tập xong, đi lên đáp lại: "Giang Việt."

Giang Việt trợn trừng mắt, cuối cùng đã kịp phản ứng: "Thẩm Lạc Lạc thân! Moá nó là thật hay giả vậy?"

Tiểu Phi Thuyền bước lên cười hì hì vẫy tay: "Cháu chào chú, cháu là con

của cha."

Giang Việt quay đầu nhìn Bắc Vũ đang cười mỉa mình, lại nhìn hai cha con ở phía đối diện, vẫy tay cười: "Chào hai người."

Ánh mắt Thẩm Lạc lướt qua Giang Việt, nhìn về phía Bắc Vũ ở đằng sau, không nói gì, lôi kéo Tiểu Phi Thuyền đi vào trong.

Tiểu Phi Thuyền vừa đi vừa nói với Bắc Vũ: "Chị ơi, em sẽ qua tìm chị chơi."

Đội hai cha con hoàn toàn biến mất, Giang Việt sờ mũi, đi đến trước mặt Bắc Vũ: "Thằng cha này vẫn tích trữ như vàng giống trước! Cậu con trai thì rất đáng yêu! Cậu ta thực sự là cha đơn thân sao?"

Bắc Vũ nhún vai.

Giang Việt quan sát cô, cười xấu xa: "Đối tượng thầm mến ở ngay đối diện, xin hỏi trong lòng em đang bình thản hay là sóng cuộn trào mãnh liệt?"

Bắc Vũ lườm anh ta, xoay người rời đi.

Chương 27: Ăn cơm.

Văn phòng gồm hai tầng nhỏ, tầng một là văn phòng và nhà kho, tầng hai là lãnh địa riêng của cô và Giang Việt.

Chưa đến chín giờ, Giang Việt đã đi ra cửa, nhân viên lục tục đến làm.

Bắc Vũ thay quần áo xuống nhà, thấy nhà thiết kế Tiểu Chiêu cười tủm tỉm dặt tay một đứa bé.

Tiểu Chiêu nhìn thấy cô, cười trộm: "Chị Tiểu Vũ, em vừa nhặt được cậu bé này ở cửa."

Bắc Vũ nhìn Tiểu Phi Thuyền đeo ba lô, cười hỏi: "Chuyện gì thế này?"

Tiểu Chiêu: "Vừa đến nơi nhìn thấy anh đẹp trai ở đối diện dẫn cậu bé đẹp trai ra ngoài, sau đó anh đẹp trai bảo em dẫn cậu bé vào. Hết cách rồi, không thể chống cự được sắc đẹp. Nếu cậu nhóc này bị vứt bỏ, vậy thì công ty chúng ta sẽ nuôi dưỡng."

Bắc Vũ im lặng với sự bối rối của cô ấy: "Tiểu Phi Thuyền, cha em đi đâu thế?"

Tiểu Phi Thuyền giòn giã đáp: "Cha em đi gặp cô hôm trước, em không muốn quấy rầy nên đi tìm chị."

Cô hôm trước? Xem ra Lý Đồng và Thẩm Lạc có hi vọng rồi.

Cô nhúu mày, xua sự kì lạ này trong lòng đi.

Tiểu Chiêu há hốc mồm: "Hoá ra hai người biết nhau à! Hại em mừng hụt rồi, còn tưởng nhặt được một cậu bé đẹp trai."

Tiểu Phi Thuyền lễ phép, gọi hết một vòng anh chị, mười mấy tâm hồn thiếu nữ trong văn phòng đều bị cậu bé bắt hết. Song đây là giờ làm việc, mọi người cũng không dám lười biếng, chỉ chơi một lát rồi lại tập trung vào việc.

Tiểu Phi Thuyền cũng hiểu chuyện, không làm phiền mọi người, ngồi ở một bàn trống, im lặng đọc sách viết chữ.

Bắc Vũ bận rộn một lúc mới nhớ đến cậu bé, đi qua thấy cậu đặt ba quyển

sách trên bàn, một quyển Ngữ Văn, một quyển tiếng Anh và một quyển Toán.

Cô mở sách ra, không khỏi giật mình: "Tiểu Phi Thuyền, em mới đi nhà trẻ sao đã học nhiều như vậy?"

Thơ ca Ngữ văn, từ đơn tiếng Anh, chỉ sợ đây là trình độ của học sinh tiểu học lớp bốn lớp năm.

Tiểu Phi Thuyền: "Không phải học ở nhà trẻ, là em tự học đấy."

"Tự em học á?" Bắc Vũ nhìn cậu nhóc ngây thơ năm tuổi, cho nên mới nói con của thiên tài vẫn cứ là thiên tài.

Tiểu Phi Thuyền gật đầu: "Em không hiểu sẽ hỏi cha, nhưng cha không muốn em học quá nhiều, nhưng em rất thích học."

Bắc Vũ cười, thuận miệng hỏi: "Vậy tại sao em còn đi học nhà trẻ làm gì? Có thể bảo cha cho đi học tiểu học được rồi."

Tiểu Phi Thuyền cười tủm tỉm: "Cha nói bạn lớn tuổi không thích chơi với bạn nhỏ tuổi, cho nên để cho em chơi với bạn nhỏ tuổi ở nhà trẻ, bạn nhỏ ở đó đều nghe lời em hết đấy."

Bắc Vũ nhớ tới Thẩm Lạc nhảy lớp, sau đó trở lại cấp ba học với bạn cùng tuổi

Có lẽ thiên tài cũng chả hề vui vẻ gì cho cam, vì thế anh mới để cho Tiểu Phi Thuyền phát triển từ từ.

Thoáng chốc đã đến mười hai giờ, mọi người chuẩn bị đi ăn cơm, Tiểu Phi Thuyền bỏ sách xuống, chạy ra cửa nhìn, quay lại giữ chặt lấy Bắc Vũ: "Chị ơi, cha em về rồi, em dẫn chị sang thăm nhà mới của em."

Bắc Vũ cũng không nỡ từ chối lời mời của cậu bé, vì thế đi theo sang nhà đối diện.

Thẩm Lạc vừa về, đang đứng bên tủ lạnh lấy đồ, có lẽ là chuẩn bị nấu ăn.

Tiểu Phi Thuyền lớn tiếng gọi: "Cha ơi, con dẫn chị đến thăm nhà mới của chúng ta này."

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn Bắc Vũ, vẫn không có biểu lộ gì, cũng chả nói gì.

Bắc Vũ cười hỏi: "Không làm phiền chứ?"

Anh lắc đầu, cầm lấy giỏ đồ ăn bắt đầu thái đồ.

Tiểu Phi Thuyền dẫn cô lên gác, mở cửa phòng ngủ của mình ra: "Chị ơi, đây là phòng của em."

Một căn phòng tiêu chuẩn dành cho trẻ con, trong phòng la liệt đồ chơi, chiếc giường là kiểu dáng ô tô, trên tường dán rất nhiều ảnh của Tiểu Phi Thuyền.

Có thể nhìn ra Thẩm Lạc vô cùng chiều con mình.

Tiểu Phi Thuyền cầm một bức ảnh nhét vào trong tay Bắc vũ: "Chị ơi, tặng cho chị này, chị đặt ở bên cạnh giường, vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy em rồi."

Bắc Vũ dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn vui vẻ nhận lấy.

Tiểu Phi Thuyền lại kéo cô dẫn sang phòng bên cạnh, đẩy cửa ra hơi ghét bỏ: "Đây là phòng cha em, chả có gì thú vị hết, bên trong không có gì cả."

Quả nhiên đối lập hoàn toàn với căn phòng kia, vô cùng đơn điệu, ga giường màu trắng, trên tường cũng không trang trí bất cứ thứ gì.

Cô nhếch môi, cảm thấy phong cách này vô cùng phù hợp với Thẩm Lạc.

Hai người tham quan xong xuống nhà, Tiểu Phi Thuyền chạy đến chỗ Thẩm Lạc ở trong nhà bếp: "Cha ơi, cha nấu thêm nhiều cơm một chút, nấu thêm hai món nữa, con muốn mời chị ăn cơm."

Bắc Vũ bật cười, có người mời cơm như vậy sao?

Cô nhìn Thẩm Lạc, anh chỉ khẽ ừ một tiếng, xem như đồng ý lời nhờ vả của con.

Thẩm Lạc nấu cơm rất nhanh, bốn món ăn một bát canh, sắc vị đầy đủ.

Bởi vì có trẻ con nên khẩu vị khá thanh đạm, Bắc Vũ ở ngoài hai ngày nay, ăn toàn những món nặng đô, tối qua còn nhắm rượu với Giang Việt, hôm nay người vô cùng nóng.

Vì thế món ăn thanh đạm rất hợp với khẩu vị của cô.

Tiểu Phi Thuyền ngồi bên cạnh Bắc Vũ, cười nói: "Chị ơi, chị ăn thử đồ cha em nấu đi, ngon lắm đấy."

"Cảm ơn Tiểu Phi Thuyền." Dứt lời lại nói với Thẩm Lạc ở phía đối diện: "Làm phiền đàn anh rồi."

Thẩm Lạc nhìn cô, thản nhiên đáp: "Không phiền."

Tiểu Phi Thuyền ăn hết hai phần đồ ăn Thẩm Lạc gấp cho, đột nhiên nghĩ

ra gì đó: "Cha ơi, cha hẹn hò với cô thế nào rồi ạ?"

Vẻ mặt Thẩm Lạc bình thản ngẩng đầu liếc Bắc Vũ đáp: "Trẻ con không cần xen vào chuyện của người lớn."

Tiểu Phi Thuyền dẩu miệng: "Không xen thì không xen." Sau đó lại nhìn về phía Bắc Vũ, "Chị ơi, không phải chị không muốn kết hôn sao? Vậy chị cũng đừng gấp, chờ em trưởng thành sẽ lấy chị."

Bắc Vũ trợn trừng mắt, bị lời nói trẻ con này chọc cười: "Thật sao? Vậy chị sẽ không vội nữa, chờ em lớn lên."

Thẩm Lạc ngồi đối diện hơi cau mày.

Tiểu Phi Thuyền dịch sát lại, hôn một cái lên mặt cô: "Em đóng dấu rồi nhé."

"Thẩm Phi Thuyền!" Thẩm Lạc đột nhiên lạnh lùng quát.

Bắc Vũ và Tiểu Phi Thuyền giật nảy mình.

Tiểu Phi Thuyền biết rõ lúc cha gọi đầy đủ họ tên của mình tức là cha đang tức giận, nhưng cậu bé không biết tại sao cha lại giận nữa, suy nghĩ một chút nhảy xuống ghế chạy đến bên cạnh cha, cũng hôn một cái lên mặt cha: "Cha ơi, có phải là vì con chỉ hôn chị mà không hôn cha đúng không ạ?"

Thẩm Lạc nhíu mày, "Tiểu Phi Thuyền, con đã năm tuổi rồi, cũng đã lớn rồi. Người lớn không thể tùy tiện hôn người khác, nhất là phụ nữ có biết không?"

Tiểu Phi Thuyền rầu rĩ: "Biết ạ." Cậu bé quay lại chỗ ngồi của mình, "Chị ơi, chờ sau khi em lớn lên cưới chị rồi sẽ hôn chị."

Bắc Vũ bật cười lắc đầu, lại thấy Thẩm Lạc lạnh mặt, không nhịn được nói: "Tiểu Phi Thuyền mới có năm tuổi thôi mà."

Thẩm Lạc không đáp lại cô, mắt nhìn thấy trong bát cô toàn cần tây, bỏ đĩa xuống đi vào bếp.

Qua mấy phút, lại bưng thêm một đĩa cần tây vừa xào xong lên.

Bắc Vũ khen: "Đàn anh, tay nghề của anh tốt quá, anh không biết phải ăn bên ngoài mỗi ngày khổ thế nào đâu."

Thẩm Lạc nhìn cô, không nói gì.

Đối với việc bếp núc, Bắc Vũ chẳng muốn động tay vào, nhưng sau khi ăn xong cũng biết chủ động thu dọn bát đĩa.

Thẩm Lạc cầm cối rửa bát, đứng bên cạnh cô.

Hai người tự làm việc của mình, không ai nói với nhau câu nào.

"Bình thường khi không đi ra ngoài, tôi đều tự mình nấu cơm."

"Hả?" Bắc Vũ chưa kịp phản ứng, nhìn thoáng qua khuôn mặt lạnh băng của anh, lại à tiếng nữa, thuận miệng nói, "Trong nhà có trẻ con, nấu cơm ăn sẽ yên tâm hơn, rất hâm mộ người biết nấu ăn."

Thẩm Lạc nói tiếp: "Thêm một đôi bát đũa cũng không có vấn đề gì."

"Cái gì?" Bắc Vũ vẫn không hiểu được lời ít ý nhiều của anh.

"Em có thể sang chỗ tôi ăn cơm." Anh dừng lại, bổ sung thêm, "Tiểu Phi Thuyền rất thích ăn chung với em."

Bắc Vũ ngẩn người, cười lắc đầu: "Sao em có thể không biết xấu hổ như vậy chứ? Được thôi."

Tiểu Phi Thuyền ở trong phòng khách nghe thấy hai người nói chuyện, lớn tiếng xen vào: "Chị không biết xấu hổ."

Bắc Vũ miệng méo xệch, lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc. Anh hơi cúi đầu, không nhìn được ra cảm xúc gì trên mặt. Có lẽ anh cũng cảm thấy đây chả phải chuyện lớn gì, chỉ là để cho con mình vui vẻ mà thôi.

Cô thăm dò hỏi: "Thực sự không phiền sao?"

Thẩm Lạc khẽ lắc đầu.

"Không cảm thấy quấy rầy sao?"

Thẩm Lạc: "Không quấy rầy."

Bắc Vũ suy nghĩ: "Vậy em nộp tiền ăn cho anh, nếu không thì ngại quá."

Thẩm Lạc gật đầu: "Ừ."

Bắc Vũ đột nhiên nghĩ ra gì đó hỏi: "Anh và Tiểu Đồng thế nào rồi?"

Thẩm Lạc quay đầu nhìn cô, hơi nhú mày, dường như không vui cho lắm.

Bắc Vũ vội nói: "Em không phải nhiều chuyện đâu, chỉ là tùy tiện hỏi thôi."

Chương 28: Gặp ma

Mười giờ tối, tiếng động âm ỉ trong thành phố hoàn toàn cách xa ngõ cổ này, chỉ nhìn thấy ánh đèn lập lòe loé từ xa.

Bắc Vũ là người thích vui vẻ, nhưng một hai năm nay không biết là do tuổi tác lớn dần hay sức khoẻ suy giảm, đã không còn loại nhiệt tình của thanh niên hai mươi mấy, buổi tối hiếm khi ra ngoài ca hát uống rượu thông đêm. Cả văn phòng trống không, cũng không biết khi nào Giang Việt mới đi chơi về.

Một mình cô buồn chán, sau khi tắm xong, cô cầm lấy bia của Giang Việt, ra ngoài ban công hóng gió.

Cạch một tiếng, bên phía đối diện có người đẩy cửa đi ra.

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn, là Thẩm Lạc mặc đồ ở nhà, đang cầm một cốc sữa bò biểu tượng cho sự khoẻ mạnh.

Bắc Vũ cảm thấy mọi chuyện đều rất kì diệu, trước kia anh là đối tượng thầm mến của cô, sau đó hai người còn lăn lộn trên giường, giờ lại trở thành hàng xóm với nhau.

Càng kì diệu hơn là dù đã lớn tuổi nhưng gương mặt của Thẩm Lạc vẫn lạnh lùng như cũ, thậm chí cô cảm thấy đêm đó chỉ là một giấc mơ của mình.

Vì thế sự xấu hổ cũng đã giảm bớt đi.

"Đàn anh, cảm ơn buổi trưa anh đã chiêu đãi." Cô chủ động chào hỏi anh.

Thẩm Lạc đứng bên lan can gạt đầu, khẽ nhấp một hớp sữa bò, nhìn về phía cô không nói lời nào, Bắc Vũ chỉ cảm thấy anh đứng đó thôi chứ cũng không phải đang nhìn mình.

Bắc Vũ đã quen với việc tích chữ như vàng của anh, cho nên cũng không mong đợi gì việc người đối diện sẽ nói chuyện với mình, dứt khoát cúi đầu vừa uống bia vừa chơi điện thoại, cũng lười tìm chủ đề trò chuyện.

Trong buổi đêm yên tĩnh, không biết qua bao lâu, lâu đến mức Bắc Vũ cho

rằng người đối diện đã rời đi, Thẩm Lạc đột nhiên lên tiếng: "Buổi tối không nên uống bia."

"Hả?" Một câu thành linh này đã lôi Bắc Vũ khỏi điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn qua, anh vẫn giữ nguyên tư thế kia, cô nhất thời không xác định được, "Anh bảo em à?"

Thẩm Lạc khẽ ừ một tiếng: "Không tốt cho cơ thể."

Bắc Vũ nhìn cốc sữa bò trong tay anh, lại liên tưởng đến hình ảnh buổi sáng anh và Tiểu Phi Thuyền tập thể dục, khoe miệng không nhin được cong lên.

Giọng anh nghe rất bình thản, nhưng vô cùng nghiêm túc, Bắc Vũ cũng chả dám dùng thái độ qua loa, chỉ cười nói: "Thỉnh thoảng mới uống thôi."

Cô vừa dứt lời, dưới nhà đột nhiên truyền đến tiếng thở hồng hộc.

Bắc Vũ vội đứng dậy nhìn, dưới cửa là một người đàn ông say rượu nằm sấp, đúng là Giang Việt đã đi uống rượu về.

"Giang nhị cầu, anh làm gì thế?"

"Anh... á, ai đụng vào tao?" Giang Việt nằm rạp dưới đất, miệng lảm nhảm.

Bắc Vũ im lặng lắc đầu: "Anh đụng vào thùng rác rồi."

Giang Việt đã say mèm, lúc này cũng không có ý định bò dậy, chỉ xoạc chân đá thùng rác: "Không có mắt à? Tao đã nói với mày lão tử là lão đại ở Nhị Trung năm đó, ngay cả Giang Việt tao cũng dám đụng vào, tao thấy mày chán sống rồi."

Bắc Vũ liếc mắt, vội xuống nhà.

Giang Việt vẫn còn nằm rạp trên đất nói linh tinh, bởi vì mặt cúi xuống nên miệng dính bụi đất.

Bắc Vũ đi đến trước mặt anh ta cầm điện thoại chiếu vào, sau đó chụp hai tấm ảnh lôi thôi, up lên weibo mới đá anh ta: "Giang nhị cầu, mau đứng dậy, không sẽ có người tới mắng anh làm ảnh hưởng đến người dân đấy."

Giang Việt mặt đỏ au nhìn cô, cười hì hì: "Bắc miệng rộng! Đừng có ồn ào để cho anh ngủ, coi chừng anh đánh mày đấy."

Nói xong lại nằm rạp xuống, đã chuẩn bị tư thế ngáy o o.

Bắc Vũ bất đắc dĩ, đành phải khom người xuống đỡ anh ta: "Muốn ngủ thì về phòng, trên mặt đất bản muốn chết."

Cả người anh ta nồng nặc mùi rượu, say như chết, cộng thêm người cao mét tám, cô không kéo nổi mà còn bị anh ta kéo theo, suýt chút nữa ngã xuống.

"Giang nhị cầu!" Bắc Vũ vất vả lắm mới đứng thẳng nổi, tức giận tóm lấy lỗ tai anh ta, nhưng con ma men trên mặt đất thờ ơ, cô tức giận, "Tên ngu ngốc này, rốt cuộc là anh đã uống bao nhiêu thế?"

Lại không thể bỏ mặc anh ta ngủ ở cửa, Bắc Vũ đành hít thở sâu thử kéo anh ta lên nữa.

Trong lúc cô đang cắn răng, sức nặng trong tay đột nhiên giảm đi, hoá ra là chẳng biết từ lúc nào Thẩm Lạc đã đi tới đỡ lấy.

Dù sao đàn ông cũng khoẻ hơn, huống chi loại đàn ông tập thể dục buổi sáng lại còn uống sữa bò như Thẩm Lạc, nhẹ nhàng khiêng Giang Việt lên.

Đúng vậy là khiêng cả người đấy.

Bắc Vũ há hốc mồm đi theo vào.

"WC ở đâu?" Thẩm Lạc đi trước hỏi.

Bắc Vũ chỉ sang trái, nhận ra anh không nhìn thấy, vội lên tiếng: "Bên trái."

Thẩm Lạc xoay người sang bên trái, khiêng người vào.

Giang Việt vẫn say đến mức chả biết trời trăng gì, trong miệng vẫn không ngừng lảm nhảm.

Vào WC, Thẩm Lạc thả người xuống, xoay đầu Giang Việt vào bồn rửa mặt, mở nước lạnh xối thẳng vào đầu anh ta.

Bắc Vũ quả thực huyết sáo tán thưởng một loạt hành động của anh.

Cuối cùng Giang Việt không chịu nổi giày vò nữa tỉnh lại, ọ ọ hai tiếng, đứng lên tựa bên bồn rửa mặt, đầu đầy nước, vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Thẩm Lạc ở trước mắt, sau một lúc mới có phản ứng, nhếch miệng cười: "Ồ! Đây không phải là Lạc thần sao?"

Anh ta nắm lấy bờ vai Thẩm Lạc, giống như đang nói chuyện bình thường với bạn bè: "Tiểu tử, những năm này cậu đi đâu thế? Năm đó tôi coi cậu là anh em, vậy mà quay đầu đi một cái không thấy cậu liên lạc với chúng tôi, có phải xem thường tôi không?" Vừa lảm nhảm, vừa quay sang chỉ tay về phía Bắc Vũ: "Còn cả em gái tôi năm đó thăm mếu cậu nữa, vì để nhìn thấy cậu mà buổi tối chạy đến sân thể dục đánh đàn, nếu không phải theo cậu

lên núi cũng sẽ không bị đám Trương Kim Cương bắt được, bị người khác đồn thổi chui vào rừng làm chuyện xấu. Cậu nhìn đi em gái tôi tốt thế này, vậy mà năm đó cậu cũng không thèm liếc mắt một cái!

Trời ạ! Chỉ mong sét đánh luôn anh ta cho xong!

Bắc Vũ lần đầu tiên có suy nghĩ như vậy.

Thẩm Lạc hơi nhú mày, quay đầu nhìn về phía cô, trên mặt vẫn không thể hiện bất cứ cảm xúc gì, chỉ là trong mắt có thêm chút tìm kiếm.

Bắc Vũ ngượng ngùng cười, ra vẻ không có chuyện gì hết: "Đừng nghe Giang nhị cầu nói linh tinh!"

Giang Việt cười: "Anh... anh không có nói linh tinh! Em thầm mến Lạc thần của chúng ta mà."

Miệng Bắc Vũ méo xệch, nghiêm mặt: "Chuyện đã nhỏ như hạt vừng mấy trăm năm trước rồi, em cũng đã quên, thế mà anh còn nhớ rõ như vậy." Lại cười nói với Thẩm Lạc, "Đã chục năm rồi, ai còn nhớ những chuyện ngốc nghếch ngày xưa chứ?"

Thẩm Lạc: "Anh vẫn còn nhớ."

Bắc Vũ sửng sốt, rồi cười gượng: "Đó là bởi vì trí nhớ anh tốt, chứ của em kém lắm, lúc mười mấy tuổi cũng từng thích qua một người, đến giờ còn chả nhớ rõ đáng vẻ ra sao nữa."

Thực ra lúc mười mấy tuổi cô cũng chỉ thích duy nhất mình anh.

Thẩm Lạc nhú mày, không nói tiếp nữa.

Bắc Vũ không muốn Giang Việt nói bậy bạ thêm nữa, lại ấn đầu anh ta xuống bồn rửa mặt, giả vờ thản nhiên: "Đàn anh, đã làm phiền anh, chỗ em ổn rồi, anh về đi."

Thẩm Lạc nhìn Giang Việt giãy dụa trong tay Bắc Vũ, yên lặng đi ra ngoài. Hai phút sau, Giang Việt cuối cùng cũng được Bắc Vũ tha cho, lúc này cũng đã coi như hoàn toàn tỉnh táo, anh ta vẩy nước trên tóc, kêu gào: "Bắc miệng rộng, em muốn giết anh ruột à?"

Bắc Vũ tránh nước từ anh ta, trừng mắt, làm động tác cắt cổ: "Nếu anh còn dám nói linh tinh thêm lần nào nữa ở trước mặt Thẩm Lạc thì chết với em."

Vẻ mặt Giang Việt ngây ngô: "Anh vừa nói gì hả?" Trợn trừng hai mắt mới nhớ ra mình vừa nói gì, chột dạ đập đầu, "Sau khi say rượu lỡ mồm!"

Bắc Vũ hừ một tiếng: "Em thấy không phải anh rất tình sao?"

Giang Việt cười hì hì: "Đều đã là chuyện của mười mấy năm về trước rồi, anh chỉ coi như chuyện cười, em để ý làm gì." Nói xong lại nháy mắt mấy cái, "Đừng nói là em vẫn còn tình cảm với người ta nhé?"

Bắc Vũ nghiêm mặt nhìn anh ta: "Anh cảm thấy em là tình thánh sao? Chuyện vợ vẫn mười mấy năm trước, nếu không phải Thẩm Lạc xuất hiện thì em đã sớm quên rồi."

Giang Việt trêu chọc: "Không thể nói như vậy được, giờ người sống ở ngay đối diện chúng ta, lại còn độc thân, không chừng ngày nào đó em lại động tâm với người ta đấy."

Bắc Vũ nhíu mày, không cho là đúng: "Làm sao có thể chứ? Em cũng chẳng còn là cô thiếu nữ ngây thơ mười lăm mười sáu tuổi nữa rồi mà còn say mê tuýp người lạnh lùng đẹp trai này. Nói mười câu mà anh ta đáp lại được có một, ở chung với loại người này buồn chết mất. Em cũng đâu phải không mua nổi điều hoà mà cần tìm loại đàn ông này làm lạnh."

Giang Việt cũng phụ hoạ: "Cũng đúng, trước đó cậu ta chuyển đến lớp bọn anh, mọi người còn cho rằng cậu ta bị câm, qua tận nửa tháng mới nghe thấy cậu ta nói chuyện." Nói xong lại cười, "Vẫn nên tìm người đẹp trai nhiệt tình như lửa giống anh thì hơn, tiếc là anh là anh trai của em, không thể rồi, ha ha ha."

Thẩm Lạc đi tới cửa, nghe thấy tiếng trò chuyện trong nhà, lông mày đang cau lại cũng giật giật.

Anh đứng đó một lúc lâu mới quay về nhà mình.

Trong nhà rất yên tĩnh, anh lên gác cũng không có chút tiếng động, nhìn Tiểu Phi Thuyền đang ngủ say, sau đó quay lại căn phòng ngủ đơn giản kia. Anh mở cửa sổ ra, trong ngõ nhỏ tiếng người như ẩn như hiện.

Cho tới bây giờ anh luôn cố gắng ngăn cách với thế giới này, chán ghét tất cả mọi thứ và tiếng động âm ỉ, vì thế anh hơi cau mày, đóng cửa sổ lại.

Nhưng chỉ được một lúc, dường như anh nghĩ ra gì đó lại mở ra.

Căn nhà bên đối diện vẫn còn ồn ào sáng đèn.

"Giang nhị cầu, nửa đêm nửa hôm anh dám ăn vụng thịt bò khô của em."

"Không phải vì anh nghĩ cho sự nghiệp giảm béo của cô hay sao? Miễn cho

cô ăn nhiều béo phì, photoshop mặt muốn chết."

"Aiz! có gì từ từ nói, đừng động tay, ngày mai anh đền cô hai hộp không được sao?"

"Ba hộp!"

"Thành giao, anh trả lại PSP cho cô."

Khoé môi Thẩm Lạc nhếch lên, trên khuôn mặt lạnh lùng thoáng hiện lên ý cười.

Sáng hôm sau, Bắc Vũ tỉnh dậy lại ra ban công hít thở không khí trong lành.

Hai cha con ở phía đối diện vẫn nghiêm túc tập thể dục buổi sáng.

Tiểu Phi Thuyền thấy cô, vội cười gọi: "Chị ơi!"

Cô vẫy tay với cậu bé, đang định mở miệng thì Thẩm Lạc đã lên tiếng trước chào hỏi cô: "Chào buổi sáng!"

Bắc Vũ hơi sững sốt, cũng hơi bất ngờ: "Chào... buổi sáng! Tối qua cảm ơn anh, nếu không thì Giang Việt phải ngủ ngoài cửa rồi."

Thẩm Lạc khẽ đáp: "Tiện tay mà thôi, Giang Việt là anh trai em cũng là bạn học cũ của anh, nên làm thôi mà."

Bắc Vũ vốn quen với việc anh tích chữ như vàng, lúc này quả thực quá bất ngờ, lúng túng nói: "Dù sao cũng vẫn cảm ơn anh."

Thẩm Lạc vẫn thản nhiên nói tiếp: "Hôm nay thời tiết tốt rất thích hợp để hoạt động ngoài trời, buổi chiều anh sẽ dẫn Tiểu Phi Thuyền đi công viên."

Bắc Vũ nhìn lên bầu trời trong xanh không gợn chút mây, gió mát, quả thực khá tốt.

Vì thế cô lại nhìn về phía người đàn ông đối diện vẫn đang tập thể dục, không hiểu tại sao anh lại chủ động nói nhiều như vậy.

Tiểu Phi Thuyền xoa tan nghi ngờ của cô: "Chị ơi, chị thích ăn gì? Để em bảo trưa cha làm cho chị."

Thực ra hôm qua Bắc Vũ cũng chỉ nói đùa mà thôi, không hề có ý định ăn chực, nhưng rõ ràng đối phương đã coi là thật.

Cô mỉm cười: "Ăn gì cũng được, chị không kén ăn."

Thẩm Lạc hỏi: "Cá hấp? Thịt om dưa? Tôm rim?"

Bắc Vũ vội nói: "Gì cũng được hết."

Thẩm Lạc tập thể dục xong, đi đến bên cạnh lan can, nhìn về phía cô: "Vậy thì mỗi món làm một ít, xem em thích ăn gì."

Nếu không phải vẻ mặt anh vẫn bình thản thì cô sẽ nghi ngờ anh đang nịnh hót lôi kéo làm quen với mình.

Cô lúng túng gật đầu: "Làm phiền anh rồi."

Sau đó giống như gặp quý vôi vàng rời đi.

Chuyện quái gì thế này.

Chương 29: Bạn Thiệu

Bắc Vũ thực sự choáng váng bởi hành động buổi sáng của Thẩm Lạc. Mới vào giờ làm việc không bao lâu thì Tiểu Phi Thuyền đã đeo ba lô chạy sang.

"Chị ơi, cô đến tìm cha nên em sang chỗ chị chơi."

Bắc Vũ giật mình, vô thức hỏi: "Là cô lần trước à?"

Tiểu Phi Thuyền ừ một tiếng: "Cha chưa từng gặp mặt cô nào hai lần, xem ra cha em sắp tìm được vợ rồi, em cũng yên tâm hơn."

Bắc Vũ bỏ qua sự khác thường trong lòng, cười nói: "Vậy phải chúc mừng cha em rồi."

Tiểu Phi Thuyền cười tủm tỉm gật đầu.

Cô thấy cậu nhóc mở sách vở ra, ngoan ngoãn ở bên cạnh mình học bài, cô suy nghĩ một chút lại trượt ghế sang bên cạnh cửa sổ, ngón tay khẽ vén rèm nhìn sang phía đối diện.

Cô chỉ là hiếu kì mà thôi.

Trong cửa sổ tầng hai hình như có hai bóng người hiện lên, sau đó cô thấy Thẩm Lạc đứng bên cửa sổ, nhìn sang phía cô, nhưng cũng chẳng biết là đang nhìn gì.

Sau một lúc hình như Lý Đồng đi tới, đứng bên cạnh anh nói gì đó, anh gật đầu, thò tay kéo rèm xuống.

Giữa ban ngày ban mặt mà kéo rèm xuống, đây là tuyên dâm giữa ban ngày sao?

Bắc Vũ cau mày, quay lại bàn làm việc.

Nhanh chóng đến buổi trưa, Bắc Vũ lại dịch đến cửa sổ, đúng lúc Thẩm Lạc ở phía đối diện kéo rèm lên, lại nhìn sang đó, Lý Đồng đi lên trước cười nói với anh mấy câu, sau đó hai người biến mất hẳn.

Sau một lúc lâu, người lại xuất hiện dưới nhà.

Lý Đồng không ngừng nói gì đó, Bắc Vũ đứng bên cửa sổ không nghe rõ,

nhưng từ khuôn mặt cô có thể nhìn ra Lý Đồng vô cùng hưng phấn. Thấm Lạc lại chả có biểu lộ gì, thậm chí cũng chả nhìn theo Lý Đồng rời đi, lại nhìn lên phía đối diện một lúc rồi quay trở vào trong nhà. Bắc Vũ nhớ ra Tiểu Phi Thuyền ở chỗ mình, có lẽ là quan tâm đến con rồi. Cô thả rèm xuống, quay lại bàn cảm thấy không đáng cho Lý Đồng, đã trưa rồi mà còn không giữ người ta lại ăn cơm, người gì mà kì? Đang lúc oán thăm, cô nhận được điện thoại của bên cung cấp hàng nói là đang đến đây công tác, muốn mời cô ăn cơm, nhận tiện đàm phán về hợp đồng quý mới. Thực ra chuyện đặt hàng đã xác định gần xong qua mạng và điện thoại rồi, nhưng cô cảm thấy hôm nay cũng không có chuyện gì quan trọng, vì thế đồng ý lời mời của đối phương. Nói chuyện điện thoại xong, cô nói với cậu nhóc ở bên cạnh: "Tiểu Phi Thuyền, chị đưa em về nhà nhé, trưa nay chị có việc phải ra ngoài không thể ăn cơm với em rồi, chúng ta đi báo với cha em một tiếng." Tiểu Phi Thuyền cũng chả để bụng, chỉ à một tiếng, thu dọn sách vở, kéo tay Bắc Vũ, sôi nổi ra ngoài. "Cha ơi, cha ơi! Trưa nay chị không thể ăn cơm chung với chúng ta rồi, cha không cần nấu nhiều đâu!" Vừa vào phòng khách, Tiểu Phi Thuyền đã lớn tiếng kêu lên. Thấm Lạc đang thái thịt sừng sốt, xoay người nhìn về phía Bắc Vũ đứng ở cửa, khẽ hỏi: "Có việc phải đi ra ngoài sao?" Bắc Vũ gật đầu: "Có hẹn ăn cơm với bên cung cấp hàng." Cô liếc vào trong thấy tôm cá đã chế biến xong, rõ ràng là anh đã chuẩn bị một phần cho mình, cảm thấy có lỗi: "Xin lỗi đàn anh, em cũng là vừa mới nhận được điện thoại, có phải đã khiến anh làm thừa rồi không?" Thấm Lạc lắc đầu: "Không sao." Bắc Vũ suy nghĩ, lại thăm dò: "Sao anh không giữ Tiểu Đồng lại ăn cơm?" Thấm Lạc nhú mày nhìn cô, không trả lời, mà chỉ xoay người tiếp tục thái thịt, hời hợt nói: "Ngày mai muốn ăn gì thì nói sớm cho anh biết." "Hả? Vâng." Bắc Vũ không hiểu gì với phản ứng của anh, nhìn về bóng lưng anh, "Vậy em đi đây, anh và Tiểu Phi Thuyền ăn ngon miệng nhé."

"Tạm biệt chị!" Tiểu Phi Thuyền giòn giã tạm biệt cô, sau khi tiễn cô đi, lại chạy đến bên cạnh Thẩm Lạc, "Cha ơi, hôm nay chúng ta ăn gì thế?"

Thẩm Lạc không trả lời, cậu bé lại nhìn đồng hồ ăn đã chế biến, oa lên một tiếng: "Thịnh soạn như vậy à!"

Thẩm Lạc ừ một tiếng: "Vậy con phải ăn nhiều thêm một chút đấy."

Năm món ăn một bát canh đối với một lớn một nhỏ là quả thật quá nhiều.

Tiểu Phi Thuyền chảy nước miếng, nhìn đồng hồ ăn ngon trên bàn: "Cha ơi, không phải cha nói không thể lãng phí sao? Chị không có ở đây, nhiều món như vậy chúng ta ăn sao hết được?"

Thẩm Lạc đáp: "Ăn nhiều hơn một chút, cũng ăn hết cả phần của chị luôn."

Tiểu Phi Thuyền gật đầu: "Vâng ạ."

Bắc Vũ ăn cơm xong với bên kia đã là hai giờ chiều, nghĩ đến ở công ty cũng không có việc gì, vì thế đi đến trung tâm thương mại gần đó dạo chơi.

Đi dạo xong lại vào một quán cà phê giá cao trang trí khá nghệ thuật ngồi một lát, lúc chuẩn bị về đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ.

"Giờ con đang ở đâu?"

"Bên chỗ Tinh Quang Thôi Xán ạ, con vừa đi dạo xong chuẩn bị quay về công ty."

"Khéo quá, con chờ một chút đừng về vội."

Bắc Vũ không hiểu gì: "Khéo cái gì ạ?"

"Không phải mẹ bảo dì nhỏ con có giới thiệu một chàng trai sao? Công ty của cậu ta ở ngay gần đó, hai ngày nay cũng liên lạc mấy lần rồi, muốn hẹn gặp mặt con, mẹ hỏi thì con bảo không có thời gian, chọn tới chọn lui, mẹ thấy hôm nay được ngày nhất."

"Mẹ à, chỗ con còn có việc mà." Bắc Vũ quả thực bó tay rồi.

"Con đừng có gạt mẹ, mẹ nhìn thấy ảnh con up lên weibo rồi, lại là dạo phố rồi uống cà phê, đang ở đâu? Gặp mặt một lần thì tốn bao thời gian chứ?"

Cũng đã biết dùng cả weibo, cha mẹ thật là đáng sợ mà!

Bắc Vũ bĩu môi: "Sao mẹ biết hiện tại người ta có thời gian chứ?"

"Không phải là mẹ cô sẽ gọi điện hỏi dì nhỏ cô luôn sao?"

Nói xong cúp máy luôn, Bắc Vũ nhìn màn hình di động, đang định đứng dậy tính tiền trốn chạy thì mẹ cô lại gọi tới, cô chỉnh nhỏ âm điện thoại, mẹ

cô hưng phấn nói: "Được rồi, cậu trai kia sẽ lập tức qua gặp mặt con ngay."
"Không phải chứ?" Bắc Vũ đau khổ.

Mẹ cô cười nói: "Gặp mặt cũng chả mất của con cân thịt nào, dì nhỏ con nói cậu ta ưu tú lắm."

Bắc Vũ than thở: "Con hi vọng mất đi mấy cân thịt đó!"

Cúp máy, cô đành hậm hực chống đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Bầu trời vốn trong xanh không biết đã có mưa từ lúc nào, cô cảm thấy cũng không rời đi được rồi.

Cô chợt nhớ tới lần trước cũng là chứng kiến Thẩm Lạc dẫn theo Tiểu Phi Thuyền đi xem mặt ở chỗ này.

Cách hơn mười năm, lúc gặp lại là qua tấm cửa kính, liếc mắt một cái cô đã nhận ra anh ngay.

"Bắc ... Vũ?" Một giọng nam vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Bắc Vũ quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang nhìn mình.

Bộ dáng anh tuấn, âu phục phẳng phiu, khí chất tinh anh của xã hội.

Bắc Vũ nhìn khuôn mặt tuấn tú kia cảm thấy hơi quen mắt.

Cảm giác quen mắt này khiến cô cảm thấy anh chàng này rất có hương vị mặt người dạ thú.

Người đàn ông có lẽ đã xác định mình không nhìn lầm người, lông mày giãn ra, khẽ cười, ngời xuống đối diện cô: "Tôi là người dì Triệu giới thiệu."

Bắc Vũ lập tức hiểu ra, đây là đối tượng xem mặt, cô gật đầu: "Nhanh như vậy sao?"

Người đàn ông cười: "Công ty của tôi ở ngay bên cạnh đây."

Bắc Vũ gật đầu, khẽ quan sát anh ta, mẹ cô thực sự không gạt cô, điều kiện của người đàn ông này quả thật không tệ.

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô, khoé môi nhếch lên, im lặng một lúc lâu.

Bắc Vũ nhíu mày, không biết người này đang nhìn gì, cũng may cô không phải là cô gái rụt rè hướng nội, thuận miệng phá vỡ sự im lặng: "Anh uống gì không?"

Người đàn ông khẽ cười: "Bắc Vũ, cậu không nhận ra tôi sao?"

Bắc Vũ sững sốt: "Chúng ta biết nhau à?"

Người đàn ông cười: "Cho cậu một phút suy nghĩ."

Hiện tại xem mặt đều thịnh hành trò này sao?

Bắc Vũ suy nghĩ một lát, cười: "Chỉ là tôi cảm thấy anh hơi quen mặt, nhưng có lẽ mấy người đàn ông đẹp trai đều giống nhau như thế."

Không biết định bày trò gì đây nữa?

Người đàn ông bị cô chọc cười: "Nhiều năm không gặp mặt, tôi coi như đây là lời khen của cậu." Anh ta nghiêng đầu nhìn cô, tiếp tục cười, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, như là đang thừa nước đục thả câu, một lát sau, cuối cùng cũng mở miệng, "Tôi là Thiệu Vân Khê, học cùng cấp ba với cậu."

Bắc Vũ ngẩn người.

Người đàn ông thấy cô không nói lời nào, cũng không cười nữa, cẩn thận hỏi: "Cậu thực sự không nhớ tôi là ai sao?"

Thực ra hai người chỉ học chung với nhau có nửa năm, đã hơn chục năm trôi qua, cô chả còn ấn tượng gì về cậu ta cũng là hợp tình hợp lý.

Thiệu Vân Khê đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng.

Sau một lát, Bắc Vũ khẽ thở phào, cười xuy một tiếng: "Là cậu à! Thật sự là nam mười tám tuổi biến đổi, tôi thật sự không còn nhận ra rồi."

Khó trách từ lần đầu thấy anh ta, cô đã có cảm giác chặn bã, hoá ra là kẻ đầu sỏ huỷ hoại cuộc sống cấp ba của cô.

Nhưng cô không thể không thừa nhận, so với tuổi mười lăm mặt mọc mụn, trên môi có chút lông tơ, giọng nói như vẹt đực. Thiệu Vân Khê sau khi trưởng thành quả thực đã thay đổi rất nhiều, đúng là thay da đổi thịt.

Thiệu Vân Khê sờ mũi, đi thẳng vào vấn đề: "Sau khi tôi chuyển trường mới nghe nói chuyện xảy ra sau đó với cậu."

Bắc Vũ hơi sững sờ.

Thực ra cô đã sớm không còn quan tâm khoảng thời gian tồi tệ kia, cũng đã chẳng còn muốn nhớ tới. Song nhìn thấy người này đoạn thanh xuân đen tối lại hiển hiện rõ ràng trong đầu cô, thật sự là khó mà có cảm tình nổi, vì thế cô hỏi: "Vậy thì sao?"

Thiệu Vân Khê mím môi, không cười nữa: "Lúc ấy Trương Kim Cường gọi

điện thoại cho cha mẹ tôi, bọn họ vốn quản lý tôi rất nghiêm, đúng lúc bọn họ chuyển công tác, thế là đêm đó chuyển trường cho tôi luôn. Tôi bị nhốt trong nhà không được ra ngoài, sau đó bị đưa đến thành phố khác, lúc ấy tuổi tôi còn nhỏ bị chỉnh đốn mấy lần cũng đành phải tha hiệp. Sau đó đi nước ngoài gặp lại bạn cấp ba mới biết bởi vì tôi đột nhiên chuyển trường khiến cậu bị hiểu lầm, bị lan truyền những lời đồn nhảm, cuộc sống cấp ba cũng không hề dễ chịu gì."

Bắc Vũ nhíu mày, không quan tâm: "Tôi sống rất tốt, ai quan tâm đến những lời nhảm nhí đó chứ!"

Thiệu Vân Khê cười: "Tôi mới đến đây làm việc mấy tháng, nhìn thấy cậu trên mạng, vẫn luôn muốn tìm cơ hội gặp mặt nói một tiếng xin lỗi với cậu."

"Không sao!" Bắc Vũ lập tức đáp.

Thực ra cô cũng hiểu tình hình của Thiệu Vân Khê năm đó, bởi vì bị cha mẹ hiểu lầm mà ép chuyển trường. Một cậu bé mười lăm mười sáu tuổi không có cách nào chống đối được cha mẹ. Vốn là chuyện nhỏ không ai để ý, nhưng qua miệng nhiều người lan truyền mà khiến cho toàn bộ cuộc sống cấp ba của cô thay đổi.

Chỉ sợ lúc chuyển trường Thiệu Vân Khê cũng chẳng nghĩ tới chuyện này, nhiều nhất là chỉ đau khổ vì bị chia rẽ uyên ương mà thôi.

Nghĩ thông suốt rồi, những oán hận của cô đối với cậu ta cũng đã tan thành mây khói.

Còn trẻ ai mà không phạm phải sai lầm, hơn nữa lỗi cũng không phải thuộc về Thiệu Vân Khê, chỉ là do ông trời đưa đẩy mà thôi.

Thiệu Vân Khê thấy khuôn mặt thản nhiên của cô, cũng khẽ thở phào, cười nói: "Giờ tôi thấy cuộc sống của cậu rất tốt, có cả công ty riêng, chúc mừng cậu nhé!"

Bắc Vũ thản nhiên đáp: "Chỉ là kiếm miếng cơm mà thôi, có gì mà chúc mừng chứ, ảnh trên mạng chụp đẹp thế là để thu hút người theo dõi thôi."

Nói xong lại nhìn anh ta, nhíu mày cười, "Nhìn bạn học Thiệu của chúng ta giờ đã là tinh anh xã hội rồi, dù sao năm đó cậu cũng là trùm học trong lớp chúng ta mà."

Thiệu Vân Khê cười: "Cũng chỉ là kiếm miếng cơm thôi." Dừng một chút, lại hỏi, "Dù sao cũng đến giờ ăn cơm rồi, đồ ăn ở đây cũng được lắm, cậu muốn ăn gì?"

Bắc Vũ gọi tùy tiện một suất cơm, thuận miệng hỏi: "Cậu gặp mặt tôi là để nói lời xin lỗi về chuyện thời cấp ba sao?"

Thiệu Vân Khê nghiêm mặt: "Với tôi đây không phải là chuyện nhỏ, lúc ấy sau khi ở nước ngoài nghe được chuyện này, tâm lý vô cùng áy náy khó chịu, luôn muốn tìm cơ hội nhưng lại sợ cậu oán giận tôi. Nói thật, tôi hi vọng cậu mắng tôi một trận đấy."

Bắc Vũ xuy một tiếng: "Khoa trương thế sao?"

Thiệu Vân Khê: "Cậu cũng phải hiểu cho tôi, nữ sinh năm đó tôi thích lại bị tôi hại thành như vậy, thực sự cũng chẳng phải là chuyện dễ chịu gì cho cam." Anh ta nói rất tự nhiên, bởi vì có chữ năm đó nên Bắc Vũ cũng chẳng để trong lòng, hất tay cười: "Đã là chuyện quá khứ rồi, đừng nhắc lại nữa."

Thiệu Vân Khê sờ mũi, cười nhìn về phía cô hỏi: "Bây giờ cậu cũng thuộc thành phần bị ép hôn sao?"

Bắc Vũ hơi sững sốt mới hiểu ra ý của cậu ta, bất đắc dĩ cười: "Nói nhiều lại chỉ muốn khóc, vì chuyện này mà tôi đã chuyển đến công ty ở. Thế mà mẹ tôi vẫn gọi điện mỗi ngày đến cản nhắc đấy."

Thiệu Vân Khê hỏi: "Cậu không muốn kết hôn sao?"

Bắc Vũ gật đầu: "Hoàn toàn không có hứng thú, nghĩ đến mà đã cảm thấy phiền phức."

Thiệu Vân Khê cười: "Cũng không muốn có bạn trai sao?"

Bắc Vũ: "Ở cái tuổi này đã yêu đương là phải kết hôn, vẫn là thôi đi."

Thiệu Vân Khê im lặng một lát, thở dài: "Chúng ta giống nhau rồi, cậu nói xem tôi cũng chỉ mới có hai mươi mấy tuổi, thế mà mỗi ngày cha mẹ tôi đã nghĩ đến chuyện ôm cháu trai."

Bắc Vũ không dám tưởng tượng nổi: "Đàn ông ở tuổi cậu là vẫn còn rất trẻ mà."

Thiệu Vân Khê đau khổ: "Cho nên mới nói ở với cha mẹ thực sự rất đáng sợ."

Bắc Vũ lắc đầu thở dài: "Trong mắt cha mẹ, chỉ có làm tình sinh sản mới là

chuyện lớn trong đời người thôi."

Thiệu Vân Khê nhấp ngụm nước suýt nữa thì phun ra, anh ta hiểu được người phụ nữ đối diện thực sự không có hứng thú với kết hôn yêu đương, cho nên mới thẳng thắn với đàn ông như thế.

Anh ta suy nghĩ một lát, đột nhiên cười: "Tôi có một cách này có thể tạm thời khiến cho cha mẹ không ép hôn nữa."

Bắc Vũ cảm thấy hứng thú: "Cách gì thế?"

Thiệu Vân Khê: "Mọi người không phải cho rằng chúng ta đi xem mặt sao? Chúng ta dứt khoát giả vờ xem mặt thành công, dù sao kết hôn cũng cần phải có thời gian, ít nhất để cho bọn họ yên tĩnh một lúc."

Bắc Vũ nhú mày, cảm thấy cách cù bấp này cũng không đáng tin, nhưng nghĩ đến mẹ cô gần đây thúc ép, chỉ còn thiếu nước ra đường rải thông báo tìm bạn trăm năm giống Tiểu Phi Thuyền thôi.

Thiệu Vân Khê nói tiếp: "Dù sao cũng chỉ là giả vờ hẹn hò đối phó với cha mẹ, cậu cũng không muốn ba ngày hai lần bị cha mẹ ép đi xem mặt chứ?"

Bắc Vũ suy nghĩ một lát, cười gật đầu: "Hình như cách này cũng không tệ lắm."

Thiệu Vân Khê vươn tay ra: "Vậy chúng ta hợp tác vui vẻ?"

Bắc Vũ cũng không bắt tay anh ta, chỉ đập một cái tượng trưng: "Ừ, hợp tác vui vẻ!"

Một bữa cơm này, Bắc Vũ phát hiện Thiệu Vân Khê vẫn giống như thiếu niên kia trong trí nhớ của cô, sáng sủa nhiệt tình, biết ăn nói chỉ là chín chắn hơn rất nhiều so với năm đó, mất đi chút hào hứng của tuổi trẻ, nhưng cũng không khiến người ta phản cảm.

Anh ta kể cho Bắc Vũ nghe về khoảng thời gian du học bên Anh, những câu chuyện thú vị trong lúc đi phượt, vô cùng đặc sắc.

Bất giác cũng đã khá muộn.

Bắc Vũ nghĩ đến đồng ảnh còn chưa chỉnh sửa xong, cảm thấy nên về, vì thế nói lời tạm biệt với Thiệu Vân Khê.

"Cậu có lái xe không?" Thiệu Vân Khê thuận miệng hỏi.

Bắc Vũ lắc đầu: "Taxi ở đây gọi rất dễ."

Thiệu Vân Khê cười: "Cậu nói đùa gì thế, người như tôi mà để cho cậu gọi

taxi về sao? Để tôi đưa cậu về."

Bắc Vũ cũng không khách sáo nữa: "Vây cảm ơn cậu."

Giang Việt bận rộn bên nhà xưởng cả ngày, lúc quay về công ty trời đã tối đen, cũng lười ra ngoài đàn đúm. Bắc Vũ không có ở đây, một mình anh ta chán muốn chết, cầm chai bia và đậu phộng, chạy ra ban công hóng mát.

Nhìn thấy trong cửa sổ đối diện có bóng người, anh ta gọi: "Lạc thần, có muốn qua đây uống bia không?"

Thẩm Lạc nhìn về phía đó, nhưng không đáp lại.

Giang Việt sờ mũi, cũng may đã quen với tác phong này của cậu ta từ mười mấy năm trước.

Ai biết không bao lâu sau lại thấy Thẩm Lạc dẫn Tiểu Phi Thuyền qua bên này.

Anh ta vội xuống nhà mở cửa.

Tiểu Phi Thuyền giơ bộ bài trong tay, cười nói: "Chú ơi, chúng ta chơi đánh bài nhé?"

Giang Việt cười: "Cháu biết đánh bài sao? Vây thua đừng có khóc nhé."

Ba người lên nhà.

Thẩm Lạc ngồi bên cạnh cầm bài, làm như thuận miệng hỏi: "Em gái cậu đâu rồi? Sao chưa thấy cô ấy về?"

Giang Việt cười hì hì: "Theo như nguồn tin thì nó đi xem mặt rồi, quả nhiên rời nhà trốn đi cũng không thoát."

Thẩm Lạc nhíu mày: "Xem mặt?"

Giang Việt gật đầu: "Đúng vậy, xế chiều đi rồi, cũng không biết sao giờ còn chưa về." Nói xong dường như nhớ ra gì đó, "Để tôi gọi điện thoại hỏi thử xem."

Anh ta cầm lấy điện thoại, đột nhiên ồ lên một tiếng, đi ra ngoài lan can nhìn, thấy ở dưới ngõ nhỏ Bắc Vũ đang cười cười nói nói với một người đàn ông.

"Bà mợ nó! Có biến!" Anh ta lén lút chạy vào trong, hạ thấp giọng.

Tiểu Phi Thuyền hiếu kì hỏi: "Chú nói gì thế?"

Giang Việt: "Em gái chú đi về cùng với một người đàn ông, không phải là đi xem mặt sao?"

"Chú đang nói chị sao?" Tiểu Phi Thuyền lớn tiếng hỏi.

Giang Việt đặt ngón tay lên môi ra hiệu giữ im lặng: "Xem tình hình thế nào đã, đừng để cho nó phát hiện ra chúng ta."

Tiểu Phi Thuyền che miệng, vọt lên trước Giang Việt, lén lút ghé vào lan can.

Thẩm Lạc cau mày, bỏ bài trong tay xuống, cũng đi tới bên cạnh hai người. Trong ngõ nhỏ, một nam một nữ đang trò chuyện vui vẻ, hiển nhiên không phát hiện ra ba người ở ngoài ban công.

Giang Việt thấp giọng: "Nhìn anh chàng này cũng không tệ! Chậc chậc chậc, rất được nha! Nhìn dáng vẻ Bắc miệng rộng hào hứng thế kia, cây vạn tuế nở hoa rồi!"

Tiểu Phi Thuyền phụ họa: "Chị qua lại với bạn trai sao? Chị không chờ em nữa à?"

Bắc Vũ dừng lại ở cửa: "Tôi về đến nhà rồi, cảm ơn cậu đã đưa tôi về."

Thiệu Vân Khê cười: "Có gì đâu. Thực ra hôm nay tôi rất vui, áp lực trong lòng mấy năm nay cuối cùng cũng được giải thoát rồi. Cảm ơn cậu không hận tôi, sau này xin chiếu cố nhiều."

Bắc Vũ: "Chiếu cố lẫn nhau."

Thiệu Vân Khê để tay sau lưng, đột nhiên duỗi tay ra, giống như làm ảo thuật biến ra một bó hoa: "Ngủ ngon!"

Bắc Vũ hơi kinh ngạc: "Cậu lấy ở đâu ra thế?"

Thiệu Vân Khê cười: "Vừa rồi lúc tính tiền phục vụ đưa cho, tôi quên không đưa cho cậu."

Bắc Vũ lắc đầu cười: "Cảm ơn nhé!"

Thiệu Vân Khê: "Hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

Thiệu Vân Khê nhìn theo bóng cô đi vào.

Lúc còn trẻ bị chia rẽ uyên ương, anh ta từng đau lòng một thời gian. Nhưng dù sao cũng chỉ là yêu sớm còn chưa kịp bắt đầu, thời gian dài cũng dần lãng quên.

Cho đến khi ra nước ngoài du học gặp bạn học ở Nhị Trung, anh ta đột nhiên hỏi người kia có biết Bắc Vũ hay không.

Người kia không hề biết anh ta là nhân vật nam chính trong câu chuyện chui vào rừng kia, mặt mày hớn hở kể cho anh ta biết Bắc Vũ là người như thế nào.

Những lời miêu tả vô cùng khó nghe, tất cả đều là vì sự kiện kia.

Lúc ấy anh ta kinh ngạc không thôi, mới biết bởi vì mình đột nhiên chuyển trường, chuyện nhỏ kia vốn không nên để cho người khác biết lại bị lan truyền thành thế này.

Anh ta vô cùng áy náy, vẫn luôn muốn tìm Bắc Vũ xin lỗi, nhưng lại không dám đi tìm cô, lo cô bởi vì chuyện này mà sa đoạ.

Cho đến trước đó không lâu nhìn thấy cô ở trên mạng, biết rõ cô cũng không thay đổi như mình tưởng tượng mới nghĩ cách gặp lại cô.

Sau khi nhìn thấy cô, cuối cùng anh ta đã khẽ thở phào.

Cô thực sự không hề thay đổi.

Qua những năm này, anh ta trải qua mấy đoạn tình cảm không bệnh mà chết, không còn là thiếu niên ôm ấp mỗi tình đầu năm đó.

Còn thích cô không ư? Đương nhiên là không thể nói rõ được, dù sao cũng đã hơn mười năm không gặp mặt.

Chỉ là khi gặp lại cô, anh ta cảm thấy cô vẫn hơi đáng yêu.

Đương nhiên người kiêu ngạo như cô có lẽ không thích sự hình dung này.

Anh ta lắc đầu cười, từ từ rời đi.

Bắc Vũ đi vào nhà, chợt nghe thấy ở trên có tiếng động, ngẩng đầu lên lại không thấy ai.

Lén lút như vậy nhất định là Giang Việt rồi.

Cô cầm hoa đi lên nhà, đẩy cửa ban công ra, hét to: "Giang nhị cầu! Anh làm cái quỷ gì thế?"

"Bắc miệng rộng, anh thấy hết rồi." Giang Việt cười hì hì vỗ tay: "Chúc mừng em nha!"

Huyệt thái dương Bắc Vũ giật giật, nếu không phải bởi vì bên cạnh anh ta còn có Tiểu Phi Thuyền vẽ mặt ngây thơ cộng thêm người cha mặt lạnh như băng kia thì cô rất muốn đập tên này biến khỏi ban công.

Chương 30: Ha ha ha

"Đàn anh, Tiểu Phi Thuyền, sao hai người lại ở đây?" Bắc Vũ ném Giang Việt ngu ngốc sang một bên.

Tiểu Phi Thuyền dẫu miệng: "Chị ơi, chị không đợi em nữa à?"

Bắc Vũ không hiểu gì hết: "Cái gì mà không đợi em?"

Tiểu Phi Thuyền rầu rĩ: "Chú Nhị Cầu nói chị có bạn trai rồi, cho nên sẽ không đợi em nữa."

Chú Nhị Cầu?

Giang Việt: "..."

Bắc Vũ cười ra tiếng: "Giang nhị cầu, rốt cuộc anh đã nói linh tinh gì thế?"

Giang Việt cười: "Anh nghe mẹ cô nói buổi chiều cô đi xem mặt, vừa nhìn thấy có trai đẹp đưa cô về, cười cười nói nói, anh đoán chuyện này có khởi sắc rồi."

Mặt Bắc Vũ trắng bệch: "Vậy tại sao anh không nói thẳng luôn là em sắp kết hôn đi." Cô nhìn đồng bài trên bàn, ngáp một cái, "Mọi người đang đánh bài à? Vậy tiếp tục đi, em còn chưa chinh xong anh."

Thẩm Lạc nói với Tiểu Phi Thuyền: "Cũng không còn sớm nữa, chúng ta về nhà ngủ thôi."

Giang Việt ai oán một tiếng: "Về à? Chúng ta còn chưa chơi xong mà."

Tiểu Phi Thuyền vẫy tay với anh ta, than thở: "Chú Nhị Cầu, chị có bạn trai, cháu thất tình rồi, cháu đau lòng lắm không còn tâm trạng để đánh bài đâu, ngày mai cháu sẽ đến chơi với chú."

Bắc Vũ bị cậu nhóc chọc cười, đợi lúc cậu nhóc và Thẩm Lạc đi qua, thò tay xoa đầu, móc một thanh sô cô la từ trong túi ra đưa cho cậu nhóc.

Tiểu Phi Thuyền nhận lấy sô cô la, mặt mày lập tức hớn hở, vui vẻ nói: "Hiện tại không còn khó chịu nữa rồi."

Bắc Vũ lắc đầu cười, dựa vào ánh đèn chập chờn lơ đãng liếc Thẩm Lạc, thấy vẻ mặt anh cứng nhắc vẫn chả có bất cứ biểu cảm gì.

Tuy cô chưa từng thấy anh cười, nhưng dáng vẻ này dường như còn lạnh lùng hơn so với bình thường, có lẽ là gặp phải chuyện gì đó không vui, nếu không cũng chả chạy sang đây chơi bài với Giang nhị cầu.

Cô đi xuống nhà cùng với hai cha con, suy nghĩ một lúc, giọng nói thoải mái: "Đàn anh, ngủ ngon!"

Tiểu Phi Thuyền nhân lúc cha không để ý, lặng lẽ bỏ sô cô la vào trong miệng. Thẩm Lạc nhìn thấy cũng không ngăn lại, chỉ quay đầu nhìn Bắc Vũ, hơi hột hỏi: "Trưa mai ăn gì?"

Bắc Vũ hơi sửng sốt, không ngờ anh thực sự đã coi việc ăn trưa chung thành thật, cô mới kịp phản ứng, nhún vai cười: "Gì cũng được, hai người ăn gì em ăn nấy, dù sao cũng chỉ là thêm đôi bát đũa."

Thẩm Lạc gật đầu, lại hỏi: "Em có kiêng ăn gì không?"

Giọng nói của anh rất chân thành, cho nên Bắc Vũ cũng nghi ngờ, chẳng lẽ đây là chuyện quan trọng sao?

Tuy cô cảm thấy khó hiểu với hành vi của anh, nhưng hiếm khi thấy người này nói nhiều như vậy, cũng không biết tại sao lại hơi thụ sủng nhược kinh, vội lắc đầu: "Không kiêng gì hết."

Thẩm Lạc ừ một tiếng: "Được."

Bắc Vũ im lặng quan sát anh, thật sự là không nhìn ra được điều gì khác thường trên mặt anh hết, nghĩ vậy cô móc túi lấy tiền ra đưa cho anh: "Em đưa tiền ăn cho anh đã, nếu không thì lại quên mất."

Thẩm Lạc không nhận lấy, chỉ thản nhiên nói: "Để sau đi."

Bắc Vũ hỏi: "Vậy để tổng kết theo tháng nhé?"

Thẩm Lạc yên lặng một lát mới đáp: "Nói sau."

Bắc Vũ hậm hực bỏ tiền vào túi, cảm thấy bầu không khí hơi quái dị, vì thế sờ đầu Tiểu Phi Thuyền, ra vẻ thoải mái nói: "Sau này buổi trưa không cần phải ăn thức ăn nhanh nữa rồi, thật sự phải cảm ơn đàn anh và Tiểu Phi Thuyền."

Thẩm Lạc và Tiểu Phi Thuyền cùng đồng thanh đáp: "Không cần cảm ơn."

Bắc Vũ: "..."

Mười một giờ trưa hôm sau, Bắc Vũ vừa xong việc, đột nhiên thấy Tiểu Phi Thuyền kích động chạy vào báo cáo: "Chị ơi, cha em mua nhiều đồ ăn ngon

lắm."

"VẬY SAO?" Bắc Vũ suy nghĩ, "Nào chúng ta đi giúp cha em rửa rau."

Làm một người ăn chực, cô cần phải chủ động một chút.

Đi vào ngôi nhà đối diện, Thẩm Lạc đang đứng bên bệ bếp chế biến đồ.

Bắc Vũ hỏi: "Đàn anh có cần giúp gì không?"

Thẩm Lạc quay đầu nhìn cô: "Không cần."

Bắc Vũ đi qua luôn, sóng vai đứng với anh, nhìn thấy nguyên liệu nấu ăn được chế biến trên bệ bếp, oa lên một tiếng: "Thỉnh soạn như vậy sao?" Nói xong lại thuận miệng khen, "Đàn anh, anh thật sự là vô cùng toàn năng đấy! Không chỉ học giỏi còn là nhiếp ảnh gia siêu đỉnh, nấu ăn còn ngon như thế, vợ cũ của anh nhất định sẽ hối hận!"

Nói xong lập tức cảm thấy mình lỡ miệng, Tiểu Phi Thuyền từng nói mình không có mẹ, nhưng mà không nói rõ về vợ cũ của Thẩm Lạc đã mất hay ly hôn.

Tự mình buột miệng ra hai từ vợ cũ rõ ràng là không thích hợp chút nào.

Nhưng cũng phải nói ai lấy được người cam như hến như Thẩm Lạc, lại còn là một thiên tài không đoán được suy nghĩ cũng thật lợi hại, còn chung sống một thời gian nữa.

Nếu không thì anh cũng đâu có làm cha đơn thân.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn cô, dù trên mặt không biểu lộ gì, nhưng ánh mắt đen kịt thâm thúy, Bắc Vũ hơi mất tự nhiên khi đối mặt với đôi mắt này ở khoảng cách gần, cười gượng, quay đầu chuyển sang đề tài khác: "Có đồ ăn gì chưa rửa không?"

"Anh chưa kết hôn, cũng không có vợ cũ."

"À."

Chưa kết hôn mà đã có con, chẳng lẽ vì sinh con mà chia tay?

Bắc Vũ biết rõ ở nước ngoài có rất nhiều loại chuyện như thế này, cô cũng không phải là người thích buôn chuyện, nhanh chóng à một tiếng, không hỏi tiếp nữa, tìm đồ để rửa.

Hai người đứng sóng vai với nhau, một người thái thịt, một người rửa rau.

Trong phòng bếp đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước và tiếng thái thịt, cùng với tiếng phim hoạt hình truyền đến từ phòng khách.

Bắc Vũ không nhìn được liếc người bên cạnh, anh hơi cúi đầu, mũi cao thẳng, khuôn mặt nghiêng vô cùng anh tuấn. Bởi vì chăm chú thái thịnh nên càng anh tuấn hơn.

Ánh mắt cô dời xuống tay anh.

Ngón tay anh thon dài, động tác thái thịnh thành thạo, giống như nước chảy mây trôi.

Thực ra cô không dám tưởng tượng được một người đàn ông không dính bụi trần như Thẩm Lạc lại nấu ăn ngon như vậy, nhưng nhìn thấy anh đứng trong phòng bếp lại không hề cảm thấy khác lạ.

Nghĩ đến cô đứng chung một chỗ với anh, cô đột nhiên cảm thấy hơi mờ ám.

Cô nhớ tới thời đại học từng có người bạn phàn nàn với cô, nói chỉ cần nghĩ đến bạn trai từng nấu ăn với bạn gái cũ là không thể chịu nổi. Bởi vì nam nữ nấu cơm chung còn đáng sợ hơn so với lên giường.

Mà lúc này cô đang cùng nấu ăn với một người đàn ông.

Bắc Vũ đột nhiên cảm thấy rùng mình khi nhận ra điều này. Rửa xong, vẩy nước trên tay, lên tiếng: "Đàn anh, em ra chơi với Tiểu Phi Thuyền đây, em ở trong đây không biết làm gì sẽ gây phiền phức cho anh."

Thẩm Lạc gật đầu, nhìn cô vội vàng rời khỏi phòng bếp, không khỏi hơi cau mày.

Tốc độ của Thẩm Lạc rất nhanh, nửa tiếng sau đã làm xong năm món ăn một bát canh.

Bắc Vũ nhìn bàn ăn, hai mắt không khỏi sáng lên: "Đàn anh, trình độ này là của đầu bếp đấy."

Tiểu Phi Thuyền chặc lưỡi: "Em thích nhất ăn đồ do cha nấu."

Thẩm Lạc yên lặng xới cơm cho cô và Tiểu Phi Thuyền, lãnh đạm nói: "Em xem có hợp khẩu vị hay không để mai anh thay đổi."

"Không có!" Bắc Vũ nghĩ từ thức ăn nhanh mà được biến thành tiêu chuẩn thế này, quả thực vui đến phát khóc, lại nghĩ tới thân hình của mình, nói đùa: "Đàn anh, em ăn chung với hai người có lẽ sẽ béo mất."

Bởi vì làm người mẫu, nên cô cũng phải tương đối chú ý đến dáng người đấy. Tuy để giữ dáng thì phải luyện tập, nhưng cũng không thể ăn uống quá

thả phanh.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn cô: "Em béo sẽ đẹp hơn."

Bắc Vũ cười: "Bây giờ em rất khó coi sao?"

Cô vốn chỉ nói đùa, ai ngờ Thẩm Lạc lại đáp: "Bây giờ cũng rất đẹp."

"..." Đến lượt Bắc Vũ ngẩn người, không dám tin mình lại nhận được lời khen từ Thẩm Lạc.

Nếu không phải khuôn mặt anh không có tí cảm xúc gì khi nói những lời này thì cô sẽ nghi ngờ có phải anh đang chơi trò mờ ám với mình hay không.

Cũng may Tiểu Phi Thuyền đúng lúc giải vây giúp Bắc Vũ: "Chị đẹp nhất!"

Bắc Vũ cười: "Cảm ơn tiểu bảo bối."

Đang nói thì di động của cô vang lên.

Cô nhìn tên người gọi đến, bắt máy: "Bạn học Thiệu Vân Khê có việc gì sao?"

"Buổi trưa đúng lúc tôi có việc ở chỗ cậu, muốn hỏi có thể cùng ăn cơm với cậu không?"

Bắc Vũ cười: "Cậu nói sớm một chút thì được, giờ tôi đang ăn rồi."

Thiệu Vân Khê ở bên đầu kia cười: "Tôi chỉ là thử vận may thôi, nếu cậu đã ăn thì không quấy rầy nữa." Nói xong lại như nhớ ra gì đó hỏi, "Đúng rồi ngày mai cậu có bận gì không? Tôi vừa đến đây không lâu cũng chả có mấy bạn bè nên cuối tuần muốn bám đuôi cậu."

Bắc Vũ nhớ ra mai là thứ bảy: "Có hẹn đi leo núi ở câu lạc bộ rồi."

"Được thôi, đã lâu không leo núi rồi."

"Vậy mai gặp."

Cô cúp điện thoại, ngẩng đầu lên phát hiện Thẩm Lạc ở đối diện đang nhìn mình.

Cô cười: "Một bạn học cũ cùng đi leo núi với em ngày mai."

Thẩm Lạc gật đầu: "Đúng lúc mai anh cũng có ý định dẫn Tiểu Phi Thuyền đi, em đi chung không?"

Bắc Vũ: "Vâng."

Tiểu Phi Thuyền ồ lên một tiếng: "Cha ơi, không phải cha bảo mai dẫn con đến viện hải dương sao?"

Thẩm Lạc khẽ đáp: "Buổi sáng đi leo núi, buổi chiều sẽ đến viện hải dương."

Tiểu Phi Thuyền gật đầu: "À! Tuyệt quá!"

Sau khi ăn xong, Bắc Vũ lại quay về văn phòng.

Nằm trên ghế nghỉ ngơi một lúc, đến giờ vẫn còn cảm thấy hoang đường.

Vậy mà cô có thể thản nhiên ăn chung cơm với Thẩm Lạc.

Một người cô từng thăm mến.

Một người cô từng có tình một đêm không lâu.

Cô không biết nên bội phục mình hay là Thẩm Lạc nữa.

Song cô cảm thấy người này cũng không hề lạnh lùng như mình nghĩ.

Buổi tối, Bắc Vũ và Giang Việt nhận một đồng da từ nhà xưởng. Bởi vì thời gian đã muộn, người trong văn phòng cũng đã tan làm, cho nên loại tư chi phát triển như Giang Việt phải nhận công việc dỡ hàng, nhưng mà anh ta mới chuyển được hai thùng vào nhà kho thì đột nhiên nhận được điện thoại, cầm lấy chìa khoá xe của Bắc Vũ vội vàng bỏ chạy.

Dùng đầu ngón chân Bắc Vũ cũng biết là điện thoại của ai.

Chỉ một cú điện thoại có thể khiến anh ta bỏ dở công việc trong tay cũng chỉ có Lý Nhu kia.

Bắc Vũ lắc đầu, nhìn gió nổi lên trong bóng đêm, có lẽ là sắp mưa rồi, đành xắn tay áo lên làm việc.

Có hơn trăm thùng, một mình chuyển xuống cũng không phải là chuyện đơn giản, nếu để mưa ngấm vào càng thêm phiền phức.

Bắc Vũ vừa oán thầm Giang Việt vừa bò lên xe.

Ôm một thùng, đang chuẩn bị xuống xe, chẳng biết Thẩm Lạc xuất hiện ở đuôi xe từ lúc nào, thò tay đón lấy thùng trong tay cô.

"Không... không cần đâu!" Bắc Vũ sửng sốt mới nhận ra Thẩm Lạc tới giúp cô.

Nhưng Thẩm Lạc cũng không để ý tới lời từ chối của cô, nhận lấy thùng, thản nhiên nói: "Để anh làm cho!"

"Đàn anh, ngại quá!"

Nhiệt tình như vậy thực sự không phù hợp với hình tượng lạnh lùng của anh đâu.

Thẩm Lạc: "Tiểu Phi Thuyền ngủ rồi, anh định đi chạy bộ, coi như rèn luyện thân thể."

Bắc Vũ à một tiếng: "Vậy cảm ơn anh."

Nói xong cũng bắt tay vào chuyển thùng.

Thẩm Lạc quay đầu lại nhìn cô: "Em xuống đi, một mình anh làm là được rồi."

"Hả?"

"Xuống đi!"

"Vâng!"

Tuy Bắc Vũ cảm thấy sự nhiệt tình của người này hơi kì lạ, nhưng vẫn xuống xe, dẫn anh vào nhà kho.

Một lần Thẩm Lạc chuyển được ba thùng, đi tới đi lui hơn mười chuyến, lúc anh chuyển hết hai thùng cuối cùng thì đúng lúc mưa ập xuống.

Tuy Bắc Vũ không khiêng đồ, nhưng luôn ở trong sắp xếp nhà kho, nghe thấy tiếng mưa rơi ào ào ngoài cửa sổ khẽ thờ phào. Lại nhìn Thẩm Lạc dưới ánh đèn, đầu anh đầy mồ hôi, nhanh chóng cầm nước đưa cho anh.

"Đàn anh, làm phiền anh quá!"

Thẩm Lạc uống một hớp, nhìn cô mệt mỏi ngồi bên đồng hàng, cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Bắc Vũ cầm lon bia, mở ra uống, "Giang nhị cầu chết tiệt, lặn mất không đúng lúc chút nào. Nếu không có đàn anh, bọn em sẽ chịu tổn thất không hề nhỏ."

Thẩm Lạc thản nhiên đáp: "Tiện tay mà thôi."

Bắc Vũ nhìn anh cười, càng nhìn càng cảm thấy khác lạ, vì thế cũng thả lỏng hơn ở trước mặt anh, nhìn thấy anh bỏ chai nước xuống, giơ lon bia lên: "Anh uống không?"

Thẩm Lạc gật đầu: "Đưa đây."

Bắc Vũ cười hì hì chạy vào phòng uống nước, mở tủ lạnh ôm hết bia đến nhà kho: "Đây là đồ trích trữ của Giang nhị cầu, đêm nay chúng ta tiêu diệt sạch đi."

Thẩm Lạc nhếch môi, giống như đang cười.

Bởi vì quá nhanh nên Bắc Vũ cũng chẳng phân biệt được có phải anh đang

cười hay không, nhưng cũng chả còn quan trọng, Thẩm Lạc gật đầu, rõ ràng là đồng ý với kế hoạch của cô.

Bắc Vũ không thích uống rượu bia, cho nên uống mấy lon đã say mèm.

Hơn nữa khi say rượu còn thích nói về chuyện yêu đương, cũng mặc kệ ngồi đối diện là bông hoa cao lãnh Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc uống rất chậm, mắt nhìn chăm chăm vào cô, nghe cô nói một đồng linh tinh, đột nhiên mở miệng hỏi: "Hôm qua em đi xem mặt à?"

"Đúng vậy!"

"Thế nào?"

Bắc Vũ hất tay: "Đừng nói nữa, hoá ra là cái tên khiến em bị hiểu lầm hồi cấp ba chui vào rừng cây. Nhưng đàn ông mười tám thay đổi, bây giờ tên kia trông cũng tuấn tú lịch sự."

"Vậy sao? Em chuẩn bị qua lại với cậu ta à?"

Bắc Vũ đã hơi say, ngồi thẳng người, gò má hơi đỏ, ánh mắt say mê nhìn anh, lại nhìn xung quanh, ngón tay đặt lên môi, nhỏ giọng: "Em nói cho anh nghe, em đi xem mặt đều là bị mẹ em ép đấy, anh không biết người lớn ép hôn đáng sợ thế nào đâu. Vì để giảm bớt phiền phức, em đã thương lượng với Thiệu Vân Khê, giả vờ qua lại để lừa cha mẹ, miễn để cho bọn họ ép buộc."

Thẩm Lạc nhìn dáng vẻ say lờ đờ của cô, yết hầu giật giật, một lát sau mới nhíu mày khàn giọng hỏi: "Em không muốn kết hôn sao?"

Bắc Vũ xuy một tiếng: "Hoàn toàn không muốn, loại chuyện này không nằm trong kế hoạch của em. Đàn ông chả có ai tốt hết, được rồi bản thân em cũng chả tốt đẹp gì, em chẳng muốn lãng phí sức lực vào tình yêu hư vô và hôn nhân nhàm chán." Cô dừng một chút, vỗ ngực, phóng khoáng nói: "Nếu ngày nào đó có nhu cầu sinh lý, em sẽ tìm một người đẹp trai làm bạn giường, hoặc là chi chút tiền bao mấy tiểu thịch tươi."

Khoe miệng Thẩm Lạc méo xệch, nhìn cô hỏi: "Vậy sao?"

Bắc Vũ hàm hồ gật đầu: "Đúng vậy! Dù sao em không muốn yêu đương cũng chả muốn kết hôn, phiền phức lắm. Hiện tại sống trong xã hội này đừng nhắc đến tình cảm. Anh không thấy Giang nhị cầu theo đuổi hoa khôi lớp anh đâu, kéo dài hơn chục năm người ta sắp kết hôn rồi, thế mà chỉ cần

một cuộc điện thoại lại hấp tấp chạy tới, em thấy mà khinh bỉ. Em không muốn trở thành kẻ ngu ngốc giống Giang nhị cầu, em là Bắc Vũ cứng đầu cứng cổ..."

Cô nói chưa hết đã lăn ra ngủ.

Chương 31: Thỏa thuận

Thẩm Lạc thấy cô ngã xiêu vẹo lên thùng giấy, đang muốn đứng dậy ôm lấy cô thì Giang Việt đột nhiên gào to xông vào: "Trời ơi! Cuối cùng tôi cũng tìm hàng được rồi."

Nói xong lấy di động ra không ngừng chụp Bắc Vũ.

Anh ta đang định up ảnh lên weibo thì điện thoại bị Thẩm Lạc giật lấy xoá sạch.

Giang Việt gào lên: "Sao lại xoá chứ? Cậu không biết nó up lên bao nhiêu ảnh xấu của tôi đâu, vất vả lắm tôi mới có cơ hội."

Thẩm Lạc nghiêng đầu liếc Giang Việt: "Ấu trĩ!"

Giang Việt nghe vậy vốn định chụp tiếp, đành hậm hực sờ mũi: "Thôi bỏ đi." Nói xong lại hỏi, "Đúng rồi Lạc thần, sao cậu lại ở chỗ này?"

"Cậu nói xem?"

Lúc này Giang Việt mới phát hiện hàng hoá trong kho đã sắp xếp xong, cười vỗ vai Thẩm Lạc: "Tôi thấy trời mưa nên vội vàng quay về, thấy trên xe trống không, còn tưởng rằng em gái tôi rất lợi hại, hoá ra là có cậu hỗ trợ, đa tạ!"

Thẩm Lạc bắt lấy tay Giang Việt, thản nhiên: "Không cần cảm ơn."

Ánh mắt lại nhìn vào người ngủ say sưa bên thùng giấy.

Giang Việt cười hì hì, tiến lên dùng sức búng vào trán Bắc Vũ, cô đang ngủ say lập tức hét lên.

"Giang nhị cầu! Anh làm gì cái quái gì thế?" Bắc Vũ xoa chỗ trán bị đau, dấm một cái về phía Giang Việt,

Giang Việt tránh ra: "Bắc miệng rộng, anh có lòng tốt đánh thức cô, để cho mai cô khỏi bị đau lưng, cô còn lấy oán trả ơn, có lương tâm hay không?"

Bắc Vũ vừa tỉnh lại sau cơn say, chỉ quan tâm đụng độ với Giang Việt, hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có người khác.

Cho đến khi tiếng cười khê của Thẩm Lạc vang lên, cô mới kịp phản ứng,

quay đầu nhìn tròn tròn hai mắt: "Đàn anh vẫn còn ở đây à?"

Vậy mà cô lại được thấy anh cười, tuy nụ cười kia rất nhạt khiến người ta hoài nghi liệu có phải đang cười hay không, nhưng cô vẫn hơi bất ngờ.

Thẩm Lạc lại trở về với bộ mặt không cảm xúc: "Hai người nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi về đây."

Bắc Vũ: "Hôm nay cảm ơn anh."

Thẩm Lạc lắc đầu, chỉ nhìn cô một cái rồi xoay người rời đi.

Đến khi tiếng bước chân của anh biến mất, Giang Việt mới ghé sát bên tai Bắc Vũ, giống như tên trộm nhỏ giọng: "Người này cũng không tệ nha! Có phải lại động lòng lần nữa với cậu ta không?"

Bắc Vũ lườm anh ta: "Anh cho rằng em cũng ngốc như anh sao? Cùng treo cổ trên một thân cây hơn chục năm? Người ta cũng sắp kết hôn, anh còn chấp mê không rời, anh cho rằng mình thực sự là tình thánh sao? Nhanh chóng dứt bỏ đi."

Giang Việt sờ mũi: "Anh biết mình đang làm gì mà, em cũng biết Tiểu Nhu không làm chủ được chuyện hôn nhân của mình, hiện tại cha cô ấy lại đang bị bệnh, trong khoảng thời gian này cô ấy gầy đi bao nhiêu."

"Cho nên anh đau lòng sao? Nếu chị ta thực sự thích anh, lúc trước cha mẹ chị ta chia rẽ uyên ương thì chị ta cũng đã không nghe lời chia tay với anh, sau đó nghe lời người nhà sắp xếp xem mặt đính hôn. Đây đã là năm bao nhiêu rồi, không nghe lời cha mẹ sẽ chết sao? Em thấy có mà lúc trước chị ta sợ chống đối cha mẹ, tách ra sống với một thầy giáo thể dục lương có ba bốn nghìn phải chịu khổ, dù sao người ta cũng là thiên kim đại tiểu thư mà."

Giang Việt hơi nhăn mặt: "Em đừng nói vậy. Nếu anh có con gái cũng sẽ không gả nó cho người không đáng tin cậy. Cô ấy không giống em, em quen chống đối cha mẹ rồi, càng bị áp chế càng chống đối, cô ấy mà làm như vậy thì anh cũng không dám tưởng tượng nổi. Có người trời sinh tính cách đã yếu đuối rồi."

Bắc Vũ ngoài cười nhưng trong lòng không cười: "Cho nên cần phải có loại kị sĩ như anh làm lớp xe dự bị tinh thần hả?"

Giang Việt cười nói lảng sang chuyện khác: "Được rồi là anh ngốc nghếch,

không được sao? Đúng rồi, em còn chưa kể với anh chuyện hôm qua đi xem mặt đấy."

Bắc Vũ thờ ơ: "Chả có gì đáng nói, người kia là Thiệu Vân Khê, đến tìm em nói xin lỗi."

"Thiệu Vân Khê? Tên này nghe có vẻ quen tai nha."

"Chính là kẻ chui vào khu rừng với em sau đó chuyển trường ấy."

"Moá! Thằng chó này còn có mặt mũi gặp em sao, nếu không phải năm đó nó đột nhiên chuyển trường, em không thanh minh được thì cũng không bị người ta hiểu lầm đến vậy."

Bắc Vũ không để ý hất tay: "Cha mẹ cậu ta nghe lời Trương Kim Cương nên ép buộc cậu ta chuyển trường, cậu ta cũng chả có cách nào, hơn nữa cậu ta cũng không ngờ lại biến thành như vậy, chỉ có thể trách em đen thôi."

Giang Việt tức giận: "Tốt nhất đừng để cho anh thấy mặt nó, nếu không anh sẽ đánh cho nó một trận."

Bắc Vũ cười nhạt: "Anh bao nhiêu tuổi rồi còn đánh người nọ người kia, anh có thể đánh được bao nhiêu người đây? Thực ra cậu ta cũng không tệ, em và cậu ta đã thoả thuận giả vờ qua lại để cho cha mẹ bọn em khỏi ép buộc nữa."

Giang Việt hừ: "Giả vờ chứ đừng có để biến thành thật."

"Em hiểu." Bắc Vũ ngáp rồi lên rồi.

Hôm sau tám giờ hơn Bắc Vũ ra khỏi nhà.

Lúc đi ra, Thẩm Lạc và Tiểu Phi Thuyền cũng đang chờ ở cửa.

Hôm nay hai cha con mặc đồ thể thao màu sáng, trên người đeo ba lô, vô cùng đẹp mắt.

Tuy Thẩm Lạc vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng, nhưng mặc bộ đồ này khiến cho anh có thêm chút dịu dàng và phần chấn của tuổi trẻ.

Bắc Vũ không thể không thừa nhận trong thẩm mỹ của mình Thẩm Lạc là người đàn ông đẹp trai nhất cô từng gặp.

Tuy cô không có suy nghĩ với Thẩm Lạc, nhưng cô cũng chả ngại thưởng thức cái đẹp.

Cô nhìn thấy một lớn một nhỏ ở cửa, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn, quá

thực còn muốn huýt sáo.

Yêu cái đẹp đúng là không có thuốc chữa.

"Chào buổi sáng, hôm nay chị xinh quá!" Tiểu Phi Thuyền cười tùm tùm nhìn cô, miệng ngọt như mật.

Bắc Vũ nhéo khuôn mặt cậu nhóc, cười nói: "Vậy à? Ôi bé đẹp trai của chị, sao lại đẹp trai như vậy chứ?"

Tiểu Phi Thuyền cười hì hì: "Em là bé đẹp trai nhà Thẩm Lạc. Cha em là anh đẹp trai, còn em là bé đẹp trai."

Bắc Vũ bị chọc cười, ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc, người này vẫn là khuôn mặt không cảm xúc.

Aiz! Đẹp trai như vậy, tiếc là lại liệt cơ mặt.

Bắc Vũ lái xe, hai cha con ngồi ở phía sau.

Trên đường đi Tiểu Phi Thuyền không ngừng ríu rít nói chuyện với Bắc Vũ, Thẩm Lạc thì chỉ im lặng.

Nhưng Bắc Vũ liếc trộm qua gương chiếu hậu mấy lần, phát hiện tuy mặt anh không có cảm xúc, nhưng thần sắc rất nhẹ nhõm, có lẽ là tâm trạng khá tốt.

Lúc đến câu lạc bộ leo núi thì Thiệu Vân Khê đã đến trước rồi.

Hôm nay cậu ta ăn mặc trang phục thể thao, so với trước đó mặc âu phục thì không còn mùi vị mặt người dạ thú nữa, dưới ánh mặt trời thậm chí mang theo chút cảm giác thời thiếu niên.

Cũng đúng tầm tuổi này cậu ta vẫn còn trẻ mà.

Bắc Vũ đi đến trước, quan sát cậu ta, cố ý chặc chặc hai tiếng: "Đây không phải là tiểu thịt tươi trong truyền thuyết sao?"

Thiệu Vân Khê còn chưa lên tiếng, Thẩm Lạc ở đằng sau cô đã nhíu mày thấp giọng nói: "Tiểu thịt tươi?"

Lúc này Thiệu Vân Khê mới phát hiện bên cạnh Bắc Vũ còn có một lớn một nhỏ, hơi sững sốt cười: "Ồ? Cậu dẫn theo bạn à? Không giới thiệu một chút sao?"

Bắc Vũ đáp: "Thẩm Lạc và Tiểu Phi Thuyền, hàng xóm của tôi."

"Thẩm Lạc?" Thiệu Vân Khê quan sát người đàn ông lãnh đạm ở đối diện, "Không phải là Thẩm Lạc năm đó ở Nhị Trung đấy chứ?"

Bắc Vũ cười: "Đúng vậy."

Thiệu Vân Khê hơi bất ngờ, vươn tay về phía Thẩm Lạc: "Thiệu Vân Khê, bạn học cũ của Bắc Vũ."

Thẩm Lạc không chìa tay ra, chỉ khẽ ừ một tiếng.

Thiệu Vân Khê hơi xấu hổ rút tay lại, cười ha ha: "Đi chơi thôi."

Bởi vì chia ra hai khu người lớn và trẻ em, Tiểu Phi Thuyền lôi kéo Bắc Vũ đi cùng, vì thế chỉ còn lại hai người đàn ông chơi bên khu người lớn.

Thiệu Vân Khê nhìn người đàn ông bên cạnh, cười mở miệng: "Đàn anh, em từng nghe nói về anh, bốn năm trước các anh từng tìm đến công ty em xin đầu tư, nhưng lúc ấy em chỉ mới đang thực tập, không biết chuyện, trong lúc vô tình xem lý lịch mới biết là đàn anh ở Nhị Trung."

Thẩm Lạc thản nhiên nói: "Cậu nghĩ nhiều rồi."

"Vậy sao?" Thiệu Vân Khê gãi đầu, nhìn Thẩm Lạc nhưng cũng không hỏi tiếp, chỉ cười nói, "Đã lâu không leo, chúng ta thi một ván nhé?"

Thẩm Lạc buộc chặt dây an toàn: "OK."

Hai người cùng leo lên, Thiệu Vân Khê thuận miệng hỏi: "Anh rất thân với Bắc Vũ sao?"

Thẩm Lạc quay đầu, híp mắt nhìn người đang ở phía xa với Tiểu Phi Thuyền, sau đó gật đầu.

Thiệu Vân Khê cười: "Trước kia lúc học cấp ba em cảm thấy cô ấy rất đáng yêu, hiện tại đã nhiều năm trôi qua như vậy, hình như chả thay đổi gì hết."

Cậu ta dừng một chút, nói tiếp, "Em có ý định theo đuổi cô ấy, nhưng hình như cô ấy không có ý định qua lại với đàn ông, đàn anh là hàng xóm của cô ấy, sau này phiền anh chiếu cố nhiều hơn."

Thẩm Lạc quay đầu lạnh lùng nhìn cậu ta, kéo dây thừng, thản nhiên đáp: "Bắt đầu thôi."

Hai người cách nhau rất gần, cùng leo lên, nhưng rõ ràng động tác của Thẩm Lạc nhanh hơn rất nhiều, nhanh chóng bỏ lại Thiệu Vân Khê.

Anh cũng không leo quá nhanh, chỉ vượt lên một khoảng, lại còn cố ý ngăn cản đường của Thiệu Vân Khê.

Lúc Thiệu Vân Khê nhìn trúng điểm bám, anh sẽ dẫm chân lên làm cho đối phương khó leo lên.

Lúc đầu Thiệu Vân Khê cũng không để ý, bởi vì nói là thi đấu nên đây cũng là một cách. Vì thế cậu ta né tránh, nhưng dù tránh bên nào thì Thẩm Lạc cũng cố ý cản trở.

Hai người cứ giằng co một lúc lâu như vậy, cuối cùng đã trèo được hơn nửa đường.

Thiệu Vân Khê luôn bị ngăn cản, dần dần hơi bực bội, muốn phản kích, ai dè tài nghệ không bằng người ta, trượt tay một cái, cả người rơi xuống.

Tuy có cột dây an toàn, nhưng cũng khiến cho cậu ta sợ hãi kêu lên.

Sau khi rơi xuống, cậu ta chán nản thất vọng ngồi dưới đất thở hồng hộc nhìn lên, đã thấy Thẩm Lạc nhẹ nhõm trèo lên đỉnh, sau đó đứng từ trên cao nhìn xuống.

Ánh mắt kia vừa lạnh lùng vừa mang theo sự mỉa mai.

Thiệu Vân Khê không khỏi rùng mình, cậu ta đâu có đắc tội với Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc leo xuống.

Thiệu Vân Khê đứng lên cười: "Đàn anh thật lợi hại, em chấp nhận thua."

Thẩm Lạc cũng chả đáp lại.

Bắc Vũ mang theo Tiểu Phi Thuyền chạy sang bên này: "Hai người vừa thi đấu à?"

Thiệu Vân Khê hất tay: "Tôi thua quá thảm luôn, xem ra đúng là do thường ngày không chịu rèn luyện."

Bắc Vũ biết Thẩm Lạc là người có kinh nghiệm lâu năm, hiển nhiên là biết cách hành hạ người cả ngày ngồi trong văn phòng làm việc.

Cô nói đùa: "Một người đàn ông mới có hai mươi mấy không chịu rèn luyện, coi chừng sẽ béo phì đấy."

Thiệu Vân Khê nghe vậy lập tức nói: "Vậy sau này tôi sẽ đi theo cậu, có hoạt động gì bên ngoài nhớ dẫn theo tôi đấy."

Bắc Vũ còn chưa trả lời thì Thẩm Lạc đã lên tiếng cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, "Em so tài với anh không?"

Bắc Vũ nhướn mày: "OK."

Sau khi cột chắc dây an toàn, cô cười nói với Thẩm Lạc: "Đàn anh, đừng khách khí nhé."

Thẩm Lạc khẽ cười, gật đầu.

Hai người cùng leo lên.

Bắc Vũ thường xuyên vận động nên leo núi cũng khá.

Hai người gần như ngang tài ngang sức.

Bắc Vũ là người mâu thuẫn, nhìn bề ngoài thì thờ ơ nhưng rất háo thắng.

Thấy thế nào cũng không vượt được Thẩm Lạc, cô nghiêng răng nghiêng lợi: "Em cũng không tin không thắng được anh."

Cô dùng cả tay lẫn chân nhằm leo nhanh hơn, Thẩm Lạc dần hơi tụt lại phía sau.

Lúc sắp leo lên đỉnh, Bắc Vũ thấy mình sắp thắng rồi, lập tức đắc ý quên hết trời đất, nào biết khi tăng tốc, chân trượt một phát.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thẩm Lạc bị tụt lại sau, nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cô: "Cẩn thận!"

Bắc Vũ vất vả lắm mới ổn định được trong lòng anh, chân dẫm lên hòn đá, khê thở phào: "Suýt chút nữa là."

Quay đầu lại đúng lúc chạm vào đôi mắt đen kịt của anh, cũng chẳng biết tại sao tim suýt chút nữa vọt ra khỏi lồng ngực, cố gắng che giấu cười: "Vẫn là anh thắng rồi."

Thẩm Lạc buông cô ra: "Anh thua."

Nói xong cũng kéo dây thừng đi xuống.

Bắc Vũ nhìn động tác thoăn thoắt của anh, rõ ràng là vừa rồi người này nhường cho cô.

Cô cảm thấy mình đúng là ngốc.

Giống y như thiếu nữ năm đó vì muốn thu hút sự chú ý của anh mà ra sức biểu diễn, có lẽ trong mắt anh thật đáng cười.

Thiệu Vân Khê đi đến bên cạnh Thẩm Lạc, nhìn Bắc Vũ, thấp giọng: "Em còn tưởng có thể được đàn anh giúp đỡ, hoá ra là đối thủ cạnh tranh."

Cậu ta là đàn ông cho nên chỉ cần động tác vừa rồi của Thẩm Lạc cũng đủ cho cậu ta nhìn ra Thẩm Lạc có ý với Bắc Vũ.

Thẩm Lạc liếc cậu ta, lại quay đầu nhìn theo bóng dáng Bắc Vũ, không trả lời.

Bởi vì cột dây thừng, đường cong của Bắc Vũ không thể nào che giấu được.

Ánh mắt Thẩm Lạc hơi nóng lên.

Mọi người xuống đất, Thiệu Vân Khê nhanh chóng chạy đến trước mặt cô, cười hì hì: "Quả nhiên là cao thủ, sau này phải bám theo cậu rồi."

Vừa rồi trèo quá nhanh, Bắc Vũ vẫn còn thở gấp, thuận miệng đáp: "Không có gì." Kết thúc hoạt động leo núi, Bắc Vũ vốn mệt nhoài muốn quay về nghỉ ngơi, ai ngờ Tiểu Phi Thuyền lại lôi kéo cô cùng đến viện hải dương. Cô làm sao có thể từ chối lời cầu xin của cậu nhóc.

Thiệu Vân Khê đã hạ quyết tâm theo đuổi Bắc Vũ nên cũng đi cùng.

Vì vậy ăn cơm trưa xong lại lái xe đến viện hải dương.

Cậu nhóc vô cùng khoẻ mạnh, gần đây sức lực của Bắc Vũ suy giảm, lẫn lộn cả một chiều với cậu nhóc cũng đã mệt đến lả người. Lại cảm thấy có con thật là một chuyện đáng sợ, không khỏi sinh ra thêm mấy phần kính nể với việc Thẩm Lạc làm cha đơn thân.

Một buổi chiều trôi qua, đến gần giờ cơm, tất nhiên là lại giải quyết bên ngoài.

Tâm trạng của Bắc Vũ không tệ, cộng thêm hơi mệt mỏi, nên cũng uống chút rượu khi ăn.

Sau khi kết thúc, Thiệu Vân Khê thấy cô đã hơi say, lúc đi ra cửa định đưa mọi người về lại bị Thẩm Lạc từ chối: "Không cần, tôi sẽ lái xe đưa cô ấy về."

Thiệu Vân Khê còn muốn nói thêm gì đó, lại thấy Bắc Vũ mệt mỏi hất tay: "Tự bọn tôi về được rồi, cậu cũng sớm về nghỉ ngơi đi."

Nói xong chui luôn vào ghế sau, co người lại ngủ.

Thẩm Lạc để cho Tiểu Phi Thuyền ngồi vào, sau đó vòng lên ghế lái đằng trước, vừa khởi động xe vừa nói: "Tiểu Phi Thuyền chăm sóc chị cho tốt nhé."

Tiểu Phi Thuyền nhìn người đã xiêu vẹo bên cạnh mình, ra sức gật đầu: "Con biết rồi."

Xe rời đi, để lại một làn khói cho Thiệu Vân Khê.

Cậu ta sờ mũi, hơi ẩm ức.

Giấc mộng thời thiếu niên của cậu ta chỉ mới bắt đầu, vậy mà đã xuất hiện tình địch trong tình thế bất ngờ.

Ra quân thất bại!

Nửa tiếng sau, Thẩm Lạc chở Bắc Vũ về đến nhà.

Anh lái xe rất ổn định, Bắc Vũ ngủ say không biết trời đất gì, còn Tiểu Phi Thuyền đồng ý chăm sóc cô cũng tựa bên cạnh cô ngủ.

Thẩm Lạc xuống xe, nhìn căn hộ đối diện tối đen như mực, không biết Giang Việt lại đi đâu chơi rồi.

Anh gọi Bắc Vũ, có lẽ say rượu cộng thêm quá mệt mỏi khiến cô ngủ quá sâu, không có bất cứ phản ứng gì. Còn Tiểu Phi Thuyền ở bên cạnh dụi mắt tỉnh lại: "Cha ơi, về đến nhà rồi ạ?"

Thẩm Lạc gật đầu, ôm cậu nhóc xuống xe, lại khom người ôm Bắc Vũ ra. Người đang ngủ nói mớ mấy tiếng, nhưng vẫn không tỉnh lại, có lẽ là cảm thấy ngực anh thoải mái, còn nhích sát lại đó.

"Cha ơi, cha ôm chị đi đâu thế?" Tiểu Phi Thuyền nhìn thấy cha ôm Bắc Vũ vào nhà, đi theo phía sau hỏi.

"Chị mệt quá, trong nhà lại không có người, cha ôm chị sang nhà chúng ta nghỉ ngơi trước."

Tiểu Phi Thuyền gật đầu: "Vậy con không đánh thức chị nữa."

Trẻ con luôn rất ngây thơ.

Thẩm Lạc ôm thẳng người lên tầng hai, sau khi đặt Bắc Vũ xuống giường mình, lại đi chăm sóc Tiểu Phi Thuyền.

Lúc quay lại phòng ngủ đã là nửa tiếng sau.

Còn người vốn nằm chình tề trên giường thì lúc này đồ lót vứt ngổn ngang, tấm lưng và đôi chân trần lộ ra ngoài.

Khi ngủ Bắc Vũ không thích mặc quần áo, trong lúc mơ màng cảm thấy không thoải mái, cô cởi hết đồng quần áo vướng víu ra.

Thân hình của cô rất đẹp, không quá gầy, thích vận động nên chân tay cứng cáp, đường cong cơ thể lộ rõ.

Lúc này cô nằm sấp, khung xương hơi nhô lên, dọc xuống dưới là chiếc eo nhỏ, cùng với chiếc mông cong mê người.

Cổ họng Thẩm Lạc giật giật, nhớ tới hình ảnh trên núi kia.

Khi đó anh cũng không quá tỉnh táo, cả người giống như lọt trong sương mù, như thể có một giấc mộng xuân, nhưng ý loạn tình mê trong lúc nửa

say nửa tỉnh không ngừng hiện lên trong giấc mơ của anh.

Trong cơ thể có một thứ gì đó đã hoàn toàn mở ra, một sự vướng bận trong lòng bao năm không thể nói ra. Cảm giác anh từng không rõ ràng dần dần trở nên chân thật.

Anh từng bỏ qua những cảm giác kì lạ kia, giờ nó đã trở thành sự thật dụ dỗ anh, tác động đến anh, lại khiến anh khẩn trương đến mức không thể đợi được.

Anh đi lên trước, ánh mắt dán vào chiếc lưng trần của Bắc Vũ, nhắm mắt hít thở sâu một hơi, kéo chăn đắp cho cô.

Sau đó đi đến chiếc bàn làm việc bên cạnh ngòai xuống, mở máy tính ra, bắt đầu soạn thảo văn bản.

Bắc Vũ ngủ giấc này rất lâu, đến tận khi muốn đi WC mới tỉnh lại.

Cũng chưa tỉnh là hoàn toàn tỉnh táo, cả người mơ màng, sờ soạn đi đến WC trong phòng.

Từ trong WC đi ra, vẫn nhắm mắt, sau đó tiếp tục lăn lên giường.

Chỉ là qua hai phút, cô đột nhiên mở to mắt, ánh mắt nhìn vào chiếc đèn bàn xa lạ, đầu óc lập tức tỉnh táo mấy phần, vội vàng ngòai dậy, sau đó thấy Thẩm Lạc nhìn mình.

"Đàn anh, em đang ở đâu vậy?"

"Phòng anh."

"Á!" Dù sao cũng là mới tỉnh lại, đầu óc Bắc Vũ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đối với lời này còn chưa kịp phản ứng, cho đến sau đó cô phát hiện cơ thể mình trần như nhộng, mới hét lên, hai tay che ngực, không thể tin nhìn về phía Thẩm Lạc, "Chúng ta lại làm gì sao?"

Thẩm Lạc vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên đáp: "Em ngủ trên xe, anh không đánh thức được em dậy, trong nhà em lại không có người, nên ôm tạm em sang đây. Quần áo là tự em cởi ra, anh không đụng vào em."

Bắc Vũ âm thầm đếm ngón tay, câu này có rất nhiều từ, hơn nữa thuật lại rõ ràng, chứng tỏ người này không có vấn đề về biểu đạt mà chỉ là không thích nói chuyện thôi.

Cô khẽ thở ra, lặng lẽ quay lưng lại, nhặt quần áo dưới đất mặc lên: "Đàn anh, xin lỗi, lại làm phiền anh rồi."

Thẩm Lạc: "Anh cảm thấy sau này khi ra ngoài em đừng nên uống rượu nữa."

"Hả? Vâng."

Cô luống cuống tay chân mới mặc xong quần áo, đứng dậy đi ra ngoài:

"Em về đây."

"Đợi một chút!" Thẩm Lạc gọi cô lại.

"Có chuyện gì sao?" Cô quay đầu nhìn anh, cố gắng làm cho vẻ mặt thật bình tĩnh.

Thẩm Lạc chỉ vào chiếc ghế trước mặt, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Bắc Vũ thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, dường như có chuyện quan trọng muốn nói, vì thế nghe theo anh ngồi xuống.

Thẩm Lạc ung dung nhìn cô: "Em không có kế hoạch kết hôn sao?"

Bắc Vũ không rõ tại sao anh lại hỏi mình chuyện này, nhưng vẫn gật đầu:

"Trước mắt không có kế hoạch này."

"Cũng không muốn yêu đương?"

"Vâng, cảm thấy rất phiền phức."

Người này rốt cuộc muốn nói gì đây?

"Cho nên chuẩn bị sau này sẽ dùng tiền nuôi dưỡng tiểu thệ tươi hoặc tìm một anh chàng đẹp trai làm bạn giường?"

Cái quỷ gì thế?

Bắc Vũ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, không hiểu gì hết. Song cô cảm thấy những lời này hơi quen tai, nghĩ một lát, chợt nhớ tới tối qua lúc uống rượu cùng anh, hình như mình từng nói ra những lời này.

Cô ngượng ngùng cười: "Chuyện này chỉ là nói vớ vẩn thôi."

Thẩm Lạc: "Lời nói lúc say luôn là lời nói thật."

Bắc Vũ thất bại, hoàn toàn không rõ tại sao người đàn ông kiêu lời này lại nghiêm túc nói với mình chuyện này, cô xoa trán, "Đây đúng là suy nghĩ thật của em, nhưng cũng đâu có phạm pháp."

Giống như tra hỏi phạm nhân vậy.

Thẩm Lạc lấy ra một tờ giấy đưa cho cô: "Em xem đi."

"Gì vậy?"

Bắc Vũ nhận lấy, cúi đầu nhìn thấy hai chữ "Hợp đồng". Cô không hiểu nên

tiếp tục nhìn xuống, sau đó cả người như bị gió lạnh quét qua.

Thẩm Lạc lên tiếng: "Anh và em đều là những người giống nhau, không có hứng thú với kết hôn và yêu đương. Em đã có ý định tìm bạn giường thì hẳn anh sẽ là người thích hợp."

Anh đứng thẳng lên: "Anh cũng coi như là nhìn được, cũng không bám lấy người."

Nói xong cởi quần áo ra.

"Anh làm gì thế?" Bắc Vũ khiếp sợ.

Thẩm Lạc: "Nếu em lo lắng thì có thể kiểm hàng."

Bắc Vũ cảm thấy thế giới này loạn hết cả rồi.

Đàn ông tìm bạn giường cũng không có gì kì lạ, nhưng cầm hợp đồng trong tay lại còn nghiêm túc nói nhiều như vậy, có lẽ cũng chỉ có độc nhất Thẩm Lạc.

Thiên tài quả nhiên là không giống người thường.

Cô nhảy dựng lên, gãi đầu, ném tờ giấy lên giường, nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Lạc: "Đàn anh nghiêm túc sao?"

Thẩm Lạc gật đầu: "Chẳng phải đây là chuyện em muốn sao? Hay là em cảm thấy anh không thích hợp?"

Bắc Vũ không ngừng lắc đầu: "Em về nhà trước đã."

Sau đó lần đi như tránh quỷ.

Chương 32: Có độc

Bắc Vũ phát điên chạy về phòng mình, nằm vật xuống giường. Có lẽ là bởi vì đã ngủ quá lâu hiện tại cả người rất tỉnh táo, cho nên không thể có chuyện cho rằng những lời Thẩm Lạc vừa nói với cô là nằm mơ. Cô dùng sức đập vào gối rồi lại bò dậy, phát hiện khi mình quay về còn mang theo cả tờ hợp đồng kia của Thẩm Lạc.

Cô cầm giấy lên, cúi đầu liếc qua.

Lời ít mà ý nhiều, đúng là giống y hệt phong cách của Thẩm Lạc.

Hai bên dựa vào nhận thức và quan điểm giống nhau về hôn nhân và yêu đương, giữ nguyên tắc công bằng tự nguyện thành thật, nay đạt thành hợp đồng, chính thức trở thành bạn giường, cùng tuân thủ những điều khoản bên dưới sau:

- 1.Hai bên đồng ý không can thiệp vào sinh hoạt của đối phương, không tạo ra bất cứ cảm giác phiền phức nào cho đối phương.
- 2.Bản hợp đồng này tuyệt đối có tính chất biệt lập, hai bên đồng ý giữ gìn quan hệ 1 với 1.
- 3.Thời hạn hợp đồng này có hiệu lực vĩnh viễn.

Bắc Vũ im lặng nhếch khoé môi, hành văn nghiêm túc thế này khiến cho người không biết còn tưởng là hợp đồng hôn nhân đấy.

Nếu đổi lại là người khác nói với cô, cô không muốn kết hôn cũng không muốn yêu đương, muốn tìm bạn giường sao? Tôi cũng nghĩ thế, vậy chúng ta coi như cũng thích hợp.

Không chừng cô sẽ có cảm giác mình bị xúc phạm, căm tức oán giận, song người này là Thẩm Lạc nên hoàn toàn khác.

Bởi vì cô không nhìn thấy trên người anh có chút nào vui đùa tùy tiện, cũng không có bất kì ý tứ hèn mọn bỉ ổi nào, cũng không giống như muốn chiếm tiện nghi của cô, mà như thể đang làm một chuyện rất đứng đắn, bình thường.

Cô nói không muốn yêu đương không muốn kết hôn chỉ là một lời nói đùa giỡn dỗi sau khi đã quá thất vọng về đàn ông, còn Thẩm Lạc lại thực sự có suy nghĩ và kế hoạch này, hơn nữa lại thấy có một cô gái cùng chung chí hướng, vậy nên mới đưa ra đề nghị này.

Sự nghiêm túc đứng đắn của anh khiến cô cảm nhận được sự tôn trọng.

Chuyện quái quỷ gì thế này?

Bắc Vũ liếc tờ hợp đồng kia, đột nhiên cảm thấy hơi bức mình.

Cô biết rõ sự bức mình này đến từ đâu.

Người đàn ông mình từng yêu thích, nếu như thổ lộ với mình, cho dù hiện tại cô có cảm giác gì với anh thì chắc chắn đều sẽ âm thầm mừng rỡ.

Nhưng anh lại chỉ mời cô làm bạn giường, chuyện này khiến người ta một lời khó mà nói hết được.

Trong đầu cô hiện lên khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc lúc nói những lời kia, sau đó hơi bĩu môi bỏ tờ giấy kia sang một bên, nằm xuống.

Thế giới quá khó hiểu, cô quyết định ngủ một giấc rồi tính sau.

Hôm sau, Bắc Vũ bởi vì có hẹn nên phải ra ngoài sớm.

Lúc đi ra ngoài, Thẩm Lạc và Tiểu Phi Thuyền vẫn còn đang tập thể dục buổi sáng ngoài ban công.

Tiểu Phi Thuyền nghe thấy động tĩnh dưới nhà, chạy lên trước ghé vào lan can nói: "Chị ơi, chị ra ngoài à?"

Bắc Vũ vẫy tay với cậu nhóc, khẽ cười, nhìn thấy Thẩm Lạc vội vàng đi vào xe, rồi nhanh chóng lái đi.

Lần hẹn này là vì Triệu Hiểu Tĩnh thất tình, vốn cô nàng và bạn trai đã đi đến bước bàn bạc kết hôn rồi, ai ngờ vị hôn phu lại bị cô ấy bắt gian tại giường.

Chuyện kết hôn thất bại, tình cảm mấy năm nay chỉ đáng cho chó ăn.

Lúc Bắc Vũ tới, Trâu Diêu đang động viên cô ấy: "Trước đó tớ đã nói với cậu thẳng chó Hoàng Trung kia không đáng tin rồi, cậu lại cứ khăng khăng ở bên nó. Nhưng hiện tại chia tay còn tốt hơn so với sau khi kết hôn mới phát hiện ra, cậu cũng không phải sợ không tìm được người tốt hơn thẳng đó."

Triệu Hiểu Tĩnh lau nước mắt: "Tớ mà có thể phóng khoáng như cậu và

Bắc Vũ thì tốt biết mấy."

Trâu Diểu hơi méo miệng: "Cái gì phòng khoáng với chả không phóng khoáng, tớ chỉ là nhìn đàn ông không có thằng nào tốt thôi. So với việc bị đàn ông chơi đùa tình cảm, tớ thà tiêu tiền xả láng của bọn họ còn sướng hơn."

Trâu Diểu xinh đẹp lại biết cách ăn mặc, mấy năm nay thay bạn trai còn nhanh hơn thay áo, hơn nữa chỉ tìm đàn ông có tiền, dù sao cũng chả thật lòng với ai, bị đá hay đá người cũng chả có vấn đề gì, đưa tiền cho cô ấy mua đồ là được.

Sau khi cô ấy nhìn thấy Bắc Vũ ngồi xuống thì nói: "Nếu tớ biết kiếm tiền như Tiểu Vũ, tớ cũng chả thèm quen đàn ông, lấy tiền bao một tiểu thịt tươi sáng khoái biết mấy."

Bắc Vũ cười mĩa, đột nhiên nhớ tới Thẩm Lạc, rồi vội lắc đầu, xua tan gương mặt anh đi, nhìn Triệu Hiếu Tĩnh vẫn còn đang nức nở: "Diểu Diểu nói đúng, may là phát hiện ra trước khi kết hôn, coi như là dừng lại tổn hại kịp thời."

Triệu Hiếu Tĩnh: "Nói thì như vậy, nhưng ba năm nay tớ trút hết ruột gan yêu hẫn, sau này chỉ sợ không có cách nào yêu được nữa."

Trâu Diểu xùy một tiếng, lấy diều thuốc ra châm: "Đã từng này tuổi rồi còn yêu với chả đương, đừng nhắc đến cái gì tình cảm nữa, trên đời này thứ không đáng tin nhất là tình yêu, cậu ký gửi tình cảm vào đàn ông đúng là ngốc nghếch. Tớ nói với cậu này, so với những thứ tình cảm mờ mịt hư vô, chỉ bằng tiêu tiền mua túi xách hàng hiệu và son môi, hoặc là quất nhau đầm đìa vui sướng. Tiểu Vũ, cậu thấy có đúng hay không?"

Bắc Vũ bật cười: "Cô Trâu nói rất đúng."

Trâu Diểu vỗ vào người Triệu Hiếu Tĩnh: "Cậu không tin lát nữa tớ tìm cho cậu một anh đẹp trai, cậu ngủ với anh ta một đêm, bảo đảm ngày mai sẽ quăng thẳng chó chết Hoàng Trung kia ra sau đầu."

Triệu Hiếu Tĩnh nín khóc mỉm cười: "Tớ đâu có phóng khoáng được như cậu."

Trâu Diểu xùy một tiếng: "Thôi đi, lúc mười mấy tuổi cậu đã lăn lộn trên giường với đàn ông rồi, đừng có giả vờ ngây thơ trước mặt tớ. Cậu bảo

Tiểu Vũ trong sáng, tớ còn tạm thời tin được một chút."

Triệu Hiếu Tĩnh: "Đó là do Tiểu Vũ mắt cao, ai cũng chướng mắt."

Trâu Diểu dường như nghĩ ra gì đó, cười xấu xa hỏi: "Tiểu Vũ, không phải cậu vẫn còn là xử nữ đấy chứ?"

Bắc Vũ cau mày, khẽ xuy một tiếng: "Đương nhiên là không phải."

"Không phải cậu không có bạn trai sao?"

Bắc Vũ cười: "Ai nói nhất định phải có bạn trai chứ? Chẳng lẽ không thể có một đoạn tình duyên ngắn ngủi sao?"

Trâu Diểu gật đầu cười: "Cậu đúng là có tiền đồ. Nếu tớ có thể kiếm tiền giỏi như cậu thì cũng chả cần có bạn trai, có lẽ sẽ có thằng đàn ông xấu xa đào mỏ, chi bằng dạo chơi nhân gian, hưởng thụ cơ thể đàn ông."

Cơ thể đàn ông?

Trong đầu Bắc Vũ xuất hiện cơ thể trần truồng rắn chắc của Thẩm Lạc.

Aiz! Cô đang nghĩ cái quái gì thế?

Triệu Hiếu Tĩnh dụi mắt: "Đúng đó Tiểu Vũ, cậu hãy lấy tớ làm vết xe đổ, đừng có đặt tình cảm vào đàn ông, đúng là quá ngu xuẩn, cậu vừa xinh đẹp lại vừa có tiền hoàn toàn có thể sống cuộc sống của riêng mình. Tổng giám đốc công ty tớ là một nữ cường nhân, sắp đến bốn mươi rồi mà còn chưa kết hôn, không phải không lấy được chồng mà là không muốn kết hôn, những người đàn ông kia bám dính lấy chị ấy không phải vì tiền thì cũng là cam tâm tình nguyện. Chả bù cho đám đàn ông chúng ta đào hết tâm can mà không biết quý trọng."

Bắc Vũ càng nghe càng thấy sai sai: "Tớ đến dỗ dành cậu, sao lại biến thành hai cậu dạy bảo tớ thế này, cổ vũ tớ chơi đùa đàn ông sao?"

Trâu Diểu: "Không phải cổ vũ cậu chơi đùa đàn ông, là bảo cậu hưởng thụ cuộc sống. Tính cách cậu cũng vốn làm theo ý mình, không có ý định yêu đương kết hôn, vậy tranh thủ tuổi trẻ mà sống, mỗi ngày bận rộn kiếm tiền không phải là để hưởng thụ sao?" Nói xong lại hơi khinh bỉ liếc cô, "Cậu nói xem cậu thường xuyên đi du lịch, tại sao không gặp được đoạn tình duyên nào chứ? Thật đúng là lãng phí!"

Bắc Vũ bật cười: "Bị các cậu nói như vậy, tớ cảm thấy mình thực sự kém quá. Nhưng dù sao tớ cũng muốn có đoạn tình duyên lắm chứ, nhưng chủ

qua không ai vừa mắt tớ thôi."

Trâu Diểu hỏi: "Người đàn ông kia đâu?"

"Ai cơ?" Bắc Vũ chưa kịp phản ứng.

"Chính là người cậu từng ngủ cùng ấy, có lẽ vừa mắt cậu."

Bắc Vũ hơi do dự, chẳng hiểu sao lại hơi chột dạ: "Tính sao được!"

Trâu Diểu hất tay: "Ánh mắt cậu quá cao, gặp được người vừa mắt cũng không hề dễ dàng, cứ tiếp tục dùng đi."

"Hả? À!"

Bắc Vũ nhấp một ngụm cà phê che giấu sự mất tự nhiên.

Nghĩ đến Thẩm Lạc, cô cảm thấy hơi chột dạ.

Dưới sự lí luận lạch lạch của Trâu Diểu, lại thêm các cô ấy không ngừng chê cười tình yêu và đàn ông, rồi tiếp tục đi dạo phố, khi màn đêm buông xuống, Triệu Hiểu Tĩnh thất tình cũng đã vơi bớt bảy tám phần.

Ba người lại đến quán bar chè chén say sưa.

Bắc Vũ định uống rượu, nhưng nhớ tới Thẩm Lạc dặn cô không nên uống ở bên ngoài.

Cô thực sự rất dễ say, vì thế bảo người pha chế đổi thành nước trái cây.

Trâu Diểu hỏi nguyên nhân, cô chỉ nói gần đây cơ thể hơi mệt mỏi, phải làm theo lời dặn của bác sĩ.

Ba người đẹp thành thị ngồi xuống, nhanh chóng có đàn ông đến bắt chuyện., Trâu Diểu và Triệu Hiểu Tĩnh lần lượt bị rủ đi nhảy, vì thế chỉ còn lại mình Bắc Vũ.

Cô đang nhìn về phía sàn nhảy, Triệu Hiểu Tĩnh dường như đã hoàn toàn quên đi nỗi thất tình, tươi cười với người đàn ông mới gặp.

Cô đột nhiên nhận ra trên đời này tại sao có nhiều người thích yêu đương vụng trộm bên ngoài đến vậy, có lẽ làm cầu nam nữ phóng túng đúng là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Đương nhiên cũng có đàn ông đến mời Bắc Vũ, chỉ là giống như Triệu Hiểu Tĩnh và Trâu Diểu nói có lẽ thực sự ánh mắt cô quá cao, tuy cũng muốn thử phóng túng vui vẻ, nhưng sau khi nhìn thấy những người đàn ông kia không tự chủ được cảm thấy phản cảm, dù một hai người đáng vẻ cũng khá được.

Từ quán bar đi ra, Triệu Hiếu Tĩnh và Trâu Diểu đi theo đàn ông mới quen, có lẽ là đêm nay quyết định hưởng thụ cơ thể của hai người đàn ông xa lạ. Triệu Hiếu Tĩnh buổi sáng vẫn còn khóc sướt mướt cảm thấy không thể sống nổi, chưa đến một ngày đã quên tất cả.

Có thể thấy được tình yêu thật buồn cười biết mấy.

Một mình Bắc Vũ lái xe về nhà.

Những năm này thực ra cô cũng không gặp mặt họ quá nhiều lần.

Phạm vi và cách sống khác nhau nên dần dần cũng cách xa.

Cô không ủng hộ những lời nguy hiểm của Trâu Diểu, nhưng không thể không thừa nhận thái độ bi quan của cô đối với tình yêu thực ra cũng không khác gì với việc Trâu Diểu dạo chơi nhân gian.

Đến nay cô còn giữ mình trong sạch cũng không phải là vì kiêu ngạo mà chỉ là cảm thấy tùy tiện với loại chuyện này là không đúng, số đàn ông cô nhìn trúng thực sự quá ít ỏi.

Có thể đúng là như lời Trâu Diểu, không yêu đương thì cũng có thể làm tình mà!

Đời người chỉ có mấy chục năm, thanh xuân thì càng ngắn ngủi, làm gì mà phải áp chế bản năng động vật của con người chứ.

Tuy lời nói hơi thô tục, nhưng không phải là không có lý.

Cô không còn là cô gái nhỏ mười mấy tuổi, trong những đêm cô đơn cũng có khát khao muốn giải phóng dục vọng.

Về đến nhà, cô tắm rửa xong rồi nằm trên giường, ánh mắt liếc thấy tờ giấy trên tủ đầu giường, lại lấy mở ra rồi ném đi.

Một lát sau không nhịn được cầm lên.

Rõ ràng cảm thấy vô cùng hoang đường nhưng trong lòng lại rục rịch.

"Ánh mắt cậu quá cao, gặp được người cậu để mắt không hề dễ dàng, cứ tiếp tục dùng đi."

Những lời của Trâu Diểu không ngừng quanh quẩn trong đầu cô.

Vì thế, cầm lên, bỏ xuống, cầm lên, bỏ xuống.

Có độc!

Bắc Vũ che đầu hét hai cái, sau đó vội ngồi dậy, lại cầm tờ giấy lên, đi dép lê vội vàng ra ngoài.

Lúc này đã sắp mười một giờ, cô khe khẽ đi sang nhà đối diện, thở sâu một hơi, sau đó bấm chuông.

Thẩm Lạc đi ra mở cửa, có lẽ là vừa tắm xong, mái tóc vẫn còn hơi ẩm.

Bắc Vũ giơ tờ giấy trong tay lên, hơi hắng giọng một cái, cố gắng làm cho mình thật bình tĩnh: "Cần phải thảo luận một chút mấy điều trong đây thì em mới kí tên được."

Thẩm Lạc nhìn cô, nghiêng người cho cô đi vào, gật đầu: "Em có thể tăng thêm điều kiện mà mình muốn."

Chương 33: Yêu đương vụng trộm

Ban đêm yên tĩnh.

Ánh đèn loé lên trong phòng khách, Bắc Vũ và Thẩm Lạc ngồi ở hai bên ghế sofa, chỉ cách nhau đúng một chiếc bàn.

Trước mặt Bắc Vũ đặt một cốc nước ấm Thẩm Lạc vừa rót, hai người ngồi nghiêm chỉnh, như thể đang thực sự tiến hành đàm phán.

Bắc Vũ cầm cốc nước lên nhấp một ngụm. Lần đầu tiên làm chuyện như thế này, sao mà không khẩn trương được chứ.

Nước ấm vào trong bụng cũng khiến cô thoáng trấn tĩnh lại.

Cô hắng giọng một tiếng, mở miệng: "Em là một người rất sợ phiền phức, cho nên trước khi ký hợp đồng này, em có mấy câu muốn hỏi cho rõ để sau này tránh xảy ra phiền phức không cần thiết."

Thẩm Lạc gật đầu: "Em hỏi đi."

Bắc Vũ hơi do dự, thăm dò: "Lý Đồng và anh trước đó... Em cũng không có ý gì đâu, chỉ là không muốn gặp rắc rối, anh cũng biết đấy."

Thẩm Lạc nhú mày, không trả lời, chỉ yên lặng đứng dậy, sau khi quay lại thì trên tay còn thêm một tờ giấy.

Anh đẩy tờ giấy đến trước mặt Bắc Vũ.

Cô không hiểu gì hết, tò mò cầm lên, hoá ra là hợp đồng Thẩm Lạc ký với tạp chí của Lý Đồng.

Thẩm Lạc thản nhiên lên tiếng: "Lý Đồng tìm anh là muốn độc quyền về hình ảnh do anh chụp, mấy tháng trước cô ấy không ngừng liên lạc với anh, thái độ rất chân thành, điều kiện đưa ra cũng rất ưu đãi. Anh vốn không có ý định ký, nhưng anh không có công việc và thu nhập cố định, còn cần phải nuôi con, cho nên cuối cùng ký kết với bọn họ."

Bắc Vũ nghĩ đến việc tuy anh là cha đơn thân, nhưng Tiểu Phi Thuyền lại chả giống anh chút nào. Cậu nhóc không chỉ trắng trẻo, chi phí ăn mặc cũng rất đắt đỏ, lướt căn phòng kia là đủ biết không hề rẻ. Lại cộng thêm

việc hai cha con thuê nhà ở khu này, tiền thuê nhà một năm cũng phải hai mươi vạn, thực sự là vô cùng tốn kém.

Cô bĩu môi, trả lại hợp đồng cho anh, nhưng vẫn không nhịn được thấp giọng nói: "Chỉ là bàn công chuyện, thế sao giữa ban ngày ban mặt hai người cô nam quả nữ lại kéo rèm làm gì vậy?"

Trong lời nói mang theo sự ghen tuông mà chính cô cũng không nhận ra.

Thẩm Lạc nhìn cô: "Đó là phòng tối. Lý Đồng đợi anh rửa ảnh."

"Hả? À." Bắc Vũ hơi hậm hực, suy nghĩ nói tiếp, "Em còn có câu hỏi quan trọng muốn biết rõ."

Thẩm Lạc gật đầu, ra hiệu cho cô tiếp tục.

"Em phải xác định anh với vợ cũ hoặc là bạn gái cũ đã không còn chút liên quan gì nữa, bởi vì em không muốn gặp rắc rối."

Thẩm Lạc hơi hốt đáp: "Chuyện này em có thể hoàn toàn yên tâm, trước đó anh đã từng nói chưa kết hôn, cũng không có vợ cũ hay bạn gái cũ gì hết."

Bắc Vũ hoảng hốt: "Hả? Vậy Tiểu Phi Thuyền là từ đâu ra? Không phải là kết quả của tình một đêm à?"

Thẩm Lạc cau mày: "Không phải."

Bắc Vũ vốn chẳng phải là người nhiều chuyện, nhưng nghe anh nói không có vợ cũ hay bạn gái cũ, Tiểu Phi Thuyền cũng không phải là kết quả của tình một đêm, trong đầu không khỏi bật ra lời nói đùa mình hay nghĩ: "Chẳng lẽ Tiểu Phi Thuyền được sinh ra từ trong ống nghiệm sao?"

Một người đàn ông không muốn kết hôn yêu đương, dùng cách này tạo ra con ở thời đại này cũng không phải là chuyện gì lạ.

Thẩm Lạc nhìn cô một lúc, dường như hơi do dự, sau đó khẽ gật đầu.

Vẻ mặt Bắc Vũ không thể tưởng tượng nổi, thảo nào Tiểu Phi Thuyền nói mình không có mẹ, cô không nhịn được nói: "Để cho đứa bé vừa ra đời đã không có mẹ. Anh không biết làm vậy là rất ích kỷ sao?"

Thẩm Lạc dường như cũng chẳng để ý gì chuyện này, chỉ nói: "Anh không suy nghĩ được nhiều như vậy."

Dừng một chút nói tiếp, "Nhưng hiện tại Tiểu Phi Thuyền muốn tìm vợ cho anh thì anh mới nhận ra thằng bé cần có một người mẹ trong cuộc sống, hoặc là một người đóng vai trò làm mẹ. Em yên tâm, anh sẽ không bắt em

chịu trách nhiệm đó đâu, chỉ là thằng bé rất thích em, anh hi vọng chúng ta có thể cư xử như tình nhân ở trước mặt thằng bé, như vậy sau này nó cũng không còn phiền não vì chuyện này, mỗi ngày tìm vợ cho anh. Hơn nữa em cũng có thể dùng anh làm tấm gỗ, khỏi bị cha mẹ ép hôn. Anh cảm thấy đây là lựa chọn tốt nhất đối với cả hai người chúng ta."

Bắc Vũ nghĩ đến thái độ lần trước của mẹ cô, cũng không biết là nguyên nhân gì kích thích mẹ muốn cô kết hôn đến độ tẩu hỏa nhập ma, hay là do quá yêu thích Tiểu Phi Thuyền, dường như mẹ cô cũng không hề bài xích người cha đơn thân như Thẩm Lạc. Nếu biết rõ Tiểu Phi Thuyền được sinh ra từ công nghệ cao, có lẽ mẹ cô càng chẳng bận lòng.

Aiz, dùng anh làm tấm gỗ hình như còn tiện lợi hơn so với Thiệu Vân Khê.

Bắc Vũ hơi suy nghĩ, cuối cùng đã có quyết định.

Cô cầm lấy tờ giấy trên bàn, quét qua các điều khoản, sau đó chỉ vào điều cuối cùng: "Cái này phải sửa, đâu có loại quan hệ nào có thời hạn vĩnh viễn chứ."

Thẩm Lạc hơi nghiêng người, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Vậy là bao lâu?"

Bắc Vũ: "Đương nhiên là chỉ cần một bên muốn chấm dứt thì sẽ tự động mất đi hiệu lực."

Một lúc lâu sau vẫn không thấy Thẩm Lạc đáp lại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Thẩm Lạc không biết đang nghĩ gì, nhìn ra được cô hơi sợ hãi, anh mới gật đầu: "Được."

Bắc Vũ chớp mắt, gõ vào tờ giấy: "Quyết định như vậy đi."

Thẩm Lạc đứng dậy: "Vậy chúng ta lên trên kí tên nhé."

Thực ra chuyện này chỉ cần nói bằng miệng là được, có ai làm cầu nam nữ còn ký hợp đồng chứ. Có lẽ tư duy của Thẩm Lạc khác với người bình thường, nhưng dù sao cô cũng là người bình thường mà, sao lại bắt chung tần sóng với anh thế này?

Bắc Vũ cảm thấy mình rõ là vợ vẫn.

Wife vẫn hơn nữa là cô lại đồng ý chuyện này với anh.

Thẩm Lạc đi trước, chăm chú sửa lại hợp đồng, sau đó in ra hai bản, cho

Bắc Vũ xem lại, sau đó kí tên trước đưa cho cô.

Bắc Vũ nhận lấy hai tờ giấy mỏng, nhìn chữ kí đẹp đẽ của Thẩm Lạc, hơi do dự, rồi sau đó cũng kí vào, trả lại cho anh một tờ, ra vẻ cười nhẹ nhõm: "Hợp tác vui vẻ!"

Thẩm Lạc gật đầu, cầm lấy tờ giấy bỏ vào ngăn kéo, quay lại nhìn người đằng sau vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Bắc Vũ cũng không hiểu tại sao nhìn thấy anh lại hơi chột dạ, chỉ về phía cửa nói: "VẬY em quay về ngủ đây."

Thẩm Lạc đột nhiên mở miệng hỏi: "Chừng nào chúng ta bắt đầu?"

Giọng nói của anh vô cùng bình thường, không có chút thô tục lơ lơ, nếu Bắc Vũ không hiểu ý anh thì còn tưởng rằng anh đang nói về chuyện bình thường như hôm nay ăn gì.

Dù sao cô cũng là người mới toanh, chưa kịp thích ứng với vai trò cầu nam nữ này, khuôn mặt không khỏi thoáng đỏ ửng, ấp úng: "Để... tính sau đi."

Thẩm Lạc: "Mỗi ngày chín giờ là Tiểu Phi Thuyền đi ngủ, thời gian sau đó đều tiện với anh. Nếu em không muốn sang đây thì anh có thể sang chỗ em."

Bắc Vũ gật đầu bừa, có cần phải nghiêm túc như vậy không?

Cô vội xoay người đi ra ngoài, hơi luống cuống tay chân.

Thẩm Lạc đi theo đằng sau tiễn cô xuống dưới, khi chỉ còn cách cửa chính mấy bước, thấy anh vẫn còn đi theo, Bắc Vũ lên tiếng: "Không cần tiễn đâu, chỉ có mấy bước thôi mà."

Thẩm Lạc vẫn đi theo cô ra tận cửa: "Ngày mai em muốn ăn gì?"

"Hả?" Bắc Vũ nhớ lại trước khi trở thành cầu nam nữ thì bọn họ đã kết thành nhóm ăn cơm chung, cô hất tay, "Em đã bảo hai người ăn gì em ăn nấy mà, em cũng không kén ăn."

Thẩm Lạc suy nghĩ: "VẬY cơm dưa đi, Tiểu Phi Thuyền thích thì có lẽ phụ nữ cũng thích đấy."

Bắc Vũ à một tiếng: "Anh còn biết làm cái này sao?"

"Anh biết nấu rất nhiều món, sau này em muốn ăn gì cứ nói cho anh là được."

Anh thật lợi hại!

Bắc Vũ cảm thấy hơi là lạ, hai người không phải là loại quan hệ mặc quần áo vào là không còn gì sao? Sao lại thảo luận đến chuyện ăn uống rồi?

Được rồi, dù sao hai người cũng thực sự là bạn cơm mà.

Song cô vẫn cảm thấy kì quái, một mình cô không thể nào nói rõ được sự quái dị.

Cho đến khi Bắc Vũ về phòng, bật đèn lên, Thẩm Lạc mới xoay người vào nhà.

Anh ngồi trước bàn, mở ngăn kéo ra, lấy tờ hợp đồng.

Ở bên dưới, tên của hai người rất gần nhau.

Anh khẽ cười, bỏ lại tờ giấy vào, rồi mở cửa nhìn sang phía đối diện.

Tầng hai sáng đèn, không biết Bắc Vũ lại đang tranh cãi gì với Giang Việt đây.

Từ trước đến nay Thẩm Lạc vốn ghét ồn ào, giờ đột nhiên lại cảm thấy âm thanh trần tục này thật dịu dàng, khiến cho lòng anh hướng về.

Bắc Vũ và Giang Việt tranh cãi một trận theo lẽ thường, sau đó cô quay về phòng lại hơi mất ngủ.

Trần trọc một lúc lâu, cô cầm tờ giấy trên tủ đầu giường.

Cô đúng là điên rồi, thế mà lại kí hợp đồng bạn giường với Thẩm Lạc.

Tuy cô thường xuyên nói những lời hùng hồn không có hứng thú và niềm tin với tình yêu, sau này muốn bao dưỡng trai trẻ hoặc là tìm trai đẹp làm bạn giường, nhưng cũng chỉ là lời nói suông mà thôi, tuyệt đối không nghĩ tới mình lại thực sự làm như vậy.

Hơn nữa đối tượng còn là Thẩm Lạc, một người đàn ông mình từng thầm mến, từng có đoạn tình một đêm.

Cô nhắm mắt suy nghĩ, Thẩm Lạc tuy là người lạnh lùng ít nói, hoàn toàn không hiểu được anh nghĩ gì, nhưng bằng cấp cao lại còn đẹp trai, biết chụp ảnh nấu ăn, quan hệ nam nữ cũng đơn giản. Cô vợ bừa mà được một người như vậy cũng cảm thấy tự hào.

Cô là người ham hư vinh như thế đấy.

Vì thế nhanh chóng cảm thấy bình thường với chuyện cầu nam nữ này.

Hôm sau bởi vì công việc nên bận rộn đến tận mười hai giờ trưa mới trở lại.

Cô nhanh chóng chạy sang nhà đối diện.

Tiểu Phi Thuyền nhìn thấy cô, hào hứng kêu lên: "Chị ơi, hôm nay cha làm cơm dừa đây."

Bắc Vũ gật đầu, cô đã ngửi thấy mùi dừa thơm ngọt ngào.

Tiểu Phi Thuyền hít mũi, chạy đến bên cạnh Thẩm Lạc: "Cha ơi, cha làm xong chưa? Con muốn ăn rồi."

Thẩm Lạc đáp: "Sắp ăn được rồi, con đi rửa tay đi."

"Vâng." Tiểu Phi Thuyền nhanh chóng đi rửa tay, sau đó vẫy tay với Bắc Vũ, hai người ngồi xuống bàn ăn.

Thẩm Lạc bưng hai phần cơm dừa tới, còn làm thêm hai món ăn và một bát canh.

Anh cũng không muốn để Bắc Vũ phải động tay vào, tự mình xới cơm cho cô và Tiểu Phi Thuyền, còn múc canh ra bát nhỏ cho cả hai nữa.

Bắc Vũ được đối đãi như trẻ năm tuổi, quả thực hơi kính sợ.

Cô cho rằng có lẽ anh đã quen chăm sóc con, cho nên cũng tiện tay quan tâm người khác.

Bắc Vũ xúc một thìa cơm dừa bỏ vào miệng, oa một tiếng, khen ngợi tự đáy lòng: "Đàn anh, ngon quá! Còn ngon hơn cả nhà hàng em ăn ở Vân Nam."

Tiểu Phi Thuyền hơi đặc ý nói: "Cha em nấu ăn ngon nhất trên đời."

Thẩm Lạc thì bình thản, hơi hợt nói: "Vậy hai người ăn nhiều một chút."

Bắc Vũ lặng lẽ quan sát anh, anh hơi cup mắt xuống, chậm rãi ăn cơm, bớt đi chút lạnh nhạt mà thêm một chút dịu dàng hơn so với bình thường, song cô cảm thấy có lẽ chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Dù sao đã ăn của người thì không tránh khỏi tô điểm người cho đẹp.

Cô nhớ tới anh nói mình không đi làm, lại nhớ tới trong lần hôn lễ kia có giáo sư mời anh đến trường đại học dạy lại bị anh nhã nhặn từ chối. Cô vốn tò mò muốn hỏi, nhưng nghĩ đến trên hợp đồng ghi hai bên không can thiệp vào cuộc sống của đối phương, nên đành phải nhịn.

Dù sao ảnh do anh chụp cũng bán được giá cao, không đến mức quần túng trong cuộc sống. Cô quan tâm làm gì chứ?

Ăn uống no say, Bắc Vũ xung phong nhận việc rửa bát lại bị anh ngăn cản: "Không cần, buổi chiều không phải em còn công việc sao? Về nghỉ ngơi

đi!"

Có cần hiểu lòng người đến thế không?

Bắc Vũ cũng cảm thấy ngỡ ngàng: "Thế em quay về nghỉ trưa vậy."

Thẩm Lạc gật đầu, trước khi cô xoay người đi, đột nhiên lại hỏi: "Hôm nay em có sang không? Hay là anh qua chỗ em?"

Bắc Vũ chưa kịp trả lời thì Tiểu Phi Thuyền không hiểu gì xen vào hỏi: "Qua gì thế ạ? Không phải chị đang ở đây sao?"

Bắc Vũ nhìn cậu nhóc ngây thơ, cười khan: "Không có gì." Dừng một chút lại nhìn về phía Thẩm Lạc, "Để em sang."

Sau đó cô nhanh chóng rời đi.

Cô sờ khuôn mặt nóng bừng, khẽ thở phào.

Quả nhiên là không có kinh nghiệm làm cầu nam nữ, Tiểu Phi Thuyền vừa hỏi đã cảm thấy chột dạ.

Bởi vì trong lòng mang theo suy nghĩ này, cho nên buổi chiều làm việc khiến cho Bắc Vũ cảm thấy một ngày như dài bằng một năm.

Tăng ca làm việc đến tối mịt, quả thực là tinh thần như bị tra tấn hai thế kỉ.

Đêm dần sâu, phòng làm việc cũng trống không, Giang Việt cũng không thấy bóng dáng đâu, chắc chắn lại chạy đến chỗ nữ thần ngược đãi bản thân.

Bắc Vũ tắm xong quay về phòng, nhìn đồng hồ trên tường đã là chín giờ hơn.

Cô suy nghĩ một chút, đi đến trước cửa sổ, tay khẽ vén một góc rèm lên, nhìn thấy căn phòng đối diện của Thẩm Lạc sáng đèn, cửa sổ mở ra, tấm rèm bay bay theo gió.

Còn anh đang ngồi bên cửa sổ, hình như đang đọc sách.

Bắc Vũ sợ anh phát hiện ra mình, chỉ nhìn thoáng qua, vội vàng thả rèm xuống.

Cô đứng yên, hít thở sâu mấy cái để tăng thêm lòng dũng cảm.

Đã quyết định gia nhập đội ngũ cầu nam nữ, vậy thì đầu tiên cần phải có dũng khí đã.

Cô là ai chứ?

Cô là Bắc to gan không sợ trời không sợ đất mà, ngẫm lại Trâu Diểu cũng

chả lớn hơn cô bao nhiêu tuổi, nhưng đã trải qua vô số cuộc tình, còn cô ngay cả cá nước thân mật cũng chưa từng chính thức trải qua.

Lần duy nhất đó lại còn là lần đầu tiên, khi ấy Thẩm Lạc say quắc cần câu, bây giờ ngoài cảm thấy đau đớn ra thì chả có vẹo gì hết.

Cô vừa suy nghĩ vừa vỗ mặt để cho mình thật tỉnh táo, sau đó anh dừng hi sinh bước ra khỏi phòng.

Cô đi đến nhà đối diện, còn chưa gõ cửa thì Thẩm Lạc đã mở cửa từ bên trong ra.

Bắc Vũ muốn cố gắng giả vờ bình tĩnh như thường, nhưng tim đập thực sự quá nhanh, cuối cùng đành mặc kệ, im lặng đi theo anh lên tầng.

Sau khi vào phòng, Thẩm Lạc đóng cửa sổ, kéo rèm, quay đầu nhìn về phía người đứng bên giường, hơi do dự, thăm dò hỏi: "Em sợ à?"

Trước nay Bắc Vũ vốn là con người sĩ diện có chết vẫn cứ mạnh miệng, nghe anh hỏi vậy, lập tức có cảm giác bị coi thường, cứng rắn nói: "Có gì phải sợ chứ? Cũng phải chưa từng làm."

Nói xong ngồi phịch xuống giường rồi nằm thẳng cẳng: "Anh qua đây!"

Thẩm Lạc yên lặng nhìn cô, tuy người trên giường nhắm mắt ra vẻ không để ý, nhưng dáng vẻ cứng nhắc đã bán đứng nội tâm của cô.

Anh hơi muốn cười, hơn nữa cũng thực sự khẽ cười một tiếng.

Bắc Vũ hơi mở mắt ra nhìn anh: "Anh cười gì thế?"

Người này đang cười nhạt quái gì vậy?

Thẩm Lạc lắc đầu, lấy mấy thứ từ trong tủ đầu giường ra.

Sau khi Bắc Vũ nhìn rõ là thứ gì, mặt lập tức đỏ rần lên.

Lần trước là vì say rượu, nên sau khi xuống núi cô đã đi mua thuốc uống ngay, cũng chưa nghĩ quá nhiều, sau khi nhìn thấy mới nhớ ra phải có chuẩn bị, thế mà cô lại chạy sang đây không để ý gì hết, may mà anh đã chuẩn bị đầy đủ.

Thẩm Lạc chỉnh điều hoà nhiệt độ xuống thấp hơn một chút, bò lên giường, một chân quỳ gối bên cạnh cô, thò tay cởi quần áo cô.

Bắc Vũ trợn mắt, theo phản xạ bắt lấy tay của anh.

Rõ ràng lần trước là thuận theo tự nhiên, tại sao lần này Thẩm Lạc tỉnh táo lại khiến cô sợ hãi đến vậy.

Thẩm Lạc cũng không dời tay đi, chỉ bình tĩnh nhìn vào mắt cô, tuy khuôn mặt vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong đôi mắt đen kịt dường như hiện lên chút dịu dàng.

"Em... em tự cời được." Bắc Vũ né tránh ánh mắt anh, đỏ mặt ấp úng.

Khoé miệng Thẩm Lạc hơi cong lên, ánh mắt chuyển đến đôi môi đỏ mọng của cô, đột nhiên cúi đầu hôn xuống.

Chương 34: Tình nhân hoàn mỹ

Cả người Bắc Vũ cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám làm. Lần trước tuy cũng là Thẩm Lạc chủ động, nhưng do say rượu, lúc anh hôn hơi thô lỗ không có chút kĩ xảo nào. Cô thì kinh ngạc khiếp sợ, đầu óc u mê lẫn lộn với anh, lúc lấy lại được tinh thần đã không còn cứu vãn, ngoài cơ thể đau đớn ra chả cảm nhận được gì khác.

Còn lần này Thẩm Lạc hoàn toàn tỉnh táo, bởi vì anh đã tắm rửa nên cả người có mùi nhẹ nhàng khoan khoái. Anh biết rõ hành vi của mình, động tác dịu dàng chậm chạp, cảm giác tê dại, Bắc Vũ muốn phớt lờ cũng khó. Cô không dám thở mạnh, trong đầu dần mờ ảo, chỉ còn lại cảm giác mập mờ chọc người kia thôi.

Thẩm Lạc mút môi cô, khẽ ngẩng đầu, cách nhau gần trong gang tấc, nhìn cô từ trên xuống.

Gò má Bắc Vũ đỏ ửng bởi nụ hôn này, nhất thời như lọt vào trong sương mù, đợi anh rời đi, cô vô thức tìm cách thở ra, lúc há mồm thở thì đột nhiên Thẩm Lạc lại dán lên, tranh thủ thăm dò đôi môi đang mở ra của cô.

Vốn chỉ là nụ hôn khe khẽ mập mờ, hiện nay đã hoàn toàn biến thành nụ hôn sấm sét giật đùng đùng, môi lưỡi quấn lấy nhau, không khí đột nhiên nóng lên.

Rõ ràng là đã trải qua một lần rồi, nhưng Bắc Vũ lại đột nhiên hơi khiếp sợ, thậm chí còn muốn chạy trốn.

Song Thẩm Lạc không cho cô có cơ hội đó, bởi vì nụ hôn của anh nhanh chóng khiến cô mềm nhũn cả người.

Đồ ngủ trên người Bắc Vũ cũng không cánh mà bay tự lúc nào. Cô vốn sợ hãi với sự đau đớn lần trước, nhưng Thẩm Lạc hôn cơ thể cô rất lâu, sử dụng cả tay và miệng cùng lúc.

Khúc dạo đầu dài đằng đằng khiến cả người cô lâng lâng, còn chưa vào giai

đoạn chính thức, nhưng không biết là do thoải mái hay gì mà tình triều trong cơ thể trào dâng mãnh liệt, cho đến khi cả hai người kết hợp mới cảm nhận được sâu sắc thế nào là chật hẹp.

Sau đó động tác của anh hơi chậm lại và nhanh dần, cô dần dần cảm nhận được cái gọi là khoái cảm.

Trong lúc mơ màng, cô khẽ mở mắt ra, nhìn thấy người đàn ông đang lay động, hơi híp mắt nhìn cô, mím môi thở dốc, dưới ánh đèn vàng nhạt, khuôn mặt vốn lạnh nhạt kia lại gợi cảm mê người, vì thế cảm giác vốn không thể đè nén càng thêm mãnh liệt.

Bắc Vũ hai mươi bảy tuổi, lần đầu tiên cảm nhận cái gọi là chết một lần trong truyền thuyết.

Cơ thể thoải mái mà tâm trạng cũng rất tốt.

Mặc dù cô mệt đến mức ngay cả một ngón tay cũng không muốn cử động, nhưng cả người tinh thần đều sáng khoái.

Sau khi kết thúc, cô hoàn toàn ném hết sự mất tự nhiên trước đó. Bản thân cô cũng chẳng phải là người rụt rè, sau khi thành công đạt đến bước này, cô chỉ cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều thoải mái.

Cuối cùng cô đã hiểu ra tại sao trên thế giới này có nhiều người thích làm cầu nam nữ như vậy, bởi vì không cần phải yêu đương cũng có thể khiến cho người ta vui sướng.

Việc lên án làm tình mà không có tình yêu đều toàn là do những kẻ không có kinh nghiệm mà ra thôi.

Cô nhìn thấy Thẩm Lạc bước xuống giường, chỉ cần có được người bạn giường đẹp trai thế này quả thực cũng đủ thoải mái ngất trời, so với những ông chồng chân ái hói đầu bụng mỡ thì tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Cô hơi thở phào, tựa vào gối, hận không thể huýt sáo, sau đó châm thuốc hút.

Sau khi Thẩm Lạc xuống giường thì bưng cho cô một cốc nước ấm để ở đầu giường.

Cô ngả ngón nhìn anh, thầm nghĩ người này không chỉ đẹp trai mà còn biết săn sóc, quả thực là người tình hoàn mỹ, hơn nữa hợp đồng do hai người kí thì người tình hoàn mỹ này và cả bản thân anh đều chỉ thuộc về mình Bắc

Vũ cô mà thôi.

Vì thế, cô không nhin được đặc ý huyết sáo với anh.

Thẩm Lạc không hiểu gì, nhìn về phía cô hỏi: "Sao vậy?"

Bắc Vũ vội lắc đầu: "Không có gì."

Thẩm Lạc im lặng một lát, đột nhiên thăm dò: "Vừa rồi có thoải mái không?"

Bắc Vũ muốn nói tuyệt quá luôn, nhưng nếu làm vậy thì hơi sỗ sàng, đành khẽ mỉm cười gật đầu. Nghĩ đến màn dạo đầu thuần thực lúc trước, cô không nhin được cười thuận miệng hỏi: "Không nhin ra được kinh nghiệm của anh rất phong phú đấy."

Thẩm Lạc khẽ đáp: "Anh là người dễ dàng áp dụng lý thuyết vào thực tiễn."

Bắc Vũ chả quan tâm cái lý thuyết thực tiễn khi gió gì của anh, đối với một người khoái hưởng thụ như cô, có người khiến cô thoải mái là đủ rồi. Nếu lại trải qua cơn đau như lần trước, có khi cô sẽ đơn phương phá vỡ hợp đồng.

Cô cầm lấy điện thoại trên đầu giường nhin thời gian, a lên một tiếng: "Sắp mười một giờ rồi, em phải về đây."

Làm một người bạn giường có đạo đức, đương nhiên là sau khi làm xong thì ai trở về nhà nấy.

Thẩm Lạc nhin cả cơ thể cô trần truồng nhảy xuống giường, luống cuống tay chân tìm kiếm quần áo bị anh ném đi, im lặng nhắc chân đá đồng quần áo xuống gầm giường.

"Quần áo của em đâu rồi?" Bắc Vũ lục tung chăn tìm.

Thẩm Lạc đáp: "Anh vừa thấy bẩn quá, nên bỏ vào máy giặt rồi."

"Hả? Vậy em làm sao trở về được đây?"

Thẩm Lạc: "Dù sao cũng chỉ có hai bước, sáng mai quần áo khô hãy về, cũng không muộn giờ làm của em đâu."

"Nhưng mà..."

Bắc Vũ cảm thấy loại quan hệ này mà chung giường chung gối thì thật sự là hơi kì quái.

Thẩm Lạc ôm lấy cô từ đằng sau đưa lên giường: "Vừa rồi không phải rất

thoải mái sao? Có muốn làm thêm lần nữa không?"

"Hả?" Bắc Vũ còn chưa đưa ra quyết định đã bị anh áp đảo.

Kết quả cuối cùng là Bắc Vũ mệt mỏi đến mức không thể nhúc nhích nổi một đầu ngón tay, đành nằm ngủ trên giường Thẩm Lạc.

Vận động quá độ tự nhiên là ngủ rất say.

Khi Bắc Vũ tỉnh lại đã là sáng hôm sau, cô xoa đôi mắt còn nhập nhèm, nhìn người đàn ông bên cạnh, nhất thời chưa kịp phản ứng.

"Chào buổi sáng!" Thẩm Lạc mở miệng chào hỏi cô.

Bắc Vũ lập tức xốc lại tinh thần, nhớ tới chuyện tối qua, cuối cùng vẫn phải gạt bỏ sự ngỡ ngàng đi, cô mỉm cười: "Chào buổi sáng!"

Cô nhớ rõ tối qua mình cực kì mệt mỏi nên thiếp đi luôn, cũng không tắm rửa, nhưng lúc này cơ thể lại khô ráo, không dính dớp chút nào, rõ ràng là đã được Thẩm Lạc lau cho.

Thật đúng là một người bạn giường chu đáo.

Thẩm Lạc nói: "Hiện tại vẫn còn sớm, anh đi làm bữa sáng đã."

"Không cần đâu, em về đánh răng thay quần áo luôn."

Thẩm Lạc: "Anh làm xong sẽ bảo Tiểu Phi Thuyền đưa qua cho em."

Bắc Vũ hơi chột dạ: "Đàn anh, loại quan hệ này của chúng ta, không cần anh phải làm những điều này đâu."

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cô, thản nhiên nói: "Chúng ta không phải là động vật, cho dù không yêu đương thì cũng không phải chỉ có mỗi làm tình. Hơn nữa cũng chỉ là tiện tay mà thôi."

Bắc Vũ cảm thấy anh nói có lý, dù sao bọn họ cũng là hàng xóm, còn ăn chung cơm với nhau, ngoài làm bạn giường thì bọn họ cũng có thể làm bạn bè, chỉ cần không yêu đương là được.

Nghĩ thông suốt, cô cũng bình thường trở lại, gạt đầu: "Vậy thì làm phiền anh rồi."

Cô ngồi dậy nhìn thấy đồng quần áo được gấp chỉnh tề đặt trên tủ đầu giường, cầm lên mặc vào.

Cô rón rén đi ra ngoài, lúc đi ngang qua phòng của Tiểu Phi Thuyền, đúng lúc cửa phòng mở ra, Tiểu Phi Thuyền từ trong đi ra, nhìn thấy Bắc Vũ lén la lén lút, ò lên một tiếng: "Sao chị lại ở nhà em?"

Bắc Vũ cười gượng chào hỏi cậu nhóc: "Chào buổi sáng, Tiểu Phi Thuyền! Chị tới thăm em đấy."

Tiểu Phi Thuyền cười hì hì: "Sớm như vậy đã đến thăm em, có phải muốn cho em sô cô la không?"

Bắc Vũ cố ý ui da một tiếng: "Sô cô la đâu mất rồi? Sao lại không thấy đâu vậy? Nhất định là quên ở nhà rồi, để chị về lấy cho em nhé."

Nói xong vội vàng chạy xuống nhà, dáng vẻ vô cùng chột dạ.

Tiểu Phi Thuyền nhìn theo bóng lưng cô, rồi quay đầu nhìn về phía cha mình, nhỏ giọng: "Nhất định là chị đang lừa con, tối qua chị lại uống say rượu, chú Nhị Cầu không có ở nhà nên cha đưa chị về nhà chúng ta ngủ."

Thẩm Lạc xoa đầu con trai: "Tiểu Phi Thuyền thật thông minh."

Tiểu Phi Thuyền đắc ý cười, lại nghĩ ra gì đó nghiêm túc nói: "Không phải chị ngủ ở phòng cha đấy chứ?"

"Sao vậy?"

Tiểu Phi Thuyền nóng nảy: "Chuyện này cha cũng không hiểu sao? Đàn ông và phụ nữ không thể ngủ chung! Chị cũng không phải là vợ của cha, cũng chẳng phải là bạn gái."

Thẩm Lạc xoa thái dương, hắng giọng: "Tiểu Phi Thuyền, sau này con không cần tìm vợ cho cha nữa."

"Tại sao ạ?" Tiểu Phi Thuyền vội la lên, "Cha đã sắp ba mươi tuổi rồi, nếu không có vợ, người ta biết được sẽ cười cha đấy."

Thẩm Lạc: "Bởi vì cha đang ở bên chị."

Tiểu Phi Thuyền không hiểu gì: "Cái gì gọi là ở bên?" Không đợi Thẩm Lạc trả lời, cậu nhóc đột nhiên trợn tròn mắt lấy tay che miệng, "Cha nói là chị muốn làm vợ cha sao?"

Thẩm Lạc: "Cứ coi như vậy đi."

Tiểu Phi Thuyền hỏi tiếp: "Vậy chính là bạn gái rồi, nhưng chú hôm trước không phải là bạn trai chị sao?"

Thẩm Lạc: "Không phải."

"Không đúng!" Tiểu Phi Thuyền thở hổn hển, lại dậm chân một cái, "Cuối cùng cha con không còn phải sống độc thân nữa rồi, nhưng tại sao lại là chị chứ? Con còn muốn chị chờ con lớn lên đấy."

Thẩm Lạc khẽ cười, xoa đầu con trai: "Không phải con có bạn gái nhỏ ở nhà trẻ sao?"

Tiểu Phi Thuyền gật đầu, thờ dài: "Đúng ạ! Nghỉ lâu quá suýt chút nữa con quên mất. Vậy được rồi, tặng chị cho cha, ai bảo cha là cha con chứ. Cha cũng không biết con đau lòng thế nào đâu."

"..." Thẩm Lạc, "Vậy cha cảm ơn con!"

Bắc Vũ quay về ngôi nhà đối diện, tắm rửa xong đi ra, đúng lúc đụng mặt Giang Việt ra ngoài đi WC.

Thấy đầu cô ướt sũng nước, Giang Việt suýt xoa: "Sáng sớm đã tắm rửa, em bị bệnh à?"

Bắc Vũ: "Ai đặt ra quy định buổi sáng không thể tắm chứ? Có rất nhiều người tắm vào sáng đấy, sáng sớm tắm rửa sẽ khoan khoái cả một ngày có biết không?"

Giang Việt quan sát cô: "Người khác tắm rửa buổi sáng là chuyện bình thường, nhưng vấn đề là em đâu có thói quen này."

"Em đột nhiên muốn làm không được sao? Ai cần anh quan tâm!"

Giang Việt xuy một tiếng: "Chắc chắn có điều dị thường rồi."

Anh ta lại nghiêng đầu quan sát cô, thấy cả người cô tràn đầy tinh thần, chặc lưỡi cười: "Nói cho anh biết có phải gặp được chuyện gì vui không? Yêu đương rồi hả? Thực sự ở bên Thiệu Vân Khê sao?"

Bắc Vũ lờm anh ta: "Giang nhị cầu, anh nghĩ nhiều quá rồi đấy!"

Chương 35: Ha ha ha

Bắc Vũ sấy khô tóc xong xuống nhà, đã thấy Tiểu Phi Thuyền đang cười cười nói nói với Giang Việt.

Thấy cô đi xuống, Tiểu Phi Thuyền vội lớn tiếng: "Chị ơi, cha bảo em mang bữa sáng sang cho chị này."

Nói xong lại lén lút cười với Giang Việt.

Chuyện quái gì thế này?

Bắc Vũ nghi ngờ liếc qua, trên bàn có để bánh mì nướng, trứng gà và nước ép trái cây, lại nhìn hai con người lén lút: "Hai người làm gì thế?"

Giang Việt cười hì hì, nháy mắt với cô: "Bắc miệng rộng, ngay cả anh mà cô cũng dám gạt, mất não à!"

"Gạt cái gì?" Bắc Vũ không hiểu ra sao.

Giang Việt: "Cô và Thẩm Lạc ấy?"

Bắc Vũ hơi chột dạ, nghĩ thầm chẳng lẽ chuyện xấu của cô và Thẩm Lạc bị phát hiện rồi à?

Đang định phủ nhận, chợt nghe thấy Tiểu Phi Thuyền cười tủm tỉm mở miệng: "Chị ở bên cha, cuối cùng em không cần phải quan tâm đến chuyện tìm vợ cho cha nữa rồi."

Giang Việt cười xấu xa nói tiếp: "Bắc miệng rộng khá lắm! Đã qua hơn chục năm rồi mà Lạc thần vẫn không thoát được khỏi lòng bàn tay cô."

"Cái quái gì?" Bắc Vũ muốn phủ nhận, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thoả mãn của Tiểu Phi Thuyền, đột nhiên nhớ tới lời Thẩm Lạc. Hai người đóng giả làm tình nhân ở trước mặt Tiểu Phi Thuyền để cho cậu nhóc sau này không cần quan tâm đến chuyện của anh, cũng có thể giả vờ trước mặt người nhà cô, để tránh bị ép hôn. Cho nên tất cả mọi người đều vui vẻ.

Chắc hẳn anh đã nói với Tiểu Phi Thuyền rồi, dù sao hai cha con ở chung cũng chả giấu được, sớm muộn gì cũng phải nói.

Vì thế cô nhún vai, cầm lấy bữa sáng, giả vờ không quan tâm: "Em còn

tưởng là chuyện gì cơ chứ? Nhìn dáng vẻ hai người lén la lén lút như kẻ trộm ấy."

Giang Việt: "Cuối cùng em gái anh đã tìm được đàn ông, chẳng lẽ anh không thể vui chút sao?"

Bắc Vũ trừng mắt: "Anh không cần phải quan tâm đến em, lo cho chuyện của mình đi."

Giang Việt cười ha ha, vội chuyển sang đề tài khác, nhìn thấy bộ cờ ca rô trên bàn, nói với Tiểu Phi Thuyền: "Có chơi cờ ca rô không? Chú dạy cháu."

Tiểu Phi Thuyền lắc đầu, nhưng rất hào hứng: "Không biết ạ."

Bắc Vũ im lặng thờ dài, đi vào phòng làm việc, ngồi ngẩn người một lúc, bất giác đi đến bên cửa sổ, khẽ vén một góc rèm lên, bên phía đối diện chả có tí động tĩnh gì.

Cô bĩu môi, quay về bàn bật máy tính lên.

Thế nhưng trong đầu không thể ngăn được hình ảnh đêm qua xuất hiện.

Thẩm Lạc chần ở phía trên, lắc lư bên trong, mồ hôi rơi xuống, chỉ một cái nhú mày của anh cũng khiến cô cảm thấy rất gợi cảm.

Nghĩ vậy cơ thể lại tràn đầy cảm giác thoả mãn.

A! Không được nghĩ nữa!

Cô ôm đầu khẽ kêu mấy tiếng, vội vàng xua những suy nghĩ này đi.

Tuy hiện tại cô đã vào hàng ngũ cầu nam nữ, nhưng không thể sa đoạ vào chuyện này.

Cô hít thở sâu mấy cái, ép mình phải tập trung vào công việc.

Tiếc là chả thành công, trong đầu hỗn loạn, cơ thể lâng lâng, quả thực là đứng ngồi không yên.

Cô ra ngoài văn phòng, nhìn thấy Tiểu Phi Thuyền đang chơi cờ với Giang Việt.

Giang Việt ôm đầu kêu: "Lại thua rồi! Không phải cháu mới biết chơi à?"

Tiểu Phi Thuyền: "Trò này quá đơn giản! Chú nhị cầu quá ngốc!"

Bắc Vũ cạ lời, vô cùng đồng tình với Giang Việt, chơi cờ ca rô mà lại thua một đứa trẻ năm tuổi, đúng là không phụ với hình tượng đầu óc ngu si tứ chi phát triển của anh ta.

Giang Việt: "Không chơi nữa! Chán quá!"

Tiểu Phi Thuyền cười tủm tỉm: "VẬY cháu về chơi với cha."

Bắc Vũ gọi cậu nhóc lại: "Tiểu Phi Thuyền, em nói với cha buổi trưa chị có việc không thể sang ăn cơm được nhé."

Tiểu Phi Thuyền gật đầu: "Vâng ạ."

Sau đó cậu nhóc chạy đi luôn.

Lúc này còn chưa tới giờ làm việc, trong văn phòng to như vậy chỉ còn lại Giang Việt và Bắc Vũ.

Giang Việt chớp mắt cười xấu xa nhìn cô: "Anh đã đoán được cô và Lạc thần nhất định sẽ có gian tình."

Bắc Vũ lờm anh ta: "Anh đoán giỏi vậy sao không mở sạp coi bói đi?"

Giang Việt hất tay: "Thôi, nói chuyện nghiêm túc nào. Cô thực sự muốn ở bên cậu ta sao?"

Bắc Vũ ấp úng, khẽ gật đầu.

Giang Việt gạt bỏ sự cà lơ phất phơ thường ngày, nghiêm mặt: "Tuy anh rất thích Tiểu Phi Thuyền, Thẩm Lạc thực sự cũng rất ưu tú, dù sao cũng là người đứng đầu trường cấp ba chúng ta năm đó, nhưng việc cậu ta là cha đơn thân là sự thật, cô đã chuẩn bị tinh thần làm mẹ kế của người ta chưa?"

Bắc Vũ không bận tâm: "Giờ là thời đại nào rồi, chẳng lẽ ở bên nhau chứng tỏ sẽ kết hôn sao?"

Giang Việt: "Không phải anh thấy mẹ cô đang ép hôn sao?"

Bắc Vũ: "Vẫn còn sớm lắm! Dù sao bây giờ cũng coi như em có thể tạm thời tránh bị mẹ ép, anh tự lo chuyện của mình đi."

Giang Việt chột dạ: "Trong lòng anh tự biết."

"Có cái quý ấy!"

Giang Việt đứng dậy: "Thôi được rồi, anh xuống xưởng giục hàng đây."

Bắc Vũ lắc đầu, thấy đã có người đến làm, cũng không tiếp tục nữa.

Buổi trưa đương nhiên là Bắc Vũ chả có việc gì, chỉ là hôm qua ngủ một đêm với thân phận bạn giường, trưa nay lại dùng thân phận bạn bè ăn cơm, cô cảm thấy tổ chất tâm lý của mình vẫn còn kém so với Thẩm Lạc.

Vì thế dứt khoát sắp xếp xong công việc buổi chiều, buổi trưa đi dạo phố.

Mua đồ xong, lại đi xem phim, ăn cơm, đi spa, một ngày cứ thế trôi qua.

Lúc về đến nhà đã là mười giờ, Bắc Vũ đỗ xe xong, vô thức nhìn nhà đối diện.

Căn phòng kia của Thẩm Lạc vẫn còn sáng đèn, có lẽ là nghe thấy tiếng động dưới nhà, anh đi đến trước cửa sổ, vén rèm nhìn.

Bắc Vũ vội cúi đầu, giống như làm việc trái với lương tâm, chui ngay vào trong nhà.

Giang Việt hiếm khi ra ngoài lêu lổng, nhìn thấy cô về, ngạc nhiên: "Sao giờ này cô mới về?"

Bắc Vũ giả vờ thản nhiên: "Mới mười giờ, không phải còn sớm sao?"

Giang Việt gật đầu: "Cũng đúng."

Giang Việt muốn phát hiện ra sự khác thường của cô ư, còn khuya ná.

Cô cầm lấy đồ quay về phòng, đang lấy quần áo tắm rửa thì điện thoại có tin nhắn.

Cô mở ra xem, là từ một số lạ: Đêm nay có tới không?

Cô không hiểu gì hết, còn tưởng là nhầm nhầm.

Chỉ là vừa đặt điện thoại xuống, chợt nhớ ra gì đó, vội lướt xem nhật ký cuộc gọi.

Dãy số này xuất hiện một lần, là hôm dẫn Tiểu Phi Thuyền về nhà, Thẩm Lạc gọi điện cho cô.

Quả nhiên là số của Thẩm Lạc.

Cô bĩu môi, nào có cầu nam nữ ngày nào cũng ngủ chung chứ?

Cô suy nghĩ, nhăn lại: Không qua.

Sau đó lưu lại số của anh, nhưng không biết đặt tên gì, vì thế ghi luôn cha của Tiểu Phi Thuyền.

Nhìn một lát mới bỏ đi động xuống đi tắm.

Tắm xong nằm trên giường, cũng không biết tại sao lại vô cùng hưng phấn, nằm lăn qua lộn lại, chả buồn ngủ tí nào.

Trong đầu rõ ràng trống rỗng, nhưng cũng lại cảm thấy bức bối.

Cô mở điện thoại.

Vừa chạm vào, có một tin nhắn đến.

Cha của Tiểu Phi Thuyền: Thật sự không sang?

Bắc Vũ mím môi, đứng dậy khẽ vén rèm, nhìn thấy cửa sổ đối diện vẫn

sáng.

Cô ôm điện thoại do dự một lúc, nhìn qua: Đang nghĩ xem có nên qua không.

Thẩm Lạc nhanh chóng nhìn lại: Anh hi vọng em qua.

Bắc Vũ nhìn mấy từ này, lòng hơi do dự, cuối cùng khẽ cắn môi: Vậy em qua nhé.

Dù sao cũng đã gia nhập hàng ngũ cầu nam nữ, vậy thì cứ thoải mái phóng túng, che giấu không phải là phong cách của cầu nam nữ. Hơn nữa với người có tính cách thích tranh giành háo thắng như cô, làm cầu nam nữ cũng phải tương xứng.

Nghĩ vậy, cô đã bình thường lại, vô cùng vui vẻ chạy ra cửa.

Vẫn như cũ không cần cô gõ cửa, Thẩm Lạc đã mở cửa từ trong ra đón cô.

Anh nghiêng người để cho cô đi vào, thuận miệng hỏi: "Hôm nay bận rộn nhiều việc à? Thấy tận tối muộn em mới về."

Bắc Vũ lắc đầu rồi lại gật đầu: "Hơi hơi."

Thực ra là ở ngoài đi linh tinh một ngày, nếu không phải vì vừa tiến vào hàng ngũ cầu nam nữ chưa kịp thích ứng thì cũng không cần phải trốn tránh như vậy.

Cô là ai chứ? Cô là Bắc miệng rộng tiêu sái không bị trói buộc đấy.

Vì thấy cô cười với Thẩm Lạc, ngả ngớn ôm cổ anh, khẽ hôn lên môi anh một cái.

Cô cố gắng tỏ ra mình rất thoải mái.

Động tác bất ngờ của cô khiến Thẩm Lạc hơi giật mình.

Được rồi dù sao cũng vẫn còn hơi xấu hổ.

Bắc Vũ quay đầu đi, giả vờ không thèm để ý, đi thẳng về phòng.

Thẩm Lạc sờ lên bờ môi, cảm giác nhẹ như lông ngỗng bay qua, khiến cho cả người anh ngứa ngáy.

Anh khẽ cười, đuổi theo cô.

Bắc Vũ đã quen với phòng của Thẩm Lạc, căn phòng hơi tối, có đốt nến thơm, còn bật cả nhạc.

Cả gian phòng tràn ngập bầu không khí lãng mạn.

Cô nhớ rõ đêm qua anh từng nói "Chúng ta không phải là động vật".

Không thể không thừa nhận, Thẩm Lạc là một tình nhân hoàn mỹ. Tuy hai người chỉ là quan hệ bạn giường, nhưng những hành động nhỏ này của anh khiến cô cảm nhận được sự tôn trọng của anh, không có bất cứ cảm giác khinh thường nào.

Cô nghe tiếng nhạc kia, buột miệng: "Là nhạc Soviet, đã lâu không nghe rồi."

Thẩm Lạc gật đầu: "Trước kia anh rất thích nghe."

Bắc Vũ: "Em cũng thích." Nghĩ ra gì đó nói tiếp, "Thời cấp ba em từng chơi arcodion, anh có nhớ không?"

Thực ra cô cho rằng anh đã sớm quên rồi.

Thẩm Lạc gật đầu: "Nhớ chứ, lần đó em còn đánh sai hai nốt."

Đúng vậy, anh đã từng nói mình có trí nhớ siêu phàm.

Thẩm Lạc lại đổi một ca khúc khác, chìa tay ra với cô: "Muốn khiêu vũ không?"

Trong lòng Bắc Vũ cảm thấy buồn cười, trước khi làm tình còn nhảy, vị bạn giường này đúng là quá lãng mạn rồi.

Được rồi, cô sẽ phối hợp.

Cô chớp mắt, vươn tay ra với anh.

Khúc nhạc nhẹ nhàng, hai người nhảy rất chậm.

Cô nhớ tới một quyển sách mình từng đọc, bầu không khí lãng mạn trước khi làm tình là điều kiện cần thiết của một người bạn tình hoàn mỹ.

Hôm qua Thẩm Lạc đã chuẩn bị đầy đủ, cho nên cô không hề cảm thấy đau đớn, còn cảm nhận được cái gọi là lên đỉnh trong truyền thuyết.

Hôm nay lại tặng thêm bầu không khí lãng mạn.

Quả thực sẽ càng sáng khoái hơn.

Đương nhiên là cô chả còn tâm trí đâu để mà nghĩ nữa bởi cô đã chìm đắm trong nụ hôn cuồng nhiệt của Thẩm Lạc rồi.

Chương 36: Đêm thứ hai

Một khúc nhạc chấm dứt, nụ hôn triền miên kia cũng ngừng lại. Cả người Bắc Vũ mềm nhũn cả ra, gần như tựa vào ngực Thẩm Lạc, anh ôm người cô kéo đi.

Hai cơ thể dính sát vào nhau, loại thân mật này còn có sức sát thương hơn so với vận động trên giường.

Thực ra Bắc Vũ không phải là tuýp thích đụng chạm với cơ thể người khác, bởi vì cô cho rằng loại hành vi này không phù hợp với giá trị quan theo đuổi tiêu sái tự do của mình.

Lăn lộn trên giường chỉ đơn giản là nhu cầu về mặt sinh lý, đơn giản là trải nghiệm sự sung sướng, còn loại ôm ấp triền miên này hình như đã vượt qua phòng tuyến mà cô lập ra.

Không nghĩ tới chỉ một nụ hôn của Thẩm Lạc đã khiến cô hoàn toàn vượt khỏi ranh giới.

Cô gần như bừng tỉnh khỏi cơn mê, ngẩng đầu, sau đó ôm lấy cổ Thẩm Lạc, ngả ngón cười: "Tư tưởng đã chuẩn bị ổn rồi, chúng ta tiến vào chuyện chính đi."

Chuẩn bị tư tưởng chỉ là để cho việc làm cầu nam nữ thêm hoàn mỹ một chút, cô không thể chìm quá sâu vào trong đó.

Thẩm Lạc thản nhiên nhìn cô gật đầu.

Bắc Vũ thả tay xuống, nghĩ đến từ hôm qua đến hôm nay đều là anh cố gắng, anh là một bạn giường hoàn mỹ, cô là người hợp tác đương nhiên không thể chịu thua được.

Tuy cô không có kinh nghiệm, nhưng cũng đã xem một ít sách báo và phim ảnh.

Hơn nữa cô còn không hiểu tâm lý đàn ông ư? Chẳng phải thích những người phụ nữ đẹp dễ trên giường sao?

Cô lúi xuống ngồi bên cạnh giường, cởi áo ngủ, chỉ để lại mỗi chiếc quần

đùi, sau đó vén tóc sang một bên, hơi nghiêng đầu cười nhìn về phía Thẩm Lạc.

Thực ra cô không phải là dạng có dáng người gợi cảm, nhưng vận động quanh năm nên chỗ nào cần lồi lõm đều có, cộng thêm mái tóc dài xoã ra, dù không nhìn thấy mình lúc này, song cô vẫn cảm nhận được mình cũng khá được đấy.

Khoé môi Thẩm Lạc hơi cong lên, đi lên đứng trước mặt cô, im lặng cởi quần áo ra.

Tối qua và hai lần trước, cô cũng chưa từng được thấy cơ thể nguyên vẹn của anh. Bắc Vũ vốn đang thoải mái thưởng thức cơ bụng của anh, nhưng khi nhìn thấy phần dưới, rồi chiếc quần cởi ra, phần được che giấu dần dần hiện ra, thì không nhìn được mặt đỏ tới mang tai.

Dù sao cũng là người mới, khoảng cách gần trong gang tấc này thực sự quá kích thích cô.

Vẫn giữ vững tâm lý không thể thua, cô đương nhiên sẽ không thẹn thùng che mắt như trong sách. Vì thế hơi dịch người, giả vờ thoải mái nằm úp sấp xuống giường.

Ai ngờ vừa mới nằm xuống, cả cơ thể trần truồng của Thẩm Lạc đã chụp lên từ phía sau.

Rõ ràng đêm qua làm một lần trong lúc tỉnh táo, nhưng tại sao khi da thịt kề sát vào nhau, cô vẫn căng thẳng tim đập như trống thế này?

Hơn nữa cơ thể anh còn vô cùng hưng phấn.

Thẩm Lạc lấy tay sờ dọc theo lưng cô, thấp giọng: "Muốn tư thế này sao?"

Giọng nói trầm thấp, còn mang theo cả chút gợi cảm.

Không thể thua được!

Bắc Vũ hít sâu một hơi, đỏ mặt nghiêng đầu, cười với anh: "Anh biết được bao nhiêu tư thế?"

Khuôn mặt Thẩm Lạc vẫn thản nhiên, nhưng đã có chút ửng đỏ, sự trang nhã ngày thường đã mất đi bảy tám phần.

Đêm qua Bắc Vũ cũng đã hiểu rõ, tuy nhìn anh cấm dục nhưng thực ra cũng chỉ là đàn ông bình thường, thậm chí sức lực còn dồi dào hơn.

Thẩm Lạc mỉm cười, đứng dậy, lấy ra một quyển sách từ tủ đầu giường, mở

ra trước mặt cô, giọng bình tĩnh: "Có lẽ làm theo bên trong cũng không có vấn đề gì, dù sao anh rất am hiểu áp dụng lý thuyết vào thực tiễn, em xem mình thích loại nào?"

Bắc Vũ liếc qua quyển sách kia.

Được rồi, cô chấp nhận thua, dù sao cô cũng không phải là người vì chuyện cầu nam nữ mà nghiên cứu sách vở.

Cô đẩy quyển sách kia ra: "Tuỳ anh."

Thẩm Lạc mở mấy trang ra nhìn: "Vậy mấy ngày nay thử tư thế đơn giản đã, sau đó sẽ nâng cao chất lượng."

Bắc Vũ chịu thua ghé vào chăn không nói ra lời.

Thẩm Lạc ném sách sang một bên, che trên người cô, hôn môi cô, chậm rãi trượt xuống chiếc lưng trơn bóng của cô.

Vở diễn buổi đêm chính thức bắt đầu.

Đêm này Bắc Vũ biết mình thua thảm rồi, rốt cuộc biết được khúc dạo đầu nhằm chán đêm qua không đáng nhắc tới, cũng biết cái gì gọi là tay miệng chính thức cùng sử dụng.

Cô hoàn toàn lĩnh hội được câu danh ngôn từ cổ chí kim phụ nữ là nước, sau đó thay ga giường rồi tiếp tục.

Còn Thẩm Lạc đúng như lời anh nói am hiểu áp dụng lý thuyết vào thực tiễn, cô cảm giác mình đã lĩnh hội triệt để.

Bởi vì anh thử mấy tư thế khiến cho cô thoải mái ngất trời.

Thoải mái muốn chết!

Đương nhiên cô cũng cảm nhận được mình có khả năng dị bẩm, nghe nói có nhiều người phụ nữ cả đời không biết được cái gọi là lên đỉnh, còn cô đã là lần thứ ba, cảm giác thoải mái như vừa thoát khỏi cơn bão tố.

Quả nhiên cô rất thích hợp làm cầu nam nữ.

Sau khi kết thúc, Thẩm Lạc giống như đêm qua, không lập tức rời khỏi cô, mà ôm cô trong khuỷu tay, nhẹ nhàng vỗ về lưng giúp cô thuận khí.

Sau khi bình thường trở lại, tâm tư tranh giành thắng thua của Bắc Vũ lại xuất hiện, ngược mắt nhìn về phía Thẩm Lạc: "So với bạn giường trước kia của anh thì em thế nào?"

Thẩm Lạc ngó ra: "Rất tốt."

Lòng hư vinh của Bắc Vũ đã đạt được, sung sướng huýt sáo: "Anh cũng vậy."

Cô còn giống như ban thường hôn một cái lên mặt anh.

"Ừ, cảm ơn." Anh nghiêm túc đáp.

Bắc Vũ đột nhiên cảm thấy người này cũng đáng yêu đấy chứ.

Một người đàn ông đẹp trai sống lành mạnh, còn biết săn sóc bạn giường, cô thực sự kiếm được món hời rồi.

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được muốn cười, nhưng lại không dám thể hiện trước mặt Thẩm Lạc, vì thế chui vào chăn che miệng cười.

Thẩm Lạc nhìn cơ thể cô run lên, khoé miệng cong lên, lôi cô ra: "Ra nhiều mồ hôi quá, đi tắm thôi."

Vừa nói vừa ôm cô xuống giường.

Mấy phút sau, cô thoải mái nằm trong bồn tắm mát xa, tựa vào ngực Thẩm Lạc, nhắm mắt hưởng thụ.

Song cô không phải là người thích yên tĩnh, một lát sau cô lên tiếng phá tan sự im lặng ấy, thuận miệng hỏi: "Tại sao anh không muốn kết hôn yêu đương thế?"

Không phải là đồng tính, hình như cũng không có nhu cầu làm tình, cũng chả phải dạo chơi nhân gian. Người như vậy lẽ ra nên tìm một người phụ nữ thích hợp, sinh con đẻ cái, chẳng phải rất tốt sao?

Hơn nữa người như anh tìm phụ nữ đâu có khó.

Thẩm Lạc im lặng một lúc, không đáp hỏi lại: "Vậy còn em?"

Bắc Vũ không quan tâm: "Em à! Chỉ là muốn tự do, cảm thấy yêu đương kết hôn rất phiền phức. Đàn ông chả có mấy người đáng tin, hơn nữa bản thân em cũng vậy. Đã qua thời kì thiếu nữ yêu đương không thay đổi, tin tưởng yêu đương kết hôn là vĩnh cửu, đối với một chuyện phi logic như vậy, tại sao em phải thử nghiệm chứ?"

Thẩm Lạc gật đầu: "Em nói rất có lý."

Bắc Vũ hào hứng, cười dịu dàng quay đầu nhìn anh: "Anh cũng cho rằng như vậy sao? Thảo nào hai chúng ta mới đạt được chung một nhận thức như vậy. Hơn nữa có lẽ người đàn ông khiến cho em thích không tồn tại trên đời này, anh cũng vậy sao?"

Thẩm Lạc vẫn không đáp mà chỉ hỏi lại: "Em thích mẫu đàn ông như thế nào?"

"Em à..." Bắc Vũ thoải mái tựa vào ngực anh, đếm đầu ngón tay: "Đẹp trai, nhân phẩm tốt. Quan trọng nhất là chỉ được phép đối xử tốt với một mình em, phải chiều chuộng em, không được lừa gạt em, đồng ý với mọi chuyện em muốn làm, mỗi câu đều là thật lòng với em, không cho phép gạt em, mắng em, phải quan tâm em, lúc người bắt nạt em phải giúp em ra mặt, lúc em vui thì vui cùng em, lúc em buồn thì dỗ dành em vui, vĩnh viễn cảm thấy em là người xinh đẹp nhất, trong mơ cũng phải thấy em, trong lòng chỉ có mình em."

Cô nói một tràng những lời kinh điển trong phim.

Trước đó cô từng nói những lời này với Giang Việt và bị anh ta khinh bỉ, nói cô là Mary Sue đầu thai.

Cô hoàn toàn tán thành điều này.

Dưới bầu trời này làm gì có loại đàn ông như vậy, nhưng với tư cách là một người phụ nữ, khó tránh khỏi có loại ảo tưởng này, chỉ có điều phần lớn phụ nữ đều thoả hiệp với cuộc sống, lựa chọn chấp nhận trong tình yêu hôn nhân, thậm chí không dám nói ra ý nghĩ như vậy.

Sau khi cô nói xong câu đó cũng cảm thấy hơi chột dạ, dù sao Thẩm Lạc cũng không phải là người nói gì cũng được như Giang Việt.

Cô quay đầu nhìn anh, thấy lông mày anh hơi cau lại, cô vội cười hì hì nói: "Có phải rất ngây thơ, nực cười không?"

Thẩm Lạc lắc đầu, thấp giọng lặp lại lời cô, nhìn cô chăm chú hỏi: "Chỉ cho phép đối xử tốt với một mình em, nghĩa là không thể làm vậy với người thân bạn bè sao?"

Bắc Vũ không hiểu gì: "Đương nhiên là không phải, nói đúng ra là không thể đối xử tốt với những người phụ nữ khác, bởi vì em sẽ ghen."

Thẩm Lạc gật đầu, khẽ thở phào, lại hỏi: "Vậy nếu là một số lời nói dối không có ác ý thì sao?"

Bắc Vũ chả bận tâm: "Em chỉ nói vậy thôi, chứ có ai cả đời này không nói dối dăm ba câu chứ, ý của em là không thể cố ý lừa gạt."

Thẩm Lạc ừ một tiếng: "Vậy anh cảm thấy yêu cầu của em rất bình

thường."

Bắc Vũ quay đầu tròn tròn mắt nhìn anh: "Vậy sao?" Cô suy nghĩ lại hỏi, "Anh thì sao? Có phải cũng vì yêu cầu quá cao nên từ bỏ yêu đương kết hôn?"

Thẩm Lạc: "Cũng coi như vậy, cảm thấy em nói rất đúng."

Câu này cũng không phải là câu trả lời rõ ràng, nhưng Bắc Vũ cũng nghe ra được đó là lời khen, cho nên cũng không hỏi tiếp nữa.

Ngoài đêm đó ở cấp ba thì đây là lần đầu tiên hai người nói nhiều với nhau như vậy.

Bắc Vũ cảm thấy tuy Thẩm Lạc không nói nhiều nhưng rất hiểu cô, ngay cả yêu cầu kén chọn của cô cũng cảm thấy bình thường, thảo nào hai người mới ăn ý làm một đôi cầu nam nữ vui vẻ như vậy.

Hiện tại mọi chuyện đều tốt, chả có chút phiền não nào.

Vận động kịch liệt cộng thêm mát xa trong bồn tắm, Bắc Vũ ngủ say sưa.

Lúc mở mắt ra đã là tám giờ ba mươi, Thẩm Lạc ăn mặc chỉnh tề đứng ở bên cạnh, thấy cô tỉnh lại, mở miệng: "Vào WC đánh răng rồi xuống nhà ăn sáng."

Bắc Vũ tròn tròn mắt, vâng một tiếng.

Bạn giường sẵn sàng như vậy, cô đúng là kiếp trước tu tốt mà.

Khi xuống nhà, Tiểu Phi Thuyền cười hì hì chào hỏi cô: "Em biết ngay đêm qua chị lại ngủ chung với cha mà."

Mặt Bắc Vũ đỏ lên, nhìn về phía Thẩm Lạc, vẫn thấy vẻ mặt anh bình thường.

Được rồi coi như anh đạo hạnh cao.

Cô ngồi xuống đối diện anh, ăn sáng xong, lại nhìn bộ đồ ngủ mình mặc, lên tiếng: "Anh giúp em sang nhà lấy quần áo với, sắp đến giờ làm, em ăn mặc như vậy hơi bất lịch sự."

Thẩm Lạc gật đầu, uống hết sữa đậu nành, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mấy phút sau, anh quay lại, nhưng trong tay không chỉ cầm một mà đến mấy bộ.

Bắc Vũ khó hiểu: "Anh mang nhiều như vậy làm gì?"

Thẩm Lạc đáp: "Để thêm mấy bộ bên anh, lo trước khỏi hoạ."

Được rồi!

Nhưng hình như có gì đó sai sai.

Chương 37: Ngủ cùng chỗ

Sau khi ăn sáng và thay đồ xong, Bắc Vũ mới quay về nhà. Cô vừa bước chân vào phòng làm việc, đã thấy ngay một đám người reo hò ầm ĩ chào đón cô, do Giang Việt dẫn đầu rồi.

– Nhiệt liệt chúc mừng tổng giám đốc Bắc Vũ kết thúc cuộc sống độc thân!

– Chúc mừng, chúc mừng, nhiệt liệt chúc mừng!

Cả công ty đều náo loạn lên.

Chắc chắn là lúc Thẩm Lạc sang lấy quần áo cho cô bị ai đó nhìn thấy rồi. Lại còn cả tên Giang Việt lăm mồm nữa chứ. Chắc bây giờ ai nấy đều biết cả rồi.

Biết thì cũng chẳng sao, nhưng mà mới sáng ra, cô đã đi từ bên kia về, thì ai mà không biết là tối qua cô đã làm gì chứ?

Xấu hổ chết mất!

Vì vậy cô giả vờ nghiêm mặt lại rồi nói:

– Làm việc, làm việc đi!

Sau đó cô ngẩng cao đầu đi về phòng làm việc của mình. Nhưng mà chỉ cần nhìn vẻ mặt đặc ý và bước chân nhẹ như bay của cô thì ai cũng biết đây là một cô gái ngu ngốc đang yêu đương.

Hôm nay, tâm trạng Bắc Vũ rất tốt. Buổi trưa cô không còn xoắn xuýt như hôm trước nữa, mà rất tự nhiên sang nhà đối diện ăn cơm.

Cô là một người theo đuổi sự hưởng thụ mà.

Mà tình huống bây giờ còn hơn cả hưởng thụ nữa.

Trước khi kết thúc một ngày làm việc, cô nhận được một cuộc gọi từ Thiệu Vân Khê. Anh ta nói rằng trưa hôm nay anh ta có hẹn với khách hàng ở gần chỗ cô, nên gọi tới để mời cô đi ăn tối.

Bắc Vũ lại nhớ tới chuyện giả vờ hẹn hò với anh ta, nên đồng ý đến gặp để nói chuyện rõ ràng.

Nơi Thiệu Vân Khê hẹn cô là một nhà hàng đồ Tây cao cấp. Hôm nay anh ta mặc một bộ âu phục phẳng phiu, đúng chất người thành đạt.

Thấy Bắc Vũ đến, thì anh ta đứng dậy kéo ghế cho cô, rồi thuận miệng hỏi:

– Hôm nay cậu có chuyện gì vui à?

Bắc Vũ nghĩ thầm, má ơi, rõ ràng vậy hả?

Nhưng mà một cô gái hai mươi bảy tuổi mới được trải nghiệm tình dục, còn là kiểu chất lượng cao nữa, thì đúng là chuyện vui thật.

Đương nhiên mấy chuyện này không thể kể cho người khác nghe được.

Cô cố gắng làm cho mình trông bình thường như trước:

– Vẫn như mọi ngày thôi!

– Thật sao?

Thiệu Vân Khê ngồi xuống, rồi đưa menu cho cô gọi món:

– Máy ngày nay tở bận quá, nên không tìm được thời gian để hẹn cậu. Người bạn trai như tở đúng là không tốt rồi!

– Hả?

Bắc Vũ nhận lấy menu rồi giơ ngón trỏ lên lắc:

– Đừng dùng từ như vậy!

Cô gọi hai món rồi mới nói tiếp:

– Tở không tham gia kế hoạch đó nữa. Cậu tìm người khác đi!

Thiệu Vân Khê hơi sững sốt:

– Tại sao?

Đương nhiên Bắc Vũ không thể nói là vì mình có bạn tình rồi. Vì vậy cô chỉ mỉm cười:

– Tở có đối tượng hẹn hò rồi.

Vừa nói cô vừa chột dạ.

Thiệu Vân Khê hơi bất ngờ, nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh:

– Vậy thì chúc mừng cậu nhé. Là Thẩm Lạc hả?

Bắc Vũ giật nảy mình:

– Sao cậu biết?

Thiệu Vân Khê miễn cưỡng mỉm cười:

– Tớ đoán đó!

Có lẽ do ra xã hội gặp được quá nhiều cảnh tượng giả dối, nên khi gặp lại một Bắc Vũ thẳng thắn, hơi ngạo mạn thì anh ta mong muốn được trải nghiệm lại cái cảm giác của thời niên thiếu.

Lại thêm nam chưa cưới, nữ chưa gả, nên anh ta mới quyết định theo đuổi Bắc Vũ.

Ai ngờ lần thứ hai gặp mặt, anh ta đã trông thấy Thẩm Lạc đi cùng cô.

Tuy anh ta chỉ học ở trường cấp ba số hai có nửa năm thôi, nhưng tên tuổi của Thẩm Lạc lại rất vang dội, nên cũng có nghe thấy. Mà sau đó anh ta còn trông thấy cả lý lịch của Thẩm Lạc nữa.

Với một bản lý lịch như vậy thì người bình thường không thể theo kịp được. Mà anh ta có giỏi thì cũng chỉ được c là người thường thôi, vì anh ta không phải là thiên tài.

Lúc trước Thiệu Vân Khê cho rằng Thẩm Lạc đã có con rồi, thì sẽ không có tính uy hiếp nữa. Nhưng sau lần leo núi giả kia, thì anh ta đã biết Thẩm Lạc cũng có ý đồ với Bắc Vũ.

Ai dè mới qua mấy ngày, suy nghĩ của anh ta đã thành sự thật.

Anh ta đang nghi ngờ sự xuất hiện của mình chính là chất xúc tác của hai người họ.

Nghĩ vậy Thiệu Vân Khê lại thấy dở khóc dở cười.

Anh ta nghĩ một lát rồi hỏi:

– Cậu không để ý việc anh ấy có con rồi à?

Bắc Vũ thờ ơ:

– Phi Thuyền Nhỏ đáng yêu mà! Với cả có phải kết hôn ngay đâu, nghĩ nhiều làm gì?

Thiệu Vân Khê nói:

– Vậy à?

Bắc Vũ nói:

– Chả vậy thì sao? Cứ hưởng thụ cuộc sống hiện tại không phải tốt hơn sao?

Đúng vậy! Cô đang hưởng thụ niềm vui cuộc sống đấy.

Mà còn rất là vui nữa chứ!

Thiệu Vân Khê nhìn khóe môi cong cong của cô thì nhíu mày:

– Cũng phải. Nhưng mà sau này chúng ta vẫn là bạn chứ? Từ hồi lớp mười đến bây giờ tớ mới quay về đây, nên không có bạn bè gì cả. Tớ còn

muốn đi theo cậu nữa!

Bắc Vũ gật đầu:

– Đương nhiên rồi.

Sau khi hai người ăn cơm xong, Thiệu Vân Khê lại đưa Bắc Vũ về nhà.

Xe dừng ở trước ngõ, còn hai người thì đi bộ vào.

Lúc này mới hơn tám giờ thôi.

Khi đi đến cửa nhà, Bắc Vũ định mời Thiệu Vân Khê vào nhà uống chén trà theo tinh thần yêu quý bạn bè. Ai ngờ từ phía nhà đối diện, có một người xông ra chạy về phía cô. Sau khi chạy đến bên cạnh cô, thì giơ tay ra cầm lấy tay cô.

– Phi Thuyền Nhỏ làm gì đấy?

Bắc Vũ không hiểu gì hết nên cúi xuống hỏi cậu nhóc bên cạnh.

Phi Thuyền Nhỏ cầm tay Bắc Vũ, rồi nhìn Thiệu Vân Khê:

– Anh à, em biết anh không phải bạn trai chị ấy rồi.

Thiệu Vân Khê cười:

– Anh là bạn của chị ấy!

Phi Thuyền Nhỏ nghiêm túc nói:

– Vậy anh không được theo đuổi chị ấy đâu đấy!

Thiệu Vân Khê hỏi:

– Tại sao?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Vì chị ấy là bạn gái của bố em. Sau này là vợ của bố em. Anh không được làm người thứ ba đâu đấy.

Cậu bé dừng lại một lát rồi lại lẩm bẫm:

– Lúc đầu là chị ấy chờ em lớn. Nhưng bố em sắp ba mươi tuổi rồi, mà mãi mới tìm được được người thích hợp, nên em mới tặng chị ấy cho bố em. Anh không được cướp của bố em đâu đấy!

Bắc Vũ bật cười.

Thiệu Vân Khê xoa đầu cậu nhóc:

– Em đúng là đứa con ngoan của bố em.

Phi Thuyền Nhỏ lại ngẩng đầu nhìn Bắc Vũ, giọng điệu nghiêm túc, chính nghĩa:

– Chị phải trung thành với bố em đấy. Đừng có chân trong chân ngoài nhé!

Bắc Vũ bật cười rồi lắc đầu:

– Em học mấy cái này ở đâu thế hả? Mau về đi ngủ đi!

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu rồi chạy về nhà.

Sau khi bị Phi Thuyền Nhỏ quấy rầy, Bắc Vũ cũng quên mất ý định mời Thiệu Vân Khê vào uống trà luôn. Cô chào anh ta một câu rồi đi vào nhà.

Thiệu Vân Khê thở dài. Khi anh ta quay người lại thì lại trông thấy Thẩm Lạc đang đứng ở cửa nhà đối diện.

Anh ta mỉm cười chào hỏi:

– Chúc mừng anh nhé!

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Cảm ơn.

Thiệu Vân Khê nói:

– Sau khi gặp anh, em có đi hỏi thăm một chút về anh. Anh là một trong những người sáng lập nên công ty Hoàn Vũ về ngành hàng không, vũ trụ. Nghe nói hiện tại lĩnh vực hàng không vũ trụ đang được phổ biến rộng rãi, chắc bọn anh nhận được nhiều sự chú ý lắm nhỉ?

Thẩm Lạc nói:

– Cậu nhầm người rồi.

Thiệu Vân Khê nhún vai:

– Có thể là em nhầm.

Sau đó lại cười rất ý tứ:

– Tốc độ của anh cũng nhanh thật đấy. mấy hôm trước vẫn còn là hàng xóm, mà hôm nay đã thành người yêu rồi. Em cảm thấy mình vẫn không sánh kịp.

Thẩm Lạc nói:

– Nếu đã biết không bằng, thì sau này mời cậu cách xa cô gái của tôi ra.

Thiệu Vân Khê cười nói:

– Tục ngữ nói, chỉ cần cuốc tốt, thì góc tường nào cũng đổ. Cách xa ra thì sao mà vung cuốc được? Mặc dù em đến muộn, nhưng mình vẫn còn có câu là đi sau vượt trước đó!

Anh ta cũng không biết mình bị làm sao, mà lại nói mấy câu làm cho người ta không vui như vậy nữa. Có lẽ là do người nghe là một thiên tài mà anh ta không thể so sánh được.

Thẩm Lạc nói:

– Nếu tôi là cậu thì tôi sẽ tự giác tránh xa Bắc Vũ ra.

Thiệu Vân Khê hỏi:

– Tại sao?

Thẩm Lạc nói:

– Bởi vì cậu không biết hành vi của cậu năm đó đã làm em ấy tổn thương thế nào. Em ấy không quan tâm, không có nghĩa là người khác cũng không quan tâm... Ví dụ như tôi!

Nụ cười của Thiệu Vân Khê cứng đờ lại:

– Tất nhiên là em có biết rồi. Em đang cố gắng đèn bù đây.

– Tôi thấy là cậu cách xa cô ấy ra thì mới là sự đèn bù lớn nhất đấy.

Thiệu Vân Khê cười:

– Xem ra quan điểm của chúng ta khác nhau rồi. Nhưng mà vẫn phải cảm ơn lời nhắc nhở của anh.

Anh ta quay người đi luôn mà không hề tạm biệt.

Thẩm Lạc đứng đó nhìn theo bóng lưng của anh ta một lát, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn sang nhà đối diện.

Phòng Bắc Vũ đang sáng đèn, có bóng người ở bên cửa sổ.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho cô.

– Hôm nay có sang không?

– Không sang đâu! Hôm nay em mệt lắm, chỉ muốn đi ngủ sớm thôi.

Bắc Vũ lầm bầm, trong giọng nói có chút hờn dỗi.

Cô là người có việc làm, không có nhàn rỗi như anh. Sau hai đêm vận động quá độ, lại thêm ban ngày phải làm việc, nên cô thấy rất mệt mỏi.

Với lại, làm gì có ai hàng đêm sinh ca chứ?

Cô vừa nghe điện thoại vừa tìm áo ngủ. Nhưng cô lục lọi một lúc cũng không tìm thấy bộ nào cả. Rõ ràng cô chỉ để mỗi bộ hôm qua mặc ở nhà Thẩm Lạc thôi mà.

Sau đó cô lại nghe thấy giọng Thẩm Lạc vang lên qua điện thoại:

– Sáng nay lúc sang lấy quần áo cho em, anh có mang cả áo ngủ sang để tiện thay đổi.

– Anh lấy mấy bộ?

– Hình như là ba!

Bắc Vũ ghen lời:

– Thế nó ở bên anh hết rồi. Thôi để em sang lấy vậy!

Cô cúp máy rồi chạy ra ngoài.

Khi trông thấy anh đang đứng ở ngoài cửa thì lại than thở:

– Sao anh lại lấy hết sang đây?

– Anh nhặt bừa thôi, không ngờ lại lấy hết.

Bắc Vũ lầm bầm:

– Mệt chết đi được. Tự dưng em lại phải đi một lượt nữa. Em cũng có thể nằm thư giãn trong bồn tắm mát xa luôn.

Thẩm Lạc nói:

– Không thì em ở lại đi, đỡ phải về nữa.

Bắc Vũ nghĩ một lát rồi quay sang nhìn anh:

– Nhưng hôm nay không làm đâu, em mệt lắm.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ủ, hôm nay đi ngủ sớm.

Không làm còn ngủ cùng nhau hả? Có phải đang yêu đương đâu!

Nhưng nghĩ tới cái bồn tắm mát xa rộng rãi thoải mái kia, Bắc Vũ lại đồng ý.

Cô là người thích hưởng thụ!

Mà vừa hay Thẩm Lạc lại có thể làm cô thấy hưởng thụ.

Chương 38: Bố mẹ

Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ thì Bắc Vũ mới tỉnh dậy. Cô vừa mở mắt ra đã trông thấy một gương mặt anh tuấn ở ngay bên cạnh.

Thẩm Lạc vẫn chưa tỉnh dậy. Những tia sáng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu lên mặt anh, làm cô có cảm giác trông anh dịu dàng, ấm áp hơn mọi ngày.

Bắc Vũ vẫn còn nhớ rõ là tối hôm qua cô để tóc ướm đi ngủ. Mà trong lúc đang mơ màng, cô lại cảm thấy có một bàn tay của ai đó đang len lỏi ở trong tóc cô, còn cả tiếng kêu nho nhỏ của chiếc máy sấy tóc văng vẳng bên tai nữa. Cô đoán là Thẩm Lạc thấy cô mệt quá nên sấy tóc hộ cô.

Đúng là tối hôm qua hai người không có làm cái gì cả, thế nhưng khi tỉnh dậy thấy mình nằm ở trong lòng anh, thì Bắc Vũ cảm thấy hơi kỳ lạ. Cô không thích những hành động thân mật vượt quá quan hệ thế này. Vì vậy cô định quay mặt đi. Nhưng cô còn chưa kịp dời ánh mắt của mình khỏi mặt anh, thì Thẩm Lạc đã tỉnh dậy.

Vì hai người nằm sát nhau, nên Bắc Vũ có thể trông thấy cả cái bóng của mình ở trong con mắt của anh. Cô thấy hơi bối rối, nên giả vờ ngáp một cái rồi ngồi dậy:

– Chào buổi sáng!

– Chào buổi sáng.

Chất giọng trầm trầm xen lẫn một chút lười nhác vì mới ngủ dậy của Thẩm Lạc cũng vang lên, nghe rất là gọi cảm.

Vì tối qua được đi ngủ sớm, chất lượng giấc ngủ cũng rất tốt, nên lúc này Bắc Vũ đã tràn đầy năng lượng. Cô bò xuống khỏi giường, vươn vai một cái, rồi mới nói:

– Giường của anh êm thật đấy.

– Ừ, nếu em thích thì sau này ngủ ở đây luôn cũng được. Dù sao cũng tiện mà.

Bắc Vũ cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng nghĩ mãi cũng không biết nó lạ ở chỗ nào.

Trong hai tuần tiếp theo Bắc Vũ đều có loại cảm giác như vậy, vì chỉ cần Thẩm Lạc dỗ dành ba câu, là cô lại ngủ ở nhà anh.

Mà phần lớn hai người đều chỉ nằm không.

Tiết trời đã sang thu, nên công việc của cô cũng bận rộn hơn. Công ty cô đang ở trong thời kỳ phát triển, nên ngày nào cô cũng phải thảo luận với nhà thiết kế về mẫu mã mới, nói chuyện với bên cung ứng hàng, và xử lý những khách hàng khó tính.

Không phải ngày nào cô cũng có mặt ở công ty, nên tất nhiên số lượng bữa trưa ăn cùng bố con Thẩm Lạc cũng giảm đi. Có đôi khi chín mười giờ đêm cô mới được về nhà.

Với một cuộc sống như vậy, thì việc có một giấc ngủ ngon sẽ quan trọng hơn là việc lăn giường. Mà khi ngủ ở bên nhà Thẩm Lạc, cô lại thấy mình ngủ ngon hơn.

Không biết là do giường anh thoải mái hơn giường cô, hay là được anh ôm thì cảm thấy an tâm hơn nữa.

Cô cũng không định tìm hiểu sâu về nó, vì chỉ riêng công việc đã làm cô bận tối ngày rồi. Nếu mà còn nghĩ ngợi mấy thứ linh tinh này thì cô sẽ mệt chết mất.

Vì lượng công việc quá nhiều, nên đã gần ba tuần cô chưa về thăm bố mẹ rồi. May mà cuộc sống sau khi về hưu của mẹ cô cũng rất phong phú, nên cô mới không lâm vào tình trạng bị mẹ đến công ty giục cưới.

Sau hai tuần đen tối, Bắc Vũ mới có thời gian rảnh để về nhà nghỉ ngơi. Ai ngờ, mẹ Bắc lại bắt cô đưa hai ông bà đến chùa Bạch Long ở tận ngoại thành để thắp hương.

Bắc Vũ đề nghị bà lên weibo phát cá chép (*) thay cho việc đi chùa nhưng bị bà từ chối. Cuối cùng cô vẫn phải đưa hai ông bà ra ngoại thành.

(*) Phát cá chép: Có một thời gian, trên weibo TQ nổi lên hiện tượng phát cá chép. Phát cá chép nghĩa là đăng ảnh một con cá chép lên weibo, kèm với câu stt cầu tình duyên, tiền tài, công danh, thi đỗ....

Nào ngờ ngày hoàng đạo mà chẳng may mắn chút nào. Xe cô đi đến đoạn đường vắng tanh vắng ngắt thì chết máy.

Mẹ Bắc hỏi:

– Sao xe lại dừng rồi?

Bắc Vũ:

– Con làm sao mà biết được.

– Trước khi đi con không kiểm tra à?

– Đi được nửa đường mới có vấn đề, thì sao mà con kiểm tra ra được?

Vì Bắc Vũ không biết sửa xe, nên cả nhà đều xuống xe, tìm bóng cây tránh nắng.

– Để con gọi xe kéo.

– Từ từ đã, con gọi Giang Việt đến đưa chúng ta đi chùa đã. Khi nào về thì gọi xe kéo sau. Thắp hương cũng có giờ lành, trễ giờ là không được đâu.

Bắc Vũ không nói gì được nữa, nên đành phải gọi cho Giang Việt.

– Giang Nhị Cầu, anh đang ở đâu đấy? Cả nhà em định đi chùa Bạch Long, nhưng đi được nửa đường thì lại chết máy, anh đến đón em đi.

– Không phải chứ? Bây giờ anh ở tỉnh bên, không về được.

Bắc Vũ nhìn về mẹ cô rồi giơ tay:

– Không đến được.

Mẹ Bắc:

– Thằng nhóc này, sáng nay vẫn còn thấy mặt, mà sao bây giờ đã chạy sang đến tỉnh bên rồi?

Bắc Vũ nghĩ thầm, đó là vì tỉnh bên là quê của nữ thần chứ sao!

Mẹ Bắc lại nghĩ tới một người khác:

– À, con đang hẹn hò với thằng bé mà dì con giới thiệu nhỉ? Con gọi nó đến đây để mẹ xem thử đi.

Bắc Vũ xoa trán:

– Ừm, mẹ à, con với Thiệu Vân Khê chia tay rồi.

– Gì? Không phải con nói là hợp nhau à? Là nó không thích con hay là con không thích nó? Hôm nay mẹ còn định đi lễ tạ cho con cơ mà.

Mẹ đúng là mẹ ruột của con mà!

Bắc Vũ ung dung nói:

– Vì con có đối tượng khác rồi.

– Ai thế? Sao con không nói gì với mẹ?

– Chính là bố của Phi Thuyền Nhỏ. Lần trước mẹ cũng gặp rồi đấy.

– Hà? Vậy con gọi nó đến đi.

– Mẹ ——

– Mau lên. Mỗi cái việc còn con còn không giúp được, thì nói chuyện gì nữa?

– Thôi để con gọi xe kéo cho.

– Mau gọi đi! Lỡ giờ lành một năm mới có một lần thì mẹ không tha cho con đâu.

– Con không gọi đâu!

Cô và Thẩm Lạc có yêu đương thật đâu mà dám làm phiền anh chứ.

Sau đó mẹ Bắc giật lấy điện thoại của cô rồi gọi cho số điện thoại tên là bố Phi Thuyền Nhỏ.

– Bắc Vũ à?

Đầu bên kia bắt máy rất nhanh.

Mẹ Bắc cười ha ha:

– Tiểu Thẩm à? Bác là mẹ Bắc Vũ. Hôm nay nhà bác định đi chùa Bạch Long, nhưng mà đi được một nửa thì xe hỏng mất rồi. Cháu có thể đến đón hai bác được không? Nếu mà cháu đang bận thì để bác lại tìm người khác.

– Cháu rảnh mà, hai bác chờ cháu một lát ạ. Cháu đi ngay đây.

Mẹ Bắc mừng ra mặt:

– Vậy thì phiền cháu nhé!

– Không sao đâu ạ.

Gọi xong, mẹ Bắc đặc ý nhìn cô con gái:

– Thăng bé này có vẻ được đấy.

Bắc Vũ nghiêm mặt nói:

– Mẹ à, con cảm thấy mẹ cứ như vậy người ta sẽ chạy mất dép mất.

Mẹ Bắc nói:

– Đây là mẹ muốn kiểm tra hộ con. Mấy cái chuyện vặt này mà còn không làm được thì còn làm được gì nữa? Nhưng mà, con định chọn nó thật đấy à? Mặc dù trông nó cũng lịch sự, còn đi du học nữa. Nhưng mà nó lại có con rồi. Con thì vẫn còn trẻ, lại còn kiếm được tiền, sao lại muốn đi làm mẹ kế thế?

Bắc Vũ cười:

– Mẹ vẫn bảo con già rồi, không tìm chồng đi là ế cơ mà?

Mẹ Bắc lườm cô một cái:

– Đấy là mẹ tính trước. Để thêm mấy năm nữa, thì hàng bán chạy biến thành hàng ế ngay.

Bắc Vũ:

– Vậy mẹ không thích anh ấy hả?

Mẹ Bắc do dự:

– Nào có bà mẹ nào muốn con gái mình đi làm mẹ kế chứ? Với lại nhờ mẹ ruột nó về thì con phải làm sao?

Bắc Vũ nói:

– Lần trước Phi Thuyền Nhỏ đã nói là không có mẹ rồi mà. Mẹ yên tâm đi, mẹ ruột không có về đâu.

– Thế nó góa vợ à?

Bố Bắc vẫn đang làm cảnh đột nhiên hỏi.

Bắc Vũ đang uống nước, suýt nữa thì phun ra. Cô xua tay:

– Không đâu ạ.

Cô tìm cách giải thích cho hai ông bà dễ chấp nhận:

– Bố mẹ cũng biết anh ấy sống ở Mỹ rồi đấy. Mà cách suy nghĩ của người bên đó khác với mình. Bên đó có rất nhiều người kết hôn mà không muốn sinh con, cũng có rất nhiều người muốn có con mà không muốn kết hôn. Mà Thẩm Lạc thuộc loại không muốn kết hôn, nhưng lại muốn có con. Nên đã đi thụ tinh ống nghiệm để tạo ra Phi Thuyền Nhỏ.

Bố mẹ Bắc kinh hãi.

Bắc Vũ nghiêm túc nói:

– Văn hóa phương Tây không giống chúng ta, nên chúng ta phải hiểu cho họ.

Mẹ Bắc gật đầu:

– Đã hiểu. Nhưng mà con nói nó không muốn kết hôn cơ mà, sao bây giờ lại đi với con?

Bắc Vũ hăng giọng, rồi thản nhiên nói:

– Vì anh ấy gặp được tình yêu đích thực là con nên mới thay đổi suy nghĩ.

Mẹ Bắc gật đầu:

– Con gái mẹ đúng là không tầm thường. Nhưng mà dù sao thì nó cũng có con rồi mà.

Bắc Vũ nói:

– Phi Thuyền Nhỏ đáng yêu mà. Mẹ chẳng bảo là vợ được một cậu con trai còn gì? Sau này con mà có sinh con gái thì là có cả trai lẫn gái rồi.

– Cũng phải! Mặc dù chỉ tạm hài lòng, nhưng mà thằng bé kia đúng là rất lịch sự, tuấn tú. Còn thằng bé Phi Thuyền Nhỏ thì mẹ cũng rất thích. Aiz, vậy là mẹ có thể thở phào được rồi. Hôm nay đúng là hoàng đạo mà.

Nếu là nhà khác, thì có thể bố mẹ họ sẽ không đồng ý cho cô con gái kiếm được tiền lấy một người đã có con đâu. Nhưng Bắc Vũ rất hiểu mẹ cô. Bà thuộc kiểu người yêu cái đẹp, nên cô mới dám mang Thẩm Lạc ra làm bia đỡ đạn. Quả nhiên cô vừa tẩy não đã thành công rồi.

Bắc Vũ thở phào trong lòng, một thời gian dài sau này sẽ không bị giục tìm chồng nữa rồi. Dù sao sang năm là cô có thể thực hiện được kế hoạch du lịch vòng quanh trái đất ba năm của mình rồi.

Mặt trời dần dần lên cao, không khí cũng càng ngày càng nóng.

Khi Thẩm Lạc bước xuống khỏi xe taxi, hai mắt mẹ Bắc liền sáng lên:

– Làm phiền cháu quá! Trời nắng to thế này mà còn bắt cháu đến đây giúp hai bác.

Thẩm Lạc mỉm cười, lắc đầu:

– Không phiền đâu ạ!

Sau đó anh mới nhìn về phía Bắc Vũ đang ngồi ở ven đường với bộ mặt đau khổ.

Bắc Vũ đứng dậy đi về phía anh. Cô nhân lúc mẹ Bắc không chú ý liền nói thầm với Thẩm Lạc:

– Xin lỗi anh nhé.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cô:

– Gặp phải chuyện như thế này, em có thể gọi cho anh.

Sau đó anh lại quay sang nói với mẹ Bắc đang định ngồi vào taxi:

– Để cháu xem thử xem có thể sửa được không ạ. Nếu mà sửa được thì mình tự lái luôn cho tiện.

Bắc Vũ:

– Anh biết sửa xe hả?

Mà cũng phải, người ta là thiên tài cơ mà.

Thẩm Lạc bảo Bắc Vũ lên xe trước, còn mình thì đi mở nắp xe ra. Một lát sau, anh mới ngẩng đầu ra hiệu cho cô đánh lửa.

Khi nghe thấy tiếng động cơ chạy, thì cả cô và bố mẹ cô đều ngạc nhiên nhìn anh.

Mẹ Bắc lên xe rồi vẫn còn cười:

– Không ngờ Tiểu Thâm còn biết sửa xe cơ đấy.

Bắc Vũ nhìn anh chàng bên cạnh rồi cười:

– Anh đúng là món gì cũng biết cả.

– Ngành anh học có chỗ tương tự với cái này.

Bắc Vũ thuận miệng hỏi:

– À, anh có hai bằng tiến sĩ nhỉ? Lúc trước anh làm việc ở NASA à? Ngoài thiên văn ra thì còn cái gì nữa?

Thâm Lạc im lặng một lát rồi mới nói:

– Công trình hàng không vũ trụ.

– Thảo nào có thể vào được NASA.

Bố Bắc làm về kỹ thuật, bình thường rất ít nói. Khi nghe thấy Thâm Lạc nói vậy thì thở dài:

– Tiểu Thâm là người Mỹ à? Công việc bên đó tốt như vậy, sao cháu lại về nước?

Thâm Lạc nói:

– Cháu sinh ra ở Mỹ, nhưng lớn lên ở Trung Quốc. Người nhà cháu đều ở Trung Quốc cả, mà công việc thì ở đâu cũng có, nên cháu mới quyết định về nước.

Lúc này Bắc Vũ mới biết được là anh sinh ra ở Mỹ.

Bố Bắc gật đầu đồng ý:

– Đúng đấy. Lúc trước mọi người đều thi nhau ra nước ngoài sinh sống. Bây giờ điều kiện nước ta tốt hơn trước rồi, nên cũng có rất nhiều sinh viên ưu tú đi du học xong thì về nước làm việc, xây dựng tổ quốc.

Bắc Vũ: ...

Mẹ Bắc thì không quan tâm đến mấy cái này. Bà thấy con rể tương lai có rất nhiều điểm ưu tú thì cười hỏi:

– Sao cháu không dẫn Phi Thuyền Nhỏ theo?

Thâm Lạc nói:

– Mấy hôm nay Phi Thuyền Nhỏ sang nhà em họ cháu chơi rồi ạ.

– Thằng bé Phi Thuyền Nhỏ này rất là đáng yêu. Cháu cứ yên tâm đi, sau này Bắc Vũ nhà bác sẽ là một bà mẹ tốt.

Bắc Vũ im lặng. Mẹ cô đúng là không để ý đến việc con gái đi làm mẹ kế. Không biết có nên khen bà tốt bụng, tiến bộ không nữa.

Thâm Lạc gật đầu:

– Cháu biết rồi ạ.

Bắc Vũ quay sang nhìn anh. Vừa hay anh cũng quay sang nhìn cô.

Ánh mắt anh lạng như nước, làm cô không biết là anh đang nghĩ cái gì. Nhưng cô vẫn nhìn ra được sự ảm áp hiểm thấy trong đó.

Bắc Vũ nhú mày, quay mặt đi nhìn đường.

Khi đến chùa Bạch Long, mẹ Bắc liền kéo bố Bắc đi thắp hương cầu nguyện. Còn Bắc Vũ chỉ thắp hương ở mỗi điện đầu tiên rồi đi ra sau chùa.

Chùa Bạch Long dựa núi, cạnh sông. Ở sau chùa có một gốc cổ thụ, không biết bắt đầu từ bao giờ, nhưng hiện tại nó đã biến thành một cái cây cầu nguyện.

Cô mua một chiếc thẻ cầu nguyện (tớ gọi là thẻ, nhưng thực ra nó làm bằng giấy). Nhưng khi đứng dưới tán cây, cô lại không biết mình muốn cầu nguyện điều gì nữa.

Nhìn những tờ giấy màu đỏ tung bay trên cành cây, cô lại nhớ tới lần cầu nguyện lần trước của mình. Hồi đó có thể nó là một chuyện rất quan trọng, nhưng bây giờ thì cô còn chẳng thể nhớ nổi nó là cái gì nữa.

Cuộc sống cũng vậy. Khi độ tuổi dần dần tăng lên, thì những chuyện quan trọng cũng sẽ không còn quan trọng nữa.

Cô nghĩ một lát rồi viết nguyện vọng của mình lên tờ giấy đỏ: Mong bố mẹ khỏe mạnh, vui vẻ.

Sau đó ném nó lên cây.

Thâm Lạc đi đến sau lưng cô:

– Em cầu gì thế?

Bắc Vũ cười:

– Cầu bố mẹ em khỏe mạnh.

Thâm Lạc gật đầu rồi cũng ném thẻ cầu nguyện trong tay mình lên.

Bắc Vũ hiếu kì hỏi:

– Vậy anh cầu cái gì?

Thâm Lạc nhìn cô:

– Tâm tưởng sự thành, vạn sự như ý. (*)

(*) Ước gì được nấy, mọi chuyện như mong muốn.

Bắc Vũ sửng sốt rồi bật cười:

– Anh thật là thông minh. Ban nãy em còn không biết nên cầu nguyện gì cơ. Sau này phải học tập anh mới được.

Cô chỉ vào chiếc ghế dài ở gần đó rồi nói:

– Chúng ta ra kia ngồi đi, bố mẹ em chưa ra ngay được đâu.

Đối diện với hàng ghế là một dòng sông.

Có lẽ là do phật môn thanh tịnh, nên cô cảm thấy thời tiết không còn nóng bức như trước nữa, mà còn có chút hơi lạnh.

Bắc Vũ vẫn thấy băn khoăn về việc mẹ cô gọi anh đến, nên nói với anh:

– Hôm nay làm phiền anh quá! Mẹ em bảo em gọi cho Thiệu Vân Khê, nên em mới nói là em đang hẹn hò với anh. Thế là mẹ em cướp điện thoại của em để gọi cho anh luôn.

Thâm Lạc nói:

– Không sao đâu. Sau này nếu có gặp phải chuyện như hôm nay thì em cứ gọi cho anh là được.

Bắc Vũ cười:

– Lúc trước em cho rằng anh rất khó tính đấy. Bây giờ mới biết anh hiền như vậy. Làm em cứ có cảm giác là mình đang bắt nạt anh.

Thâm Lạc mỉm cười rồi chuyển sang chuyện khác:

– Sao em không cầu nguyện cho mình?

– Cầu nguyện điều gì được? Mong sẽ tìm được một người đúng tiêu chí em đặt ra sao?

Thâm Lạc nhú mày, không nói gì cả.

Bắc Vũ cười khẽ:

– Bố mẹ em đều hơn năm mươi rồi, sắp phải về hưu hết rồi. Họ muốn đến đây thắp hương là gì cái gì chứ? Không phải vì em thì còn vì cái gì được? Em không cần đoán cũng biết họ muốn cầu cái gì. Chắc chắn sẽ là mong em có một cuộc hôn nhân mỹ mãn, gia đình hạnh phúc, sự nghiệp thăng tiến, thân thể khỏe mạnh, rồi vui vẻ bình an. Tóm lại những gì em có thể nghĩ ra thì bố mẹ em đều sẽ cầu nguyện giúp em cả. Vì vậy em cũng phải cầu nguyện cho bố mẹ em chứ.

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Không khí gia đình em tốt như vậy, thảo nào em lại có tính cách thế này.

– Em có tính cách gì?

Thẩm Lạc tìm từ để miêu tả:

– Chính là... rất vui vẻ.

– Con người sống là để mình vui vẻ mà? Không vui thì sống làm gì? Mặc dù em không cầu nguyện, nhưng mà ai chẳng có mấy cái nguyện vọng trong lòng. Chỉ là không cần ông trời và Bồ Tát giúp đỡ nên không cầu thôi.

Thẩm Lạc hiếu kỳ hỏi:

– Em có nguyện vọng gì?

Bắc Vũ chỉ tay về phía dãy núi mờ mịt ở phương xa:

– Em muốn đi xem dãy núi bên kia!

– Hà?

Thâm Lạc không hiểu lắm.

Bắc Vũ cười:

– Ý là... muốn đi tới những nơi xa xôi.

Chương 39: Thăm dò

Nửa tiếng sau, bố mẹ Bắc mới thắp hương, rút quẻ xong. Vì lúc này đã hơi muộn nên Thẩm Lạc bèn mời cả nhà Bắc Vũ ra cửa hàng đồ chay nổi tiếng ở gần cổng chùa để ăn trưa.

Đồ chay ở đây khá có tiếng, nên giá cả của nó cũng không hề rẻ. Lúc gọi món, mẹ Bắc gọi đủ mọi món trên trời dưới đất để khảo nghiệm cậu con rể tương lai. Cuối cùng bố Bắc không thể nhìn nổi nữa mà đưa trả menu cho nhân viên phục vụ:

– Gọi vậy thôi! Chúng ta có mỗi bốn người, gọi nhiều quá ăn làm sao hết được.

Mẹ Bắc lại nói:

– Ăn không hết thì đóng gói về nhà. Có sao đâu?

Bắc Vũ lặng lẽ thờ dài, may mà Thẩm Lạc không phải bạn trai cô, nếu không nhìn mẹ cô như vậy thì anh sẽ chạy mất dép mất.

Trong lúc đợi đồ ăn, mẹ Bắc lại lôi một năm bùa đưa cho cô và Thẩm Lạc.

– Đây là bùa bình an.

– Cái này là bùa trừ tà.

– Cái này là cầu công danh, sự nghiệp.

– Còn cái này là cái quan trọng nhất. Phù hộ cho hôn nhân, gia đình đấy.

Mặc dù Bắc Vũ biết đây là tình cảm của mẹ cô, nhưng khi nhìn thấy một đám bùa giấy, gỗ đào, ngọc thạch trên bàn thì cô vẫn phải bĩu môi:

– Mẹ à, mấy cái này toàn lừa đảo thôi.

– Đừng có nói linh tinh! Mấy thứ này đều là mẹ thắp hương, góp tiền công đức xin về cho con đấy.

Khác với Bắc Vũ, Thẩm Lạc lại rất chân thành cất kỹ đồng bùa đó đi rồi ngoan ngoãn nói:

– Tâm thành thì sẽ linh. Cháu cảm ơn bác!

Bắc Vũ hơi bất ngờ nên quay sang nhìn anh. Không ngờ lúc nói chuyện với người lớn anh lại biết ăn nói như vậy.

Mà hình như sau khi hai người xác định mối quan hệ xong, thì anh không còn lạnh nhạt với cô nữa. Có đôi khi hai người còn trò chuyện một lúc lâu trước khi đi ngủ nữa. Mặc dù phần lớn đều là cô nói, nhưng anh cũng nghe rất là chăm chú, chứ không hề thờ ơ như trước.

...

Sau chuyến đi lần này, bố mẹ Bắc rất hài lòng về Thẩm Lạc.

Bắc Vũ nghĩ đến viễn cảnh yên tĩnh trong tương lai thì cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Sau khi đưa hai ông bà về nhà, thì Bắc Vũ và Thẩm Lạc cũng quay về nhà.

Khi đi tới đầu ngõ, thì cô quay sang cảm ơn anh:

– Cảm ơn anh về chuyện hôm nay nhé. Mẹ em có hơi khoa trương mong anh thông cảm nhé. Có thể là do bà làm việc hậu cần mấy chục năm rồi, nên mới nhiệt tình như vậy.

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Anh thấy bình thường mà. Bố mẹ em rất thương em.

Bắc Vũ thở dài:

– Đúng vậy!

Cô có hơi bi quan về tình yêu, tình thân, nhưng từ trước tới giờ cô chưa hề nghi ngờ sự yêu thương của bố mẹ dành cho cô.

Từ bé đến lớn, cô đều không phải là con ngoan trò giỏi. Nhưng mấy năm cấp 1, cấp 2, cô vẫn luôn là “con nhà người ta” trong miệng hàng xóm, nên tính cô khá là kiêu căng. Mà nhà cô thì mẹ không nghiêm, bố lại hiền, nên Bắc Vũ lại càng phản nghịch. Đến năm cấp 3, thành tích của cô không còn tốt như trước nữa, nhưng bố mẹ cô cũng không hề mắng mỏ gì cô cả, mà còn an ủi cô, sợ cô buồn. Cho đến khi cô vụng trộm từ chức, bố mẹ cô cũng chỉ biết lo lắng cho cô, chứ chưa bao giờ nặng lời với cô. Bởi vậy cái tính thích làm theo ý mình này của cô là do bố mẹ cô chiều chuộng mà ra.

Cô nghĩ ngợi lung tung một lát, rồi mới nhớ đến chuyện chính:

– Hôm nay khiến anh tiêu pha rồi. Để em chuyển tiền cho anh nhé. Cả tiền cơm trưa mấy ngày nay nữa.

Thẩm Lạc vội vàng nói:

– Không cần đâu.

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn anh rồi cười:

– Em không thể cứ ăn chực mãi được. Nếu không trả tiền thì sau này em không dám qua đó ăn nữa đâu.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi nói:

– Thế này đi, hôm nào em rảnh thì chúng ta cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn. Rồi để em trả tiền nhé?

Bắc Vũ nghĩ một lát rồi gật đầu:

– Cũng được. Dạo này em cũng không bận lắm. Khi nào anh đi mua thức ăn thì gọi em nhé.

– Bây giờ anh đang định đi mua, rồi đi đón Phi Thuyền Nhỏ nhỏ. Hay em đi cùng luôn đi.

Bắc Vũ gật đầu:

– Vâng.

Thế là hai người cùng nhau đi siêu thị.

Bắc Vũ không biết nấu ăn, nên cũng ít khi đi đến khu bán rau củ, thức ăn ở siêu thị. Vì vậy khi cô trông thấy mấy thứ hay ho liền quay sang hỏi Thẩm Lạc:

– Cái này ăn ngon không? Anh có biết làm không?

Trông thấy Thẩm Lạc gật đầu một cái là cô bỏ ngay nó vào giỏ.

Vì cô đang mãi nhìn nguyên liệu nấu ăn, nên không biết rằng trông hai người rất là thân mật.

Khi hai người đang chọn hoa quả, thì có một giọng nói chen vào.

– Pluto!

Bắc Vũ và Thẩm Lạc quay lại nhìn thì thấy Lí Đồng cũng đang kinh ngạc nhìn hai người.

– Chào em Lý.

Mặc dù Bắc Vũ biết Thẩm Lạc gặp Lí Đồng là vì công việc, nhưng mà Lí Đồng có ý đồ gì không, thì cô cũng biết rõ luôn.

Mấy hôm nay cô và Thẩm Lạc đang chung sống rất vui vẻ, nên cô cũng quên mất cả Lí Đồng.

Lí Đồng đẩy xe đến gần chỗ hai người, cười với Bắc Vũ, rồi quay sang hỏi Thẩm Lạc:

– Hôm nay em có việc ở gần đây, còn định lát nữa đến nhà anh chào hỏi. Không ngờ lại gặp nhau ở đây. Mà sao hai người lại đi cùng nhau?

Thẩm Lạc trả lời qua loa:

– Mua thức ăn.

Rõ ràng là hỏi một đằng trả lời một nẻo, mà lại giống như đã trả lời đúng câu hỏi rồi vậy.

Bắc Vũ cười:

– Bọn chị là hàng xóm.

– Vậy à? Lần trước không thấy chị nói.

– Thẩm Lạc mới chuyển đến khu này.

Lí Đồng lại gật đầu lần nữa, nhưng ánh mắt cô ấy nhìn cô thì lại thay đổi.

Thẩm Lạc không để ý tới Lí Đồng, mà lại kéo tay Bắc Vũ rồi hỏi:

– Em thích ăn nho hay nho mỹ?

Bắc Vũ vội vàng rút tay mình ra rồi cười gượng:

– Gì cũng được.

Thẩm Lạc quay sang nhìn cô, còn cô thì giả vờ nhìn sang chỗ khác.

Bắc Vũ cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy nữa. Chẳng lẽ cô sợ người khác biết cô và Thẩm Lạc có thỏa thuận yêu đương sao? Nhưng mà rõ ràng hai người đã nói là đi ra ngoài thì giả vờ làm người yêu rồi mà.

Tất nhiên là mấy chi tiết này đã rơi vào trong mắt Lí Đồng rồi. Theo Lí Đồng thấy, thì dù Bắc Vũ được c là xinh đẹp, nhiều tiền, nhưng cô cũng chỉ là chủ cửa hàng online nho nhỏ thôi.

Tất nhiên Lí Đồng không hề ghét Bắc Vũ, mà ngược lại cô ấy còn cảm thấy hai người khá hợp nhau, có thể chơi với nhau được. Nhưng dù vậy thì Lí Đồng cũng không thể tin được là kiểu người không dính khò lửa như Thẩm Lạc lại sẽ yêu đương với một cô gái như Bắc Vũ.

Lí Đồng cười gượng:

– Ừm, Pluto. Không biết bây giờ anh có rảnh không? Em muốn góp ý với anh về vấn đề đấu giá sắp tới.

Thẩm Lạc vẫn không quay đầu lại:

– Chuyện công việc cô có thể gửi mail cho tôi.

Lí Đồng bị anh nói vậy thì xấu hổ, bèn quay sang hỏi Bắc Vũ:

– À chị Bắc Vũ. Cuối tháng này câu lạc bộ có mở tiệc, chị có đi không?

Năm nào câu lạc bộ cũng mở tiệc vào khoảng thời gian này, mà Bắc Vũ là hội viên cao cấp nên tất nhiên là cô sẽ đi rồi. Vì vậy cô gật đầu:

– Chị có đi.

Lí Đồng cười:

– Em nghe nói ban tổ chức có mời cả người đẹp nhiếp ảnh An Lộ đấy.

Sau đó lại quay sang hỏi Thẩm Lạc:

– Pluto, anh có biết An Lộ không? Lần trước cô ấy có nhận phỏng vấn của tạp chí bạn em. Em có xem qua ảnh cô ấy chụp, có mấy chỗ rất giống của anh đấy.

– Không biết.

Thẩm Lạc đáp.

Bắc Vũ quay sang nhìn Thẩm Lạc đang chọn hoa quả. Vẻ mặt anh rất bình thản, có vẻ như anh không có chút hứng thú gì với Lí Đồng và câu chuyện của cô ấy cả.

Ngược lại cô thì có biết An Lộ. Nhưng phong cách chụp ảnh của cô ấy không phải kiểu cô thích, nên cô cũng không chú ý nhiều. Cô chỉ biết người đẹp nhiếp ảnh là nhãn hiệu của cô ấy thôi.

Mặc dù Lí Đồng mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi thôi, nhưng dù sao cô ấy cũng là phó chủ biên của một tạp chí rồi. Khi thấy thái độ của Thẩm Lạc như vậy, thì cô ấy cũng không muốn bắt chuyện tiếp nữa, nên chỉ cười:

– Vậy anh chị mua tiếp đi, em đi trước.

Khi Lí Đồng đi rồi, Bắc Vũ lại quay sang nhìn Thẩm Lạc. Thấy mặt anh vẫn lạnh lùng như ban nãy, thì cô cố ý chọc anh:

– Sao anh lại lạnh nhạt với tiểu Đồng thế? Em thấy có vẻ em ấy thích anh đấy.

– Vậy à? Vậy thì càng phải lạnh nhạt.

– Vì sao?

– Vì thỏa thuận của chúng ta có tính chất biệt lập. Anh là người rất tuân thủ hiệp ước.

Bắc Vũ ồ một tiếng rồi nói tiếp:

– Anh không cần phải nghiêm túc vậy đâu. Dù sao chúng ta có thể hủy bỏ thỏa thuận bất cứ lúc nào mà.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn cô, vẻ mặt lạnh lẽo:

– Em có thấy cái hợp đồng nào mà thời gian có hiệu lực chưa đến một tháng không? Cho dù là thuê phòng thì hợp đồng cũng là một năm.

Bắc Vũ tính một lát, hình như còn hai ngày nữa mới được một tháng.

Cô gãi đầu, rồi nói thầm:

– Em chỉ thấy là không cần phải nghiêm túc quá thôi mà. Có phải yêu đương, kết hôn đâu mà.

Thẩm Lạc không nói thêm gì nữa.

Cho đến tận khi hai người ra tính tiền, Thẩm Lạc cũng vẫn không nói lấy một lời.

Khi Bắc Vũ đang trả tiền thì Thẩm Lạc lại yên lặng sắp xếp đồ vào túi, rồi trực tiếp xách đồ đi luôn mà không thèm đợi cô.

Lúc này Bắc Vũ mới phát hiện anh có vấn đề. Cô vội vàng trả tiền rồi đuổi theo anh:

– Sao anh không đợi em?

Bình thường Thẩm Lạc cũng đã lạnh lùng rồi, thì lúc này biểu hiện càng rõ ràng hơn.

Anh không trả lời cô.

Bắc Vũ nhú mày, không hiểu gì hết.

Anh đi rất nhanh, nên cô chỉ có thể đi theo phía sau.

Cho đến khi hai người đi vào trong ngõ, cô mới giật mình.

Chẳng lẽ là do lời nói ban nãy của cô?

Từ khi ký thỏa thuận đến nay, cô cũng thấy được anh là người rất nghiêm túc, cho nên anh cũng rất nghiêm túc với bản thỏa thuận này. Mà lời nói ban nãy của cô đã làm anh cảm thấy cô không hề nghiêm túc với nó.

Một người nghiêm túc và một người không nghiêm túc ký thỏa thuận với nhau, thì người nghiêm túc sẽ cảm thấy không vui, thậm chí là không đáng.

Mà Thẩm Lạc hoàn mỹ như vậy, cô phải may mắn lắm mới gặp được anh. Sao vừa rồi cô lại đẩy anh ra ngoài chứ?

Nếu anh mà đi theo người khác thật thì cô đi đâu tìm một người giống vậy chứ?

Đầu cô bị lừa đá rồi à?

Vì vậy Bắc Vũ vội vàng chạy lên ôm lấy cổ anh:

– Vừa rồi chỉ là em thăm dò xem anh có khuynh hướng vi phạm thỏa thuận không thôi mà. Anh mà có gì đó với cô nào khác, thì phải bồi thường đấy.

Thẩm Lạc quay đầu lại nhìn cô:

– Có thật là thăm dò không?

Bắc Vũ gật đầu:

– Đương nhiên rồi, mà kết quả thăm do còn khá tốt nữa chứ. Chứng tỏ là anh không có loại khuynh hướng này. Em thấy rất hài lòng.

Sắc mặt Thẩm Lạc dịu đi:

– Vậy là do anh hiểu lầm.

Quả nhiên người thông minh đều rất thẳng thắn. Bắc Vũ đặc ý gật đầu:

– Tất nhiên là do anh hiểu lầm rồi. Em là người rất tuân thủ thỏa thuận đấy. Mà anh không biết An Lộ thật à?

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Đây cũng là thăm dò à?

...

Chương 40:

Bắc Vũ trả lời qua loa:

– Tất nhiên là không rồi. Em thấy An Lộ rất nổi tiếng trong ngành nhiếp ảnh bọn anh, nên hỏi vậy thôi. Người đẹp nhiếp ảnh trong truyền thuyết cơ mà.

Thẩm Lạc nhìn cô một hồi lâu, rồi mới nói:

– Anh không ở trong ngành nhiếp ảnh.

Mặc dù giọng anh vẫn bình thường, nhưng ai cũng nhận thấy được sự kiêu căng ở trong đó.

Cũng phải, người ta có những hai tấm bằng tiến sĩ MIT cơ mà.

Bắc Vũ bĩu môi:

– Tiểu Đồng nói là lúc phỏng vấn có nhắc tới anh còn gì. Có giống như hai người không quen biết đâu.

Thẩm Lạc nghiêm túc suy nghĩ cẩn thận, rồi mới lắc đầu:

– Đúng là không biết mà.

Bắc Vũ nghe vậy thì cảm thấy rất vui vẻ, nên cô cầm lấy tay anh:

– Chúng ta nói rõ rồi đấy nhé, phải tuân thủ thỏa thuận đó.

Cô quyết định phải duy trì mối quan hệ này đến khi cô bắt đầu kế hoạch du lịch thế giới của mình. Bởi vì hiện tại cô rất thích trạng thái như thế này.

Con người vừa phải nắm giữ niềm vui suốt đời, vừa phải bắt lấy niềm vui tức thời.

Đã qua mùa bận rộn, nên mấy tuần sau đó cuộc sống của Bắc Vũ lại quay về đúng quy luật. Cứ trưa thì sang nhà Thẩm Lạc ăn cơm, tối lại sang bên đó ngủ.

Có đôi khi hai người còn dẫn Phi Thuyền Nhỏ đi công viên, hoặc trung tâm trẻ em chơi. Sau mấy lần bị hiểu nhầm thì Bắc Vũ cũng không giải thích rõ quan hệ của hai người nữa, mà cô còn nói đùa lại: Chồng em, con em đẹp trai nhỉ?

Cô vốn là kiểu người sống theo ý của mình. Còn Thẩm Lạc thì lại ít nói, nên cô cũng không biết được anh đang nghĩ cái gì. Nhưng phải công nhận rằng anh đúng là một anh người yêu hoàn mỹ. Bởi vì mấy hôm cô đến tháng, anh còn chuẩn bị sẵn cả nước đường đỏ cho cô cơ mà.

Nếu phải hình dung cuộc sống này bằng hai từ, thì đối với Bắc Vũ sẽ là “hưởng thụ”.

Chẳng mấy chốc đã đến bữa tiệc cuối tháng của câu lạc bộ. Sau khi tan tiệc, Bắc Vũ thay lễ phục rồi đi ra ngoài. Cô mặc một chiếc váy dài màu đỏ hở lưng, cổ hình chữ V trông rất gợi cảm.

Mặc dù cô không có ý đi kiếm đàn ông, nhưng con gái mà, ai chẳng có lòng hư vinh, đã đi thì phải nổi bật hơn người chứ.

Lúc cô lái xe ra cửa, thì vừa hay gặp phải Thâm Lạc mới đưa Phi Thuyền Nhỏ sang nhà em họ anh xong.

Bắc Vũ quay sang chào anh:

– Em đi dự tiệc đây, tối nay gặp nhé.

Thâm Lạc đứng ở bên cạnh xe nhìn cô. Sau khi nhìn từ trên xuống dưới một lượt thì anh nói:

– Em đợi anh một lát, anh cũng đi cùng.

Bắc Vũ ngạc nhiên:

– Hôm trước anh bảo là không thích đi mà?

Thâm Lạc nói:

– Dù sao hôm nay cũng rảnh rồi mà.

Bắc Vũ gật đầu:

– Vậy anh đi thay đồ đi, em chờ anh.

Thâm Lạc thay một bộ vest màu đen rồi đi tới chỗ Bắc Vũ.

Khi anh vừa bước ra, hai mắt Bắc Vũ đã sáng bừng lên. Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ trông thấy anh mặc vest. Chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, và bộ âu phục đen làm nổi bật lên dáng người cao ráo của anh.

Thâm Lạc mở cửa xe, rồi khoác một chiếc khăn lụa lên vai cô:

– Buổi tối lạnh đấy, em choàng thêm cái này vào.

Bắc Vũ cười:

– Em là kiểu muốn phong độ chứ không muốn nhiệt độ. Nhưng mà cái khăn này của anh khá hợp với bộ váy hôm nay em mặc đấy. À mà sao anh lại có khăn nữ thế?

Thẩm Lạc trả lời qua loa:

– Mấy hôm trước anh cho Phi Thuyền Nhỏ đi mua quần áo, thì trông thấy nó. Thấy cũng khá đẹp nên mua luôn.

Bắc Vũ nói đùa:

– Mua cho em hả?

– Ủ.

Bắc Vũ sững sờ một chút rồi lại cười:

– Vậy anh thích cái gì, để lần sau em mua tặng anh?

Thẩm Lạc nói:

– Anh thích... không thích gì cả. Để hôm khác nói đi!

Bắc Vũ vừa khởi động xe vừa vui vẻ nói:

– Em cảm thấy anh rất tốt.

Thẩm Lạc quay sang nhìn cô nhưng không nói gì cả.

Khi tới bữa tiệc, Bắc Vũ gặp được khá nhiều người quen, nên cô cứ mãi mê nói chuyện mà lạc mất Thẩm Lạc.

Đến khi cô phát hiện điều này thì bữa tiệc đã chính thức bắt đầu.

Sau khi người phụ trách câu lạc bộ đọc xong một chuỗi lời chào mừng và cảm ơn thì bắt đầu giới thiệu khách mời đêm nay:

– Chúng tôi vô cùng vinh dự khi mời được hai vị khách quý đến tham dự bữa tiệc đêm nay. Xin mời anh Pluto và cô An Lộ.

Bắc Vũ nhìn lên sân khấu thì thấy Thẩm Lạc và một cô gái xinh đẹp cao gầy mặc một bộ váy màu trắng bước lên sân khấu. Chắc hẳn đó là An Lộ.

Cô cầm lấy một ly champagne, ánh mắt vẫn dõi theo cô gái xinh đẹp kia.

Cô phải thừa nhận, Thẩm Lạc và cô gái kia trông rất xứng đôi.

An Lộ đi lên phía trước. Cô ấy hơi mỉm cười, nhưng lại mang theo vẻ xa cách. Điểm đặc biệt nhất trên gương mặt chính là đôi mắt hơi xếch của cô ấy, vì nó rất thu hút ánh mắt người khác.

Khi nhìn vào cô ấy, người ta sẽ có một loại cảm giác cô ấy rất đẹp, rất hấp dẫn, nhưng cũng rất xa xôi.

Giọng cô ấy êm như tiếng nước, nên dù chỉ là mấy câu xã giao thông thường, cô ấy cũng có thể khiến mọi người chăm chú lắng nghe.

Khi Bắc Vũ đang mãi nghe An Lộ nói, thì có một người đi đến sau lưng cô.

– Nhiếp ảnh gia An rất xứng với danh người đẹp nhiếp ảnh.

Cô quay lại nhìn, không ngờ người đó lại là Thiệu Vân Khê.

Thiệu Vân Khê nhìn Bắc Vũ rồi cười:

– Cậu có thấy An Lộ và Pluto trông rất đẹp đôi không? Giống như hai chúng ta vậy.

Bắc Vũ nhú mày:

– Sao cậu lại ở đây?

Thiệu Vân Khê cười:

– Chẳng phải lúc trước tớ đã nói là sẽ bám đuôi cậu sao? Mấy hôm trước tớ mới tham gia vào câu lạc bộ, nên không quen biết ai cả. Đêm nay cậu phải dẫn tớ theo đó, không thì tớ sẽ lẻ l một mình mất.

Bắc Vũ im lặng nhìn anh ta.

Thiệu Vân Khê nhìn thấy cô như vậy thì bật cười.

Sau khi An Lộ phát biểu xong thì nhìn sang phía Thẩm Lạc rồi mỉm cười xinh đẹp:

– Hôm nay tôi rất vinh hạnh khi được đứng chung một sân khấu với Pluto. Tiếp theo xin mời thần tượng của tôi – Pluto lên nói với mọi người mấy câu.

Cô ấy vừa nói xong thì mọi người bên dưới đều bật cười rồi vỗ tay.

Bắc Vũ mỉm cười, rồi lại giơ ly champagne lên uống.

Thẩm Lạc vẫn theo phong cách lời ít ý nhiều:

– Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ.

Sau khi nói xong thì đi xuống bên dưới.

Trong hội trường bắt đầu xuất hiện tiếng nhạc, vũ hội bắt đầu.

Giữa khung cảnh nhộn nhịp đó, Bắc Vũ không thể tìm thấy Thẩm Lạc ở chỗ nào.

Khi cô đang bực bội đi sang bên cạnh, thì lại trông thấy năm người đang nói chuyện rất vui vẻ với nhau. Ngoài An Lộ và Thẩm Lạc ra thì còn cả Lí Đồng và hai cô gái nào đó nữa.

Dưới ánh đèn vàng nhạt ấm áp, An Lộ đang mỉm cười nhìn Thẩm Lạc.

Không biết bọn họ đang nói đến chuyện gì, mà Thẩm Lạc lại rất chăm chú lắng nghe, thi thoảng còn gật đầu nữa. Vậy mà kêu là không biết người ta!

– Xin hỏi cô gái xinh đẹp này có muốn ra nhảy với kẻ hèn này một điệu không?

Thiệu Vân Khê lại xuất hiện ở sau lưng Bắc Vũ.

Bắc Vũ thờ ơ đáp:

– Cậu bảo là muốn đi làm quen với mọi người cơ mà? Mời tớ làm gì? Ở đây thiếu gì con gái!

Thiệu Vân Khê nói:

– Tớ sợ người lạ!

Bắc Vũ:

– Bạn Thiệu Vân Khê à, bạn có thể điều hơn nữa không?

Thiệu Vân Khê sờ mũi, rồi nhìn về phía Thẩm Lạc:

– Chẳng lẽ cậu còn định chờ Pluto tới mời cậu nhảy sao? Tớ thấy khó tin lắm.

Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc vẫn còn nói chuyện thì bất mãn:

– Đường Tăng gì chứ? Có mà Tây Môn Khánh ý.

Bắc Vũ uống một ngụm champagne cuối cùng rồi để ly vào khay của nhân viên phục vụ. Sau đó cô rút cái khăn lụa xuống sofa rồi nói với Thiệu Vân Khê:

– Đi theo chị!

Thiệu Vân Khê bật cười rồi cũng đi theo cô vào sân.

Ở bên kia Thẩm Lạc vẫn đang nói chuyện với bọn Lí Đồng. Dù trong lòng anh đang rất sốt ruột, nhưng vì bọn họ vẫn nói chuyện về công việc, nên anh đành phải kiên nhẫn đứng đó nghe.

Trong lúc nói chuyện, anh có quay lại tìm Bắc Vũ mấy lần, mà vẫn không tìm được cô, nên trong lòng càng thấy bức bối hơn.

Đến khi anh trông thấy cô ở đâu, thì lại phát hiện ra cô đang khiêu vũ với một tên nào đó.

Mà cái tên nào đó kia lại chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Thiệu Vân Khê.

Mà quan trọng hơn chính là, cái khăn lụa anh đưa cho cô đã bay đi đâu mất, để bây giờ tên Thiệu Vân Khê kia đang đặt tay lên trên lưng cô.

Thẩm Lạc nhíu mày lại. Anh cảm thấy rất đau đầu.

– Thẩm Lạc, em cảm thấy đề nghị của Lí Đồng khá hay đấy. Nếu chúng ta cùng nhau mở triển lãm ảnh lưu động thì hiệu quả sẽ tốt hơn là của ai người đấy mở.

An Lộ dịu dàng nói với anh.

Thẩm Lạc trả lời qua loa:

– Hiện tại tôi chưa có dự định mở triển lãm.

An Lộ nhún vai:

– Dù sao cũng không vội mà. Anh cứ suy nghĩ lại đi. Ra nhảy một bài không?

Sau khi hỏi xong thì cô ấy trực tiếp kéo Thẩm Lạc vào sân nhảy.

Hai người vừa đi vào sân nhảy, thì đã bị Bắc Vũ nhìn thấy.

Chẳng biết vì sao mà cô lại cảm thấy khó thở. Vì vậy cô đẩy Thiệu Vân Khê ra, rồi đi ra ngoài:

– Tớ không nhảy nữa.

Thiệu Vân Khê đuổi theo cô:

– Sao thế? Ghen với An Lộ à?

– Tất nhiên là không.

Cô chỉ thấy khó chịu vì Thẩm Lạc có khuynh hướng vi phạm thỏa thuận thôi.

Thiệu Vân Khê cười:

– Sao tớ lại thấy vậy nhỉ?

Bắc Vũ quay lại nhìn anh ta:

– Sao tớ lại thấy cậu đang cười trên nỗi đau của người khác thế?

Thiệu Vân Khê lập tức nghiêm mặt:

– Không có đâu. Nhưng nếu cậu thất tình thật, thì tớ sẽ giúp cậu vượt qua gian khổ.

– Sao cậu không bay lên trời luôn đi? Tớ quen cậu à? Đừng đi theo tớ nữa.

Thiệu Vân Khê đành đứng im ở đó.

Sau khi chắc chắn là anh ta không có đi theo nữa, Bắc Vũ mới vội vàng đi ra ngoài vườn hoa.

Bắc Vũ ngồi xuống ghế đá, rồi hít thở sâu mấy lần mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô không có ghen đâu nhé. Tại Thẩm Lạc nói là phải tuân thủ hiệp ước, mà hết Lí Đồng rồi lại tới An Lộ. Xong lại còn kêu không biết nữa chứ!

Đúng là nỡ úng nước thì mới đi tin bọn đàn ông.

Bắc Vũ tức tối nghĩ thầm.

Một làn gió đêm thổi qua, làm cô lạnh run lên. Sau đó một chiếc áo vẫn còn hơi ấm rơi xuống vai cô.

Cô vừa quay lại liền trông thấy gương mặt lạnh lùng của Thẩm Lạc.

Sự khó chịu lúc này lại xông lên. Cô kéo chiếc áo vest xuống rồi nói mỉa:

– Anh không khiêu vũ với người đẹp nhiếp ảnh nữa à?

Thẩm Lạc lại khoác áo lên cho cô rồi nói:

– Anh không nhảy, cũng không thích nhảy. Đừng để bị lạnh.

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn anh:

– Anh nói là không biết An Lộ cơ mà? Sao em thấy hai người có vẻ quen biết nhau từ trước thế?

Thẩm Lạc nói:

– Không biết thật mà.

Bắc Vũ cố gắng tìm kiếm dấu vết nói dối ở trên gương mặt anh, nhưng tiếc là không thể thành công.

Cô nghĩ một lát rồi lại nói:

– Thật sao? Vậy thì sức hút của anh tốt thật đấy. Bao nhiêu người đẹp vờn quanh, chưa hết Lí Đồng đã có thêm An Lộ rồi. Em đang rất nghi ngờ về việc anh có thể tuân thủ thỏa thuận của chúng ta không!

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cô. Một lúc lâu sau anh mới hỏi:

– Em đang giận à?

Bắc Vũ giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi:

– Không có!

Sau đó An Lộ lại đi tới.

– Sao anh lại ở đây?

Dưới ánh đèn ban đêm, cô gái tô son đỏ, mặc váy trắng không khác gì một nàng yêu nữ xinh đẹp. Sự dịu dàng và tình ý trong ánh mắt kia cũng rất rõ ràng.

Bắc Vũ bực bội đứng dậy, ném áo vào người Thẩm Lạc rồi đi vào hội trường:

– Thỏa thuận kết thúc!

Ai mà không phải công chúa chứ!

Ai ngờ cô còn chưa đi được hai bước, thì đã bị Thẩm Lạc giữ lại. Anh ôm lấy cô, hôn lên má cô một cái rồi nói:

– Anh xin lỗi mà!

Lúc này đến lượt Bắc Vũ ngơ ngác:

– Anh xin lỗi cái gì?

Thẩm Lạc nói;

– Em đang giận anh, thì có nghĩa là anh đã làm sai chuyện gì đó rồi.

Giọng anh quá nghiêm túc, làm Bắc Vũ không biết là anh thật sự xin lỗi, hay chỉ là dỗ dành cô.

Nhưng mà dù sao hiện tại cô An Lộ kia đang có mặt ở đây, mà anh lại dám làm ra hành động thân mật như vậy, thì tâm trạng của Bắc Vũ cũng trở nên tốt đẹp hơn.

Thẩm Lạc không hề nhìn An Lộ lấy một cái, mà chỉ trực tiếp ôm cô đi ra ngoài:

– Ở đây chán quá, chúng ta đi về đi!

An Lộ bị làm lơ bỗng nhiên bật cười:

– Thẩm Lạc, anh thật sự không nhận ra em sao? Anh quên mất con bé mười bốn năm trước ở bệnh viện nhân dân rồi sao?

Chương 41:

Người Thẩm Lạc cứng đờ lại. Anh vừa quay lại nhìn An Lộ, vừa không quên nắm chặt lấy tay Bắc Vũ.

Bắc Vũ nghe thấy cô ấy nói vậy thì cũng tò mò quay lại nhìn.

An Lộ hiện tại đã không còn sự tao nhã, xinh đẹp như trước nữa. Trong đôi mắt chan chứa phong tình kia là sự lo lắng, phập phồng. An Lộ nhìn Thẩm Lạc, ghen ngào nói:

– Anh Thẩm Lạc, em là An An đây.

Nghe thấy cô ấy nói vậy, thì trong đầu Bắc Vũ lập tức nhảy ra mấy tình tiết quen thuộc trong phim truyền hình. Hai người biết nhau từ lúc còn nhỏ, sau đó phải chia ly vì một số lý do gì đó. Cho đến mấy chục năm sau lại bất ngờ gặp lại.

Đúng là quá cảm động luôn!

Sự ghen tuông ban nãy đã bay đi mất rồi, hiện tại Bắc Vũ chỉ thấy căng thẳng, hồi hộp thôi.

Cô dời ánh mắt từ trên người An Lộ sang phía Thẩm Lạc.

Ngược lại với sự kích động của An Lộ, Thẩm Lạc lại rất bình tĩnh. Về mặt anh vẫn lạnh nhạt như thường ngày, mà giọng nói cũng rất bình thản:

– Ồ, là em à? Có chuyện gì không?

An Lộ hơi bất ngờ vì thái độ lạnh nhạt của Thẩm Lạc. Cô ấy hít sâu một hơi để cho mình bình tĩnh lại, sau đó mới mỉm cười:

– À, gặp lại anh ở đây em thấy rất vui. Đây là bạn gái anh à?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Nếu không còn chuyện gì khác thì anh và bạn gái anh đi trước đây.

An Lộ vội vàng hỏi:

– Sao anh không trả lời thư của em?

– Chắc là do đổi địa chỉ.

Nụ cười của An Lộ càng gượng gạo hơn:

– Vậy anh có thể cho em xin số điện thoại không?

Thẩm Lạc nói:

– Nếu là về công việc thì em có thể đi tìm Lí Đồng. Tác phẩm của anh đều được ủy thác cho họ rồi. Anh cũng không phải nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, nên chắc sau này chúng ta cũng không có cơ hội hợp tác đâu.

An Lộ cười khẽ:

– Không phải về công việc. Em chỉ muốn liên lạc với bạn cũ thôi mà.

Thẩm Lạc thản nhiên nói, rồi kéo Bắc Vũ đi:

– Không cần.

An Lộ cất cao giọng:

– Thâm Lạc, anh không dám đối mặt với anh của năm đó sao?

Thâm Lạc không nói gì cả.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn anh. Khi cô trông thấy vẻ mặt nặng nề của anh thì lập tức hiểu rằng An Lộ có sức ảnh hưởng rất lớn đối với anh. Và tất nhiên quan hệ của anh và An Lộ cũng không có nhạt như những gì anh thể hiện ban nãy.

Anh đang trốn tránh chuyện gì sao?

Bắc Vũ cảm thấy mình lại sắp có thêm một loạt tình tiết vớ vẩn, cũ rích trong phim truyền hình rồi.

Hai người vừa đi vào hội trường liền gặp phải Thiệu Vân Khê.

Ngay sau đó, Thâm Lạc đã bỏ tay Bắc Vũ ra, rồi ôm lấy vai cô, ép cô dựa sát vào lòng anh để biểu thị chủ quyền.

Năm ngón tay bóp chặt vào vai Bắc Vũ khiến cô sững sờ. Cô đẩy anh ra nhưng làm thế nào cũng không thể đẩy được.

Lúc đầu Thiệu Vân Khê còn định ve vãn Bắc Vũ trong lúc Thâm Lạc bị An Lộ quấy rối. Nhưng ánh mắt của Thâm Lạc lúc này làm anh ta rất bất ngờ.

Trong ánh mắt đó vừa có ý uy hiếp vừa có ý công kích.

Nhưng mà ánh mắt đó lập tức dịu đi khi Bắc Vũ quay sang nhìn anh.

Thiệu Vân Khê vung tay lên, rồi cười với Bắc Vũ:

– Tớ đang định đi tìm cậu.

Bắc Vũ vẫn còn đang khó chịu về việc của An Lộ, nên không muốn để ý đến anh ta:

– Bọn tớ đi về đây.

Thiệu Vân Khê:

– Về sớm vậy à?

Bắc Vũ gật đầu:

– Ủ, ở đây chán quá.

Thẩm Lạc kéo cô đi:

– Chúng ta đi thôi!

Hai người ra đến chỗ đỗ xe, Bắc Vũ mới nhớ tới cái khăn lụa bị cô ném ở trên sofa:

– Em để quên khăn rồi! Anh đợi em một lát nhé!

Nhưng Thẩm Lạc lại kéo cô ra xe:

– Không cần tìm nữa, anh mua cho em cái khác.

Sau đó mới mở cửa xe cho cô.

Mặc dù Bắc Vũ không thích để ý mấy thứ vụn vặt lắm, nhưng cô cũng cảm nhận được tâm trạng của anh không tốt.

Thật ra cô chẳng biết gì về quá khứ của anh, ngoài năm lớp mười hai đó cả.

Lúc ký thỏa thuận, cô cảm thấy nó không cần thiết cho mối quan hệ này, nên cô chỉ hỏi mỗi chuyện của Phi Thuyền Nhỏ. Nhưng sự xuất hiện của An Lộ đã làm cô cảm thấy khó chịu.

Cô không biết mình bị làm sao nữa, nhưng tóm lại là cô không thích cái cảm giác này.

Sau đó Thẩm Lạc lái xe, còn Bắc Vũ ngồi ở ghế phụ nghỉ ngơi. Cả hai người đều không nói gì cả.

Khi về đến nhà, Bắc Vũ xuống xe rồi đi về phía nhà mình. Sau đó cô đã bị Thẩm Lạc gọi lại:

– Em làm gì đấy?

Bắc Vũ giả vờ ngáp một cái rồi nói:

– Em thấy buồn ngủ nên đi về đi ngủ.

Thẩm Lạc nhíu mày, thăm dò:

– Em vẫn còn giận hả?

Bắc Vũ hững hờ:

– Không đâu! Em giận gì chứ?

Thẩm Lạc nhìn cô như vậy thì im lặng. Một lát sau anh mới nói tiếp:

– Lúc trước anh không nhớ là mình có biết An Lộ.

Bắc Vũ mỉm cười:

– Vậy bây giờ nhớ ra rồi sao?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Nhớ ra rồi.

Bắc Vũ khoanh tay, dựa vào cạnh xe rồi cười với anh:

– Mỗi tình đầu à? Trí nhớ anh tốt lắm mà, sao cái này mà cũng quên được?

Thẩm Lạc lại nhíu mày:

– Không phải.

Bắc Vũ cười:

– Hay cô ấy là mẹ Phi Thuyền Nhỏ?

Thẩm Lạc nhìn cô như đang nhìn một con ngốc:

– Năm nay Phi Thuyền Nhỏ năm tuổi.

Được rồi, Bắc Vũ thừa nhận mình sai, vì An Lộ có nói là mười bốn năm trước.

Thẩm Lạc suy nghĩ một lát rồi đi tới trước mặt cô, cầm lấy tay cô:

– Vì cô ấy không phải là người quan trọng nên anh mới không nhận ra.

– Thật sao?

Bắc Vũ cười khẽ. Nhìn cô ngu lắm hả?

Mặc dù trạng thái hiện tại của anh rất bình thường, nhưng cô vẫn còn nhớ lúc An Lộ tự giới thiệu mình, anh có hơi sững sờ nhé.

Nhưng ngay sau đó, cô lập tức nhớ tới điều đầu tiên trong bản thỏa thuận của hai người: Không can thiệp vào cuộc sống của đối phương. Cho nên dù mười bốn năm trước, anh và An Lộ có xảy ra chuyện gì, thì cũng không liên quan tới cô.

Mười bốn năm trước à? Mười bốn năm trước, anh mười lăm tuổi.

Thật là khéo, cô cũng thích anh vào năm mười năm tuổi.

Quả nhiên hồi trẻ, ai cũng là anh hùng cả!

Cô ném những suy nghĩ trong lòng đi, rồi nói:

– Em chỉ hỏi vậy thôi. Cho dù cô ấy có là mẹ Phi Thuyền Nhỏ thật thì cũng không liên quan gì đến em cả. Dù sao nếu muốn kết thúc mối quan hệ của chúng ta, thì cũng chỉ cần thông báo cho đối phương một tiếng thôi. Anh yên tâm đi, anh không cần phải giải thích bất cứ chuyện gì đâu.

Thẩm Lạc nhìn cô một lát rồi đột nhiên bế cô lên:

– Em buồn ngủ rồi hả? Vậy chúng ta đi ngủ thôi.

Bắc Vũ muốn đi xuống, nhưng anh nhất quyết không cho. Cuộc chiến âm thầm của hai người đã kết thúc với sự thất bại của Bắc Vũ.

Vào đến trong phòng, Thẩm Lạc mới chịu thả cô xuống.

Bắc Vũ thấy mặt anh vẫn bình thản như trước, thì thấy hơi xấu hổ, vì vậy cô liền nói:

– Em đi tắm đây.

Sau khi vào trong nhà tắm, Bắc Vũ vẫn thấy khó chịu. Nhưng cô cũng biết đây là do cô suy nghĩ nhiều. Hai người chỉ là bạn giường thôi mà, mình nghĩ nhiều làm gì chứ?

Cô nhắm mắt lại rồi ngồi dậy nghịch bọt xà phòng trong bồn tắm.

Vì cô mãi suy nghĩ nên khi Thẩm Lạc đi vào cô cũng không hề hay biết. Cho đến khi anh kỳ lưng cho cô cô mới biết là anh vào.

Bắc Vũ đẩy Thẩm Lạc ra:

– Không cần đâu, tự em tắm được.

Thẩm Lạc vẫn tiếp tục công việc.

Bắc Vũ lại đẩy tiếp.

Anh vẫn tiếp tục.

Cô lại đẩy ra.

Sau vài lần như vậy, ngọn lửa trong lòng Bắc Vũ đã bùng cháy. Cô quay người lại đẩy anh ra, rồi quát lên:

– Em đã nói là không cần rồi mà. Anh không hiểu tiếng người à?

Thẩm Lạc không nghĩ tới cô sẽ tức giận như vậy, nên anh sửng sờ một lúc rồi mới đi ra ngoài:

– Vậy em tắm tiếp đi.

Khi Bắc Vũ nhìn thấy sự chán nản, sợ sệt trong mắt anh, thì cô lại thấy hối hận về hành động của mình. Cô nằm xuống rồi nhắm mắt lại.

Mình lại làm sao thế này?

Nửa tiếng sau cô mới sửa soạn lại tâm trạng của mình, rồi ra khỏi phòng tắm.

Lúc này Thẩm Lạc đang đứng ở trước cửa sổ. Chắc là anh đã tắm xong rồi vì anh đã thay một bộ quần áo khác, và tóc anh vẫn còn hơi ướt.

Cô hít sâu một hơi rồi nói:

– Lúc này em không cố ý đâu.

Thẩm Lạc quay đầu lại nhìn cô, rồi thản nhiên nói:

– Không có gì đâu.

Bắc Vũ nhún vai:

– Hôm nay em có hơi vô lý. Cái câu kết thúc thỏa thuận kia chỉ là nói đùa thôi, anh đừng nghĩ nhiều nhé. Nhưng mà nếu anh muốn kết thúc, thì cứ nói với em.

Thẩm Lạc đi tới trước mặt cô, sau đó nói:

– Sẽ không kết thúc đâu.

– Gì cơ?

Thẩm Lạc nhấn mạnh từng chữ một:

– Anh sẽ không kết thúc đâu.

Người Bắc Vũ hơi run lên, sau đó cô vừa đi về phía giường vừa nói:

– Vậy thì rất tốt. Em rất sợ phiền phức. Nếu chúng ta kết thúc, thì em lại phải đi tìm người mới. Mới nghĩ thôi đã thấy phiền rồi.

Thẩm Lạc yên lặng nhìn cô gái đang nằm ở trên giường. Cô nằm ở trên giường, mái tóc dài tản ra quanh gối.

Anh đi về phía cô, rồi hôn lên đầu gối cô.

Bắc Vũ mở mắt ra hỏi:

– Anh muốn làm hả?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Em ngủ đi!

Bắc Vũ lại nhắm mắt lại.

Nhưng một lát sau, anh lại tiếp tục hôn từ chân lên đến trên người cô.

Người Bắc Vũ hơi run lên, nhưng cô vẫn không mở mắt ra.

Sau khi hôn đến môi cô, anh mới chịu dừng lại. Bắc Vũ mở mắt ra nhìn anh. Thẩm Lạc giơ tay vén chỗ tóc rơi trên trán cô lên rồi nói thật nhỏ:

– Bắt đầu từ mười hai năm trước, anh mới được c là đang sống. Nên những năm trước đó không có chút ý nghĩa gì với anh hết.

Chương 42:

Thẩm Lạc nhìn cô một lát rồi mới nói:

– Anh và An Lộ quen biết khi đang nằm viện. Cô ấy ở cạnh phòng anh. Sau khi anh ra viện thì hai bên không còn liên lạc nữa, nên anh mới không nhận ra cô ấy.

Bắc Vũ lại nhớ tới cái tin đồn hồi cấp 3. Lúc đó mọi người đều nói là trước khi quay về học lớp 12, thì anh phải nghỉ học một năm vì sức khỏe không tốt.

– Lúc đó anh bị bệnh nặng lắm hả?

Thẩm Lạc gật đầu, rồi lại lắc đầu:

– Ừ, nhưng mà em yên tâm đi, sau năm lớp 12, anh đã khỏi hẳn rồi, không còn di chứng gì đâu.

Bắc Vũ thấy anh nói vậy thì sự bức bối trong lòng cô lúc trước đều bay đi hết. Bởi vì cô cảm nhận được sự nghiêm túc của anh trong mỗi quan hệ hiện tại. Với lại mười lăm tuổi thì có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa gì được chứ? Mà nếu có thì cũng không thể gặp lại nhau mà còn không nhận ra được.

Dù biết rõ là không nên hỏi nhiều, nhưng Bắc Vũ vẫn không nhịn được:

– Vậy sao lúc An Lộ giới thiệu, anh lại có biểu hiện như vậy?

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi nói:

– Vì lúc nằm viện trông anh rất xấu, nên khi gặp lại người từng trông thấy mình như vậy thì cảm thấy không thoải mái.

Bắc Vũ hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại thì cũng không thấy gì sai cả.

Cô ôm lấy cổ anh, rồi hỏi:

– Không muốn làm thật hả?

Trên gương mặt vạm vỡ năm không đổi của Thẩm Lạc xuất hiện một nụ cười:

– Muốn chứ, rất muốn luôn.

Ngay sau đó Bắc Vũ đã cảm thấy hối hận. Cô đâu có biết là anh dễ bị dụ dỗ như vậy chứ.

Đừng nhìn mặt mà bắt hình dong là cái gì?

Chính là kiểu người như Thẩm Lạc đấy.

Lúc trước cô còn nói anh là Đường Tăng, ai ngờ anh lại là một con thú dữ.

Sau chuyện lần này, Thẩm Lạc lại càng quan tâm Bắc Vũ hơn.

Cho dù cô và anh không phải là người yêu, thì cô cũng biết anh đang chiều chuộng cô như một cô bạn gái thật sự. Vì vậy khi nghĩ đến việc mình ghen bóng ghen gió thì cô lại cảm thấy xấu hổ.

*

Hôm tết Trung Thu, mẹ Bắc bảo cô dẫn Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ về ăn cơm.

Đến giờ tan tầm, Bắc Vũ vừa ra khỏi cửa liền trông thấy hai bố con Thẩm Lạc xách đầy hộp quà trên tay.

Cô dở khóc dở cười:

– Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, quà cáp gì chứ?

Thẩm Lạc nhẹ nhàng nói:

– Lần đầu tiên đến thăm thì phải chuẩn bị đầy đủ chứ.

Phi Thuyền Nhỏ cũng hòa theo:

– Đây là quà em tự mua cho ông bà đấy.

Bắc Vũ xoa đầu cậu bé rồi mở cửa xe:

– Ông bà sẽ vui lắm đây.

Khi trông thấy hai bố con Thẩm Lạc, hai ông bà Bắc đều cười rất vui vẻ.

Mẹ Bắc vừa cười vừa nói:

– Đến chơi là được rồi, còn mua quà làm gì?

Thẩm Lạc mỉm cười đáp:

– Một chút lòng thành của cháu thôi ạ.

Phi Thuyền Nhỏ giơ mấy thứ trong tay mình lên:

– Ông bà ơi, đây là quà cháu dùng tiền tiêu vặt mua cho ông bà đấy. Ông bà phải thích nó nha!

Mẹ Bắc thấy cậu nhóc vừa đáng yêu vừa dẻo miệng thì rất là vui vẻ. Bà ôm Phi Thuyền Nhỏ vào lòng rồi khen:

– Phi Thuyền Nhỏ nhà mình thật là ngoan!

Bắc Vũ không nói được gì nữa: Bây giờ là nhà mình luôn rồi hả?

Đến giờ nấu cơm, Thẩm Lạc lại chủ động xuống bếp giúp đỡ. Cuối cùng anh lại trở thành đầu bếp chính của ngày hôm nay. Một mình anh làm tất mười món ăn, đủ cả sắc hương vị.

Mẹ Bắc biết con gái mình không thích việc bếp núc, nên khi thấy Thẩm Lạc nấu ăn ngon như vậy thì bà lại càng hài lòng hơn. Lại thêm cái miệng ngọt như mía của Phi Thuyền Nhỏ nữa, nên cả hai ông bà đã không còn lo nghĩ về vấn đề ông bố độc thân của Thẩm Lạc nữa.

Mỗi khi về nhà, Bắc Vũ đều bị mẹ Bắc giục cưới như hòa thượng niệm kinh. Mặc dù cô không để ý đến lời bà nói, nhưng nghe nhiều thì cũng thấy phiền. Nhưng lần này cô dắt một lớn một nhỏ về nhà, có Thẩm Lạc nấu cơm, có Phi Thuyền Nhỏ dỗ bố mẹ cô, nên Bắc Vũ có thể ngồi im xem tivi mà không lo bị mẹ niệm kinh nữa.

Khi ngồi vào bàn ăn, mẹ Bắc không ngồi im được nữa nên bắt đầu vòng vo:

– Bác không hiểu đám thanh niên bây giờ nghĩ gì mà chỉ yêu đương không kết hôn, rồi lại sống chung nhưng cũng không kết hôn. Bác thấy cái suy nghĩ như vậy là không được đâu. Tiểu Thẩm à, cháu có dự định gì chưa? À, bác chỉ hỏi vậy thôi, chứ cháu và Bắc Vũ cũng quen nhau, nên chưa cần tính đến chuyện đó đâu.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc, cô muốn nghe xem anh trả lời thế nào.

Thẩm Lạc quay lại nhìn cô:

– Lúc trước cháu chưa nghĩ tới việc kết hôn đâu. Nhưng sau khi gặp Bắc Vũ, thì cháu thấy lúc nào cũng có thể kết hôn ngay được. Chỉ cần cô ấy đồng ý thôi ạ.

Hơ! Bắc Vũ không ngờ anh lại đá quả bóng sang chỗ mình như vậy.

Cô bĩu môi:

– Mẹ à, mẹ cũng biết là con chưa yêu đương bao giờ mà. Mẹ để cho con hưởng thụ vài năm nữa đi? Con không muốn thành bà già (*) sớm như vậy đâu.

(*) Nguyên văn là “hoàng kiếm bà” có nghĩa là bà mặt vàng. Xuất xứ của cái tên này là do phụ nữ cổ đại chuyên sử dụng những mỹ phẩm có chứa chì, nên dùng lâu thì da mặt sẽ bị vàng đi. Mà người càng lớn tuổi thì càng bị nặng, nên cụm từ “hoàng kiếm bà” dùng để chỉ những người phụ nữ lớn tuổi.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Mặc dù anh thấy kết hôn và bà già không hề liên quan đến nhau, nhưng mà đúng là con gái thì nên được hưởng thụ quá trình yêu đương.

Mẹ Bắc thấy bộ dáng hờ hững của con gái thì cười:

– Mẹ hỏi một chút cũng không được à? Dù sao chuyện của hai đứa bố mẹ cũng không quản được. Bao giờ kết hôn cũng được hết, chỉ cần hai đứa vui vẻ là được.

Phi Thuyền Nhỏ cười tủm tỉm:

– Khi nào bố cháu kết hôn với chị Bắc Vũ thì cháu sẽ làm hoa đồng.

Mẹ Bắc nói:

– Tất nhiên rồi. Phi Thuyền Nhỏ nhà mình sẽ là hoa đồng đẹp trai nhất thế giới.

Bắc Vũ mím môi. Làm gì có kết hôn chứ? Sang năm là cô sẽ bắt đầu kế hoạch du lịch vòng quanh thế giới rồi. Mấy năm sau đó cô cũng không có mặt ở nhà đâu.

Cô chưa bao giờ cho kết hôn vào trong kế hoạch của mình, là do cô biết sẽ không có ai chấp nhận được cái suy nghĩ ngây thơ này của cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Lạc. Lúc trước cô từng nhắc tới kế hoạch của mình với anh, mà anh lại không có phản ứng bất ngờ như những người khác.

Khi cả nhà đang vui vẻ ăn cơm thì có người gõ cửa.

Bắc Vũ ra mở cửa. Người gõ cửa là bố Giang Việt. Ông trông thấy Bắc Vũ thì vội vàng hỏi:

– Mưa Nhỏ à, cháu có biết hai ngày nay Giang Việt đi đâu không? Nó kêu hôm nay về nhà mà giờ này vẫn chưa thấy đâu cả. Bác gọi cho nó mà nó không nghe máy.

Bắc Vũ sửng sốt:

– Giang Việt không về ạ? Thảo nào không thấy mặt mũi đâu cả! Mấy hôm nay anh ấy đều về muộn. Cháu có hỏi mà anh ấy không chịu nói. Bác yên tâm đi, không có việc gì đâu.

Bố Giang Việt thở dài:

– Đạo trước nó có về xin tiền bác để mua nhà, nên bác đưa cả số tiết kiệm cho nó. Mà mấy hôm nay bác cứ hỏi đến nhà thì nó lại lảng sang chuyện khác. Bác chỉ sợ nó vướng phải chuyện gì xấu thôi.

Bắc Vũ kinh ngạc:

– Hai bác đã mua nhà cho anh ấy rồi cơ mà? Sao bây giờ lại mua nữa? Mà sao anh ấy không nói gì với cháu nhỉ?

Bố Giang hoảng sợ:

– Nó không nói với cháu à? Chẳng lẽ nó gặp phải chuyện gì rồi?

Bắc Vũ nói:

– Bác đừng lo, cháu vẫn trông chừng anh ấy mà. Anh ấy không cá độ, không chơi bời, cũng không làm chuyện gì xấu đâu. Chắc là đang bận

chuyện gì đó nên chưa về kịp thôi. Bác cũng biết anh ấy có nhiều bạn bè mà.

Bố Giang gật đầu:

– Bác cũng mong là vậy. Nếu nó có gọi cho cháu thì cháu nhớ bảo nó về gặp bác nhé.

– Vâng ạ!

Sau khi tiễn bố Giang Việt xong, Bắc Vũ lại thần thờ. Một thời gian trước Giang Việt có nói với cô là việc làm ăn nhà Lý Nhu có vấn đề.

Có khi nào tên ngu ngốc này lại mang tiền dưỡng lão của bố mẹ đi cho Lý Nhu không? Không nhớ nhà người ta chê mình là giáo viên thể dục, lương chỉ có dăm ba đồng à?

Trên đường về nhà Bắc Vũ có gọi cho Giang Việt mấy lần mà đều không liên lạc được.

Thẩm Lạc thấy cô lo lắng thì hỏi:

– Giang Việt có chuyện gì à?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Em cũng không biết. Nhưng em nghi là tên ngu ngốc này đang giấu em chuyện gì đó.

Kể từ khi Lý Nhu nghe lời bố mẹ mà chia tay với Giang Việt, thì cô đã không thích Lý Nhu rồi. Đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ cái cảnh Giang Việt uống rượu suốt ngày đêm đến mức say mèm. Cô cũng không biết vì

sao mà hiện tại hai người họ lại dính vào với nhau trong khi Lý Nhu đã có vị hôn phu – – mặc dù vị hôn phu theo ý bố mẹ.

Có lẽ là thấy cô ta gặp chuyện nên Giang Việt chạy sang đó an ủi cô ta thôi.

Lúc này Bắc Vũ lại càng ghét Lý Nhu hơn. Bây giờ nhà cô ta xảy ra chuyện rồi, nếu mà Giang Việt mang tiền của bố mẹ đi giúp bọn họ thì cô cũng không biết phải nói gì nữa.

Thâm Lạc an ủi cô:

– Con người Giang Việt rất tốt bụng. Anh cảm thấy cậu ấy làm gì cũng có lý do cả thôi.

Anh vẫn còn nhớ lúc anh mới đến trường cấp ba số hai, anh bị mấy đứa học sinh cá biệt bắt nạt, và chính Giang Việt đã đuổi bọn họ đi.

Trước năm mười bảy tuổi, chẳng có ai muốn làm bạn, giúp đỡ anh cả. Đó là lần đầu tiên trong đời anh nhận được sự giúp đỡ của một người lạ.

Bắc Vũ nghiêng rằng:

– Lý do gì chứ! Nếu anh ấy dám mang tiền của hai bác đi giúp đỡ nhà Lý Nhu thì em sẽ không tha cho anh ấy đâu.

Hơn mười giờ tối, khi Bắc Vũ đã tắm rửa xong xuôi và trèo lên giường nằm thì Giang Việt vẫn chưa về nhà.

Cô lại gọi cho anh nhưng vẫn không thể liên lạc được. Cô bắt đầu lo lắng.

Thâm Lạc hỏi:

– Vẫn chưa liên lạc được hả?

Bắc Vũ gật đầu. Khi cô đang tìm cách lấy được số điện thoại của Lý Nhu thì có một số điện thoại lạ gọi tới.

Khi cô vừa bấm nghe thì Giang Việt đã vội vàng nói:

– Mưa Nhỏ, em cho anh vay ít tiền đi, anh cần dùng gấp.

– Anh đang ở đâu đấy?

– Em đừng hỏi anh ở đâu, mau gửi tiền cho anh đi.

Bắc Vũ hít sâu một hơi:

– Được, anh cần bao nhiêu?

– Một trăm vạn.

– Cái gì? Anh định làm cái gì đó?

– Em đừng hỏi nữa, anh có việc gấp mà.

– Có phải vì Lý Nhu không? Em sẽ không gửi tiền cho anh đâu. Anh về ngay cho em!

Giang Việt vội vàng nói:

– Anh xin em đấy, Mưa Nhỏ.

Bắc Vũ nói:

– Giang Việt, anh về ngay cho em! Bác Giang cũng bảo anh về gặp bác rồi. Sao anh lại có thể lừa tiền của hai bác để đưa cho Lý Nhu được hả? Anh có còn là con người nữa không?

Giang Việt nói:

– Em đừng nói gì với bố anh cả. Anh cúp trước đây!

– Giang Việt!

Bắc Vũ tức tối ném điện thoại lên trên giường. Sau đó cô lại vội vàng cầm điện thoại lên tra tài khoản ngân hàng.

Tài khoản của công ty có hơn bốn trăm vạn, mà hiện giờ chỉ còn lại một số 0.

Thẩm Lạc thấy Bắc Vũ như vậy thì hỏi:

– Sao thế?

Bắc Vũ gào lên:

– Giang Nhị Cầu, anh chết chắc rồi!

Chương 43:

Bắc Vũ hít sâu mấy cái để khiến cho mình bình tĩnh lại. Tay cô run lên khi bấm vào dây số vừa rồi, nhưng chỉ nhận lại được tiếng thông báo không liên lạc được.

Bắc Vũ giận đến mức cả người cũng run lên. Hơn bốn trăm vạn đó là tiền vốn lưu động của công ty. Mà mấy hôm nữa cô phải chuyển hai trăm vạn trong đó sang cho bên cung ứng hàng và nhà máy.

Cô không thể tin được là Giang Việt sẽ làm chuyện điên rồ này chỉ vì Lý Nhu.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Giang Việt mang hết tiền đi hả?

Bắc Vũ gật đầu:

– Anh ấy vụng trộm lấy tiền của công ty đi giúp nữ thần của anh ấy.

– Em đừng lo lắng quá. Đợi cậu ta về xem thế nào.

Bắc Vũ nhắm mắt lại:

– Bây giờ thì em làm được gì nữa? Chẳng lẽ đi báo cảnh sát bắt anh ấy à? Tốt nhất là anh ấy về ngay đây, nếu không thì em sẽ tuyệt giao với anh ấy.

Thực ra cô chỉ mạnh miệng vậy thôi, chứ Giang Việt vừa là người thân của cô, vừa là bạn bè của cô, làm sao cô nỡ bỏ mặc anh chứ.

Ngày hôm sau Giang Việt vẫn chưa trở về, điện thoại cũng không thể liên lạc được.

Sự tức giận của Bắc Vũ đã chuyển thành lo lắng.

Hôm sau nữa Giang Việt vẫn biệt tăm.

Bố mẹ Giang Việt liên tục gọi điện thoại cho cô hỏi thăm tình hình, nhưng cô sợ hai ông bà lo lắng nên không dám nói thật.

Hiện tại cô đang rất lo lắng về Giang Việt. Từ bé anh đã là một đứa nghịch ngợm rồi, nhưng anh không phải loại người làm sai mà không dám nhận. Nên cô rất sợ là anh đã gặp phải chuyện gì đó rồi.

Hơn chín giờ đêm, trong công ty chỉ còn lại mình cô. Khi cô vừa kiểm tra lại hàng trong kho vừa suy nghĩ biện pháp thương lượng với bên cung ứng hàng, thì Giang Việt gọi video cho cô.

Cô vội vàng chấp nhận:

– Giang Nhị Cầu! Anh chết...

Hai từ “ở đâu” còn chưa kịp nói ra thì cô sửng sờ vì cảnh tượng ở trong video.

Người trong video đúng là Giang Việt, nhưng anh đang bị trói ở trên một cái ghế, trên người anh toàn là máu.

Bắc Vũ vội vàng hỏi:

– Giang Việt, anh sao thế?

Giang Việt cố gắng mở to đôi mắt sưng vù ra:

– Mưa Nhỏ à. Công ty nhà Tiểu Nhu thiếu vốn, mà ngân hàng lại không cho vay nữa. Bố mẹ cô ấy đi vay ba trăm vạn của bọn cho vay nặng lãi để quay vòng. Anh đã trả bọn họ tám trăm vạn rồi, nhưng bọn họ lại đòi thêm. Em cứ mặc kệ bọn họ đi.

Giang Việt vừa nói xong thì một người ở phía đối diện đã xông lên đánh anh:

– Xương mày cứng quá nhỉ? Tuy bọn tao là người giang hồ thì nhưng vẫn nói chuyện đàng hoàng tử tế. Lúc đầu bọn tao định mang con bé kia đi hộp đêm, nhưng mày đã trả một khoản rồi thì bọn tao sẽ không đi tìm nó nữa. Nhưng tao sẽ giữ lại ảnh nude của nó để đề phòng mày giở trò. Nếu mai mày không trả nốt tiền thì bọn tao cũng không lấy mạng mày làm gì cả, chỉ cần một bàn tay là đủ rồi.

Tên kia vừa nói vừa giơ một con dao sáng loáng lên trước camera.

Nhìn thì có vẻ là anh ta đang nói với Giang Việt, nhưng thực ra là đang nói cho Bắc Vũ nghe.

Giang Việt gào lên:

– Mày muốn chặt thì chặt luôn đi. Đẳng nào bọn tao cũng hết tiền rồi.

Lúc này Bắc Vũ đã hiểu rõ mọi chuyện. Nhà Lý Nhu có nguy cơ bị phá sản, nên phải đi vay nặng lãi ba trăm vạn. Sau khi lãi mẹ đẻ lãi con thì bọn họ không trả được, nên muốn bán Lý Nhu vào hộp đêm, còn chụp ảnh nude

để uy hiếp. Còn tên Giang Việt ngu ngốc này thấy vậy thì vội vàng nhận món nợ đó về tay mình.

Nhưng hiển nhiên đây không phải là vay nặng lãi thông thường mà là hàng phi pháp rồi.

Bắc Vũ quát lên:

– Chúng mày mau thả anh ấy ra, nếu không tao sẽ báo cảnh sát đấy.

Một tên chủ nợ hơn ba mươi tuổi xuất hiện trong màn hình. Anh ta nhếch môi cười với cô:

– Thiếu nợ thì trả tiền là lẽ đương nhiên. Mày thích báo cảnh sát thì cứ báo đi. Dù sao khi cảnh sát đến thì nó cũng mất một tay rồi. Một bàn tay cũng chỉ bị ngồi tù vài năm thôi. Bọn tao đông người thế này, nhặt bừa một đứa ra bóc lịch vài năm là được rồi.

Giang Việt quát lên:

– Mày muốn chặt thì cứ chặt đi!

Tên kia cầm con dao vào thành ghế, rồi nói với camera:

– Người đẹp à, em cứ xem rồi quyết định đi. Báo cảnh sát và mất một tay, hay là năm giờ sáng mai mang năm trăm vạn đến chuộc người, đều phụ thuộc vào quyết định của em đấy.

Giang Việt lại gào lên:

– Chúng mày giỏi thì chặt tay tao đi!

Tên kia quay lại đấm cho Giang Việt một cái.

Bắc Vũ vội vàng nhắm mắt lại:

– Được rồi, mày nói địa chỉ đi, mai tao mang tiền đến.

Tên kia lại cười:

– Vậy còn nghe được chứ, có một thằng tàn phế ở trong nhà là không tốt đâu.

Sau khi nói xong thì anh ta tắt điện thoại đi. Một lát sau Bắc Vũ đã nhận được một tin nhắn ghi địa chỉ của bọn họ.

Bắc Vũ chỉ là dân thường, đã bao giờ gặp phải loại chuyện thế này đâu, nên hiện giờ cô không biết phải làm sao cả. Nếu báo cảnh sát thì sợ Giang Việt bị chặt tay. Cuối cùng cô quyết định cứu người trước rồi tính sau.

Công ty của cô cũng mới kiếm được tiền có hai năm thôi, nên sau khi tìm tất cả mọi khoản tiền tiết kiệm thì cô cũng chỉ có gần hai trăm vạn. Mà trong vòng một ngày thì cô tìm đâu ra ba trăm vạn nữa đây.

Trong lúc không biết phải làm sao, thì bỗng nhiên cô trông thấy ánh đèn từ căn nhà đối diện.

Cô khẽ cắn môi rồi đi ra ngoài.

Cô còn chưa kịp gõ cửa thì Thẩm Lạc đã mở cửa ra rồi:

– Có tin tức của Giang Việt à?

Bắc Vũ gật đầu, giọng tràn đầy sự lo lắng:

– Anh ấy bị bọn cho vay nặng lãi trói lại. Bọn họ đòi năm trăm vạn thì mới thả người, nếu không thì mai sẽ chặt tay anh ấy.

– Em báo cảnh sát chưa?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Bọn họ nói là nếu báo cảnh sát thì sẽ chặt tay Giang Việt. Dù sao chặt tay thì cũng chỉ phải ngồi tù vài năm thôi. Chúng nó là xã hội đen nên không sợ cảnh sát đâu. Hiện tại em chỉ có hơn hai trăm vạn thôi, anh có tiền không? Có thể cho em vay tạm không? Em định cứu được người rồi lại báo cảnh sát.

Thâm Lạc suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

– Được, chúng ta cứu người trước.

Cả đêm Bắc Vũ đều không ngủ được. Cứ nhắm mắt lại là hình ảnh máu me của Giang Việt lại xuất hiện.

Nhưng hiện tại cô có tức giận thì cũng làm gì được chứ? Cô không thể để Giang Việt mất một bàn tay vì năm trăm vạn được.

Cô và Giang Việt chơi với nhau từ nhỏ, không phải anh em ruột mà còn thân hơn cả anh em ruột. Mỗi khi anh kiếm được thứ gì tốt thì đều nghĩ đến cô đầu tiên. Khi cô bị bắt nạt, anh cũng sẽ là người đầu tiên bênh vực cô.

Anh lớn hơn cô hai tuổi, nên khi bố mẹ hai bên đều bận thì anh sẽ chăm sóc cô. Dù anh làm việc không ra gì, nhưng anh luôn cố gắng hết sức.

Tiền còn có thể kiếm, chứ tay thì không mọc lại được.

Vì phải hẹn trước một ngày khi rút một khoản tiền lớn nên Bắc Vũ phải thương lượng với mấy ngân hàng liền mới có thể rút được tiền.

Khi cô và Thẩm Lạc chuẩn bị đủ tiền thì đã sang buổi chiều. Hai người bốn ba cả một buổi sáng còn chưa kịp ăn gì cả.

Địa chỉ mà bọn cho vay nặng lãi cho cô là một nhà máy bỏ hoang ở ngoại thành. Thẩm Lạc là người lái xe, vì hiện tại Bắc Vũ đang rất lo lắng.

Khi xe đi tới ngoại thành, Bắc Vũ liền thở phào một hơi. May mà cô đã gom đủ tiền rồi. Cô dựa lưng vào ghế rồi quay sang nói với Thẩm Lạc:

– May mà có anh giúp đỡ, không thì em không biết phải làm sao nữa. Em sẽ cố gắng trả tiền cho anh sớm nhất có thể.

– Em đừng nói vậy, Giang Việt cũng là bạn của anh mà. Chúng ta cứu người trước rồi nói mấy chuyện đó sau.

Bắc Vũ thở dài:

– Sao Giang Việt lại ngờ ngẩn như vậy chứ? Vay nặng lãi mấy trăm vạn mà cũng dám khiêng hộ nhà người ta. Không biết Lý Nhu cho anh ấy uống thuốc gì nữa. Chẳng lẽ sức mạnh của tình yêu vĩ đại vậy sao? Vì người mình yêu có thể bất chấp tất cả hả?

Thẩm Lạc nhẹ nhàng nói:

– Chuyện tình cảm nam nữ thì chỉ có người trong cuộc mới hiểu thôi. Người ngoài không hiểu được đâu.

Bắc Vũ cười khê:

– Nói như anh hiểu rõ lắm ý. Anh hiểu nhiều vậy sao lại không thích yêu đương, kết hôn?

Thẩm Lạc nói:

– Không thích không có nghĩa là không hiểu.

Bắc Vũ lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ:

– Dù sao em cũng không hiểu, mà cũng không muốn hiểu.

Khi mặt trời ngả về phía tây, hai người mới đến nơi. Xe dừng lại ở trước cửa nhà máy, hai người cùng nhau xuống xe.

Mấy tên đang đánh bài ở ngoài cửa thấy hai người thì gào lên:

– Anh Thiết, đến rồi này.

Một lát sau cái tên hôm qua nói chuyện với Bắc Vũ dẫn theo hai tên khác đi ra. Chắc tên này chính là đại ca ở đây.

Anh ta nghênh ngang đi tới gần chỗ hai người rồi cười hỏi:

– Người đẹp mang tiền đến rồi à? Ui, còn dẫn cả người đi cùng cơ à? Không tin bọn này à? Bọn này không phải xã hội đen đâu, chỉ là muốn đòi nợ thôi mà.

Anh ta nhìn Thẩm Lạc một lát rồi kêu lên:

– Nhìn anh trai này có vẻ quen quen, hình như gặp ở đâu rồi ý nhỉ.

Bắc Vũ nhìn sang phía Thâm Lạc, thì thấy vẻ mặt anh còn lạnh hơn mọi ngày, hình như anh đang kiềm nén cơn giận. Nhưng hiện tại cô đang lo lắng cho Giang Việt nên không chú ý lắm.

Cô nói:

– Tao mang tiền đến rồi, Giang Việt đâu?

Anh Thiết vỗ tay một cái. Một lát sau, Giang Việt máu me đầy người đã được xách ra. Vừa nhìn thấy cô anh liền ảo não nói:

– Em đến đây làm gì? Chúng nó là xã hội đen, chỉ biết dọa dẫm, lừa gạt thôi. Nó muốn chặt tay thì cứ để cho nó chặt! Ai sợ chúng nó chứ?

Anh Thiết quay lại nhìn Giang Việt rồi cười:

– Thằng nhóc này gan đấy. Tao kính mày là một thằng đàn ông, nhưng vay tiền thì phải trả. Mày nói bọn tao lừa gạt thế là không được đâu.

Bắc Vũ không muốn dong dài với bọn họ nên nói:

– Tiền ở trong xe, chúng mày thả anh ấy ra, đưa cả giấy nợ và ảnh chụp đây nữa.

Trần Thiết vẫy tay ra hiệu đám đàn em thả Giang Việt ra:

– Được thôi!

Bắc Vũ lờm Giang Việt một cái rồi mở cốp xe ra.

Trần Thiết đi tới nhìn:

– Bao nhiêu?

– Năm trăm vạn, nếu không tin thì có thể đếm.

Trần Thiết gọi người xách tiền đi rồi cười:

– Không cần, không cần, bọn này đều là người làm ăn, phải biết tin nhau chứ.

Giang Việt nghiêng răng nghiêng lợi:

– Giấy nợ và ảnh đâu?

Trần Thiết lấy giấy vay nợ và ảnh chụp ra nhưng lại không đưa cho bọn họ mà chỉ nhúu mày:

– Ôi! Hôm qua tao nói nhầm, phải là sáu trăm vạn cơ. Cho nên giấy vay nợ và ảnh chụp này cứ để đây trước đi. Khi nào trả nốt một trăm vạn nữa thì tao trả sau nhé. Yên tâm đi, chắc chắn là một trăm vạn cuối cùng đấy. Dù sao hơn một nghìn vạn còn lấy ra được, chẳng lẽ lại không trả được thêm một trăm vạn nữa.

Giang Việt hét lên một tiếng rồi xông về phía Trần Thiết:

– Mẹ kiếp! Hôm nay ông phải liều mạng với mày!

Chương 44:

Giang Việt vốn là học sinh thể dục, lại thường xuyên đi đánh nhau nên tài nghệ cũng khá tốt. Bởi vậy khi anh xông tới, Trần Thiết còn chưa kịp phản ứng lại, thì đồng giấy tờ trong tay đã bị Giang Việt cướp đi rồi.

Giang Việt vừa giật lấy cái vali đựng tiền vừa quát lên:

– Đây là tiền em gái tao để dành để đi du lịch, mà chúng mày cũng dám lấy à!

Nhưng Trần Thiết còn có bảy tám tên đồng bọn nữa, nên chỉ trong một lát Giang Việt đã bị bọn chúng đánh cho tơi bời.

Khi Trần Thiết cầm lấy một cây gậy định phang vào đầu Giang Việt, thì lại bị Thẩm Lạc giữ lại.

Trần Thiết hung tợn nhìn Thẩm Lạc:

– Mẹ kiếp! Mày không muốn ăn đòn thì cút sang một bên, nếu không thì đừng trách ông đánh chết mày!

Thẩm Lạc cười lạnh:

– Quả nhiên ba tuổi thấy già (*) mà. Phải công nhận là bây giờ mày còn có triển vọng hơn cả hồi đi học đấy.

(*) Ba tuổi thấy già: Từ tâm lý, tính cách của đứa bé ba tuổi mà có thể biết được con người nó khi lớn.

Sau đó không đợi Trần Thiết nói gì thêm, anh đã giật lấy cây gậy trong tay anh ta, đá anh ta sang một bên, rồi xông vào đánh cùng Giang Việt.

Động tác của anh rất đúng tiêu chuẩn, chứ không phải kiểu hoang dã như Giang Việt, nên chỉ một lát sau anh đã cứu được Giang Việt ra khỏi vòng vây.

Tình thế hiện tại đã thay đổi hoàn toàn.

Lúc này Giang Việt xông lên đánh nhau là do quá kích động, và tuyệt vọng. Nhưng khi thấy Thẩm Lạc đến giúp mình, thì anh liền tỉnh táo lại, động tác đánh nhau cũng bình thường hơn.

Anh lau máu mũi trên mặt rồi nói:

– Cảm ơn anh bạn!

Thẩm Lạc ném cho Giang Việt một cây côn sắt rồi lạnh lùng nói:

– Giải quyết xong rồi nói.

Hai người đánh tám người mà cũng không bị lép vế.

Trong khi hai người đang đánh nhau, thì Bắc Vũ lại tranh thủ báo cảnh sát.

Lúc này Trần Thiết đã đứng dậy. Anh ta nhìn Thẩm Lạc rồi nói:

– Ô, em trai thiên tài của chúng ta đây mà! Tao còn tưởng mày vẫn còn là một thằng nhóc con cơ đấy? Không ngờ mày đã lớn thế này rồi, làm ông

không nhận ra mày nữa. Mày còn nhớ cái cảm giác dúi đầu vào bồn cầu năm đó không?

Sau đó anh ta rút ra một con dao rồi nhào tới chỗ Thẩm Lạc và Giang Việt.

May mắn là Giang Việt và Thẩm Lạc đều tránh được lưỡi dao đó. Trần Thiết chém trượt thì lão đảo đố về phía trước. Khi anh ta đứng vững lại thì nghe thấy giọng của Bắc Vũ. Anh ta nhanh chóng thay đổi mục tiêu sang phía cô.

Bắc Vũ vội vàng né sang một bên, làm lưỡi dao xẹt qua người cô và dừng lại trên thân xe.

Cô sợ đến mức tim muốn bay ra ngoài. Mặc dù cô đã cố gắng chạy trốn sau khi tránh được lưỡi dao đầu tiên, nhưng cô làm sao chạy nhanh được bằng một người đàn ông đang tức giận chứ.

Bắc Vũ chạy được bao xa thì Trần Thiết đã đuổi kịp cô. Khi cô cho rằng lưỡi dao kia xe rơi xuống người mình, thì Thẩm Lạc đã chạy tới ôm cô vào lòng rồi nghiêng người để tránh lưỡi dao.

Nhưng tiếc là anh vẫn bị Trần Thiết chém trúng vai.

Khi Bắc Vũ thấy vai anh chảy máu thì sợ đến mức mặt mũi trắng bệch ra. Sau đó cô dồn hết sức mình đá Trần Thiết ngã lăn ra đất.

Có vẻ như Thẩm Lạc không nhận ra vai mình đang bị thương, vì sau đó anh đã giật lấy con dao trong tay Trần Thiết, rồi vừa đâm vừa đá anh ta.

Mấy tên đàn em kia cũng đã nằm bò ra đất rồi, nên khi thấy đại ca của mình bị đánh đập toại bởi bọn họ cũng không dám đứng dậy giúp đỡ.

Mặt mũi Trần Thiết đã bị máu của mình và máu của Thẩm Lạc nhuộm thành một màu đỏ chói mắt. Lúc đầu anh ta còn chửi Thẩm Lạc, nhưng chỉ một lát sau anh ta đã phải khóc lóc cầu xin rồi:

– Thẩm Lạc, Thẩm Lạc, anh tha cho em đi! Em xin lỗi anh! Em gọi anh là anh, không, em gọi anh là ông nội.

Nhưng rất tiếc Thẩm Lạc không để ý đến lời cầu xin của anh ta, nắm đấm của anh vẫn mạnh mẽ và nhịp nhàng như cũ, giống như anh sẽ tiếp tục động tác đó cho đến khi chết vậy.

Giang Việt xử lý xong mấy tên đàn em thì đi tới hỏi Bắc Vũ:

– Mưa Nhỏ, em có sao không?

Bắc Vũ lắc đầu. Khi thấy chiếc áo sơ mi trên người Thẩm Lạc đã trở thành màu đỏ, thì cô mới vội vàng kéo anh lại:

– Thẩm Lạc, đừng đánh nữa. Anh đang bị thương đấy.

Nhưng Thẩm Lạc lại không để ý tới cô mà vẫn tiếp tục đấm vào mặt Trần Thiết.

Còn Trần Thiết lúc này thì đã gần như sắp chết rồi.

Đúng lúc này tiếng còi cảnh sát vang lên.

Giang Việt thấy Thẩm Lạc hơi khác thường, liền đi tới kéo anh ra:

– Thẩm Lạc, mau dừng lại đi. Đừng đánh chết người!

Nhưng Thẩm Lạc lại đẩy anh ra rồi lại đánh tiếp.

Giang Việt thấy vậy thì ôm lấy Thẩm Lạc rồi kéo anh ra. Cũng may mà sức anh lớn, nên vẫn kéo được Thẩm Lạc ra.

Khi Bắc Vũ bình tĩnh lại, thì cô mới phát hiện ra ánh mắt của Thẩm Lạc lúc này trông rất đáng sợ, trên gương mặt anh không còn vẻ lạnh nhạt như mọi ngày nữa, mà là một sự tàn nhẫn, hung ác.

Cô cảm thấy đây chính là Thẩm Lạc, nhưng hình như không phải là Thẩm Lạc mà cô quen biết.

Xe cảnh sát dừng lại. Một anh cảnh sát nói với Trần Thiết đang nằm bẹp trên nền đất:

– Trần Thiết, anh đã bị bắt vì tội bắt cóc tổng tiền.

Sau đó có một cô gái chạy tới chỗ Giang Việt:

– Giang Việt! Anh có làm sao không? Sao anh lại ngốc thế hả?

Giang Việt lắc đầu:

– Anh không sao. Nhưng mà lại liên lụy người khác rồi. Thẩm Lạc chảy rất nhiều máu, chúng ta mau tới bệnh viện thôi.

Bắc Vũ không thèm nhìn Lý Nhu. Cô không muốn quan tâm đến chuyện của hai người họ nữa. Lúc này cô chỉ muốn mọi chuyện kết thúc sạch sẽ thôi.

Khi thấy cảnh sát bắt mấy tên kia lại, thì cô mới đỡ lấy Thẩm Lạc:

– Em đưa anh đi bệnh viện nhé.

Thẩm Lạc gật đầu.

Bắc Vũ thấy vẻ mặt anh rất bình tĩnh thì nghĩ rằng chắc không có chuyện gì đâu. Nhưng chỉ một giây sau, Thẩm Lạc đã ngã xuống.

– Thẩm Lạc! Thẩm Lạc!

Bắc Vũ hoảng hốt gọi anh.

Một anh cảnh sát thấy vậy thì chạy tới sơ cứu cho anh:

– Anh ấy mất máu quá nhiều, phải đưa đến bệnh viện ngay.

Vết thương của Thẩm Lạc còn nghiêm trọng hơn cô nghĩ.

Cả quãng đường đi tới bệnh viện, anh không tỉnh lại lần nào. Sau khi được đưa đến bệnh viện, anh đã bị cho ngay vào phòng cấp cứu.

Bắc Vũ đi theo anh suốt cả quãng đường mà đầu óc cô như đang trên mây. Cô nhìn ánh đèn cấp cứu trên cửa mà cứ tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Nhưng cô vẫn còn nhớ, khi Trần Thiết cầm dao định chém cô, là Thẩm Lạc đã chặn nó thay cô.

Nếu như nói anh cho cô vay tiền cứu Giang Việt là chuyện rất bình thường, thì chuyện anh chặn dao thay cô trong thời khắc nguy nan đó lại rất không hợp lý.

Dù Bắc Vũ có ngu ngốc đến mấy thì lúc này cô cũng không thể tiếp tục lừa mình rằng – – Thẩm Lạc chỉ c cô là một người bạn giường.

Tất cả mọi thứ trên thế giới này đều có nguyên nhân của nó, chỉ là cô không để ý tới nó mà thôi.

Hiện tại cô vừa thấy chua xót, vừa thấy ấm áp.

Chua xót là đến tận lúc này cô mới hiểu được tình cảm của Thẩm Lạc dành cho mình. Mà tình hình của anh lúc này đang rất nguy hiểm.

Còn ấm áp chính là, cô phải thừa nhận tầm quan trọng của Thẩm Lạc đối với cô. Lúc trước cô không dám thừa nhận tình cảm của mình, là do cô muốn bảo vệ sự kiêu ngạo và lòng tự trọng của mình. Cô không muốn làm người yếu trước. Cô đã trưởng thành rồi, không còn là cô gái mười lăm tuổi dững cảm kia nữa. Ít ra khi cô mười lăm tuổi, cô còn dám thừa nhận tình cảm của mình, mà bây giờ cô cứ nói là mình sống phóng khoáng, nhưng thật ra cô lại là một kẻ hèn nhát không dám đối mặt với chính mình.

Vì vậy khi mà anh đưa ra bản thỏa thuận đó, cô liền có thể bỏ qua mọi hành động của anh.

Cô dựa lưng vào vách tường trắng tinh của bệnh viện, rồi giơ tay lên che mắt.

Lúc này Lý Nhu lại đỡ Giang Việt vừa mới băng bó xong rồi:

– Cảnh sát nói là vì Trần Thiết có liên quan đến mấy vụ lừa gạt, nên có thể sẽ lấy lại được một số tiền. Anh xin lỗi.

Bắc Vũ bỏ bàn tay đang che mặt xuống. Lúc đầu cô định tát cho anh một cái, nhưng khi thấy khuôn mặt sưng húp của anh thì lại nhịn xuống:

– Cút! Anh dẫn bảo bối của anh cút đi. Bây giờ em không muốn nhìn thấy mặt anh.

Giang Việt há miệng mấy lần, nhưng lại không dám nói gì nữa.

Lý Nhu lại rụt rè nói:

– Xin lỗi em, là chị làm liên lụy đến hai người. Lúc chị bị bắt đi thì mới biết là bố mẹ chị vay nặng lãi. Nếu lúc đó Giang Việt không tới kịp thì chị... Em yên tâm đi. Chị sẽ xử lý chuyện này. Chị sẽ đi làm đơn cắt đứt quan hệ với bố mẹ chị. Chị nhất định sẽ bồi thường tổn thất cho em.

Bắc Vũ dùng vẻ mặt sợ hãi nhìn Lý Nhu:

– Chị Lý Nhu, em xin chị đấy! Chị có thích Giang Việt, thì chị tìm chỗ nào mà anh ấy không thể tìm được chị mà ở, không thì chị kết hôn với anh ấy luôn đi. Xung quanh chị toàn những việc không đâu, anh ấy tình nguyện giúp chị, nhưng gia đình em thì không.

Lý Nhu nghe vậy thì lại bật khóc.

Bắc Vũ không muốn nhìn hai người họ nữa nên cô vẫy tay:

– Hai người mau cút đi! Đừng có xuất hiện ở trước mặt em nữa, nếu không em cũng không biết mình sẽ làm ra việc gì đâu.

Lý Nhu còn định nói thêm gì nữa, nhưng lại bị Giang Việt lôi đi.

Bắc Vũ vừa mới ngồi xuống ghế, thì cửa phòng phẫu thuật đã mở ra.

Cô vội vàng đứng dậy hỏi bác sĩ:

– Anh ấy sao rồi ạ?

Bác sĩ bỏ khẩu trang xuống rồi nói:

– Bệnh nhân không có nguy hiểm đến tính mạng, vết thương cũng được xử lý rồi. Chỉ có điều vết thương quá sâu, mất máu quá nhiều, nên chưa thể tỉnh lại ngay được. Cứ dưỡng bệnh cho tốt thì sẽ không sao cả.

Bác Vũ thở phào một hơi:

– Cảm ơn bác sĩ.

Sau đó y tá liền đẩy Thẩm Lạc ra khỏi phòng cấp cứu.

Bác Vũ đi đến trước giường bệnh của anh, rồi nhìn về phía anh chàng đang mê man. Cô giơ tay lên sờ mặt anh:

– Anh mau tỉnh lại đi. Anh tỉnh lại em sẽ nói cho anh biết tình cảm của em.

Chương 45:

Sáng ngày hôm sau Thẩm Lạc mới tỉnh lại.

Ngoài lúc đến đồn cảnh sát để lấy lời khai ra thì lúc nào Bắc Vũ cũng ở bên cạnh anh. Cả đêm hôm đó cô không hề chớp mắt vì sợ anh tỉnh lại, mãi đến khi trời gần sáng, cô mới ngủ gật mất.

Nhưng vì lo cho anh, nên cô chỉ ngủ được mười mấy phút là lại tỉnh. Khi cô giật mình tỉnh dậy, liền trông thấy Thẩm Lạc đang nhìn cô.

Không biết anh đã nhìn cô như vậy bao lâu rồi.

– Anh tỉnh rồi hả?

Thẩm Lạc hơi gật đầu, rồi muốn ngồi dậy. Bắc Vũ vừa đỡ anh dậy vừa nói:

– Anh đừng động, cẩn thận đừng phải vết thương đấy. Bác sĩ nói vết thương của anh rất sâu, phải dưỡng bệnh cho tốt.

Thẩm Lạc nhìn cô một lát rồi hỏi:

– Đám người kia sao rồi?

Bắc Vũ nói:

– Cảnh sát nói bọn họ có liên quan đến xã hội đen. Cái tên Trần Thiết phạm tội ở Bắc Kinh, nên chạy về đây trốn, nhân tiện giả vờ cho vay nặng lãi để kiếm tiền. Trước nhà Lý Nhu, còn mấy nhà nữa cũng bị lừa tiền rồi. Bọn nó bắt Lý Nhu chụp ảnh nude, còn ép chị ấy bán mình trả nợ. Còn tên Giang Việt ngu ngốc kia thì không thèm nghe ngóng gì trước mà nhận luôn món nợ đó, để cứu Lý Nhu. Ai ngờ lợi tức đã lên đến 300 rồi, mà bọn nó còn tăng thêm ngay tại trận nữa. Giang Việt thì cứ nhất quyết bảo chúng nó chặt tay mình vì không có tiền trả. May mà Lý Nhu có quay lại chứng cứ rồi đi báo cảnh sát. Cái tên Giang Việt này lúc nào cũng làm việc bừa bãi mà không nghĩ tới hậu quả. Lúc trước đi bệnh viện bạn bị người ta đánh cho vỡ đầu, phải khâu mười mấy mũi rồi. Chắc cũng vì thế mà càng ngày càng ngu ngốc. Có ai ba mươi tuổi rồi mà còn làm ra chuyện như vậy không! Còn làm liên lụy đến anh nữa! May mà anh không sao, chứ không thì em sẽ xé xác anh ấy luôn đấy.

Cô vừa nói xong thì cửa phòng bệnh lại mở ra một xú. Sau đó Giang Việt lén lút thò cái đầu quần đầy băng gạc vào:

– Mưa Nhỏ, anh mang cơm đến cho em này!

Bắc Vũ quay đầu lại nhìn anh rồi quát:

– Cút!

Giang Việt vội vàng thả hai hộp cơm xuống dưới đất, rồi chạy mất.

Từ tối qua đến giờ Bắc Vũ chưa ăn gì cả, nên cô đứng dậy xách hộp cơm vào rồi mắng:

– Lúc đó em không nên mang tiền đi cứu anh ấy. Cứ để anh ấy bị chặt tay cho nhớ.

Thẩm Lạc bật cười:

– Thật ra Giang Việt làm việc có hơi kích động, nhưng mà cũng có thể hiểu được. Người cậu ấy thích bị xã hội đen bắt đi, thì cậu ấy chỉ có thể đi cứu trước rồi tính sau thôi.

Bắc Vũ tức giận nói:

– Biết bọn nó là xã hội đen mà sao không đi báo cảnh sát?

Thẩm Lạc nhìn cô rồi hỏi ngược lại:

– Vậy sao em không đi báo cảnh sát mà lại mang tiền đi cứu cậu ấy?

Bắc Vũ im lặng một lúc rồi mới trả lời:

– Nếu bố anh ấy không phải bác ruột em, anh ấy không phải anh họ em, thì em đã mặc kệ anh ấy rồi.

Thẩm Lạc nghiêm túc nói:

– Vì Giang Việt là người thân của em, nên em không muốn cậu ấy xảy ra chuyện, nên khi biết cậu ấy bị xã hội đen bắt thì em chọn cách đi cứu cậu ấy chứ không phải là báo cảnh sát. Mà đối với Giang Việt, Lý Nhu là người rất quan trọng, nên cậu ấy mới làm như vậy.

Bắc Vũ không nghĩ như vậy, nhưng đột nhiên cô lại nghĩ ra chuyện khác nên mỉm cười hỏi anh:

– Vậy nếu em gặp phải tình huống giống Lý Nhu, thì anh có làm giống Giang Nhị Cầu không?

Thẩm Lạc hơi hột nói:

– Có rất nhiều biện pháp để giải quyết, nên anh sẽ không đi tới bước đó đâu.

Bắc Vũ nhướn mày lên:

– Vậy nếu không còn cách nào khác thì sao?

Thẩm Lạc nói:

– Vậy thì chỉ có thể làm giống Giang Việt thôi.

Bắc Vũ nhìn anh, rồi “a” một tiếng thật dài:

– Hóa ra em là người rất quan trọng của anh đấy! Nhưng mà cũng phải thôi, nếu không quan trọng thì lúc đó anh đã không chần dao cho em rồi. Nói vậy thì em là người rất rất quan trọng của anh đúng không?

Thẩm Lạc vẫn bình tĩnh nhìn cô, nhưng trên mặt anh đã xuất hiện những vết màu đỏ đáng nghi. Sau đó anh liền nhắm mắt lại, rồi nghiêng đầu sang một bên:

– Anh ngủ tiếp đây.

Vậy mà không trả lời mình. Bắc Vũ bĩu môi hỏi:

– Anh không đói à?

– Không đói.

Bắc Vũ cười khẽ:

– Vậy anh ngủ tiếp đi. Khi nào đói thì dậy ăn cơm.

Khi cô đi vào nhà vệ sinh để rửa mặt thì kinh hãi. Vì khuôn mặt cô lúc này vô cùng tiều tụy, màu da đen xì, hai con mắt lơ lơ, không khác gì một con ma cả.

– A!

Cô hét lên một tiếng.

– Sao thế?

Giọng Thẩm Lạc lập tức vang lên.

– À, không có gì đâu.

Bắc Vũ vừa rửa mặt vừa bực mình. Vừa rồi cô đã dùng vẻ mặt xấu xí này ám chỉ anh, thảo nào anh lại trốn tránh.

Chắc là anh thấy mình bị lừa, vì mọi ngày cô vẫn là một người gọn gàng xinh đẹp.

Bắc Vũ rửa mặt xong thì vội vàng mang phấn son ra trang điểm. Sau khi trang điểm xong, thấy mình thuận mắt hơn thì cô mới đi ra.

Khi cô đi ra khỏi nhà vệ sinh thì lại hoảng sợ vì Thẩm Lạc đã ngồi dậy.

– Sao anh không gọi em?

Thẩm Lạc nói:

– Anh không sao đâu.

Bắc Vũ nói:

– Anh sợ em không biết cách chăm sóc hả? Anh yên tâm đi, anh bị thương vì em, nên em nhất định sẽ chăm sóc anh thật tốt.

Sau đó cô xách hộp cơm lên rồi bĩu môi:

– Có cháo và canh sườn. Có vẻ không phải hàng ngoài quán. Tên Giang Nhị Cầu kia thì không dám về nhà rồi, chắc là do Lý Nhu nấu. Thôi được, hàng miễn phí ngu gì không ăn. Ừm, cũng không tệ lắm.

Cô đang múc cháo và canh ra thì lại thấy Thẩm Lạc định xuống khỏi giường, nên vội vàng hỏi:

– Anh làm gì đấy?

Thẩm Lạc nói:

– Anh đi rửa mặt.

Bắc Vũ nhìn anh với vẻ mặt sợ hãi:

– Anh giai à, anh ngồi im một chỗ hộ em được không? Anh cần cái gì thì gọi em làm cho. Anh ngồi im đó để em đi lấy nước cho anh rửa mặt.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi đành phải nói:

– Anh muốn đi vệ sinh.

Lần này đến lượt Bắc Vũ run lên:

– Vậy em đỡ anh vào nhà vệ sinh.

Thâm Lạc bất đắc dĩ nói:

– Anh bị thương ở vai mà, có phải ở chân đâu.

Bắc Vũ ấp úng nói:

– Bác sĩ... nói là anh không được cử động tay phải. Em cởi quần giúp anh!

Thâm Lạc bật cười:

– Thôi được rồi!

Bắc Vũ nhìn anh một cái. Sao cô lại có cảm giác mình đang bị trêu chọc nhỉ? Nhưng mà hai người còn tắm chung rồi, thì có gì mà phải ngượng chứ. Thế là cô nhú mày nhìn anh rồi nói:

– Trên người anh còn chỗ nào em chưa xem mà bày đặt xấu hổ?

Thâm Lạc mỉm cười không nói gì nữa.

Bắc Vũ đỡ anh đến trước bồn cầu, sau đó Thâm Lạc liền nghiêng đầu nhìn cô. Trong ánh mắt còn có ý khiêu khích.

Ai sợ ai chứ?

Bắc Vũ nhú mày rồi giơ tay ra kéo quần cho anh. Kéo xong rồi cô còn cố ý nhìn một cái rồi mới hỏi anh:

– Có cần em quay mặt đi không?

Thẩm Lạc không nói gì mà chỉ mỉm cười nhìn cô. Sau đó anh liền giơ tay trái lên che mắt cô lại.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Bắc Vũ lại cẩn thận đỡ anh ngồi xuống giường. Sau đó cô bưng bát cháo lên đút cho anh ăn:

– Bé ngoan, há miệng ra ăn cơm nào.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái rồi há miệng ra.

Anh càng nghiêm túc thì Bắc Vũ càng thấy buồn cười.

Cuối cùng Thẩm Lạc cũng không chịu nổi cô nữa nên hỏi:

– Buồn cười lắm hả?

– Buồn cười chứ! Tại anh nhạt nhẽo quá thôi. Nếu anh mà giống em, thì anh sẽ thấy trên đời này có rất nhiều chuyện vui vẻ.

Thẩm Lạc gật đầu, rồi mỉm cười với cô.

Từ trước đến giờ Bắc Vũ chưa hề chăm sóc ai cả. Trong suy nghĩ của cô, việc chăm sóc ai đó là chuyện rất phiền phức. Nhưng khi cô chăm sóc Thẩm Lạc, cô lại không hề thấy phiền phức, mà ngược lại cô còn thấy rất vui vẻ.

Sau khi làm xong mọi việc, cô liền ngồi ở cạnh giường nói chuyện với anh.

Cô nói, anh nghe.

Nói chuyện được một lát, cô mới nhớ tới tình huống của Thẩm Lạc ngày hôm qua nên hỏi:

– Anh quen tên Trần Thiết kia à?

Đây là lần đầu tiên cô trông thấy vẻ mặt Thẩm Lạc đáng sợ như vậy. Nếu lúc đó cảnh sát mà chưa tới, Giang Việt không kéo anh ra thì chắc chắn tên Trần Thiết kia sẽ chết dưới tay anh.

Thẩm Lạc nghe vậy thì im lặng một lát rồi nói:

– Học cùng trường hồi cấp 3.

– Bạn học hả?

Bắc Vũ hơi bất ngờ.

Thẩm Lạc gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét:

– Có thể xem là vậy!

Bắc Vũ thăm dò:

– Hai người có thù oán gì à?

Nhưng Thẩm Lạc lại không muốn trả lời vấn đề này. Anh nhắm mắt lại:

– Anh muốn ngủ thêm một lát.

Bắc Vũ gật đầu:

– Vậy anh ngủ đi, em ngồi đây trông cho.

Thẩm Lạc dần dần ngủ mất, còn Bắc Vũ thì cứ ngồi đó nhìn anh ngủ.

Hai mắt anh nhắm chặt, đôi lông mày hơi nhíu lại.

Có vẻ anh rất thích nhíu mày, giống như là có quá nhiều ưu sầu chưa được hóa giải vậy. Mà cô lại không biết gì về anh cả nên cô cũng không biết những ưu sầu đó của anh đến từ nơi đâu, cô chỉ biết đau lòng vì anh thôi.

Có tiếng mở cửa phòng, Bắc Vũ quay lại nhìn thì thấy Phi Thuyền Nhỏ đang thò đầu vào ngó. Cô vội vàng đặt một ngón tay lên môi bảo cậu đừng lên tiếng.

Phi Thuyền Nhỏ ngoan ngoãn gật đầu với cô, rồi rón rén đi vào phòng cùng với ông chú họ của mình.

Chu Dục nói thầm với Bắc Vũ:

– Có chuyện gì thế? Sao anh ấy lại bị thương?

Bắc Vũ không biết vì sao Chu Dục lại biết tin, nên cô chỉ nói:

– Nói ra thì dài lắm, đợi anh ấy tỉnh lại thì anh hỏi anh ấy nhé. Tóm lại đều là tại em.

Chu Dục lắc đầu, nhìn anh họ mình, rồi lại hỏi cô:

– Em là bạn gái của anh ấy à?

Bắc Vũ gật đầu.

Mặc dù trên danh nghĩa thì vẫn chưa phải, nhưng trên bản chất thì đúng là như vậy, nên cô nói vậy cũng không có gì sai cả.

Phi Thuyền Nhỏ chạy đến bên giường, hôn lên má Thâm Lạc rồi đỏ mắt nói:

– Bố ơi, sao bố lại bị bệnh thế? Bố phải mau khỏe lại đó, không thì con sẽ rất buồn.

Chu Dục lại nói với Bắc Vũ:

– Tối qua em trông anh ấy cả đêm hả? Em về nghỉ đi, có anh ở đây rồi.

Bắc Vũ còn đang do dự thì Chu Dục đã nói thêm:

– Anh ấy là anh họ anh.

– Thôi được rồi, em về nhà nghỉ ngơi rồi mang cơm cho anh ấy.

Bắc Vũ vừa đóng cửa lại, thì người nằm trên giường liền mở mắt ra:

– Sao em biết anh đang nằm viện?

Chu Dục nói:

– Đây là bệnh viện nhân dân, mẹ em – cô anh từng là chủ nhiệm khoa ngoại ở đây. Cô viện phó hiện tại là bạn thân của mẹ em, cũng là bác sĩ điều trị cho anh hồi trước. Hôm qua cô ấy thấy anh bị đưa vào phòng cấp cứu nên báo cho em.

Thâm Lạc nói:

– Thật sao?

Chu Dục nói:

– Em đã nghe qua mọi chuyện rồi. Tên Trần Thiết kia chính là người đã bắt nạt anh hồi cấp 3 hả?

Thâm Lạc nhìn Chu Dục:

– Anh không muốn nhắc tới nó.

Chu Dục lại nói tiếp:

– Bây giờ nó vẫn đang phải nằm trong phòng bệnh đặc biệt đấy. Nếu không phải anh bị nó chém một nhát, và nó có tiền án từ trước, thì anh sẽ bị phán là phòng vệ quá đáng đấy. Anh à, có phải anh lại tái phát không?

Thâm Lạc giơ tay trái lên che mắt, rồi thản nhiên nói:

– Em yên tâm đi, anh rất tốt.

– Anh!

– Em nói đủ chưa hả?

Chương 46:

Chu Dục lại nói:

– Anh! Nếu anh có vấn đề thì phải đi tìm viện trưởng đi. Cô ấy biết rõ tính huống của anh.

Thẩm Lạc bỏ tay xuống, nhìn về phía Chu Dục:

– Em cảm thấy anh vẫn bị bệnh là mãi không khỏi như mười mấy năm trước à?

Chu Dục nói:

– Em không có ý đó. Nhưng mà nhìn anh thế này em rất lo lắng.

Thẩm Lạc cười khẽ một tiếng:

– Nếu Tống Nam Phong suýt nữa bị người ta đánh, người đánh chính là người em từng căm hận nhất, thì em sẽ không xúc động sao?

Chu Dục giơ tay:

– Được rồi! Anh và cô bé Bắc Vũ kia là nghiêm túc hả?

– Có vấn đề gì không?

– Vấn đề thì không có, em chỉ cảm thấy là hai người không giống người cùng thế giới thôi.

– Cái gọi là thế giới của anh là do người khác tự nghĩ ra. Bây giờ anh chỉ muốn sống bình thường như thế này thôi.

Chu Dục mỉm cười nhìn Phi Thuyền Nhỏ vẫn đang ngỡ ngác:

– Thảo nào anh không cho Phi Thuyền Nhỏ nhảy lớp.-

Thẩm Lạc nhắm mắt lại:

– Em dẫn Phi Thuyền Nhỏ về trước đi. Trẻ con ở bệnh viện lâu sẽ không tốt.

Chu Dục nói:

– Anh ở đây một mình có ổn không?-

Thẩm Lạc:

– Anh chỉ bị thương ở vai thôi.

Phi Thuyền Nhỏ cầm lấy tay anh:

– Bố ơi, con muốn ở đây chăm sóc bố.

Thẩm Lạc duỗi tay xoa đầu của cậu:

– Ngoan nào. Con về với chú đi, khi nào bố hết bệnh sẽ đến đón con.

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi: – Nhưng mà con muốn chăm sóc bố mà.

– Ngoan nào.

– Vâng.

Chu Dục dắt Phi Thuyền Nhỏ ra đến cửa thì lại không quay lại nói thêm:

– Anh, nếu anh có vấn đề thì phải đi tìm cô Trần đấy. Nếu anh muốn sống như người bình thường, thì đừng để Bắc Vũ gặp phải tình huống nguy hiểm.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại không nói gì cả. Cho đến khi cả căn phòng đều yên tĩnh lại, anh mới mở mắt ra. Anh cứ nằm đó nhìn lên trần nhà một hồi lâu, rồi mới đứng dậy đi tới bên cửa sổ.

Đứng từ cửa sổ nhìn ra ngoài là có thể thấy được một dãy nhà màu trắng ở gần đó. Trong dãy nhà đó có màu áo trắng của bác sĩ, có màu áo kẻ của bệnh nhân, xen lẫn giữa màu xanh biếc của cỏ non. So với sự náo nhiệt của tòa nhà chính của bệnh viện, thì bên đó thật sự quạnh quẽ hơn nhiều. Vừa nhìn liền biết dãy nhà đó là một sự tồn tại đặc biệt ở nơi đây.

Năm mươi lăm tuổi đó, anh đã từng ở lại đó một năm trời.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại. Bên tai anh lại xuất hiện câu nói ban nãy của Chu Dục.

“Nếu anh muốn sống như người bình thường, thì đừng để Bắc Vũ gặp phải tình huống nguy hiểm.”

Sắp ba mươi năm tồn tại trên thế giới này rồi, mà anh vẫn không thể thích được cái thế giới kỳ quái này. Nhưng mà khi sống trong thế giới cô độc của chính mình quá lâu, thì đều muốn đi ra ngoài ngắm mặt trời.

Mười hai năm trước khi anh gặp được Bắc Vũ và Giang Việt, anh đã bước ra khỏi thế giới của riêng mình một bước. Trong những năm tháng sau này, dù không tính là quá thành công, nhưng ít ra cũng giống như một người ngồi trong lòng giếng cạn lâu năm, cuối cùng cũng trông thấy ánh nắng.

Đến khi anh lại gặp được Bắc Vũ, thì tất cả mọi thứ đều được giải đáp cả. Cô giống như một sợi dây thừng được thả xuống dưới giếng để kéo anh lên vậy.

Chỉ có điều gần đây những ký ức mà anh tưởng là mình đã quên mất kia lại xuất hiện và nhắc nhở anh rằng anh từng là người như thế nào.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại, cố gắng vứt bỏ những ký ức kia đi.

Đúng lúc này lại có người gõ cửa phòng anh.

Anh hít sâu một hơi rồi quay đầu lại nói:

– Mời vào.

An Lộ bước vào phòng với một mái tóc dài, một đôi giày cao gót, gương mặt được trang điểm rất tinh xảo.

Thẩm Lạc nhíu mày lại:

– Sao em lại tới đây?

An Lộ nói:

– Hôm nay em tới thăm cô Trần, thấy cô ấy bảo là anh đang nằm viện, nên em tới thăm. Anh sao rồi?

Thẩm Lạc ngồi xuống giường rồi nói:

– Không sao cả.

An Lộ mỉm cười đi tới gần chỗ anh:

– Vậy thì chúng ta thật có duyên đó. Lâu lắm rồi em chưa quay lại đây, mà vừa về liền gặp được anh.

Thẩm Lạc thản nhiên nhìn An Lộ:

– An Lộ, chúng ta không thân như vậy đâu.

An Lộ lại cười:

– Nếu không bị mất liên lạc, thì chúng ta sẽ là những người thân nhất của nhau trên thế giới này. Bởi vì chỉ có chúng ta biết được trạng thái bất nhất của nhau thôi.

Thẩm Lạc nói:

– Tình huống của những người khác trong phòng cũng rất tệ.

An Lộ nói:

– Nhưng chúng ta không giống với bọn họ. Tuổi của chúng ta ngang ngang nhau. Chúng ta đều có quá khứ không tốt, thậm chí còn từng suýt chết nữa. Em vẫn còn nhớ khi em định tự sát ở trên mái nhà, anh đã cứu em xuống. Là anh đã cho em dùng khí để sống tiếp trên cuộc đời này. Sau khi anh xuất viện, em vẫn luôn đi tìm anh. Khi em biết anh chính là Pluto thì em vẫn luôn đi theo bước chân của anh, đi qua những nơi anh từng đi,

ngắm những phong cảnh anh ngắm. Em từ bỏ việc vẽ tranh để học chụp ảnh cùng anh. Khi em tìm được tin tức của anh, em đã thề là phải lấy trạng thái tốt nhất để xuất hiện ở trước mặt anh.

Thẩm Lạc thản nhiên nhìn cô ấy:

– Nhìn em không tệ đấy.

An Lộ mỉm cười:

– Em cũng thấy vậy. Nhưng anh đã có con rồi. Tại sao khi em tìm thấy anh, thì lại có người khác ở bên cạnh anh chứ? Em có đi hỏi thăm về Bắc Vũ, và em vẫn không hiểu nổi vì sao anh lại thích một người như vậy chứ? Cô ta và anh không phải người chung một thế giới.

Thẩm Lạc nhíu mày lại:

– An Lộ, anh đã ra khỏi căn phòng đó rồi, nhưng em thì vẫn chưa.

Anh đứng dậy, đi tới bên cửa sổ một lần nữa:

– Em đã bao giờ ăn sáng ở mấy quán nhỏ ven đường chưa?

An Lộ lắc đầu.

Thẩm Lạc lại hỏi:

– Vậy em có từng nghe mọi người xung quanh nói chuyện khi ngồi ăn ở quán ven đường chưa?

An Lộ lại lắc đầu:

– Em không thích ăn ở quán ven đường.

Thâm Lạc nói:

– Anh từng ăn rồi.

An Lộ cười:

– Vậy thì sao?

Thâm Lạc không nói gì, mà chỉ hỏi tiếp:

– Vậy em đã từng ăn kẹo socola rẻ tiền mà người khác tặng em chưa?

An Lộ nói:

– Em có được tặng, nhưng em không ăn đồ rẻ tiền.

Thâm Lạc nhìn cô ấy rồi mỉm cười:

– Anh ăn rồi, mùi vị rất tuyệt vời.

An Lộ nhìn bóng lưng của anh, rồi nhúu mày hỏi:

– Thâm Lạc, anh muốn nói cái gì?

Thâm Lạc quay đầu lại:

– Em nói anh và Bắc Vũ không phải người một thế giới. Nhưng em có biết thế giới của cô ấy trông thế nào không? Nó giống như những hạt sương sớm, giống như mặt trời vừa mới mọc, nó giống như bát mì vẫn thả đầu tiên của quán ăn ven đường, giống như một xâu thịt nướng đang bốc hơi

nghi ngút vậ. Tất cả mọi thứ trong đó đều rất sống động. Có lẽ mọi người không thích, nhưng anh lại rất thích thế giới đó.

Sắc mặt An Lộ cứng đờ lại:

– Có lẽ chỉ là sự hiếu kỳ nhất thời thôi.

Thâm Lạc lắc đầu:

– Không đâu. Bởi vì anh đã được trải nghiệm sự tốt đẹp trong thế giới kia, nên không muốn quay về thế giới của mình nữa.

An Lộ nói:

– Thâm Lạc, chúng ta mới là người cùng một thế giới.

Thâm Lạc cười lạnh:

– An Lộ, em đúng là cần đi gặp bác sĩ Trần rồi.

An Lộ hít sâu một hơi để làm mình bình tĩnh lại:

– Thâm Lạc, bao nhiêu năm nay, em vẫn luôn đuổi theo bước chân của anh. Bây giờ em vừa mới đuổi kịp, em không cho rằng mình có thể từ bỏ được.

Thâm Lạc nói:

– Em cũng nên ra khỏi thế giới của mình đi, đừng tự gây áp lực cho bản thân. Đối với anh, em chỉ là một người bạn cùng phòng bệnh mười mấy năm trước thôi. Lúc trước anh cứu em chỉ là do thấy em định nhảy lầu mà thôi. Em không cần phải nghĩ nhiều đâu.

An Lộ giơ tay lên:

– – Không sao, dù anh có nói vậy cũng không sao cả. Bởi vì em biết lý do anh không muốn gặp em là vì anh không muốn đối mặt với mình trong quá khứ. Nhưng Thẩm Lạc à, có một số việc có trốn cũng không được đâu.

Thẩm Lạc lại lạnh lùng nói:

– Anh không trốn tránh gì hết, anh chỉ đang bước về phía trước thôi.

Thấy Thẩm Lạc đã nằm trên giường và nhắm mắt lại, thì An Lộ cũng không dám nói gì thêm nữa:

– Vậy anh nghỉ ngơi đi, hôm nào em lại đến thăm anh sau.

Khi An Lộ ra khỏi phòng bệnh, thì nụ cười trên mặt cô đã hoàn toàn biến mất.

Lúc An Lộ đi đến cửa thang máy, thì lại gặp được Bắc Vũ đang xách theo một chiếc hộp giữ nhiệt.

Cả hai người đều hơi sững sờ. An Lộ là người lên tiếng trước:

– Em còn nhận ra chị không?

Bắc Vũ cười:

– Có chứ ạ, chị là người đẹp giới nhiếp ảnh cơ mà.

An Lộ cười:

– Cũng có thể nói là bạn cũ của Thẩm Lạc. Em có rảnh không? Chúng ta nói chuyện một lát nhé?

Là một cô gái, dù có gốc đến đâu, thì Bắc Vũ cũng nhận ra bầu không khí đối địch lúc này. Mà bây giờ cô đã biết tình cảm của mình rồi, nên có gì mà phải sợ chứ?

Cô gật đầu:

– Được ạ.

Hai người đi tới trước một khung cửa sổ ở ngoài hành lang. Sau đó An Lộ lại lên tiếng trước:

– Sau lần gặp nhau ở câu lạc bộ, Thẩm Lạc có nói gì với em về chị không?

Bắc Vũ gật đầu:

– Anh ấy nói là chị nằm cùng phòng bệnh với anh ấy.

An Lộ nói:

– Đúng vậy. Anh ấy có nói hồi đó anh ấy bị bệnh gì không?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Ai mà chẳng có lúc bị bệnh chứ? Bây giờ anh ấy khỏe mạnh là được rồi.

An Lộ cười:

– Xem ra tính của em rất thoải mái.

Sau đó An Lộ liền chỉ tay về phía dãy nhà trắng ở phía xa:

– Em có biết kia là chỗ nào không?

Bắc Vũ nói:

– Em có nghe nói đó là khoa tâm thần nổi tiếng nhất cả nước.

An Lộ gật đầu:

– Đúng là rất nổi tiếng. Mười mấy năm trước, chị và Thẩm Lạc đã từng ở trong đó cả năm trời đấy.

Bắc Vũ kinh ngạc nhìn An Lộ.

An Lộ nhún vai rồi mỉm cười:

– Đúng vậy đấy. Năm đó chị và anh ấy trị bệnh ở khoa tâm thần. Sau mấy lần chị tự sát không thành vì bệnh trầm cảm, thì bố mẹ chị liền đưa chị tới đó. Còn Thẩm Lạc là vì... có khuynh hướng bạo lực, bệnh tự kỷ và rối loạn lưỡng cực (*).

(*) Rối loạn lưỡng cực (Bipolar disorders – RLLC), hay còn được biết đến với tên gọi bệnh hưng – trầm cảm, là một loại bệnh lý tâm thần khá thường gặp trong xã hội hiện đại.

Giọng của cô ấy rất nhẹ nhàng tựa như những điều cô ấy đang nói chỉ là một chuyện rất bình thường vậy.

Chương 47:

Thấy Bắc Vũ không nói gì thì An Lộ liền mỉm cười hỏi:

– Em có muốn biết lý do vì sao anh ấy đang học đại học mà lại xin nghỉ học một năm không?

Hiển nhiên cô ấy cũng không cần câu trả lời của Bắc Vũ, vì ngay sau đó An Lộ đã nói tiếp:

– Bởi vì anh ấy làm ba người bị thương nặng. Nếu năm đó anh ấy không phải trẻ vị thành niên và có vấn đề về tinh thần, thì chỗ anh ấy phải đi không phải là dãy nhà trắng kia đâu.

Lúc này Bắc Vũ mới bình tĩnh lại. Cô quay sang hỏi An Lộ:

– Vậy bây giờ chị có còn muốn tự sát nữa không?

An Lộ lắc đầu:

– Tất nhiên là không rồi. Bệnh trầm cảm của chị đã khỏi lâu rồi. Bây giờ cuộc sống của chị rất bình thường.

Bắc Vũ nói:

– Ừ nhỉ! Bây giờ chị là người đẹp giới nhiếp ảnh mà, đúng là không có gì không hài lòng cả. Hiện giờ chị khác đã khác hẳn với năm mười lăm tuổi rồi đúng không? Vậy thì năm Thẩm Lạc mười lăm tuổi từng làm gì, từng bị

bệnh ra sao, thì có vấn đề gì đâu nhỉ? Bởi vì anh ấy của bây giờ cũng khác với anh ấy hồi mười lăm tuổi rồi rồi mà.

Sau đó Bắc Vũ lại nói tiếp:

– Hồi em mười lăm tuổi, em còn tưởng sau này mình sẽ rất lợi hại cơ. Nhưng mười mấy năm trôi qua rồi, và em vẫn chỉ là một người bán hàng qua mạng thôi.

An Lộ híp mắt lại:

– Em không quan tâm đến quá khứ của anh ấy sao?

Bắc Vũ trả lời:

– Sao em lại phải quan tâm đến những chuyện hồi nhỏ của một ai đó chứ?

An Lộ cười:

– Vậy em không sợ bệnh của anh ấy sẽ tái phát sao?

Bắc Vũ đáp:

– Em đoán là bệnh trầm cảm của chị không phải bẩm sinh, mà là do gặp phải vấn đề gì đó trong cuộc sống. Từ bé đến giờ, cuộc sống gia đình em rất hạnh phúc, bố mẹ em cũng yêu thương nhau, nên em không thể cảm nhận được. Nhưng em nghĩ, một cô gái mười lăm tuổi mà mắc bệnh trầm cảm, thì rất có khả năng là do gia đình. Nếu chị có thể ở đây nhà kia một năm trời, thì chắc hoàn cảnh gia đình cũng khá giả, bố mẹ yêu thương. Vậy thì vấn đề chị gặp phải chắc hẳn là bố mẹ tan vỡ hoặc đi quá giới hạn.

Lúc đầu An Lộ vẫn còn mỉm cười, nhưng sau đó, nụ cười của cô ấy cứng đờ lại, bởi vì những gì Bắc Vũ nói đều đúng cả. An Lộ đã từng có một gia đình rất hạnh phúc. Bố mẹ yêu thương nhau, và cưng chiều con gái làm cô ấy tưởng rằng mình chính là một cô công chúa. Nhưng mọi thứ đã sụp đổ vào năm An Lộ mười bốn tuổi. Cô tận mắt trông thấy bố mình đi ngoại tình, mà còn có cả con riêng nữa. Cô bé mười bốn tuổi năm đó vì không thể chịu nổi sự thật ngỡ ngàng mà đã mất hết niềm tin vào cuộc sống. Cô tự sát mấy lần liền nhưng đều không thành công. Cuối cùng bố mẹ cô buộc phải đưa cô vào bệnh viện.

An Lộ nhăn mặt lại:

– Em muốn nói điều gì?

Bắc Vũ nói:

– Bây giờ chuyện năm đó có còn khiến chị không chịu đựng nổi nữa không?

An Lộ đáp:

– Năm nay chị sắp ba mươi, đã có đủ khả năng để ứng phó với những biến cố trong cuộc đời rồi.

Bắc Vũ nói:

– Nếu chị có thể như vậy, thì sao Thẩm Lạc lại không thể chứ? Chuyện năm đó của anh ấy, cũng chỉ là do độ tuổi đó của anh ấy chưa đủ để chống lại và giải quyết nó thôi. Cho nên những khó khăn mà hồi mười lăm tuổi anh ấy không giải quyết được, sẽ không còn là vấn đề với anh ấy khi ba mươi tuổi nữa.

Sắc mặt An Lộ lập tức thay đổi:

– Suy nghĩ của em thoải mái thật đấy.

Bắc Vũ nghiêm túc nói:

– Em nói thật nhé. Trong lòng em, Thẩm Lạc vốn đã không giống người bình thường rồi. Nên dù lúc trước anh ấy có bị làm sao, thì em cũng chẳng thấy ngạc nhiên đâu. Thậm chí em cũng sẽ không thấy tò mò, vì em chỉ phụ trách hiện tại và tương lai của anh ấy thôi.

An Lộ nói:

– Em phụ trách được sao?

Bắc Vũ nhíu mày:

– Anh ấy cho em, thì em sẽ phụ trách được.

An Lộ cười mỉa mai:

– Vậy thì chúc em may mắn.

Sau đó liền bỏ đi.

Bắc Vũ nhìn theo bóng lưng An Lộ một hồi lâu, rồi mới quay đầu lại nhìn về phía dãy nhà trắng xa xa kia.

Khoa tâm thần ở bệnh viện tổng hợp khác với bệnh viện tâm thần ở chỗ phần lớn các bệnh nhân của nó đều mắc bệnh trầm cảm, chứ không phải bị thần kinh, hay tinh thần phân liệt.

Trong số những bệnh nhân đó, có một vài người là bị bẩm sinh, còn lại đều là do cuộc sống đưa đẩy cả.

Bắc Vũ lại nhớ tới một câu Thẩm Lạc từng nói, cuộc sống của anh chỉ bắt đầu từ mười hai năm trước.

Mười hai năm trước chính là năm anh học ở trường cấp ba số hai.

Còn trước đó anh thế nào thì cô cũng có thể đoán được một số thứ.

Bố mẹ anh mất sớm, anh được ông bà đón về nuôi. Vì chỉ số thông minh nổi bật nên đã nhảy lớp liên tục. Mười tuổi học lên cấp hai, mười hai tuổi lên cấp ba, mười bốn tuổi vào đại học. Khi các bạn cùng trang lứa đang tận hưởng thời thơ ấu của mình, thì anh lại trở thành một người khác biệt.

Phi Thuyền Nhỏ từng nói là anh không cho cậu nhóc nhảy lớp, bởi vì các bạn lớn không thích chơi cùng các bạn nhỏ —— đây chính là những trải nghiệm của Thẩm Lạc.

Bố mẹ mất sớm, lại không có bạn bè, anh cứ đeo tấm biển thiên tài trên mặt mà sống lẻ l một mình đến năm mười lăm tuổi. Có lẽ anh còn phải chịu rất nhiều đau đớn mà không muốn người khác biết, ví dụ như tên Trần Thiết kia.

Gia đình Bắc Vũ lúc nào cũng hòa thuận, khu cô ở lại có một đám trẻ con ngang tuổi nhau, nên từ nhỏ đến giờ, cô chỉ bị cô lập mỗi hai năm cấp ba kia thôi. Nhưng chỉ có một xíu đấy, mà cô năm mười sáu, mười bảy tuổi còn thấy khó chịu, huống chi tình huống của Thẩm Lạc còn bi thảm hơn cô mấy trăm lần.

Bây giờ đã là cuối thu, thời tiết mát mẻ. Trên bãi cỏ xanh rờn của dãy nhà trắng bên kia, có mấy người bệnh đang tập thể dục dưới sự chỉ đạo của

y tá.

Cô không biết họ có phải là Thẩm Lạc trước kia hay không, nhưng cô hy vọng tương lai của họ có thể đẹp như thời tiết ngày hôm nay.

Cô hít sâu một hơi rồi đi vào trong phòng bệnh.

Thẩm Lạc nằm ở trên giường, hình như anh đang ngủ.

Bắc Vũ nhẹ nhàng đi tới bên cạnh anh rồi ngồi xuống ngắm nhìn anh.

Gương mặt anh tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, làn mi rũ xuống như chiếc quạt, yên ả nhẹ nhàng.

Bắc Vũ giơ tay lên xoa đôi lông mày đang nhíu lại của anh. Khi cô định rút tay lại thì Thẩm Lạc lại túm lấy tay cô. Đôi mắt đen láy của anh mở ra rồi nhìn về phía cô.

Bắc Vũ cười:

– Định nhân lúc anh ngủ, sờ soạng một chút mà lại bị bắt quả tang.

Thẩm Lạc buông tay cô ra. Cô lại xoa xoa má anh thêm vài cái nữa.

Tuy anh có nhíu mày lại, nhưng lại không nói gì cả, cũng không có vẻ khó chịu gì.

Bắc Vũ sờ soạng chán chê rồi giơ bình giữ ấm lên:

– Em mang canh móng heo cho anh này. Em tự nấu đấy!

Thẩm Lạc bày ra vẻ mặt nghi ngờ.

Bắc Vũ nhướn mày:

– Không tin à? Em nói cho anh biết, bình thường em không xuống bếp thôi, chứ tài nấu ăn của em không thua kém gì anh đâu nhé. Chẳng qua em giấu nghề thôi.

Bắc Vũ nói xong, liền mở nắp ra, rồi đưa tới trước mặt anh để cho anh ngửi thử:

– Sao hả? Thơm không?

Thâm Lạc gật đầu:

– Rất thơm.

Bắc Vũ đỡ anh dậy:

– Nào, để em đút cho.

Thâm Lạc nói:

– Em để lên bàn đi, tay trái của anh có thể sử dụng được mà.

– Không được, em muốn đút cho anh. Bởi vì bây giờ anh đang là em bé!

Thâm Lạc liếc cô một cái, gương mặt anh cứng đờ lại.

Bắc Vũ mặc kệ anh, cô ngồi ở bên cạnh anh:

– Hôm qua anh đã được truyền máu rồi, nhưng lúc trước bị mất máu quá nhiều, nên phải uống canh bổ máu thì mới nhanh khỏe được. Em đã lên

mạng tra rồi, canh móng heo có nhiều Collagen, có tác dụng giúp vết thương mau liền.

Cô đút cho anh một thìa:

– Ngon không?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ngon.

Bắc Vũ thở phào nhẹ nhõm:

– Quả nhiên mấy bạn trên mạng không lừa em.

Thẩm Lạc nhú mày nhìn cô.

Bắc Vũ mím môi:

– Được rồi. Em thừa nhận cái này là em đặt mua ngoài quán. Nhưng mà ở nhà em có nấu một nồi thật đó, có điều nó tanh quá, nên phải đi mua mới.

Thấy vẻ mặt lạnh tanh của Thẩm Lạc cô lại nói tiếp:

– Anh yên tâm, mai em lại thử tiếp.

Thẩm Lạc nói:

– Đừng thử nữa, lãng phí nguyên liệu.

Bắc Vũ không phục:

– Em nói cho anh biết nhé, hôm nay em lỡ tay thôi. Nấu theo công thức thì ai chẳng nấu được. Cấp 1 em đã biết nấu mì rồi.

Thâm Lạc hỏi:

– Có ăn được không?

Bắc Vũ nói:

– Giang Việt ăn hết cả một bát tô luôn.

– Chắc cũng chỉ có mỗi cậu ấy ăn được thôi.

Bắc Vũ cười:

– Hôm nay em còn định mang canh mình nấu đến cơ. Nhưng vì em mà mang tới thì chắc chắn anh sẽ ăn nó, nên em thương anh nên mới đi đặt ở nhà hàng đấy.

Thâm Lạc nói:

– Nếu mà không ăn được, thì còn lâu anh mới ăn.

Bắc Vũ cười:

– Theo tiểu thuyết, thì nữ chính có nấu khó nuốt thế nào nam chính cũng sẽ vui vẻ ăn hết sạch.

Thâm Lạc nghiêm mặt nhìn cô:

– Ngu ngốc!

Bắc Vũ nói:

– Anh mới ngốc ý.

Sau đó liền tức tối ấn mạnh thìa canh vào miệng anh, làm anh bị sặc. Bắc Vũ thấy anh nhú mày thì sợ vừa rồi động vào vết thương của anh làm anh bị đau, nên vội vàng vỗ lưng cho anh:

– Em xin lỗi, em quên mất anh là bệnh nhân.

Vì cô vừa nghe thấy mấy lời của An Lộ nên khi nhìn thấy anh, cô liền cố gắng tạo ra bầu không khí vui vẻ hơn. Nhưng vì chưa phải chăm sóc ai bao giờ nên đã lỡ tay làm anh đau.

Thấy Thâm Lạc nhăn mày lại vì đau thì cô càng thấy tự trách bản thân mình.

Thâm Lạc thấy cô áy náy như vậy thì an ủi cô:

– Anh không sao đâu.

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn anh, nhưng cô vẫn không thể nhìn ra anh đang nghĩ những gì từ gương mặt như bộ bài Poker kia, nên cô nói:

– Hồi đi học ở trường số 2, anh có thấy vui không?

Thâm Lạc ngạc nhiên nhìn cô:

– Vẫn được.

– Có chuyện gì vui vui không?

Thâm Lạc im lặng một lát:

– Bọn Giang Việt rất vui.

Đó là lần đầu tiên anh đi vào thế giới bình thường của các bạn cùng trang lứa. Đối với anh thì nó là một thế giới hoàn toàn xa lạ. Nó làm anh mờ mịt, không biết phải làm sao. Ấn tượng ban đầu của anh đối với Giang Việt rất tệ. Vì trong ký ức mấy năm đi học của anh, mấy tên lưu manh học đường này chỉ giỏi ỷ mạnh hiếp yếu thôi. May mà anh đã không còn là thằng nhóc gầy yếu lúc trước nữa, cho nên anh cũng không sợ bọn họ.

Nhưng anh cũng không ngờ là, lần đầu tiên gặp đám học sinh cá biệt ở ngôi trường mới, anh lại được Giang Việt cứu.

Sau này mỗi khi trong lớp có hoạt động gì thì Giang Việt cũng đều gọi anh tham gia cùng. Trong khi lúc trước anh chỉ nghe được những câu nói như sau:

“Gọi nó làm gì? Lùn như vậy thì làm được gì đâu!”

“Thiên tài nào có thèm chơi với chúng ta.”

Lúc nào cũng như vậy hết.

Thế là anh cứ mãi mãi ngồi trên chiếc bàn đặc biệt ở gần bục giảng, để làm học trò ngoan của các thầy cô, và người lạc loài trong lớp.

Chỉ từ năm mười bảy tuổi trở đi, anh mới có thể ngồi ở dưới lớp và đi chơi cùng các bạn nam trong lớp.

Giang Việt là người bạn đầu tiên trong cuộc đời anh. Cũng chính Giang Việt là người khiến anh thay đổi suy nghĩ về đám con trai cùng tuổi, mặc

dù khi đó anh vẫn không biết tình bạn là cái gì.

Bắc Vũ hơi ngoài ý muốn vì anh lại nhắc tới Giang Việt, nên cô cười hỏi:

– Vậy nên anh mới ở lại trường đến tận khi tốt nghiệp, trong khi đã nhận được offer hả? Chỉ vì bọn Giang Việt thôi hả?

Thẩm Lạc nhìn cô một lát rồi gật đầu.

Bắc Vũ nói đùa:

– Em còn tưởng là vì em cơ đấy!

Thẩm Lạc vẫn nhìn cô, đôi môi anh hơi mím lại, nhưng vẫn không nói gì.

Bắc Vũ lại hỏi tiếp:

– Vậy anh nói thử c, năm đó anh có ấn tượng gì với em nào?

Thẩm Lạc nói:

– Ừm... bình thường.

– Bình thường là cái gì?

Bắc Vũ bất mãn lắm lắm:

– Em nói cho anh biết, năm đó em còn thích thăm anh đấy. Ngày nào em cũng lượn lờ ở trước mặt anh để kiểm sự chú ý, còn chạy ra sân thể dục đánh đàn mỗi tối nữa. Vậy mà anh lại cho mỗi một câu bình thường à?

Thâm Lạc do dự một lát, có vẻ anh thấy bất ngờ:

– Thật không?

Bắc Vũ gật đầu:

– Đương nhiên.

Thâm Lạc hỏi:

– Vậy sao em không gửi thư hay nói gì với anh?

Bắc Vũ đáp:

– Đương nhiên là không được rồi. Em có phải chưa thấy anh từ chối ai bao giờ đâu. Một cô bé mười lăm tuổi xinh xắn như em không cần mặt mũi sao?

Thâm Lạc nói:

– Em không nói thì sao anh biết được?

Bắc Vũ nói:

– Em định làm anh chú ý tới em trước, rồi chờ anh tỏ tình với em á.

Thâm Lạc không nói gì mà chỉ múc một muỗng canh lên uống, mãi một lát sau anh mới “ồ” một tiếng.

Chương 48:

Mặc dù cách nói của Bắc Vũ có vẻ rất tùy tiện, nhưng chỉ có trời mới biết là cô đã tốn bao nhiêu dũng khí để nói ra được mấy lời này. Nếu cô mà không biết là anh cũng thích cô, thì còn lâu cô mới thừa nhận là năm đó mình đã ngu ngốc như vậy nhé.

Từ trước tới giờ cô vẫn luôn sĩ diện như vậy, cô rất sợ mình rơi vào cảnh hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình.

Khi cô nói ra mấy câu đó, tim cô vẫn còn đập thình thịch. Còn cô thì thấp thỏm quan sát vẻ mặt Thẩm Lạc trong tiếng tim đập. Vậy mà cô chỉ nhận lại được một từ “ồ” hời hợt.

Cô bĩu môi:

– Anh ồ gì chứ?

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn cô, khóe môi anh cong lên, rồi lại “ồ” tiếp.

Trên gương mặt lạnh nhạt từ xưa đến giờ của anh đã xuất hiện một nụ cười vui vẻ, xấu xa. Ngay cả ánh mắt anh nhìn cô, cũng có ý cười nữa.

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ thấy anh cười như vậy, vừa sạch sẽ vừa có vẻ trẻ con.

Nhìn anh như vậy thì cô lại cảm thấy cậu nhóc mười lăm tuổi ở dãy nhà trắng tinh kia đã không còn quan trọng nữa.

Không còn quan trọng nữa.

Cô mỉm cười nhìn anh rồi múc canh cho anh:

– Anh mau ăn đi, ăn nhiều cho mau khỏe.

Thẩm Lạc:

– Ồ!

Còn chưa xong nữa hả?

Bắc Vũ đang định ấn chiếc thìa vào miệng anh, nhưng lại nhớ tới cảnh vừa rồi, nên đành nhịn xuống.

Sau đó cả hai người đều không nói gì cả, làm phòng bệnh im ắng lạ thường. Nhưng dù im ắng như vậy, nhưng lại không hề có vẻ xấu hổ.

Mà trên mặt Thẩm Lạc vẫn luôn treo cái nụ cười xấu xa kia.

Sau khi anh ăn xong, thì Bắc Vũ đỡ anh đi dạo vào bước trong phòng cho dễ tiêu hóa, rồi lại lên giường nghỉ ngơi.

Nhưng vì tâm trạng tốt, nên đến lúc chiều tối tình trạng của Thẩm Lạc đã tốt hơn nhiều rồi.

Sau khi ăn tối xong, anh còn bảo Bắc Vũ đỡ anh xuống vườn hoa đi dạo nữa.

– Thẩm Lạc đó hả?

Hai người mới đi được một lát, thì đã có một bác sĩ đi tới hỏi hai người.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn bà:

– Bác sĩ Trần ạ! Cháu chào cô.

Bác sĩ Trần thở phào:

– Hôm qua cô thấy tên cháu ở trong phòng cấp cứu, cô sợ quá nên phải gọi cho Chu Dục để hỏi thăm. Bây giờ trông thấy cháu ở đây cô còn không nhận ra đấy. Bao nhiêu năm rồi, cháu cũng đã lớn rồi.

Thẩm Lạc nói:

– Cháu cảm ơn ạ.

Bác sĩ Trần lại nhìn về phía vai anh:

– Sao cháu lại bị thương thế?

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Ngoài ý muốn thôi ạ.

Bác sĩ Trần lại hỏi:

– Cô nghe Chu Dục nói là lúc trước cháu vẫn ở Mỹ hả?

Thẩm Lạc nói:

– Cháu về một thời gian rồi ạ.

Bác sĩ Trần gật đầu:

– Mấy năm nay cháu có khỏe không?

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Cô Trần đừng lo, cháu vẫn tốt mà. Nếu có gì thì cháu đã tới tìm cô rồi.

Bác sĩ Trần cười:

– Cũng phải. Đây là vợ cháu hả?

Thẩm Lạc nhìn Bắc Vũ một cái, rồi chỉ cười chứ không nói gì.

Bác sĩ Trần gật đầu:

– Vậy là tốt rồi. Hôm trước An Lộ có tới thăm cô. Bây giờ nó cũng sống rất tốt, không còn chút dấu vết nào của năm đó nữa cả. Mấy đứa sống tốt là cô yên tâm rồi.

Thẩm Lạc nói:

– Cháu cảm ơn cô.

Bác sĩ Trần nói:

– Vậy cô đi làm việc đây. Có chuyện gì thì cứ đến tìm cô nhé. Hai đứa đi dạo tiếp đi.

Thẩm Lạc gật đầu rồi nhìn theo bóng lưng của bác sĩ Trần.

Chỗ bà làm việc chính là dãy nhà trắng bên kia.

Bắc Vũ thấy anh cứ nhìn sang đó mãi thì kéo áo anh:

– Anh đã mệt chưa? Chúng ta về phòng nhé.

Thâm Lạc lặng lẽ gật đầu.

Thời tiết mùa thu nên trời tối rất sớm.

Khi hai người quay về phòng bệnh, thì ngoài trời đã tối om. Thâm Lạc thấy Bắc Vũ lấy quần áo ở trong túi ra thì nói:

– Em về nhà hả? Ở đây có y tá rồi, em về nhà nghỉ đi, không cần lo cho anh đâu.

Bắc Vũ nghiêng đầu nói:

– Bây giờ anh đang là em bé cơ mà. Sao em dám để anh ở bệnh viện một mình chứ. Với lại dạo này chúng ta đều ngủ cùng nhau. Bây giờ em về nhà ngủ một mình thì sẽ bị mất ngủ mất.

Sau đó cô liền đi vào trong tlet.

Khi cô đi ra, thì Thâm Lạc đang đứng ở trước cửa số.

Bắc Vũ biết anh đang nhìn cái gì. Cô nhẹ nhàng nói:

– Em tắm xong rồi. Đi ngủ thôi.

Thâm Lạc im lặng gật đầu.

Bắc Vũ đỡ anh lên giường, rồi mới quay về chiếc giường nhỏ của mình.

Nhưng một lát sau, cô lại đứng dậy kéo giường mình sát vào giường anh.

Thâm Lạc mở mắt ra nhìn cô.

Bắc Vũ cười:

– Em muốn nằm gần anh một chút.

Thâm Lạc mím môi mỉm cười.

Hai chiếc giường đơn để sát vào nhau như một chiếc giường đôi.

Bắc Vũ lại leo lên giường nằm, rồi nghiêng người nhìn anh.

Anh cũng nghiêng đầu sang nhìn cô.

Đèn trong phòng vẫn chưa tắt, hai người liền lặng lẽ nhìn nhau.

Bắc Vũ hỏi:

– Không ngủ được hả?

Thâm Lạc “ừ” một tiếng:

– Có lẽ do ban ngày ngủ nhiều quá.

Bắc Vũ cười:

– Vậy em kể chuyện cho anh nghe nhé!

Thâm Lạc gật đầu.

Bắc Vũ suy nghĩ một chút:

– Vậy em kể chuyện cậu bé và con rồng nhé.

Thâm Lạc:

– Ừ.

– Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé lạc vào một khu rừng rọ. Trong lúc đang tìm đường về nhà, cậu gặp phải một con rồng. Cậu bé và con rồng đánh nhau một trận. Sau khi thoát khỏi nanh vuốt của con rồng, cậu bé cố gắng kéo cơ thể chông chắt vết thương của mình ra khỏi cánh rừng. Cậu cứ chạy mãi chạy mãi, cũng không dám quay đầu lại vì cho rằng con rồng kia vẫn đang đuổi theo cậu. Sau đó cậu chạy tới một ngôi làng, mọi người thấy lạ vì cậu cứ chạy như vậy, thì hỏi cậu sao cậu lại chạy. Cậu liền đáp là có một con rồng đang đuổi theo cậu, nó đang ở ngay sau lưng cậu. Mọi người lại nói, làm gì có con rồng nào đâu, nhưng cậu bé lại luôn miệng nói rằng con rồng đang đuổi theo cậu. Cậu còn định cho mọi người xem vết thương trên người mình. Nhưng trên người cậu lại không hề có vết thương nào cả, cậu bé vội la lên, cháu nói thật đó, có rồng đuổi theo cháu mà. Mọi người lại nói, không có rồng đâu, cháu quay lại mà xem. Cậu bé lấy hết can đảm quay đầu lại nhìn. Và phía sau cậu không có con rồng nào cả mà chỉ có một chiếc cầu vồng xinh đẹp đang treo giữa không trung thôi. Lúc này cậu mới nhớ ra là con rồng đó đã bị cậu giết chết ở trong rừng rồi, nên sẽ không có con rồng nào đuổi theo cậu nữa.

Bắc Vũ kể xong câu chuyện thì cười hì hì hỏi anh:

– Anh đã nghe câu chuyện này chưa?

Thâm Lạc lắc đầu.

Bắc Vũ lại hỏi:

– Vậy anh có thấy hay không?

Thâm Lạc cười khẽ:

– Anh có phải trẻ con đâu.

Bắc Vũ nói:

– Rồi sẽ có một ngày cậu bé trong câu chuyện trong còn là trẻ con nữa.

Thâm Lạc giơ tay lên che mắt lại. Anh im lặng một lát rồi lại hỏi:

– Con rờng đó thật sự bị cậu bé giết à?

Bắc Vũ nói:

– Có phải cậu bé giết hay không không quan trọng, bởi vì cậu bé không cần đi tới khu rừng đó nữa.

– Vậy nếu cậu bé muốn quay lại đó thì sao?

Bắc Vũ nói:

– Vậy cũng không sao cả, bởi vì cậu bé đó bây giờ đã lớn rồi, có đủ năng lực để giết chết con rờng rồi.

Thâm Lạc im lặng.

Bắc Vũ cầm lấy tay anh:

– Có rất nhiều người đã từng gặp phải rồng khi còn nhỏ. Nhưng khi lớn lên, họ mới phát hiện ra là con rồng đó cũng không đáng sợ như vậy.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Có lẽ là vậy! Nhưng mà nếu rằng con rồng đó có độc thì dù miệng vết thương có khỏi hẳn cũng vẫn còn nọc độc trong cơ thể. Em có thấy sợ không?

Bắc Vũ nói:

– Nếu em đã có bản lĩnh giết rồng, thì cần gì phải sợ nọc độc chứ?

Thẩm Lạc cầm lấy tay cô. Anh mở mắt ra nhìn cô, sau đó mới lẩm bẩm:

– Em nói rất đúng.

Bắc Vũ mỉm cười:

– Anh ngủ đi, chắc chắn giấc mơ đêm nay của anh sẽ không có rồng đâu.

Thẩm Lạc gật đầu rồi nhắm mắt lại.

Bắc Vũ lại không ngủ ngay mà chỉ lặng lẽ nhìn anh.

Khoảng cách của hai người chỉ có khoảng một mét thôi, nên hơi thở mong manh của cả hai đều quấn lấy nhau.

Cơ mặt anh giãn ra, trông rất yên bình.

Bắc Vũ biết, đêm nay chắc chắn sẽ không có rồng.

Sau này cũng vậy.

*

Ngày nào Bắc Vũ cũng đóng quân ở bệnh viện. Trừ những lúc về nhà lấy đồ dùng hàng ngày ra, thì lúc nào cô cũng ở cùng với Thẩm Lạc.

Phi Thuyền Nhỏ đang đi học mầm non, nên chỉ có thể đến thăm bố vào ngày nghỉ thôi. Mỗi khi cậu nhóc được tới thăm bố thì đều cố gắng kể chuyện chọc cho Thẩm Lạc cười.

Sau ba tuần nằm viện, cuối cùng Thẩm Lạc đã được đón về nhà.

Ngày anh xuất viện, là một sáng chủ nhật cuối thu mát mẻ, trong trẻo.

Khi hai người ra đến cổng bệnh viện, Thẩm Lạc lại nói:

– Em đợi anh một lát nhé, anh đi ra đây một chút.

Bắc Vũ gật đầu, rồi nhìn theo phía anh đi.

Cô biết anh đang đi đâu.

So với dãy nhà chính thì dãy nhà trắng này đúng là một thế giới khác biệt.

Thẩm Lạc đứng ở cửa nhìn vào bên trong.

Trên bãi cỏ xanh rờn có mấy bệnh nhân đang ở đi dạo và nói chuyện.

Một cậu thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi ở trong sân nói:

– Em hi vọng sau khi khỏi bệnh có thể quay về trường học.

Một anh chàng nói:

– Em thông minh như vậy thì chắc chắn sẽ làm được thôi.

Thiếu niên cười:

– Em cảm ơn lời chúc của anh. Em cũng hi vọng anh mau khỏe lại.

Anh chàng nói:

– Sẽ mà.

Thiếu niên đột nhiên nói:

– Nhìn kia, cầu vồng!

Thẩm Lạc cũng nhìn theo, hóa ra là ánh nắng mặt trời chiếu vào suối phun nước tạo ra một chiếc cầu vồng mỏng manh.

Anh lại nhớ tới câu chuyện Bắc Vũ mới kể.

Cậu bé quay đầu lại nhưng không thấy con rồng đâu mà chỉ nhìn thấy một chiếc cầu vồng.

Anh mỉm cười rồi quay người đi về.

Bắc Vũ đang ngồi trên xe đợi anh, thấy anh quay về thì mở cửa xe cho anh rồi hỏi:

– Anh đi xem gì đó?

Thâm Lạc nhìn cô:

– Cầu vồng, anh trông thấy một chiếc cầu vồng.

– Vậy à? Có đẹp không?

Bắc Vũ nhướn mày, vừa khởi động xe, vừa hỏi.

– Rất đẹp.

Bắc Vũ cười: “Hôm nay anh xuất viện, đợi lát nữa em sẽ tặng anh một món quà.

Thâm Lạc hỏi:

– Quà gì?

Bắc Vũ cười:

– Bí mật.

Chương 49:

Khi chiếc xe vừa dừng lại trong con ngõ nhỏ, Bắc Vũ đã chạy vội về nhà. Thẩm Lạc không biết cô bị làm sao, nhưng cũng chỉ nhú mày một cái rồi cũng đi về nhà mình.

Mà lúc này, Giang Việt cùng mấy nhân viên đang trang trí khắp căn phòng.

Thấy Bắc Vũ về, Giang Việt vội vàng chạy tới, vừa cười vừa nhét một lá cờ (*) vào tay cô:

– Mưa Nhỏ, sắp xong rồi. Anh đã làm xong cái này cho em rồi đây.

(*) Lá cờ trao cho những người có công hoặc làm việc tốt

Bắc Vũ đang mỉm cười cầm lá cờ lên xem, đến khi nhìn thấy dòng chữ trên đó thì lại im bật:

– Em có bảo anh viết khoa trương như vậy đâu?

Giang Việt cười:

– Thế này mới hợp với em chứ.

Bắc Vũ lườm anh:

– Có mà hợp với anh ý.

– Hai chúng ta thì có khác gì nhau đâu.

Bắc Vũ trợn mắt lên nhìn Giang Việt:

– Em không bao giờ làm mấy chuyện ngu ngốc kia như anh nhé! Hai chúng ta không giống nhau chút nào hết nhé!

Giang Việt vội vàng nịnh nọt cô:

– Ừ, ừ, là anh ngu ngốc.

Anh có ngốc, có mặt dày đến đâu, thì mấy ngày nay cũng rất tự trách bản thân. Sau chuyện hôm đó, Bắc Vũ cứ nhìn thấy anh là lại mắng, lại đuổi anh đi. Mãi đến mấy hôm nay thái độ của cô mới nhẹ nhàng hơn một chút.

Dù hôm ấy, anh đã biết trước là cô sẽ mang tiền đi cứu anh, nhưng khi thấy cô đến thật, thì anh vẫn thấy rất cảm động. Cho đến khi đám người kia đòi thêm tiền nữa, thì anh liền xông lên đánh bọn họ, vì anh biết số tiền này chính là số tiền cô đã tiết kiệm từ lâu, để thực hiện ước mơ đi vòng quanh trái đất của mình. Nhưng cuối cùng, tiền thì đã lấy lại được, nhưng Thẩm Lạc thì lại bị thương, nên anh vẫn không thể tha thứ cho chính mình được.

Mấy ngày ở bệnh viện với Thẩm Lạc, Bắc Vũ cũng biết là nếu chuyện này lại xảy ra một lần nữa, thì Giang Việt cũng vẫn làm như vậy. Nên nếu Thẩm Lạc không để ý, thì cô cũng không mắng Giang Việt nữa, mà chỉ cấm Giang Việt không được đi tìm Lý Nhu khi Lý Nhu chưa giải quyết xong chuyện của mình mà thôi.

Mặc dù Giang Việt đã gật đầu đồng ý, nhưng cô dùng chân để nghĩ cũng biết là anh sẽ vẫn đâm đầu vào đó.

Nếu là cô lúc trước, thì khi thấy chuyện của Giang Việt, cô sẽ càng thấy ghét chuyện yêu đương hơn. Nhưng bây giờ cô đã có Thẩm Lạc, nên cô có thể thông cảm cho Giang Việt. Bởi vì nếu Thẩm Lạc mà xảy ra chuyện, thì cô cũng sẽ bất chấp tất cả để cứu anh về.

Cô lại nhìn lá cờ trên tay, vừa bực mình lại vừa buồn cười, nên đành bảo Giang Việt tiếp tục trang trí còn mình thì đi lên phòng thay đồ.

Bởi vì bệnh viện không phải chỗ để yêu đương, nên mấy ngày nay cô đều nằm trong tình trạng lờ mờ, lệch thếch. Sau khi lật tung cả tủ quần áo để chọn được một chiếc váy dài, và vẽ cho mình một lớp trang điểm tinh xảo, thì Bắc Vũ mới nhẹ nhàng đi xuống dưới nhà.

Khi mà mọi thứ đã sẵn sàng, thì có hai giọng nói vang lên ở ngoài cửa.

– Bố ơi nhanh lên!

– Nhanh làm gì?

– Bố cứ đi đi rồi sẽ biết.

Là giọng của Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ.

Hai người vừa vào cửa liền nghe được một loạt “bụp” “bụp” ở trên đầu. Sau đó liền có vô số những sợi dây màu rơi xuống chỗ hai người, trong tiếng reo hò, vỗ tay của mọi người.

Phi Thuyền Nhỏ bỏ tay Thẩm Lạc ra, rồi vui vẻ hò hét theo mọi người.

Thẩm Lạc gạt những sợi dây màu trên đầu mình ra, rồi nhú mào nhìn xung quanh.

Sau đó anh liền trông thấy Bắc Vũ, Giang Việt, mười nhân viên trong công ty, một chiếc bánh gato, một chai champagne, và một chiếc băng rôn có dòng chữ “Nhiệt liệt chúc mừng Lạc Thần xuất viện!” được treo trên tường.

Thẩm Lạc đứng im tại chỗ, đầu lông mày run lên. Bắc Vũ vừa mỉm cười vừa đi tới trước mặt anh. Cô đưa lá cờ trong tay cho anh rồi nói:

– Tặng anh này!

Thẩm Lạc cúi đầu xuống nhìn. Bên trên lá cờ là một hàng chữ rất to:

Gặp được anh là điều tuyệt vời nhất đời em.

Gửi Thẩm Lạc đẹp trai nhất thế giới.

Ký tên: Fan cuồng mãi mãi của anh – Bắc Vũ.

Tất cả mọi người lại hét ầm lên, có người còn gọi luôn là “anh rể” nữa.

Bắc Vũ quay lại lườm bọn họ rồi nghiêng đầu nhìn Thẩm Lạc.

Cô chưa từng yêu đương chính thức bao giờ, nên cô vẫn luôn cảm thấy phải có thứ gì đó để chứng minh cho mối quan hệ của hai người. (như kiểu bản đăng ký kết hôn ý)

Mười mấy năm trước cô không dám tỏ tình, là do cô sợ bị từ chối.

Nhưng bây giờ cô đã biết Thẩm Lạc cũng thích cô rồi, thì cô còn sợ gì mà không dám tỏ tình chứ.

Thẩm Lạc không phải kiểu người chủ động, thậm chí cách suy nghĩ của anh cũng khác hẳn mọi người, nên cô mà chờ anh tỏ tình, thì chắc chẳng chờ được đâu. Nhưng khi chuẩn bị để tỏ tình, thì người to gan như Bắc Vũ cũng vẫn thấy bối rối. Dù sao cũng là lần đầu tiên mà. Vì vậy dưới sự cố vấn ngu ngốc của Giang Việt, cô đã quyết định lựa chọn phương thức này để bày tỏ tình cảm của mình với Thẩm Lạc.

Cô mỉm cười chờ đợi phản ứng của Thẩm Lạc.

Vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như mọi ngày, đầu lông mày hơi nhíu lại, lộ ra vẻ mặt khó có thể diễn tả nổi.

Có vẻ anh không thích cách mấy người kia cổ vũ lắm, nên sau khi anh nhíu mày một lúc, thì lại quay người bỏ đi.

Bắc Vũ cũng không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy. Cô tổ chức tiệc mừng anh xuất viện, và tỏ tình với anh trước mặt mọi người, thì lẽ ra anh phải rất cảm động, rồi ôm lấy cô, vui vẻ hôn cô mới đúng chứ?

Sao lại là quay người bỏ đi?

Thật là mất mặt mà!

Bắc Vũ đang định đuổi theo anh hỏi cho ra lẽ, thì Thẩm Lạc lại đột nhiên quay lại. Trong ánh mắt kinh ngạc của bao người, anh vác cô lên vai rồi vội vàng đi về nhà.

Bắc Vũ sợ đụng vào vết thương chưa khỏi hẳn của anh, nên không dám giãy dụa gì. Đến tận khi hai người sang đến nhà anh, cô mới hỏi:

– Anh làm cái gì đó?

Thẩm Lạc lại hỏi:

– Đây chính là quà em tặng anh à?

Bắc Vũ gật đầu:

– Đúng vậy! Tiệc chúc mừng này, cả lá cờ kia nữa.

Sau đó cô lại giơ lá cờ lên trước mặt anh.

Thẩm Lạc lườm cô:

– Ngây thơ!

Bắc Vũ đang định phản bác thì lại trông thấy hai tai anh đỏ ửng, nên hỏi dò:

– Không phải là anh đang xấu hổ đấy chứ?

Cô biết tính anh hơi khác thường, nhưng chắc không đến mức xấu hổ như vậy đâu. Vì trước khi hai người trở thành bạn giường, thì cô có lẽ nhìn thấy anh đang tắm, mà lúc đó anh đâu có ý kiến gì đâu.

Thẩm Lạc lườm cô rồi giật lấy lá cờ.

Bắc Vũ bất mãn nói:

– Anh không có phản ứng gì đặc biệt à?

Thẩm Lạc nghiêm mặt nhìn cô:

– Em muốn anh có phản ứng gì?

Bắc Vũ nói:

– Ví dụ như nêu ý kiến của mình về lá cờ này của em.

– Em muốn ý kiến gì?

Nếu cô mà không biết rõ tính cách của anh, thì cô đã xông tới đấm cho anh một trận rồi.

Bắc Vũ hít sâu một hơi, rồi cố gắng nói chuyện thật bình tĩnh:

– Ví dụ như, gặp được em cũng là điều tuyệt vời nhất đời anh.

Thẩm Lạc nhìn cô như nhìn một con ngốc.

Bắc Vũ lại mặt dày nói tiếp:

– Hoặc là em là người đẹp nhất trong đời anh.

Thẩm Lạc vẫn không có phản ứng gì.

Bắc Vũ:

– Hoặc là, anh rất thích em, rất rất rất thích em...

Cô còn chưa nói xong, thì Thẩm Lạc đã xông tới hôn cô.

Vì anh đang bị thương, nên mấy tuần nay hai người không dám làm gì cả, không giống một cặp đôi yêu đương vụng trộm chút nào.

Nụ hôn này của Thẩm Lạc rất mạnh mẽ, làm Bắc Vũ không thể trụ được. Cô vội vàng đẩy anh ra nhưng lại bị anh cầm lấy tay. Đến tận khi hai người không thở được nữa, anh mới hơi lùi lại. Bắc Vũ vừa thở hổn hển vừa nói:

– Anh làm gì thế hả? Không sợ đụng vào vết thương à?

Thẩm Lạc nói:

– Em đòi xem phản ứng của anh còn gì.

Bắc Vũ sửng sốt:

– Đây mà là phản ứng à?

Thẩm Lạc kéo tay cô xuống dưới:

– Vậy cái này có tính không?

Bắc Vũ bóp anh một cái rồi cười:

– Không ngờ anh cũng biết giở trò lưu manh đấy! Em về lấy cho anh một miếng bánh nhé. Anh đi nghỉ trước đi.

Thẩm Lạc gật đầu.

Bắc Vũ đi ra đến cửa thì lại quay đầu lại nói với anh:

– Thẩm Lạc!

Thẩm Lạc nhìn cô.

– Em thích anh, rất rất rất thích anh!

Cô nói xong thì vội vàng chạy mất.

Thẩm Lạc bật cười nhìn theo bóng lưng của cô, rồi lại cúi xuống nhìn lá cờ trên tay.

“Gặp được anh là điều tuyệt vời nhất đời em.”

Một câu nói sến súa như vậy, mà khi dùng cách này để nói ra thì lại có vẻ rất buồn cười. Đúng là rất hợp với phong cách của cô.

Thẩm Lạc cầm lấy lá cờ rồi đi về phòng.

Bắc Vũ về đến công ty thì gặp được một bãi chiến trường. Mọi người đang dùng bánh gato làm vũ khí để đánh trận. May mà cô phản ứng kịp thời, không thì miếng bánh trên tay Phi Thuyền Nhỏ đã nằm trên người cô rồi.

Cô lắc đầu đi cắt một miếng bánh, rồi nhắc nhở mọi người:

– Lãng phí đồ ăn là hành vi không tốt đâu.

Giang Việt cười hì hì:

– Biết rồi, biết rồi. Lạc Thần mới được xuất viện, em mau đi giở đó với cậu ấy đi!

– Giang Nhị Cầu!

Bắc Vũ hét lên.

Giang Việt giơ hai tay lên đầu hàng:

– Em mau đi chăm sóc Lạc Thần đi, cậu ấy còn phải dưỡng bệnh khá lâu đấy.

Khi Bắc Vũ mang bánh sang, thì Thẩm Lạc đã về phòng rồi.

Cô vừa bước chân vào phòng anh liền trông thấy ngay lá cờ được treo ở trên đầu giường.

Bắc Vũ cũng không ngờ là anh sẽ làm như vậy. Cô nhìn lá cờ đỏ tươi trên nền tường trắng tinh, mà không nói lên lời. Tối nào đi ngủ cũng trông thấy nó thì sẽ ngại lắm đấy!

– Cái kia... để trong ngăn kéo là được rồi.

Thẩm Lạc nghiêm túc nói với cô:

– Em muốn anh có phản ứng mà? Sau này ngày nào cũng trông thấy nó, đã đủ phản ứng chưa?

Đây không phải là phản ứng, mà là tử hình công khai thì có!

Bắc Vũ ghen lời một lát, rồi mới mỉm cười:

– Em lại thích phản ứng vừa rồi của anh hơn.

Chương 50:

Cô tiến lại gần anh, hôn lên khóe môi của anh rồi nhẹ nhàng hỏi:

– Vậy bây giờ chúng ta là gì của nhau?

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cô, khóe môi anh cong lên:

– Em nghĩ là gì?

Bắc Vũ lại nói:

– Em đang hỏi anh cơ mà.

Cô đã tặng cờ tỏ tình rồi thì ít ra anh cũng phải làm gì đó để bày tỏ tâm ý chứ.

Ai ngờ Thẩm Lạc lại nói:

– Em thấy nó là cái gì, thì nó là cái đó.

Anh giỏi lắm! Bắc Vũ nghĩ một lát rồi nói:

– Em cảm thấy quan hệ của chúng ta chỉ hơn bạn giường một xíu thôi, vì chúng ta có hẳn một bản thỏa thuận cơ mà.

Thẩm Lạc nhú mày lại, có vẻ rất bất mãn.

Bắc Vũ mỉm cười nhìn anh:

– Anh thấy có đúng không?

Thẩm Lạc đi tới trước tủ, lấy bản thỏa thuận ra rồi xé ngay ở trước mặt cô.

Bắc Vũ vẫn mỉm cười:

– Anh xé cũng vô dụng thôi, bên em vẫn còn một bản nhé.

Thẩm Lạc nói:

– Trên bản thỏa thuận có viết, chỉ cần một bên muốn là có thể kết thúc bất cứ lúc nào.

– À, suýt nữa thì em quên mất nó. Vậy thì bây giờ chúng ta chẳng còn quan hệ gì nữa nhỉ? À không, ít ra vẫn còn là hàng xóm chứ! Vậy thì anh hàng xóm nghỉ đi nhé, em về nhà đây.

Bắc Vũ vừa quay người đi được một bước, thì Thẩm Lạc đã vội vàng kéo cô lại và hôn tới tấp. Sau đó anh liền đẩy cô lên trên giường, rồi cũng bò lên theo.

Bắc Vũ sợ mình chạm phải vết thương bên vai phải của anh nên phải lăn sang một bên rồi cười:

– Anh không nói rõ quan hệ của chúng ta mà đòi lăn giường với em á? Đúng là đồ cặn bã, chỉ muốn ăn không muốn chịu trách nhiệm. Em từ chối nhé.

Thẩm Lạc nhìn cô, rồi phun ra ba chữ:

– Kết hôn đi!

Lúc đầu Bắc Vũ còn tưởng là mình nghe nhầm, nhưng sau đó Thẩm Lạc lại nói:

– Anh không phải cặn bã, anh sẽ chịu trách nhiệm. Mai chúng ta đi kết hôn luôn.

Bắc Vũ sợ đến mức suýt thì rơi xuống khỏi giường. Cô nghĩ tới tính cách thẳng thắn của anh thì vội vàng nói:

– Em chỉ nói đùa thôi mà, anh không nhận ra à? Em chỉ là muốn anh thừa nhận quan hệ của chúng ta thôi mà.

Thẩm Lạc nghiêm túc nói:

– Thì là quan hệ có thể kết hôn.

Bắc Vũ xua tay:

– Ai muốn kết hôn chứ? Mà làm gì có ai chưa yêu mà đã cưới chứ?

Cô cũng không biết là anh cố ý hay thật sự nghĩ như vậy nữa, nên cô hỏi tiếp:

– Vậy rốt cuộc chúng ta có quan hệ gì hả?

Thẩm Lạc đột nhiên kéo cô về chỗ mình rồi mỉm cười, nói rõ ràng từng từ một:

– YÊU !ĐƯƠNG!

Bắc Vũ còn chưa kịp cười vì hài lòng, thì đã bị anh đè xuống giường.

Hai người đã lâu chưa làm, nên vào thời điểm thiên thời, địa lợi, nhân hòa thế này, thì tất nhiên là châm phát là cháy.

Nhưng mà vết thương trên vai Thẩm Lạc vẫn chưa khỏi hẳn, nên Bắc Vũ cũng không dám đụng vào anh, mà chỉ có thể để mặc anh thích làm gì thì làm.

Ngay tại lúc hai người đang rất vui vẻ, thì dưới lầu lại xuất hiện một giọng nói của con nít:

– Bố ơi, bố có lấy bánh gato nữa không?

Bắc Vũ nghe thấy vậy thì giật nảy mình lên, trong lúc vô ý thức, tay cô chạm phải vai Thẩm Lạc. Ngay sau đó, Thẩm Lạc liền kêu lên, không biết là do đau hay là do gì đó.

Vẻ mặt luôn bình tĩnh của anh lúc này cũng phải sụp đổ. Anh đi tới bên cửa sổ, rồi nhìn xuống dưới.

Phi Thuyền Nhỏ đang đứng ở dưới lầu, cậu nhóc giơ miếng bánh gato trong tay lên rồi cười hì hì với anh:

– Bố ơi, chỉ còn mỗi miếng bánh này thôi, chú Nhị Cầu bảo con mang về cho bố đấy!

Thẩm Lạc nghiêm mặt:

– Con mang cho chú Nhị Cầu ăn đi.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu rồi vui vẻ chạy đi tìm Giang Việt.

Bắc Vũ còn đang nằm trên giường nghe vậy thì cười ha ha:

– Anh thật sự không nên đi cứu Giang Nhị Cầu. Em thì là do có họ rồi, nên không làm gì khác được, chứ anh vẫn có thể chọn được. Em khuyên anh đừng nói cho anh ấy biết là anh c anh ấy là bạn. Không thì một ngày nào đó anh sẽ bị anh ấy làm phiền chết đấy.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Anh cũng thấy vậy.

Anh ngồi xuống bên giường, nhìn về phía cô.

Bắc Vũ ngồi dậy sờ lên vết thương trên vai anh:

– Vừa nãy em đụng phải nó, có đau lắm không?

Thẩm Lạc lắc đầu, rồi cầm tay cô lên hôn, sau đó đột nhiên nói:

– Cảm ơn em!

Bắc Vũ giả vờ không hiểu:

– Cảm ơn em cái gì? Em phải cảm ơn anh mới đúng, vì anh chẵn dao cho em mà.

Thẩm Lạc nói:

– Dù sao cũng cảm ơn em.

Thật ra Bắc Vũ hiểu anh đang nói gì, nhưng có một số chuyện chỉ nên ngầm hiểu với nhau thôi.

Câu chuyện cậu bé và con rồng kia của cô là do cô bịa ra, lúc đó cô chỉ muốn nói cho anh biết rằng, cô sẽ không để tâm đến quá khứ của anh đâu, nên anh cũng không cần phải để ý đến nó.

Mà anh thông minh như vậy, chắc chắn là sẽ hiểu được ý cô.

Bắc Vũ mỉm cười rồi chợt nhớ ra một chuyện:

– Anh nói xem bây giờ chúng ta đang trong giai đoạn yêu đương, mà tại sao còn chưa đi hẹn hò đã lăn ga giường rồi.

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Vậy ngày mai bắt đầu hẹn hò.

Nói thì nói như vậy, chứ tối hôm đó Bắc Vũ vẫn ngủ ở trên giường Thẩm Lạc.

Mấy ngày nay Bắc Vũ mãi chăm sóc anh, nên công việc ở công ty đều do Giang Việt gánh vác cả. Mà dạo này công ty lại nhiều việc, nên sau khi tan tầm, Giang Việt cũng không dám ra ngoài chơi bởi lêu lổng. Có đôi khi Phi Thuyền Nhỏ về nhà thì anh còn trông cậu nhóc giúp Thẩm Lạc nữa. Phi Thuyền Nhỏ cũng rất thích chơi với Giang Việt, vì chỉ cần chơi với anh, thì dù là cờ ca rô hay cờ cá ngựa, cậu nhóc cũng sẽ thắng toàn tập, rất có cảm giác thành tựu.

Bây giờ Thẩm Lạc xuất viện, công việc của Bắc Vũ cũng lu bù hơn.

Sau một ngày bận rộn đến hơn bốn giờ chiều, Phi Thuyền Nhỏ công cặp sách chạy vào nói với Giang Việt:

– Chú Nhị Cầu ơi, bố cháu bảo là tối nay bố cháu đi hẹn hò với chị, nên cháu sang đây chơi với chú nhé.

Giọng cậu nhóc rất to nên tất cả mọi người trong công ty đều nghe được, ngay sau đó mọi người đều cười ầm lên.

Mặc dù chuyện của cô và Thẩm Lạc ai cũng biết cả rồi, nhưng lúc này Bắc Vũ lại cảm thấy rất ngỡ ngàng, cô liền nói:

– Cười cái gì đó hả? Còn chưa hết giờ làm việc đâu! Mau làm việc đi!

Nhà thiết kế Tiểu Chiêu ngồi cạnh cô kéo dài giọng.

– A – –

Bắc Vũ đi lên lầu chọn quần áo, nhưng không biết vì sao cô lại thấy rất kích động, và hồi hộp.

Rõ ràng cô và Thẩm Lạc đã ngủ lâu thế rồi, mà vừa nghe thấy hẹn hò liền thấy hồi hộp như một cô gái mới lớn vậy.

Cô chọn tới chọn lui mà không ưng bộ nào hết. Đúng là bực mình mà!

Cuối cùng cũng chọn được một bộ thì lại đến lượt trang điểm. Trang điểm đậm thì không hợp với cô, mà Thẩm Lạc cũng sẽ không thích; còn trang điểm nhẹ thì lại không đủ bắt ngờ.

Mãi một tiếng sau, cô mới sửa soạn xong xuôi, cũng vừa hay đến giờ tan tầm.

Khi cô xuống dưới nhà, thì mọi người đã về hết rồi, chỉ còn mỗi Giang Việt và Phi Thuyền Nhỏ đang chơi cờ cá ngựa. Giang Việt đi sai bước, nên đang mặt dày đòi đi lại, còn Phi Thuyền Nhỏ thì rất rộng lượng nhường anh.

Bắc Vũ bĩu môi:

– Giang Nhị Cầu, anh có biết xấu hổ không hả?

Giang Việt vừa định cãi, thì đã trông thấy bộ dạng của cô. Anh liền “chặc” một tiếng rồi cười:

– Em nói với Lạc Thần là về muộn một chút cũng được, mà không về cũng không sao cả. Phi Thuyền Nhỏ đã có anh lo rồi!

Bắc Vũ lại nói:

– Anh có tin được không đó?

Phi Thuyền Nhỏ cười tủm tỉm nói:

– Chị cứ yên tâm đi, em sẽ trông chú Nhị Cầu cho.

Giang Việt giả vờ trợn mắt:

– Nhóc con nói linh tinh gì đấy?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Đúng rồi còn gì, lần trước chú chưa đánh răng đã định đi ngủ, là cháu nhắc chú đấy. Còn cả lần chú bị bỏng, cháu phải đi tìm thuốc cho chú nữa.

Bắc Vũ cười:

– Vậy thì chị giao chú Nhị Cầu cho Phi Thuyền Nhỏ nhé!

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Vâng ạ!

Bắc Vũ ra khỏi cửa nhà, thì mặt trời đã ngả về tây.

Thẩm Lạc đang đứng đợi cô ở cổng.

Tóc anh được chải chuốt tỉ mỉ, trông rất gọn gàng. Anh mặc một chiếc áo sơ mi kiểu Anh, và một chiếc quần âu bình thường. Chỉ là cách ăn mặc đơn giản thôi, mà vẫn có thể làm nổi bật sự anh tuấn bất phàm của anh.

Trên tay anh là một bó hoa hồng, còn bên cạnh anh là một chiếc ô tô, không biết anh mượn ở đâu nữa.

Nhìn qua còn tưởng là cao thủ tán gái cơ.

Thấy Bắc Vũ đi tới, thì anh liền đưa bó hoa cho cô.

Bắc Vũ mỉm cười:

– Em cảm ơn.

Thẩm Lạc cũng cười:

– Anh đặt nhà hàng rồi, sau khi ăn xong chúng ta lại đi xem phim.

Bắc Vũ kinh ngạc:

– Anh chuẩn bị đầy đủ thật đấy!

Nơi Thẩm Lạc hẹn trước là một nhà hàng đồ Tây cao cấp. Bắc Vũ không thích cơm Tây lắm, nhưng cũng không bài xích bầu không khí chua loét của việc hẹn hò.

Nhưng mà lúc đầu cô còn tưởng là một bữa tối lãng mạn với thế giới của hai người. Ai ngờ cô vừa chọn món xong, thì lại có một đội nhạc công đi tới kéo đàn ở ngay bên cạnh. Sau đó khi món ăn đã được mang lên, thì anh chàng phục vụ ăn mặc lịch thiệp, phong độ cũng đứng ở đó phục vụ luôn.

Bắc Vũ nhìn về phía Thẩm Lạc, anh đang mỉm cười nhìn cô, tựa như đang hỏi cô có thích không vậy?

Bắc Vũ im lặng, lãng mạn chứ có phải là đến khoe giàu đâu, cái người này nghĩ kiểu gì vậy trời?

Cuối cùng sau bữa cơm đó, Bắc Vũ vẫn còn chưa no, nên khi ra khỏi đó rồi, cô phải đi mua thêm một bát mì lạnh ở ven đường ăn cho đỡ đói.

Sau đó hai người đến rạp chiếu phim. Bộ phim mà Thẩm Lạc mua là một bộ phim kinh dị mới ra rạp.

Ngay đầu phim, bầu không khí khủng bố đã mở ra, làm cô gái ở ghế bên hét âm lên, rồi vùi đầu vào ngực bạn trai. Trong khi đó Bắc Vũ vẫn đang thản nhiên ăn bắp rang, cho đến khi thấy Thẩm Lạc cứ liếc cô mãi, cô mới quay lại hỏi anh:

– Sao thế?

Thẩm Lạc lắc đầu.

Bắc Vũ cũng không để ý đến anh nữa, mà chỉ tiếp tục xem phim, ăn bắp rang.

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc vẫn nhìn cô với một ánh mắt rất lạ, liền đẩy anh:

– Anh bị sao thế?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Không có gì.

Anh còn chưa nói hết câu, thì một quyển sổ nhỏ đã rơi xuống trước mặt hai người.

Bắc Vũ nhanh nhẹn nhặt lên xem. Sau đó cô liền trông thấy mấy chữ rất to ở ngay trên bìa: “Sổ tay hẹn hò”

Nội dung ở trong là:

+ Nên mặc thế nào khi đi hẹn hò?

+ Lần đầu hẹn hò nên ăn ở đâu cho lãng mạn?

+ Xem phim thì nên xem phim kinh dị, để bạn gái ỷ lại mình.

Đọc xong chỗ đó, cô lại nhớ tới những hành động của Thẩm Lạc tối nay, thì ôm bụng cười:

– Anh copy ở trên mạng hả?

Thẩm Lạc vội vàng giật lấy quyển sổ rồi nói:

– Toàn dẫn linh tinh, chẳng thấy đúng gì cả.

Bắc Vũ biết là anh muốn cho cô vui nên mới tìm cách để lần hẹn hò này thật lãng mạn, nên cô không cười nữa mà nói:

– Cũng có cái đúng đấy. Em rất thích cái cuối cùng.

Điều cuối cùng là, thuê phòng thì không được ham rẻ, nếu có điều kiện thì phải kiếm khách sạn bốn sao trở lên.

Chương 51:

– Thẩm Lạc!

Bắc Vũ đang mỉm cười nhìn anh, thì lại có một giọng nói xen ngang bầu không khí sến súa của hai người.

Thẩm Lạc quay đầu lại, thì thấy An Lộ đang nhẹ nhàng đi ra khỏi ánh đèn đường ấm áp.

Bắc Vũ híp mắt lại, lần đầu tiên đi hẹn hò đã gặp phải tình địch, chứng tỏ hôm nay không phải ngày hoàng đạo rồi.

Cô ôm lấy tay Thẩm Lạc để tuyên bố chủ quyền, đợi An Lộ đi đến gần rồi mới hỏi:

– Chào nhiếp ảnh gia An! Trùng hợp thật đấy!

An Lộ cũng cười:

– Đúng vậy. Đi xem phim à?

Bắc Vũ gật đầu:

– Vâng!

An Lộ nhú mày, rồi nói bằng một giọng rất khiêu khích:

– Không biết em thấy ngại nếu chị nói chuyện riêng với Thẩm Lạc một lát không?

Bắc Vũ đang định rút tay ra, thì Thẩm Lạc lại kéo cô lại:

– Em có chuyện gì thì cứ nói luôn đi!

An Lộ bật cười:

– Anh sợ gì chứ? Không dám nói chuyện riêng với em à?

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc, vỗ tay anh để động viên rồi rút tay mình ra:

– Em ra xe chờ anh nhé.

Thẩm Lạc gật đầu.

Bắc Vũ đi rồi, An Lộ mới chỉ vào một chiếc bàn ở gần đó:

– Chúng ta sang bên kia ngồi một lát nhé? Anh yên tâm đi, em không ăn thịt người đâu!

Thẩm Lạc yên lặng ngồi xuống bàn.

– Em muốn nói chuyện gì? – Vừa ngồi xuống bàn, anh đã mở miệng vào thẳng vấn đề.

An Lộ cười:

– Anh đừng nhìn em như thú dữ thế chứ. Lúc anh còn nằm viện, em có đến thăm anh mấy lần, nhưng lần nào cũng thấy Bắc Vũ ở đó, nên em

không vào quấy rầy hai người. Nhưng cứ nhìn thấy hai người, là em lại nhớ tới năm đó.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– An Lộ, đó không phải chuyện đáng để nhớ đâu. Mà ngược lại nó rất âm u và tuyệt vọng. Em đừng có nghĩ tốt về nó nữa.

An Lộ lắc đầu:

– Em không nghĩ tốt về nó. Đúng là ban đầu nó rất âm u, nhưng vì nó mà em mới gặp được anh, nên em cảm thấy nó cũng không tệ lắm đâu.

Thẩm Lạc càng nhíu mày sâu hơn:

– An Lộ, đã mười mấy năm trôi qua rồi, sao em vẫn chưa ra khỏi dãy nhà trắng đó thế?

An Lộ không cười nữa mà chỉ buồn bã nói:

– Bởi vì em không muốn đi ra. Em luôn cho rằng anh vẫn còn ở trong đó, nhưng bây giờ em mới biết là anh đã đi ra từ lâu rồi.

Cô bình tĩnh nhìn anh:

– Thẩm Lạc, em không phải một người thích đeo bám người khác, em chỉ muốn hỏi anh, vì sao anh lại thích Bắc Vũ thôi. Rõ ràng chúng ta mới sống chung một thế giới cơ mà.

Thẩm Lạc không đáp mà chỉ hỏi lại:

– Vậy sao em lại luôn đuổi theo anh?

An Lộ nói:

– Vì năm đó anh đã cứu em, giúp em vượt qua quãng thời gian tối tăm nhất của cuộc đời.

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Vậy đây chính là cái mà em gọi là yêu đó hả? Không đâu, nó chỉ là sự cảm kích thôi. Còn với câu hỏi của em ý, anh cảm thấy nó còn huyền bí hơn cả vụ nổ trong vũ trụ nữa, vì anh cũng không biết đáp án của nó là gì, thậm chí còn phải dùng cả đời để đi tìm kiếm nó.

An Lộ im lặng một lát rồi hỏi:

– Cho nên, em sẽ không bao giờ có cơ hội sao?

Thẩm Lạc nói thẳng:

– Không!

An Lộ cười:

– Được rồi, đây mới là Thẩm Lạc mà em thích chứ, không hề dài dòng chút nào.

Thẩm Lạc lại nói:

– Thật ra vấn đề ban nãy của em cũng có đáp án đấy. Bởi vì cô ấy là tia nắng đầu tiên anh nhìn thấy sau khi ra khỏi dãy nhà trắng.

Năm anh năm tuổi, bố mẹ anh mất vì tai nạn. Anh được ông nội đón về nước, vì tiếng Trung của anh không tốt lắm, nên các bạn trong lớp đều xa lánh anh. Sau này ông nội biết anh có thiên phú học tập hơn người, nên cho anh nhảy lớp liên tục. Bởi vậy từ hồi tiểu học, anh vẫn luôn là người nhỏ tuổi nhất trong lớp.

Mà trước khi trưởng thành, thì việc chênh lệch hai ba tuổi là một khoảng cách rất rất lớn. Khi các bạn cùng lớp bắt đầu bước vào độ tuổi dậy thì, thì anh vẫn là một cậu nhóc con.

Mà trong lớp có một người được gắn mác là thiên tài, thì sẽ có rất nhiều người tò mò, muốn trêu chọc anh, nhưng lại không có ai muốn chơi với anh cả. Cũng chính sự trêu chọc và xa lánh vô hình này đã làm anh cảm thấy cô độc và sợ hãi. Anh chỉ có thể cố gắng học tập hơn để nhanh chóng thoát khỏi bọn họ, và vì thế anh càng nhảy lớp nhanh hơn. Cho đến khi anh lên cấp ba, các bạn trong lớp đều là mười sáu, mười bảy tuổi, trong khi anh chỉ có mười hai tuổi.

Một thiên tài nhỏ tuổi, ít nói, lại nhiều tiền tất nhiên sẽ trở thành đối tượng bắt nạt của đám học sinh cá biệt.

Quãng thời gian đó như một cơn ác mộng vậy. Không biết bao nhiêu lần anh bị đánh bầm dập cả người chỉ vì không chịu nghe theo bọn họ. Thậm chí bọn họ còn lột sạch quần áo rồi nhốt anh ở trong toilet, và dùng tàn thuốc dí vào xxx của anh.

Càng ngày anh càng im lặng hơn, dù có bị bắt nạt cũng không dám nói với thầy cô và phụ huynh, cũng chẳng có ai dám đứng dậy chống lại mấy tên côn đồ kia để bảo vệ anh cả.

Để thoát khỏi hoàn cảnh đó, anh đã mất một năm trời để đi học tán thủ (*). Đến năm mười bốn tuổi, cơ thể của anh bắt đầu có sự thay đổi, anh

không còn là cậu bé yếu ớt ai đánh cũng được nữa, nhưng tâm lý của anh thì vẫn sụp đổ bởi việc bị ức hiếp lâu dài. Cái cảm xúc bi quan chán đời đó càng ngày càng chiếm lấy tâm trí anh. Và trong một trận xung đột với mấy tên học sinh cá biệt trong trường, anh đã không khống chế nổi ý thức của mình mà khiến cho ba người bị thương nặng.

(*) Tán thủ (tiếng Trung: 散手, tiếng Anh: Sanshou) là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa (còn gọi là kungfu).

Mãi đến khi nhận được thông báo của cảnh sát, ông nội anh và các cậu bên ngoài mới biết tâm lý anh có vấn đề, và họ đã đưa anh đến khu nhà trắng đó.

Một năm sau khi được cho phép xuất viện, tinh thần của anh đã bình thường trở lại, anh đã có thể khống chế được chính mình. Nhưng sự bài xích thế giới bên ngoài thì vẫn còn tồn tại trong con người anh. Giang Việt chính là người đã thay đổi suy nghĩ của anh, giúp anh cảm thấy cái thế giới này cũng không xấu như anh nghĩ.

Sau đó anh lại gặp được Bắc Vũ.

Suốt mười bảy năm trước, anh đều bước đi nhanh hơn các bạn cùng tuổi, anh còn không có kinh nghiệm chung sống với các bạn bằng tuổi, chứ nói gì đến chuyện mơ mộng về con gái. Nhưng nếu ngày nào cũng có một cô gái xuất hiện liên tục ở trước mặt anh, thì anh có không muốn chú ý cũng không được. Vậy nên sau mấy buổi tối cô dùng tiếng đàn để bầu bạn với anh, thì anh đã bắt đầu chú ý tới cô.

Lúc đó anh mới biết là trên đời này lại có người đơn thuần, vui vẻ như vậy. Thậm chí cô không có hào quang lấp lánh của thiên tài, trên người

cũng toàn là khuyết điểm, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được sức sống mãnh liệt của cô.

Cuộc sống âm u của anh bắt đầu có một chút năng lượng.

Vì anh không có kinh nghiệm gì cả, nên lúc đó anh cũng không biết thích là cái gì, cũng không biết những hành động nhìn như ngu ngốc của Bắc Vũ có nghĩa là thăm mếu anh.

Lúc đó anh chỉ cảm thấy cô bé này rất thú vị, chỉ cần nhìn thấy cô là anh lại thấy vui vẻ. Vì để gặp được cô nhiều hơn, mà anh bắt đầu tham dự vào những hoạt động nhóm của bọn Giang Việt.

Cũng chính vì chuyện cô và Thiệu Vân Khê bị giáo viên bắt gặp trong rừng cây, mà anh quyết định ở lại trường cho đến khi tốt nghiệp, dù đã nhận được offer. Anh sợ cô sẽ bị bắt nạt giống như mình, sợ cô cũng trở thành phiên bản thứ hai của anh. May mà cô mạnh mẽ hơn anh nghĩ, dù anh biết là cô đang giả vờ không quan tâm, nhưng như vậy cũng đủ để nói lên rằng cô sẽ không bị chìm ngìm trong những lời đồn đãi đó. Và cô sẽ vẫn có một cuộc sống vui tươi theo đúng cách của cô.

Có một số người ngay từ khi sinh ra đã là loài sinh vật sống chung với ánh nắng. Họ cắm rễ trong lòng đất, và hướng về phía ánh mặt trời.

An Lộ nhìn anh. Tuy vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt, nhưng trong mắt anh lại có một chút dịu dàng. Mà cô cũng biết, chút dịu dàng kia không phải là của cô.

Từ xưa tới nay, cô vẫn luôn là một người bướng bỉnh, theo cô thấy, kiến thức, trình độ và nghề nghiệp của Bắc Vũ không hề xứng đôi với Thẩm Lạc một chút nào. Sự khác biệt giữa hai người họ không chỉ là thế giới, mà còn là tiền tài, cấp bậc xã hội nữa.

Nhưng cô biết sau mười mấy năm xa cách, cô không còn cơ hội bước vào cuộc đời anh nữa. Mà thật ra ngay từ đầu cô cũng đã không có cơ hội rồi.

Bởi vì một cuộc sống tràn ngập ánh mặt trời, sẽ là nơi mà Thẩm Lạc – một người sống trong bóng tối lâu ngày – hướng tới.

Cô đứng dậy chào anh:

– Vậy cũng tốt, đêm nay em có thể chào tạm biệt khu nhà trắng đó rồi.

Thẩm Lạc nhìn cô ấy rồi nói:

– Là không gặp lại nữa. (*)

(*) tạm biệt = tái kiến = hẹn gặp lại. Đây là cách tạm biệt của TQ, nên bạn Thẩm mới nói là không gặp lại nữa.

An Lộ chán nản mím môi:

– Ủm, không gặp lại nữa.

Sau đó liền quay đầu bỏ đi.

Thẩm Lạc ngồi im tại chỗ một lát rồi cũng đi ra ngoài.

Lúc anh đi đến bãi đỗ xe thì không thấy Bắc Vũ ở trong xe chờ anh, mà là đứng ở cạnh cửa xe nghịch điện thoại. Có lẽ là cô quá chú tâm, nên khi Thẩm Lạc đi đến gần mà cô cũng không biết gì cả. Mãi đến khi anh ôm cô vào lòng, cô mới đẩy anh ra:

– Đừng làm phiền em, em đang thưởng thức ảnh hồi nhỏ của anh.

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn vào điện thoại cô. Đây là ảnh hồi anh mười lăm tuổi, sau khi cô lật qua vài bức thì đến ảnh anh chụp chung với An Lộ, nhìn có vẻ khá thân mật.

Sau khi anh cứu An Lộ, thì cô ấy cứ quẩn quít lấy anh. Có lẽ ai cũng có lòng cảm thông, nên anh cũng rất quan tâm An Lộ.

An Lộ rất thích chụp ảnh anh, mà anh cũng không từ chối, mặc dù anh không phải người thích chụp ảnh.

Bắc Vũ tặc lưỡi hai tiếng:

– Nhìn rất giống thanh mai trúc mã nhé. Trai tài gái sắc là đây chứ đâu!

Thẩm Lạc hỏi:

– An Lộ gửi cho em à?

Bắc Vũ gật đầu:

– Vâng! Chắc chị ấy muốn chứng minh rằng anh thực sự có một quá khứ không muốn ai biết đến nhỉ?

Thẩm Lạc trầm giọng:

– Em đừng nghe nó châm ngòi, mau xóa đi.

Sau đó anh định giật lấy điện thoại của cô, nhưng không thành công:

– Xóa đi làm gì? Em đang xem cơ mà! Anh nhìn bộ dáng nhăn nhó lúc trước của anh này, chụp ảnh mà còn không cười.

Cô xóa hết những tấm nào có mặt An Lộ đi, để lại toàn ảnh một mình anh, rồi cười hì hì:

– Dù sao em cũng không có ảnh chụp hồi nhỏ của anh, mà mấy tấm này lại đẹp như vậy, lưu vào đây để thỉnh thoảng mang ra nuôi mắt.

Bắc Vũ nói xong liền hôn lên màn hình điện thoại một cái. Thẩm Lạc thấy vậy thì nghiêng đầu nhìn cô, rồi thăm dò:

– Em không ghen đấy chứ?

Bắc Vũ khó hiểu:

– Lúc An Lộ xuất hiện anh còn chẳng nhận ra, thì anh nghĩ xem em ghen với chị ấy làm gì?

Thẩm Lạc giật mình rồi lại bật cười:

– Đi thôi, chúng ta đi tìm khách sạn năm sao, phòng tổng thống.

Bắc Vũ ngơ ngác:

– Sao thế?

Thẩm Lạc nói:

– Theo sổ tay hẹn hò thì không bỏ được con, không bắt được sói.

Bắc Vũ bật cười:

– Anh hài hước như vậy từ khi nào thế? Nhìn không ra đấy!

Thẩm Lạc cười khẽ, rồi kiêu căng nói:

– Còn nhiều chuyện em nhìn không ra lắm!

Chương 52:

Khách sạn Thẩm Lạc đặt phòng là một khách sạn năm sao xa hoa ở bên bờ sông.

– Oa! Đẹp thật đấy!

Bắc Vũ vừa đi vào phòng thì đã bị cách trang trí tinh xảo, trang nhã của căn phòng thu hút.

Cô đá giày cao gót trên chân ra, rồi chạy đến bên cửa sổ. Đứng từ trên tầng hai mươi nhìn xuống là có thể thu hết khung cảnh sông nước ban đêm vào trong đáy mắt. Từ ánh đèn leo lắt của những con thuyền nhỏ, đến hàng liễu rủ phất phơ trên bờ, tất cả mọi thứ đều vô cùng xinh đẹp.

Thẩm Lạc đi đến sau lưng cô:

– Em có thích không?

Bắc Vũ gật đầu, rồi quay lại nhìn anh:

– À khoan! Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta hẹn hò, mà sao số tay hẹn hò của anh đã nhắc tới chuyện thuê phòng rồi hả? Anh định giở trò lưu manh à?

Thẩm Lạc nghĩ một lát rồi nói:

– Trong tiểu thuyết có cảnh là hôm đầu tiên hẹn hò thì gặp trời mưa, hai người đều bị ướt nên phải vào khách sạn trú mưa mà.

Bắc Vũ hưng phấn gật đầu:

– Đúng vậy, sau đó lúc em đi tắm, thì trượt chân ngã, còn anh nghe thấy tiếng động nên chạy vội vào, sau đó không cẩn thận trông thấy xxx xinh đẹp của em, thế là tình hình không thể cứu vãn được nữa, lần đầu tiên đã ra đi.

Khóe môi Thẩm Lạc run rẩy.

Bắc Vũ lại vui vẻ chạy vào trong phòng ngắm nghía khắp nơi. Khi cô nhìn thấy hai chai rượu đỏ để trên bàn, một giường cánh hoa hồng và một hộp áo mưa trên tủ thì thuận miệng hỏi:

– Phòng này bao nhiêu một đêm thế?

Thẩm Lạc nói:

– Ừm... bình thường.

– Bình thường là bao nhiêu?

– Hơn mười ngàn. (35,887,200 vnd)

Hai con mắt của Bắc Vũ suýt nữa thì rơi xuống. Lúc đầu cô còn tưởng phòng cao cấp thì cũng chỉ hai, ba ngàn thôi, ai ngờ nó lại đắt như thế.

Cô hít sâu một hơi rồi chỉ vào hai chai rượu và hộp áo mưa:

– Thế mấy cái này có tính thêm tiền không?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Không.

Bắc Vũ thở phào một hơi:

– Kịch bản đời thành chúng ta bị dính mưa, anh dẫn em vào khách sạn, em tắm xong thì thấy lạnh, nên uống rượu cho ấm. Sau đó dưới sự kích thích của cồn, em lại nhớ tới những chuyện đau lòng gần đây, thế là uống say. Anh thấy em như vậy thì đau lòng, rồi anh vuốt ve, an ủi em. Cuối cùng một người tìm kiếm an ủi, một người không chống cự được cảm dỗ, thế là lần đầu tiên hẹn hò liền lăn giường luôn.

Thẩm Lạc nhú mày:

– Em nhớ tới chuyện đau lòng gì?

Bắc Vũ nói:

– Cứ nghĩ đến việc anh bỏ mười ngàn ra thuê phòng là tim, gan, tỳ, phổi, thận của em lại thấy đau. Anh đừng tưởng là em không thiếu tiền. Từ lúc mới lập nghiệp em chẳng dám xin tiền bố mẹ nữa. Vì tiết kiệm tiền mà em với Giang Việt phải ăn mì tôm suốt. Bây giờ em cũng có dám tiêu xài lung tung đâu, ngay cả túi xách hàng hiệu cũng toàn là second hand cả. Cho nên mấy thứ được tặng kèm trong phòng này chúng ta phải dùng bằng sạch thì thôi, không thể để lãng phí đâu.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi đi tới chỗ đầu giường, nhặt chiếc hộp nhỏ nhỏ kia lên xem:

– Mười hai cái. Cái này cũng phải dùng hết à?

Bắc Vũ nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu:

– Nhất định phải dùng hết.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Hơi khó đấy, anh sẽ cố gắng!

Bắc Vũ giơ nắm đấm lên:

– Cố lên!

Sau đó cô liền chạy đi tắm, Thẩm Lạc thấy vậy cũng đi theo cô.

– Anh làm gì đó? Chúng ta đang hẹn hò lần đầu đấy, gặp phải trời mưa đi mượn phòng thì thôi, chứ tắm chung luôn là sai kịch bản đấy.

Thẩm Lạc nghĩ nghĩ rồi nói:

– Vậy chúng ta điều chỉnh trình tự của kịch bản một chút đi, c như chúng ta đã xxx xong rồi mới đi tắm chung.

Bắc Vũ cảm thấy có lý, nên gật đầu:

– Cũng được.

Để tránh việc lãng phí, Bắc Vũ đã ngâm trong bồn tắm gần một tiếng đồng hồ. Sau khi bị Thẩm Lạc lôi ra khỏi bồn tắm, thì cô còn ở đó gọi đầu ba lần nữa mới chịu đi ra ngoài.

Mặc dù Bắc Vũ thích uống rượu, nhưng tửu lượng của cô lại không cao, mới uống một chén đã hơi say rồi. Nhưng vì theo nguyên tắc không lãng phí, cô nhất quyết đòi uống thêm mấy chén nữa. Cuối cùng mặt cô đỏ bừng lên, rồi ngã xuống giường.

Thẩm Lạc uống nốt chỗ rượu còn lại, cầm cái hộp nhỏ kia lên xem, lại nhìn về phía cô gái đang ngủ say như chết ở trên giường, rồi nghiêm mặt đắp chăn lên cho cô.

Sau đó anh liền lôi quyển sổ tay hẹn hò ra, xé thành hai nửa và ném vào trong thùng rác.

Lần hẹn hò đầu tiên đã thất bại triệt để.

Không biết là do say rượu hay là do giường phòng vip quá êm, mà tận chín giờ sáng hôm sau Bắc Vũ mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra cô đã trông thấy gương mặt không biểu tình của Thẩm Lạc. Bắc Vũ vừa mở miệng ra, liền phát hiện người mình toàn là mùi rượu. Cô vội vàng đứng dậy nhìn ngó xung quanh rồi quay lại hỏi anh:

– Tối qua em uống say rồi ngủ mất à?

Thẩm Lạc nói:

– Em nói xem? – Rồi anh cầm lấy cái hộp nhỏ kia lên:

– Còn nguyên cả hộp đây này.

Bắc Vũ cười xấu xa:

– Em say thì anh vẫn dùng được mà!

Thẩm Lạc nói:

– Theo kịch bản của em thì tối qua là lần đầu tiên hẹn hò, nếu anh mà làm việc xấu trong lúc em say, thì khác gì làm chuyện phạm pháp đâu!

Bắc Vũ cười:

– Ừ nhỉ. Vậy anh đợi em một lát.

Sau đó cô chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, rồi nhảy bổ vào lòng Thẩm Lạc:

– Kịch bản tiếp theo là thấy anh không giậu đồ bìm leo, còn chăm sóc em cả đêm, nên sáng ra em rất cảm động rồi lấy thân báo đáp luôn. Đây chính là kết thúc của lần hẹn hò đầu tiên, anh có hài lòng không?

Thẩm Lạc bị cô chọc cười:

– Cũng tạm được, còn ba tiếng nữa là đến giờ trả phòng, anh phải cố gắng dùng nhiều mấy cái để không lãng phí.

Đương nhiên ba tiếng thì không thể hết mười hai cái được. Nhưng dù là vậy, thì đến lúc trả phòng, hai chân Bắc Vũ cũng vẫn mềm nhũn.

Khi về đến nhà, cô còn phải giả vờ bình thản đi về phòng trong ánh mắt trêu ghẹo của đám nhân viên.

Bắc Vũ về phòng thì lại ngủ một mạch đến tận chiều tối, khi mà nhân viên trong công ty đã tan làm, còn Giang Việt thì đã lượn đi đâu đó.

Cô mở cửa sổ ra ngó sang nhà đối diện, nhưng cửa nhà bên đang đóng, chắc là Thẩm Lạc dẫn Phi Thuyền Nhỏ đi đâu đó rồi.

Trong nhà chỉ còn mình cô nên cô quyết định ra ngoài kiếm gì đó ăn. Nhưng vừa bước chân ra khỏi cửa, cô liền trông thấy một anh chàng ăn mặc quê mùa đang nhìn đông ngó tây.

Cô sống ở đây đã hai năm rồi, mấy người hàng xóm quanh đây cô đều biết mặt cả, mà cô lại chưa thấy người này bao giờ.

Lúc đầu cô không để ý lắm, nhưng khi cô nhìn anh ta, thì anh ta lại vội vàng quay đầu đi, có vẻ rất đáng ngờ.

Bắc Vũ đánh giá từ đầu xuống chân anh ta một lần, rồi tổng kết lại như sau: anh ta khoảng ba chục tuổi, đeo một chiếc mắt kính dày cộp, để một kiểu tóc theo phong cách của thế kỷ trước, mặc một bộ đồ quê mùa đến không thể quê mùa hơn, và một đôi giày đá bóng trên chân.

Anh ta lặng lẽ ngó về phía cô, thấy cô vẫn đứng đó thì lại quay đầu đi.

Bắc Vũ đi lên mấy bước rồi đột nhiên quay đầu lại, thế là cô bắt được ngay anh ta đang nhòm vào nhà cô.

Cô lại quay lại:

– Anh tìm ai đấy?

Anh chàng kia thấy cô quay lại thì vội vàng cúi đầu xuống, hai gò má đỏ bừng:

– Tôi... Tôi...

Bắc Vũ nghiêm giọng:

– Anh mà không nói rõ ràng là tôi báo cảnh sát đấy!

Anh ta lại càng nói lấp hơn:

– Tôi... tôi... tôi... tôi...

– Anh cái gì mà anh? Anh định làm gì hả?

Mãi anh ta mới nói ra được:

– Tôi... tìm người.

– Tìm ai?

– Thâm... Thâm Lạc.

– Thâm Lạc?

Bắc Vũ thấy anh ta không dám nhìn mình thì càng thấy đáng nghi:

– Anh tìm Thâm Lạc làm gì?

– Tôi... là bạn thời đại học của cậu ấy.

– ?

Bắc Vũ lại đánh giá anh ta từ trên xuống dưới một lần nữa. Trông có vẻ không giống người xấu, chỉ là giống người nhà quê ở thế kỷ trước thôi.

– Bố nuôi...

Bắc Vũ đang thắc mắc thì Phi Thuyền Nhỏ đã chạy từ ngoài ngõ vào.

Cậu nhóc chạy đến bên anh chàng kia, rồi ôm lấy anh ta.

Anh ta liền ngồi xổm xuống nói với Phi Thuyền Nhỏ:

– Lâu lắm rồi không gặp Phi Thuyền Nhỏ! Bố nuôi rất nhớ con.

– Thế sao bố không đến thăm con?

Bắc Vũ:

– Phi Thuyền Nhỏ, ừm...

Phi Thuyền Nhỏ vội vàng giới thiệu với Bắc Vũ:

– Chị ơi, đây là bố nuôi em.

Bắc Vũ mỉm cười rồi xin lỗi anh chàng kia:

– Em chào anh, chuyện vừa rồi là em hiểu lầm ạ!

Anh chàng kia đẩy mắt kính lên rồi đỏ mặt nói:

– Không... không sao đâu!

Phi Thuyền Nhỏ vẫy tay với Bắc Vũ, Bắc Vũ liền cúi người xuống. Cậu nhóc liền nói thầm với cô:

– Bố nuôi em rất dễ xấu hổ, chỉ cần có con gái ở đó là không dám nói chuyện, sắp ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn gái, làm em lo chết mất.

Cái thằng nhóc này... lại phát bệnh rồi!

– Tri Viễn, sao cậu lại đến đây?

Lúc này Thẩm Lạc mới xách đồ ăn về đến nơi.

Lý Tri Viễn quay sang nhìn anh:

– Lâu rồi không gặp Phi Thuyền Nhỏ, nên sang thăm hai người.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ủ, vào nhà đi. Tối nay cậu ở lại đây ăn cơm nhé.

Sau đó lại kéo cả Bắc Vũ đang đứng chờ ra đó vào nhà:

– Đây là bạn gái tớ.

– Bạn... gái? – Lý Tri Viễn kinh ngạc hỏi lại.

Thẩm Lạc gật đầu.

Lý Tri Viễn gãi mớ tóc rối bời rồi cười:

– Cậu có bạn gái rồi à!

– Ủ!

Lý Tri Viễn lại đột nhiên nhớ ra một chuyện nên vội vàng nói:

– À, hôm nọ Trình Tố Tố gọi điện thoại cho tớ.

Thẩm Lạc dừng chân rồi quay lại hỏi anh ta:

– Cô ta gọi cho cậu làm gì?

– À... hỏi chuyện của Phi Thuyền Nhỏ.

– Sau này cậu đừng để ý tới cô ta nữa.

– Nhưng mà...

– Không có nhưng mà gì hết.

– Ủ, được rồi.

Bắc Vũ yên lặng nghe cuộc đối thoại của hai người. Cô luôn cảm thấy có điểm gì đó là lạ, nhưng lại không biết nó lạ ở chỗ nào.

Nhưng cô biết một chuyện, Trình Tố Tố là con gái.

Chương 53:

Thẩm Lạc xách thức ăn vào bếp, rồi thuận miệng sai Bắc Vũ:

– Em rót cho Tri Viễn cốc nước đi.

Bắc Vũ “vâng” một tiếng, đưa cho Lý Tri Viễn một ly nước nóng, rồi ngồi xuống gần chỗ anh ta.

– Cảm... cảm ơn em!

Lý Tri Viễn nhấp một ngụm nước rồi cúi đầu dịch ra chỗ khác.

– ... – Bắc Vũ nói:

– Anh học cùng với Thẩm Lạc à?

Lý Tri Viễn gật đầu.

– MIT hả?

Lý Tri Viễn tiếp tục gật đầu.

Bắc Vũ cười:

– Anh giỏi thật đấy!

Lý Tri Viễn lắc đầu lia lịa:

– Không đâu.

Bắc Vũ thấy anh ta lắp ba lắp bắp, mặt đỏ tía tai thì không dám nói chuyện với anh ta nữa. Nếu cô mà cứ hỏi tiếp thì có khi anh ta sẽ chui xuống gầm ghế mất.

– Phi Thuyền Nhỏ, em chơi với bố nuôi em nhé, chị vào giúp bố em nấu cơm.

– Vâng ạ. – Phi Thuyền Nhỏ ngoan ngoãn trả lời.

Nghe cô nói vậy thì Lý Tri Viễn liền thở phào một hơi. Bắc Vũ thấy anh ta như vậy thì bật cười.

Cô đi vào trong bếp rồi nói với Thẩm Lạc:

– Bạn anh hay thật đấy! Quả nhiên là vật hợp theo loài.

Đây đúng là nerd (*) trong truyền thuyết mà, có điều một người thì biểu lộ ra mặt còn một người thì che giấu trong lòng thôi.

(*) Trước đây nerd có nghĩa là một người không thích giao tiếp. Sau sự kiện của Bill Gates, thì nó lại mang nghĩa là một người say mê nghiên cứu khoa học, không màng dư luận bàn tán. Tớ đoán là tác giả dùng theo nghĩa ban đầu.

Thẩm Lạc nghiêng đầu nhìn cô.

Cô dựa vào bả vai anh, cười hì hì:

– May mà anh chỉ là mặt lạnh như bài poker thôi, nên không ai biết cả.

Thâm Lạc không nói gì cả. Bắc Vũ nghĩ một lát rồi lại nói:

– Trình Tố Tố là ai thế?

Thâm Lạc hờ hững:

– Không ai cả.

Bắc Vũ nghe vậy là biết có vấn đề rồi, cô cau mày lại:

– Em thấy có vẻ là con gái!

– Chắc vậy.

Bắc Vũ chán nản:

– Có phải anh có chuyện gì giấu em không?

Thâm Lạc nghiêng đầu nhìn cô:

– Em cảm thấy anh và Trình Tố Tố có quan hệ à?

Bắc Vũ gật đầu.

Thâm Lạc “hừ” một tiếng:

– Vậy anh nói cho em biết, anh và cô ta không dính dáng gì đến nhau cả.

Bắc Vũ lại nói:

– Vậy sao bạn anh lại nhắc tới cô ấy?

Thâm Lạc nói:

– Cậu ấy nhắc tới thì liên quan gì đến anh.

Bắc Vũ im lặng, mặc dù cô biết là anh đang giấu cô chuyện gì đó, nhưng anh không muốn nói, thì cô cũng không hỏi được, thế là cô nói sang chuyện khác:

– Em rửa rau giúp anh nhé.

Thâm Lạc nhìn cô:

– Cũng được, em ở ngoài phòng khách thì Tri Viễn lại xấu hổ.

Bốn món mặn một món canh được dọn lên bàn.

Phi Thuyền Nhỏ kéo Lý Tri Viễn vào nhà ăn. Lý Tri Viễn cười híp mắt lại:

– Lâu lắm rồi không được ăn đồ cậu nấu, có vẻ tay nghề cậu lại tốt hơn trước rồi.

Phi Thuyền Nhỏ giòn giã tiếp lời:

– Vì bố phải nấu bữa trưa cho chị đấy ạ.

Lý Tri Viễn xấu hổ gãi đầu rồi cảm thán:

– Không ngờ mới mấy tháng không gặp, cậu đã có bạn gái rồi. Vậy mà không báo với tớ một tiếng.

Thâm Lạc chỉ nói:

– Có phải chuyện gì lớn đâu mà phải báo.

Sau đó thấy Bắc Vũ đang nhìn mình thì lại đổi giọng:

– Chủ yếu là sợ cậu kích động.

Bắc Vũ: Anh giỏi lắm!

Cô lặng lẽ nhìn Lý Tri Viễn, nhưng anh ta vẫn chỉ cười ngớ ngẩn như trước:

– Cái này thì có gì mà kích động chứ. Lúc trước chúng ta ở cùng phòng, cũng đầy người thích cậu mà. Có điều cậu vẫn luôn độc thân, nên nghe tin cũng hơi giật mình thật.

Thâm Lạc cười khê:

– Giật mình thì không cần, nhưng cơm thì có thể ăn nhiều hơn mọi ngày đấy.

Sau khi mọi người đã ngồi xuống bàn rồi, Phi Thuyền Nhỏ lại ân cần gấp thức ăn cho Lý Tri Viễn:

– Bố nuôi phải ăn nhiều cơm thì mới cao ráo đẹp trai như bố con, và có một người bạn gái xinh đẹp như chị được.

Lý Tri Viễn bật cười:

– Cảm ơn Phi Thuyền Nhỏ.

Sau đó liền cầm cúi ăn cơm. Ăn được một lúc rồi, anh ta mới nói chuyện tiếp:

– Thấm Lạc, tớ về Hoàn Vũ rồi.

Thấm Lạc hơi giật mình, nhưng cũng chỉ “ừ” một tiếng rồi thôi.

Lý Tri Viễn lại thăm dò:

– Cậu...

Thấm Lạc liền nói thẳng:

– Tớ không có ý định quay về đó. Cậu đã no chưa? Nếu chưa thì để tớ lấy thêm cơm cho.

Lý Tri Viễn:

– Vậy cậu cho tớ thêm một bát nữa đi!

Bắc Vũ lặng lẽ nhìn anh ta, không ngờ trông thì gầy mà lượng cơm lại không ít chút nào. Anh ta đã ăn ba bát cơm đầy rồi đấy, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong mà.

Sau khi ăn cơm xong thì trời đã tối đen, Lý Tri Viễn ngồi chơi thêm một lát rồi đi về.

Khi Thấm Lạc vừa tiễn anh ta xong thì Bắc Vũ liền nói:

– Em về kiểm tra lại hàng hóa đã, lát nữa em lại sang.

Thấm Lạc hỏi:

– Có cần anh giúp không?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Không cần đâu, chỉ cần đối chiếu với hóa đơn thôi.

Thẩm Lạc liền gật đầu:

– Ủ, vậy anh chờ em.

Bắc Vũ nhìn anh một cái rồi vội vàng chạy ra ngoài. Khi cánh cửa nhà Thẩm Lạc vừa đóng lại, cô liền rón rén đuổi theo Lý Tri Viễn.

Lý Tri Viễn vẫn còn chưa ra khỏi ngõ.

Bắc Vũ đuổi theo rồi vỗ lên lưng anh ta.

Lý Tri Viễn giật nảy mình lên, khi thấy người vỗ lưng mình là Bắc Vũ thì vội vàng vỗ ngực rồi đỏ mặt hỏi:

– Em... em có chuyện gì à?

Bắc Vũ nói:

– Em có chuyện muốn hỏi anh.

Lý Tri Viễn nói:

– Chuyện... chuyện gì?

Bắc Vũ do dự một lát rồi hỏi:

– Trình Tố Tố mà anh nhắc tới khi nãy là ai thế?

Lý Tri Viễn lại càng lắp bắp hơn:

– Thẩm Lạc... không nói cho em à?

Bắc Vũ lắc đầu.

Lý Tri Viễn “ồ” lên một tiếng.

Bắc Vũ lờm anh ta:

– Anh “ồ” cái gì? Em hỏi cô ấy là ai cơ mà?

Lý Tri Viễn gãi đầu:

– Không phải ai cả, anh không quen cô ấy.

Bắc Vũ hỏi:

– Anh không quen cô ấy? Nghĩa là Thẩm Lạc quen hả? Chẳng lẽ là bạn gái cũ của anh ấy?

Lý Tri Viễn vội vàng lắc đầu:

– Không phải đâu! Thẩm Lạc cũng không quen cô ấy.

Bắc Vũ hỏi:

– Nếu cả hai người đều không quen, thì sao anh lại nhắc tới cô ấy?

Lý Tri Viễn ấp úng:

– Nói chung là bọn anh đều không quen cô ấy. Cô ấy cũng không có quan hệ gì với Thẩm Lạc. Thẩm Lạc... Thẩm Lạc trước kia cũng giống anh, đều không có bạn gái.

Mặc dù Thẩm Lạc từng nói là không có bạn gái cũ hay vợ cũ, nhưng cô cũng không tin Phi Thuyền Nhỏ là sản phẩm của ống nghiệm. Thỉnh thoảng cô vẫn cảm thấy anh có chuyện giấu cô.

Bây giờ nghe thấy Lý Tri Viễn nói vậy, thì cô thấy rất hài lòng, còn việc Trình Tố Tố là ai thì cô cũng không quan tâm. Miễn không phải bạn gái cũ của Thẩm Lạc là được. Con gái đang yêu rất hẹp hòi mà.

Cô gật đầu:

– Vậy thì cảm ơn anh, anh không cần đi nhanh quá đâu ạ, ra ngoài ngõ là có thể bắt xe rồi.

Lý Tri Viễn nghe vậy thì chạy vụt đi như mới được tha chết.

Bắc Vũ đang lững thững đi về nhà thì lại có người gọi điện thoại tới.

Cô cầm lên nghe, là Thiệu Vân Khê gọi.

– Hi, dạo này cậu sao rồi?

Bắc Vũ đáp:

– Tớ rất tốt!

Thiệu Vân Khê:

– Hôm trước tớ gặp một bạn cùng lớp, cậu ấy nói là chủ nhật lớp mình tổ chức họp lớp đấy, cậu có đi không?

Bắc Vũ sững sốt một chút, chủ nhật họp lớp mà không ai báo cho cô cả. May mà cô cũng chẳng quan tâm:

– Không đi, họp lớp chán lắm. Mà cậu học ở đó có một học kỳ thì đi gì chứ?

Thiệu Vân Khê cười:

– Tớ cũng không thích đi lắm, nhưng cứ nghĩ đến năm đó cậu bị mọi người hiểu lầm là tớ lại thấy khó chịu. Vừa hay bây giờ có cơ hội giải thích rõ ràng nên mới đi.

Bắc Vũ cười nhạt:

– Chuyện từ mười mấy năm trước, bây giờ còn giải thích gì nữa? Tớ không để ý đến nó, thì người khác cũng chẳng để ý đâu.

Thiệu Vân Khê nghiêm túc nói:

– Nhưng tớ để ý. Với lại tớ cảm thấy cậu nên chứng minh cho mọi người thấy là cậu không bị lời đồn đãi đánh bại, cuộc sống của cậu cũng không hề thua kém ai cả.

Bắc Vũ sững sốt, sau đó cô ấp úng nói:

– Nói sau nhé!

Khi cô về đến nhà, thì lập tức vào mail xem, quả nhiên trong đó có mail thông báo họp lớp được gửi tập thể.

Sau khi tốt nghiệp cô liền thay số điện thoại, cũng không tham gia vào nhóm lớp trên mạng. Trong lớp chỉ có mình Nam Nam biết số điện thoại của cô. Nên nếu lớp trưởng có muốn báo cho cô, thì cũng chỉ có thể gửi vào mail thôi.

Đúng là cô không muốn đi họp lớp, vì hai năm cấp ba đó là những chuỗi ngày đen tối nhất trong cuộc đời cô. Cô bị mọi người xa lánh, không ai muốn chơi với cô, tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ.

Cô phải thừa nhận là nghe Thiệu Vân Khê nói, cô cũng rất muốn đi. Cô muốn cho bọn họ biết rằng cô không có trở thành con người như bọn họ nghĩ, cô có sự nghiệp của mình, mặc dù không lớn, nhưng cũng là chính tay cô gây dựng lên, chứ không phải phụ thuộc vào người khác.

Đương nhiên, chuyện thỏa mãn lòng hư vinh của cô nhất chính là bạn trai cô chính là Thẩm Lạc – nhân vật truyền kỳ của năm đó.

Ai không muốn vả mặt những người từng xem thường, khinh bỉ mình chứ?

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Bắc Vũ đã thay đổi quyết định. Cô sẽ đi họp lớp, còn phải dẫn cả người nhà đi cùng nữa.

Nhưng cô cũng biết Thẩm Lạc không thích xã giao, ngay cả tiệc của công ty cô anh còn chẳng muốn tới, huống chi là họp lớp.

Cô cứ mãi nghĩ về chuyện đó, nên đến tận khi Thẩm Lạc gọi cô mới chậm rãi sang nhà anh.

Cô vừa bước chân vào cửa, Thẩm Lạc đã hỏi ngay:

– Em xong việc chưa?

Bắc Vũ gật đầu, rồi lại hỏi:

– Chúng ta đang yêu đương đúng không?

Thẩm Lạc nhìn cô với ánh mắt “em ngốc hả?”.

Bắc Vũ cười:

– Vậy anh là bạn trai em nhỉ?

Thẩm Lạc nói:

– Không phải bạn trai, chẳng lẽ là bạn gái?

Bắc Vũ ghen họng:

– Thế có phải em muốn anh làm gì, anh cũng sẽ làm vì em không?

Thẩm Lạc nhú mày:

– Em muốn làm gì thì nói thẳng đi.

Bắc Vũ cũng không quanh co lòng vòng nữa:

– Lớp cấp ba của em tổ chức họp lớp, em muốn anh đi cùng em.

Thẩm Lạc lơ đãng:

– Em ghét bọn họ lắm mà, đi học lớp làm gì?

Bắc Vũ cười:

– Bởi vì Thiệu Vân Khê cũng đi, cậu ấy muốn giải thích mọi chuyện. Sau đó em lại dẫn anh theo, để khoe khoang với bọn họ.

Thẩm Lạc liếc cô một cái:

– Anh sẽ không giúp em làm chuyện ngây thơ như thế đâu.

Bắc Vũ: Ha ha.

Chương 54:

Thật ra Bắc Vũ cũng thấy rất vớ vẩn khi bảo anh đi họp lớp cùng chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của mình, trong khi tính anh không thích xã giao.

Vậy nên khi anh từ chối, thì cô cũng chỉ nhìn một cái rồi thôi.

Ngay từ bé cô đã thích chưng diện, nhưng khi trong tay có vô số bộ đồ đẹp, thì cô lại chẳng còn thích thú gì chúng nữa, thậm chí cô còn thấy rất buồn cười. Nhưng vì lần họp lớp này mà cô còn đặt riêng một bộ váy xa hoa của nhà thiết kế Tiểu Chiêu, mua một chiếc túi xách năm chữ số, và làm một kiểu tóc thời thượng.

Tóm lại nhìn cô vừa thời thượng như người mẫu thời trang, vừa đoan trang như nữ doanh nhân thành đạt.

Dù là độ tuổi nào, thì cái lòng hư vinh này cũng sẽ không bao giờ biến mất.

Đến ngày hẹn, mới chập tối Thiệu Vân Khê đã đến trước cửa nhà cô. Thấy cô đi ra thì anh ta nhìn cô một lượt rồi huýt sáo:

– Hôm nay cậu định cướp hết sự chú ý của con gái lớp tớ hả?

Bắc Vũ lờm anh ta:

– Đừng có lớp tớ, lớp tớ. Cậu chỉ học ở đó có nửa năm thôi.

Thiệu Vân Khê cười:

– Mặc dù chỉ có nửa năm, nhưng tớ vẫn là lớp phó đấy.

– Được rồi, cảm ơn lớp phó đại nhân.

Vì tối nay Thiệu Vân Khê sẽ đi giải thích rõ mọi chuyện giúp cô, mặc dù cô cũng chẳng quan tâm lắm.

Thiệu Vân Khê mỉm cười:

– Việc tớ phải làm mà.

Hai người vừa bước lên xe thì cánh cửa của nhà đối diện đã mở ra. Gương mặt lạnh lẽo của Thẩm Lạc xuất hiện ở cửa.

Bắc Vũ vẫy tay với anh:

– Em đi họp lớp đây. Chắc là sẽ về muộn đó, anh không cần đợi em đâu.

Thiệu Vân Khê cười:

– Anh Thẩm yên tâm đi, em sẽ đưa bạn Bắc Vũ về nhà an toàn.

Thẩm Lạc lạnh lùng nhìn hai người rồi đóng cửa lại.

Thiệu Vân Khê sửng sốt, hỏi nhỏ:

– Hai người cãi nhau à?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Đâu có!

Thiệu Vân Khê lại hỏi:

– Thế sao trông anh ấy có vẻ như đang bực bội gì thế?

Bắc Vũ giơ tay:

– Ai mà biết được!

Cách suy nghĩ của Thẩm Lạc nhiều khi cô cũng không hiểu nổi, nên cô đổ mọi tội lỗi lên việc thiên tài thì không giống người thường. Sau đó mặc kệ anh luôn, miễn sao hai người đều vui vẻ là được.

Cô vừa nói xong thì cánh cửa đang đóng kia lại đột nhiên mở ra. Thẩm Lạc đen mặt nhìn cô:

– Em nhớ về sớm đấy!

Bắc Vũ không để ý lắm:

– Em cũng không biết mấy giờ mới xong đâu!

Sau đó cô liền vẫy tay với anh và chui vào xe của Thiệu Vân Khê.

Thẩm Lạc im lặng nhìn theo đuôi xe rồi đi vào trong nhà.

Phi Thuyền Nhỏ đang chơi lego thấy anh đi vào thì ngẩng đầu lên hỏi:

– Chị đi chơi rồi ạ?

Thẩm Lạc “ừ” một tiếng rồi lại nói:

– Lát nữa bố có việc phải ra ngoài. Nếu con thấy chán thì sang tìm chú Nhị Cầu chơi nhé.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu:

– Vâng ạ! Bố đi ra ngoài làm gì thế?

Thẩm Lạc đáp:

– Làm chuyện ngậy thơ.

Khi đến địa điểm họp lớp, Bắc Vũ mới biết Thiệu Vân Khê chính là người khuyến khích lớp trưởng tổ chức họp lớp. Còn lý do là gì thì Bắc Vũ cũng có thể đoán được.

Sau mười mấy năm không hề liên lạc, khi gặp lại đám bạn cùng lớp, Bắc Vũ lại chẳng nhận ra ai cả. Nhưng rất nhiều người vẫn còn nhận ra cô và Thiệu Vân Khê.

Thật ra thì tất cả mọi người đều trưởng thành hết rồi, cũng nếm trải đủ mọi điều trong cuộc sống, nên dù Bắc Vũ có là một cô gái lẳng lơ thì họ cũng chẳng thấy có vấn đề gì lớn cả, nhất là đám đàn ông.

Khi thấy Bắc Vũ đi cùng Thiệu Vân Khê, thì ai nấy đều tưởng rằng hai người họ tình cũ không rủ cũng đến.

Trường cấp ba cô học là ngôi trường tốt nhất toàn tỉnh, nên trong lớp cũng có khá nhiều người giỏi giang. Mà cái câu “vật hợp theo loài” này chính là để miêu tả tình hình hôm họp lớp. Nhiều tiền ngồi với nhiều tiền, làm thuê lương thấp ngồi riêng một bàn.

Vì Thiệu Vân Khê thuộc thành phần nhiều tiền, nên Bắc Vũ cũng được ngồi chung bàn nhiều tiền với anh ta.

Suốt cả buổi mọi người đều ăn uống linh đình, chén đi chén lại, có vẻ rất hài hòa.

Khi ăn uống xong xuôi, lớp trưởng đột nhiên vỗ tay bảo mọi người im lặng:

– Thiệu Vân Khê có chuyện muốn nói với mọi người này.

Thiệu Vân Khê đứng dậy, rất phong độ, dịu dàng:

– Hôm nay tớ đến đây chỉ là góp vui thôi, vì tớ cũng chỉ học ở lớp mình có nửa năm.

Bắc Vũ biết anh ta định nói gì, nên trong lòng cũng thấy thấp thỏm.

Cô vẫn cho rằng mình không quan tâm, nhưng thật ra cô vẫn còn để ý.

Thiệu Vân Khê nói tiếp:

– Mọi người cũng biết năm đó tớ chuyển trường là do bố mẹ tớ biết chuyện của tớ và Bắc Vũ. Hành vi đó của tớ là không nên, nhất là khi tớ biết những chuyện xảy ra sau đó. Bây giờ tớ muốn nói rõ một chuyện. Năm đó tớ và Bắc Vũ không có làm gì hết. Câu chuyện rừng cây kia chỉ là một sự hiểu lầm thôi. Hôm đó tớ thấy cậu ấy đi lên núi, mà tớ lại thích cậu ấy nên mới đuổi theo. Sau đó tớ bị ngã xuống một cái hố, khi cậu ấy đang kéo tớ lên, thì bị thầy giáo bắt được. Họ cho rằng bọn tớ đang làm chuyện xấu, nên mới nói cho bố mẹ tớ. Bố mẹ tớ lại rất nghiêm khắc, nên vội vàng làm thủ tục chuyển trường cho tớ. Tuy việc chuyển trường không phải là ý của

tớ, nhưng vì nó mà Bắc Vũ mới bị mọi người hiểu lầm, nên tớ cảm thấy mình rất tồi tệ.

Khi anh ta nói đến đây thì đã có mấy người thì thầm bàn tán.

Thiệu Vân Khê lại nói tiếp:

– Chuyện này cũng đã trôi qua nhiều năm rồi, nó cũng không phải chuyện gì quan trọng với các bạn ngồi đây. Nhưng tớ vẫn muốn nói cho mọi người biết sự thật.

– Đúng vậy!

Anh ta vừa dứt lời, thì một giọng nói khác đã vang lên.

Bắc Vũ ngạc nhiên quay lại nhìn Thẩm Lạc đang bước vào phòng. Anh đi thẳng một mạch đến bên cạnh cô.

Trong lớp không ai nhận ra Thẩm Lạc cả, nên anh liền tự giới thiệu:

– Tôi là Thẩm Lạc, là bạn trai của Bắc Vũ, cũng từng học ở trường cấp ba số hai.

Vừa nghe anh giới thiệu như vậy, thì đã có khá nhiều người nhớ ra anh là ai rồi. Bởi vì danh tiếng của Thẩm Lạc năm đó có ai mà không biết chứ.

Anh nhìn Bắc Vũ vẫn còn ngơ ngác rồi nói tiếp:

– Năm đó chắc mọi người cũng từng nghe đến một tin đồn, là tôi đứng ra làm chứng với các thầy cô. Nhưng tiếc là các thầy cô không chịu tin lời tôi nói, cũng giống như mọi người không chịu tin lời giải thích của Bắc Vũ vậy. Bởi vì mọi người đều cảm thấy nếu không có chuyện gì, thì sao Thiệu

Vân Khê lại phải chuyển trường ngay hôm sau. Mà sự thật lại là, Bắc Vũ đi vào rừng là để tìm tôi, chứ không liên quan gì đến Thiệu Vân Khê cả, dù là quá khứ, hay là hiện tại.

Thiệu Vân Khê nghĩ thầm, tuy những lời đó đều là sự thật, nhưng cũng không cần nhấn mạnh như vậy chứ?

Thẩm Lạc liếc anh ta một cái:

– Một cô bé mười sáu tuổi chưa từng yêu đương, lại vì một chuyện không đâu mà bị mọi người xa lánh, gièm pha, khinh bỉ. Ngay cả anh họ của cô ấy cũng bị lôi ra để bịa đặt thêm cho câu chuyện. Bây giờ cô ấy đã không để ý đến những chuyện đó nữa, nhưng tôi không biết một cô gái mười sáu tuổi phải cố gắng thế nào mới có thể dùng vẻ ngoài bất cần để che đậy sự tổn thương trong lòng. Cô ấy đã chống chọi với những lời đồn đãi của tất cả các bạn ở đây hai năm trời. May mà cô ấy không bị các bạn đánh gục, không bị chìm ngìm trong những lời đồn, cũng không biến thành loại người mà mọi người nghĩ. Cô ấy giỏi hơn tất cả mọi người, vì cô ấy không bao giờ đi nói xấu, bịa đặt về người khác.

Bắc Vũ chưa bao giờ nghe thấy anh nói nhiều như vậy. Từng câu từng chữ thấm vào lòng cô như châu như ngọc.

Cô chưa bao giờ được nghe những lời tâm tình của anh, nhưng những lời này đã đủ êm tai hơn bất cứ lời tâm tình nào trên đời rồi.

Từ khi trưởng thành, cô đã không còn khóc nữa, vậy mà lúc này cô chỉ muốn khóc òa lên thôi.

Năm đó cô có để ý chứ, bởi vì cô rất ghét sự cô đơn.

Khi thấy mấy bạn nữ trực ban thảo luận về mấy ngôi sao nổi tiếng, cô cũng muốn tham gia cùng họ.

Khi các bạn rủ nhau đi chơi, cô cũng muốn đi cùng.

Khi có những trận đấu thể thao, cô cũng muốn đi tới cổ vũ cùng các bạn.

Khi cô gặp phải một bài toán khó, cô cũng muốn đi hỏi bạn nam giỏi toán nhất lớp như mọi người.

Nhưng vì mọi người luôn bàn tán về cô, nên cô đã trở thành người đứng ở trong lớp, một người tách biệt với tập thể – nơi mà cô định sẽ yêu thương nó suốt thời gian học.

Nếu nói lời giải thích của Thiệu Vân Khê chưa đủ để làm mọi người tin tưởng, thì sự xuất hiện của Thẩm Lạc đã hoàn toàn khiến mọi người phải nghĩ lại.

Không ai biết Thẩm Lạc đang làm gì, nhưng lời nói của một thiên tài thì ai cũng sẽ thấy đáng tin. (?)

Hơn nữa qua lời của anh nói, thì người trong lòng Bắc Vũ năm đó là anh chứ không phải Thiệu Vân Khê, vậy thì mọi hiểu lầm đều trở nên vô lý.

Lớp trưởng là người đứng dậy đầu tiên:

– Bắc Vũ, tớ xin lỗi cậu.

Những người khác cũng đứng dậy, đi tới xin lỗi cô.

Bắc Vũ không chịu nổi tình huống như vậy, nên đã xách túi chạy ra ngoài.

Thẩm Lạc nhìn mọi người rồi kiên cường nói:

– Bây giờ xin lỗi cũng không còn cần thiết nữa, vì sau này mọi người cũng chẳng gặp lại nhau đâu. Tôi chỉ muốn cho các bạn biết là, dưới sự vô tình của các bạn mà có biết bao nhiêu người bị xa lánh. Cũng để cho các bạn biết rằng bạn gái tôi là một người tốt.

(?) Tớ chú thích ở đây là muốn nói ai thấy có vấn đề thì là tại tác giả, chứ không phải tại tớ nha.

Chương 55:

Thẩm Lạc để lại câu nói khiến người ta cảm nín đó, rồi đuổi theo Bắc Vũ.

Thiệu Vân Khê cũng mỉm cười rồi đi theo anh, dù sao đây cũng chẳng phải lớp anh ta.

Bắc Vũ chạy ra khỏi nhà hàng một quãng rất xa thì mới dừng lại.

Cô định đến để khoe mẽ cơ mà, sao lại biến thành như vậy chứ?

Thấy Thẩm Lạc đuổi theo thì cô vội vàng lau nước mắt, rồi vênh mặt lên hỏi anh:

– Anh nói là không làm chuyện ngây thơ với em cơ mà?

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Tối nay anh rảnh.

Bắc Vũ trợn mắt:

– Anh không thể nói mấy câu em thích nghe à?

Thẩm Lạc nói:

– Mấy câu ở trong nhà hàng em không thích nghe sao?

Bắc Vũ “hừ” một tiếng rồi quay đầu đi.

Thẩm Lạc lại đi tới trước mặt cô:

– Em khóc à?

– Không có đâu. – Bắc Vũ mạnh miệng đáp lại. Nhìn cô bây giờ có vẻ rất ngây thơ.

– Khóc thì nói là khóc, có gì mà không dám nhận chứ? Giang Việt nói lúc em mười sáu tuổi, đi tiêm vẫn còn khóc cơ mà.

Bắc Vũ cãi lại:

– Có mà anh ấy khóc ý.

Thẩm Lạc bật cười, rồi ôm lấy cô:

– Vậy em có thấy hạnh diện không?

Bắc Vũ giật mình, rồi quay lại nhìn anh:

– Vốn dĩ em định đến đó khoe mẽ, nhưng khi nhìn thấy những gương mặt xa lạ đó, thì em lại thấy hết hứng thú. Tuy lúc anh và Thiệu Vân Khê nói xong, mọi người đều tin và đến xin lỗi em, em có thấy vui vẻ thật, nhưng em lại càng cảm thấy nó không quan trọng hơn. Vì em biết rằng, em không là gì của họ cả, sau khi ra khỏi nhà hàng, họ cũng chẳng còn nhớ em là ai nữa. Mà bọn họ cũng không quan trọng với em, nên em cần gì phải để ý đến suy nghĩ của bọn họ chứ? Anh nói rất đúng, đi họp lớp là chuyện rất ngây thơ. Mà giải thích chuyện năm xưa trong buổi họp lớp, thì còn ngây thơ hơn.

Thẩm Lạc nói:

– Anh đã nói rồi mà.

Bắc Vũ cười khẽ:

– Nhưng em vẫn rất cảm động khi anh chịu làm chuyện ngây thơ này vì em.

Hai người đang ôm nhau trò chuyện, thì có một tiếng ho nhẹ nhàng xen vào giữa.

Bắc Vũ quay lại nhìn thì thấy Thiệu Vân Khê.

– Cảm ơn cậu nhé.

Thiệu Vân Khê giơ tay:

– Tớ có làm gì đâu, đều là anh Thẩm nói mà.

Bắc Vũ nói:

– Đâu có giống nhau đâu, nếu không có cậu ở đây, thì bọn họ cũng chẳng tin đâu.

Thiệu Vân Khê gạt đầu, chìa tay ra:

– Cũng phải. Nếu vậy thì chúc mừng chúng ta đã giải quyết xong chuyện này nhé.

Từ lúc anh ta biết được chuyện này, thì vẫn luôn tự trách bản thân, vì cô gái anh ta thích khi còn trẻ lại vì anh ta mà bị dè bủ.

Nếu cuộc sống của Bắc Vũ mà không tốt như bây giờ, thì có khi anh ta đã lấy thân báo đáp rồi.

Khi các bạn trong lớp xin lỗi Bắc Vũ, anh ta cũng cảm thấy trên người nhẹ nhõm hơn hẳn. Mỗi tình thời trẻ có thăm thiết đến đâu cũng không còn quan trọng nữa, nhưng sự áy náy khi còn trẻ mà không trả được, thì sẽ phải gán nó đến cuối đời.

Bắc Vũ còn chưa kịp tiến lên, thì Thẩm Lạc đã đi tới nắm lấy tay Thiệu Vân Khê, rồi vỗ vào lưng anh ta:

– Bạn Thiệu à, mong rằng sau này bạn sẽ rời khỏi cuộc sống của tôi và Bắc Vũ, giống như mấy người trong nhà hàng kia vậy.

Thiệu Vân Khê bị anh vỗ lưng thì ôm ngực ho mấy cái rồi mới đáp lại:

– Em và Bắc Vũ là bạn bè, sao lại giống bọn họ chứ?

– Bởi vì cậu có ý đồ đen tối, mơ mộng bạn gái người khác.

Thiệu Vân Khê mỉm cười:

– Anh đừng đổ oan cho em, em chỉ c Bắc Vũ là bạn bè bình thường thôi.

– Tôi không mù đâu!

Thiệu Vân Khê dở khóc dở cười:

– Anh Thẩm à, anh là đàn ông thì đừng có keo kiệt như vậy chứ?

Thẩm Lạc chỉ liếc anh ta một cái rồi kéo Bắc Vũ đi luôn.

Bắc Vũ nhún vai với Thiệu Vân Khê, rồi cũng đi theo anh.

Khi hai người về đến nhà, thì Phi Thuyền Nhỏ đã đi ngủ từ lâu.

Trong lúc chờ đợi Thẩm Lạc tắm rửa, Bắc Vũ nằm trên giường nghịch điện thoại.

Trong lúc cô đang chơi rất hăng say, thì điện thoại của Thẩm Lạc lại vang lên.

Cô tiện tay nghe máy hộ anh. Một giọng nữ rất dịu dàng truyền tới từ đầu dây bên kia:

– Xin hỏi Thẩm Lạc phải không ạ?

Bắc Vũ nói;

– Anh ấy đang tắm, chị có việc gì thế ạ? Để lát em chuyển lời với anh ấy.

Cô gái bên kia lại nói:

– À, không cần đâu ạ. Lát nữa em sẽ gọi lại.

Bắc Vũ bĩu môi, không ngờ Thẩm Lạc cũng có con gái gọi điện tới đây.

Khi anh ra khỏi phòng tắm, cô còn cố ý trêu chọc anh:

– Em vừa nghe giúp anh một cuộc điện thoại, là của con gái, giọng rất dễ nghe, nói là lát nữa gọi lại.

Thẩm Lạc cầm điện thoại lên xem số, thấy là số lạ thì lại bỏ xuống:

– Không biết là ai.

Anh vừa nói xong thì bên kia lại gọi tới.

Bắc Vũ không nghe thấy cô gái kia nói gì, nhưng ngay sau khi nghe điện thoại, sắc mặt Thẩm Lạc đã nhanh chóng thay đổi.

Có vẻ như bên kia còn chưa nói xong, anh đã tức giận cắt ngang:

– Chúng ta không cần thiết phải gặp nhau.

– Nếu cô thích thì có thể gửi đơn lên tòa.

Sau đó liền cúp máy.

Bắc Vũ vội vàng hỏi thăm:

– Ai đấy? Sao lại dính dáng đến tòa án thế?

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Một người rất đáng ghét, anh không muốn nhắc tới cô ta.

Bắc Vũ thấy anh không muốn nhắc tới thì cũng không hỏi thêm nữa.

Sau khi giải quyết xong chuyện thời niên thiếu, Bắc Vũ cảm thấy cuộc sống của mình rất hoàn mỹ. Tuy cô có một anh bạn trai hơi khác thường, nhưng tóm lại là rất tốt đẹp. Nhiều khi cô chỉ hận không có mấy tình tiết nhớ nhãng xuất hiện để cuộc sống càng thêm tươi đẹp.

Đương nhiên, chỉ thỉnh thoảng cô mới có suy nghĩ vớ vẩn như vậy thôi.

Nhưng có đôi khi chuyện tốt thì không linh mà chuyện xấu lại rất linh.

Đó là một buổi chiều cuối tuần, Bắc Vũ vừa đi về đến ngõ thì lại nghe thấy tiếng cãi vã ở bên trong.

Giọng nam là của Thâm Lạc.

Giọng nữ thì cô chưa thấy bao giờ.

“Thâm Lạc, em xin anh cho em gặp Phi Thuyền Nhỏ đi.”

“Sao tôi lại phải cho cô gặp? Nó không quen biết cô.”

“Nhưng em là mẹ nó, em có quyền được gặp nó.”

“Cô cảm thấy cô có quyền, thì cô đi kiện đi!”

“Thâm Lạc, anh đừng như vậy. Em biết mấy năm nay anh nuôi Phi Thuyền Nhỏ cũng không dễ dàng gì, em cũng rất biết ơn anh.”

“Cô muốn biết ơn thì tránh xa nhà tôi ra. Tôi không muốn Phi Thuyền Nhỏ biết nó có một người mẹ vô trách nhiệm như cô.”

“Không phải như anh nghĩ đâu, em muốn đón Phi Thuyền Nhỏ về lâu rồi.”

“Trình Tố Tố, tôi không biết vì sao bây giờ cô lại có cái tên là tình thương của mẹ. Nhưng đối với một người phụ nữ vứt bỏ đứa con mới được

sáu tháng tuổi luôn miệng gào khóc đòi ăn để ra đi, thì tôi cảm thấy cô không xứng làm mẹ đâu.

“Thẩm Lạc...”

“Cô đi đi, tôi không muốn gặp lại cô nữa.”

“Nếu cô thích ra tòa thì tôi sẽ theo cô đến cùng.”

Trình Tố Tố!

Mẹ Phi Thuyền Nhỏ!

Bắc Vũ nghiện răng nghiện lợi, cô quá tin tưởng Thẩm Lạc rồi!

Chương 56:

Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, Bắc Vũ vội vàng chạy về nhà mình, rồi đứng nấp ở sau cửa nhòm ra ngoài.

Cánh cửa nhà đối diện mở ra, một cô gái chưa đến ba mươi tuổi xuất hiện trong tầm mắt cô. Cô ấy rất xinh đẹp, có điều vẻ mặt hơi buồn bã, trên mắt vẫn còn dính nước mắt nữa, chắc là do cuộc đối thoại không mấy vui vẻ ban nãy.

Cô ấy vừa bước chân ra khỏi cửa, thì cánh cửa đã bị đóng sầm lại.

Cô gái kia quay đầu lại nhìn cánh cửa rồi thở dài.

Bắc Vũ đợi cô ấy đi rồi mới mở cửa ra lén lút đi theo. Cô gái tên là Trình Tố Tố kia vừa khóc vừa đi ra ngoài ngõ. Mà ở đầu ngõ đang có một anh chàng cao lớn đứng đợi cô ấy.

Bắc Vũ bĩu môi đi về nhà.

Theo những gì cô nghe được, kết hợp với dáng vẻ dịu dàng của cô gái này, thì chắc chắn không thể là mẹ mướn được. Vậy nên cô ấy sẽ là mẹ ruột của Phi Thuyền Nhỏ. Nếu Phi Thuyền Nhỏ có mẹ, thì sao Thẩm Lạc lại phải nói dối cô? Rốt cuộc Trình Tố Tố này là vợ cũ, bạn gái cũ, hay đối tượng tình một đêm của Thẩm Lạc đây?

Cô càng nghĩ càng thấy phiền. Nhưng tóm lại có là cái gì, thì Thẩm Lạc cũng đã lừa gạt cô.

Thụ tinh ổng nghiệm gì chứ? Vậy mà cũng dám nói!

Tối hôm đó cô quyết định không sang nhà anh nữa.

Đến khi sắp mười giờ tối, Thẩm Lạc mới gõ cửa sổ của mình mấy tiếng. Vì khoảng cách hai nhà rất gần, nên anh thường xuyên gọi cô bằng cách này.

Bắc Vũ vén rèm cửa sổ lên một xíu, rồi lại bỏ xuống.

Một lát sau, điện thoại của cô có tin nhắn: Em vẫn còn bận à? Bao giờ xong thế?

Bắc Vũ “xì” một tiếng rồi ném điện thoại lên giường, còn mình thì đi tắm rửa.

Đến khi vào phòng tắm, cô mới phát hiện mọi thứ trong phòng tắm của mình đều bị chuyển hết sang nhà Thẩm Lạc, bên nhà cô chẳng còn gì nữa cả.

Sau khi tắm xong, cô cũng chẳng thèm sấy tóc mà lên giường nằm luôn.

Đến khi Thẩm Lạc gọi điện sang, cô cũng chỉ nhìn một cái rồi bấm từ chối luôn.

Cô nằm trên giường một lúc mà không sao ngủ được.

Một lát sau, Thẩm Lạc đã sang gõ cửa phòng cô. Anh vừa gõ vừa hỏi:

– Em làm gì trong đó thế? Sao không nghe điện thoại của anh?

Giang Việt ngạc nhiên:

– Tôi còn tưởng nó ở bên nhà cậu cơ!

Sau đó lại gọi với vào trong phòng:

– Bắc Miệng Rộng, gần thế này mà còn bắt Lạc Thần sang đón à? Em mắc bệnh công chúa hả?

Bắc Vũ bực bội đáp lại:

– Em ngủ rồi.

Giang Việt nhìn Thẩm Lạc rồi hỏi:

– Hai người cãi nhau à?

Thẩm Lạc mờ mịt lắc đầu.

Giang Việt liền nói:

– Thế chắc là nó đến tháng nên bị dở hơi đấy!

– Giang Nhị Cầu! Anh cú đi! – Bắc Vũ hét lên.

– Được rồi, anh cú!

Giang Việt gửi cho Thẩm Lạc một ánh mắt thương hại, rồi đi về phòng mình.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi hỏi:

– Em sao thế? Anh làm chuyện gì khiến em không vui hả?

Bắc Vũ nói:

– Anh làm gì thì anh tự biết.

– Anh không biết mà.

– Thế bao giờ anh biết thì đến tìm em.

Thâm Lạc im lặng một lát rồi lại hỏi tiếp:

– Em không sang thật à?

– Không sang.

Thâm Lạc nói:

– Nhưng mà không có anh, em ngủ làm sao được?

Bắc Vũ bực bội:

– Anh tưởng anh là ai hả? Để im cho em ngủ.

Sau đó bên ngoài không có tiếng động gì nữa.

Bắc Vũ cảm thấy lời Thâm Lạc nói không khác gì lời nguyên cả. Vì bình thường cô có bị mất ngủ đâu, mà bây giờ lại không thể ngủ được.

Mãi đến hơn mười hai giờ, cô vẫn không ngủ được, nên định đi ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng cô vừa mở cửa ra liền trông thấy một người đứng lù lù trước cửa.
Cô giật nảy mình lên, rồi quát:

– Sao anh lại đứng ở đây?

Thẩm Lạc lặng lẽ nói:

– Anh vẫn luôn đứng đây mà.

Bắc Vũ nói:

– Anh có bệnh à?

Thẩm Lạc nghiêm túc trả lời cô:

– Anh không có bệnh, chữa khỏi lâu rồi.

Bắc Vũ cứng họng một lát rồi lại nói:

– Thế anh đứng đây làm cái gì? Nếu em mà không ra thì anh định đứng đây cả đêm à?

Thẩm Lạc nói:

– Anh cảm thấy là em sẽ ra, vì nếu không có anh em sẽ không ngủ được.

Bắc Vũ cười khẩy:

– Anh tự tin quá rồi đấy. Chúng ta mới ngủ chung bao lâu hả?

Thẩm Lạc nói:

– Bởi vì mỗi lần em ngủ đều phải ôm anh.

Bắc Vũ rất muốn chửi ầm lên:

– Em ôm gối đầu cũng có thể ngủ được.

Thẩm Lạc nói:

– Bây giờ em đang không ngủ được đây!

Bắc Vũ cảm thấy mình không thể nói chuyện bình thường với anh được nữa, vì đến bây giờ anh vẫn còn chưa nhận ra là cô đang giận anh, và điều anh cần làm bây giờ là kiểm tra lại mình xem vì sao cô giận để giải thích với cô, chứ không phải là tiếp tục chọc giận cô.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại:

– Thẩm Lạc, bây giờ em đang giận anh đấy, anh không cảm nhận được một chút nào sao?

Thẩm Lạc vẫn bình tĩnh đáp:

– Có nhận ra, nếu không em đã sang nhà anh rồi.

Bắc Vũ nói:

– Vậy anh không thèm nghĩ xem vì sao em lại giận à?

Thẩm Lạc nghiêm túc nói:

– Anh đã nghĩ rồi, nhưng vẫn không biết là mình đã làm gì khiến em giận cả.

Bắc Vũ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ bị điên mất:

– Chẳng lẽ cái chuyện mà anh nói dối em, anh cũng không biết sao?

Thẩm Lạc suy nghĩ một lát rồi nhúu mày:

– Anh không biết.

Bắc Vũ tức điên lên. Cô lùi lại mấy bước rồi nói:

– Vậy thì anh về mà nghĩ lại đi, khi nào nghĩ xong thì đến tìm em. Đừng có đứng ở cửa phòng em nữa, em sẽ không ra nữa đâu.

Sau đó liền đóng sầm cửa lại.

Bắc Vũ đứng ở sau cửa nghe tiếng bước chân của anh đi ra xa rồi mới quay về giường nằm.

Đêm hôm đó cô vẫn không sao ngủ được. Mãi đến sáng sớm hôm sau cô mới mơ màng ngủ mất, thì lại bị tiếng ồn ào dưới nhà đánh thức.

Cô vừa xoa đầu vừa mở cửa sổ ra xem. Thẩm Lạc đang nói chuyện với một người nào đó. Có vẻ như anh ta muốn vào nhà, mà Thẩm Lạc nhất quyết không cho.

– Thẩm Lạc, chúng ta không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau sao?

– Tôi không muốn nói chuyện với người cướp vợ của người khác.

– Nhưng Phi Thuyền Nhỏ là con của Tố Tố, anh không có quyền cấm mẹ con họ gặp nhau. Tôi xin anh hãy thông cảm cho tấm lòng của một người

mẹ đi.

– Tôi không thông cảm được, hai người cút đi.

– Thâm Lạc!

– Get away! (Cút!)

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Bắc Vũ, Thâm Lạc giơ tay đẩy anh chàng kia ra, rồi lại đóng sầm cửa lại.

Anh là người học võ, nên trong trường hợp không đề phòng, anh chàng kia đã bị anh đẩy ngã ngối xuống đất.

Mãi một lúc sau, anh chàng kia mới chật vật đứng dậy. Có lẽ là ánh mắt của Bắc Vũ quá mãnh liệt đã khiến anh ta cảm nhận được, nên anh ta đột nhiên quay đầu lại nhìn về chỗ Bắc Vũ đứng.

Lúc này Bắc Vũ mới nhìn rõ mặt anh ta, khuôn mặt rất đứng đắn, không tính là quá đẹp trai, nhưng cũng rất nổi bật, nhìn là biết cuộc sống của anh ta rất an nhàn, sung sướng rồi.

Dù sao cô cũng nhìn lén chuyện của người khác, nên Bắc Vũ mỉm cười với anh ta rồi vội vàng chạy về phòng.

Bắc Vũ về phòng rồi lại tiếp tục suy nghĩ.

Hôm qua Trình Tố Tố là một bà mẹ bỏ rơi con. Hôm nay anh chàng này là người cướp vợ người khác.

Vậy thì rất có khả năng anh chàng này đã cướp Trình Tố Tố từ tay Thâm Lạc.

Bỏ chồng, bỏ con à?

Thảo nào Thẩm Lạc không muốn nói chuyện này, lại còn nói dối Phi Thuyền Nhỏ là sản phẩm của khoa học nữa.

Tuy là rất mất mặt, nhưng anh cũng không thể giấu cô như vậy!

Cô đang bực mình, thì lại nghe thấy tiếng động ở dưới lầu.

Vừa ló đầu ra liền trông thấy Lý Tri Viễn đang khuyên nhủ anh chàng kia:

– Anh Hàn, hai người đừng nóng lòng, tôi sẽ khuyên nhủ Thẩm Lạc.

Anh chàng kia gật đầu:

– Vậy thì cảm ơn anh.

Lý Tri Viễn nói:

– Tính Thẩm Lạc rất cứng rắn, hai người phải kiên nhẫn đấy.

Anh chàng kia thở dài:

– Chuyện này cũng là do lỗi của Tố Tố, nên chắc chắn phải kiên nhẫn rồi. Chỉ là Tố Tố rất nhớ Phi Thuyền Nhỏ, nên tôi muốn đón Phi Thuyền Nhỏ về sống chung với chúng tôi.

Lý Tri Viễn gãi đầu:

– Tôi cũng biết là trẻ con thì nên sống với mẹ, nhưng Phi Thuyền Nhỏ vẫn không biết mình có mẹ, nên phải để cho nó tiếp nhận chuyện này đã.

– Tất nhiên rồi, chuyện này còn phải trông chờ vào Thẩm Lạc nữa. Tôi mới nhìn Phi Thuyền Nhỏ từ xa mỗi một lần thôi, tính cách thằng bé thế nào?

Lý Tri Viễn cười:

– Nó rất đáng yêu, ai gặp cũng thích nó cả.

Anh chàng kia lại nói:

– Dù thế nào, tôi cũng phải cảm ơn công nuôi nấng của Thẩm Lạc.

Lý Tri Viễn vội vàng ngăn cản anh ta:

– Anh đừng nhắc đến tiền với Thẩm Lạc, nếu không cậu ấy còn giận hơn đây. Cuộc sống của cậu ấy rất đơn giản, không cần số tiền đó của anh đâu.

Anh chàng kia tự biết mình lỡ lời, nên vội vàng gật đầu:

– Vâng! Vậy tôi đi đây, phiền anh khuyên Thẩm Lạc giúp tôi nhé. Tôi cũng không định đón Phi Thuyền Nhỏ đi ngay, mà chỉ muốn để mẹ con họ gặp nhau thôi.

– Tôi hiểu mà.

Thấy Lý Tri Viễn tiễn anh chàng kia đi, rồi gõ cửa nhà Thẩm Lạc, thì Bắc Vũ mới đi xuống làm việc.

Cả một buổi sáng, cô luôn cảm thấy bứt rứt, vừa muốn biết chân tướng mọi chuyện, vừa không muốn hỏi thẳng Thẩm Lạc. Vậy mà sáng nay anh mang bữa sáng sang, thấy cô không thèm nhìn mình, thì cũng không nói gì với cô cả.

Bắc Vũ sắp bị anh làm cho tức chết rồi.

Đến buổi trưa, Thẩm Lạc rất bình tĩnh sang gọi cô đi ăn cơm.

Vốn dĩ cô định không đi, nhưng lại sợ anh định nhân bữa cơm rồi kể hết mọi chuyện, nên vẫn đi sang.

Phi Thuyền Nhỏ không ở nhà, nhưng Lý Tri Viễn thì vẫn ở đó.

Thấy cô chào hỏi thì Lý Tri Viễn lại đỏ mặt gật đầu chào cô.

Bắc Vũ ngồi xuống rồi đen mặt nhìn Thẩm Lạc xới cơm, rót nước cho mình. Anh vẫn bình tĩnh như trước, có vẻ như sự tức giận của cô không ảnh hưởng gì đến anh vậy.

Mãi đến khi anh làm xong mọi việc, Lý Tri Viễn mới mở miệng thăm dò:

– Thẩm Lạc, cậu định không trả Phi Thuyền Nhỏ lại cho Trình Tố Tố thật đấy à?

Thẩm Lạc nhìn anh ta một cái:

– Bọn họ cho cậu cái gì mà cậu cứ đi giúp bọn họ thế?

Lý Tri Viễn ngượng ngùng nói:

– Tại tớ cảm thấy trẻ con thì nên có mẹ.

Thẩm Lạc nói:

– Cậu cảm thấy tớ nuôi dạy Phi Thuyền Nhỏ không tốt à?

– Không phải, nhưng cô ấy là mẹ ruột của nó, cậu không thể cấm cô ấy như vậy được.

– Mẹ ruột thì có thể vứt bỏ đứa con mới sáu tháng tuổi để đi theo trai à? Theo tớ thấy, cô ta chỉ là mẹ trên mặt sinh học của Phi Thuyền Nhỏ mà thôi.

Bắc Vũ rất cuộc không nhịn được nữa, nên ném chiếc đĩa xuống bàn.

Hai người kia đều giật nảy mình.

Thẩm Lạc thấy cô tức giận thì không hiểu gì hết.

Bắc Vũ quát lên:

– Thẩm Lạc, anh c em là con cóc đấy hả?

Thẩm Lạc không hiểu nên hỏi lại:

– Em nói cái gì?

– Trình Tố Tố rất cuộc là ai? Vì sao anh lại gạt em Phi Thuyền Nhỏ là sản phẩm của thụ tinh ống nghiệm?

Chương 57:

Thẩm Lạc lẩm bẩm:

– Đó là tự em nói, chứ anh có nói vậy đâu.

– Anh...

Bắc Vũ cảm thấy rất bực mình, đúng là lúc đó anh không nói, nhưng rõ ràng là anh cũng đồng ý với lời cô nói mà! Cô không muốn tranh cãi với anh nên nói:

– Thẩm Lạc, em từng nói em rất ghét ai đó nói dối em. Em đồng ý làm bạn gái anh, là vì anh nói anh không có những mối quan hệ rắc rối khác.

Lý Tri Viễn mở to mắt nhìn hai người, rồi vội vàng giải thích:

– Em... em hiểu lầm rồi. Trình Tố Tố đúng là mẹ ruột Phi Thuyền Nhỏ, nhưng cô ấy không liên quan gì đến Thẩm Lạc đâu. Vì Thẩm Lạc không phải bố ruột của Phi Thuyền Nhỏ!

– Gì cơ?

Lần này đến lượt Bắc Vũ trợn mắt kinh ngạc.

Lý Tri Viễn lại nói tiếp:

– Bố ruột Phi Thuyền Nhỏ là bạn của bọn anh...

Anh ta còn chưa nói xong, Thâm Lạc đã cắt lời:

– Thôi để tớ nói với cô ấy. Dù tớ không muốn nhắc tới chuyện này một chút nào cả.

Anh quay sang nhìn thẳng vào mắt Bắc Vũ, rồi nói:

– Bố ruột Phi Thuyền Nhỏ cũng họ Thâm, cậu ấy tên là Thâm Viễn Hàng, là bạn của anh và Tri Viễn. Lúc Phi Thuyền Nhỏ được sáu tháng tuổi, Trình Tố Tố bỏ hai bố con cậu ấy lại, rồi đi mất. Một năm sau khi A Hàng gặp chuyện ngoài ý muốn rồi qua đời, thì anh là người nuôi nấng Phi Thuyền Nhỏ. Lúc đó nó mới có một tuổi rưỡi nên hoàn toàn không nhớ gì cả. Nó chỉ biết anh là bố nó, mà anh cũng không định nói cho nó biết mọi chuyện.

Bắc Vũ ngẩn ra một lúc lâu, rồi mới hỏi anh:

– Phi Thuyền Nhỏ không phải con ruột của anh hả?

Thâm Lạc gật đầu.

– Là con của Trình Tố Tố và bạn anh, anh chỉ là người nuôi thôi?

Thâm Lạc lại gật đầu.

– Sau đó mẹ ruột của Phi Thuyền Nhỏ đến đòi con, mà anh không định trả?

Thâm Lạc tiếp tục gật đầu.

Lý Tri Viễn nhân cơ hội nói xen vào:

– Em... em Bắc, em... em có thể khuyên cậu ấy mấy câu không? Anh thấy hai bên kéo nhau ra tòa thì không hay lắm đâu.

Thẩm Lạc cứng đầu nói:

– Bọn họ muốn kiện thì cho bọn họ kiện!

Bắc Vũ nghĩ một lát rồi nói:

– Thẩm Lạc, em không định khuyên anh. Nhưng anh phải nghĩ lại đi, nếu anh và Trình Tố Tố lôi nhau ra tòa, thì thứ nhất người thắng sẽ là Trình Tố Tố, thứ hai Phi Thuyền Nhỏ chắc chắn sẽ bị tổn thương. Chẳng thà bây giờ anh nói thẳng với Phi Thuyền Nhỏ. Còn chuyện của sau này, thì anh có thể thương lượng với bên Trình Tố Tố sau. Em cảm thấy bọn họ cũng không phải người vô lý đâu.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái rồi lặng lẽ cúi đầu xuống ăn cơm. Một lúc sau, anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô:

– Em nói rất đúng.

Lý Tri Viễn lặng lẽ lau mồ hôi trên trán. Anh ta khuyên khô cả cổ suốt một buổi sáng mà không có tí tác dụng nào, bạn gái người ta chỉ nói có một câu mà đã thay đổi ý định rồi.

Quả nhiên yêu đương là chuyện rất đáng sợ, con gái còn đáng sợ hơn. Thôi mình cứ độc thân đi!

Bắc Vũ thấy vẻ mặt Thẩm Lạc vẫn còn rất mờ mịt, thì biết ngay là anh không nỡ rời xa Phi Thuyền Nhỏ, nên cô lại nói tiếp:

– Có lẽ Phi Thuyền Nhỏ sẽ rất vui khi biết mình có mẹ đấy. Chắc hẳn anh cũng mong muốn Phi Thuyền Nhỏ lúc nào cũng vui vẻ đúng không?

Thẩm Lạc lại im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Không phải là anh không muốn trả Phi Thuyền Nhỏ lại cho Trình Tố Tố. Nhưng mà nếu trả lại cho cô ta, thì nó sẽ có thêm một ông bố ghẻ nữa. Nhỡ sau này Trình Tố Tố và Hàn Kính có con, rồi đối xử tệ bạc với Phi Thuyền Nhỏ thì sao?

Anh vừa nói xong câu đó, thì Lý Tri Viễn liền bật cười:

– Hàn Kính và A Hàng là bạn thân từ khi còn nhỏ, sao Hàn Kính có thể đối xử không tốt với Phi Thuyền Nhỏ được chứ? Cậu nghĩ nhiều quá rồi.

Thẩm Lạc tức giận:

– Tớ nghĩ nhiều gì chứ? Tên Hàn Kính đó dám cướp cả vợ của bạn thì còn chuyện gì mà anh ta không dám làm nữa?

Lý Tri Viễn hít sâu một hơi:

– Cậu biết chuyện của ba người họ không phải như vậy mà.

Thẩm Lạc nói:

– Lúc A Hàng còn sống, mọi người đều biết ý đồ của anh ta với Trình Tố Tố nhé.

Lý Tri Viễn nghe vậy thì không nói gì nữa.

Bắc Vũ không biết chuyện của ba người họ, mà cô cũng không muốn quan tâm đến nó. Lúc này cô chỉ mong sao Phi Thuyền Nhỏ sẽ không bị những chuyện rắc rối này làm tổn thương thôi.

Còn Thẩm Lạc định làm thế nào, thì cô quyết định tin tưởng sự lựa chọn của anh.

Sau khi ăn xong bữa cơm tràn đầy tâm sự này, thì người nào lại về nhà người nấy.

Mấy ngày sau đó, vì Thẩm Lạc bận giải quyết việc của Phi Thuyền Nhỏ, nên Bắc Vũ chỉ có thể gặp anh vào mỗi buổi tối thôi.

Ba ngày sau, khi ánh mặt trời vừa tắt, Bắc Vũ đang định sang tìm Thẩm Lạc, thì đã có người sang tìm cô trước.

Bắc Vũ ngạc nhiên hỏi:

– Phi Thuyền Nhỏ, em sao thế?

Phi Thuyền Nhỏ mím môi, tức tối nói:

– Có một chú đáng ghét cứ đến nhà em.

Bắc Vũ vẫn chưa hiểu chuyện gì, nên hỏi lại:

– Chú đáng ghét là sao?

Phi Thuyền Nhỏ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô rồi buồn bã kể:

– Hôm kia, bố em nói cho em biết là em cũng có mẹ. Mẹ ruột của em ý.

Bắc Vũ cười:

– Có mẹ là chuyện tốt mà, sao em lại không vui thế?

Phi Thuyền Nhỏ bĩu môi:

– Đúng là em rất muốn có mẹ, nhưng mẹ phải là vợ của bố cơ. Còn mẹ em lại có một chú khác rồi, họ cứ đòi bắt em đi. Em muốn ở cùng bố cơ.

Bắc Vũ nói:

– Em muốn ở cùng bố, thì em cứ nói với bố em đi. Vậy thì sẽ không có ai bắt em đi đâu.

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ ngợi một lát rồi nói nhỏ:

– Nhưng em thấy chú kia đến tìm bố em mấy lần rồi. Em đoán là chú đấy định bắt em đi.

Phi Thuyền Nhỏ mới có năm tuổi, nên giọng nói, biểu cảm vẫn còn rất non nớt, nhưng khi nhìn vào đôi mắt ngây thơ chất phác kia, thì ai cũng có thể thấy rõ sự lo âu, thấp thỏm của cậu bé. Trong ký ức của cậu bé, Thẩm Lạc vẫn luôn đảm nhiệm vai trò người thân duy nhất. Mặc dù tính cách anh hơi khác người, nhưng anh vẫn là một ông bố tốt. Vì không muốn Phi Thuyền Nhỏ đi vào vết xe đổ của mình, mà anh sẽ kiên nhẫn chơi đồ chơi với cậu, khi cậu không phải đi mẫu giáo, anh sẽ dẫn cậu ra công viên, khu vui chơi để cậu có thể chơi với các bạn. Chính vì những hành động đó của anh, mà Phi Thuyền Nhỏ sống trong một gia đình đơn thân, nhưng tính cách lại chẳng khác gì những đứa bé gia đình bình thường.

Những gì Thẩm Lạc làm cho Phi Thuyền Nhỏ không hề thua kém những ông bố khác.

Có vẻ như Phi Thuyền Nhỏ cũng không bài xích bà mẹ đột nhiên xuất hiện của mình, chắc là Thẩm Lạc đã nói gì đó với cậu bé rồi. Nhưng dù một đứa bé có mong muốn có mẹ đến đâu, thì một bà mẹ ruột chưa gặp bao giờ, cũng không thể bằng một ông bố vẫn luôn ở bên mình được. Bắc Vũ rất hiểu nỗi sợ hãi của Phi Thuyền Nhỏ lúc này, nên cô xoa đầu an ủi cậu bé:

– Không sao đâu em, bố em sẽ xử lý được mà.

Phi Thuyền Nhỏ lại nhảy xuống dưới đất, rồi chạy đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Sau đó lại chạy về kéo Bắc Vũ lên lầu.

– Sao thế?

Bắc Vũ vừa đuổi theo cậu nhóc vừa hỏi. Nhưng Phi Thuyền Nhỏ lại không trả lời, mà chỉ chạy vào trong phòng cô, rồi mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới.

Bắc Vũ đứng ở sau lưng cậu thấy vậy thì bật cười.

Một lát sau, Hàn Kính từ trong nhà Thẩm Lạc đi ra.

Phi Thuyền Nhỏ lập tức ném mấy viên đá không biết ở đâu về phía Hàn Kính. Hàn Kính không có sự chuẩn bị trước nên đã bị trúng mấy viên, tuy là không chảy máu, nhưng cũng khá là đau.

Bắc Vũ vội vàng kéo Phi Thuyền Nhỏ lại:

– Phi Thuyền Nhỏ, sao em lại làm thế?

Phi Thuyền Nhỏ phồng má lên:

– Em đánh người xấu!

Bắc Vũ nhìn về phía Hàn Kính, thấy anh ta nhún vai với mình, thì đành phải mỉm cười xin lỗi.

Phi Thuyền Nhỏ lại nhân lúc cô không để ý mà ném thêm mấy hòn đá nữa:

– Đồ xấu xa!

– Phi Thuyền Nhỏ! Em không được hư như vậy! – Bắc Vũ quát lên.

Phi Thuyền Nhỏ lại nói:

– Trong bài hát đã dạy rồi, không được nương tay với kẻ thù.

Cái gì thế này!

Hàn Kính nói vọng lên:

– Phi Thuyền Nhỏ, chú không phải người xấu.

Phi Thuyền Nhỏ quát lên:

– Chú muốn bắt cháu đi, không cho cháu ở với bố thì chú chính là người xấu.

Hàn Kính bất đắc dĩ nói:

– Chú chỉ muốn cho mẹ con cháu đoàn tụ thôi, chứ không có bắt cháu đi.

Phi Thuyền Nhỏ hừ một tiếng:

– Cháu không tin đâu.

Sau đó thì đóng cửa sổ lại.

Bắc Vũ đứng trong cánh cửa sổ bằng kính, nhìn Hàn Kính thở dài rồi chậm rãi đi ra ngoài ngõ.

Cô không biết anh ta có phải một ông bố dượng tốt hay không, nhưng nhìn những gì anh ta đang làm, thì cô biết anh ta rất rất yêu Trình Tố Tố.

Nhưng cô vẫn không hiểu, nếu năm đó đã bỏ rơi Phi Thuyền Nhỏ, thì sao bây giờ còn quay về đòi?

Khi thấy Hàn Kính đi ra xa rồi, Bắc Vũ mới dụi dụi nói với Phi Thuyền Nhỏ đang nhăn nhó:

– Chúng ta sang tìm bố em nhé!

Phi Thuyền Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi mím môi:

– Chị ơi, sao chị lại không phải là mẹ ruột của em chứ?

Bắc Vũ giật mình nhìn cậu bé đang bối rối, rồi thở dài. Thật sự thì cô không biết gì về trẻ con cả, đến bây giờ trong kế hoạch của cô cũng chưa có chuyện sinh con nữa. Nhưng cô cảm thấy, nếu cô có một đứa con xinh xắn đáng yêu như Phi Thuyền Nhỏ, thì dù lúc đầu cô có không mong đợi nó, cô cũng sẽ không bỏ rơi nó đâu.

Cô giơ tay xoa đầu cậu bé, rồi mỉm cười.

Phi Thuyền Nhỏ lại cúi đầu, nói bằng một giọng rất nhỏ:

– Sao bố cũng không phải bố ruột của em chứ?

Tay Bắc Vũ cứng đờ lại:

– Bố em nói với em như vậy à?

Lần này, Phi Thuyền Nhỏ không nói gì nữa.

Khi hai người sang đến nơi, thì Thẩm Lạc đang ngồi ngơ ngẩn ở trên sofa. Phi Thuyền Nhỏ đột nhiên nhào vào lòng anh rồi khóc nức nở:

– Bố ơi, con muốn ở cùng bố cơ.

Thẩm Lạc giật mình, vội vàng ôm cậu bé ngồi lên đùi mình, rồi vội vàng lau nước mắt cho cậu:

– Có ai bắt con không được ở cùng bố đâu!

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Con biết hết rồi, mẹ với chú kia muốn dẫn con đi.

Thẩm Lạc lại hỏi:

– Đó là mẹ ruột của con, mẹ con mang thai mười tháng mới sinh ra con, con không muốn đi cùng mẹ sao?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu như trống bỏi:

– Không muốn, không muốn, con chỉ muốn ở với bố thôi.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại:

– Được rồi, Phi Thuyền Nhỏ không phải đi đâu hết, con sẽ ở với bố mà.

Phi Thuyền Nhỏ dần dần ngừng khóc, sau đó cậu bé đột nhiên nói:

– Bố ơi, con đã biết bố không phải là bố ruột của con rồi.

– Cái gì? – Thẩm Lạc ngạc nhiên hỏi.

Phi Thuyền Nhỏ ngẩng mặt lên nhìn anh:

– Nếu mẹ là mẹ của con, mà bố lại không quen biết mẹ, thì sao con có thể là con ruột của bố được chứ?

Bắc Vũ nghe vậy thì sững sờ.

Hiển nhiên Thẩm Lạc chưa nói cho Phi Thuyền Nhỏ chuyện anh không phải là bố ruột của nó. Vậy mà nó đã có thể đoán ra hết mọi chuyện rồi.

Thẩm Lạc cũng rất bất ngờ, anh sững sờ một lát rồi xoa đầu cậu bé:

– Con có phải do bố sinh hay không, thì con cũng vẫn là con của bố, bố cũng sẽ luôn yêu thương con.

Phi Thuyền Nhỏ vội vàng ôm cổ anh rồi nói:

– Con cũng luôn yêu bố. Thế bố không cho mẹ dẫn con đi, thì cảnh sát có tới bắt bố đi không?

Thẩm Lạc bật cười:

– Không đâu.

Phi Thuyền Nhỏ lại nhìn sang chỗ Bắc Vũ:

– Vậy sau này bố và chị có em bé thì bố có còn yêu con không?

Bắc Vũ sững sốt, chuyện kết hôn cô còn chưa tính, nói gì đến chuyện có con. Với lại chắc gì chồng cô đã là Thẩm Lạc chứ. Ủm, được rồi, chắc là Thẩm Lạc thật.

Cô còn chưa nghĩ ra câu trả lời, thì Thẩm Lạc đã nói ra trước:

– Tất nhiên rồi, lúc đó con sẽ được làm anh trai đấy.

Phi Thuyền Nhỏ mở to mắt nhìn anh:

– Vậy thì con thích em gái.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ủ, em gái.

Phi Thuyền Nhỏ lại quay sang hỏi Bắc Vũ:

– Chị ơi, chị với bố sinh cho em một em gái nhé?

Bắc Vũ cười:

– Ủ.

Phi Thuyền Nhỏ lại nói:

– Hay bây giờ bố với chị sinh em gái cho con luôn đi!

Bắc Vũ không biết phải trả lời cậu bé thế nào nữa. Thẩm Lạc thì lại cười:

– Được rồi, tối nay bố với chị sẽ sinh em gái cho con.

Bắc Vũ lườm anh một cái, bây giờ vẫn còn đùa được à?

Dù gì Phi Thuyền Nhỏ cũng vẫn là trẻ con, nên cảm xúc tới nhanh mà đi cũng rất nhanh, chỉ một lát sau cậu bé đã ngủ gật ở trong lòng Thẩm Lạc rồi.

Thẩm Lạc cẩn thận ôm cậu về phòng, rồi đặt cậu lên giường. Sau đó anh liền ngồi im bên giường nhìn cậu bé ngủ.

Bắc Vũ đứng ở ngoài cửa lặng lẽ nhìn anh. Cô biết trong lòng anh lúc này đang rất đau khổ. Dù Trình Tố Tố đã từng làm gì, thì cô ấy cũng là mẹ Phi Thuyền Nhỏ, còn anh lại chỉ là một ông bố không có huyết thống gì với cậu bé. Cho dù Trình Tố Tố không kiện lên tòa, thì về tình về lý, anh cũng vẫn nên trả lại con cho cô ấy.

Tự tay trao đứa con mình chăm sóc, nuôi nấng mấy năm trời cho người khác, thì ai mà chẳng thấy đau lòng.

Cô nhẹ nhàng đi tới ôm lấy anh. Thẩm Lạc cầm lấy tay cô rồi nói:

– Khi nó mới sinh chỉ bé bằng một tẹo, không khác gì con chuột con cá. Lúc ấy Trình Tố Tố và A Hàng rất vui vẻ, nhưng anh lại không hiểu vì sao họ lại vui như thế. Sau này nó lớn hơn một chút, cả người mềm nhũn như một cục bông, anh mới cảm thấy trẻ con cũng không đáng ghét lắm. Đến khi Trình Tố Tố bỏ đi, ba đứa bọn anh phải chăm sóc nó. Lúc đầu ai cũng luống cuống, nhưng vì nó rất ngoan, nên dần dần mọi chuyện cũng đâu vào

đấy. Mỗi khi làm việc vất vả, chỉ cần có một cục bông ê a học nói ở bên cạnh, là anh lại cảm thấy mọi sự mệt mỏi đều tan biến hết.

Anh dừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

– Sau này A Hàng cũng đi mất. Lúc đó nó mới được một tuổi rưỡi, đi đường còn chưa vững, là anh nuôi dạy nó. Nó rất thông minh, không cần anh dạy cũng tự biết gọi anh là bố. Nghe nó gọi như vậy, anh liền nghĩ, vậy thì từ bây giờ nó chính là con của anh. Anh dẫn nó đi rất nhiều nơi, có núi cao, có biển rộng, để ngắm sao trời. Anh nhìn nó lớn lên từng chút một cho đến tận bây giờ. Nó không phải con ruột của anh, nhưng nó cười anh sẽ thấy vui, nó khóc anh liền thấy buồn, nó bị bệnh anh cũng thấy đau theo. Có lẽ anh không phải là người bố tốt, nhưng nó chính là đứa con tốt nhất trên đời này.

Chương 58:

Sáng hôm sau Phi Thuyền Nhỏ đã chính thức được gặp mẹ mình.

Mặc dù trong lòng Phi Thuyền Nhỏ không có khái niệm về mẹ, nhưng khi đi học thấy các bạn khoe về mẹ, thì cậu bé cũng từng nghĩ: không biết mẹ mình trông thế nào nhỉ?

Mẹ dịu dàng giống thím, thú vị giống chị, hay là thích chọc ghẹo cậu giống cô (em gái/em họ Thẩm Lạc)?

Cái ôm của bố vững chắc như vậy, thì cái ôm của mẹ chắc ấm lắm nhỉ?

Phi Thuyền Nhỏ rất hồi hộp nên đã kéo Bắc Vũ sang chờ mẹ cùng mình.

Tối hôm trước Bắc Vũ nghe Thẩm Lạc nói, Trình Tố Tố chỉ đến tìm anh có một lần thôi, còn lại đều là Hàn Kính đến nói chuyện, vì cô ấy sợ trông thấy Phi Thuyền Nhỏ sẽ không kìm nén được cảm xúc, rồi làm cậu bé sợ. Vậy nên khi mọi chuyện đã dàn xếp ổn thỏa, hai bên mới chính thức gặp mặt nhau.

Cả sáng hôm đó, Bắc Vũ đều ngồi chơi với Phi Thuyền Nhỏ.

Cậu bé vẫn luôn ngồi chơi lego ở dưới đất, nhưng cứ một lát là lại chạy ra cửa sổ ngó xem mẹ đã đến chưa.

Bắc Vũ có thể nhìn ra tâm trạng vừa lo sợ, vừa vui sướng của cậu bé.

Vui sướng là vì sắp được gặp mẹ, còn lo sợ là sợ phải rời xa bố.

Đến tận mười giờ, chuông cửa mới vang lên. Phi Thuyền Nhỏ đứng bật dậy, trên mặt là sự hoảng loạn như một con thỏ rơi vào bẫy.

Thẩm Lạc xoa đầu cậu bé:

– Con đứng đây nhé, để bố đi mở cửa.

Phi Thuyền Nhỏ gật đầu, rồi đi theo Bắc Vũ ra ngoài cửa.

Thái độ của Thẩm Lạc đối với Hàn Kính và Trình Tố Tố đã tốt hơn rất nhiều, nhưng anh cũng chỉ mở cửa cho họ vào, chứ không hề nói một lời nào.

Trình Tố Tố vừa nhìn thấy Phi Thuyền Nhỏ ở bên cạnh Bắc Vũ thì đôi mắt đã đỏ lên, nhưng lại không dám đến gần mà chỉ có thể kìm nén cảm xúc của mình lại.

Phi Thuyền Nhỏ vốn đang đứng bên cạnh Bắc Vũ, nhưng khi Trình Tố Tố bước vào, thì cậu bé liền chạy ra sau lưng Bắc Vũ, chỉ để lại một đôi mắt to tròn.

Bắc Vũ có thể cảm nhận được cơ thể ấm áp của cậu đang run lên ở sau chân mình. Cô giơ tay ra xoa đầu cậu để an ủi.

Thẩm Lạc thấy Phi Thuyền Nhỏ như vậy thì ngồi xổm xuống trước mặt cậu, rồi dịu dàng nói:

– Phi Thuyền Nhỏ, mẹ đến rồi này. Con đi ra gặp mẹ đi.

Trong mắt Phi Thuyền Nhỏ đã chứa đầy sương mù, cậu nhóc do dự một lát, rồi bước ra ngoài.

Trình Tố Tố ngồi xuống trước mặt cậu, đưa hộp lego trong tay cho cậu rồi nói:

– Phi Thuyền Nhỏ, đây là quà mẹ tặng con, con có thích không?

Khi nghe Thẩm Lạc nói, Phi Thuyền Nhỏ rất thích lego, thì cô ấy liền đi mua một bộ lego mới nhất để làm quà gặp mặt.

Sau khi nói xong những lời đó, Trình Tố Tố liền nín thở chờ đợi câu trả lời của Phi Thuyền Nhỏ.

Phi Thuyền Nhỏ nhìn hộp lego trong tay Trình Tố Tố một hồi lâu, rồi đột nhiên nói:

– Bố bảo là không được nhận quà của người lạ.

Nụ cười vốn đã không quá tự nhiên của Trình Tố Tố cứng đờ lại. Có vẻ như cô ấy phải cố gắng lắm, thì nước mắt mới không rơi xuống.

Hàn Kính vỗ nhẹ lên vai cô, rồi nói với Phi Thuyền Nhỏ:

– Đây là mẹ của Phi Thuyền Nhỏ, không phải là người lạ đâu.

Phi Thuyền Nhỏ cúi đầu không nói gì cả, cũng không nhận lấy món quà kia.

Thẩm Lạc cầm lấy hộp lego trong tay Trình Tố Tố, rồi nói:

– Mọi người vào nhà đi. Vừa mới gặp mặt, Phi Thuyền Nhỏ còn chưa thích ứng được.

Phi Thuyền Nhỏ nghe vậy thì chạy vội vào trong nhà.

Trình Tố Tố gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn dính chặt vào bóng lưng Phi Thuyền Nhỏ. Những giọt nước mắt kìm nén nãy giờ cuối cùng cũng chảy xuống. Trình Tố Tố thì thầm:

– Nó giống hệt A Hàng hồi nhỏ.

Hàn Kính ôm lấy vai cô, thở dài:

– Đúng vậy, không khác gì đúc cùng một khuôn cả, nhất là đôi mắt đó.

Thẩm Lạc dẫn mọi người vào trong phòng khách thì Phi Thuyền Nhỏ đã ngồi ở bên cạnh tự chơi lego một mình rồi. Trình Tố Tố không dám quấy rầy cậu nhóc, mà chỉ dám ngồi đó nhìn thôi.

Bắc Vũ nhìn đôi mắt đỏ bừng của cô ấy thì thở dài. Xem ra Trình Tố Tố cũng rất yêu thương Phi Thuyền Nhỏ, bởi vì tình thương của mẹ không thể đột nhiên xuất hiện được.

Cô rót cho mỗi người một chén nước. Trình Tố Tố mỉm cười nhìn cô:

– Cảm ơn em. Chị thật sự không ngờ Thẩm Lạc cũng có bạn gái đấy. Còn là kiểu người như em nữa.

Bắc Vũ cười khẽ, rồi đưa mắt nhìn Thẩm Lạc. Anh vẫn đang nhìn Phi Thuyền Nhỏ.

Trình Tố Tố uống một ngụm nước, rồi đứng dậy đi tới chỗ Phi Thuyền Nhỏ, dịu dàng cười với cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ, mẹ chơi với con nhé?

Phi Thuyền Nhỏ im lặng, không đồng ý mà cũng chẳng từ chối.

Thấy hai mẹ con chơi với nhau, thì Hàn Kính liền thở phào. Sau đó anh ta nói với Thẩm Lạc:

– Mấy lời lúc trước tôi nói, anh đừng để ở trong lòng. Tuy tôi rất mong Phi Thuyền Nhỏ có thể về sống chung với mẹ, nhưng chúng tôi cũng rất tôn trọng ý kiến của con cái. Chỉ cần Phi Thuyền Nhỏ vui thì chúng tôi cũng thấy vui rồi.

Thẩm Lạc còn chưa kịp nói gì, thì Phi Thuyền Nhỏ đã ném lego trên tay xuống đất, chạy ào vào trong lòng Thẩm Lạc, và nhìn Hàn Kính bằng một ánh mắt tức giận.

Hàn Kính cười với cậu nhóc, rồi nói:

– Sắp đến bữa trưa rồi, tôi mời mọi người đi ăn nhé?

Thẩm Lạc nhìn Trình Tố Tố đang thu dọn đồ chơi ở dưới đất rồi gật đầu.

Năm người đi tới một nhà hàng ở gần đó.

Phi Thuyền Nhỏ thường ngày vẫn hay lú lo, hôm nay lại không nói gì cả. Khi đồ ăn đã được dọn lên thì cậu nhóc lại cầm đũa đập loạn xuống bàn, làm đổ cả ly nước ngô lên người Trình Tố Tố.

Thẩm Lạc nhíu mày:

– Phi Thuyền Nhỏ, con làm gì thế? Bố dạy con là lúc ăn cơm phải ngồi ngay ngắn cơ mà?

Phi Thuyền Nhỏ cúi đầu xuống rồi bĩu môi, vẫn không nói gì cả.

Trình Tố Tố vội vàng nói:

– Không sao đâu ạ, Phi Thuyền Nhỏ cũng không cố ý mà.

Thẩm Lạc nhìn cậu nhóc như vậy thì lại thở dài. Mọi người cứ nghĩ như vậy là kết thúc, thì đến lúc ăn cơm, Phi Thuyền Nhỏ lại tiếp tục. Cậu nhóc dùng đũa gắp hết thức ăn ra bàn, sau đó còn dùng hẳn tay để trộn thức ăn.

Trên người Hàn Kính và Trình Tố Tố dính đầy thức ăn và dầu mỡ, nhưng hai người lại vẫn ngồi im mặc cậu muốn làm gì thì làm.

Thẩm Lạc cũng không ngăn cản, mà chỉ im lặng nhìn hành động lạ thường của cậu bé.

Vì Phi Thuyền Nhỏ rất ngoan, nên đây đúng là lần đầu tiên Bắc Vũ trông thấy cậu làm như vậy. Nhưng lúc này cô cũng không thể ra mặt ngăn cản, nên đành phải ngồi nhìn cùng Thẩm Lạc.

Cả một bữa cơm, không ai ăn được miếng nào, vì tất cả mọi món đều bị Phi Thuyền Nhỏ trộn lẫn vào nhau.

Khi ra khỏi nhà hàng, bộ quần áo của Trình Tố Tố và Hàn Kính đã không thể mặc được nữa.

Đây là lần đầu tiên Trình Tố Tố gặp lại con mình sau 4 năm xa cách. Tuy rất muốn ở cùng con, nhưng Trình Tố Tố cũng biết bây giờ không phải lúc

thích hợp để nói chuyện với Phi Thuyền Nhỏ, nên đành phải nói với cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ, mai mẹ lại đến thăm con nhé? Con thích cái gì để mẹ mua cho con?

Phi Thuyền Nhỏ cúi đầu xuống, không nói gì cả.

Trình Tố Tố không đợi được đáp án thì đành phải mỉm cười, xoa đầu cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ, mai chúng ta lại gặp nhau nhé.

Phi Thuyền Nhỏ hơi nghiêng đầu, nhưng cuối cùng vẫn để tay Trình Tố Tố chạm vào đầu mình.

Khi hai người họ đi rồi, Thẩm Lạc mới dắt Phi Thuyền Nhỏ về nhà.

Cả quãng đường đi, cả hai bố con đều im lặng.

Mãi đến khi về gần đến nhà, Phi Thuyền Nhỏ mới nói nhỏ:

– Bố ơi, con xin lỗi.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn cậu bé:

– Bố không trách con.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Bố đã dạy con không được lãng phí thức ăn, lúc ăn cơm cũng phải ngồi ngay ngắn.

Thẩm Lạc nói;

– Sau này con không làm thế nữa là được.

Phi Thuyền Nhỏ rầu rĩ nói:

– Bố ơi, con không cố ý đâu. Con chỉ nghĩ là nếu con là một đứa bé nghịch ngợm, hư hỏng thì mẹ và chú Hàn sẽ ghét con, và không mang con đi nữa.

Lúc này Bắc Vũ mới hiểu vì sao Phi Thuyền Nhỏ lại làm ra hành động kỳ lạ như vậy. Thảo nào mọi ngày Thẩm Lạc dạy con rất nghiêm khắc, mà hôm nay lại không nói gì cả. Hóa ra là anh đã biết suy nghĩ của cậu bé rồi.

Thẩm Lạc xoa đầu Phi Thuyền Nhỏ:

– Con thật là ngốc! Mẹ con mang thai mười tháng mới sinh được con, thì dù con có bướng bỉnh, nghịch ngợm, mẹ con cũng vẫn yêu thương con.

Phi Thuyền Nhỏ lại hỏi:

– Nhưng nếu mẹ yêu con, thì sao lại không ở bên con từ trước?

Thẩm Lạc nói:

– Bố nói với con rồi mà. Lúc đó mẹ con có việc không thể chăm sóc con được, bây giờ mẹ con làm xong việc liền đến tìm con ngay đó.

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ một lát rồi hỏi tiếp:

– Bố ơi, bố ruột con ở trên thiên đường hả?

Thẩm Lạc sững lại một lát rồi gật đầu:

– Đúng vậy.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Bố con với mẹ con cũng yêu nhau như bố với chị hả?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ, con chính là kết tinh tình yêu của họ đấy. Cho nên con đừng làm mẹ con đau lòng, không thì bố con ở trên thiên đường cũng sẽ rất buồn đấy.

– Bố có ảnh của bố con không?

– Về nhà bố sẽ cho con xem.

Sau khi về đến nhà, Thẩm Lạc liền mở máy tính ra, cho Phi Thuyền Nhỏ xem một bức ảnh. Trong ảnh có ba chàng trai và một cô gái, trong tay cô gái còn có một đứa bé mới sinh nữa.

Bốn người trong ảnh đều còn rất trẻ, trên gương mặt còn chưa hết sự ngây ngô.

Thẩm Lạc vẫn là vẻ mặt không biểu cảm như cũ. Lý Tri Viễn với bộ dạng quê mùa, và nụ cười ngớ ngẩn đứng ở bên cạnh anh.

Trình Tố Tố thì rất xinh đẹp, cả người tràn ngập hơi thở dịu dàng tao nhã.

Bên cạnh cô ấy là một anh chàng mày rậm mắt to, đang cười rất vui vẻ. Chắc đây chính là bố ruột của Phi Thuyền Nhỏ, bởi vì Phi Thuyền Nhỏ rất

giống anh ta.

Thẩm Lạc bế Phi Thuyền Nhỏ lên đùi mình, còn chưa kịp nói, Phi Thuyền Nhỏ đã chỉ vào anh chàng kia:

– Đây là bố con à?

Thẩm Lạc nói:

– Đúng vậy.

Phi Thuyền Nhỏ tò mò nhìn anh ta mãi, sau đó mới phát hiện đứa bé mới sinh ở trong tay Trình Tố Tố, nên giơ tay chỉ vào đó:

– Mẹ đang ôm con hả?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Đúng vậy! Lúc đó con mới được hai tháng, cả ngày chỉ biết ăn với ngủ thôi.

Phi Thuyền Nhỏ yên lặng nhìn bức ảnh một lát rồi mới nói:

– Lúc con nhỏ mẹ có ôm con không?

– Có chứ, lúc đó con dính mẹ con lắm. Bố ôm con còn không cho cơ.

– Thật sao? – Phi Thuyền Nhỏ rất ngạc nhiên. Cậu nhóc lại nhớ tới cảm giác mềm mại, ấm áp khi Trình Tố Tố xoa đầu cậu. Thảo nào cậu thấy nó rất quen, hóa ra hồi nhỏ, cậu bé đã được mẹ ôm rồi.

Có lẽ là mẹ con liền tâm, nên dù hôm nay Phi Thuyền Nhỏ tỏ ra là mình không thích Trình Tố Tố, nhưng thật ra trong lòng lại rất muốn đến gần mẹ. Cậu bé hỏi tiếp:

– Có cách nào để mẹ không buồn, mà con vẫn được ở với bố không?

Thâm Lạc nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phi Thuyền Nhỏ, rồi mỉm cười:

– Con cứ làm chuyện mà con muốn đi. Bố chỉ mong là con sẽ luôn vui vẻ thôi. Chỉ cần con nhớ bố, là bố sẽ xuất hiện ở bên con ngay mà.

– Con không muốn! Con không đi đâu cả, con chỉ muốn ở cùng bố thôi.
– Phi Thuyền Nhỏ vội vàng ôm lấy anh.

– Bố biết rồi.

Khi Phi Thuyền Nhỏ đi ngủ rồi, Bắc Vũ mới hỏi Thâm Lạc:

– Sao thái độ của anh thay đổi nhanh thế?

Thâm Lạc thở dài:

– Chắc là do anh hiểu rõ mọi chuyện rồi. Phi Thuyền Nhỏ là con của Trình Tố Tố, Trình Tố Tố lại là người A Hàng yêu. Chuyện năm đó đều là tại bọn anh. Bọn anh vì lý tưởng của mình, mà không để ý đến cảm nhận của Trình Tố Tố. Mấy hôm trước anh mới biết là khi Trình Tố Tố biết tin A Hàng mất, thì tinh thần có vấn đề, trí nhớ không rõ ràng. Mấy năm nay cô ấy không đến tìm Phi Thuyền Nhỏ là do phải chữa bệnh. Hai người họ lúc trước chỉ là giận đối nhau thôi, không ngờ cuối cùng lại thành âm dương cách biệt. Lúc ấy anh còn rất ghét cô ấy, cảm thấy cô ấy rất ích kỷ, lúc nào cũng muốn A Hàng đi cùng mình. Bây giờ nghĩ lại mới biết người ích kỷ chính là mấy đứa bọn anh.

– Sao bạn anh lại mất thế?

Thẩm Lạc nhắm mắt lại rồi lắc đầu không muốn nói. Một lát sau anh lại đột nhiên nói:

– Bây giờ anh mới biết, nếu thích một người, thì chỉ cần cùng cô ấy sống một cuộc sống yên ổn với củi gạo muối dầu là đã thấy hạnh phúc rồi, không nhất thiết phải đi theo đuổi mấy giấc mộng xa xôi mờ mịt kia.

Anh cầm lấy tay cô, rồi trịnh trọng nói:

– Bắc Vũ, em yên tâm đi, anh sẽ không làm em giận vì mấy cái giấc mộng kia đâu. Em muốn anh làm cái gì anh sẽ làm cái đó.

Bắc Vũ đoán những lời này của anh là rút kinh nghiệm từ việc của Thẩm Viễn Hàng và Trình Tố Tố. Cô nghiêng đầu cười:

– Anh thích làm gì thì cứ làm, em không nói gì anh đâu. Con người phải có giấc mộng của mình chứ. Cho dù giấc mộng đó bị mọi người cười nhạo, thì cũng còn hơn là cuộc sống nước chảy bèo trôi. Dù anh có muốn bay lên trời, thì em cũng ủng hộ anh. Tất nhiên anh cũng phải ủng hộ em nữa.

Thẩm Lạc hơi bất ngờ khi nghe cô nói vậy:

– Thật sao?

Bắc Vũ gật đầu:

– Củi gạo muối dầu chán lắm. Chúng ta phải sống khác người đi. Năm sau em sẽ đi vòng quanh trái đất, còn anh thì sao? Ước mơ của anh là gì? Dù nó có buồn cười hơn của em, thì em cũng sẽ ủng hộ anh.

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi lắc đầu:

– Anh không có ước mơ. (*)

(*) Nguyên văn là “Anh đã không còn ước mơ.” Nhưng tớ để vậy vì nếu để là “đã” thì bạn Bắc sẽ phải hỏi tiếp vì sao không còn, nhưng trong trường hợp này bạn Bắc nghe thành không có nên không hỏi nữa.

Chương 59:

Bắc Vũ lẳng lặng nhìn anh. Khi nói ra câu đó, giọng anh rất nhẹ nhàng, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt anh lại chất chứa tâm sự.

Vì sao năm đó cô lại thích anh nhỉ?

Vì tên anh đứng đầu bảng điểm? Vì bước chân anh lạc lõng giữa sân trường? Hay vì anh ngồi trên xà kép ngắm sao trời?

Cô cũng không biết nữa. Nhưng ở trong mắt cô, anh không giống với bất cứ ai cả.

Anh chưa làm gì cả, hai người cũng không quen biết nhau, nhưng anh vẫn là ngôi sao sáng nhất ở trong lòng cô.

Cô từng tưởng tượng vô số lần về Thẩm Lạc khi trưởng thành. Trong suy nghĩ của cô, khi anh lớn lên chắc chắn sẽ là một người rất nổi bật.

Sau này khi cô lớn lên, gặp gỡ nhiều người, nghe thấy nhiều chuyện, thì chính cô cũng đã thay đổi.

Mục tiêu kiếm tiền của cô là để đi thực hiện ước mơ khác người của mình, nhưng trong rất nhiều lúc cô cũng phải thừa nhận rằng mình cũng chỉ tầm thường như bao người khác thôi.

Mấy năm nay, cứ mỗi khi chán nản, cô lại nhớ tới Thẩm Lạc, rồi tưởng tượng về cuộc sống hiện tại của anh.

Cuộc sống của anh chắc là rất trôi chảy nhỉ? Chắc là không giống mấy tên mua bằng cấp giả vờ làm người có học đâu nhỉ?

May mà khi gặp lại nhau, anh vẫn là anh của trước đây.

Vẫn là cậu thiếu niên cao ngạo nhưng vẫn rất chân thành kia.

Cô biết anh có ước mơ và ước mơ đó cũng bị mọi người cười nhạo là ngây thơ như ước mơ của cô.

Nhưng anh không muốn nói, thì cô sẽ không hỏi nữa. Cô chỉ mỉm cười rồi ôm lấy cổ anh:

– Vậy anh cứ nghĩ tiếp đi. Một người không có ước mơ thì có khác gì con cá muối đâu?

Thẩm Lạc ôm lấy cô:

– Sang năm anh đi vòng quanh thế giới với em nhé?

Bắc Vũ nghiêng đầu cười:

– Tuy em rất vui nếu có anh đi cùng, nhưng em vẫn muốn anh đi làm chuyện anh thích hơn.

Thẩm Lạc nhìn cô, rồi nói rất nghiêm túc:

– Đây là chuyện anh thích mà.

Bắc Vũ cười:

– Nhưng đây không phải chuyện mà anh nên bỏ ba, năm năm ra để làm. Đây là ước mơ của em, chứ không phải ước mơ của anh. Em cần anh ủng hộ em, chứ không cần anh đi làm cùng em. Cũng giống như em sẽ làm bạn cùng anh, ủng hộ anh làm chuyện anh thích, chứ em sẽ không đi làm nó cùng anh, bởi vì nó là chỉ là ước mơ của một mình anh thôi.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi đột nhiên cười:

– Hồi còn đi học, anh cảm thấy em rất ngốc, bây giờ mới biết là em giả ngốc.

Bắc Vũ nhướn mày đặc ý:

– Lúc trước em vẫn cho là anh thông minh, bây giờ mới biết là anh ngốc đấy.

Thẩm Lạc quay sang lườm cô.

Bắc Vũ nghiêm túc lại:

– Thôi không nói mấy cái này nữa. Chuyện quan trọng bây giờ là phải giải quyết chuyện của Phi Thuyền Nhỏ thế nào. Vì tâm hồn của trẻ con rất nhạy cảm, không thể để nó bị tổn thương được. Thẩm Lạc, nếu Phi Thuyền Nhỏ đi cùng Trình Tố Tố thì anh có chấp nhận được không?

Thẩm Lạc giật mình, rồi cười khẽ, nhưng nỗi buồn trong mắt anh lại không thể giấu Bắc Vũ được:

– Dù sao nó cũng không phải con ruột của anh. Anh cũng đã nghĩ đến trường hợp nó sẽ rời khỏi anh rồi. Mấy năm nay nó không chỉ là con anh, mà còn là bạn anh nữa. Nhưng con người không thể quá tham lam, anh đã trải qua rất nhiều cuộc chia ly rồi. Có bố mẹ, có bạn bè. So với âm dương

cách biệt, thì chuyện chuyển đi nơi khác sống vẫn còn rất bình thường. Mà bây giờ khoa học kỹ thuật, giao thông rất phát triển, anh có muốn gặp Phi Thuyền Nhỏ, thì cũng dễ mà.

Bắc Vũ nhìn anh rồi cười:

– Không sao đâu! Em sẽ mãi ở bên anh mà.

– Thật sao? – Thâm Lạc dùng ánh mắt đen láy nhìn cô.

Bắc Vũ giơ ngón út ra với anh:

– Không tin thì ngoéo tay.

Thâm Lạc nhú mào:

– Em thật ngây thơ!

Nhưng cũng vẫn vươn tay ra ngoéo tay với cô.

Bắc Vũ bật cười:

– Ngoéo tay thất cổ một trăm năm không thay đổi. Mà thôi, không chơi một trăm năm, cả đời không thay đổi!

Thâm Lạc mỉm cười ôm cô vào lòng.

Một trăm năm quá hư vô, cái anh cần chính là cả đời.

...

Sáng hôm sau Trình Tố Tố lại đến thăm Phi Thuyền Nhỏ.

Phi Thuyền Nhỏ vẫn còn lúng túng như trước.

Thẩm Lạc và Bắc Vũ chỉ lặng lẽ nhìn hai người họ mà không nói gì cả.

Tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Hôm sau nữa, Trình Tố Tố và Hàn Kính chuyển đến ngôi nhà bên cạnh nhà Thẩm Lạc.

Trình Tố Tố biết sự xa cách mấy năm nay không thể bù đắp trong một sớm một chiều được. Mà cô ấy cũng không thể bắt Phi Thuyền Nhỏ phải rời xa Thẩm Lạc, vì đó sẽ là chuyện khiến cậu bé dễ bị tổn thương nhất.

Hàn Kính bỏ hết mọi công việc để ở lại cùng cô.

Không ai biết phải mất bao lâu thì tình cảm mẹ con của họ mới bù đắp xong, nhưng hiển nhiên Trình Tố Tố đã quyết định sẽ kháng chiến lâu dài.

Sáng sáng khi Phi Thuyền Nhỏ đi mẫu giáo, Trình Tố Tố sẽ đưa cậu bé ra đến đầu ngõ.

Buổi chiều, khi Thẩm Lạc đón Phi Thuyền Nhỏ đi học về, thì Trình Tố Tố đã có mặt ở đầu ngõ tự lúc nào.

Dù trong lòng rất muốn đến gần mẹ, nhưng cái cảm giác không an toàn ở trong lòng đã khiến Phi Thuyền Nhỏ không thích sự xuất hiện mọi lúc mọi nơi của Trình Tố Tố.

Cậu nhóc từ chối những chiếc bánh ngọt xinh xắn, những món đồ chơi thủ công Trình Tố Tố làm cho mình. Thậm chí khi đi ngang qua chỗ cô đứng, cậu bé cũng không hề nhìn cô, không hề dừng lại một chút nào.

Chẳng mấy chốc mùa đông đã tới, thời tiết càng ngày càng lạnh, còn Trình Tố Tố thì vẫn bất chấp mưa gió đứng đợi Phi Thuyền Nhỏ.

Sau trận tuyết đầu đông, cả thành phố đều ngập tràn sắc trắng.

Trên đường đi đón Phi Thuyền Nhỏ bị tắc đường, nên hai bố con họ về lâu hơn mọi ngày.

Mới đi đến đầu ngõ, bóng dáng quen thuộc của Trình Tố Tố đã xuất hiện. Dưới bầu trời đêm lạnh lẽo, cô không che ô mà chỉ đội một chiếc mũ áo khoác thôi. Khi thấy Phi Thuyền Nhỏ và Thẩm Lạc xuống khỏi taxi, Trình Tố Tố lập tức chạy tới:

– Phi Thuyền Nhỏ, hôm nay con có bị lạnh không?

Phi Thuyền Nhỏ lạnh nhạt nhìn Trình Tố Tố:

– Nhà trẻ có lò sưởi, không lạnh.

Trình Tố Tố lúng túng đáp:

– Ừ nhỉ. Vậy con phải đi đường cẩn thận đó, trên mặt đất có tuyết rất là trơn.

Phi Thuyền Nhỏ vừa kéo Thẩm Lạc đi về nhà, vừa đáp lại:

– Biết rồi!

Nào ngờ cậu bé đi quá nhanh nên đã ngã ụch xuống đất.

Trình Tố Tố vội vàng ôm Phi Thuyền Nhỏ lên, vừa gạt tuyết trên đầu gối cho cậu bé, vừa hỏi:

– Con có đau không?

Phi Thuyền Nhỏ đẩy Trình Tố Tố ra:

– Bố mặc nhiều quần áo cho con thế này, làm sao mà đau được!

Sau đó cũng không kéo Thẩm Lạc nữa mà tự mình loạng choạng đi về nhà.

Trình Tố Tố nhìn theo bóng lưng của cậu bé, rồi hắt xì hai cái.

Phi Thuyền Nhỏ nghe tiếng cô hắt xì thì hơi dừng lại, nhưng rồi lại tiếp tục đi về nhà.

Thẩm Lạc nói với Trình Tố Tố:

– Cứ từ từ thôi, đừng gấp gáp quá.

Trình Tố Tố cười với anh, rồi lại hắt xì tiếp.

Hàn Kính đi tới ôm lấy cô:

– Em mau về nhà uống nước ấm đi, đừng để bị cảm.

Trình Tố Tố gạt đầu rồi lại nói với Thẩm Lạc:

– Thật ra chỉ cần ngày nào cũng có thể gặp được Phi Thuyền Nhỏ như thế này là em đã thấy vui rồi.

Thẩm Lạc nhìn cô một lát, có vẻ anh định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói nữa, mà lặng lẽ đi về nhà.

Phi Thuyền Nhỏ về đến nhà thì vội vàng đi tìm thứ gì đó.

Bác Vũ thấy vậy thì hỏi:

– Em tìm gì đấy?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Chị ơi, lần trước chị bị dính mưa, bố mua rễ bản lam (*) cho chị, để ở đâu thế?

(*) Rễ bản lam là rễ cây đại thanh, dùng trong đông y, dùng để trị cảm cúm, viêm não, sỏi, viêm họng, sưng tuyến mang tai... Loại cây này mọc khắp mọi nơi ở TQ.

Bác Vũ đi lấy cho cậu bé:

– Em lạnh à?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu, đang định đi ra ngoài cửa thì lại thấy Thẩm Lạc đi vào, nên nói:

– Bố ơi, con ra ngoài chơi nhé.

– Chơi ở ngay cửa thôi nhé. –Thẩm Lạc không chú ý đến thứ trong tay cậu nhóc.

– Con chỉ ra xem tuyết thôi.

– Ủ.

Phi Thuyền Nhỏ vội vàng chạy đi.

Bắc Vũ lại thấy rất lạ:

– Nó đi xem tuyết mà cầm rế bản lam đi làm gì?

Thâm Lạc sững sốt rồi bật cười:

– Quả nhiên là máu mù ruột rà. Nó thấy mẹ nó hắt xì, nên mang sang đó đấy!

Bắc Vũ cũng bật cười:

– Vậy à? Vậy là không uống công chi Tố Tố lo lắng mấy ngày nay rồi.

Phi Thuyền Nhỏ mang rế bản lam sang nhà bên cạnh, rồi bấm chuông cửa.

Hàn Kính ra mở cửa trông thấy cậu nhóc thì rất bất ngờ:

– Phi Thuyền Nhỏ, sao lại là cháu?

Trình Tố Tố vừa nghe thấy ba chữ “Phi Thuyền Nhỏ” thì vội vàng chạy ra. Cô cúi người xuống nhìn cậu nhóc:

– Phi Thuyền Nhỏ, con tìm mẹ hả?

Phi Thuyền Nhỏ lại chỉ nhét rế bản lam vào tay cô ấy, rồi nói:

– Ngày uống ba đến bốn lần, mỗi lần một gói. Có thể trị cảm cúm nhẹ, và phòng bệnh.

Trình Tố Tố ngơ ngác một hồi, rồi mới nhận lấy rế bản lam trong tay cậu. Đôi mắt cô ấy đỏ bừng lên, giọng nói cũng run run:

– Phi Thuyền Nhỏ, cảm ơn con.

– Không cần cảm ơn.

Phi Thuyền Nhỏ quay người đi được mấy bước thì lại quay đầu lại nói:

– Bây giờ thời tiết rất lạnh, không cần đứng ở đầu ngõ chờ con.

Trình Tố Tố vội vàng gật đầu:

– Ừ.

Phi Thuyền Nhỏ lại nói:

– Nếu muốn gặp con, thì có thể sang nhà con.

Trình Tố Tố rất ngạc nhiên, vì mấy lần trước cô sang, Phi Thuyền Nhỏ đều không để ý đến cô. Nên khi thấy cậu nhóc chủ động mời mình, cô cũng không dám tin vào tai mình nữa. Một lát sau Trình Tố Tố mới hỏi:

– Cuối tuần này Phi Thuyền Nhỏ có rảnh không? Mẹ muốn dẫn Phi Thuyền Nhỏ đi khu vui chơi.

Phi Thuyền Nhỏ do dự một lát rồi gật đầu:

– Có rảnh, nhưng phải có cả bố và chị đi cùng nữa.

Trình Tố Tố vui vẻ gật đầu:

– Ủ, ừ, thế Phi Thuyền Nhỏ thích ăn cái gì, để mẹ chuẩn bị sẵn?

Phi Thuyền Nhỏ nghĩ một lát:

– Cái gì cũng được!

Sau đó liền đi về nhà. Khi Phi Thuyền Nhỏ về đến nhà, Bắc Vũ và Thẩm Lạc đều giả vờ như không biết gì cả.

Bắc Vũ còn cố tình hỏi:

– Chơi vui không?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Không vui nên em mới về. Bố ơi, chị ơi, cuối tuần này con không muốn đi leo núi, con muốn đi khu vui chơi.

– Vì sao? Hôm trước đã nói là đi leo núi rồi mà?

– Nhưng bây giờ con lại muốn đi khu vui chơi.

Thẩm Lạc nhìn cậu nhóc rồi gật đầu:

– Nếu con thích thì chúng ta sẽ đi khu vui chơi.

Phi Thuyền Nhỏ âm thầm thở phào, nhưng vẫn không thoát khỏi con mắt của Bắc Vũ và Thẩm Lạc.

Chương 60:

Sáng thứ bảy, ba người ăn sáng xong thì mới ra cửa. Khi trông thấy Trình Tố Tố đang đứng đợi ở ngoài cửa thì Thẩm Lạc và Bắc Vũ liền hiểu hết mọi chuyện.

Trình Tố Tố trông thấy Phi Thuyền Nhỏ thì vội vàng chạy tới, giơ chiếc hộp nhỏ trong tay lên trước mặt cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ, đây là bánh bích quy hình con gấu mẹ làm cho con này. Con xem có thích không?

Phi Thuyền Nhỏ vẫn hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng nhận lấy chiếc hộp.

Trình Tố Tố rất vui sướng, chỉ muốn ôm cậu bé ngay lập tức, nhưng lại sợ Phi Thuyền Nhỏ không thích, nên đành phải thôi.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng không ai nói gì cả, mà cứ thế đi chung với nhau.

Thẩm Lạc lái xe, Bắc Vũ ngồi cạnh anh. Trình Tố Tố và Phi Thuyền Nhỏ thì ngồi ở ghế sau.

Từ khi lên xe, Phi Thuyền Nhỏ vẫn giữ một vẻ mặt rất nghiêm túc, cậu nhóc ngồi sát vào bên cửa sổ, cả người đều thẳng tắp. Chiếc hộp bánh quy trở thành vật ngăn cách giữa cậu và Trình Tố Tố.

Trình Tố Tố muốn đến gần chỗ con, nhưng lại sợ cậu không thích, nên đành phải nói chuyện xuyên qua hộp bánh quy.

Có điều, cô nói mười câu, Phi Thuyền Nhỏ mới chịu trả lời một. Bình thường trông cậu sáng sủa, nhiệt tình bao nhiêu, thì hôm nay lại giống Thẩm Lạc bấy nhiêu.

Vì trong xe có lò sưởi, đường đi lại hơi xóc, nên chẳng mấy chốc, Phi Thuyền Nhỏ đã ngủ mất.

Khi xe đi vào chỗ xóc, đầu Phi Thuyền Nhỏ đập vào cửa sổ, cậu nhóc giơ tay lên xoa chỗ đau rồi lại cúi đầu ngủ tiếp. Trình Tố Tố thấy vậy thì vội vàng giơ tay lên chặn đầu cho cậu bé.

Thẩm Lạc thấy vậy, nên khi đến khu vui chơi, anh liền gọi:

– Phi Thuyền Nhỏ, đến rồi!

Phi Thuyền Nhỏ mơ màng tỉnh lại, thấy mình đang dựa đầu vào một bàn tay mềm mại, thì rất sửng sốt. Sau đó mới lúng túng ngồi thẳng người dậy, rồi đi xuống xe.

Bắc Vũ thấy cậu nhóc thì lúng túng, còn Trình Tố Tố lại không biết phải làm sao, nên vừa xuống xe cô đã ôm lấy tay Thẩm Lạc:

– Phi Thuyền Nhỏ, em đi chơi với mẹ nhé. Lâu lắm rồi chị với bố em chưa hẹn hò rồi, bọn chị đi hẹn hò một lát nhé?

Phi Thuyền Nhỏ nhìn hai người, lại liếc về phía Trình Tố Tố, rồi cười:

– Được rồi, chị với bố cứ đi tận hưởng thế giới hai người đi, không cần phải lo cho em đâu.

Thẩm Lạc cười khẽ, xoa đầu cậu bé:

– Con mệt thì bảo mẹ dẫn đi nghỉ nhé.

Trình Tố Tố mỉm cười nói:

– Hai người cứ đi hẹn hò đi, em sẽ chăm Phi Thuyền Nhỏ.

Tuy cô ấy chỉ hơi mỉm cười thôi, nhưng ai cũng có thể thấy được sự vui vẻ trong mắt cô ấy.

Trình Tố Tố nắm tay Phi Thuyền Nhỏ, cậu nhóc hơi mất tự nhiên một lát, rồi cũng để mặc cho cô nắm tay mình.

Hai người dắt nhau đi giữa ánh nắng ấm áp của mùa đông.

Thẩm Lạc và Bắc Vũ vẫn đứng đó nhìn theo, mãi đến khi hai người họ đi vào giữa đám đông, Thẩm Lạc mới lên tiếng:

– A Hàng nhìn thấy cảnh này, chắc là sẽ rất vui.

Trên mặt anh có sự cô đơn, nhưng cũng có sự vui vẻ. Bắc Vũ không hỏi nhiều, mà chỉ kéo tay anh:

– Đi thôi, chúng ta ra quán cà phê hẹn hò.

Thẩm Lạc nhìn cô:

– Em không đi chơi à?

Bắc Vũ “xì” một tiếng:

– Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi cái này? Với lại khi khu vui chơi này mới mở, chiều nào bọn em cũng rủ nhau đến đây chơi. Chơi ngán rồi.

Thâm Lạc nghe cô nói vậy thì không nói gì nữa, nhưng có vẻ anh hơi tiếc nuối thứ gì đó. Bắc Vũ chợt nghĩ ra một việc, nên mỉm cười hỏi anh:

– Anh muốn chơi hả?

Một anh chàng mười tuổi học cấp 2, mười bốn tuổi học đại học, thì chắc là không có thời thơ ấu. Tuy anh thường xuyên dẫn Phi Thuyền Nhỏ đến đây chơi, nhưng một đứa bé bốn năm tuổi, không hợp với mấy trò hơi kích thích.

Thâm Lạc bình tĩnh nói:

– Anh cảm thấy đi hẹn hò mà uống cà phê thì rất nhàm chán, chi bằng đi chơi một chút!

Bắc Vũ cười:

– Được! Vậy chúng ta sẽ đi chơi hết mọi trò hay hay ở đây nhé.

Vì thời tiết khá lạnh, nên dù là cuối tuần, nhưng khu vui chơi cũng không đông lắm. Hai người gần như không cần phải xếp hàng để mua vé, cũng có thể chơi được. Trò chơi cuối cùng là xe qua núi, làn gió lạnh thấu xương thổi vào da thịt, vừa đau vừa rét, nhưng cũng làm trò chơi này kích thích hơn mọi ngày.

Suốt thời gian chơi, Bắc Vũ chỉ lo hét, mà không để ý đến phản ứng của anh chàng ngồi bên. Khi xuống khỏi xe, cô vẫn còn rất hưng phấn, thấy anh vẫn bình tĩnh như mọi ngày thì cười:

– Lần đầu tiên chơi mà anh không thấy sợ hả?

Thẩm Lạc tiếp tục đi lên phía trước:

– Anh có sợ độ cao đâu.

Vừa mới nói xong, bước chân đã thành hình chữ s.

Bắc Vũ bật cười, rồi chạy lên đỡ anh:

– Anh không sợ độ cao cơ mà?

Thẩm Lạc vẫn bình thản như trước:

– Vốn là không sợ.

Bắc Vũ thấy mặt anh trắng bệch mà vẫn cố cãi thì càng buồn cười hơn:

– Thế sao còn không đi vững?

Thẩm Lạc nói:

– Đó là do sáng nay anh ăn ít, nên tụt huyết áp.

Bắc Vũ nói:

– Sao em không biết anh bị tụt huyết áp nhỉ?

Thẩm Lạc nói:

– Chuyện em không biết còn nhiều lắm.

Bắc Vũ suýt thì bật cười vì thái độ này của anh. Cô đỡ anh ra ghế ngồi, rồi đưa cho anh một chai nước:

– Chơi có vui không?

Thẩm Lạc uống nước, bình tĩnh đáp:

– Không vui.

Bắc Vũ “xì” một tiếng, không biết vừa nãy ai đòi chơi nữa!

Hai người đang nói chuyện, thì lại thấy Trình Tố Tố bế Phi Thuyền Nhỏ đi về phía này.

Phi Thuyền Nhỏ đã năm tuổi, lại được Thẩm Lạc chăm sóc tỉ mỉ, nên cũng khá nặng. Trình Tố Tố ôm cậu bé cũng hơi mệt, nhưng vẫn cố gắng đi thật chậm rãi. Cô ấy mỉm cười rất thỏa mãn, như thể đứa bé cô ấy đang ôm là thứ quý giá nhất trên đời này vậy.

Đương nhiên, đối với một người mẹ, thì con cái luôn là báu vật vô giá.

Trình Tố Tố đi tới thì Bắc Vũ vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho cô ấy ngồi.

– Nó chơi vui quá, nên lúc ngồi nghỉ thì ngủ mất.

Trình Tố Tố ngồi xuống, đặt Phi Thuyền Nhỏ nằm trong lòng mình, rồi cởi áo khoác ra đắp cho cậu bé.

Cô ấy vừa nói xong, thì Phi Thuyền Nhỏ đã tỉnh lại. Cậu nhóc vội vàng nhảy xuống khỏi người cô, rồi đưa trả áo khoác cho cô:

– Trời lạnh thế này, nhớ bị cảm thì sao? Mau mặc vào.

Nghe cậu nhóc nói vậy thì Bắc Vũ bật cười, còn Trình Tố Tố thì đỏ mắt lên, rồi vội vàng mặc áo khoác vào;

– Phi Thuyền Nhỏ nói rất đúng.

Phi Thuyền Nhỏ thấy Trình Tố Tố mặc áo vào, thì vẻ mặt mới dịu xuống, sau đó lại nói với Thẩm Lạc:

– Bố ơi, con muốn đi mua đồ uống nóng.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ, bố dẫn con đi.

Hai bố con dắt nhau ra quầy bán đồ uống. Bắc Vũ nhìn hai người họ rồi cười:

– Phi Thuyền Nhỏ có vẻ rất thích chị đấy, chắc một thời gian nữa sẽ chịu gọi chị là mẹ thôi.

Trình Tố Tố cũng cười:

– Chị cũng không biết phải làm sao mới bù đắp hết được quãng thời gian xa cách kia nữa.

Bắc Vũ im lặng một lát rồi nói:

– Em có nghe Thẩm Lạc nói rồi, chị làm vậy cũng là bất đắc dĩ thôi mà.

Trình Tố Tố hơi bất ngờ:

– Anh ấy không hận chị à?

Bắc Vũ lắc đầu:

– Tuy em không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng Thẩm Lạc còn tự trách mình hơn là trách chị. Mấy hôm nay anh ấy còn nói, nếu A Hàng nhìn thấy chị và Phi Thuyền Nhỏ sống vui vẻ, thì sẽ rất vui.

Trình Tố Tố nghe vậy, hai mắt đỏ bừng, nhẹ nhàng nhắc lại tên “A Hàng” hai lần rồi mới nói:

– Chị và A Hàng, cả Hàn Kính nữa là bạn thời đại học. A Hàng là kiểu thiên tài ấy, anh ấy nhỏ hơn chị ba tuổi. Lúc học đại học, anh ấy mới có mười lăm tuổi. Khi anh ấy tỏ tình với chị, chị thấy anh ấy còn nhỏ, từ chối thì không tốt, nên nói với anh ấy là đợi anh ấy trưởng thành rồi nói tiếp. Mấy năm ở đại học, ngày nào anh ấy cũng im lặng đi theo chị. Chị chỉ nghĩ là anh ấy còn nhỏ nên hứng trí nhất thời thôi. Ai ngờ, vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của anh ấy, anh ấy lại tỏ tình với chị. Anh ấy nói là đã trưởng thành nên chuyện thích chị có thể nói tiếp được rồi. Mấy năm đó, bọn chị cứ tan học là lại đi chơi với nhau, dần dần chị cảm nhận được sự chân thành của anh ấy nên đã rung động và đồng ý lời tỏ tình đó.

Cô ấy nói đến đây thì hơi dừng lại, giống như đang nhớ lại những chuyện cũ vừa đau đớn, vừa ngọt ngào kia vậy.

Bắc Vũ nhớ tới chàng thanh niên tóc xoăn trong tấm ảnh của Thẩm Lạc.

Trình Tố Tố lại nói tiếp:

– Chị và A Hàng ở bên nhau bảy năm, từ trong nước sang đến Mỹ, mà tình cảm chưa từng bị phai mờ theo thời gian. Anh ấy ít tuổi hơn chị, là kiểu người thích ở nhà nghiên cứu khoa học. Vì để anh ấy có thể chăm chú học tập và nghiên cứu khoa học, mà tất cả mọi chuyện trong nhà đều là chị làm. Anh ấy cũng luôn một lòng với chị. Sau này anh ấy ở lại trường làm nghiên cứu, chị cũng tìm được công việc tốt hơn và lấy được thẻ xanh (*).

Sau đó chị mang thai, anh ấy liền cầu hôn chị. Chị cứ nghĩ rằng đây chính là cuộc sống chị mong đợi. Nào ngờ sau khi chị sinh Phi Thuyền Nhỏ không lâu, A Hàng lại nói anh ấy muốn về nước gây dựng sự nghiệp thiên văn. Chị còn tưởng anh ấy nói đùa, vì ba người họ đều là nerd cả, làm sao gây dựng sự nghiệp về một lĩnh vực mới toanh được chứ. Nhưng anh ấy lại thật sự có dự định đó, còn bỏ công việc đang làm nữa. Lúc ấy chị rất giận, chị nói rằng nếu anh về nước thì chúng ta sẽ chia tay. Sau mấy lần cãi vã, chị thấy anh ấy vẫn nhất quyết làm vậy thì giận dỗi, để Phi Thuyền Nhỏ lại cho anh ấy rồi bỏ nhà ra đi. Chị làm vậy chỉ là để anh ấy thấy hối hận thôi, nhưng anh ấy lại vẫn về nước. Lúc ấy chị vừa giận lại vừa đau. Dù ngày nào chị cũng nhớ anh ấy, nhớ Phi Thuyền Nhỏ, nhưng vẫn không chịu nhượng bộ để đi tìm anh ấy. Chị cảm thấy với tình cảm của hai đứa chị, thì thế nào anh ấy cũng sẽ về thôi. Cuối cùng chị không đợi được anh ấy mang Phi Thuyền Nhỏ về, mà chỉ nhận được tin anh ấy ra đi vì tai nạn trong lúc làm thí nghiệm.

(*) Thẻ xanh là thẻ dùng cho người định cư ở nước ngoài.

Trình Tố Tố nói xong thì vùi đầu vào tay khóc òa lên:

– Nếu lúc trước chị chịu đi cùng anh ấy, thì mọi chuyện đã không thành thế này. Chỉ vì sự giận dỗi của chị, mà chị còn không được gặp anh ấy lần cuối cùng. Anh ấy chị muốn thực hiện giấc mộng của mình thôi mà, sao chị lại không ủng hộ anh ấy chứ?

Bắc Vũ vỗ vai cô ấy, cô có nghe Thẩm Lạc nói, sau khi biết tin Thẩm Viễn Hàng mất, Trình Tố Tố đã không chịu nổi mà mắc bệnh tâm lý, nên đến tận bây giờ mới về tìm Phi Thuyền Nhỏ.

Cuộc sống của cô rất đơn giản, trừ mấy chuyện nhảm nhí thời cấp 3, thì tất cả đều rất bình thường. Tuy không trở thành Mary Sue trong tưởng tượng của mình, nhưng cũng chưa trải qua gian khổ gì, ngay cả công ty của cô, cũng mở vài năm là đã có lãi rồi.

Vậy nên cô phải thừa nhận là ông trời rất ưu ái cô, nên mới đưa Thẩm Lạc đến với cô. Cô cũng không biết nếu mình rơi vào trường hợp của Trình Tố Tố thì sẽ làm thế nào nữa. Chắc cũng ngang ngửa như vậy thôi.

– Chị ơi, có chuyện gì thế ạ?

Phi Thuyền Nhỏ xách hai cốc nước nóng về đến nơi thì lại thấy Trình Tố Tố đang khóc, nên hỏi Bắc Vũ.

Trình Tố Tố vội vàng lau nước mắt, rồi cười với cậu:

– Không có chuyện gì đâu, chỉ là mẹ nhớ bố con thôi.

Phi Thuyền Nhỏ nhớ tới ông bố tóc xoắn trong bức ảnh thì ung dung nói:

– Bố ở trên thiên đường cũng sẽ nhớ chúng ta. Chúng ta phải vui vẻ, thì bố mới yên tâm được.

Trình Tố Tố mỉm cười, xoa đầu cậu bé:

– Phi Thuyền Nhỏ nói rất đúng.

Bắc Vũ quay lại nhìn Thẩm Lạc, vẻ mặt cô rất nghiêm túc. Không phải vì chuyện của Trình Tố Tố và Thẩm Viễn Hàng, mà là vì chuyện của mình và Thẩm Lạc.

Từ khi hai người gặp lại nhau, anh vẫn luôn ở nhà chăm con, nhưng vì có thu nhập từ triển lãm ảnh nên cũng không phải lo về việc tiền bạc. Bắc Vũ biết anh học ngành gì, cũng biết anh từng làm ở NASA, nhưng đối với việc anh từng về nước làm thiên văn, thì cô không biết.

Hôm nay nghe Trình Tố Tố nói, cô mới nhớ tới mấy hôm trước, cô hỏi anh có giấc mộng không? Anh bảo là “đã không có” chứ không phải là “không có”.

Cái giấc mộng viễn vông mà Trình Tố Tố không ủng hộ Thẩm Viễn Hàng kia, cũng chính là giấc mộng của Thẩm Lạc.

Mà vì sự qua đời của Thẩm Viễn Hàng, anh cũng xóa bỏ giấc mộng của mình luôn.

Chương 61:

Trên đường về nhà, Phi Thuyền Nhỏ rất tự nhiên nằm bên cạnh Trình Tố Tố ăn bánh quy hình con gấu. Tuy cậu nhóc vẫn không nhiệt tình lắm, nhưng chỉ sau mấy tiếng đồng hồ mà quan hệ giữa hai mẹ con họ đã tốt hơn hẳn lúc trước rồi.

Trình Tố Tố rất vui vẻ, buổi chiều còn mời Thẩm Lạc và Bắc Vũ sang ăn cơm. Hai người giả vờ hỏi ý kiến Phi Thuyền Nhỏ, cậu nhóc rất kiêu ngạo gật đầu:

– Đi đi! Ngày nào bố cũng phải nấu cơm sẽ rất mệt.

Trình Tố Tố và Hàn Kính cùng nhau nấu cơm, đa số các món trên bàn đều phù hợp với khẩu vị của trẻ con.

Sau một bữa tối, cả khách và chủ đều vui vẻ, nhất là Trình Tố Tố. Kể từ lúc hai bên gặp nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên nụ cười vui vẻ xuất hiện ở trên gương mặt cô ấy. Ánh mắt cô ấy nhìn Phi Thuyền Nhỏ rất dịu dàng, như muốn hòa tan tất cả mọi thứ vậy.

Còn Hàn Kính bên cạnh cô ấy cũng rất vui, vì cô ấy vui là anh ta cũng thấy vui vẻ.

Trong câu chuyện bi kịch mà Trình Tố Tố kể, nhân vật Hàn Kính được miêu tả rất đơn sơ, nhưng Bắc Vũ biết, anh chàng này chính là người đã cứu vớt Trình Tố Tố ra khỏi nỗi đau mất chồng.

Con người sống trên đời, chỉ có nhìn về phía trước, thì mới không làm đau lòng một trái tim khác.

Hôm nay Phi Thuyền Nhỏ cũng rất vui vẻ. Mặc dù lúc ở bên nhà Trình Tố Tố, cậu nhóc vẫn giữ dáng vẻ cao ngạo, lạnh lùng, nhưng khi về đến nhà thì lại nói chuyện liên miên. Tuy cậu nhóc không nhắc tới chữ mẹ, nhưng giữa những câu nói đều có bóng dáng Trình Tố Tố ở trong.

Kết quả của việc quá vui vẻ đó là hơn mười giờ đêm, cậu nhóc mới lên giường đi ngủ.

Bắc Vũ và Thẩm Lạc đều thở phào một hơi.

Giữa đêm đông giá rét, chỉ có ổ chăn là nơi đẹp đẽ nhất thôi.

Bắc Vũ tắm rửa xong liền nằm trên giường sấy tóc. Khi Thẩm Lạc ra khỏi phòng tắm, cô liền vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, ý bảo anh ngồi lên đó.

Khi anh đã ngồi ở bên cạnh rồi, cô mới hôn anh một cái.

– Mấy hôm nay vì chuyện của Phi Thuyền Nhỏ, mà chúng ta đã lâu không...

Cô còn chưa nói xong, Thẩm Lạc đã gạt đầu cắt lời cô.

– Đúng là lâu rồi chưa làm.

Sau đó liền giơ tay ra sờ lên áo cô, kết quả là bị cô gạt tay ra.

– Em nói là chúng ta đã lâu không nói chuyện với nhau.

Thẩm Lạc ngồi thẳng dậy.

– Nói chuyện hả? Em muốn nói thi từ ca phú hay là triết học con người?

Bắc Vũ cười:

– Ai bảo anh là nói cái này?

Thâm Lạc liếc cô:

– Vậy em muốn nói chuyện gì? Chỉ cần không phải tin tức giải trí thì anh đều nói chuyện với em được hết.

Bắc Vũ giả vờ thuận miệng:

– Hôm nay chị Tố Tố kể với em chuyện của bố Phi Thuyền Nhỏ.

– Ừ.

Thâm Lạc nằm xuống giường, tỏ vẻ không có hứng thú với đề tài này.

Bắc Vũ lại nói:

– Chị ấy nói bố Phi Thuyền Nhỏ qua đời do tai nạn lúc làm thí nghiệm.

– Ừ.

Thâm Lạc nhắm mắt lại, thản nhiên đáp.

Da anh rất trắng, lông mi vừa dài vừa đen, dưới hiệu ứng của anh đèn, cả khuôn mặt anh mịn màng như ngọc.

Bắc Vũ chọc anh:

– Em nghe nói lúc trước bọn anh về nước là để làm hàng không, thiên văn. Đó chính là chuyện anh muốn làm hả?

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi chậm rãi mở mắt ra:

– Đúng là chuyện anh từng muốn làm. Nhưng bây giờ nghĩ lại chỉ thấy mình rất buồn cười thôi.

Bắc Vũ nghĩ rồi lại nói:

– Nghiên cứu khoa học nào cũng có tai nạn bất ngờ. Không thể vì chuyện của Thẩm Viễn Hàng mà phủ định hết mọi chuyện được.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại, không muốn nói nhiều về vấn đề này:

– Không phải là vì A Hàng, mà là vì anh biết mình là ai. Anh là nerd, ngoài việc làm thí nghiệm trong phòng thí nghiệm ra, anh không làm được gì nữa cả. Cái suy nghĩ viển vông hồi đó, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Bắc Vũ nói:

– Ai nói anh không làm được gì khác? Anh vừa thông minh lại vừa đẹp trai, chụp ảnh đẹp, nấu ăn ngon, có thể nói là hoàn mỹ luôn ấy chứ. Nerd mà như vậy thì em cho mười sao luôn.

Thẩm Lạc quay lại nhìn cô:

– Mười sao?

Bắc Vũ vội vàng lắc đầu, bàn tay bắt đầu làm loạn ở dưới chân:

– Em có muốn cho mười sao cũng không được, vì Lạc Thần của em là có một không hai trên đời này. Với lại nơi này cũng giỏi nữa.

Thẩm Lạc bắt lấy tay cô, bật cười:

– Cái này thì anh thừa nhận.

Sau khi làm xong, Thẩm Lạc ôm Bắc Vũ trong lòng.

– Em thấy anh tốt thật hả?

Bắc Vũ bật cười:

– Không ai sánh bằng.

Thẩm Lạc nói:

– Em không thấy anh giống một kẻ quái gỡ sao?

Bắc Vũ nhú mày:

– Sao lại phải giống người khác? Em thích sự khác người của anh đấy.

Cô ghé vào vai anh.

– Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, nhưng em sẽ luôn ủng hộ việc anh muốn làm.

Thẩm Lạc nhìn cô, rồi tắt đèn bàn đi.

– Ngủ đi.

*

Sau lần đi chơi đó, Phi Thuyền Nhỏ và Trình Tố Tố đã thân thiết hơn. Lúc đầu là nhận bánh Trình Tố Tố làm, sau đó là sang nhà cô ấy ăn cơm, rồi đến việc đi chơi một mình với cô ấy.

Cho đến một ngày cuối tháng mười hai, Trình Tố Tố bị ốm, không thể ra đầu ngõ đón cậu bé được. Phi Thuyền Nhỏ không thấy cô đâu thì vội vàng chạy đến nhà Trình Tố Tố.

Hàn Kính thấy cậu bé sang thì nói:

– Phi Thuyền Nhỏ, mẹ cháu ốm rồi, nên không đi đón cháu được.

– Mẹ bị ốm ạ? Có nặng lắm không ạ?

Phi Thuyền Nhỏ lo lắng hỏi.

Hàn Kính lắc đầu:

– Không nặng lắm đâu, nằm nghỉ mấy ngày là sẽ khỏe thôi.

Phi Thuyền Nhỏ công cộp sách đi vào trong nhà.

– Cháu muốn vào thăm mẹ!

Từ trước tới giờ, cậu nhóc chưa bao giờ gọi Trình Tố Tố là mẹ cả, vậy mà nay lại gọi rất tự nhiên.

Hàn Kính dẫn Phi Thuyền Nhỏ lên trên tầng.

Trình Tố Tố đang nằm ở trên giường, thấy Phi Thuyền Nhỏ vào thì muốn ngồi dậy, nhưng cậu nhóc đã chạy tới giữ cô ấy lại:

– Mẹ đang bị ốm mà. Đừng ngồi dậy.

Trình Tố Tố sững sốt, cứ ngỡ là mình nghe lầm.

– Phi Thuyền Nhỏ, con vừa nói gì thế?

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Con bảo mẹ cứ nằm đó.

Trình Tố Tố nói:

– Con gọi mẹ là gì?

– Mẹ đó! Không thì phải gọi là gì?

Phi Thuyền Nhỏ nói rất thản nhiên.

Trình Tố Tố bật khóc, vội vàng ôm lấy cậu bé.

– Bé ngoan, mẹ rất vui vẻ.

Phi Thuyền Nhỏ giẫy ra, kéo Trình Tố Tố nằm xuống.

– Mẹ, mẹ đang bị ốm thì phải nghỉ ngơi cho khỏe. Mẹ đi bệnh viện chưa? Uống thuốc chưa? Phải uống nhiều nước ấm đấy.

Cậu nhóc nói liên miên hết như một bà lão, nhưng Trình Tố Tố lại thấy rất ấm áp. Cô dịu dàng nhìn cậu bé, làn sương mù trong mắt ngày càng đậm

hơn.

Hàn Kính đứng dựa ở cửa, khoe môi mím cười.

Một ngày nào đó, mấy năm xa cách kia sẽ được thời gian lấp đầy.

Đảo mắt đã đến cuối năm, Phi Thuyền Nhỏ sắp được nghỉ đông, Trình Tố Tố lại nhận được tin bố mình ốm nặng.

Nhà cô ở Thượng Hải, mẹ mất sớm, bố đi bước nữa, nên quan hệ giữa hai bên cũng nhạt dần. Đây cũng là lý do cô muốn ở nước ngoài sinh sống cùng Thẩm Viễn Hàng.

Nhưng cô là đứa con duy nhất của bố cô, mà bố cô lại chưa được gặp cháu ngoại lần nào, nên cô cũng muốn dẫn Phi Thuyền Nhỏ về Thượng Hải một thời gian.

Cô còn tưởng rằng Phi Thuyền Nhỏ sẽ không đi, nào ngờ hai ngày sau Phi Thuyền Nhỏ lại đồng ý.

Trước khi đi, Thẩm Lạc ngồi thu dọn hành lý cho Phi Thuyền Nhỏ, còn Bắc Vũ và Trình Tố Tố thì đứng bên cạnh nhìn.

Hai bố con họ chưa từng rời xa nhau lâu như vậy, nên lúc thu dọn hành lý, Phi Thuyền Nhỏ cứ lẻo đẻo đi theo Thẩm Lạc.

– Bố ơi, con không có nhà, thì bố phải tự chăm sóc bản thân đấy nhé.

– Ừ, con cũng vậy.

– Bố mà nhớ con thì gọi video cho con nhé.

– Ủ.

– Một ngày ít nhất ba lần nhé.

– Ủ.

– Bố phải trông chừng chị đấy. Mấy hôm trước con có thấy chú Thiệu gì đó đến tìm chị đó. Mãi bố mới tìm được bạn gái, nên đừng để ai cướp mất nhé.

Thẩm Lạc sững sốt:

– Con nhìn thấy chú Thiệu đến đó à?

– Vâng.

Thẩm Lạc quay lại nhìn Bắc Vũ, nhưng lại bị cô ngó lơ. Bắc Vũ kéo Trình Tố Tố xuống nhà để lại không gian riêng cho hai bố con.

– Con có nhìn thấy chú Thiệu đến làm gì không?

Phi Thuyền Nhỏ lắc đầu:

– Hình như chị chỉ đứng ở cửa nói với chú ấy mấy câu, là chú ấy đi luôn.

Thẩm Lạc hài lòng gật đầu.

Sau khi xuống lầu, Trình Tố Tố nhìn quanh nhà, rồi thở dài:

– Ba người bọn họ là bạn cùng phòng. A Hàng là người sôi nổi nhất, Tri Viễn là người ngốc nghếch, chỉ có mình Thẩm Lạc có bộ mặt lạnh lùng thôi. Chị vẫn luôn cho rằng anh ấy là nhạt nhẽo như người máy. Nay nhìn

thấy Phi Thuyền Nhỏ được anh ấy nuôi dạy rất tốt, thì mới biết hóa ra anh ấy là một người có nội tâm ấm áp.

Bắc Vũ cười.

– Đúng là bề ngoài của anh ấy rất có tính lừa gạt.

Trình Tố Tố trêu cô:

– Nhưng em có thể nhìn thấy được bản chất của anh ấy.

Bắc Vũ lắc đầu.

– Nói vậy thì không phải. Lúc trước em là thích vẻ lạnh lùng này của anh ấy. Đến khi yêu nhau rồi, mới biết là ơ, hình như có chỗ sai sai!

Trình Tố Tố nói:

– Cũng chỉ có em mới có thể đi cùng anh ấy thôi.

Bắc Vũ gật đầu.

– Em cũng không ngờ hai đứa em ở cùng nhau lại hài hòa như thế đâu.

Trình Tố Tố nhìn cô rồi hít sâu một hơi.

– Năm đó chị cũng không nghĩ tới việc ở cùng A Hàng đâu. Anh ấy nhỏ hơn chị 3 tuổi, cả ngày đều đọc những quyển sách mà chị không hiểu, lúc nào cũng thích làm thí nghiệm, tính cách lại đơn thuần. Người như vậy thì sao mà yêu đương, kết hôn được chứ! Nhưng cuối cùng sống cùng nhau rồi, mới biết những thứ đó không phải là vấn đề.

Bắc Vũ nói:

– Con người phải đơn giản một chút mới tốt.

Trình Tố Tố gật đầu:

– Nhìn qua thì thấy họ kỳ lạ, nhưng đến gần mới biết họ rất đáng yêu. Bởi vì tính cách thẳng thắn, nên đã yêu ai là chỉ nhìn thấy người đó thôi, có người khác đến gần cũng không biết gì cả. Có lẽ IQ của họ cao, nên EQ chỉ đủ để yêu một người thôi.

Bắc Vũ bật cười:

– Chắc chắn là bố Phi Thuyền Nhỏ rất yêu chị.

Trình Tố Tố gật đầu:

– Nhưng chị lại cho rằng tình yêu là tất cả, và có ý định dùng tình yêu để bắt cóc anh ấy.

Bắc Vũ nói:

– Đó là chuyện ngoài ý muốn.

Trình Tố Tố nhẹ nhàng đáp:

– Chị biết chứ.

Chương 62:

Bắc Vũ sợ Phi Thuyền Nhỏ đi Thượng Hải với Trình Tố Tố, thì Thẩm Lạc sẽ thấy buồn, nên xin nghỉ sớm mấy hôm để chơi cùng anh. Thiếu Phi Thuyền Nhỏ, cả căn nhà đều trở nên vắng lặng, nhưng có thêm Bắc Vũ thì thế giới riêng của hai người vẫn rất ấm áp.

Sắp đến tết, Thẩm Lạc cũng sắp phải về nhà.

Trước giao thừa hai ngày, Bắc Vũ thấy anh thu dọn hành lý thì hỏi:

– Bao giờ anh về?

Thẩm Lạc nhìn cô một cái rồi nhẹ nhàng đáp:

– Khoảng tám đến mười ngày.

Bắc Vũ nằm trên giường nghịch điện thoại, trả lời qua quýt:

– Em sẽ nhớ anh đấy.

Thẩm Lạc giả vờ không vui:

– Anh chẳng thích đến tết chút nào cả. Tết là bao nhiêu họ hàng thân thích đều kéo nhau đến nhà ông nội anh.

Bắc Vũ nói:

– Nhà em cũng vậy mà, cả tết chẳng có ngày nào im ắng hết. Nhưng mà em cũng thích náo nhiệt như vậy.

Thẩm Lạc nói:

– Bên nhà anh chỉ còn một mình anh chưa kết hôn thôi, năm nay thế nào cũng bị giục tiếp. Phiền chết đi được.

Bắc Vũ cười:

– May quá, năm nay em sẽ không bị mẹ giục nữa.

Thẩm Lạc nhìn cô một cái, lại nói tiếp:

– Mà cơm nhà ông anh chẳng ngon gì cả.

Bắc Vũ giơ tay:

– Em rất thông cảm với anh!

Thẩm Lạc:

– Anh thấy em đang cười trên nỗi đau của người khác thì có.

Bắc Vũ bật cười:

– Trời đất chứng giám, em không hề như vậy nhé. Vậy anh muốn thế nào?

Thẩm Lạc nghiêm mặt đáp:

– Ít nhất em cũng phải tỏ vẻ không nở rời xa anh chứ.

Bắc Vũ nói theo ý anh:

– Ôi, anh phải về nhà mười ngày cơ à? Còn phải về chịu khổ nữa chứ. Em không muốn anh đi đâu, em chỉ muốn anh ở lại đây ăn tết với em thôi!

Thẩm Lạc gật đầu:

– Được rồi!

Sau đó lập tức mở vali ra, treo quần áo về chỗ cũ.

Bắc Vũ ngỡ ngàng một lúc mới hiểu rõ mọi chuyện. Cô bật cười:

– Thẩm Lạc, anh muốn về nhà em ăn tết thì cứ nói thẳng, quanh co lòng vòng như vậy không mệt hả?

Lúc này Thẩm Lạc lại rất trực tiếp:

– Ai bảo em không chủ động mời anh chứ?

Bắc Vũ nói:

– Em muốn anh về thăm ông nội anh cũng là lỗi của em à?

Thẩm Lạc nói:

– Sau tết về cũng được. Mang cả em về nữa.

Là một người theo chủ nghĩa tạm thời không kết hôn, Bắc Vũ vừa nghe đến hai chữ “ra mắt” liền lúng túng:

– Sao ra mắt sớm thế? Bắc Kinh xa lắm, khi nào chúng ta có ý định cưới thì đi sau, cho đỡ tốn tiền vé máy bay. Ôi, buồn ngủ quá! Em đi ngủ đây.

Bắc Vũ ngáp một cái rồi nằm vội xuống giường.

Thẩm Lạc nhú mày nhìn cô, rồi cứ ngồi im ở mép giường.

Bắc Vũ thấy lạ nên mở mắt ra nhìn anh. Khi thấy anh đang nhìn mình thì không hiểu gì hết.

– Anh sao thế?

Thẩm Lạc nói:

– Kế hoạch vòng quanh thế giới của em bao giờ thì bắt đầu?

Bắc Vũ nói:

– Mùa thu em đi! Anh đã nói là sẽ ủng hộ em rồi đấy, đừng nói là bây giờ lại không cho em đi nhé!

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Anh phải ủng hộ em chứ. Anh cũng muốn đi cùng em.

Bắc Vũ cười:

– Vậy còn nghe được chứ. Nhưng mà em không cần anh đi cùng đâu. Anh cứ làm chuyện mình thích đi.

Thẩm Lạc im lặng một lát, rồi nghiêm túc hỏi:

– Bắc Vũ, anh là gì của em thế?

Bắc Vũ nói:

– Bạn trai em!

Thâm Lạc nói:

– Vậy sau này thì sao? Em sắp dùng ba năm để đi vòng quanh thế giới rồi. Trong ba năm đó, em đều ở trên đường. Em không muốn anh đi cùng em, vậy trong ba năm này, chúng ta sẽ thế nào?

Bắc Vũ giật mình. Đúng vậy! Cô muốn đi ba năm chứ không phải ba ngày. Trong ba năm đó, cũng có lúc cô quay về nhà, nhưng chắc là sẽ rất rất ít.

Cô nghĩ một lát rồi gãi đầu lên hai tay, giả vờ không để ý:

– Là em không suy nghĩ cẩn thận. Ừm... anh không cần phải đợi em đâu. Nếu anh gặp được người khác, thì cứ tự nhiên đi! Biết đâu trên đường đi, em lại gặp được anh chàng nào đó thì sao. Ha ha ha...

Tiếng cười của cô im bặt khi gặp phải ánh mắt của anh.

Cô gãi đầu:

– Em nói giỡn thôi mà. Vậy anh muốn em làm thế nào đây?

Thâm Lạc nhìn cô một hồi, rồi nhẹ nhàng đáp:

– Trước khi em đi, chúng ta kết hôn đi.

– Gì cơ? Anh nói thật đấy hả? – Bắc Vũ há hốc miệng.

Thẩm Lạc nói:

– Em nghĩ xem?

Bắc Vũ cười:

– Em cảm thấy một người đã kết hôn mà đi vòng quanh thế giới thì hơi lạ đấy.

Thẩm Lạc bực bội lườm cô:

– Em sợ bỏ lỡ anh chàng nào đó ở trên đường chứ gì?

Bắc Vũ nhăn mặt:

– Trời đất chứng giám, em sống đến ngần này tuổi mà yêu thầm hay yêu không thầm cũng chỉ có một mình anh. Anh chính là người độc nhất vô nhị trong lòng em.

Vẻ mặt Thẩm Lạc tốt hơn một chút, rồi lại đột nhiên thay đổi:

– Không đúng. Trước kia là do chúng ta chưa ở cùng nhau. Trong sách vẫn nói thứ gì không chiếm được mới thấy quý mà.

Bắc Vũ trợn mắt:

– Anh xem cái sách nhớ nhăng gì vậy hả?

Thẩm Lạc nói:

– Tóm lại anh vẫn cảm thấy chúng ta nên kết hôn trước.

Bắc Vũ không muốn dây dưa với anh về vấn đề này nữa:

– Anh thích kết hôn thì cứ kết, em chẳng quan tâm.

Câu chuyện kết hôn kết thúc tại đây.

Bắc Vũ đã nói chuyện của Phi Thuyền Nhỏ cho bố mẹ mình, nên hai ông bà lại càng thích Thẩm Lạc hơn.

Hôm giao thừa Bắc Vũ dẫn Thẩm Lạc về nhà. Mẹ Bắc thấy con rể tương lại đến thì đuổi con gái xuống bếp.

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc được mẹ mình kéo ra sofa ngồi nói chuyện, còn mình lại bị đuổi xuống bếp rửa ray, thì rất tức giận. Chưa cưới đã vậy rồi, thì cưới về còn thế nào nữa?

May mà Thẩm Lạc vẫn còn lương tâm. Anh chỉ ngồi nói chuyện với mẹ Bắc một lát, rồi cũng xuống bếp giúp việc.

Bữa cơm tất niên là do Thẩm Lạc và bố Bắc xử lý. Cả một bàn đồ ăn, đủ cả sắc hương vị.

Trên bàn cơm, đúng như dự đoán của Bắc Vũ, mẹ Bắc không hề giục cô cưới nữa.

Bởi vì bà giục sinh con luôn.

– Con xem, nếu Phi Thuyền Nhỏ đi cùng mẹ ruột nó rồi, thì cả nhà sẽ rất trống trải. Chi bằng hai đứa sinh luôn một đứa đi.

Bắc Vũ nghiêm mặt nói:

– Mẹ, mẹ biết là con không thích trẻ con mà.

Mẹ Bắc nói:

– Mẹ thấy con thích Phi Thuyền Nhỏ mà?

Bắc Vũ nói:

– Đúng vậy! Nhưng nhờ con không sinh được một đứa nhóc xinh xắn, thông minh như Phi Thuyền Nhỏ thì sao? Chênh lệch lớn quá con không chịu nổi đâu. Chẳng lẽ lúc đó lại nhét nó về bụng à?

Mẹ Bắc nhìn Thẩm Lạc:

– Cái này con không phải lo. Tuy gen của con hơi kém, nhưng gen Thẩm Lạc rất tốt, con sinh ra cũng không kém đâu.

Mẹ đúng là mẹ ruột của con mà!

Nhưng giận nhất là, Thẩm Lạc còn phụ họa theo:

– Cháu cũng nghĩ vậy ạ.

Bắc Vũ liếc anh:

– Anh không thích trẻ con cơ mà?

Thẩm Lạc bình tĩnh đáp:

– Ai nói vậy? Anh mà không thích trẻ con thì sao có thể nuôi Phi Thuyền Nhỏ lớn thế này?

Anh dám thề là anh thích trẻ con không?

Mẹ Bắc cười:

– Đúng đấy. Thẩm Lạc có kinh nghiệm chăm con rồi. Nếu hai đứa sinh con thì Mưa Nhỏ cũng không cần lo lắng nhiều.

Bắc Vũ cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng đi xa, nên đành phải nhắc mẹ mình:

– Mẹ, bọn con còn chưa cưới, mà nhắc gì đến chuyện sinh con?

Mẹ Bắc nhớ ra chuyện này, nên quay sang nhìn Thẩm Lạc. Bà còn chưa kịp nói gì, Thẩm Lạc đã nói trước:

– Nếu em muốn kết hôn, thì năm sau chúng ta có thể kết hôn luôn.

Mẹ Bắc lập tức hớn hờ:

– Được đấy.

Bắc Vũ nhú mày:

– Em muốn kết hôn bao giờ?

Mẹ Bắc nghe vậy thì vẻ mặt lại ỉu xìu:

– Sang năm con hai mươi tám rồi, còn không chịu lấy chồng là định làm bà cô già hả?

Bắc Vũ nói:

– Cuối năm sau con sẽ bắt đầu đi vòng quanh thế giới, kết hôn sao được?

– Vòng cái gì? – Mẹ Bắc ngơ ngác.

Từ trước tới giờ, Bắc Vũ không bao giờ nói kế hoạch của mình cho bố mẹ cả. Hôm nay cô cũng không định giấu diếm nữa, nên nói thẳng:

– Bố mẹ, cuối năm sau con sẽ đi vòng quanh thế giới. Có lẽ sẽ mất khoảng ba bốn năm. Bố mẹ yên tâm, cách một thời gian con sẽ về thăm bố mẹ. Con đã chuẩn bị kế hoạch này mấy năm nay rồi, nhưng không muốn bố mẹ lo nên mới không nói cho bố mẹ. Nhưng con sợ nói muộn quá thì bố mẹ lại không chịu nổi, nên hôm nay con nói luôn.

Hai ông bà Bắc há hốc miệng nhìn con gái.

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn Bắc Vũ, rồi nói với bố mẹ cô:

– Cô chú, đây là ước mơ của Bắc Vũ, cô ấy vẫn luôn cố gắng thực hiện ước mơ này. Cháu ủng hộ cô ấy, nên cháu hi vọng cô chú cũng ủng hộ cô ấy.

(*) Vì lâu lắm rồi không gặp lại bố mẹ Bắc Vũ nên tớ quên mất lần trước tớ để Thẩm Lạc gọi bố mẹ Bắc Vũ là gì rồi. Nếu có ai thấy cách xưng hô khác lần trước thì thông cảm nha.

Lần này bố Bắc đã lên tiếng:

– Cháu đi cùng nó à?

Thẩm Lạc không đáp, nhưng Bắc Vũ lại lắc đầu:

– Con tự đi, nhưng con có đi cùng bạn nữa, bố mẹ không phải lo đâu.

Lúc này mẹ Bắc mới quát lên:

– Không phải lo cái gì? Con có biết bên ngoài loạn thế nào không? Không nói đến Châu Phi với Trung Đông, chỉ riêng Châu Âu với Mỹ cũng đã khủng bố liên tục rồi. Con đi một mình thì bố mẹ yên tâm sao được? Con cực khổ kiếm tiền là để làm việc này hả? Sao con hai mươi tám tuổi mà vẫn còn ngây thơ như tám tuổi thế?

Bắc Vũ đã đoán được phản ứng của mẹ mình, nên cô chỉ nhẹ nhàng nói:

– Ước mơ năm tám tuổi của con, đến năm hai mươi tám tuổi có thể đi thực hiện nó, thì rất tốt mà?

Thấy mẹ Bắc định mắng tiếp, thì Thẩm Lạc vội nói:

– Cô ơi, cô đừng giận nữa. Đi ra ngoài xem thế giới là một chuyện tốt. Cuộc sống có rất nhiều mặt, không phải ai cũng thích kết hôn, sinh con, mua nhà, mua xe mà. Vui vẻ vẫn là trên hết mà cô.

Mẹ Bắc nhìn hai người, cuối cùng bà ném đĩa xuống bàn rồi đi về phòng.

Bố Bắc cười:

– Mưa Nhỏ, mẹ con cũng là lo cho con thôi. Con đi một mình như thế rất nguy hiểm.

Bắc Vũ cười:

– Bố, con có đi cùng bạn mà. Với lại đi du lịch cũng đâu có nguy hiểm hơn ở nhà đâu. Bà Diêu ở nhà múa quạt trường mà ngã một cái cũng mất được đó thôi.

Bố Bắc nghe vậy thì thờ dài:

– Tuy bố cảm thấy nếu con thích đi du lịch, thì cứ thi thoảng đi một nơi như lúc trước là được. Thế nhưng nếu đây là chuyện con muốn làm, thì bố sẽ ủng hộ con. Thế hai đứa thì sao?

Thẩm Lạc nói:

– Cháu muốn bọn cháu kết hôn trước khi cô ấy đi.

Bắc Vũ nói:

– Con không có ý định đó.

Trên đường đi có rất nhiều chuyện bất ngờ mà cô cũng không biết trước được. Nhỡ có nguy hiểm gì, thì cô không muốn mình trở thành ràng buộc của ai đó.

Chương 63:

Bắc Vũ rất hiếu tính mau quên của mẹ mình, nên cô rất bình tĩnh nằm trên sofa xem Xuân Vãn tới nửa đêm rồi mới kéo Thẩm Lạc về phòng mình.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Lạc đến tham quan phòng Bắc Vũ, nên dù mới cầu hôn thất bại xong thì tâm trạng anh vẫn không tệ lắm.

Bắc Vũ rất hài lòng về biểu hiện của anh tối nay. Trong lúc anh đang ngồi bên giường, tò mò nhìn đồng, ngó tây thì cô lại nằm chõng vó ở trên giường, rồi dùng chân đạp anh:

– Cảm ơn anh đã nói giúp em!

Thẩm Lạc liếc cô một cái, rồi tức tối:

– Em định cảm ơn thế nào? Có thể kết hôn không?

Bắc Vũ lườm anh:

– Anh vừa mới nói với mẹ em là không phải ai cũng cần kết hôn, sinh con à? Sao trở mặt nhanh vậy?

Sau đó cô đột nhiên bò xuống giường, mở máy tính lên, gõ lách cách một hồi. Sau đó cô in nó ra giấy, rồi đưa cho Thẩm Lạc:

– Hay là chúng ta lại ký thỏa thuận tiếp đi!

Thẩm Lạc tò mò cầm lấy tờ a4 trong tay cô.

Trên cùng là bốn chữ “THỎA THUẬN TÌNH YÊU” to đùng, bên dưới là mấy điều khoản ngắn gọn.

Hai bên căn cứ nguyên tắc yêu nhau để trở thành người yêu suốt đời của nhau, và phải tuân thủ những điều dưới đây:

1. Không lấy kết hôn làm mục đích, chỉ lấy yêu nhau cả đời làm mục tiêu.

2. Bất luận có kết hôn hay không, hai bên vẫn sẽ là người yêu của nhau mãi mãi, sẽ không vì thời gian lâu dài mà tình cảm trở thành trách nhiệm và tình thân.

3. Bản thỏa thuận này có tính chất biệt lập (*), hiệu quả vĩnh cửu.

(*) Tính chất biệt lập có thể hiểu là hàng tư nhân, độc quyền; thứ này tở bỏ tiền mua thì không ai được động vào nó nữa.

Con người cô có một vấn đề nho nhỏ, đó là cô thích sự sạch sẽ trong tình yêu, nhưng cô lại không thích kết hôn.

Sau khi chứng kiến rất nhiều cặp đôi yêu nhau bị củi gạo muối dầu và thời gian tra tấn khiến tình yêu biến thành thói quen, trách nhiệm, thì cô không còn hứng thú gì với chuyện kết hôn nữa.

Thứ cô không thích nghe nhất chính là người yêu biến thành người thân.

Thật là đáng sợ.

Nhưng cô đã hai mươi tám tuổi rồi, đủ để biết tình yêu mình muốn là như thế nào rồi.

Giữa cô và Thẩm Lạc cũng không có gì bất ngờ cả, nhưng nó lại chính là thứ cô muốn.

Rất nhiều người dùng hôn nhân để hứa hẹn tình yêu, chứ không dùng chính tình yêu để hứa hẹn tình yêu. Bởi vì so với hôn nhân, tình yêu rất là hư ảo. Hôn nhân thì có thể thành hiện thực, chứ tình yêu thì không.

Khi cô gặp được Thẩm Lạc, suy nghĩ của cô về hôn nhân cũng không hề thay đổi. Anh chỉ làm cô muốn thử yêu một ai đó thôi. Đơn giản chỉ là muốn yêu đương, chứ không liên quan gì đến anh cả.

Cô muốn yêu đương với anh suốt cuộc đời này, còn chuyện kết hôn sinh con gì đó chỉ là chút gia vị không có cũng chẳng sao.

Cô cảm thấy bản thỏa thuận này còn thiêng liêng hơn cả sổ đăng ký kết hôn của pháp luật nữa. Bởi vì đây là quy tắc của cô và anh, chứ không phải quy tắc của xã hội.

Cô hồi hộp nhìn Thẩm Lạc.

Anh cầm lấy tờ giấy đó, đọc lướt qua một lượt, rồi hừ một tiếng.

Bắc Vũ tỏ vẻ không để ý:

– Sợ rồi hả? Mấy người suốt ngày đòi kết hôn, toàn là bọn không tin tưởng vào tình yêu thôi.

Thẩm Lạc lườm cô một cái, rồi cầm lấy cây bút trong tay cô, ký xoẹt một cái.

– Ngay từ đầu anh đã muốn như vậy rồi, nếu không muốn thế này, thì việc gì anh phải làm người yêu của em. Chẳng lẽ em nghĩ anh muốn kết hôn với em là do nhìn em giống vợ hiền dâu thảo chắc?

Bắc Vũ nghe vậy thì rất vui vẻ, cô cười hì hì:

– Anh nghĩ vậy thật hả?

Thẩm Lạc nói:

– Trước khi gặp em, anh không hề có ý định yêu đương, kết hôn.

Cho nên bản thỏa thuận làm bạn giường kia cũng không phải là lừa cô.

Anh chưa từng trực tiếp bày tỏ tình cảm của mình, nhưng chỉ cần nói thế này, là đã đủ để Bắc Vũ phồng mũi rồi.

Đúng như kiểu “Chưa gặp em, anh không muốn kết hôn. Khi gặp được em, anh không muốn kết hôn cùng ai khác” .

Thật ra cô cũng giống vậy thôi. Từ hồi niên thiếu đến giờ, người hợp mắt cô chỉ có mỗi Thẩm Lạc.

Cô cũng ký tên lên bản thỏa thuận, rồi vui vẻ nhìn nó. Thẩm Lạc liếc cô:

– Có vui đến mức đó không?

Bắc Vũ cười:

– Anh không hiểu đâu.

Thâm Lạc đúng là không hiểu. Anh không hiểu vì sao cô lại thích thú một chuyện đương nhiên (đối với anh) như thế. Nhưng thấy cô vui vẻ thì anh cũng mặc kệ hành vi ngu ngốc đó của cô.

Anh nhìn cô một cái, rồi giả vờ cảm thán:

– Nếu chúng ta đã ký thỏa thuận rồi, thì anh sẽ không bắt em kết hôn nữa. Khi nào em muốn kết hôn nhớ báo cho anh một tiếng.

Bắc Vũ tức giận:

– Sao lại là báo cho anh một tiếng? Chẳng lẽ anh không biết cầu hôn là chuyện của nhà trai à?

Thâm Lạc nói:

– Anh cầu hôn em có đồng ý đâu.

Bắc Vũ nói:

– Anh cầu hôn bao giờ?

Thâm Lạc nói:

– Cả hôm qua lẫn hôm nay đều cầu hôn đó.

Nghe vậy là Bắc Vũ hiểu định nghĩa cầu hôn của anh rồi. Cứ nhắc tới chuyện kết hôn là thành cầu hôn. Đáng đời anh không lấy được vợ.

Cô không thèm so đo với anh nữa.

– Thế sao anh lại muốn kết hôn? Đừng nói với em là anh sợ em bỏ nhà theo giai nhé.

Thẩm Lạc im lặng một lát rồi ung dung nói:

– Vì anh muốn làm chuyện của người bình thường một lần.

Tuy anh không nói rõ ràng, nhưng Bắc Vũ cũng có thể đoán được đại khái. Bố mẹ anh mất sớm, nên ngay từ bé anh đã không biết thế nào là gia đình rồi.

Anh muốn có một gia đình, có một gia đình giống như bao người bình thường khác. Mà trong khái niệm của anh, kết hôn sinh con đồng nghĩa với gia đình.

Cô đang định nói, thì Thẩm Lạc đã ngẩng đầu lên nhìn cô:

– Em yên tâm đi, anh sẽ chờ em về kết hôn, sinh con với anh. Nhưng mà em đừng để anh đợi lâu quá nhé. Dù sao mấy cơ quan trong cơ thể cũng giảm sút theo thời gian mà. Sinh con lúc lớn tuổi, thì chất lượng sẽ không tốt.

Bắc Vũ cười:

– Mục tiêu của em là không làm sản phụ lớn tuổi, cho nên em vẫn còn nhiều thời gian để chạy nhảy lắm. Anh có giục cũng vô dụng thôi, ai bảo anh không đi tìm người khác để sinh con chứ?

Thẩm Lạc yên lặng giơ tờ thỏa thuận trong tay cô lên, chỉ cho cô xem dòng chữ “tính chất biệt lập”.

Bắc Vũ bật cười:

– Em biết rồi.

Có lẽ suy nghĩ của hai người đều rất khác thường, nên cũng dễ chấp nhận những suy nghĩ lạ thường của đối phương. Sau khi giải quyết xong chuyện kết hôn, hai người liền nằm trong chăn trò chuyện vui vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, Bắc Vũ rút một quyển truyện tranh ở dưới gầm giường ra.

– Cho anh xem cái này này.

– Cái gì thế?

Bắc Vũ mở ra:

– Đẹp không?

Thẩm Lạc im lặng nhìn quyển truyện tranh 18+ trong tay cô.

Bắc Vũ nói:

– Hồi trước, ngày nào em cũng sống trong cảm giác lo sợ, sợ bị mẹ em phát hiện kho báu này của em.

Nhưng Thẩm Lạc lại không có hứng thú với truyện tranh 18+.

– Em thật nhàm chán.

Bắc Vũ cười ha ha:

– Em còn có chuyện nhàm chán hơn cơ. Mỗi lần em xem nó, em đều nghĩ tới anh ha ha ha ha...

Thẩm Lạc liếc cô một cái, rồi xoay người đè cô xuống:

– Bây giờ không cần nghĩ nữa.

– Anh làm gì thế? Mẹ em đang ở phòng bên đó!

– Bây giờ cô chỉ mong anh làm lớn bụng em thôi.

... Cũng phải.

Sáng hôm sau, Bắc Vũ vừa tỉnh dậy thì đã không thấy Thẩm Lạc ở bên cạnh nữa rồi. Khi cô ra đến phòng khách liền trông thấy Thẩm Lạc đang nói chuyện với bố mẹ cô.

Bắc Vũ còn tưởng sáng nay sẽ phải nghe mẹ cô mắng cơ, ai ngờ mẹ Bắc lại rất dịu dàng:

– Vừa nãy Thẩm Lạc đã nói chuyện với bố mẹ rồi. Nếu một người có thể kiên trì ước mơ của mình từ nhỏ đến tận bây giờ, thì dù ước mơ này là chế tạo máy bay hay là đào than đá, cũng nên đi thực hiện nó.

Thà mẹ Bắc mắng cô còn hơn là đánh bài tình cảm thế này. Bắc Vũ không biết Thẩm Lạc đã tẩy não mẹ cô kiểu gì, nhưng nghe bà nói vậy, cô cũng chỉ có thể im lặng nghe bà nói tiếp thôi.

May mà mẹ cô cũng rất hiểu con gái mình, thấy bộ dạng dờ dẩn của cô thì lườm cô một cái, rồi nói chuyện như bình thường:

– Dù sao con cũng quyết định rồi. Mẹ có phản đối cũng không có tác dụng. Chỉ cần con vui thì con thích làm gì cũng được. Nhưng mẹ có hai yêu cầu.

Bà giơ một ngón tay lên:

– Thứ nhất, ít nhất là hai tháng phải về nhà một lần.

Bắc Vũ gật đầu lia lịa:

– Chắc chắn rồi, làm sao mà ở trên đường mãi được ạ.

Mẹ Bắc lại nói tiếp:

– Thứ hai, mấy năm con không ở nhà, thì toàn bộ số tiền con kiếm được từ công ty đều phải gửi vào tài khoản của mẹ. Mẹ phải canh chừng con, nếu không hết vòng quanh thế giới, con lại nhảy ra cái gì khác thì sao.

Bắc Vũ gật đầu:

– Vâng, vâng, vâng. Mẹ quản lý tiền cho con, khi nào kiếm đủ thì mua nhà giúp con luôn.

Mẹ Bắc nói:

– Nếu không phải con rể mẹ nói là sẽ đến thăm bố mẹ giúp con, thì mẹ đã bị con làm tức chết rồi.

Bắc Vũ gật đầu:

– Dạ, dạ, dạ, Thấm Lạc của mẹ là tốt nhất.

Sau đó cô nhào lên ôm Thẩm Lạc, rồi cắn anh hai cái, khiến mặt anh đỏ bừng lên.

Mẹ Bắc mắng cô:

– Con nhóc hư đốn này, không biết xấu hổ à?

Thẩm Lạc cũng phối hợp với mẹ vợ tương lai:

– Em còn chưa đánh răng đâu.

Bắc Vũ cười ha ha, nhưng nhất quyết không chịu buông tay.

Hai ông bà không chịu nổi cô nên đứng dậy đi làm việc.

Bắc Vũ dùng hai tay ôm lấy mặt Thẩm Lạc, rồi nghiêm túc nói:

– Cảm ơn anh.

Cô không biết anh đã nói gì với bố mẹ cô, nhưng hẳn là đã dùng tình cảm để thuyết phục họ.

Lẽ ra nó phải là việc của cô, nhưng anh lại đi làm nó.

Trừ Giang Nhị Cầu ra, tất cả mọi người đều cảm thấy ước mơ này thật là ngu ngốc. Trong cái xã hội thay đổi nhanh chóng này, chuyện thăng chức, tăng lương, mua nhà, mua xe, kết hôn, sinh con mới là chuyện lớn của đời người. Trừ những người ngậm thìa vàng từ nhỏ ra, thì làm gì có ai chịu chi mấy trăm vạn để đi vòng quanh thế giới chứ? Tất cả mọi người đều thích những thứ thực tế hơn.

Chỉ có Thẩm Lạc, ngay từ khi cô nhắc tới nó, anh đã không thấy nó lạ thường và cũng ủng hộ cô hết mình.

Lúc trước cô còn cảm thấy hai người họ không phải người cùng đường, chỉ vì sự bù trừ mà hấp dẫn lẫn nhau.

Nhưng bây giờ cô mới nhận ra, hai người quá là giống nhau.

Giống ở sự ngây thơ, hồn nhiên, cố chấp, tùy ý.

Không ai không thích chính mình cả, vậy nên họ đã thích nhau.

Chương 64:

Hai ngày sau, Thẩm Lạc bay về Bắc Kinh thăm ông nội. Có điều anh không dẫn Bắc Vũ đi cùng.

Thật ra anh cũng không thích mấy chuyện xã giao gì đó ở nhà mình, nên anh không muốn Bắc Vũ về chịu khổ chung với mình.

Với lại, nếu anh mà dẫn cô về, thì mọi người trong nhà sẽ ầm ĩ lên mất. Biết đâu lại đổ xô vào giục cưới, xong nghe tin Bắc Vũ định đi vòng quanh thế giới, thì lại khuyên can đủ thứ.

Nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.

Anh với cô đã ký thỏa thuận tình yêu cả đời rồi.

Tương lai còn dài lắm.

Mồng bảy mồng tám tháng giêng, sức khỏe của bố Trình Tố Tố đã tốt hơn, nên cô ấy đưa Phi Thuyền Nhỏ về nhà.

Huyết thống đúng là một thứ rất lý diệu.

Chỉ sau nửa tháng gần gũi, hai mẹ con họ đã rất thân thiết rồi. Cậu nhóc mới ngày nào còn giả vờ lạnh nhạt với mẹ mình, nay đã treo nụ cười trên môi cả ngày rồi.

Hai ngày sau, khi Thâm Lạc từ Bắc Kinh về, Bắc Vũ cũng bắt đầu làm việc trở lại, Trình Tố Tố liền gọi Lý Tri Viễn tới, để mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm.

Ngoài Bắc Vũ, thì những người khác đều có quen biết nhau. Nhưng quan hệ lại hơi rắc rối, nên thành ra Bắc Vũ mới là người tạo không khí suốt cả bữa cơm.

Tóm lại, bữa cơm đó cũng c như không tậ lắm. Có điều Lý Tri Viễn cứ định nói điều gì đó. Mãi đến khi ăn uống xong xuôi, Thâm Lạc đang định về nhà, thì anh ta mới đột nhiên nói:

– Thâm Lạc, tớ về Hoàn Vũ rồi.

Thâm Lạc hơi dừng lại, rồi mới thản nhiên nhìn anh ta:

– Vậy à? Vậy thì tốt.

Lý Tri Viễn nói:

– Anh Thịnh và đoàn đội vẫn luôn đợi chúng ta về. Hoàn Vũ rất cần cậu.

Thâm Lạc cười khẽ:

– Bọn họ kiên trì thật đấy.

Lý Tri Viễn lại nói:

– Hoàn Vũ là do chúng ta sáng lập. Anh Thịnh là bên đầu tư mà còn không từ bỏ, thì tớ cảm thấy chúng ta càng không thể từ bỏ.

Lúc này Trình Tố Tố lại đột nhiên nói chuyện:

– Thâm Lạc, chuyện của A Hàng là ngoài ý muốn. Hoàn Vũ là ước mơ của anh ấy, em rất mong anh có thể thay anh ấy hoàn thành ước mơ này.

Thâm Lạc im lặng một lát, rồi nhếch môi tự chế giễu chính mình:

– Năng lực của tôi có hạn, sợ là không làm được đâu.

Sau đó liền kéo Phi Thuyền Nhỏ vẫn còn ngỡ ngác về nhà.

Mãi đến khi anh đi khỏi rồi, Bắc Vũ mới hỏi Trình Tố Tố và Lý Tri Viễn:

– Em có thể hỏi một chút về chuyện lúc đó không?

Lý Tri Viễn nhìn cô, rồi vội vàng cúi đầu xuống, ấp úng nói:

– Lúc trước ba đưa anh muốn tự làm về thăm dò vũ trụ, nên đã về nước mở ra Hoàn Vũ. Ba đưa nerd mơ mộng trở thành Xspace Trung Quốc (*). Ai ngờ vừa về nước tìm kiếm nhà đầu tư đã thất bại ngay tại bước đầu. May mà sau này gặp được anh Thịnh, anh ấy đầu tư, xây dựng đội ngũ cho bọn ai, để bọn anh có thể chuyên tâm nghiên cứu phát triển tên lửa và tàu vũ trụ. Nhưng trong một cuộc thí nghiệm phóng thử tên lửa, A Hàng...

(*) Xspace: Tập đoàn Công nghệ Khai phá Không gian, là một công ty tư nhân về vận chuyển trong không gian có trụ sở tại Hawthorne, California.

Anh ta nói tới đây, thì giọng nói đã hơi nghẹn ngào.

Trình Tố Tố ngồi bên cạnh cũng đỏ bừng hai mắt.

Một lát sau, Lý Tri Viễn mới nói tiếp:

– Thăm Lạc cảm thấy tại cậu ấy không phát hiện ra vấn đề kịp thời, khiến A Hàng gặp chuyện, nên đã rời khỏi Hoàn Vũ. Nhưng chuyện đó đâu thể trách cậu ấy được. Thí nghiệm có sự cố là lỗi của tất cả mọi người trong đội mà.

Trình Tố Tố nói:

– Đúng vậy! Chuyện gì cũng có rủi ro mà. Sự cố khi nghiên cứu khoa học năm nào chẳng có. Tuy chị không muốn tin A Hàng đã mất, nhưng chị cũng không muốn Thăm Lạc từ bỏ ước mơ của mình vì việc này. Năm đó chị không chịu ủng hộ A Hàng, nay muốn hối hận cũng không được nữa rồi. Chị chỉ mong ước mơ của anh ấy có người làm giúp thôi. Chị biết Thăm Lạc rất thích thiên văn, nếu anh ấy bỏ nó thì rất là tiếc.

Lý Tri Viễn thở dài:

– Nhưng mà Thăm Lạc...

Bắc Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện, nên mở lịch trên điện thoại ra rồi hỏi:

– Anh Hàng mất ngày bao nhiêu ạ?

Lý Tri Viễn nói:

– Ngày hai mươi tháng sáu ba năm trước.

Biết ngay mà!

Bắc Vũ nhớ tới hôm cô gặp bố con Thăm Lạc trên núi, rồi đến ở nhờ đài thiên văn của anh. Cả ngày hôm sau anh đều nhốt mình ở trong phòng, Phi Thuyền Nhỏ còn nói đó là ngày đặc biệt của anh nữa.

Sau này cô còn nghĩ không biết đó là ngày gì, mà anh lại có thể yếu đuối như vậy, nếu không thì với tính cách kiêu ngạo của anh làm sao có thể lăn giường với cô được.

Lúc đó cô chưa biết thân phận của Phi Thuyền Nhỏ, nên từng đoán đó có thể là ngày giỗ của vợ hay bạn gái cũ gì đó. Nhưng rồi cô lại bỏ qua khả năng đó, vì có ai lại ngủ với người khác vào ngày giỗ của vợ mình chứ.

Mà sau này khi yêu nhau rồi, cô lại quên mất chuyện đó, mãi đến hôm nay mới đột nhiên nhớ ra.

Hóa ra đó là ngày giỗ của Thẩm Viễn Hàng.

Có nghĩa là sự cố đó có ảnh hưởng rất lớn đến Thẩm Lạc.

Mấy người nói chuyện một lát, rồi Bắc Vũ phải về làm việc, Lý Tri Viễn cũng phải về nhà.

Hai người đi ra khỏi cửa, Lý Tri Viễn lại ập úng:

– Em... có thể khuyên Thẩm Lạc một chút không?

Bắc Vũ nói:

– Em sẽ cố gắng!

Lý Tri Viễn nhìn cô một cái rồi nói tiếp:

– Anh... anh thấy sau khi gặp em, Thẩm Lạc đã thay đổi rất nhiều.

Bắc Vũ cười:

– Vậy à?

Lý Tri Viễn gật đầu:

– Trước kia cậu ấy không thích nói chuyện đâu. Tuy là bạn bè, nhưng cậu ấy không khác gì khối băng cả. Bây giờ cậu ấy ấm áp hơn trước nhiều.

Bắc Vũ cười:

– Có nghĩa là em đã làm khối băng tan chảy ạ?

Lý Tri Viễn cười:

– Đúng vậy! Xem ra sức mạnh của tình yêu rất vĩ đại!

Bắc Vũ trêu anh ta:

– Vậy sao anh không thử yêu đương?

Lý Tri Viễn gãi đầu:

– Anh có theo đuổi mấy lần rồi, nhưng đều bị từ chối. Chắc là do anh quá xấu nên vậy.

Bắc Vũ đánh giá anh ta một lát, vì cách ăn mặc của anh ta, nên có xấu hay không cô không biết, nhưng quê thì chắc chắn có.

Cô không biết anh ta móc ở đâu ra cái bộ đồ quê như vậy, còn cả cách phối màu nữa. Làm được thành như vậy cũng không dễ đâu.

Hai người đang nói chuyện, thì Bắc Vũ trông thấy mấy nhân viên của mình đi tới. Cô liền gọi nhà thiết kế Tiểu Chiêu lại:

– Em ra đây một lát!

– Chị Mưa Nhỏ, có chuyện gì thế ạ?

Tiểu Chiêu mới hai mươi tuổi, vừa tốt nghiệp không lâu, nên con mắt cũng rất sâu sắc. Sau khi cô bé đến, mẫu mã của công ty đều thay đổi hết.

Tiểu Chiêu hỏi Bắc Vũ xong, thì con mắt liền rơi xuống chỗ Lý Tri Viễn.

Làm một nhà thiết kế thời trang, bạn Tiểu Chiêu đã phải giật mình vì Lý quê mùa.

Chiếc áo thể thao màu xanh xám, chiếc quần thể thao màu đỏ, ống quần còn ngắn một đoạn, cả đôi giày thể thao đen trên chân nữa chứ.

A! Cay mắt quá.

Bắc Vũ nói:

– Bây giờ chúng ta định làm đồ nam, em xem anh bạn này hợp với kiểu đồ gì?

Tiểu Chiêu mở to mắt nhìn Bắc Vũ:

– Đây là bạn chị hả?

Tiểu Chiêu không thể tin được bà chủ của mình lại có một anh bạn quê mùa như vậy.

Bắc Vũ hăng giọng:

– Tiến sĩ nghiên cứu khoa học, bình thường không để ý diện mạo lắm, em nhìn giúp chị một chút đi!

Vì có một cô gái lạ mặt đứng ngay bên cạnh, nên Lý Tri Viễn chỉ muốn trốn vào đâu đó thôi.

Tiểu Chiêu cố gắng đánh giá Lý Tri Viễn rồi hỏi:

– Ủm... Đồng chí, bình thường anh thích mặc quần áo kiểu gì?

Lý Tri Viễn xua tay:

– Không... không cần đâu...

Sau đó liền chạy vội đi.

Chạy được mấy bước lại quay lại nhắc Bắc Vũ:

– Em nhớ khuyên Thẩm Lạc nhé!

Bắc Vũ gật đầu.

Tiểu Chiêu vung tay:

– Chị Mưa Nhỏ, anh bạn này của chị đúng là có thiên phú trời cho đấy. Nhưng mà vóc dáng không tẹt, chắc là có thể cứu vớt được.

Bắc Vũ nói:

– Được đây! Khi nào anh ấy đến, em lại xử lý giúp chị nhé.

Hai người nói chuyện một lát, rồi Bắc Vũ đi sang nhà Thẩm Lạc, còn Tiểu Chiêu thì về công ty.

Thẩm Lạc đang chơi với Phi Thuyền Nhỏ.

Cậu nhóc kia rời xa bố nửa tháng, nên vừa về đến nơi là cứ bám theo bố.

Bắc Vũ giả vờ thuận miệng nói:

– Lý Tri Viễn đi rồi.

Bắc Vũ nghĩ một lát, rồi ngồi vào bên cạnh anh:

– Visa của em đã làm xong rồi, địa điểm và thời gian cũng đã xác định rồi.

Thẩm Lạc hỏi:

– Bao giờ thế?

Bắc Vũ nói:

– Cuối tháng sáu.

Phi Thuyền Nhỏ nói:

– Ôi! Chị thì đi du lịch, em lại phải đến trường, thế thì bố phải ở nhà một mình sao? Hay là bố tìm việc làm đi? Con thấy trên sách nói, đàn ông phải có nghề nghiệp thì phụ nữ mới thích.

Bắc Vũ xoa trán, không biết trẻ con đọc quá nhiều sách có phải là chuyện tốt không nữa.

Thẩm Lạc cũng không để ý:

– Bố có rất nhiều việc để làm!

Bắc Vũ cười:

– Một năm anh cũng chỉ chụp có mấy tấm ảnh thôi, đừng nói như anh làm việc quanh năm nữa. Phi Thuyền Nhỏ nói đúng đấy, năm nay anh ba mươi tuổi rồi, cho dù không thiếu tiền thì cũng không thể ở nhà mãi được.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn cô:

– Tri Viễn bảo em khuyên anh à?

Bắc Vũ bĩu môi:

– Không có. Em chỉ cảm thấy cuối tháng sáu em đi rồi, anh ở nhà một mình sẽ rất buồn, mà anh đi học bao nhiêu năm, cứ vứt kiến thức vào xô nhà như thế lãng phí lắm.

Thẩm Lạc lại thản nhiên nói:

– Vậy anh đi làm giảng viên đại học cũng được.

– Anh có thích không?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Không thích, nhưng em nói rất đúng, anh phải tìm việc gì đó để làm chứ.

Bắc Vũ nói:

– Đi làm chuyện mình không thích, thì thà không làm gì còn hơn. Trước kia em không thích làm nhân viên ngân hàng, nên mới từ chức đó.

Thẩm Lạc không muốn nói nhiều về vấn đề này nên nói:

– Vậy để tính sau đi!

Bắc Vũ bĩu môi, ôm lấy cổ anh, rồi hỏi Phi Thuyền Nhỏ:

– Phi Thuyền Nhỏ, em thích bố em làm gì nào?

Phi Thuyền Nhỏ giơ chiếc ô tô trong tay lên, miệng kêu mấy tiếng làm tiếng động cơ chạy:

– Em thích bố chế tạo tàu vũ trụ, để thăm dò vũ trụ.

Thẩm Lạc chưa bao giờ nhắc tới đề tài này trước mặt cậu nhóc, nên khi nghe thấy vậy thì rất ngạc nhiên. Phi Thuyền Nhỏ lại cười:

– Mẹ nói, bố tóc xoăn thích tạo tên lửa và tàu vũ trụ, nên mới đặt tên cho em thế này. Em thấy bố tóc xoăn rất giỏi! Bố cũng giỏi như bố tóc xoăn nữa.

Chương 65:

Dưới ánh mắt mong đợi của Phi Thuyền Nhỏ, Thẩm Lạc không nói gì cả, mà chỉ cầm lấy chiếc ô tô trong tay cậu bé, bỏ nó lên bàn rồi đứng dậy đi lên lầu.

Phi Thuyền Nhỏ chớp mắt với Bắc Vũ, Bắc Vũ lại nhún vai với cậu nhóc.

Một người không hiểu gì hết, một người không biết làm sao cả.

Cũng rất may là khi Thẩm Viễn Hàng mất, Phi Thuyền Nhỏ vẫn còn quá nhỏ, nên cậu nhóc mới không phải gánh chịu nỗi đau mất người thân như những người khác.

Hình tượng về người bố tóc xoăn kia đều là do cậu bé tự nghĩ ra, nên trong hình tượng đó toàn là những suy nghĩ ngây thơ của Phi Thuyền Nhỏ.

Bắc Vũ biết Thẩm Lạc không muốn đụng vào vết thương đó nữa.

Sự cố đó không chỉ khiến anh mất đi một anh bạn thân, một đồng nghiệp, mà còn khiến anh mất đi lòng tin vào ước mơ, thậm chí còn nghi ngờ chính bản thân mình.

Trường hợp của anh khác với Bắc Vũ. Bắc Vũ là lên cấp ba thì phát hiện ra mình chỉ là một người bình thường như bao người khác, nên rất dễ để chấp nhận sự thật.

Đối với cô mà nói, không phải trò giỏi cũng chẳng sao, dù sao cô cũng vẫn kiếm được chuyện khác để làm. Mà cái ước mơ đi vòng quanh thế giới này, cũng chỉ là một sở thích thôi, không thể tính là việc lớn cả đời được. Tóm lại cô không có việc gì muốn làm lâu dài cả, tất cả mọi thứ đều có thể thay đổi theo từng trường hợp. Cuộc sống của cô có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, thích sao thì làm vậy.

Nhưng Thẩm Lạc thì khác, anh rất cố chấp, có lẽ từ khi nhìn thấy sao trên trời, anh đã xác định rõ mục tiêu của cuộc đời mình rồi. Từ đó trở đi anh đều cố gắng hết sức vì nó, học ph.D (*) rồi vào làm ở NASA, sau đó lại là cùng bạn bè về nước dựng lên Hoàn Vũ.

(*) Ph. D là viết tắt của chữ Doctor of Philosophy. Nghĩa là Tiến sĩ, Học bậc Ph.D, cao nhất trong các học bậc, đầu tiên xuất hiện ở Đức, sau đó được Mỹ và nhiều nước phương tây khác sử dụng.

Nhưng mà khi lòng tin đã sụp đổ, thì biết đến khi nào mới xây lại được.

Bắc Vũ không khuyên anh nữa.

Bởi vì cô biết khi anh đã quyết định chuyện gì, thì anh sẽ không vì ai đó mà thay đổi đâu. Người có thể thay đổi suy nghĩ của anh ấy, chỉ có mình anh ấy mà thôi.

Thành phố Giang xuân ngấn hạ dài, từ gió xuân se se lạnh đến gió hạ nóng bức cũng chỉ trong chớp mắt thôi.

Không khí của con ngõ nhỏ rất hài hòa.

Phi Thuyền Nhỏ không chỉ chấp nhận người mẹ Trình Tố Tố mà còn chấp nhận cả Hàn Kính nữa.

Công việc của Hàn Kính ở bên Mỹ, anh ta không thể làm bạn với Trình Tố Tố và Phi Thuyền Nhỏ ở đây mãi được. Mà hiện tại bọn họ cũng không thể bắt Phi Thuyền Nhỏ rời xa Thẩm Lạc, nên Trình Tố Tố ở lại với Phi Thuyền Nhỏ, còn Hàn Kính thì một tháng về thăm hai mẹ con hai lần.

Vừa bay xa, vừa sai múi giờ, sự vất vả của Hàn Kính khiến người đứng như Bắc Vũ cũng phải cảm động.

Nhưng mà có một hôm, Hàn Kính nghe thấy Phi Thuyền Nhỏ hỏi:

– Chú Hàn ơi, chú rất tốt với cháu, nhưng cháu đã có hai bố rồi, không thể gọi chú là bố được nữa. Vậy sau này cháu gọi chú là papa được không?

Hàn Kính nghe vậy liền cảm thấy có vất vả mấy cũng đáng.

Ngoài thời gian đi làm ra, phần lớn thời gian của Bắc Vũ đều dành cho Thẩm Lạc.

Tuy là cô đi du lịch, nhưng phải xa anh hai tháng cô cũng thấy rất không nỡ.

Kể ra thì sở thích của hai người cũng chẳng giống nhau cho lắm, nhưng khi ở bên nhau dù không làm gì cũng đã thấy thỏa mãn rồi.

Giữa tháng sáu, Bắc Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Cô xin nghỉ phép sớm, rồi đi ngắm sao trên núi Vân với Thẩm Lạc.

Bây giờ đang là mùa mưa, hiếm h lắm mới có vài ngày nắng.

Hai người ăn cơm chiều ở đài thiên văn xong, Bắc Vũ liền kéo Thẩm Lạc ra chỗ tảng đá to ngày nào.

Nơi này có ý nghĩa rất quan trọng với Bắc Vũ.

Thời học sinh, cô đã từng ngồi đây cả đêm với Thẩm Lạc, nghe anh nói chuyện về những chòm sao. Tuy chỉ có vậy thôi, nhưng đối với cô nó đã là chuyện lãng mạn nhất thời con gái rồi.

Nhìn cô vậy thôi, chứ cô vẫn rất còn ngây thơ, lãng mạn. Vậy nên hai mươi tám tuổi rồi cô vẫn còn đòi đi vòng quanh thế giới.

Cô không thích mấy thứ dung tục như củi gạo muối dầu, mặc dù cô cũng chỉ là một con người dung tục thích chưng diện mà thôi, nhưng về một số việc cô vẫn rất cố chấp.

Trước khi Thẩm Lạc lại xuất hiện trong cuộc đời cô, cô vẫn giữ vững sự ngây thơ của mình. Không có ai đồng ý ủng hộ cô cả.

Cô gặp được rất nhiều người, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy thứ đó. Người có tiền thì nói về tiền, người không có tiền thì nói về cách kiếm tiền. Tất cả mọi câu chuyện đều xoay quanh nhà, xe, tiền, con, nôi niêu xoong chảo.

Vì thế cô biết mình phải tự kiếm được nhiều tiền. Chỉ có tự mình kiếm được tiền, cô mới có thể nhảy ra khỏi cái vòng tròn liên quan đến tiền đó.

Khi cô gặp lại Thẩm Lạc, anh đã dẫn cô ra khỏi những chuyện tầm thường đó.

Mọi ý định nhố nhăng trong đầu cô anh đều cảm thấy bình thường.

Khi cô bị mọi người cười nhạo vì có một ước mơ không thực tế, anh lại ủng hộ cô.

Dù hoàn cảnh sống, sở thích khác nhau, nhưng anh và cô lại rất hợp nhau.

Cô nghĩ chắc đây chính là “trời sinh một đôi” trong truyền thuyết rồi.

Ánh sao đêm nay rất sáng.

Hai người chỉ chụp ảnh một lát, rồi ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

– Anh có nhớ hồi trung học chúng ta đi cắm trại ở đây, xong anh dạy em cách nhận ra các chòm sao không?

Thẩm Lạc:

– Vậy mà cũng hỏi.

Bắc Vũ bật cười:

– Vậy anh có biết lúc ấy em đang thích anh, cố ý làm quen với anh không?

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Trước kia không biết, nhưng bây giờ đã biết.

Bắc Vũ cười:

– Vậy có phải trước kia anh thường xuyên gặp được em, rồi cảm thấy em rất đặc biệt không?

– Đặc biệt gốc hả?

Bắc Vũ hừ một tiếng, rồi nói sang chuyện khác:

– Mấy hôm nữa em đi rồi. Phải hai tháng sau mới về, anh định làm gì trong thời gian đó?

Thẩm Lạc nói:

– Yên tâm đi, không có em, cuộc sống của anh cũng rất tốt.

Bắc Vũ chọc anh:

– Thôi đi, chắc chắn anh sẽ ngày ngày nhớ mong em.

Thẩm Lạc nhìn cô trong bóng đêm:

– Em có thể tự kỷ hơn chút nữa.

Bắc Vũ cười to.

Đêm dài đường xa, hai người chỉ nói chuyện một lát, rồi cũng thu dọn đồ đi về.

Khi chuẩn bị đi về Thẩm Lạc đột nhiên nói:

– Em đứng lên phía trước đi.

Bắc Vũ nói:

– Anh định làm gì? Định đẩy em xuống rồi thừa kế tài sản của em hả?

– Vớ vẩn! Mau đứng lên phía trước đi.

Bắc Vũ ngoan ngoãn đi lên mấy bước, rồi quay đầu lại:

– Làm gì đó?

“Tách” một tiếng, tiếng máy ảnh vang lên.

Thẩm Lạc nhìn ảnh mình vừa chụp rồi gật đầu.

Bắc Vũ thấy anh chụp mình, thì cười:

– Anh muốn chụp em thì cứ nói thẳng, em rất biết tạo dáng đấy, có muốn chụp thêm mấy tấm không?

Nhưng Thẩm Lạc đã cất máy ảnh đi:

– Đi thôi!

Bắc Vũ lại đuổi theo anh.

Hai người dắt tay nhau đi về đài thiên văn.

Khi về đến phòng ngủ, Thẩm Lạc gửi ảnh vừa chụp ra, rồi nói:

– Ảnh của em này.

Bắc Vũ ơ một tiếng, rồi đi tới gần.

Bức ảnh cô ngoái đầu lại nhìn kia rất đẹp.

Nụ cười xán lạn của Bắc Vũ nổi bật giữa bối cảnh trời sao.

Thẩm Lạc lại mở một bức ảnh khác lên.

Cô gái trong bức ảnh kia đang đứng trên tảng đá, cũng ngoái đầu lại cười.

Nụ cười đó rất rực rỡ, y hệt ánh mặt trời mới mọc ở phía sau cô vậy.

Tất nhiên là Bắc Vũ có thể nhận ra mình thời đi học trong bức ảnh đó rồi.

Cô không dám tin vào mắt mình nên chớp mắt mấy cái:

– Lúc ấy anh chụp em à?

Thẩm Lạc nói:

– Thấy đẹp nên tiện tay chụp lại.

Bắc Vũ kích động nhìn anh:

– Không phải là hồi đó anh cũng thích em đấy chứ?

Thẩm Lạc lắc đầu.

Bắc Vũ “xì” một tiếng.

Ai ngờ Thẩm Lạc lại nói tiếp:

– Lúc ấy không biết là mình thích em. Mãi sau này gặp lại em mới biết được.

Bắc Vũ kinh ngạc nhìn anh, sau đó mới bật cười.

Mối tình đơn phương thời học sinh kia cuối cùng đã có một cái kết đẹp.

Buổi tối trên núi rất yên tĩnh, nhưng trong căn phòng nhỏ kia lại rất náo nhiệt.

Sáng hôm sau, khi Bắc Vũ tỉnh dậy thì mặt trời đã lên đến đỉnh.

Bên cạnh cô đã không còn ai nữa.

Bắc Vũ vẫn nhớ rõ ngày hôm nay.

Ngày hai mươi tháng sáu, ngày giỗ của Thẩm Viễn Hàng.

Cô nhìn tờ giấy Thẩm Lạc để lại cho mình, trên đó chỉ có một câu: “Hôm nay anh muốn ở một mình.”

Bắc Vũ bĩu môi rồi đi ra ngoài. Trong mấy căn phòng, chỉ có mỗi phòng làm việc là đóng cửa, nghĩa là Thẩm Lạc đang ở trong đấy.

Cô định đi tới gõ cửa, nhưng cuối cùng lại thôi.

Trên bàn ăn là bữa sáng anh chuẩn bị sẵn cho cô, căn phòng cũng được quét dọn sạch sẽ.

Con người anh vẫn luôn gọn gàng ngăn nắp như vậy. Giống hệt như năm ngoái, trước khi nhốt mình trong phòng, anh vẫn nhớ phải chuẩn bị đồ ăn cả ngày hôm đó cho Phi Thuyền Nhỏ.

Sau khi ăn sáng xong, Bắc Vũ lại đi tới trước cánh cửa đang đóng kia.

Cô biết đó không phải là hộp Pandora, mà nó là một cánh cửa để đi tới tương lai.

Cô đã từng mở nó ra một lần, nhưng cô biết, người nên mở nó lúc này không phải là cô.

Cô yên lặng nhìn nó một lát rồi đi ra ngoài.

Khi cô đang nghịch máy tính cho đỡ chán, thì lại nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài cửa. Cô vừa mở cửa ra liền trông thấy một đám người đang đứng ở cửa. Đứng đầu là Phi Thuyền Nhỏ, Lý Tri Viễn, Trình Tố Tố. Phía sau là mấy người Bắc Vũ chưa gặp bao giờ.

Thấy bọn họ chỉ đứng ở ngoài nói thầm với nhau, mà không ai gõ cửa, nên Bắc Vũ hỏi:

– Mọi người đứng đây làm gì thế?

Trình Tố Tố nói:

– Hôm nay là ngày giỗ của A Hàng, bọn chị đến để khuyên Thâm Lạc.

Lý Tri Viễn gãi đầu:

– Anh biết hôm nay Thâm Lạc không chịu gặp ai cả, nhưng nếu cậu ấy không đối mặt được với ngày hôm nay, thì anh sợ cậu ấy sẽ không thể ra khỏi đó được. Nhưng anh không dám đi quấy rầy cậu ấy.

Bắc Vũ gật đầu:

– Đúng vậy! Anh ấy đang nhốt mình ở trong phòng đó. Lúc đầu em còn định gõ cửa, nhưng sau đó lại thôi. Em cảm thấy nên để anh ấy tự bước ra thì hơn.

Lý Tri Viễn nói:

– Anh chỉ sợ cậu ấy không chịu ra.

Anh ta vừa nói xong, thì một anh chàng khác mà Bắc Vũ không quen biết đi lên phía trước:

– Chào em Bắc!

Lý Tri Viễn vội vàng giới thiệu:

– Đây là anh Thịnh, nhà đầu tư của bọn anh. Còn đây là mọi người trong đội.

Anh Thịnh đẹp trai kia mỉm cười:

– Bọn anh vẫn đang đợi Thẩm Lạc trở về. Không có cậu ấy, Hoàn Vũ không còn ý nghĩa gì nữa.

Bắc Vũ suy nghĩ một lát rồi nói:

– Hay là mọi người vào trong đợi đi. Chúng ta không chủ động gõ cửa, nhưng cứ để anh ấy nghe thấy chúng ta nói chuyện đi. Biết đâu anh ấy sẽ chịu ra gặp mọi người.

Mọi người nhìn nhau rồi tất cả đều gật đầu.

Bắc Vũ dẫn mọi người vào nhà, tuy không ồn ào lắm, nhưng đủ để Thẩm Lạc nhận ra là ai tới.

Một buổi sáng trôi qua, Thẩm Lạc không ra ngoài.

Thêm một buổi chiều trôi qua, Thâm Lạc vẫn không ra.

Mặt trời dần xuống núi, màn đêm cũng buông xuống.

Lý Tri Viễn không đợi được nữa, anh ta đi tới trước cánh cửa đó, bàn tay đã giơ lên nhưng lại hạ xuống. Cuối cùng anh ta quay lại chỗ mọi người:

– Thôi, chúng ta về đi!

Anh ta vừa nói xong, cánh cửa kia lại chậm rãi mở ra.

Mọi người đứng hết dậy nhìn sang bên đó.

Thâm Lạc đang đứng ở cửa, vẻ mặt anh hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn rất tỉnh táo, hiển nhiên anh không hề uống rượu.

Bắc Vũ vui vẻ kêu lên:

– Thâm Lạc, cuối cùng anh cũng ra rồi.

Thâm Lạc đi tới nhìn mọi người một lượt, rồi nói:

– Để mọi người đợi lâu rồi!

Chương 66:

Anh Thịnh kia thấy Thẩm Lạc đi ra thì tiến lên phía trước, vừa cười vừa giơ tay về phía Thẩm Lạc:

– Thẩm Lạc, hoan nghênh cậu trở về.

Thẩm Lạc cũng mỉm cười bắt tay với anh ta.

Lý Tri Viễn xông tới ôm lấy Thẩm Lạc. Mấy người còn lại thấy vậy thì cũng xúm lại chỗ họ.

Một đám đàn ông đứng đó ôm nhau khóc.

Phi Thuyền Nhỏ tưởng họ đang chơi trò gì, nên cũng nhảy lên:

– Con cũng muốn ôm nữa!

Trình Tố Tố bế Phi Thuyền Nhỏ lên để cậu bé ôm bọn họ.

Bắc Vũ lại chỉ đứng im ở đó mà mỉm cười.

Ngoài Thẩm Lạc và Lý Tri Viễn ra, cô không quen ai trong đó cả. Nhưng chỉ cần nhìn cảnh này thôi, là cô đã cảm thấy họ rất đáng yêu rồi.

Cô nghiêng đầu nhìn họ rồi mỉm cười.

Đã có người muốn thực hiện ước mơ cùng Thẩm Lạc rồi.

Thật là tốt!

Thẩm Lạc không còn là cậu thiếu niên bị xa lánh năm nào nữa rồi.

Đêm hôm đó, tất cả mọi người đều ở lại trên núi đọc điếu văn cho Thẩm Viễn Hàng, rồi ngồi nói chuyện thâu đêm với nhau.

Chỉ có mình Bắc Vũ là được ngủ một giấc thật ngon thôi.

Vì sự cố ba năm trước, mà Thẩm Lạc và Lý Tri Viễn đã rời khỏi nơi mình sáng lập lên, khiến Hoàn Vũ lâm vào tình trạng ngừng hoạt động. Nay hai người họ đã trở về, chẳng mấy chốc mà mọi chuyện lại đâu vào đấy.

Tuy Thẩm Lạc vẫn còn là đáng vẻ lạnh lùng năm xưa, nhưng Bắc Vũ biết cuộc sống của anh đã sống động, rục rờ hơn rất nhiều rồi.

Cô rất vui vì điều đó.

Chuyến hành trình đầu tiên của cô cũng sắp bắt đầu rồi. Người bạn đồng hành của cô là hai cô gái ngang tuổi cô. Mấy năm trước cô quen biết họ vì có chung một sở thích.

Chuyến bay của cô là vào buổi tối. Lên máy bay, ngủ một giấc, khi mở mắt ra là đã đến bên kia đại dương rồi.

Hôm đó, một mình Thẩm Lạc đưa cô ra sân bay.

Trước khi cô đi, Giang Việt còn dẫn đám nhân viên trong công ty, Phi Thuyền Nhỏ và cả Trình Tố Tố ra tiễn cô.

Khi Giang Nhị Cầu đọc bài phát biểu tiễn cô, còn giả vờ giả vịt khóc lóc bảo cô đừng đi. Kết quả là bị cô và Phi Thuyền Nhỏ xông vào đánh hội đồng.

Trước khi xe chạy, Giang Việt còn dặn cô:

– Bắc Miệng Rộng, lần này em đi hai tháng liền, phải chú ý an toàn đấy. Nếu có chuyện gì thì phải chạy về nhà ngay nhé.

Bắc Vũ lờm anh:

– Giang Nhị Cầu, anh trù em có chuyện để độc chiếm công ty chứ gì? Em nói cho anh biết, em không có nhà, anh cũng không được ăn tiền của em đâu. Nhớ gửi tiền vào tài khoản mẹ em đúng hạn đấy!

Giang Việt cười hì hì:

– Anh mà dám ăn quịt tiền của em, thì dì anh sẽ đánh anh chết mất.

Sau đó Giang Việt lại đeo một chiếc bùa bình an bằng gỗ đào vào cổ cô:

– Đây là bùa bình an tuần trước anh đi xin cho em. Em nhớ phải đeo đấy.

Bắc Vũ nhăn mặt nhìn chiếc bùa, nhưng cũng không bỏ nó xuống. Cô nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

– Nếu chuyện của Lý Nhu xử lý xong rồi, thì anh cứ kết hôn đi. Em không nói chuyện lần trước cho hai bác đâu.

Giang Việt ủ rũ:

– Vốn dĩ cô ấy đã quyết tâm cắt đứt quan hệ với người nhà rồi. Nhưng bây giờ nhà cô ấy phá sản, bố dưỡng thì vào tù, mẹ lại bị bệnh, cô ấy không đành lòng mặc kệ họ. Nhưng lại sợ liên lụy đến anh, nên mấy ngày nay cô ấy có chịu gặp anh đâu.

Bắc Vũ thở dài:

– Sao anh lại thích phải một người không có tí quyết đoán nào thế? Cô ta có điểm nào tốt chứ? Mặt thì có đẹp, nhưng vẫn đầy người đẹp hơn mà.

Cô còn chưa nói xong, thì Thẩm Lạc đã cắt lời cô:

– Chuyện giữa hai người thì làm gì có nhiều lý do như vậy? Em như vậy mà anh vẫn thích đó thôi.

Bắc Vũ tức giận:

– Em làm sao hả? Anh nói rõ ra xem.

Thẩm Lạc vừa khởi động xe vừa băng quơ:

– Không có tí vợ hiền dâu thảo nào cả.

Bắc Vũ lờm anh:

– Vậy anh đi tìm ai vợ hiền dâu thảo mà yêu.

Thẩm Lạc còn chưa kịp nói gì, Phi Thuyền Nhỏ đứng ở ngoài xe đã cười hì hì:

– Chị đừng lo. Ba mươi năm trời bố em mới tìm được một người bạn gái như chị. Bố không tìm được ai nữa đâu. Chị không bỏ rơi bố em là em phải

cảm ơn ông trời rồi.

Tất cả mọi người đều bật cười.

Thâm Lạc lại bình tĩnh lái xe đi, bỏ những tiếng cười kia ở lại phía sau.

Khi xe ra khỏi ngõ, anh mới hỏi:

– Hai người bạn đi cùng em là nữ thật à?

Bắc Vũ quay lại nhìn anh:

– Anh không tin em đấy à?

Thâm Lạc nghiêm túc nói:

– Không phải. Anh cảm thấy bọn em nên tìm thêm bạn nam đi cùng. Chứ ba cô gái đi với nhau thì không an toàn lắm.

Bắc Vũ biết anh đang quan tâm cô nên mỉm cười:

– Anh yên tâm đi, em sẽ chú ý an toàn mà. Với lại trên đường đi bọn em cũng có thể tìm thêm bạn nữa.

Thâm Lạc gật đầu:

– Nhưng mà đừng có vớ được ai cũng kết bạn đấy. Phải quan sát cẩn thận nhé, đừng để mấy tên có ý đồ xấu lừa.

Bắc Vũ cười:

– Ôi! Anh nói xem, nếu em gặp được một anh tây đẹp trai, ngọt ngào thì có nên làm một cuộc tình ngắn ngủi không? Mới nghĩ thôi đã thấy kích động rồi!

Thẩm Lạc liếc cô:

– Vậy thì về em sẽ bị trừng phạt vì tội vi phạm thỏa thuận.

Bắc Vũ bật cười:

– Aiz, sao em lại đi ký bản thỏa thuận mua dây buộc mình kia với anh nhỉ? Chắc chắn là do lúc ấy đầu em bị úng nước rồi. Bây giờ đổi ý có được không?

– Không!

Bắc Vũ cười chán chê rồi mới nghiêm mặt nhìn anh:

– Thẩm Lạc, cảm ơn anh nhé!

Thẩm Lạc không hiểu vì sao cô lại cảm ơn mình:

– Sao lại cảm ơn anh?

Bắc Vũ mỉm cười quay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm những phong cảnh quen thuộc của thành phố.

Cảm ơn anh đã thích một người thích bay nhảy như em!

Cô không nói ra, nhưng cô tin là Thẩm Lạc sẽ hiểu điều cô muốn nói.

Khi hai người bạn đồng hành của cô trông thấy Thẩm Lạc, thì một người nói:

– Lúc trước có nghe nói Bắc Vũ có bạn trai mà không chịu cho xem mặt. Hóa ra là trai đẹp!

Sau đó lại quay sang chọc Bắc Vũ:

– Có anh bạn trai đẹp trai thế này mà cậu cũng dám bỏ ở nhà. Không sợ bị cô nào cướp mất hả?

Bắc Vũ cười hì hì:

– Không sợ đâu, anh chàng đẹp trai này của tớ đuổi còn không đi ý.

Thẩm Lạc im lặng nghe họ nói chuyện, rồi đột nhiên nói với hai cô gái kia:

– Hai em đi ra đây với anh một lát, anh có một số việc muốn nói với các em.

Bắc Vũ hỏi:

– Anh làm gì thế?

Thẩm Lạc chỉ nói:

– Em đứng yên đây đấy.

Bắc Vũ liếc anh một cái rồi cũng ngoan ngoãn đứng đó. Còn hai cô gái kia thì rất vui vẻ đi theo Thẩm Lạc.

– Anh đẹp trai, có chuyện gì thế?

Thẩm Lạc đưa cho mỗi cô một tờ giấy:

– Trên đây là số điện thoại của anh, có cả số di động, số điện thoại ở nhà, và số ở cơ quan, có cả weixin nữa. Nếu các em gặp phải chuyện gì rắc rối, hay Bắc Vũ có chuyện gì, ví dụ như ốm đau gì đó, thì phiền hai đứa báo cho anh biết.

Hai cô gái kia rất kinh ngạc.

Thẩm Lạc quay lại nhìn Bắc Vũ, rồi nói với hai người họ:

– Cô ấy rất thích giả vờ mạnh mẽ, anh sợ cô ấy có gặp chuyện cũng không chịu nói cho anh biết, nên đành nhờ hai em vậy.

Một cô gái bật cười:

– Bắc Vũ tìm đâu ra một anh bạn trai tốt thế này thế? Em mà có bạn trai như vậy, thì cần gì phải đi vòng quanh thế giới nữa.

Thẩm Lạc trịnh trọng nói:

– Nhờ hai em đó.

Hai cô gái kia xoa tay:

– Anh yên tâm đi, không thành vấn đề.

Khi ba người quay lại, Bắc Vũ còn giả vờ bất mãn:

– Lén lén lút lút làm gì đó?

Thẩm Lạc thản nhiên nói:

– Nhờ bạn em trông chừng em đó. Nếu mà phát hiện em có ý đồ đi theo trai thì báo cho anh ngay lập tức.

Bắc Vũ xì một tiếng:

– Anh lắm trò thật đấy!

Hai cô gái kia nghe vậy thì cười ầm lên.

Ba cô gái đi đăng ký và gửi hành lý, sau đó mới đi kiểm tra.

Tuy chỉ là đi du lịch hai tháng thôi, nhưng Bắc Vũ và Thẩm Lạc đã ở chung gần một năm nay rồi, đây lại là lần đầu tiên phải xa nhau, nên lúc này Bắc Vũ cũng cảm thấy rất xúc động.

Cô lại ngại bày tỏ tình cảm trước mặt hai cô bạn, nên kéo Thẩm Lạc ra một góc nọ.

Nói là góc, chứ thật ra ở sân bay nào có nơi ít người, yên tĩnh. Cô cũng chẳng quan tâm có ai đang nhìn không mà xông lên hôn anh luôn.

Thẩm Lạc cũng ôm cô vào lòng. Nụ hôn này vừa vội vã vừa mãnh liệt khiến hai người đều không muốn tách ra.

Nhưng vì đây là nơi công cộng, nên hai người vẫn phải kiềm chế lại.

Thẩm Lạc nhìn cô một lúc lâu, rồi giơ tay lên xoa đôi môi đỏ bừng của cô:

– Đi chơi thì chỉ cần mình vui vẻ là được, đừng có nghĩ nhiều. Anh đợi em về.

Bắc Vũ cười:

– Anh cũng cố lên nhé. Mấy anh trong đội anh rất tốt, anh đừng làm họ thất vọng nhé.

Sau khi nói xong thì thấy mình dùng từ không đúng lắm, nên lại bổ sung:

– Ý em không phải là anh phải có được thành tích gì đó. Mà là phải hưởng thụ quá trình, quá trình mọi người làm chung một việc ý.

Thẩm Lạc mỉm cười:

– Anh sẽ.

Bắc Vũ nói:

– Vậy em đi đây. Anh đừng tiễn em, em sợ hai bạn kia lại trêu em nữa.

Thẩm Lạc gật đầu rồi đứng đó nhìn cô đi về phía hai người bạn. Ba cô gái đứng trêu chọc nhau không khác gì mấy đứa trẻ con.

Khóe môi anh khẽ cong lên.

Anh không nhớ rõ mình chú ý đến cô từ bao giờ.

Anh chỉ nhớ khi anh ngồi ở bàn cuối cùng, cứ hai ba ngày lại trông thấy một cô bé chạy đến cửa sau của lớp rồi gọi Giang Nhị Cầu. Giọng của cô rất trong trẻo, lại rất mạnh mẽ, thân thiết. Sau đó anh lại luôn gặp được cô ở căn tin, ở sân trường, ở sân thể dục.

Khi đó anh không biết là cô cố ý xuất hiện ở trước mặt anh. Anh chỉ biết trong lúc không chú ý, có một cô gái nhỏ đã xông vào cuộc sống của anh như một điều hiển nhiên. Có đôi khi một ngày không gặp được cô, anh lại thấy thiếu vắng thứ gì đó.

Anh vốn không thích đám con gái cười đùa, trêu chọc nhau, nhưng đối với những hành động của cô, anh đều cảm thấy rất bình thường.

Tiếc rằng, năm đó anh không biết đó chính là thích.

Mãi đến nhiều năm sau này, khi gặp lại cô ở quán cà phê, anh mới như bị thứ gì đó đập trúng người. Khi mà anh còn chưa kịp nhận ra, thì những hành động của anh đã trả lời giúp anh rồi.

May mà, anh không nhận ra quá muộn.

Chương 67: Phiên ngoại 1

Trạm dừng chân đầu tiên của Bắc Vũ là Bắc Mỹ.

Chuyến hành trình đường dài không hề tốt đẹp như trong suy nghĩ. Mặc dù trước đó cô đã chuẩn bị tâm lý và tăng cường thể lực mấy năm liền, nhưng khi thực sự bước lên con đường đó, cô mới biết những thứ đó vẫn chưa đủ.

Đáng sợ nhất là, đa số thời gian cô đều ở trên đường, vừa không thể chăm sóc da, vừa có bụi bặm, nắng gió. Nên chỉ sau một tháng trời, cô đã trở thành một con nhóc đen thui.

Cũng may ba cô gái đều rất mong đợi vào con đường phía trước, nên không có ai rút lui cả, mà vẫn rất hưng phấn chờ đợi cuộc hành trình tiếp theo.

Một tháng sau, ba cô gái đặt chân đến đất Mỹ, với kế hoạch là đi từ bờ biển Đông đến bờ biển Tây.

Tuy đều là con gái, nhưng ngoại ngữ đều khá tốt, nên cuộc hành trình cũng khá thuận lợi.

Khi đến Arizona (*), Bắc Vũ đột nhiên bị bệnh.

(*) Arizona là một tiểu bang tại tây nam Hoa Kỳ, thuộc vùng núi.

Cũng không phải là bệnh gì nặng lắm, chỉ là cảm mạo mà thôi.

Cùng lúc đó ba người cũng mệt mỏi, nên quyết định dừng chân ở một khách sạn gần đó mấy hôm, rồi mới đi tiếp.

Hơn một tháng nay, chỉ cần có điều kiện là Bắc Vũ đều gọi video với Thẩm Lạc để báo cho anh biết mình vẫn bình an.

Khác hẳn với tính cách bình thản của anh, Thẩm Lạc chỉ cần nghe thấy một chút tin xấu của cô là lại rất lo lắng.

Lúc vừa mới tới Mỹ, bọn cô bị va chạm xe, nhưng chỉ là va chạm nhẹ thôi. Khi cô kể với anh chuyện này, anh còn định mua vé máy bay sang đây tìm cô. Sau đó cô phải khẳng định với anh là mình không hề bị thương, và chụp ảnh toàn thân cho anh xem, thì anh mới chịu bỏ qua.

Mà lần này cô bị cảm hơi nặng, cô sợ anh lo lắng, nên mỗi lần nói chuyện với anh đều giả vờ là mình đang mệt để tắt video đi.

Ba ngày sau, Thẩm Lạc liền phát hiện ra cô có vấn đề. Vậy là anh lập tức nhắn tin hỏi hai cô bạn đi cùng.

Hai cô bạn kia đã bán đứng Bắc Vũ ngay lập tức, lại còn thêm mắm dặm muối nữa chứ.

Đương nhiên Bắc Vũ không hề biết chuyện này.

Hai ngày sau bệnh của cô đã khá hơn, ba cô gái lại lên đường.

Sáng sớm hôm đó, ba cô gái đi ra đường quốc lộ để đi nhờ xe.

Đầu tháng tám là lúc thời tiết nóng nhất. Trên con đường bằng phẳng, trống trải, rộng mênh mông, chỉ có vài chiếc xe qua lại.

Người dân Mỹ cũng không nhiệt tình lắm, nên chuyện đi nhờ xe cũng khá vất vả.

Ba người đứng đợi hai tiếng liền mà vẫn không đợi được xe. Khi đang bàn nhau xem có nên đi về tìm cách khác không, thì một chiếc xe jeep đã dừng lại ở ven đường.

Vì Bắc Vũ còn chưa hết bệnh, nên được đặc cách cho ngồi nghỉ, còn hai cô bạn thì đi tới hỏi thăm chủ chiếc xe kia.

Khi hai cô bạn kia chạy tới bên chiếc xe, vừa định hỏi thăm bằng tiếng Anh, thì anh chàng lái xe đã bỏ kính râm xuống.

Hai người ngơ ngác nhìn anh lái xe, rồi hét ầm lên.

Bắc Vũ ngồi ở phía xa nghe vậy thì vội vàng đi tới:

– Sao thế?

– Anh... anh...

Một cô gái kích động đến mức không nói lên lời.

Vì hai người họ đứng ở chỗ cửa xe, nên Bắc Vũ không thể nhìn thấy người ngồi bên trong được.

Cô lại hỏi lại:

– Sao thế?

Khi cô nhìn thấy anh chàng ngồi trong xe thì cũng rất hoảng sợ. Cô đứng đờ ra đó mất một lúc, rồi mới chạy vội tới.

Thẩm Lạc đi xuống xe, rồi giang tay ra đón cô.

Bắc Vũ nhào vào trong lòng anh:

– Sao anh lại ở đây?

Thẩm Lạc lại rất bình tĩnh:

– Đến để cho em đi nhờ xe.

Anh nhìn cô một lượt rồi hỏi:

– Hết bệnh rồi hả?

– Bệnh gì? – Bắc Vũ không hiểu gì hết.

– Cảm nặng.

Bắc Vũ hỏi:

– Sao anh biết em bị cảm?

Sau đó mới nhớ ra hai cô bạn kia:

– Hai cậu nói cho anh ấy hả?

Hai cô bạn cười:

– Bọn tớ không nói gì hết! Hai người cứ tiếp tục đi, bọn tớ đi lấy hành lý.

Thẩm Lạc nói:

– Hai em lên xe đi, để anh lấy hành lý cho.

Hai cô gái kia giờ ngón cái lên với Bắc Vũ rồi ngồi lên xe.

Bắc Vũ định bê hành lý giúp anh, nhưng anh không cho.

Thu xếp xong xuôi, Thẩm Lạc lại lấy một tấm bạt để che trên đỉnh xe,

Tuy ánh mặt trời vẫn chói chang, nhưng có một lớp bạt che và có gió thổi thì mọi nóng bức đều bị xua tan. Ai nấy đều cảm thấy sảng khoái trong người.

Nhất là Bắc Vũ.

Hai người đã xa nhau hơn một tháng, mặc dù trên đường không có sức để nghĩ nhiều, nhưng vẫn đủ để nhớ một ai đó. Cứ mỗi khi gặp phải chuyện gì không thuận lợi là Bắc Vũ lại nhớ tới anh.

Chỉ có chịu khổ ở bên ngoài, thì cô mới càng nhận ra sự yên tâm khi ở bên anh.

Anh ít nói, cũng không biết dỗ ngon dỗ ngọt, nhưng anh luôn xử lý mọi việc một cách hoàn hảo.

Khi thấy Bắc Vũ cứ nhìn mình mãi, thì Thẩm Lạc liền hỏi cô:

– Em nhìn cái gì?

Bắc Vũ không muốn bị hai cô bạn trêu chọc, nên chỉ nói gờn:

– Nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh đó!

Sau đó lại hỏi hai cô bạn:

– Bạn trai tớ đẹp trai nhỉ?

Hai cô bạn cũng hùa theo:

– Quá đẹp luôn! Nhất là lúc dừng xe ở trước mặt chúng ta, đẹp không khác gì ánh mặt trời cả.

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc:

– Anh nghe thấy chưa?

Thẩm Lạc liếc cô:

– Không gặp được trai đẹp nói ngọt à?

Bắc Vũ lại nói:

– Đi khắp thiên hạ mới biết được, người đẹp nhất đang ở nhà mình.

Hai cô bạn kia cười ha ha:

– Bắc Vũ, cậu có thể dừng ngược đái bọn độc thân này không?

Thẩm Lạc nói:

– Hai em đừng nghe cô ấy.

– Không, không, không, bọn em hoàn toàn đồng ý với cậu ấy.

May mà Thẩm Lạc không phải người dễ xấu hổ như Lý Tri Viễn.

Mãi chiều tối bốn người mới đến Las Vegas.

Suốt quãng đường đi đều là mấy thành phố hoang vắng, nên khi đến một nơi phồn hoa như Las Vegas thì cả ba cô gái đều rất vui vẻ. Ba người đặt phòng ở một khách sạn lớn, để ở lại đây chơi mấy hôm.

Bắc Vũ mới khỏi ốm, nên vẫn còn hơi mệt mỏi. Nhưng vừa nhìn thấy ánh đèn lấp lánh đầy trên phố là cô lại muốn chạy đi chơi.

Hai cô bạn kia lại khuyên cô nên về phòng nghỉ ngơi, hưởng thụ thế giới hai người với Thẩm Lạc trước.

Thẩm Lạc cũng rất đồng ý với ý kiến này. Anh dẫn hai cô gái kia chơi slot machine(*) sao cho dễ thắng, rồi lôi Bắc Vũ đang muốn đi chơi về phòng.

Bắc Vũ bực bội:

– Em đi chơi cơ mà, nếu vì bị cảm mà không được đi chơi, thì em sẽ mốc meo mất.

Thẩm Lạc sờ trán cô:

– Hình như không bị sốt. Mở miệng ra anh xem.

– Làm gì?

– Giọng em vẫn còn hơi khàn, để anh xem xem có bị nhiễm trùng không?

Bắc Vũ không tin lắm:

– Anh biết xem bệnh à?

Thẩm Lạc nghiêm túc gật đầu:

– Ừ.

Bắc Vũ cũng cảm thấy cổ họng hơi rát, nên ngoan ngoãn há miệng ra. Ai ngờ cô vừa há miệng, Thẩm Lạc đã xông tới hôn cô.

Sau khi hôn xong, anh mới thả cô ra:

– Đã kiểm tra xong, không có vấn đề gì.

Bắc Vũ đấm anh một cái:

– Bạn Thẩm Lạc, bạn thành người xấu từ bao giờ vậy?

Sau đó chính cô cũng bật cười.

Thẩm Lạc ôm cô vào lòng:

– Đêm nay em cứ nghỉ ngơi trước đi, mai anh dẫn em đi chơi. Đường xá ở đây anh đều biết cả.

– Anh biết đường hả? Đừng nói với em anh là dân cờ bạc nha. Em là người theo chủ nghĩa khoa học xã hội, em không đồng ý cái trò này đâu đấy.

Thẩm Lạc cười:

– Em thấy anh có giống không?

Bắc Vũ cười:

– Không giống.

Thực sự thì Bắc Vũ cũng rất mệt, nên cảm thấy tối nay nghỉ ngơi rồi mai đi chơi cũng được.

Sau khi đi vào phòng tắm được một lát, Bắc Vũ liền hét ầm lên.

Thẩm Lạc vội vàng chạy vào:

– Có chuyện gì thế?

Bắc Vũ chỉ vào gương, rồi lại chỉ vào mặt mình:

– Hôm nay lúc anh gặp em đã thế này rồi hả? Vậy mà anh cũng chịu được cả một ngày nay.

Sau một tháng trời, cùng với làn da cháy nắng đen thui của cô là hàng lông mày đã lâu không tỉa, và khuôn mặt không hề trang điểm.

Nếu là một cô gái mười tám tuổi, thì như thế này còn được gọi là vẻ đẹp khỏe mạnh, chứ cô đã hai mươi tám tuổi mà còn thế này, thì chỉ được gọi là thê thảm thôi.

Đây là lần đầu tiên gặp lại anh sau một tháng xa cách, mà cô lại dùng gương mặt ma quỷ này để chào đón anh sao?

Bắc Vũ rất muốn đâm đầu chết luôn!

Thẩm Lạc lại không hiểu:

– Em không thế này, thì còn thế nào nữa?

Bắc Vũ nói:

– Chẳng lẽ anh không thấy em xấu à?

Thẩm Lạc lắc đầu:

– Có gầy hơn, đen hơn, chứ xấu gì đâu?

Khi anh nhìn thấy cô, ngoài đau lòng ra thì chẳng còn suy nghĩ gì khác cả.

Ở trong mắt anh, cô vẫn luôn là người xinh đẹp nhất.

Bắc Vũ nhú mày:

– Thật à?

Thẩm Lạc lườm cô:

– Mau đi tắm đi. Hay là em muốn để anh tắm hộ?

– Không cần đâu! – Bắc Vũ vội vàng đẩy anh ra ngoài.

Vì tắm xong cô còn đắp mặt nạ nên một tiếng đồng hồ sau, Bắc Vũ mới ra khỏi phòng tắm.

Vừa sờ đến giường, cô đã ngủ mất luôn rồi.

Nhưng mới ngủ được một lát, cô đã cảm thấy trên người mình có cái gì đó.

Khi cô mơ màng mở mắt ra thì nhìn thấy Thẩm Lạc đang định làm chuyện xấu. Cô mơ màng nói:

– Anh nói là tối nay nghỉ ngơi, để mai đi chơi cơ mà?

Thẩm Lạc nói:

– Em cứ ngủ đi, mặc kệ anh.

Cái gì gọi là mặc kệ anh? Anh làm vậy cô ngủ làm sao được?

Thẩm Lạc thấy cô mở mắt ra thì lại hôn cô:

– Buổi sáng ở Las Vegas không có gì chơi đâu. Sáng mai em vẫn có thể ngủ được. Tối mai anh dẫn em đi chơi. Hết ngày mai anh phải về rồi!

Bắc Vũ nghe vậy thì giơ tay ôm lấy cô ảnh.

Dù anh chưa nói gì cả, nhưng cô biết, trên đời này sẽ chẳng còn ai yêu cô như anh nữa.

Sau khi xong việc, cô lại nhớ ra một chuyện:

– Nghe nói Las Vegas là nơi kết hôn nhanh và tiện nhất trên thế giới. Em muốn đi xem thử.

Thâm Lạc nhíu mày:

– Kết hôn hả?

Bắc Vũ nói:

– Dù sao chỉ cần không đi đăng ký thì trong nước cũng không thừa nhận mà. Chúng ta đi xem thử nhé?

Thâm Lạc im lặng một lát rồi gật đầu:

– Được.

Chương 68: Phiên ngoại 2

Hơn một tháng nay phải lặn lội đường xa, khiến chất lượng giấc ngủ của Bắc Vũ kém hơn hẳn, nhất là trong mấy ngày bị ốm gần đây.

Bây giờ bệnh thì đã đỡ, nhưng Thẩm Lạc lại đột nhiên xuất hiện, rồi kéo cô làm vận động, khiến cô mệt lả cả người.

Thẩm Lạc đang nghe cô nói chuyện thì thấy cô đột nhiên không nói nữa. Khi cúi đầu xuống nhìn thì thấy cô đã ngủ mất rồi.

Anh bật cười, nhìn cô một lát rồi tắt đèn đi.

Đêm hôm đó là một đêm ngon giấc của Bắc Vũ. Đến tận giữa trưa ngày hôm sau cô mới tỉnh lại.

– Ngủ ngon không? – Giọng Thẩm Lạc xuất hiện bên cạnh cô.

Bắc Vũ mở mắt ra liền trông thấy Thẩm Lạc đang đứng ở bên cạnh. Anh chống hai tay xuống giường rồi nhìn cô. Thấy cô mở mắt ra thì lại hôn lên trán cô.

Hậu quả của việc ngủ quá lâu là đầu óc quay cuồng. Cô xoa trán:

– Mấy giờ rồi?

Thẩm Lạc nói:

– Sắp mười hai giờ rồi, anh gọi cơm rồi, em mau đứng dậy rửa mặt còn ăn cơm. Ăn xong thì đi kết hôn.

Bắc Vũ nghe vậy thì tỉnh hẳn. Cô vừa cười vừa bò dậy:

– Nếu kết hôn mà không rắc rối lắm, thì có khi chúng sợ hãi kết hôn của em sẽ biến mất đấy.

Thẩm Lạc bật cười:

– Kết hôn thì có gì mà phải sợ?

– Cũng không hẳn là sợ, chỉ là thấy nó rất phiền phức thôi.

Bắc Vũ bĩu môi với anh, rồi lại nói:

– Lúc anh tìm em làm bạn giường cũng nói là không muốn kết hôn còn gì?

Nói xong thì mới bình tĩnh:

– Vậy là anh lừa em để lãn giường với em đấy hả?

Thẩm Lạc liếc cô:

– Bây giờ em mới biết à?

Đúng là bây giờ Bắc Vũ mới biết thật.

Cô trợn mắt nhìn anh, rồi nhảy xuống giường:

– Em sáng suốt cả một đời, cuối cùng lại bị một tên nerd lừa gạt. Mất mặt quá đi mất!

Vậy mà lúc trước cô còn cảm thấy mình vớ bở khi kiếm được một anh người tình hoàn mỹ.

Cái gì gọi là vừa ngốc vừa ngây thơ?

Là cô, là cô, chính là cô đấy.

Bắc Vũ rửa mặt xong vẫn còn thấy khó chịu. Thẩm Lạc trực tiếp nhét cho cô một miếng bít tết.

Có đồ ngon trong miệng, thì sự tức giận của Bắc Vũ liền bay mất.

Vì Thẩm Lạc biết đường, nên Bắc Vũ cũng không cần lên mạng tra đường nữa. Sau khi ăn uống xong, cô liền vui vẻ đi theo Thẩm Lạc.

Ở chỗ đăng ký kết hôn có hai hàng. Một hàng là có hẹn trước, một hàng là chưa. Hàng một có khoảng hai ba đôi, hàng hai lại có hẳn mười đôi. Hiển nhiên những người tới đây kết hôn đều là đột nhiên muốn.

Bắc Vũ tưởng mình và Thẩm Lạc cũng nằm trong danh sách “đột nhiên muốn” nên định đi sang hàng hai để xếp hàng. Ai ngờ Thẩm Lạc lại kéo cô sang hàng một:

– Tối qua anh đã đăng ký rồi!

– Hờ? – Bắc Vũ ngơ ngác.

Thẩm Lạc nói:

– Anh không muốn xếp hàng, nên đăng ký hẹn trước.

Bắc Vũ cười:

– Quả nhiên có anh đi cùng, thì chuyện gì cũng được xử lý ổn thỏa.

Vì phía trước họ chỉ có ba đôi, nên chẳng mấy chốc đã đến lượt họ. Sau khi điền đơn xong, thì đến lượt lấy giấy chứng nhận và đi cử hành nghi thức.

Thâm Lạc nhìn tờ giấy trên tay, rồi quay sang nhìn Bắc Vũ, rất nghiêm túc hỏi:

– Em nghĩ kỹ chưa?

Bắc Vũ chẳng để ý lắm:

– Đương nhiên là nghĩ kỹ rồi. Chỉ là xem thử thôi mà, có phải kết hôn thật đâu.

Thâm Lạc nói:

– Được rồi!

Hai người chọn một lễ đường cao cấp. Cái gọi là kết hôn nhanh và tiện chính là lễ đường được trang trí sẵn, hoa tươi, áo cưới có sẵn, chỉ cần chọn cái mình thích là được.

Khi Bắc Vũ bước ra khỏi phòng thay đồ, ánh mắt Thâm Lạc liền dính chặt vào người cô, khiến Bắc Vũ rất đặc ý. Cuối cùng cũng vớt vát lại hình tượng rồi.

Cô xoay người hai vòng trước gương, rồi đột nhiên nhớ ra một chuyện:

– Chúng ta còn chưa mua nhẫn!

Cô vừa nói dứt lời, Thẩm Lạc đã rút một chiếc hộp từ trong túi áo ra.

Bắc Vũ rất bất ngờ:

– Anh mua từ bao giờ thế?

Thẩm Lạc nói:

– Lúc em đang ngủ.

Las Vegas rất phát đạt, mấy nhãn hiệu nổi tiếng đều có cả. Thẩm Lạc mua một chiếc nhẫn theo phong cách đơn giản, nhưng Bắc Vũ lại rất thích.

Thẩm Lạc thì có vẻ không hài lòng lắm:

– Đợi khi nào chính thức tổ chức hôn lễ, anh sẽ đi mua đôi đẹp hơn.

Bắc Vũ nói:

– Đôi này đẹp mà, nếu sau này có hôn lễ thì cứ dùng nó tiếp thôi, mua làm gì cho lãng phí.

Thẩm Lạc cười khẽ rồi kéo tay cô:

– Đi thôi!

Mọi nghi thức ở đây đều rất đơn giản. Hai người khoác tay nhau đi đến trước mặt cha sứ, đọc lời thề, trao đổi nhẫn cho nhau, cha sứ ký tên lên

quyển sổ của hai người, vậy là đã xong.

Lúc đầu Bắc Vũ cảm thấy khá hay. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Thẩm Lạc đang nhìn cô, và sự nghiêm túc của anh khi đọc lời thề, thì cô cũng nghiêm túc theo.

Tất cả mọi thứ đều có vẻ thiêng liêng hơn, giống như đây chính là một hôn lễ thật sự vậy.

Mà khi cô đọc lời thề xong, cô cũng cảm thấy mình đang mang trên người một trách nhiệm thiêng liêng.

Cũng chính vào giây phút đó, cô đột nhiên rất muốn có một cuộc hôn nhân.

Hoặc là nói, cô rất muốn kết hôn với anh chàng đang đứng bên cạnh cô.

Sau khi đọc lời thề xong, hai người trao đổi nhẫn cho nhau, Thẩm Lạc cũng nhân tiện hôn lên môi cô.

Trong lễ đường xuất hiện tiếng vỗ tay khiến nụ hôn dài kia phải chấm dứt. Bắc Vũ quay lại nhìn thì thấy ngay hai cô bạn đồng hành.

– Sao hai cậu lại ở đây?

– Cậu kết hôn thì phải tới xem chứ.

Bắc Vũ cười:

– Tớ thấy thú vị nên đến thử thôi mà. Có phải kết hôn thật đâu.

– Gì cơ? Ở đây kết hôn là hợp pháp mà.

Bắc Vũ nói:

– Vậy cũng phải đi đăng ký kết hôn thì mới tính.

– Ừ nhỉ. Vậy c như tập trước đi.

– Không đúng. Lúc đăng ký phòng, tớ thấy trai đẹp nhà cậu có hộ chiếu Mỹ mà. Vậy thì đâu cần đăng ký kết hôn đâu!

Bắc Vũ bưng tỉnh. Đúng vậy! Sao cô lại quên Thẩm Lạc có hộ chiếu Mỹ chứ?

Cô chớp mắt mấy cái rồi nhìn về phía Thẩm Lạc:

– Anh đừng nói với em là anh cũng không nhớ chuyện này nhé?

Thẩm Lạc nhún vai, nhẹ nhàng đáp:

– Anh đã hỏi em là em nghĩ kỹ chưa, em nói em nghĩ kỹ rồi mà, bà Thẩm!

– Thẩm Lạc!

Bắc Vũ xông lên định đánh anh. Thẩm Lạc sợ ảnh hưởng đến nhân viên trong lễ đường nên vội vàng ôm vợ mình ra ngoài:

– Dù sao chúng ta cũng sẽ kết hôn mà. C như là đăng ký sớm đi, đợi em đi du lịch về rồi tổ chức hôn lễ chính thức sau.

Bắc Vũ rên lên mấy tiếng.

Sao cô lại ngốc như thế chứ? Bao nhiêu lần rơi vào bẫy của anh rồi.

Về đến khách sạn Bắc Vũ vẫn còn đang giận. Thực ra cũng không hẳn là giận, mà chỉ là cô thấy bực bội vì một cô gái trưởng thành, độc lập tự chủ như mình lại luôn bị Thẩm Lạc dắt mũi.

Cô rất thất vọng vì bản thân mình.

Thẩm Lạc lại rất vui vẻ. Trên gương mặt lạnh lùng vạn năm không đổi của anh cũng xuất hiện sự vui vẻ không thể che lấp được.

Bắc Vũ đấm anh mấy cái, mà anh lại còn cười tươi hơn nữa.

Bắc Vũ chống nạnh trợn mắt nhìn anh:

– Em nói cho anh biết, sau này mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều phải nghe em, không được phép lừa em nữa!

Thẩm Lạc gật đầu:

– Ừ, đều nghe em.

Bắc Vũ lại nói:

– Tiền do em quản.

– Ừ, em quản.

– Mua nhà, trang trí đều phải theo ý em.

– Ừ, theo ý em.

– Ăn mặc gì đó đều phải theo sở thích của em.

– Ừ, theo sở thích của em!

Nghe vậy Bắc Vũ mới thấy hài lòng, nên chỉ bổ sung thêm một câu cuối cùng:

– Tóm lại đều phải nghe em.

Thẩm Lạc cười khẽ:

– Nghe em là chuyện nhỏ, nhưng mà em muốn quản mấy chuyện lật vặt này thật à?

Bắc Vũ lập tức tỉnh mộng. Cô là kiểu người ghét sự phiền phức, nên vội vàng đổi ý:

– Mua nhà, trang trí, ăn mặc anh quản đi!

Thẩm Lạc bật cười ôm cô vào lòng:

– Hôn nhân không đáng sợ, cũng không phiền toái đâu!

Bắc Vũ ngẩng đầu nhìn anh:

– Sao anh biết?

Thẩm Lạc nói:

– Em ở chung nhà với anh cả năm trời rồi, em có thấy sợ không? Có thấy phiền toái không?

Bắc Vũ lắc đầu, không chỉ không phiền, không đáng sợ, mà còn rất vui vẻ, thoải mái ý.

Thẩm Lạc nói:

– Vậy sau khi kết hôn, cuộc sống của chúng ta vẫn như vậy, có gì khác đâu nào!

Bắc Vũ nói:

– Nhưng mà sau khi kết hôn phải lo chuyện sinh con, nuôi con, dạy con nữa.

Thẩm Lạc im lặng một lát mới nói:

– Sinh con thì anh không xử lý được, nhưng nuôi con thì anh có kinh nghiệm rồi. Em có thấy Phi Thuyền Nhỏ phiền phức không?

Bắc Vũ lắc đầu. Cũng phải, Thẩm Lạc đã có kinh nghiệm làm bố rồi, nên chuyện nuôi dạy con cái này đối với họ cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Cô phải thừa nhận mình là người rất đơn giản, Thẩm Lạc mới nói có mấy câu thôi là đã bị thuyết phục rồi.

Với lại lúc kết hôn thử vừa rồi, cô lại cảm thấy rất khát khao có một gia đình.

Điều không thích nhất chính là cô lại bị Thẩm Lạc lừa.

Cô nghĩ một lát rồi nói:

– Thế thời gian nói với mọi người, và tổ chức hôn lễ phải theo ý em.

– Cái này thì có gì đâu? – Thấm Lạc nhú mày.

Bắc Vũ lại nói:

– Với lại, anh còn chưa cầu hôn em, em rất không vui đấy.

Thấm Lạc liền nói:

– Để anh về nghĩ xem cầu hôn kiểu gì mới lãng mạn.

Bắc Vũ đột nhiên nhớ tới số tay hẹn hò của anh, nên vội vàng ngăn cản:

– Thôi anh đừng cầu hôn.

Nhờ anh lại làm ra khinh khí cầu to bự, màn hình trên quảng trường gì đó thì chết.

Tối đến Bắc Vũ mang theo chút giận dỗi còn sót lại và tâm trạng vui sướng đi sòng bạc chơi. Dưới sự tham mưu của Thấm Lạc, cô còn thắng được một số tiền nho nhỏ, nên sự giận dỗi kia cũng hết sạch luôn.

Hôm sau Thấm Lạc phải về nước, Bắc Vũ chỉ tiễn anh ở cửa khách sạn.

Nhìn anh ngồi trên xe, thì cô mỉm cười:

– Ông xã, tuy anh đột nhiên có mặt ở đây làm em rất vui, nhưng anh đừng làm vậy nữa nhé. Em sẽ chăm sóc mình cẩn thận. Còn anh phải chăm chỉ làm việc để mãi là Lạc Thần của mọi người đó.

Thấm Lạc cười khẽ:

– Em gọi lại lần nữa đi.

Bắc Vũ cười:

– Ông xã.

Thâm Lạc gật đầu:

– Bà xã.

– Ông xã.

– Bà xã.

Bắc Vũ ôm đầu:

– Thôi anh đừng kêu nữa, em thấy em già đi rồi đấy.

Thâm Lạc mỉm cười nhìn cô:

– Em chú ý an toàn nhé. Anh chờ em về.

Chương 69: Phiên ngoại 3

Một tháng sau, chuyến hành trình đầu tiên của Bắc Vũ kết thúc sớm hơn dự định hai ngày, vì cô muốn cho Thẩm Lạc một điều bất ngờ. Cô không hề thông báo cho ai cả, mà tự mình đổi vé rồi bay về thành phố Giang.

Chuyến bay của cô là vào buổi sáng. Khi cô về đến nhà thì đã là bảy giờ tối rồi.

Xe taxi dừng ở đầu ngõ, cô công balo đi vào con ngõ nhỏ.

Có lẽ là chưa bao giờ xa nhà lâu như vậy, nên khi trông thấy những khung cảnh quen thuộc này, cô lại có cảm giác như người đi xa về thăm quê cũ.

Đi gần đến nhà Bắc Vũ liền nhìn sang phía nhà Thẩm Lạc. Nhà anh không bật đèn, chắc là không có ai ở nhà.

Cô nhú mào đi thêm một đoạn nữa thì mới phát hiện nhà cô đang sáng đèn, lại còn có tiếng ồn ào gì đó nữa.

Cô vội vàng đi về nhà, càng đến gần tiếng cười nói càng lớn.

Giang Nhị Cầu làm cái quý gì vậy?

Cổng nhà không khóa, nên Bắc Vũ có thể trực tiếp đi vào.

Cô rón rén đến gần cánh cửa đang khép hờ, rồi nhìn vào trong qua khe hở. Hóa ra là bọn họ đang mở party.

Công ty cô có mở party thì cũng không có gì lạ, điều kỳ lạ là Thẩm Lạc cũng góp mặt ở đó.

Một người ghét sự náo nhiệt, không thích chốn đông người như anh mà cũng tham dự party.

Bắc Vũ đứng ngoài cửa, lặng lẽ nhìn anh.

Tuy anh vẫn không thích ứng lắm với bầu không khí nhộn nhịp đó, nhưng cũng không hề có vẻ phản cảm. Khi xem bọn họ biểu diễn, anh cũng cười theo mọi người nữa.

Cô đứng ở ngoài cửa một lát, liền cảm thấy trong lòng rất vui vẻ.

Một lát sau có một người vỗ vai cô:

– Xin hỏi chị tìm ai ạ?

Giọng nói có vẻ quen thuộc, Bắc Vũ quay đầu lại nhìn, nhưng đó lại là một anh chàng đẹp trai mà cô chưa gặp bao giờ.

Anh chàng kia nhìn thấy mặt cô thì rất kinh ngạc:

– Bắc... Bắc Vũ, em về rồi à?

Bắc Vũ mở to mắt:

– Anh là Lý Tri Viễn hả?

Lý Tri Viễn đỏ mặt gật đầu.

Bắc Vũ đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, không đeo kính mắt, mặc một bộ quần áo thoải mái, trên chân là một đôi giày đang thịnh hành.

Trông vừa trẻ vừa đẹp trai.

Cô thật sự không thể liên tưởng người trước mặt mình với anh chàng quê một cục kia.

Lý Tri Viễn mỉm cười ngượng ngùng, rồi xách hai túi bia vào nhà.

Bên trong xuất hiện giọng của Tiểu Chiêu:

– Sao anh đi lâu thế? Em còn tưởng anh bị bắt cóc luôn rồi ý.

Cô ấy vừa nói xong, Giang Nhị Cầu đã hét lên:

– Bắc Miệng Rộng, em về rồi à? Anh em nhớ em muốn chết luôn này!

Giang Việt vừa nói vừa chạy ra ôm lấy Bắc Vũ.

Bắc Vũ vội vàng đẩy anh ra:

– Anh buông em ra!

Giang Việt cười hì hì rồi thả cô ra. Nhưng anh còn chưa kịp biểu đạt nỗi nhớ nhung của mình, thì đã bị Thẩm Lạc túm cổ kéo ra ngoài.

– Đừng có ôm vợ tôi!

Giang Việt bị Thâm Lạc kéo ra thì rất kinh ngạc, một lát sau mới nói:

– Nó là em tôi chứ! Nó là vợ cậu bao giờ?

Thâm Lạc không thèm để ý đến Giang Việt, anh kéo Bắc Vũ về phía mình, rồi nhẹ nhàng hỏi:

– Sao em về mà không báo để anh ra đón?

Bắc Vũ cười:

– Em muốn cho anh bất ngờ, nhưng hình như em không có nhà, anh cũng vẫn vui vẻ mà.

Thâm Lạc chỉ cười và nhìn cô chứ không nói gì cả.

Sau lần gặp gỡ kia, đã hơn một tháng không được gặp cô rồi, Thâm Lạc rất muốn thân thiết với cô nên nói với mọi người:

– Mọi người cứ chơi đi nhé, tôi và vợ tôi đi về trước.

Tất cả mọi người đều cười ầm lên.

Giang Việt vẫn còn hỏi:

– Cậu nói rõ ra xem nào, Bắc Miệng Rộng nhà tôi biến thành vợ cậu từ bao giờ thế? Tôi nói cho cậu biết nhé, dù cậu có là Lạc Thần, thì muốn cưới em gái tôi, cậu cũng phải hỏi ý kiến của tôi trước nhé!

Bắc Vũ quay đầu lại ném cho Giang Việt một quả bom:

– Anh à, em và Thâm Lạc đã kết hôn ở Las Vegas rồi!

– Cái gì? – Giang Việt ôm đầu kêu lên.

Phi Thuyền Nhỏ chạy từ phía sau lên, vừa nhảy nhót vừa nói:

– Bố, cuối cùng bố cũng lấy được vợ rồi. Con vui lắm luôn ý.

Sau đó lại nói với Giang Việt:

– Chú Nhị Cầu, chú phải cố gắng lên!

Giang Việt giả vờ ôm lấy tim rồi ngã xuống đất:

– Ôi! Con heo mình nuôi bao nhiêu năm đi gặm cái trảng nhà người ta rồi. Tim mình đau quá!

Mọi người: “...”

Khi sang đến nhà đối diện, Thẩm Lạc liền bỏ hành lý của Bắc Vũ xuống, rồi dùng hai tay ôm mặt cô lên nhìn:

– May quá, béo hơn một chút rồi.

Bắc Vũ giả vờ kinh hãi:

– Gì cơ? Em béo lên à?

Thẩm Lạc lườm cô:

– Lần trước anh đến gặp em, trông em y như dân châu Phi chạy nạn ý. Bây giờ mới béo hơn một chút thôi.

Bắc Vũ nhếch môi cười, rồi ôm lấy anh:

– Anh có nhớ em không?

Thẩm Lạc nói:

– Bình thường.

Bắc Vũ tròn tròn mắt nhìn anh:

– Bình thường là sao hả? Mất công ngày nào em cũng nhớ anh.

Thẩm Lạc cười một tiếng:

– Ngày nào cũng nhớ anh à? Thế sao anh toàn thấy em vui không biết trời đất là gì thế? Trên weibo toàn ảnh trai Tây kìa?

Bắc Vũ bật cười:

– Đó là cho fan xem thôi mà. Em nói cho anh biết, em là len lỏi vụn bụi hoa mà không dính một chiếc lá đó. Cả thể xác và tinh thần đều dành hết cho anh. Anh mau nói nhớ em đi!

Thẩm Lạc thản nhiên đáp:

– Ừ, nhớ em.

– Chỉ vậy thôi à?

Thế là Thẩm Lạc đã dùng một nụ hôn nồng nhiệt để thể hiện sự nhớ nhung của mình.

Sau khi nụ hôn chấm dứt, Bắc Vũ lại hỏi:

– Sao anh lại đi tham dự party của Giang Nhị Cầu thế? Anh không thích chỗ ồn ào cơ mà?

Thẩm Lạc nói:

– Vậy còn phải xem nó là ai tổ chức nữa. Em cũng âm ỉ cả ngày mà, anh có ghét em đâu.

Bắc Vũ cười:

– Em rất vui vì anh chơi với họ.

Thẩm Lạc cũng cười:

– Anh cũng rất vui.

Vì cô mà anh thử đi ra khỏi thế giới của riêng mình. Sau đó anh mới nhận ra, thế giới bên ngoài vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp.

Bắc Vũ ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, nên hiện tại bụng rất đói. Thẩm Lạc lập tức đi làm một bữa tối phong phú cho cô.

Phi Thuyền Nhỏ không muốn phá hỏng thế giới của hai người, nên tự giác đi sang ngủ với mẹ.

Sau khi Bắc Vũ ăn cơm xong, tắm rửa xong, định đi ngủ một giấc ngon lành, thì giọng nói của mẹ cô đã xuất hiện ở ngoài cửa.

– Bắc Vũ! Bắc Vũ!

Thẩm Lạc vội vàng chạy ra mở cửa rồi đón hai ông bà vào trong nhà. Bắc Vũ cũng đi theo anh.

– Bố mẹ, sao bố mẹ lại đến đây? Sáng mai con sẽ về nhà mà.

Mẹ Bắc nói:

– Con không về cũng được. Mẹ hỏi hai đứa, Giang Việt nói có phải là thật không?

Bắc Vũ không hiểu gì hết:

– Giang Việt nói cái gì ạ?

Mẹ Bắc nói:

– Giang Việt vừa mới gọi điện thoại nói là hai đứa đã kết hôn ở Mỹ rồi.

Giang Nhị Cầu! Đồ lảm mồm!

Lúc này Bắc Vũ rất hối hận vì vừa nãy đã nói ra câu như vậy. Cô đáp ứng:

– Không phải đâu, chỉ là tập trước thôi.

– Tập trước cái gì? Kết hôn mà tập trước được à? Kết hôn thì phải cử hành hôn lễ cho bạn bè, họ hàng đều biết chứ? Không thì còn ra thể thống gì nữa? Mẹ đã thông báo cho cô dì chú bác của con rồi. Mọi người sẽ tập hợp lại chọn ngày đẹp, để xử lý chuyện này.

– Mẹ...

Bắc Vũ đã sụp đổ hoàn toàn. Tuy cô đã thừa nhận mình là vợ người ta rồi, nhưng cô vẫn chưa muốn tổ chức hôn lễ.

Cứ nghĩ đến hôn lễ rườm rà đó là cô đã thấy ghét rồi.

Nhưng sự phản kháng của cô không hề có hiệu lực với mẹ Bắc. Bà chỉ nói chuyện với Thẩm Lạc, mà không thèm để ý đến con gái mình nữa:

– Bên nhà cháu thì sao?

Thẩm Lạc nói:

– Nhà cháu thế nào cũng được ạ. Nhưng mà ông nội và chú cháu chưa gặp Bắc Vũ, nên có thể phải chọn ngày để hai bên gặp mặt ạ.

Mẹ Bắc gật đầu:

– Chắc chắn rồi.

Thẩm Lạc nói:

– Vậy thì để cháu sắp xếp ạ.

– Con còn chưa chuẩn bị tốt mà! – Bắc Vũ ôm đầu rên rỉ.

Mẹ Bắc lườm cô:

– Con định chuẩn bị cái gì? Con cứ ngồi yên một chỗ là mẹ đã phải cảm ơn ông trời rồi. Con nhìn con xem, chạy lung tung hai tháng trời, rồi đen như than đá ý. Nếu không phải có Thẩm Lạc và Phi Thuyền Nhỏ đến thăm hai ông bà già này, thì mẹ không để yên cho con đâu.

Đúng lúc đó, Giang Việt lén lút thò đầu vào:

– Dì ơi, cháu không lừa dì đúng không?

– Giang Nhị Cầu! – Bắc Vũ hét lên.

Giang Việt vội vàng rút đầu lại, rồi vừa chạy vừa nói:

– Dì ơi, số tiền mừng mấy năm nay dì bỏ ra đã được thu về rồi!

Mẹ Bắc đặc ý:

– Đúng vậy!

Vốn dĩ Bắc Vũ không định nói chuyện này ra sớm như vậy đâu, nhưng ai biết là Giang Việt sẽ bán đứng cô như vậy chứ. Thẩm Lạc thì nghe cô, chứ mẹ cô thì không, nên cô chỉ có thể cắn răng làm theo thôi.

Thật ra Thẩm Lạc cũng rất bận rộn, nhưng việc lớn cả đời thì sao mà chậm trễ được, nên anh vội vàng sắp xếp ngày gặp mặt cho cả hai bên.

Vì mẹ Bắc chỉ có một cô con gái, nên khi nghe nói Thẩm Lạc mồ côi cả bố lẫn mẹ, thì cũng thấy hơi nhẹ nhõm. Nhưng bà lại không để ý đến những người khác trong gia đình anh, nên đến hôm gặp mặt, bà mới biết người nhà Thẩm Lạc toàn là nhân vật tai to mặt lớn cả.

Tuy gia cảnh nhà Bắc Vũ không kém, nhưng cũng chỉ là gia đình bình dân. Có thể trở thành thông gia với một gia đình danh giá, thì tất nhiên là rất mát mặt rồi. Bởi vậy sau khi hai bên gặp mặt xong, mẹ Bắc đi đâu cũng khoe chuyện con gái.

Vì không phải làm gì cả, nên khi chú rể đến đón, Bắc Vũ vẫn còn đang ngồi trong phòng chơi điện tử.

Khi chú rể và phù rể đến gõ cửa, đám phù dâu trông thấy cô dâu vẫn còn đang ngồi xõm trên ghế, mắng chửi bọn chơi cùng, thì không thèm đòi phong bao mà trực tiếp cho chú rể bê người đi luôn.

Hôn lễ rất long trọng, rất náo nhiệt. Người tham dự phần lớn là bạn bè của Bắc Vũ, mà cũng đã hơn một trăm bàn rồi. May mà bố mẹ cô không phải nhân viên nhà nước.

Tất cả mọi thứ đều rất gọn gàng, cả hôn lễ cũng rất thuận lợi, không hề có chút sai sót nào cả.

Lúc đầu Bắc Vũ còn giữ tư tưởng làm qua loa, để thỏa mãn tâm nguyện của bố mẹ. Nhưng khi bố cô dắt tay cô đi trên thảm đỏ, rồi trao cô cho Thẩm Lạc, dặn dò anh phải đối xử tốt với cô, cô mới hiểu được ý nghĩa của việc tổ chức hôn lễ.

Không phải vì mình, mà là vì bố mẹ đã nuôi lớn mình. Bởi vì nó có ý nghĩa là bạn bước ra khỏi gia đình vốn có, để bắt đầu một cuộc sống mới của chính bạn, một cuộc sống không có sự chiều chuộng, chăm nom của bố mẹ nữa. Bạn sẽ có một gia đình mới, nơi mà không bao lâu sau bạn cũng sẽ trở thành bố, mẹ.

Đối với Bắc Vũ, nó không phải là hôn lễ, mà nó là lễ trưởng thành.

Khi tay cô rời khỏi khuỷu tay bố, để nằm trên tay Thẩm Lạc, thì trong lòng cô xuất hiện một giọng nói: “Chúc mừng nhé! Cô bé mơ mộng cuối cùng đã trưởng thành rồi!”

Chương 70: Phiên ngoại 4

Phòng cưới của hai người ở tại căn nhà đang thuê của Thẩm Lạc.

Trên bức tường trắng tinh trong phòng ngủ, là một chữ hỉ đỏ tươi do chính tay Thẩm Lạc dán. Cũng chính vì nó mà trông căn phòng có vẻ bình dân hơn, nhưng lại ấm áp hơn.

Bắc Vũ không thèm thay bộ sườn xám trên người ra mà nằm luôn lên trên giường. cả hôn lễ cô không phải làm gì cả, nhưng phải dậy sớm trang điểm nên cũng rất mệt mỏi.

Cô nhìn chữ hỉ trên tường rồi bật cười:

– Thẩm Lạc, chúng ta thật sự kết hôn rồi hả?

Kỳ thật lúc ở Las Vegas, bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp rồi, nhưng đến tận hôm nay cô mới cảm thấy là mình đã kết hôn.

Thẩm Lạc bê một cái thùng rất to đến, rồi liếc cô:

– Chẳng lẽ em nghĩ là em chuyển nhà à?

Bắc Vũ cười:

– Không phải, chỉ là em cảm thấy không chân thực tí nào. Không ngờ em lại kết hôn, còn là kết hôn với anh nữa chứ.

Thẩm Lạc liếc cô:

– Em có muốn phát biểu cảm xúc không?

Bắc Vũ nói giỡn:

– Cảm xúc à? Kết hôn thật là mệt mỏi.

Thẩm Lạc đặt chiếc thùng kia lên giường:

– Em đếm tiền đi cho hết mệt.

Bắc Vũ vội vàng ngồi dậy:

– Em còn tưởng là mẹ em bê nó đi rồi cơ.

Thẩm Lạc nói:

– Bố mẹ nói là kết hôn rồi mà còn ở nhà thuê thì không được, dặn chúng ta phải mau đi mua nhà, nên để số tiền cưới lại cho chúng ta. Hình như trong nước có truyền thống, nhà trai phải có nhà thì nhà gái mới chịu gả. Em gả cho anh như vậy không sợ người ta nghĩ em có vấn đề à?

Bắc Vũ rất thất vọng:

– Em cố gắng kiếm tiền là vì không muốn bị mấy thứ nhà, xe này quyết định chồng của mình là ai đó. Đừng nói là anh không có nhà, anh có bảo em nuôi anh luôn cũng được nhé.

Thẩm Lạc bật cười:

– Vậy sau này em nuôi anh nhé?

Bắc Vũ liếc anh:

– Được thôi, anh cứ đưa hết ảnh của Pluto cho em là được.

– Cái đó thì có gì khó đâu.

Bắc Vũ đổ hết phong bì ra giường rồi bắt đầu xử lý chúng.

– Mẹ ơi! Chú Trương thật là keo, ba năm trước con gái chú ý kết hôn, mẹ em mừng năm trăm, đến khi đầy tháng cháu nội chú ý, mẹ em cũng mừng năm trăm. Vậy mà chú ấy cho em có năm trăm, còn năm trăm kia đợi con em à?

– Sao An An lại mừng những một ngàn? Nó mới tốt nghiệp được một năm, lương tháng bốn ngàn, còn phải xin tiền bố mẹ nữa mà. Chắc chắn là thấy mọi người bỏ phong bì bao nhiêu thì cũng bỏ theo rồi. Thôi để mai em tìm có gì đó trả lại nó.

Thẩm Lạc nhìn cô vừa xé phong bì vừa nói chuyện liên miên, thì bật cười.

Mấy chục vạn bỏ hết vào trong một hộp giấy. Bắc Vũ thở phào một hơi:

– Tiền mừng mẹ em bỏ ra mấy năm nay đã được thu về rồi. Kể ra kết hôn cũng có chỗ tốt đấy nhỉ.

Thẩm Lạc cất hộp giấy đi:

– Đếm tiền xong rồi, nên đến nghi thức cuối cùng thôi.

Bắc Vũ ngạc nhiên:

– Còn cái gì nữa?

Thẩm Lạc nhìn cô, nhấn mạnh từng chữ một:

– Động phòng hoa chúc.

*

Một tháng sau, Bắc Vũ lại tiếp tục cuộc hành trình của mình, còn Thẩm Lạc thì bận rộn với công việc.

Kế hoạch lần này là đi Nam Mỹ ba tháng.

Độ khó khăn của lần này đã cao hơn lần trước. Bị móc điện thoại, ví tiền trên đường, bị muỗi độc đốt phải vào bệnh viện. Điều kiện khó khăn, trị an lại kém, còn không có internet để liên lạc với gia đình nữa.

Đã mấy lần ba cô gái định bỏ cuộc rồi, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì ở lại. Nhờ sự kiên trì đó mà ba cô gái đã được gặp gỡ nền văn minh Maya cổ xưa, các loại sinh vật trong rừng mưa amazon, và vô số kiểu người trên quãng đường đi.

Tháng thứ hai, ba người đi tới Argentina và dừng chân ở Buenos Aires – nơi được gọi là Pari của Nam Mỹ. Ban ngày đi chơi, tối thì đi spa, bơi lội trong khách sạn.

(*) Buenos Aires: thủ đô của Argentina

Một sáng nọ, khi ba cô gái đang ăn sáng để chuẩn bị rời khỏi Buenos Aires, thì bỗng nhiên nghe thấy tin tức về Trung Quốc ở trên TV.

Đã lâu không nghe thấy tin gì từ quê hương, nên cả ba đều rất tò mò.

Đó là thông tin về lĩnh vực khoa học kỹ thuật.

– Bắc Vũ, kia là chồng cậu đúng không? – Một cô bạn bắt gặp gương mặt quen quen trên màn hình nên vội vàng hỏi.

Bắc Vũ vừa ăn cháo, vừa nhìn chăm chăm vào TV.

Công ty hàng không vũ trụ Hoàn Vũ của Trung Quốc và tập đoàn X ở Châu Âu đã ký kết hợp đồng hợp tác trong ba năm, để chế tạo ra tên lửa vận chuyển vệ tinh ra ngoài vũ trụ.

Người đại biểu của Hoàn Vũ là Thẩm Lạc.

Anh mặc bộ tây trang phẳng phiu đứng dậy bắt tay với đại biểu của tập đoàn châu Âu.

– Chồng cậu làm tên lửa à? Trâu bò thật đấy! – Hai cô bạn cảm thán.

– Quan trọng nhất là còn đẹp trai nữa! Cậu nhìn xem, chẳng khác gì hạc giữa bầy gà nhì.

Bắc Vũ nhú mày, k hông hề khiếm tốn:

– Tắc nhiên rồi!

Hai cô bạn đều bật cười.

Sau khi ăn sáng xong, ba người lại khoác balo lên đường.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, giống hệt như tâm trạng của cô lúc này.

Thứ mong ước đều đã có được, chuyện muốn làm cũng đang làm rồi.

Ước mơ của cô đang được thực hiện.

Ước mơ của Thẩm Lạc cũng vậy.

*

Một năm sau, Hoàn Vũ thành công chế tạo ra tên lửa số 01, chuẩn bị phóng ra ở Hải Nam.

Lúc này Bắc Vũ đang trong giai đoạn nghỉ ngơi ở nhà, nên cũng đi theo anh đến nơi phóng tên lửa.

Bắc Vũ ngủ đến nửa đêm thì đột nhiên tỉnh dậy. Đã gần hai giờ sáng mà Thẩm Lạc vẫn chưa về ngủ.

Cô đứng dậy đi tìm quanh nhà một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy anh ở trên mái nhà.

Thẩm Lạc đang ngồi trên lan can, dùng kính viễn vọng nhìn lên bầu trời.

Cô đứng yên ở đó nhìn anh một lát, rồi mới chậm rãi đi đến bên cạnh anh.

Khi cô ngồi xuống bên cạnh anh, Thẩm Lạc mới nhận ra là cô đến.

– Sao em lại lên đây?

Bắc Vũ nói:

– Em đang ngủ đột nhiên tỉnh dậy, lại không thấy chồng mình đâu, sợ bị hồ ly tinh lôi đi đâu mất nên phải chạy đi tìm.

Thẩm Lạc bật cười:

– Anh không ngủ được. Nếu em mệt thì mau đi ngủ đi, không cần lo cho anh đâu.

Bắc Vũ nói:

– Anh lo lắng lắm hả? Đã phóng thử mấy lần rồi mà.

Thẩm Lạc thở dài:

– Mai là ngày giỗ của Viễn Hàng.

Bắc Vũ nói:

– Em biết chứ. Các anh chọn ngày mai phóng tên lửa là để tưởng nhớ anh ấy đúng không?

Thẩm Lạc gật đầu:

– Anh hy vọng cậu ấy ở trên trời có thể nhìn thấy việc bọn anh làm.

– Nhất định anh ấy sẽ nhìn thấy.

Sau đó cả hai đều im lặng. Một lát sau, Thẩm Lạc mới nói tiếp:

– Em có biết vì sao anh muốn làm về hàng không vũ trụ không?

Bắc Vũ lắc đầu, cô chưa hỏi vấn đề này bao giờ.

Thẩm Lạc nói:

– Năm anh năm tuổi, bố mẹ anh qua đời. Anh được ông nội đón về nhà thì tâm lý xuất hiện vấn đề. Ông nội anh ngày nào cũng dẫn anh đi ngắm sao. Ông nói bố mẹ anh đang ở trên trời, họ biết thành những vì sao kia để bảo vệ anh. Sau đó anh liền thích bầu trời, thích trăng sao. Rồi dần dần anh lại thích khám phá vũ trụ.

Hóa ra ước mơ thăm dò vũ trụ của ngành khoa học lại là do một câu chuyện an ủi tâm hồn.

Bắc Vũ cười:

– Có lẽ lúc chúng ta còn sống, khoa học sẽ phát triển đến mức có thể đi du lịch quanh vũ trụ đấy. Đến lúc đó anh nhớ dẫn em đi tham quan nhé.

Thẩm Lạc quay đầu lại nhìn cô:

– Ủ! Anh sẽ báo danh vào kế hoạch di dân lên sao hỏa, sau này chúng ta lên sao hỏa sinh sống nhé.

Bắc Vũ gật đầu, rồi dựa đầu vào vai anh:

– Hy vọng em có thể trông thấy nó. Ngày mai nhất định sẽ thành công.

– Ủ.

Bắc Vũ im lặng một lát rồi nói tiếp:

– Đợi phóng tên lửa thành công, em sẽ tặng anh một món quà.

– Quà gì?

– Nếu là quà thì bây giờ không thể nói trước được. Anh đợi đến mai rồi sẽ biết. Em chắc chắn là anh sẽ thích nó.

Thẩm Lạc cười:

– Vậy anh sẽ đợi. Bây giờ em về phòng ngủ đi thôi.

Sáng hôm sau, khi Thẩm Lạc tỉnh dậy, Bắc Vũ vẫn còn đang ngủ, nên anh chỉ hôn cô một cái rồi lại đi làm.

Khi cô tỉnh dậy đã là chín giờ sáng. Cô không muốn làm phiền trong lúc anh đang làm việc, với lại tình huống của cô lúc này cũng không thể đến gần tên lửa, nên cô cũng không đi ra ngoài, mà chỉ lên mái nhà xem thôi.

10 giờ sáng.

Tên lửa bắt đầu khởi động.

Phóng ra.

Đây là loại tên lửa nhỏ, nên không tạo ra chấn động quá lớn.

Khi mọi chuyện xong xuôi, Bắc Vũ mới đi tới phòng điều khiển.

Lúc cô bước vào, mấy người trong đội đang ôm nhau chúc mừng, Thẩm Lạc và Lý Tri Viễn cũng bị vây ở trong đó.

Bắc Vũ đứng cạnh cửa mỉm cười:

– Chúc mừng mọi người nhé!

Thẩm Lạc ngẩng đầu lên nhìn cô rồi đi tới ôm lấy cô:

– Thành công rồi!

Bắc Vũ vỗ vỗ lưng anh:

– Được rồi, đừng ôm chặt quá.

Thẩm Lạc buông cô ra, hai vành mắt đã đỏ lên.

– Em nói là có quà tặng anh cơ mà?

Bắc Vũ mỉm cười, rồi quay lại nhìn mọi người:

– Em muốn ên bố một chuyện.

Thẩm Lạc cười:

– Em nói đi!

Bắc Vũ cười tủm tỉm:

– Lạc Thần của mọi người sắp thành bố rồi! Thẩm Lạc chúng ta có con rồi.

Thẩm Lạc cứ đứng ngốc ở đó, mãi đến khi Bắc Vũ đẩy anh, anh mới tỉnh táo lại. Sau đó anh liền kích động ôm lấy cô:

– Thật sao?

Bắc Vũ gật đầu:

– Thật chứ.

Trước khi tới Hải Nam cô mới phát hiện ra mình có vấn đề nên lén lút đi mua que thử thai thử mấy lần. em bé này đến quá đột ngột, nhưng cô cũng đến tuổi rồi, nên sau khi chắc chắn thì cũng thấy rất vui.

Cô cũng định nói cho Thẩm Lạc biết rồi, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến công việc của anh, nên mới giấu đến tận bây giờ.

Sống chung với nhau cũng khá lâu rồi, nên cô rất hiểu Thẩm Lạc. Vì anh không có anh chị em, bố mẹ lại mất sớm, nên anh rất muốn có một gia đình nho nhỏ.

Thẩm Lạc đột nhiên kéo cô ra ngoài:

– Ở đây có phóng xạ, chúng ta về nhà thôi, anh nãy cơm cho em ăn.

Sau đó lại vẫy tay với các đồng nghiệp:

– Mọi người giải quyết nốt chỗ còn lại nhé, anh dẫn vợ anh về trước.

Sau khi xuống lầu, anh còn hỏi cô:

– Em có muốn anh cõng hay ôm em về không?

Bắc Vũ bật cười:

– Em mới có thai hơn một tháng, đã làm gì có chuyện gì, anh đừng lo lắng quá.

Thẩm Lạc nhăn mày:

– Em thật là, biết mình có thai mà còn dám chạy đến chỗ phóng tên lửa.

Bắc Vũ cười:

– Vì em muốn chứng kiến ước mơ của anh.

Thẩm Lạc vẫn rất lo lắng, anh vừa đi vừa xoa tay:

– Vậy cuộc hành trình của em thì sao đây?

Bắc Vũ cười:

– Thật ra thì, lần này em có thu hoạch được rất nhiều thứ, nhưng một năm lang thang trên đường tám tháng thì cũng rất mệt mỏi. Nếu còn đi nữa, thì ý nghĩa tốt đẹp của nó cũng bị giảm đi. Với lại Tiểu Chu có bạn trai rồi, nên không đi với bọn em nữa. Em cũng không muốn tìm bạn mới nên bọn em giải tán tại đây. Tạm thời cứ dừng lại đã, thế giới này rất lớn, không thể xem hết ngay được, mà cuộc đời lại rất dài, nên em vẫn còn mấy chục năm nữa để đi cơ mà.

Thẩm Lạc gật đầu:

– Sau này anh không bận thì cả nhà mình đi cùng nhau.

Cơ thể Bắc Vũ rất tốt, nên việc mang thai cũng rất nhẹ nhàng. Vì cô hay thèm ăn, nên Thẩm Lạc đã biến thành đầu bếp chuyên dụng của cô. Ngày nào cũng có đủ mọi món đa dạng, đầy đủ dinh dưỡng, nên chẳng mấy chốc cô đã bị tăng cân.

Phi Thuyền Nhỏ đi theo Trình Tố Tố về Mỹ học tập, nhưng nghỉ hè thì vẫn về với Thẩm Lạc.

Lần này về nhà, biết mình được làm anh trai thì cậu nhóc rất vui vẻ. Cả ngày đều bám theo Bắc Vũ để nói chuyện với bụng cô.

Người điên cuồng nhất thì lại là Giang Việt, vì sắp được lên chức bác, mà anh bắt đầu làm đủ mọi loại đồ chơi cho cháu trai/ cháu gái tương lai.

Mùa xuân năm sau, Bắc Vũ sinh được một cô công chúa, đặt tên là Thẩm Tinh Thần, tên thân mật là Ngôi Sao Nhỏ.

Khi Ngôi Sao Nhỏ được sáu tháng tuổi, Bắc Vũ liền dẫn bé lên núi.

Lúc bé một tuổi rưỡi đã có thể đi bộ mấy km.

Trước ba tuổi được mẹ cho đi hơn nửa đất nước. Tính cách cô bé rất hoạt bát, dũng cảm, cơ thể cũng khỏe mạnh hơn các bạn cùng tuổi. Mỗi khi trong nhà trẻ có bạn bị bắt nạt, cô nhóc lập tức xông tới che chở bạn.

Sự nghiệp thăm dò vũ trụ của Thẩm Lạc vẫn còn tiếp tục. Thật ra thì tất cả vẫn còn là ẩn số, nhưng chính vì vậy nên nó mới càng hấp dẫn mọi người.

Cuộc hành trình của Bắc Vũ cũng vẫn được tiếp tục. Hàng năm cô đều bỏ hai tháng ra để đi du lịch. Có khi là cả nhà, có khi chỉ có mình cô và con gái, cũng có khi là đi cùng bạn bè.

Những cảnh sắc trên đường đẹp đến mức khiến người ta say đắm, nhưng Bắc Vũ biết mỗi cuộc hành trình đều có một điểm cuối là gia đình.

Cô và Thẩm Lạc dựa dẫm vào nhau, cũng độc lập với nhau.

Bọn họ không bao giờ trở thành người thân phải dùng trách nhiệm để kết nối, vì bọn họ vĩnh viễn đều là người yêu của nhau.

Hoàn

Table of Contents

- [Chương 1: Trời mưa](#)
- [Chương 2: Thiếu niên](#)
- [Chương 3: Xuân tâm \(*\)](#)
- [Chương 4: Thích](#)
- [Chương 5: Sân thể dục](#)
- [Chương 6: Đánh bóng rổ](#)
- [Chương 7: Cứu mỹ nhân](#)
- [Chương 8: Đi cắm trại](#)
- [Chương 9: Bầu trời đêm](#)
- [Chương 10: Say rượu](#)
- [Chương 11: Tiệc tối](#)
- [Chương 12: Rừng cây](#)
- [Chương 13: Tin đồn](#)
- [Chương 14: Cuộc sống](#)
- [Chương 15: Gặp lại](#)
- [Chương 16: Bố con](#)
- [Chương 17: Đồng hành](#)
- [Chương 18: Canh ba hợp nhất](#)
- [Chương 19: Xa lạ](#)
- [Chương 20: Ba ngày hai đêm](#)
- [Chương 21: Đường Tăng và yêu tinh](#)
- [Chương 22: Đêm đầu tiên](#)
- [Chương 23: Đôi nam nữ chó má](#)
- [Chương 24: Tình yêu](#)
- [Chương 25: Giục cưới.](#)
- [Chương 26: Hàng xóm.](#)
- [Chương 27: Ăn cơm.](#)
- [Chương 28: Gặp ma](#)
- [Chương 29: Bạn Thiệu](#)

[Chương 30: Ha ha ha](#)
[Chương 31: Thỏa thuận](#)
[Chương 32: Có độc](#)
[Chương 33: Yêu đường vụng trộm](#)
[Chương 34: Tình nhân hoàn mỹ](#)
[Chương 35: Ha ha ha](#)
[Chương 36: Đêm thứ hai](#)
[Chương 37: Ngủ cùng chỗ](#)
[Chương 38: Bố mẹ](#)
[Chương 39: Thăm dò](#)
[Chương 40:](#)
[Chương 41:](#)
[Chương 42:](#)
[Chương 43:](#)
[Chương 44:](#)
[Chương 45:](#)
[Chương 46:](#)
[Chương 47:](#)
[Chương 48:](#)
[Chương 49:](#)
[Chương 50:](#)